

TIÊU HÀ SƠN.

VŨ TRỤ
TRƯỞNG

Chương 1

CHƯƠNG 1. NHẬN BẮC VỀ

Nhận thành, năm 2010

Hôm nay là Tết âm lịch, 28 tháng Chạp là ngày tuyết lớn, trên đường tuyết rơi lầy lội, khắp nơi đều là những cành cây trơ trụi lá.

Ra cửa gặp gió lớn, trên đường thì kẹt xe, cả đám người đều chậm chậm nhích từng bước như ốc sên, khiến lòng người thêm bức bối.

Nhị Nha ngồi trong xe, chán nản lấy ngón tay vẽ trên mặt kính mờ tuyết, thấy mọi nhà, mọi cửa hàng đều dán những chữ Phúc đỏ hồng, rụt cổ thở dài: Haizzz...

Lại sắp tới Tết.

Buổi sáng ở khách sạn Hòa Bình có cuộc họp, đàm phán kinh doanh, người phiên dịch không đủ nên Nhị Nha được gọi đến bổ sung, làm một buổi được 2.000 đồng, tiền này không cần tranh giành mà vẫn có được.

Cô vốn là một phiên dịch gà mờ, năm đó thi đại học thành tích bình thường, trường đứng đầu thì không đủ khả năng để vào, trường phổ thông bình thường thì còn có thể chọn lựa, hỏi cô muốn học gì, cô nói gì cũng được.

Người nhà tư vấn, hay kế thừa theo ông nội học ngành kỹ thuật đi? Cô nghiêng người, nói không thích học số. Bác cả nói, hay học kế toán tài vụ đi, con gái làm kế toán tài vụ ổn định. Cô lại nghiêng người, cảm đầu xuống đất: không thích kiếm tiền.

Nói mấy cái, bà cô nhỏ này đều bĩu môi không chịu, cuối cùng người trong nhà ném quyển sách tư vấn ngành học xuống, cái này không được cái kia không chịu, thật sự không ai chịu nổi.

Nói rồi bỏ mặc không thèm để ý nữa, Nhị Nha mặc quần hoa xoay người trên giường, chỉ lung tung lên cuốn sổ cầm nang, chỉ đúng vào học viện ngoại ngữ nói: con học cái này.

Mơ hồ lẫn lộn vào đám sinh viên, mỗi sáng mắt chưa mở đã ôm theo ổ chăn dậy luyện nghe, mùa đông ngồi xõm ở thư viện học từ đơn, ngữ pháp, Nhị Nha chưa bao giờ nghĩ tới sự lựa chọn tùy tiện lúc trước lại hành tội mình tới vậy, cô bắt đầu hối hận nha, khổ sở quá nha, hai mắt chứa nước mắt mà muốn chuyển qua học mỹ thuật, nhưng mà người nhà không đồng ý.

Nguyên văn là “Cho con ăn cho con uống, trường học là con tự chọn, chuyên ngành cũng do con tự lựa, cả nhà không ai can thiệp, bây giờ con cũng là người lớn, người lớn rồi! Phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình!”

Ngày mùa đông, Nhị Nha hít nước mũi, ôm một chậu quần áo mới giặt vừa đi vừa khóc.

Chịu trách nhiệm cái gì mà chịu trách nhiệm, cô đến trường sớm hơn người khác một năm, còn chưa tới sinh nhật cô nữa.

Khóc thì khóc, ngày hôm sau vẫn vác cặp mắt sưng đỏ như hai trái đào thành thành thật thật đi tới lớp. Buổi tối ngồi đọc truyện tranh dưới ngọn đèn bàn, cô tự an ủi mình: Thôi quên đi, đã vậy rồi thì cứ yên ổn mà chịu.

Cứ lẫn lộn vậy mà tốt nghiệp xong đại học, bạn học đều xuất ngoại để học chuyên sâu hơn hoặc là thi vào làm viên chức, cạnh tranh có vẻ khá quyết liệt.

Nhị Nha đứng trước dòng nước lũ nhìn trái nhìn phải, vô vọng đưa ra quyết định —

Về nhà ông nội!!!

Thành phố lớn cạnh tranh quá, quay về xây dựng quê hương đúng là kế lớn. Cứ vậy, cô làm nghề phiên dịch.

Nhận thành là thành phố công nghiệp nặng, kinh tế phát triển tương đối lạc hậu, cạnh tranh cũng không nhiều, hưởng hồ cái vòng lẫn quẩn này lại lớn như vậy, phiên dịch thôi, năng lực nghiệp vụ không đòi hỏi nhiều, dùng ai cũng là dùng. Nhị Nha tốt nghiệp ở trường khá có tiếng, hình tượng tốt, lại

có khả năng nhảy bén.

Cái gọi là nhảy bén chính là biết nhìn ánh mắt, nhìn tổng quan tình hình.

Giống như kiểu của cô là không có công ty phiên dịch cố định, thường là do người khác giới thiệu, người ta trong bữa ăn thường nói một câu “À, tôi quen một người, tốt nghiệp trường XX, triển lãm ở hội chợ của chúng tôi mấy năm nay đều do cô ấy phiên dịch, năng lực rất tốt”. Nói xong thì “rèn sắt khi còn nóng” đưa danh thiếp hoặc phương thức liên lạc cho bên kia, còn hạ giọng nói, anh/chị yên tâm, công ty chúng tôi đã hợp tác nhiều năm, anh/chị cứ nói là do tôi giới thiệu thì giá phiên dịch sẽ thấp hơn bên ngoài.

Đều là “người trong giang hồ”, mượn tình mua bán, gặp Nhị Nha thì bên kia cũng nói là lúc trước được chị Lưu giới thiệu, nói cô làm rất tốt, giá cả lại rất tốt vân vân mây mây...

Nhị Nha khiêm tốn cười, ngoài miệng đồng ý đồng ý liên hồi, sau khi nhận thù lao thì cũng tìm cơ hội mua món quà, tặng cho người giới thiệu. Có khi là chai nước hoa, có khi là khăn lụa.

Lúc đưa quà, cô cũng không nói rõ là cảm ơn người ta đã giới thiệu mỗi lần ăn cho mình, chỉ nói chuyện làm đẹp, thời tiết, thường xuyên qua lại cho quan hệ gần gũi, hai người ngồi ở quán café, người ta thấy cô thân thiện sẽ nói thêm chút chuyện nhà. Nào là chồng không làm việc nhà, nào là con không nghe lời, nào là mẹ chồng hầu hạ chăm sóc tốt vẫn không có sắc mặt dễ nhìn, Nhị Nha là cô gái hết ăn lại nằm, một bạn trai chính thức còn không có, làm sao có thể thực sự hiểu được cái gì là “trên có già dưới có trẻ”, phiên muộn tuổi trung niên, nghe thì chỉ biết phối hợp gật đầu, người ta thở dài, cô cũng thở dài, người ta ứa nước mắt, cô kịp thời đưa hai tờ khăn giấy.

Người ta xả hết tâm sự trong lòng ra rồi sẽ hỏi lại cô, cha mẹ làm gì? Cô tốt nghiệp trường ngoại ngữ, tại sao không ở lại thành phố lớn?

Lúc này Nhị Nha mới trưng bộ mặt buồn bã, đáng vẻ đáng thương “Cha mẹ từ bé đã không còn...”

Chỉ nói vài câu, đối phương tự vẽ ra viễn cảnh một cô bé nhỏ mất cả cha lẫn mẹ, tự mình phấn đấu vươn lên, rất có hình tượng một thanh niên tích

cực, trong lòng tràn ngập tình thương, trước khi đi còn không quên xem lại lịch làm việc cho cô “Em yên tâm, trung tâm triển lãm của chúng ta hàng năm đều có hội chợ nước ngoài, có cơ hội chị sẽ giới thiệu cho em, nhưng mà em phải cố gắng nỗ lực, cố gắng trau dồi trình độ, người ta hỏi thì chị cũng dễ nói chuyện hơn”

Làm nghề hai năm, mặc dù không nổi bật nhưng cuộc sống của Nhị Nha nói chung là dễ chịu. Có đồng nghiệp mới vào ghen tị, lén mắng cô nịnh nọt, nói khó nghe: cô gái còn trẻ thế lại thành thạo đạo lý đối nhân xử thế, cả người sắc mùi con buôn, xì!

Những sinh viên mới ra trường, vừa vào đời đều ra vẻ thanh cao, trong quan niệm vẫn xem mình là trung tâm thế giới, chưa biết cách hòa nhập giữa người với người.

Không biết trong văn phòng có người nói trong lòng: các người đều là trẻ con, người ta có thể thuận lợi là do tấm lòng, còn chuyện con buôn thì đó là bản tính.

Nhắc tới Nhị Nha, người xảo quyệt nhất cũng thấy buồn bực trong lòng.

Dĩ nhiên là cô tính cách hoạt bát, nhưng ở tuổi cô, cái miệng nhỏ nhắn biết ăn nói lanh lợi, ánh mắt lại trầm tĩnh linh động, đúng là vượt qua những người cùng lứa tuổi về khoản thành thực lỗi đời.

Cô gái nhỏ như vậy hoặc là do cha mẹ buôn bán nên từ nhỏ đã mưa dầm thấm đất. Hoặc là đứa bé đã qua đau khổ rất lớn, trong lòng hết sức tự ti!

“Hắt xì!!!”

Một cái hắt xì vang dội bị Nhị Nha vội vã che mũi ngăn lại.

Cô lấy khăn giấy lau lau mũi, ai lại ở sau lưng nhắc tới cô?

Buổi sáng hôm nay dự buổi đàm phán liên quan đến việc hợp tác kinh doanh hàng không, vì để cảm ơn những nhà đầu tư nước ngoài nên giữa trưa có bữa chiêu đãi, toàn là rau với điểm tâm ngọt, Nhị Nha không quen ăn những món Âu, bụng đĩa tặc tặc lười, không có hứng ăn uống gì, chỉ nhăn nhó chờ tan cuộc để về nhà.

Theo thông lệ thì hàng năm cô đều tới nhà ông nội đón giao thừa, một nhà già trẻ nam nữ tụ tập lại cũng hơn mười mấy người, rất ồn ào vui vẻ.

Vất vả chịu đựng tới khi kết thúc, Nhị Nha huyết sáo ra khỏi cửa khách sạn, vui sướng mở cửa chiếc xe Tiểu Hồng về nhà.

Nói tới cái xe này, lúc đó cũng gà bay chó sủa một trận. Nguyên nhân là vì cô đi xe bus bị trật chân, mắt cá chân sưng lên như cái bánh bao, mỗi ngày ở nhà đều đau tới nước mắt lưng tròng, ông nội cô thấy cháu gái đáng thương, nóng đầu lên nói ra “Hay là mua cho con chiếc xe?”

Nhị Nha đang mặt nhăn mày nhíu đau khổ, nghe vậy thì sáng mắt lên. Nhưng mà xe gì cũng càng xem càng vượt xa khả năng cô có, ban đầu chỉ nghĩ tầm ba bốn vạn có thể khỏi đi bộ, ai ngờ xem thử thì đơn giản cũng gần mười vạn.

Trong sổ tiết kiệm của cô không có nhiều vậy, Nhị Nha tính keo kiệt lắm lắm hơn nửa tháng, cuối cùng ông nội chịu không nổi “Trời ơi, thôi đừng nhìn nữa, mua đi mua đi, không đủ ông cho thêm con”

Nhị Nha vỗ đùi nói thầm, con chờ ông nói những lời này bấy lâu nay!

Cho nên ông cháu hùn vốn mua một cái xe ô tô, Nhị Nha coi như đó là cục cưng của mình.

Theo đường đi dưới cầu, quẹo vào con đường có hai bên bờ tường cũ kỹ, con đường thông ra phía ngoại thành, bởi vì đường này ít người đi nên khi chờ đèn đỏ, Nhị Nha cảnh giác nhìn vào kính chiếu hậu, phía sau có một chiếc xe đi theo.

Chiếc xe này khác biệt so với chiếc xe bản của cô. Là một chiếc xe màu đen bình thường, thân xe bóng lường, cực kì sạch sẽ.

Có vẻ là biết người phía trước nhìn mình, chiếc xe màu đen chạy nhanh lên song song với cô thì hạ kính xe xuống. Ngồi ở ghế lái là một người mặc áo quần đơn giản, mỉm cười nhìn cô.

Nhị Nha vội vàng mở kính xe, miệng thở ra hơi khói “Sao giờ anh mới về?”

Người đó cười tươi, có vẻ rất quen thuộc với cô “Đơn vị bắt tập trung, cùng lãnh đạo đón tết. Em làm gì vậy? Màu sắc sặc sỡ thế?”

Nhị Nha cười hắc hắc, biết ý anh chỉ chiếc xe mình “Năm nay năm tuổi, muốn có màu đỏ hồng cho may”

Đúng rồi, năm nay cô hai mươi bốn tuổi, cầm tinh con hổ, năm tuổi của cô.

Đèn xanh bật.

Người ngồi trong xe vuốt cằm nhìn cô “Em đi trước đi, tôi theo em”

Nhị Nha gật đầu, chạy trước, chiếc xe phía sau như hộ tống, hai người một trước một sau chạy về phía cuối đường, có một tòa nhà màu xám.

Chương 2

CHƯƠNG 2. NHẬN BẮC VỀ

Tình huống gia đình Nhị Nha có hơi phức tạp, cần phải giải thích, lại rất đơn giản. Mỗi khi có người hỏi, cô luôn đặc ý nói “Tôi xuất thân từ dòng dõi thư hương!”. Lúc nói mấy chữ dòng dõi thư hương, sống lưng cô thẳng lên, ngực cũng ưỡn ra, dường như là chuyện rất kiêu ngạo.

Cô bạn thân Diêu Huy liếc cô “Dòng dõi thư hương cái quý, nhà cậu trên gia phả 3 đời cũng chỉ có mình ông nội cậu là thành phần trí thức, đừng có dựa vào nhà mà dát vàng lên mặt!”

Nhị Nha muốn cãi, Diêu Huy cực kỳ hiểu ý cô, dè bẹp xuống “Muốn nói cha mẹ cậu hả? Cậu có được di truyền nửa điểm không?”.

Nhị Nha giống như bong bóng cao su, nhanh chóng xẹp xuống ủ rũ, không hé răng. Đơn giản chỉ là một nhà ba đời hòa thuận vui vẻ bình thường.

Ông nội cô, Đỗ Kế Sơn là một tổng kỹ sư, khi còn trẻ làm bên ngành đường sắt quân đội, tham gia xây dựng sửa chữa những đường sắt trọng điểm lớn, sau khi xuất ngũ thì làm ở một đơn vị chuyên về công trình, làm tài liệu nghiên cứu vài chục năm, đến tuổi về hưu thì được đại học ở Nhận thành mời về làm giáo sư vinh dự.

Cả đời Đỗ Kế Sơn cùng bạn già của mình có 4 đứa con trai. Ba người trước, để phân biệt gọi là bác cả, bác hai, bác ba của Nhị Nha. Mấy người con trai kết hôn lập nghiệp, lại có cho ông thêm cháu trai. Tất cả mọi người đều nói ông có phúc, nhà nhiều con trai, tương lai ai cũng là trụ cột, đâu ai biết mỗi ngày tết tụ hội về, Đỗ Kế Sơn lo lắng nhìn trong nhà toàn cháu trai, liền thấy buồn. Bạn già của ông đi sớm, mắt thấy mình tuổi càng ngày càng lớn, ở thời điểm này mấy đứa con trai cũng nhường nhau nguyện vọng

ăm cháu gái của ông. Mong ngày mong đêm, rốt cuộc tới năm đại thọ 60 năm, nhà đứa con thứ tư của ông mới thực hiện.

Quay lại 24 năm sau.

Hai chiếc xe một trước một sau dừng trước cửa đại học Nhạn thành, vừa tắt máy đã có người trong nhà mỉm cười ra đón “Hai đứa đến đúng lúc, hẹn nhau tới hả?”

Nhị Nha cười hì hì mang theo bao lớn túi nhỏ xuống xe “Không có, gặp anh nhỏ Hồ ở cửa”. “Bác ba, chúc mừng năm mới”

“Chúc mừng năm mới”. Đỗ Hi cười mang dáng vẻ rất người lớn, “Mau vào nhà đi, cả nhà đều nhắc con từ sáng giờ”

“Dạ, con đi liền”

Nhìn theo Nhị Nha đi vào, người luôn chạy sau lưng cô mở cửa xuống xe. Hai người chạm mắt nhau, anh gọi trước “Ba”.

“Ừ” Đỗ Hi hiền từ đáp lời, tay chấp sau lưng, trước sau như một.

Chào hỏi xong, người thanh niên trẻ vòng ra sau xe, mở cốp lên đem đồ đạc trên xe xuống. Đỗ Hi thấy vậy nói “Sao lại mua này kia rồi, đã nói trong nhà cái gì cũng có”.

Người thanh niên không ngừng tay, lại khiêng ra cái thùng có vẻ nặng “Không đáng bao nhiêu tiền, nhờ bạn bè mua cho ông nội thùng rượu, với ít trái cây, cũng không thể đi tay không tới”

Đỗ Hi đi tới đây nấp một cái túi bị rơi ra, lộ ra vài phần thân thiết “Đi, vào nhà, vào nhà nói—”

Một lớn một nhỏ vừa đi vừa nói chuyện, có thể thấy được sự cưng chiều rất nhỏ. Năm sáu túi đồ xếp cùng nhau, không chịu để Đỗ Hi hỗ trợ, Đỗ Hi vì anh kéo cửa vừa đi vừa hỏi “Công tác xong rồi?”

“Dạ xong rồi”

Vào cửa, người thanh niên đem đồ để cạnh tường, cúi đầu đổi giày “Mấy hôm nay ba cũng được nghỉ?”.

Nhìn qua là biết được nhà giáo dục kỹ lưỡng, rất có quy tắc, giày đều được để song song nơi cửa, không ai ném lung tung, để trên kệ ngay ngắn chỉnh tề.

“Mấy ngày đầu tháng ba đi trực, mừng năm mới mấy chuyện đốt pháo bị

thương là chuyện năm nào cũng có”.

Đỗ Hi là bác sĩ, là chủ nhiệm khoa cấp cứu bệnh viện thuộc đại học Nhận thành. Không biết do công việc hay do giáo dục mà Đỗ Hi nhìn thì trẻ tuổi nhưng lại có phong cách trầm tĩnh. Loại phong cách này ở bệnh viện khiến bệnh nhân tin tưởng, phục tùng, ở nhà có thể làm người khác kính trọng.

Người nói chuyện với Đỗ Hi, cũng là người cùng về trên đường với Nhị Nha, là con riêng Đỗ Hi.

Hồ Duy.

Chuyện của Đỗ Hi cũng rất ly kỳ. Năm nay ông hơn 50, đã kết hôn hai lần, tới nay vẫn không có con. Người vợ đầu kết hôn với Đỗ Hi vài ngày thì bỏ theo mối tình đầu, sang đến Mỹ gửi thư về khóc lóc nói có lỗi với Đỗ Hi. Đỗ Hi còn có thể nói gì, buồn bã làm thủ tục ly hôn. Năm trong phòng ở do bệnh viện cấp cho sốt cao li bì, mấy ngày liền không ra khỏi cửa. Chuyện này đối với ông là sự đả kích rất lớn, nếu không sau hơn mười năm sau mới đồng ý với chuyện tái hôn?

Đỗ Hi gặp người vợ thứ hai, là một người biên đạo múa nổi tiếng, cũng là mẹ ruột của Hồ Duy, tên là Tiểu Hồ Phong. Nghe nói nhà gái là khi Đỗ Hi đi hội thảo được bạn bè giới thiệu. Hai người quen biết không lâu sau thì quyết định sống cùng nhau.

Lúc đó cả nhà họ Đỗ ai cũng phản đối. Chưa nói người phụ nữ kia đã ly dị, con cô ấy đã lớn như vậy, tuổi cũng không nhỏ, ông cưới bà về còn có thể sinh con sao? Ông thích vì đẹp? Ừ, đúng là rất đẹp, nhưng mà người trẻ tuổi xinh đẹp ở đâu chẳng có? Tại sao nhất định phải là cô ấy?

Nhưng Đỗ Hi như ăn quả cân quyết tâm, ai nói cũng không có kết quả. Cứ vậy mà Hồ Tiểu Phong thôi việc ở đoàn ca múa, dẫn theo con riêng gả vào nhà họ Đỗ, trở thành con dâu chính thức.

Đó là một phụ nữ cực kỳ ưu tú, lên phòng khách, xuống nhà bếp; không nói một lời phàn nàn, học vấn cũng không hề thua kém Đỗ Hi, thậm chí có khi còn hơn.

Có năm ông nội Nhị Nha bị bệnh, Đỗ Hi bận công việc trong bệnh viện, không có người chăm sóc, con dâu Hồ Tiểu Phong chủ động đề nghị mỗi ngày mang cơm cho ba chồng, chăm lo những việc vặt cho ông. Ba chồng

làm việc trong phòng bệnh, Hồ Tiểu Phong giúp ông mở bàn, trải bản vẽ, không một tiếng động im lặng đi ra ngoài. Chờ ba chồng làm việc xong thì bà đã mang cặp lồng giữ nhiệt mang cơm đã làm xong đến.

Chính thời gian đó, Hồ Tiểu Phong được mọi người trong nhà họ Đỗ kính nể, chấp nhận. Chỉ tiếc trời ghét hồng nhan, Đỗ Hi với Hồ Tiểu Phong ở với nhau được ba năm thì Hồ Tiểu Phong qua đời.

Sau khi Hồ Tiểu Phong qua đời, trong nhà còn có Đỗ Hi với người con riêng bà để lại – Hồ Duy. Trước mặt mộ bia mẹ mình, Hồ Duy đeo tang, quỳ xuống dập đầu lạy Đỗ Hi ba cái, nói

Mẹ con mang con đến nhà người 3 năm nay, người đối xử với con không tệ, coi con như con ruột. Từ nay về sau, nếu người không chê con, con sẽ đi theo người, hiếu thảo với người, khi nào người muốn lập gia đình mới, không tiện thì Hồ Duy con không nói hai lời sẽ lập tức rời đi. Cho dù là bao xa, chỉ cần lúc người cần gọi một tiếng, con lập tức quay về.

Đỗ Hi ôm Hồ Duy, nước mắt như mưa.

Ta đã từng này tuổi, không cần tìm, không cần tìm nữa, từ đây cha con ta nương tựa nhau mà sống.

Cha con cùng khóc nức nở, những người có mặt không ai không lặng lẽ.

Trong lòng nghĩ thầm, Hồ Tiểu Phong không phải người bình thường, lúc còn sống thu phục lòng người, lúc mất cũng làm người khác đau lòng, con trai của bà cũng không phải người hiền lành, tuổi còn nhỏ mà rất thông minh, biết xem xét thời thế, mẹ ruột vừa mất, theo lý thì cậu không còn qua lại gì, không ai ngờ lại nằm đúng ngay lòng Đỗ Hi, nằm chắc điểm ông không con mà đâm đúng chỗ yếu, cam tâm tình nguyện ăn nhờ ở đậu vì tương lai của chính mình.

Người ta nói Đỗ Hi không phải cha ruột Hồ Duy, đúng là không phải, hai người không hề có quan hệ máu mủ. Đồng ý là không phải nhưng cùng nhau sinh sống mười năm, hai cha con nương tựa lẫn nhau, cảm tình hơn hẳn ruột thịt.

Hôm nay Nhạn thành rất lạnh, vào phòng cũng không chưa hết cái lạnh cả người bên ngoài. Hồ Duy cởi áo bông bên ngoài, lại cởi áo khoác bên trong, chủ động chào bác cả bác hai đang chơi cờ vua.

Bác hai Đỗ Cam nghe thấy Hồ Duy chúc tết không ngẩng đầu, tập trung chú ý vào bàn cờ “Cả thời gian dài chẳng thấy mặt mũi thẳng nhóc con, bận cái gì chứ”.

Hồ Duy tiện tay đem áo khoác choàng lên lưng ghế “Bạn việc nhỏ ạ”

Bác cả Đỗ Kính cười hề hề “Theo chủ nhiệm tụi con đi tặng quà tết cho người nhà chứ gì”. Đỗ Kính làm công tác chính trị đã hai mươi năm, mặc dù không cùng hệ thống với Hồ Duy nhưng cũng hiểu.

“Ui chà, người bạn rộn, đều là người bạn rộn, Hồ Duy bạn, Nhị Nha cũng bạn. Chỉ có đám người già chúng ta tới sớm, bọn con đều có chuyện của mình”. Đỗ Cam thờ dãi, cầm tách nước trà lên hớp một miếng.

Nhị Nha mới rửa tay trong toilet bước ra, nghe tên mình thì không hiểu sao “Con không trêu chọc gì bác, đang yên lành nói con làm gì?”

“Ai nói con, tiền ngày nào kiếm không được, tại sao tết nhất còn đi làm?”

Nhị Nha đã cởi áo bông, bên trong mặc áo sơ mi trắng, hơi có vẻ giống như nhân viên ngân hàng, nghe xong thì cười gượng “Tạm thời cứu nguy thôi... cũng đâu có bao nhiêu tiền”.

Bác hai Đỗ Cam là người làm ăn, nói chuyện nặng về tiền bạc “Không được bao nhiêu tiền thì càng không nên đi, nên ngoan ngoãn ở nhà với ông nội”. Nói rồi ông hạ giọng, giận dữ mắng Nhị Nha “Anh con không về, trong lòng ông chỉ trông ngóng mình con”

Nhị Nha nghe xong không lên tiếng, quay đầu chạy lên lầu. Bác hai dưới lầu trừng mắt “Không có phép tắc! Ta chưa nói xong mà con chạy đi đâu?”

Nhị Nha không để ý tới ông, bỏ lại một câu “Chạy lên đập đầu xin lỗi ông nội!”

Đỗ Kế Sơn đang nằm nhắm mắt trên giường, nghe tiếng gõ cửa, chậm chạp đỡ đầu giường ngồi dậy. Nhị Nha đứng ngoài cửa, thò đầu vào nhìn thử, tươi cười “Ông nội, con về rồi”.

Đỗ Kế Sơn mang kính lão, hình như đang chờ cô “Mau vào đây. Bên ngoài lạnh lắm à?”

Ông kéo tủ đầu giường ra, mang cái hòm sắt cũ cho cô “Năm ngoái có người về hưu tặng ít trái cau, có con thích ăn dâu tây, chút nữa kêu rửa cho con”. “Công việc sáng nay làm xong rồi?”

“Dạ xong rồi”. Nhị Nha ngồi ngay ngắn trên ghế dựa, thấy Đỗ Kê Sơn muốn đi rót nước, cô nhanh tay rót một tách đưa lên tay ông.

“Hết bận là tốt rồi, tuổi trẻ còn việc làm, đừng giống như Đỗ Được, công việc mỗi ngày chẳng đàng hoàng...”

Đỗ Được là anh họ Nhị Nha, cả ngày ăn chơi đàng điếm, ông nhìn không ưng. Uống nước xong, Đỗ Kê Sơn lấy một khăn tay màu xanh để dưới gối gấp thành hình tứ giác, mở ra là bao lì xì “Chờ con mãi, nhân lúc không có mấy anh họ con, năm nay là năm tuổi của con, ông nội cho ít tiền lì xì, chúc con năm mới bình an”

Thấy bao lì xì, trong lòng Nhị Nha đã nở hoa từng bùng, trên mặt còn giả bộ ngại ngùng “Ông nội, không cần đâu, mấy anh sau khi học đại học đã không lấy lì xì rồi”.

Đỗ Kê Sơn yêu thương vỗ đầu cô, “Còn làm bộ với ông nội? Con lớn bao nhiêu thì trong mắt ông con vẫn còn nhỏ”

Nhị Nha ước lượng bao lì xì không nhẹ kia, cúi đầu, dáng vẻ ngoan ngoãn. Đỗ Kê Sơn nhìn Nhị Nha trước giờ vẫn là vẻ hiền lành yêu thương, nhưng lại có cảm giác đau buồn không nói nên lời, nhìn cô, hoặc là nhìn xuyên qua cô mà nghĩ đến người khác.

Trước đó đã nói, ba người con trai đều đã ở dưới lầu, bác cả Đỗ Kính, bác hai Đỗ Cam, bác ba Đỗ Hi. Về người luôn không nhắc tới, người mà ông nội yêu thương, Đỗ Tiểu Mãn, là ba của Nhị Nha.

Nếu nói bác ba Đỗ Hi nửa đời gập ghềnh, hôn nhân bất hạnh; thì ba cô là người đáng giá nhất. Đỗ Hi và Đỗ Tiểu Mãn là anh em sinh đôi, cách nhau nửa phút. Lúc Đỗ Kê Sơn biết thì vừa vui vừa buồn, vui vì một lần có được hai con trai, đều khỏe mạnh; buồn là vì tưởng là con gái, không ngờ lại là con trai, mà lại là hai đứa, cuộc sống trong nhà thật sự khó khăn.

Vì vậy con thứ ba đặt theo tên hai đứa lớn, đứa thứ tư đặt là Tiểu Mãn, ý là “Ngày viên mãn, dừng ở đây”.

Đỗ Tiểu Mãn được anh em yêu thương nhất, cũng thông minh nhất. Nổi tiếng về vật lý ở đại học Tây An, được giữ lại trường. Tốt nghiệp rồi cưới vợ, người kết hôn là bạn học thời làm nghiên cứu sinh, hai người đều là thanh niên có trình độ, có lý tưởng, có khát vọng. Cưới xong được đơn vị

cấp cho nhà trong ký túc xá, một trai một gái ra đời, gia đình đầm ấm.
Chỉ tiếc năm Nhị Nha 5 tuổi, đơn vị Đỗ Tiểu Mẫn tổ chức sinh hoạt tập thể trên núi, kết quả là mưa to làm lở đất, mẹ Nhị Nha mất tích, ba cô trong tình thế cấp bách đi tìm. Khi tìm thấy thì hai người nắm tay nhau mà mất, ai nhìn cũng phải rơi nước mắt.
Nhị Nha – là một đứa trẻ mồ côi.

Chương 3

CHƯƠNG 3. NHẬN BẮC VỀ

Nhị Nha họ Đỗ, tên chỉ một chữ Oản.

Không phải Uyển trong ngọc, cũng không phải Uyển trong uyển chuyển, là Oản, đậu Hòa Lan.

Năm đó khi mang thai cô, mẹ cô nhìn thấy vườn đậu Hòa Lan lá xanh mướt như nhung, cho nên là Oản. Còn tại sao kêu cô là Nhị Nha? Là vì trên cô còn một anh trai ruột. Nhà họ Đỗ trai thừa gái thiếu, cô là nhân vật quý hiếm, nên người lớn ai gặp đều kêu “Nha Nha” “Nha Nha”. Lâu ngày mọi người quên không gọi tên thật của cô.

Ở đây luôn có phòng dành cho cô, là do Đỗ Kê Sơn yêu cầu giữ lại, từ khi Nhị Nha học tiểu học vẫn giữ đến bây giờ, thỉnh thoảng bác cả bác hai dẫn con đến, nếu không có chỗ ở thì cũng ở trong phòng của cô.

“Phùuuu” vừa vào phòng mình, Nhị Nha thở phào nhẹ nhõm, vội cởi nút áo sơ mi. Sáng nay đi phiên dịch ở khách sạn Hòa Bình phải mặc âu phục, chân bị lạnh muốn đông cứng lại không nói, còn đè nén tới mức người hết cả sức lực. Vớ, áo sơ mi, áo khoác, váy bó, từng món đồ một bị Nhị Nha vung tay ném lên sofa, rồi lại thả mái tóc được bới gọn trên đầu ra. Cô đi chân trần lục tủ lấy ra hai món đồ.

Một cái là bộ đồ lót bằng sa tanh, màu trắng có lưng thun, mặc trên người trơn trượt lại thoải mái.

Một cái là chiếc áo màu xanh, theo kiểu sườn xám, tay áo khoảng bảy phân, từ cổ xuống nách áo chạy dọc xuống chân áo được thêu một dãy hoa văn cát tường, bên trong lót bông, lót trong áo màu tím.

Giữa trưa mặt trời rực rỡ, ánh nắng xuyên qua kính cửa sổ chiếu lên phòng cô gái trẻ, ánh lên drap giường hình hoa mẫu đơn, cô gái trẻ thân trên để

trần, do ngồi trên mép giường nên thắt lưng quay ra ngoài, khung xương cân đối, làn da mượt mà.

Nếu thời gian dừng lại, màn ảnh chuyển động chậm lại như có thể thấy được hình ảnh của Thượng Hải cũ, một cô nương kiều diễm đang hát một khúc ca, cảnh xuân tươi đẹp, cực kỳ động lòng.

Nhưng —

Bàn tay cầm áo xanh kia nhanh chóng mặc áo vào, đem thân thể tươi trẻ kia che kín lại, phá vỡ phong cảnh.

Không thể khiến người ta phải kêu thảm, đúng là giết chết phong cảnh! Giết chết phong cảnh mà!

Nhị Nha chỉ cảm thấy thay xong đồ thì thả lỏng người, nhe răng nhếch miệng xoa chân “Mệt chết mình... mệt chết mình rồi”

Nhìn xem, cô chính là một người không có chút phong cách nào.

Trước kia Diêu Huy với cô tắm cùng nhau, bình thường thấy hai người như nhau, cởi quần áo ra mới phát hiện, phần đỉnh nhọn kia mười phần khác nhau.

Lúc đó Nhị Nha đứng ở vòi sen hứng nước ấm, nghe vậy mới cúi đầu nhìn mình, suy nghĩ một chút, lại nhìn nhìn ngó ngó, cuối cùng sốt ruột vung tay lên, tiếp tục xoa bọt xà phòng trên đầu “Cũng chỉ có một kiểu như nhau vậy, có cái gì khác đâu”

Diêu Huy phải tựa lưng mới đứng vững nổi, cắn răng mắng cô “Gỗ mục không thể dẻo!”

Lúc này, khối gỗ mục đang chớp lấy quyển “ Binh pháp Tôn Tử ” trên đầu giường mình, muốn tránh ở chỗ yên tĩnh.

Không biết ai ném quyển sách này ở đầu giường cô, tuy là tác phẩm văn cổ nhưng cô lại xem rất chăm chú, xem đến chương phóng hỏa cô còn nghĩ Tôn vũ đúng là không phải người bình thường, chỉ đốt lửa thôi mà còn chú ý thiên thời địa lợi nhân hòa.

Nếu đổi lại là cô, cần gì chú ý nhiều vậy, chỉ chống nạnh đứng trên đỉnh núi hướng về phía địch mà giận dữ gầm lên “Cho ta lên!”

Đội vạn kiếm tiến lên, cần gì biết nó là gió đông hay gió tây. Dĩ nhiên tốt nhất là gió đông, nếu là gió tây, chết cũng lừng lẫy.

Cô hơi nhú mảy, ánh mặt trời buổi chiều lười biếng làm bạn khiến cô cũng có vẻ vài phần thần thái như “Lâm muội muội”. Cơ thể mảnh mai như gió thổi liễu bay, gương mặt trứng ngỗng, hàng mi cong cong tinh tế, xuống chút nữa, mũi cao thẳng, theo hô hấp của cô mà hai cánh mũi phập phồng, miệng khê nhếch, còn lại là Nhị Nha linh hoạt. Đọc một trang, lại lật một tờ, thỉnh thoảng động đậy, lấy ngón chân phải cọ lưng bàn chân trái, đắm chìm vào trang sách.

Không biết qua bao lâu, cho tới khi đọc mệt rãi rồi, dưới lầu có người gọi to “Ăn cơm!”

Ý thức mới bừng tỉnh, Nhị Nha khép sách, nhớ tới bữa cơm tất niên.

Lúc ăn cơm, Đỗ Vĩ con bác cả, Đỗ Được con bác hai, đã từ ngoài quay về.

Đỗ Kê Sơn đi tới cạnh bàn, cười hề hề ngồi xuống “Theo quy tắc cũ, con với 2 em con ngồi đối diện, mấy đứa nhỏ ngồi bên cạnh ông”

Người già đều thích người một nhà quây quần vui vẻ, thích không khí có người vây xung quanh mình. Ngay cả chỗ ngồi cũng có thể nhìn ra ông rất có lòng.

Ba đứa con ngồi đối diện, cách ông xa chút, thuận tiện chạm ly uống rượu; mấy con dâu ngồi kề ông bên tay trái, tỏ ý ông rất trân trọng họ; còn mấy đứa cháu trai cháu gái thì ngồi bên phải, theo thứ tự là Hồ Duy, Nhị Nha, Đỗ Vĩ, Đỗ Được.

Từ khi mẹ Hồ Duy qua đời, Đỗ Kê Sơn đã từng nói: đứa Hồ Duy theo Đỗ Hi qua nhà, mặc kệ anh mang họ gì thì đều là con cháu nhà mình. Đã là con cháu nhà mình, vậy thì cách đối đãi như nhau, thậm chí còn tốt hơn.

Không biết do Đỗ Kê Sơn ngại người ngoài đàm tiếu hay là thật sự thích Hồ Duy. Tóm lại là đối với anh, cùng với hai cháu trai khác có khác biệt.

Mỗi khi rót một chung rượu đầy, ông đều tùm tùm cười bưng lên bàn bạc với Hồ Duy “Ông nội với con hai người một chén?”

Hồ Duy nghe xong thì mỉm cười “Sao có thể nhường ông uống theo con, con kính ông”

Đỗ Hi lo lắng thân thể cha mình, cũng lo lắng cho Hồ Duy, nói “Được rồi, như nhau là được, buổi tối còn lái xe nữa”

“Hãy dà, con không uống còn không cho con trai con uống, buổi tối con lái về là được, không thấy hôm nay ba đang rất vui sao”

Bác hai Đỗ Cam nhìn chăm chăm Hồ Duy, nói nhỏ bên tai em trai “Chú ba, con trai nuôi của chú, nuôi cũng thật có giá trị nha...”

Đỗ Cam và Đỗ Hi là hai anh em từ nhỏ đã không hòa thuận, Đỗ Cam kinh doanh buôn bán nên hạng người nào cũng giao thiệp, không quan tâm học hành, xem thường Đỗ Hi không quyết đoán, ông cũng không hề có cảm tình với Hồ Duy, mắng lén là tên nhóc đó nhiều mưu mô, nhìn không thuận mắt, vì vậy trong lời nói lúc nào cũng không quên chê cười em trai hôn nhân thất bại.

Đỗ Hi không chấp nhất với ông, mím cười, chỉ coi như là không nghe thấy. Một bữa cơm tất biên, vô cùng ồn ào vui vẻ ăn đến tám giờ tối, xong rồi cùng đứng dậy dọn bàn. Nhóm cháu trai thì giúp thu dọn bàn, xếp ghế, những việc cần thể lực. Trong phòng bếp thì hai cô con dâu và người chăm sóc sinh hoạt Đỗ Kê Sơn, dì Triệu cùng rửa chén, chỉ còn mình Nhị Nha rảnh rỗi.

Cô cũng ngại phải đứng không, muốn đi giúp rửa chén thì bị bác dâu cả cười đẩy cô ra “Ở đây cần gì có con, nhanh ra bên ngoài chơi đi”.

Được lời như cời tấm lòng, Nhị Nha nói vài câu dí dỏm chọc hai bác dâu vui vẻ ra mặt rồi ra phòng khách xem tivi.

Nhị Nha thích xem Xuân vãn, khác với đa số mọi người xem chương trình này như làm nền, cô thích xem là rất nghiêm túc xem, như nhất định phải hoàn thành nghi thức của năm mới, nghe tiểu phẩm hài nói luyện thuyên, miệng ăn dâu tây, còn cười ngây ngô.

Cô ăn dâu tây với cách khác biệt, chỉ ăn phần đầu nhọn, phần đỏ au nhòn nhòn, chứa phần ngọt nhất của trái dâu. Đây không phải là tật xấu do được nuông chiều từ bé, chỉ là vì khi còn nhỏ cô bị đưa đến nhà bà ngoại sống một thời gian. Nhà bà ngoại ở một thị trấn phương bắc, mùa đông trời lạnh, đồ để sưởi ấm ít, rất nhiều thức ăn không để lâu được. Người già lại tiết kiệm, đồ ăn này nọ không được bỏ, chỉ có thể cắt bỏ bớt đi mà ăn. Ví dụ như chuối biến thành màu đen cũng coi như bình thường, lột vỏ đi thì bên trong vẫn trắng, vẫn ngọt như thường. Ví dụ như quả táo bị sâu đục lỗ,

thường là từ bên trong ra ngoài, rửa sạch, khoét bỏ phần sâu đi thì vẫn xem như bình thường.

Mấy năm sau đã hình thành nên tính xấu của Nhị Nha ăn cái gì cũng chừa lại 1 phần, lớn lên sửa hoài vẫn không bỏ được.

“Đỗ Oản, anh có hai bộ phim điện ảnh mới, đi xem cùng nhau đi!”

Phía sau có người thô lỗ đẩy vai Nhị Nha.

“Đi qua một bên, xem tivi được rồi” Nhị Nha mất kiên nhẫn tránh bàn tay anh ấy, thò tay bốc một nắm kẹo đậu phộng, xé mở, ánh mắt vẫn không rời khỏi tivi.

Anh họ Đỗ Được thấy không được chú ý, túm tóc cô nghịch “Có cái gì để xem, ngày mai ngày mốt không phải cũng phát lại sao, đi một chút đi”

“Ai da” Nhị Nha nóng nảy “Anh đừng lấy điều khiển tivi”

Đỗ Được chỉ lớn hơn Nhị Nha mấy tháng, tuy là anh họ, hai người cũng quan trọng ai lớn ai nhỏ. Mặt nóng dán mông lạnh, anh cảm thấy mất mặt. Thấy Hồ Duy đang đi qua bên này, Đỗ Được nghiêng người ngồi trên lưng ghế sofa đề nghị “Tiểu Hồ, một lát chúng ta đánh bài đi, Đỗ Oản không chịu theo tôi, không vui gì hết”

Hồ Duy hai tay dứt túi quần, nghe vậy đưa mắt nhìn Nhị Nha, thấy cô thờ ơ thì sáng khoái đồng ý “Được thôi”

“Nhìn Tiểu Hồ người ta đi, nhìn nhìn nhìn lại em đi—” Đỗ Được cong ngón tay búng vào ót Nhị Nha.

Nhị Nha quay lại định mắng Đỗ Được, vừa quay lại phát hiện trong tay Đỗ Được là điện thoại di động mới, bị hấp dẫn “Ôi? Cục cưng của anh là cái gì vậy?”

Đỗ Được là con một của Đỗ Cam, được nuông chiều từ bé, lớn lên trong đồng tiền, tốt nghiệp đại học xong cũng không thèm đi làm, lấy tiền của ba cùng người ta mở một trung tâm.

Cái gọi là trung tâm, theo lời Nhị Nha chính là một “tiệm nét” cao cấp. Là nơi để đám “phú nhị đại” rảnh rỗi không việc gì làm có nơi giải trí.

Nhập một số trang thiết bị máy tính, cài đặt những trò chơi online thịnh hành, để vài ba chỗ trưng bày thiết bị, để một bàn bi da, vài quầy rượu.

Nhị Nha tuy coi thường cách kiếm tiền như vậy, nhưng cũng chiếm không ít lợi của Đỗ Dược, theo anh ta có đồ vật này nọ.

Đỗ Dược không cho cô xem, cố ý giơ cao “Em xin anh thì anh cho em xem”

“Láo lếu, còn bắt em xin anh?” Nhị Nha gầm lên một tiếng, như con khỉ trèo lên sofa phóng qua, định cướp lấy.

Bác hai Đỗ Cam sợ hai người ầm ĩ, bực mình nói “Đỗ Dược con cho em xem đi, nó thích”

“Nó kêu con anh trai con sẽ đưa”

“Mơ đi, không kêu!”

“Không kêu thì không cho em coi!”

Nhị Nha ôm cứng cổ Đỗ Dược, nhảy lên lưng anh ta “Anh cho em coi, chỉ liếc mắt một cái”

Đỗ Dược nhân tiện cô đang ở trên lưng mình xoay quanh phòng, quay Nhị Nha mấy chục vòng, cho tới khi Nhị Nha kêu ầm ĩ lên.

Ăn cơm chiều uống không ít rượu đế, trong bụng như lửa thiêu, Hồ Duy muốn tìm cái gì đè xuống.

Trên bàn trà có đồ chất như hai ngọn núi nhỏ. Nào là gói đồ ăn vặt, khăn giấy lau mặt, màu sắc rực rỡ của tiền, linh tinh lộn xộn. Đem giấy rác bỏ vô thùng rác, chõng xấp tiền qua một bên, lộ ra một chén trái cây.

Ai ngờ cầm lên mới thấy.

Trời đất!

Cái gì ăn như thế này?

Một chén dâu tây ngon đều bị “chém eo”, phần đỉnh nhòn nhọn ngon ngọt đều bị cắn mất, còn lại chỉ có một nửa quả hồng hồng, không cách nào ăn được nữa, mà bỏ thì lại tiếc.

Mà đáng nói nhất là mỗi miếng cắn đều rất đúng chuẩn, còn dấu răng, như mèo gặm.

Mà Nhị Nha còn đang vui vẻ vì giật được di động của Đỗ Dược, hồn nhiên không hề hay biết hành động lãnh phí của mình đã bị bắt gặp. Điện thoại mở camera, cô còn đang tưởng thuật khung cảnh xung quanh

“Đây là anh họ lớn của tôi, đây là chị dâu, còn đây là cháu trai Lúa Lúa, lại đây, chào cô một cái”

Em bé một tuổi mẹ nắm tay nhỏ ngậy thơ hươu hươu tay với ống kính. Nhìn cô, cục cưng cười lộ ra cái lợi nhỏ nhắn “Heo heo...”

Ống kính đơng đưa, Nhị Nha nghiêm trang sửa lại “Là cô cô”

Em bé cười càng hơn hở “Heo!”

Một bàn tay thò ra trước ống kính nhéo mặt cậu nhóc, đổi đổi tượng quay.

“Đây là bác cả của tôi, còn đây là bác hai, bác ba”

Đỗ Kê Sơn mặc áo ngắn tay cười ha ha nhìn ống kính, do mới uống rượu nên mặt mũi hồng hào.

Màn ảnh lại chuyển qua cửa “Đây là bác dâu cả với bác dâu hai, hai người có gì muốn nói không ạ?”

Bác dâu cả dịu dàng cười phất phất đuôi Nhị Nha tránh ra, cô cười hì hì né qua.

Cuối cùng, màn ảnh dừng ở hình ảnh tivi trước sofa.

Đầu tiên là ống quần màu xanh như cây tùng, hai đùi dài, dáng ngồi tùy ý.

Màn ảnh hướng dần lên trước.

Tay áo xanh xắn lên 2 lớp, là tay anh, móng tay cắt rất ngắn, xương bàn tay rõ ràng, mu bàn tay có thể nhìn thấy gân xanh nổi rõ lên.

Tay trái anh kẹp nửa điếu thuốc, tay phải nhẹ nhàng cầm một cái đuôi quả dâu tây, không thèm quan tâm.

Tay Nhị Nha run run.

Hình ảnh trên màn hình từ từ di chuyển.

Cổ áo sơmi sạch sẽ, cổ áo hơi mở. Phía trên cổ áo theo thứ tự là trái khế, hàm dưới, môi.

Sau đó ____

Hồ Duy đứng đắn hoàn toàn xuất hiện trên màn ảnh.

Tóc anh rất ngắn, đen nhánh, lông mày, mắt, hệt như nhau.

Mày kiếm mắt sáng, mười phần kiên cường chính trực.

Anh mỉm cười với màn ảnh, khí thế oai hùng trên người nhạt bớt, lại có thêm chút trẻ con hư hỏng.

Tay Nhị Nha lúc này hơi run, không biết do cầm di động lâu hay do trong phòng quá nóng, cô nuốt nước miếng, ở phía sau màn ảnh nói
“Đây là Hồ Duy”

Chương 4

CHƯƠNG 4. NHẬN BẮC VỀ

Hồ Duy vẫn ngồi bình thản, tự nhiên đối mặt với ống kính.

Đại khái do khí thế của anh mạnh mẽ quá, không đợi anh kịp mở miệng, Nhị Nha phía sau ống kính điện thoại đã chột dạ cười cười “Anh Tiểu Hồ, chụp một tấm ảnh, đừng trách nha”

Thật ra Nhị Nha có hơi sợ Hồ Duy.

Cũng không biết cụ thể là nguyên nhân gì, có thể vì hai người không thường gặp mặt, quan hệ không thân thiết giống Đỗ Dực, Đỗ Vĩ. Dù da mặt cô dày, khi đối mặt với Hồ Duy cũng có vài phần e dè.

Hồi nhỏ Nhị Nha lớn lên với bà ngoại, học đại học ở chỗ khác; khi Hồ Duy với mẹ anh chuyển tới Nhận thành thì Hồ Tiểu Phong ngại anh chung sống cùng Đỗ Hi không quen nên để anh ở ký túc xá, sau đó lớn lên thì anh đi bộ đội.

Hai người mấy năm nay mới quen thuộc nhau, hàng năm vào dịp Tết âm lịch, Quốc khánh mới gặp mặt nhau vài ngày. Cả hai hiểu về đối phương không nhiều, Nhị Nha không hiểu hết Hồ Duy, Hồ Duy cũng chỉ nhớ Nhị Nha làm phiên dịch, về việc làm cái gì, ở đâu đều không biết rõ.

Nhắc tới chuyện công việc của cô ____

Hồ Duy vì để giảm bớt không khí ngại ngùng, chủ động hỏi “Nhị Nha, em học cái gì?”

Nhị Nha cầm một quả táo cắn một miếng, ánh mắt dán chặt lên tivi “Tiếng Anh”

“Bây giờ còn làm phiên dịch không?”

“Haizz...” nhắc tới chuyện này Nhị Nha rất buồn rầu, gãi gãi mặt như khi

con “Không còn cách nào khác, muốn làm cái khác cũng không được mà”
Hồ Duy môi thoáng hiện ý cười “Muốn đi kiếm tiền à?”

Nhị Nha cảnh giác đứng lên, ánh mắt dính chặt mớ tiền mừng tuổi trên bàn
“...Anh muốn làm gì?”

Hồ Duy biết trong đầu cô tính toán gì, cho cô liều thuốc an thần “Yên tâm đi, không có mượn tiền em”

Nói ra thì cũng lạ, nhà họ Đỗ nghiêm túc đàng hoàng, giáo dục con cháu tính tình rộng rãi, anh em cho tới bây giờ chưa bao giờ so đo tính toán chuyện tiền bạc, mà người lớn thương yêu con cháu, lì xì chưa bao giờ keo kiệt, mặc kệ là ai cho, mọi người cũng không giấu diếm, tất cả đều ở đó, ai muốn ra ngoài mua bình dấm, đánh bài, tiện tay lấy hai cái, quan trọng vẫn là vui vẻ.

Nhưng Nhị Nha lại là dây treo tiền, nhìn tiền rất nhanh, mắt lộ vẻ mong muốn, giống như con nít mừng năm mới nhìn bánh kẹo với nước ngọt.

Mọi người trong nhà đều thương cô, không ai tranh với cô, kết thúc việc đón giao thừa ai về nhà nấy đều giả bộ quên, chờ khi cô ngồi lên sofa kêu mấy anh quên bao lì xì thì mọi người phẩy phẩy tay tỏ vẻ đã mặc áo, mang giày rồi, không muốn vào nhà lại, cho em, cho em hết!

Thấy Hồ Duy có vẻ tò mò thật sự, Nhị Nha hơi xấu hổ, muốn kéo gần quan hệ với anh nên quay qua nói nhỏ nhỏ “Anh có phải cũng có việc cần xài tiền mà ngại không nói được với bác ba, để em giúp cho”

Hồ Duy cười nhẹ nhàng, không trả lời.

“Thế này nè...đại khái đi nha” Nhị Nha mở hai bàn chân ra lắc lắc “Dịch bài thì xem là số lượng từ bao nhiêu, tụi em thì nhìn khả năng với kinh nghiệm, bao gồm cả việc triển lãm, hội nghị của công ty lớn hay nhỏ, lúc còn đi học đi làm thêm thì mấy trăm, bây giờ làm lâu thì nhiều nhất là 2.000 tệ, có khi người nước ngoài tốt còn cho tip bằng đô”

Hồ Duy tỏ vẻ giật mình “Vây cũng không ít”

Nhị Nha làm ra vẻ “*anh không biết cuộc sống khó khăn*” vẻ mặt buồn bã
“Không phải lúc nào cũng có việc cho mình làm, nếu may mắn, thì cho dù mỗi lần là 2.000 đi thì một tháng nhiều nhất cũng có bao nhiêu đây à”

Cô xòe đầu ngón tay đưa ra một con số.

“Vậy làm sao em tìm được công việc?”

“Đa số là do người quen giới thiệu, lúc nào thiếu người thì gọi, cũng có những khách hàng cố định, thường xuyên giữ mối quan hệ hợp tác”

Nói xong Nhị Nha tự nhiên bật cười. Cô đang nghĩ: một công việc tốt mà qua lời cô nói như vậy chẳng khác nào công việc đặc thù.

Bên kia Đỗ Dược đã bày xong bàn đánh bài, kêu Hồ Duy qua. Hồ Duy lên tiếng đáp, không nói chuyện tiếp với cô mà đứng lên dụi tắt thuốc trong gạt tàn, đi qua.

Người trong nhà chơi đánh bài với nhau để giết thời gian, không chơi bằng tiền mà là dán giấy trên mặt nếu thua.

Dì Triệu – người giúp việc lâu năm chăm sóc ông nội – ở phòng bếp pha trà mang ra “Tối đây uống trà giải rượu đi, mọi người khi này uống không ít rượu rồi”

“Cảm ơn dì Triệu, dì vất vả rồi, mau đi nghỉ ngơi đi”. Đỗ Vĩ, Hồ Duy, Đỗ Dược mấy người nhỏ đều đứng dậy, tự mình lấy nước.

Nhà họ Đỗ nam thừa nữ thiếu, từ nhỏ đã được giáo dục tốt, sau này lớn lên cũng vậy, tóm lại là bọn họ đối với người lớn tuổi đều cực kỳ tôn trọng. Dì Triệu cười tap dễ cười “Các con cứ mặc kệ dì, dì thích làm mà, quanh năm suốt tháng có thể gặp nhau được mấy lần, bận rộn cho các con dì còn vui nữa”.

Ai cũng bưng ly trà của mình, mọi người ngồi nghỉ ngơi, sẽ thấy được vài thứ.

Đỗ Vĩ thích uống trà đỏ, người thành thật chất phác.

Đỗ Dược thích ngọt, tính tình nóng nảy, uống trà hoa cúc pha mật ong.

Hồ Duy thích trà xanh, Minh tiền long tỉnh, búp trà đứng thẳng, trong nước nóng trôi nổi bông bênh, từ từ tỏa ra màu nước.

Sau cùng.

Lặng lẽ giấu mình, chậm rãi càng lúc càng tỏa hương thơm.

Bàn tay anh bưng ly thủy tinh, mắt nhìn lá trà, thối nhẹ, cuối cùng nhấp môi, từng cử chỉ cho thấy người này am hiểu mọi thứ. Trầm tĩnh, nhẹ nhàng, đối với người ngoài thì nghiêm túc, thật sự lại rất nhiệt tình.

Chẳng qua —

Phong độ kia, nâng mi rũ mắt không tiếng động, cùng với nhà này, cùng với những đứa trẻ trong nhà này, có sự khác biệt.

Không biết ai đó nói trước “Hồ Duy cũng không còn nhỏ. Thế nào rồi, bây giờ có bạn gái chưa?”

Lời này không phải nói với Hồ Duy, mà là hướng về ba anh Đỗ Hi. Đỗ Hi quay đầu nhìn Hồ Duy, buồn bực thở dài “Ai mà biết, mỗi ngày đều ở đơn vị, không có người thích hợp”

“Không có người thích hợp, bệnh viện của chú nhiều cô gái vậy mà không có ai thích hợp sao? Tôi nói với điều kiện của Hồ Duy, tìm một y tá thì không quá đáng chứ?”

Bác hai Đỗ Cam hừ mũi, trên tay xoay xoay một cái bát đồng “Chú không nữ thì nói không nữ đi, còn nói do thằng bé. Hơn nữa chú ba, con lớn không nghe lời mẹ, biết cha con hai người tình cảm thâm thiết, nên tách ra thì cũng phải tách ra, hay là chú chưa chuẩn bị đủ tiền cho nó? Không đủ thì nói với bác, Hồ Duy, nói với bác hai, bác hai có”.

Nghe xong Đỗ Hi không mặn không nhạt trả lời “Con em không cần anh quan tâm, nếu anh có tiền mà không có chỗ tiêu xài thì cứ ra đường phát”

“Hừ, chú muốn gây sự đúng không?” Đỗ Cam trợn mắt, đập cái bát đồng lên bàn “Nói cho nghe mà còn không biết đúng sai!”

Vợ Đỗ Cam nghe hai anh em trong lời nói có mùi thuốc súng, chạy qua giảng hòa “Hồ Duy, bác nhớ năm trước có nghe ba con nói, hình như con có... qua lại với con gái nhà nào đó?”

Hồ Duy năm nay 27 tuổi, là trung úy.

Tốt nghiệp trung học xong thì vào quân đội, năm thứ hai làm lớp trưởng, năm thứ ba thi võ thuật nhờ đứng hạng nhất nên được đề cử đi học bồi dưỡng. Sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đến quân khu Nhạn thành trở thành trợ lý.

Ban đầu chỉ làm những việc bình thường, sau do anh biết sử dụng thành thạo máy tính để vẽ bản đồ, còn sắp xếp doanh trại ổn thỏa. Lúc đơn vị mở đại hội anh đi hỗ trợ bố trí hội trường, lãnh đạo mới bắt đầu có ấn tượng. Cậu thanh niên cao 1.8m, mặt mày đẹp trai sáng sủa, đứng ngồi đều ngay ngắn nghiêm túc. Tuy không nói nhiều, công việc lại bố trí ổn thỏa, rõ ràng

có trật tự, cực kỳ logic, biết được sự cân bằng giữa quan hệ các ngành. Những điều quan trọng đưa lên trên, những gì gây khó khăn giảm bớt xuống thấp nhất.

Bí mật xem xét kỹ càng, chủ nhiệm chính trị quân khu tìm người gọi điện thoại tìm hiểu về Hồ Duy khi ở liên đội, bao gồm cả thời gian anh còn học trong trường, thành tích, biểu hiện ra sao, trong lòng càng xác định chắc chắn. Sau đó mỗi khi họp hoặc tổ chức hoạt động thì đều gọi anh tham gia, thuận tiện việc khảo sát thêm. Đại khái tầm một tháng sau thì tìm anh nói chuyện, Hồ Duy chính thức vào đơn vị chuyên phụ trách các loại hội nghị, hội thảo.

Một người trẻ tuổi lại có khả năng phát triển, có người bắt đầu giới thiệu đối tượng cho anh.

Người đầu tiên đưa ra việc này là một người trợ lý tuyên truyền, nói có đội trưởng đoàn X về hưu, có cô con gái luôn thích người trong quân đội, cậu cũng độc thân nếu được thì đi gặp mặt xem sao?

Hồ Duy lúc nghe thì hơi do dự, hơi ngại nhưng mà bị miệng lưỡi của vị trợ lý kia khuyên bảo mãi đành nhận lời. Mới bắt đầu tiếp xúc thì không sao, hai người bằng tuổi, Hồ Duy tính cách hướng nội, bên kia lại thoải mái hướng ngoại, hai người bổ sung cho nhau vừa vặn. Có điều quen biết một thời gian, Hồ Duy thẳng thắn nói về tình huống gia đình mình thì bên kia rút lui có trật tự.

Thứ nhất là Hồ Duy không có nhà riêng, sau khi kết hôn có khả năng sẽ sống chung với ba chồng. Nếu không được thì muốn Hồ Duy ở rể nhà bên kia, như vậy thì không được. Thứ hai là nếu cha ruột Hồ Duy tìm tới, vấn đề chăm sóc phụng dưỡng cũng là vấn đề tai họa ngầm. Vì vậy có lần hai người gặp mặt, cô ấy uyển chuyển nói việc hai người vẫn làm bạn bè, Hồ Duy bình thản đồng ý.

Chuyện này giờ nói ra lại, Hồ Duy không mấy thoải mái “Tính cách không hợp nên đã chia tay từ lâu rồi ạ”

“Chắc chắc, sao lại chia tay? Thật ra điều kiện rất tốt mà, nghe nói trong nhà có người ở đâu đó làm quan chức, không chừng sau khi kết hôn có thể được nhờ”

Bác dậu hai là người gặp người nói tiếng người gặp quý nói tiếng quý, cực kỳ mưu mô.

Hồ Duy nghe hai tiếng “được nhờ” này làm khóe môi giật giật. Nụ cười này không bị ai thấy, nhưng bác dậu cả hiền lành kỹ tính nhìn thấu “Hồ Duy, con còn trẻ không cần vội, con thích kiểu thế nào nói với bác cả, nếu đơn vị bác có người phù hợp thì giới thiệu cho con”.

Lúc này Hồ Duy mới nở nụ cười thật lòng, ngoan ngoãn như đứa con ruột trong nhà “Con không có tiêu chuẩn gì, bác thấy thích ai thì con thích giống vậy”.

Câu này làm bác cả nở hoa trong lòng.

Nhắc tới chuyện đối tượng, Đỗ Cam bỗng nhiên nói “Hồ Duy là đàn ông không cần vội, có phải chúng ta nên lo lắng cho Nhị Nha mới đúng không?”

Vừa nói xong thì cả nhà yên tĩnh. Phía mấy người đánh bài yên lặng, mấy người lớn đang làm việc nhà cũng không nói lời nào, tất cả đồng loạt nhìn về phía tivi chỗ phòng khách. Đợi cả buổi không nghe cô nói câu nào, mọi người đều ngạc nhiên “Con bé này đi đâu rồi? Sao không có tiếng tăm gì hết vậy?”

Tới khi mọi người lại gần nhìn thì mới thấy Nhị Nha nằm lệch trên sofa, quần trong cái áo xanh, cuộn tròn chân lại ngủ không biết trời đất gì. Mọi người đều bật cười khẽ “Phủ cho nó cái áo, đừng để bị cảm lạnh”.

Một người yên lặng lấy cái áo của ai đó đang khoác lên lưng ghế mà trùm lên cô. Nhị Nha ngủ say, còn tự giác chui chui vào cái áo bông kia. Trong mơ, Nhị Nha đang thấy mình hóa thân thành Tào Tháo, có người điên cuồng đập cửa phòng trên thuyền cô, “Chủ công chủ công, chạy mau, cháy!”. Trong cảnh hỗn loạn, Nhị Nha phất tay, đừng hoảng sợ đừng hoảng sợ, ta đã đọc qua binh pháp Tôn tử, hôm nay gió tây, lửa này sẽ thổi về phía đám giặc Chu đó.

Gã sai vật lại điên cuồng gõ cửa, Chủ công, chủ công, hôm nay là gió đông, binh lính, ngựa, lương thực chúng ta mất sạch, nhanh mà chạy trốn chết đi!. Hình ảnh chuyển qua Nhị Nha đối diện với Chu Du và kẻ chỉ điểm chỉ cô nói cô là người làm thất thủ non sông. Nhị Nha nổi giận, phần nộ cắn răng,

điên cuồng dậm chân trên thuyền, ta với Chu tặc có một không thể có hai! Mắt thấy lửa cháy tới mờ, Nhị Nha liếc mắt qua, thả người nhảy vào trong nước, chợt nghe một tiếng nổ “ầm” vang —

“Nổ rồi?”

Nhị Nha bật ngồi dậy, toát mồ hôi lạnh đầy người. Dì Triệu bật cười “Ngủ tới choáng váng rồi hả con? Bên ngoài đốt pháo, định gọi con dậy đốt mà gọi sao con cũng không tỉnh dậy. Sắp 12 giờ rồi, dậy đi ăn sủi cảo”

Một giấc ngủ say, cả người đầy mồ hôi, Nhị Nha rũ mi mắt ngồi một lát, muốn ra ban công cho tỉnh táo. Vừa cúi đầu phát hiện trên người có một cái áo bông. Nhị Nha sờ sờ, sau đó nhẹ nhàng cầm lên.

Nhìn qua cửa sổ có thể thấy được trong sân, Hồ Duy, Đỗ Dực đang bế Lúa Lúa đốt pháo hoa. Pháo hoa đặt ở bậc thềm, Lúa Lúa bị ôm ở xa, nhảy nhót hoan hô “Chú nhỏ, chú nhỏ, đốt đi!”

Hồ Duy quay lại nhìn Lúa Lúa cười, bật lửa, ngọn lửa cháy về phía ngòi nổ ngày càng gần, Hồ Duy nhanh chóng chạy đi, ôm Lúa Lúa để lên cổ mình. Pháo hoa trong sân nổ tung, đủ mọi màu sắc, Lúa Lúa ngửa cổ nhìn hò reo, giọng trẻ con vang dội “Chúc mừng năm mới, chúc mừng năm mới!”.

Tiếng chuông năm mới ngân vang, năm mới chính thức bắt đầu. Ma xui quỷ khiến, Nhị Nha bỗng nâng tay lên, dùng ngón tay vẽ trên mặt kính. Chỉ vài nét bút, một bức tranh đơn giản, giống như mấy bạn nhỏ ở trường mẫu giáo vẽ ra. Gương mặt trẻ trung của cô được ánh đèn lồng đỏ chiếu vào, trong sáng đủ đầy. Áo khoác xanh, vạt áo hơi mở ra để lộ cảnh xuân. Mái tóc dài xõa tung đen nhánh, rơi bên tai, bên gáy, lưu luyến một môi.

Ánh mắt cô nhìn ngoài cửa sổ là mong muốn, mà hơn thế là khao khát ước mơ, lại cực kỳ cố chấp, nghiêm túc.

Vẽ xong, Nhị Nha cay cay mắt, hai giọt nước mắt rơi xuống không một tiếng động. Cô gái nhỏ trong đêm hàng ngàn vạn người chúc mừng nhau, nhớ ba mẹ mình.

Chương 5

CHƯƠNG 5. NHẬN BẮC VỀ

Qua năm, thời tiết nhanh chóng ấm dần lên, mấy ngày gió to xong thì nhiệt độ từ dưới 0 độ tăng nhanh dần.

Hôm nay Nhị Nha quay lại công ty làm việc, nói đi làm, thật ra là một công ty môi giới phiên dịch. Chủ công ty là Diêu Huy, bạn học kiêm bạn thân của Nhị Nha, hoàn cảnh gia đình không tệ, trước kia làm phiên dịch giống cô, sau đó thì dứt khoát tự mình mở công ty, vừa thực hiện chuyên môn vừa mua bán một số thứ linh tinh.

Vừa vào cửa, mấy đồng nghiệp vây quanh một chỗ, Tiểu Lý ăn tết xong thì đổi điện thoại mới, một Quả táo 3G của Mỹ, nghe nói mấy hết mấy ngàn tệ. Năm qua, điện thoại Iphone tung ra, khắp nơi trong thành phố đều hào hứng. Nhị Nha cũng tới gần xem, Tiểu Lý đặc ý quẹt tới quẹt lui trên màn hình “Cái này không mua trước thì không còn là vật hiếm quý nữa, sau này mới mua... thì cũng không còn ý nghĩa”

“Không tồi không tồi” Nhị Nha cầm đôi bao tay đứng bên cạnh không dám thò vào, liên tục gật đầu “Bao nhiêu vậy?”

Tiểu Lý xòe 5 ngón tay.

Nhị Nha lú lười “Mắc như vậy hả?”

“Đó là nhờ người mua mới được”

Nhị Nha cúi đầu nhìn điện thoại Nokia trong túi mình, im lặng quay về chỗ ngồi lấy nước lau bàn.

“Nè, Đỗ Oản, cô cũng mua một cái đi, không phải cô vẫn rất thích di động sao, người thân của tôi trong tiệm có thể cho cô ưu đãi” Tiểu Lý cách vách chồm lên, ân cần nói với cô.

“Tôi?” Nhị Nha cởi áo khoác, bên trong mặc một cái áo cao cổ bằng nhung,

tay áo đẩy tới khuỷu tay, dùng sức vặn cái khăn ướt “Không mua, 5.000 có thể đổi notebook”

Tiểu Lý bĩu môi, ngồi lại chỗ của mình.

Nhị Nha ở phía trước Tiểu Lý lau bàn, mắt lén nhìn điện thoại di động trên bàn của anh ta một cái, được một lúc, lại lén liếc một cái, trong lòng ngứa ngáy.

Giữa trưa, đối diện công ty có một cửa hàng thức ăn nhanh, Nhị Nha ngồi nhìn ra cửa sổ thờ dài, chân mày nhăn tít. Một lát lại đổi tư thế hơi tựa vào cửa sổ, lại thờ dài “Haizz”

Diêu Huy bưng mâm thức ăn tới, lắc đầu “Hết thờ ngắn tới than dài, nhìn y như còn ma ồm, ừ rà ừ rữ”

Nhị Nha không vực tinh thần lên nổi “Vốn dĩ chính là con ma ồm, khó chịu quá”. Nói rồi cô móc cái miếng khăn giấy, dùng sức hỉ mũi.

“Khó chịu cũng không làm cậu ăn ít được” Diêu Huy ngồi xuống, cẩn thận lấy đũa sốt đồ ăn qua đưa cô “Quy tắc cũ, cho cậu thêm thịt”

Thoáng nhìn qua thịt, Nhị Nha cọ cọ người về phía trước.

Diêu Huy hết nói nổi “Cậu cũng gầy mà không hiểu sao ăn nhiều vậy”

“Từ nhỏ cậu có biết gì là nghèo khổ đâu, tớ đây là vốn sinh ra yếu ớt, sau này mới bồi bổ”

“Thôi đi, ai mà không biết cậu, nói làm như ăn cỏ ăn trấu mà lớn vậy. Tớ không nói đùa với cậu nữa, bớt thời gian ra mà đi bệnh viện kiểm tra đi, sắc mặt không tốt, lại ăn nhiều vậy thì tuyến giáp có vấn đề”

Nhị Nha miệng phồng lên ghen ghen “Đã nói với cậu là không sao, tự nhiên bỏ tiền ra hành xác”.

Đầu tháng Nhị Nha tự lái xe đi mấy trăm km đến huyện Huy Xuân, Huyện thành thăm bà ngoại. Cô ở với bà ngoại 7 năm, cho tới khi học trung học Đỗ Kê Sơn đón về.

Ngày đón cô về Nhạn thành, bà ngoại đập bàn máy may, mang kính lão, không nói một lời.

Bác cả Nhị Nha hơi khó xử, cầm mớ trái cây, đồ bổ đứng sau lưng “Bác, đón Đỗ Oản về để con bé có thể ở cùng với anh trai nó, còn có thể học hành tốt hơn, trung học là thời điểm quan trọng, trường học bên chúng cháu điều

kiện tốt hơn so với Huyện thành”

Bà ngoại tuy trình độ văn hóa không cao, trong lòng thấu hiểu “Ba các cậu lúc trước nói đưa cháu cho ta thì đưa, bây giờ nói đón là đón? Đỡ Oản đúng là cháu gái ông ấy, nhưng mẹ nó cũng chính là con gái của ta, nó cũng là cháu gái của ta!”

“Bác, bác cũng biết mẹ cháu mất sớm, trong nhà đều là đàn ông, Nha Nha thật sự không tìm được ai tin tưởng để chăm sóc dạy dỗ. Bác là bà ngoại, đem con bé giao cho ai cũng không yên tâm bằng giao cho bác. Hơn nữa lúc đó Tiểu Mẫn với Ngô Thanh không còn, cha cháu muốn để có đứa trẻ ở bên cạnh bác để bầu bạn, hơn nữa... không phải chúng ta không cần, là bác kiên quyết muốn giữ Đỡ Oản không phải sao?”

Tiếng máy may cùm cụp dừng lại.

Trái tim bác cả Nhị Nha treo lên —

Một lúc lâu sau, bà thở dài, gục mi mắt xuống “Ta biết nhà họ Đỡ các người đều là trí thức lớn, muốn cho con cháu trở nên nổi bật, nhưng mà Đỡ Oản đi đến nhà các người, ta không cầu mong con bé học tập thật tốt, chỉ cần đừng để ăn uống của con bé thiếu thốn, con bé bướng bỉnh, không nghe lời thì càng không được đánh nó. Con gái không chạm vào được, chạm vào một chút, con bé sẽ nhớ mãi, không tôn trọng nó...”

Đỡ Kính thả lỏng, trịnh trọng bảo đảm “Bác yên tâm, đừng nói là ông nội con bé không nở, nếu đối xử với con bé không tốt sao có thể làm cha mẹ con bé thất vọng”

Bà vẫn luôn làm việc, lấy chỉ xanh thêu lên cái quần bông. Làm xong, bà xoay người lấy túi cất nó vào “Bốn giờ tan học, trường học ở ngã tư”

Đưa cái quần đã sửa sang lại cho bác cả, bà quay người tập tễnh đi vào nhà. Từ đó về sau, mỗi năm đầu tháng 3, Nhị Nha đều quay về Huy Xuân thăm bà ngoại.

Thoáng cái đã mười mấy năm, bà vì lớn tuổi không ai chăm sóc, bị đưa vào viện dưỡng lão tốt nhất ở địa phương, thân thể còn khỏe mạnh, chỉ hơi lãng, có khi nhận ra người, có khi không nhận ra ai.

Mấy ngày trước, Nhị Nha lái xe năm sáu tiếng đồng hồ đến thăm bà, bà ngoại không nhận ra cô. Lúc cô tới bà đang ngủ, tỉnh dậy thấy Nhị Nha

ngồi bên mép giường thì cười y như trẻ con, lôi tay cô nói chuyện, cho rằng cô là một hộ lý của viện dưỡng lão, lúc thì nói bữa trưa đồ ăn bỏ nhiều muối mặn quá, một lát lại ghét khăn trải giường không phải màu cam.

Nhị Nha đổi ra giường cho bà, ôm lấy bà ngoại đang đưa, bà ngoại ới, bà ngoại ới, lúc nào bà nhận ra con, con là Nhị Nha.

Bà ngoại ở trong lòng cháu gái ngủ mất, Nhị Nha cũng buồn ngủ nên ngủ theo.

Cô ở viện dưỡng lão với bà 5 ngày, tới ngày 8 mới trở về.

Lúc gần đi vì muốn bà ngoại được chăm sóc cẩn thận, Nhị Nha còn chuẩn bị mấy bao lì xì, cô không nói gì nhiều, chỉ cười nhét vào tay người chăm sóc bà ngoại “Làm phiền cô, làm phiền cô”. “Bà ngoại nếu muốn ăn gì thì nhờ cô chạy mua giúp, đừng để bà bị đói, khát. Nếu bà nổi giận, mấy cô cũng đừng để bụng, chỉ là la hét vậy thôi”

Thu tiền nên mấy cô hộ lý dĩ nhiên vui vẻ “Cô cứ yên tâm đi”.

Nói là yên tâm, như làm sao có thể yên tâm được. Trên đường về Nhạn thành Nhị Nha đều suy nghĩ, nghe nói thành phố mới thành lập một trung tâm dưỡng lão, trang thiết bị đều tốt hơn Huy Xuân, ngoại trừ việc chi phí hơi cao.

Không nghĩ thì còn đỡ, vừa nghĩ tới thì Nhị Nha lại mặt ủ mày chau “Gần một tháng không có việc, không sống nổi rồi”

Diêu Huy cúi đầu ăn cơm “Không có việc thì nghỉ ngơi cho tốt, chờ tới đầu xuân hội chợ triển lãm, bận tới mức cậu chân không chạm đất bây giờ”.

Nhị Nha là cái dây treo tiền, một khoảng thời gian không có tiền thu vào, trong lòng cô lo lắng, đây cũng là chỗ mà Diêu Huy quen biết với cô một thời gian dài cũng không hiểu nổi.

“Cậu nói cậu bình thường không thiếu tiền, cũng không thấy tiêu xài gì, cậu tích cóp tiền rồi cuộc là để làm gì? Mua nhà?”

Nhị Nha hất cằm, chọc chọc trong chén mì, hơi thất thần “Dù sao... cũng có tác dụng lớn”

Có bao nhiêu tác dụng, chỉ có mình Nhị Nha biết.

Đột nhiên di động reo đing đing, Diêu Huy xem qua tin nhắn mới nói với Nhị Nha “Đúng rồi, cậu còn nhớ Chương Đào không, cậu ấy đến Nhạn

thành công tác, muốn tụ tập một buổi, hẳn riêng với tớ muốn cậu đi cùng, bạn học đã nhiều năm không gặp, đi nhé”

“Chương Đào à...” nhắc tới người này, Nhị Nha mâu thuẫn “Tớ không muốn đi”.

Chương Đào, rất nổi tiếng ở trường, là lớp trưởng 4 năm đại học của cô.

Trong học viện ngoại ngữ, nữ sinh rất nhiều, nam lớp trưởng giống như mặt trăng được các vì sao vây quanh, bạn học nữ có gì cần đều tìm tới cậu ấy. Chương Đào thành tích ưu tú, gia cảnh giàu có, vì vậy các mối quan hệ không tồi.

Đúng ra bạn học gặp nhau thì phải là tiết mục nước mắt lưng tròng, nhưng đáng tiếc là Chương Đào từng theo đuổi Nhị Nha, hai người đã có mối tình đầu sinh viên, nhưng không có cái kết tốt đẹp, chia tay âm ỉ không vui vẻ gì.

Ngày tốt nghiệp, Chương Đào ôm từng người bạn học, riêng không ôm cô. Nhị Nha ngồi dưới gốc cây nhỏ nhỏ cỏ, nhìn các bạn học ở xa xa nói nói cười cười, rất buồn bực.

Diêu Huy khuyên nhủ “Biết trong lòng cậu còn gút mắc, nhưng mà tốt nghiệp lâu như vậy, người ta cố ý nói với tớ là muốn bạn học ở Nhận thành đều tới, còn nói thẳng tên cậu. Không đi thì giống như cậu nhỏ mọn, còn nhớ những chuyện hồi còn đi học, có thể làm cậu ta suy nghĩ nhiều hơn”

Nhị Nha suy ngẫm thấy Diêu Huy nói cũng đúng. Vốn chỉ là bạn học tụ tập, người ta không có ý gì khác, cùng bạn học cũ ôn chuyện, cô không thoải mái thì lại không ổn.

Thấy cô có vẻ dao động, Diêu Huy lau miệng, xách giỏ đứng lên “Quyết định vậy đi, tối nay ở Ứng Viên Xuân, tan tầm cùng nhau đi”

Chương 6

CHƯƠNG 6. NHẬN BẮC VỀ

Trời đang ấm chột lạnh lại sau buổi trưa.

Sau sân huấn luyện phía sau của quân khu Nhận thành.

Khiến người ta lạnh lẽo không chỉ là thời tiết, Hách Tiểu Bằng mặc đồ huấn luyện nằm sấp trên đất, mông nhô lên cao.

Hồ Duy cầm áo bông trên tay, đi vòng quanh hàng rào lưới sắt “Cậu vẫn bị chạm vào đấy, định trườn về phía kia có tác dụng quang hợp à”

Sắp tới khảo sát mùa xuân, Hách Tiểu Bằng tự mình luyện tập thêm, luyện tập tư thế trườn này hơn gấp 3 lần, chừng 100 mét.

Hai cánh tay cơ bắp của Hách Tiểu Bằng gồng lên, mặt nghen tới đỏ bừng “Không thể được, đúng là mất hứng mà”

Hồ Duy tắc lưới lắc đầu “Vậy cậu làm trận này lớn à”

Hách Tiểu Bằng thở một hơi dài, lao về phía trước “Tôi biết anh hùng nói kể chuyện xưa, bây giờ anh không luyện tập, nhưng là người thì phải có mục tiêu, có điểm để nhắm tới, anh chính là mục tiêu của tôi”

Năm đó Hồ Duy ở liên đội là binh nhì, thành tích cao nhất của anh là 2 phút 36 giây với tư thế trườn này.

“Cậu chỉ biết thành tích ghi lại của tôi là hai phút 36 giây, sau đó thì sao cậu có biết không?”

“Sao? Năm liệt luôn à?” Hách Tiểu Bằng thở hỗn hển ở đích đến, nằm rạp trên đất hỏi Hồ Duy “Bao nhiêu?”

“3 phút 18” ngón tay anh bấm nút dừng đồng hồ. “So với việc nằm liệt thì mất mặt nhiều, trườn đến điểm đến mắt tối sầm, lúc đứng lên dây thép móc vào đầu, còn seọ lưu lại đây”. Hồ Duy cúi đầu lộ cái seọ ngay ót cho cậu ấy coi “Một đồng máu, làm chính trị viên sợ hãi, vừa khâu lại xong đi ra thì

hướng ngay tôi đá cho 3 phát”

Lúc đó Hồ Duy ở liên đội một, chính trị viên có tiếng là “Tích binh yêu binh” (*thương lính*), nghe nói Hồ Duy đổ máu hoảng loạn vọt tới trạm y tế.

Hồ Duy được chiến sĩ trong đội dìu ra, từ ót xuống cổ còn vết máu loang lổ, chính trị viên phanh vạt áo, tay trái chống nạnh, tay phải chỉ anh “Đã nói chú ý an toàn, chú ý an toàn! Chúng ta không sợ thắng thua, sợ nhất là cái gì? Sợ nhất các cậu coi sinh mạng mình rẻ rúng, hung hăng thi đấu!”

Hồ Duy ghé con không sợ hổ, còn có tinh thần nói đùa “Chính trị viên, tôi cũng có cái nhất”

Chính trị viên nghe xong thì giận hết nói nổi, đá vào mông anh 3 cái. Đá xong thì móc khăn tay ra, vẻ mặt đau lòng nói với đồng đội đang dìu anh “Đi lấy nước ấm lau mặt cho nó, về mà nằm sấp xuống ngủ”

Nhớ chuyện xưa, Hồ Duy ngửa đầu nhìn trời, vô cùng buồn phiền “Mà không biết ngoài những thứ đó, còn có thể làm gì”

Mỗi ngày mở mắt ra đều như nhau, thể dục buổi sáng, huấn luyện, ăn cơm, thanh niên trẻ tuổi tràn đầy sức lực, mơ mộng hão huyền, toàn bộ sức lực đều cống hiến cho sân huấn luyện đơn điệu kia.

Cho nên anh trút ra, anh tranh giành, khát vọng trở thành người đứng đầu, những giọt mồ hôi lớn từ tóc đen chảy xuống, chảy xuống mắt, hướng về nơi anh ước mơ đối với thế giới bên ngoài; chảy vào vạt áo, đánh mất khát khao về thế giới phồn hoa. Sau đó sức cùng lực kiệt nhìn mặt trời, hình dung tương lai mở mang non sông của chính mình.

Hách Tiểu Bằng thở dài, cuối cùng nhìn mảnh đất trống trước mắt, cũng làm một nhà triết lý “Trợ lý Hồ, có câu này không biết nên nói với anh hay không, tôi cứ cảm thấy... anh không phải là người ở chỗ này”

Hồ Duy phui phui giày, thất thần “Không phải ở đây? Vậy tôi nên ở đâu?”

“Dù sao thì cũng không phải ở đây, anh không giống người nơi đây, trong lòng anh có ý tưởng lớn”. Hách Tiểu Bằng nói lần nữa

Hồ Duy cười.

Trong lòng có ý tưởng lớn, trên thế giới này có bao nhiêu người có lý tưởng lớn, nhưng mà mấy người có thể thay đổi thực tế? Sở dĩ có ý tưởng lớn là vì bản thân không cam lòng với hiện tại.

Mà Hồ Duy là người quý trọng hiện tại.

Hách Tiểu Bằng thấy anh không tiếp lời, chợt cảm thấy đau lòng “Tôi muốn đi”

Hồ Duy hơi kinh ngạc “Nhanh vậy à?”

“Ừ” Hách Tiểu Bằng cúi đầu lắc lắc mồ hôi, lấy quần áo lên mặc vào “Kéo dài thời gian rồi, chờ cuối tuần này có huấn luyện viên mới đến thì tôi đi”

Hách Tiểu Bằng thuộc sĩ quan hậu cần, ở trong quân ngũ phục vụ 9 năm, đúng ra mùa thu năm kia được xuất ngũ, do anh ấy ở lại chăm sóc quân khuyết* bị bệnh nên mới chậm trễ mấy tháng.

“Về rồi thì sẽ làm gì?” Hồ Duy móc bình nước trong ngực ra

“Không biết, tự tìm việc gì đó làm” Hách Tiểu Bằng nhận bình nước, mở nắp “Trước hết về phụ mẹ”

“Bà còn bán quán?”

Hách Tiểu Bằng cười cười “Bán, nói sao cũng không chịu. Mỗi ngày 5 rưỡi sáng mở, 4 rưỡi tối đóng, kiên trì tới mức sấm sét đánh không thay đổi”

Nhà anh ấy nghèo, ba anh chân cẳng không nhanh nhẹn, toàn bộ dựa vào mẹ anh mỗi ngày đi chợ nông sản bán đồ ăn với cơm sáng mà sống. Trước giờ anh đi bộ đội có tiền trợ cấp thì có thể phụ giúp gia đình, bây giờ về, trước mắt muốn tìm việc lại lo lắng về tiền lương.

“Trợ lý Hồ, sau khi tôi đi rồi, phiền anh trông chừng Hắc Tử”. Hách Tiểu Bằng nhìn chuồng chó ở phía xa, trong mắt lộ vẻ cô đơn “Không phải nói người mới tới không tốt, mà là —”. “Là thương nên lo lắng”

“Tôi biết”

Mỗi ngày ở chung một chỗ, bỗng nhiên một người phải đi, trong lòng Hồ Duy trống vắng. Nhưng ở đây không phải thế này sao, người đến người đi, ngày nào đó mở mắt ra, phòng phát thanh phát một ca khúc đưa tiễn chiến hữu, người nằm lẳng lẳng trên giường sẽ biết, có người mà mình có thể cả đời này không gặp lại.

Anh là người ghét ly biệt, lại phải thích ứng với việc ly biệt người.

Buổi chiều, quân khu có một hội nghị về kế hoạch huấn luyện, lần này hội nghị còn có thủ trưởng tổng bộ tham gia, mục đích là sửa chữa, điều chỉnh kế hoạch. 1 giờ 30 khai mạc nên trước 1 giờ Hồ Duy đi tới hội trường.

Hội trường đã có mấy trợ lý đang sắp xếp văn kiện trước mỗi chỗ ngồi, Hồ Duy tìm chủ nhiệm Thái, bàn bạc những bản thảo phải sử dụng.

Đúng ra việc này trước đây do người cùng văn phòng với anh, Tống Cần thực hiện, sau khi Hồ Duy được điều tới, công việc được phân chia ra một nửa, trong lòng Tống Cần có suy nghĩ.

Anh ta bóng gió hỏi thăm nhiều người xem rốt cuộc Hồ Duy là đi con đường nào, nhưng hỏi ai cũng đều nói không biết. Thái độ của Tống Cần đối với anh ôn hòa. Cái gọi là ôn hòa, không nóng không lạnh tức là bề ngoài không va chạm quá đáng, âm thầm thì không ít lần lấy tư cách người lâu năm mà bới móc ra những điểm xấu.

Có điều Tiểu Hồ là người phóng khoáng, tự nhiên.

Biết Tống Cần có ý nghĩ đối địch với mình, chưa bao giờ anh tranh cao thấp với anh ta, trước sau vẫn tôn trọng. Mỗi khi có nhiệm vụ phân công, anh cũng không tranh giành, Tống Cần muốn thể hiện, thì anh ta cứ thể hiện; anh ta không muốn, ném qua anh, thì anh cũng không nói lời vô ích.

Thấy Hồ Duy cầm bản thảo ngày hôm qua mình đưa lên về, Tống Cần chạy lại hỏi “Sao lại thế này? Hôm qua không phải đồng sự Bí cầm đi rồi sao?”

Hồ Duy rất bình tĩnh “Có hai chỗ nói muốn sửa lại”

Tống Cần không hề tin Hồ Duy, cũng chẳng thèm che giấu “Đưa tới khi nào? Tại sao tôi lại không biết”

“Buổi sáng anh đi văn phòng phía nam thì văn kiện được đưa tới”

Tống Cần không nói gì nữa, nhiều chuyện muốn lấy lại kiểm tra “Tôi xem thử —”

Chủ nhiệm Thái bước vào, dáng vẻ hấp tấp “Đúng lúc quá, tôi đang tìm các anh, chuẩn bị thế nào rồi? Hôm qua nói sửa bản thảo lại sao rồi? Thủ trưởng muốn bắt đầu”

Đúng lúc Tống Cần đang cầm bản thảo trên tay. Anh ta tiến tới hai bước “Đã sửa rồi, trưa hôm qua tăng ca làm xong, ông xem lại xem”

Đồng sự Bí nhận lấy lật hai trang, nhíu mày, điềm tĩnh hỏi “Đây là ai sửa?”

Thường ngày Đồng sự Bí có tiếng là yêu cầu cao, trong lòng Tống Cần kêu lộp bộp, sợ bản thảo có điều gì không thích hợp, nhanh nhẹn lên tiếng trước “Sáng hôm qua không có tôi nên Hồ Duy viết”

Đồng sự Bí ngẩng đầu nhìn Tống Cần, rồi lại nhìn Hồ Duy.

Hồ Duy trước sau đứng thong dong phía sau Tống Cần, một tay khoanh lại, lẳng lặng đứng chờ.

“Viết khá tốt” lời khen ngắn gọn, đồng sự Bí gấp folder lại “Tôi xuống lầu trước”

Đồng sự Bí xuống lầu, Tống Cần vẻ mặt mất tự nhiên.

Hội nghị bắt đầu nửa tiếng sau, cửa lớn mở ra, mệnh lệnh vang lên “Đứng dậy!!!”

Mấy người phụ trách huấn luyện xếp hồ sơ lại đứng lên, ngoài cửa lục tục mấy người thủ trưởng đi vào, rất có phong độ đại tướng.

Trước khi mở họp, có thời gian chuẩn bị ngăn ngừa một hai phút, ngồi ở bàn chủ trì có người hình như nhớ tới việc gì, ghé người sang chủ nhiệm Thái hỏi câu gì đó.

Biểu hiện đầu tiên của chủ nhiệm Thái là bất ngờ, sau đó ánh mắt không chút dấu vết mà tìm kiếm một vòng, lại nghiêng người nói với người kia.

Người nọ gật gật đầu, không tiếp tục hỏi mà chỉ mỉm cười “Vậy bây giờ bắt đầu đi”

Hội nghị kéo dài đến gần 4 giờ. Sau khi sửa sang lại bản ghi chép và tài liệu thì tan tầm trời đã tối.

Hồ Duy từ trong bước ra, có người phía sau gọi anh, bước chân vội vã “Tan tầm cậu có bận gì không?”

“Không có việc gì”. Nói xong Hồ Duy lại chợt nhớ trong xe mình còn túi thuốc trước đó Đỗ Hi dặn anh mang về cho Đỗ Kê Sơn, anh nói lại “Không được rồi, có việc”

“Có việc cũng để mai làm, tối nay cùng nhau ra ngoài ăn cơm đi”. Hai người cùng xuống cầu thang “Hôm nay họp có người tham mưu là bạn học trung học với tôi, nhiều năm không gặp, anh ấy lại từ rất xa tới, tìm quán nào ăn cơm”

Hồ Duy không muốn “Bạn học của cậu, tôi cũng không quen, đi không tiện, hai người đi đi”

“Thôi, đi cùng nhau, chúng ta đều từ học viện XX mà ra, có gì mà không tiện chứ”

Người mời Hồ Duy là Mạnh Đắc, ở văn phòng dưới lầu, tuổi tác xêm xêm nhau, quan hệ rất tốt, từ chối nữa thì không hay nên Hồ Duy đồng ý.

Địa điểm được chọn là Ứng Viên Xuân, là nơi chuyên làm món ăn địa phương, Mạnh Đắc còn giải thích với Hồ Duy “Thuận Thuận ăn uống thanh đạm, mẹ cậu ta là người Hàng Châu”

Hồ Duy nghe rồi cũng không trả lời, chỉ tập trung vào tình hình giao thông mà lái xe.

Quán ăn là một quán ăn ngon, chỉ có điều địa điểm không dễ tìm, vòng hai vòng mới thấy được cái ngõ nhỏ. Ngõ nhỏ hẹp nên xe không vào được, hai mảnh đất trống bên ngoài đều đầy xe, Hồ Duy dừng xe ở hoa viên gần đó.

Trước cửa quán treo hai cái đèn lồng đỏ, phong cách cổ kính, đi vào trong, không ngờ Bùi Thuận Thuận đã tới trước.

Thấy anh ta ngồi trước bình trà Long tỉnh, bắt chéo chân, cực kỳ thảnh thơi nhìn điện thoại, khóe miệng như đang cười.

Mạnh Đắc vẫy tay “Thuận Thuận!”

Nụ cười xấu xa lập tức thu lại, điện thoại bỏ lên bàn, Bùi Thuận Thuận đi xuống bậc thang hai bước đón “Chờ các cậu cả nửa ngày”

Mạnh Đắc giới thiệu “Đây là...”

“Tôi biết, Hồ Duy” Bùi Thuận Thuận cắt ngang lời anh, cười vươn tay ra “Xin chào, tôi là Thuận Thuận”

Tiểu Hồ thay đổi qua thường phục, bên ngoài áo sơ mi là một áo lông xanh đen, anh tuy không thường tham gia tiệc tùng, thể hiện ra với ai bên ngoài đều chu đáo, anh cũng cười, lễ độ tự nhiên “Xin chào”

Hai bàn tay đàn ông nắm chặt.

Trong không gian không lớn không nhỏ của quán ăn, như màn ảnh phân chiếu đến ba chỗ.

Một là gần nơi cửa, Hồ Duy và Bùi Thuận Thuận đang bắt tay nhau.

Một chỗ là giữa đại sảnh, một cô gái trẻ đang đùn đẩy chén rượu với bạn bè.

Một chỗ khác, bên sườn phía đông cách bình phong, theo sau Diêu Huy là Nhị Nha đang vào phòng.

Giữa quán không biết ở đâu truyền tới một loạt tiếng khua chiêng gõ trống, trên lầu hai bằng gỗ đỏ có một đoàn diễn viên mặc trang phục biểu diễn nổi nhau đi xuống chuẩn bị diễn hí khúc.

Cùng với tiết tấu giọng hát ê ê a a nhanh dần, báo hiệu trò hay sắp mở màn!

Chương 7

CHƯƠNG 7. NHẬN BẮC VỀ

Bùi Thuận Thuận là một người kì diệu.

Ngoài phong độ nhẹ nhàng, từng cử chỉ đều thận trọng dè dặt, nói tới cái tên cũng thấy được trời cao ưu ái.

Sở dĩ gọi Thuận Thuận là vì ba mẹ anh muốn từ khi lọt lòng ra thì đều thuận buồm xuôi gió, không bệnh không tai.

Mà Thuận Thuận thì cũng không hề thua kém, sinh ra đã có bộ óc thông minh cực kỳ, từ nhỏ đã là thần đồng. Trong chớp mắt có thể tính toán ra bất kỳ con số tăng giảm nào, bàn tính trong đầu tính nhanh như máy.

Người phục vụ mang đến đĩa trên bàn một đĩa đậu ngâm dấm khai vị, đảo mắt qua, lấy thìa khuấy trên bát, Bùi Thuận Thuận bệnh cũ tái phát

“Đĩa đậu này có 36 hạt...”

“Trời đất!!” Mạnh Đặc lấy khăn giấy lau mặt vo lại ném Bùi Thuận Thuận

“Tật xấu này của cậu còn chưa sửa?”

Bùi Thuận Thuận hơi cúi người xin lỗi Hồ Duy “Thật sự xin lỗi, từ nhỏ đã có tật xấu này”

Hồ Duy lại cảm thấy hứng thú với tật xấu này của anh ấy “Nhìn qua là biết bao nhiêu à?”

Bùi Thuận Thuận rất khiêm tốn “Khoảng 80-90%”. Nói rồi anh cầm hộp tăm xỉa răng trên bàn mở nắp ra, liếc qua, tự tin trả lại chỗ cũ “69 cây”

Hồ Duy nghĩ thầm đây khá hiếm thấy.

“Cậu ta là chứng cưỡng chế, bác sĩ nói cái này với chứng nháy mắt giống nhau, là tâm lý ám chỉ, không thể trị hết” Mạnh Đặc thay anh giải thích.

Hồ Duy nói “Tật xấu này người khác muốn còn không được, cần gì phải trị”

“Anh không biết chứ” Bùi Thuận Thuận cầm dưa gắp một hạt đậu cho vào miệng “Lúc nhỏ tôi theo mẹ đi công viên chơi, thấy người ta bán bong bóng, tôi đi theo sau muốn nhìn coi có bao nhiêu quả tất cả, xem chút nữa là đi theo người ta lạc mất. Khi mẹ tôi tìm được lập tức ngày hôm sau đưa tôi đi bác sĩ”

Nói tới khả năng đặc biệt này của Bùi Thuận Thuận, tự nhiên Mạnh Đặc nhớ tới một người

“Hồ Duy, cậu có cảm thấy cậu ta giống một người không?”

Hồ Duy hỏi “Giống ai?”

Mạnh Đặc trách trí nhớ anh kém cỏi “Xời, em gái cậu đó...”

Mùa đông năm trước, Hồ Duy công tác bên ngoài chưa về, hai người hẹn nhau gặp dưới lầu. Mạnh Đặc đến hơi sớm nên ngồi trong xe hút thuốc chờ. Chờ một lát, từ hiên nhà Hồ Duy chui ra một cô gái.

Có lẽ do trời lạnh quá nên cô gái kia mang khăn quàng cổ, đội mũ, che mình kín mít không nhìn thấy mặt.

Cô ấy cúi đầu vội vàng đi qua xe Mạnh Đặc, Mạnh Đặc còn cố ý nhìn cô một chút. Vóc người cao gầy, mặc một áo bông hồng nhạt, nhưng mà không biết mặt mũi thế nào...

Đang nghĩ, cô gái kia chợt đứng yên sau xe anh, quay đầu lại nhìn thoáng qua. Sau đó hình như đang đấu tranh tâm lý, quay về gõ gõ cửa xe Mạnh Đặc “Này”

Mạnh Đặc trong sương khói thuốc lượn lờ mở cửa sổ xe “Có việc gì không?”

Cô gái nhỏ đỏ dấu mặt dưới khăn quàng cổ, lạnh đến nổi trên lông mi kết băng “Biển số xe này là của anh à?”

Mạnh Đặc lớn tới từng tuổi này vẫn chưa từng gặp qua có người trên đường lại hỏi anh như thế, bất giác giọng thay đổi “Cô muốn làm gì chứ?”

“Không có gì, anh chỉ cần nói biển số xe này có phải của anh hay không thôi”.

Cô gái kia nói chuyện cũng không hề luống cuống, cực kỳ nhanh nhẹn. Mạnh Đặc hừ, cúi xuống lấy hai giấy ra “Cô em, nhìn cho kỹ, giấy phép lái xe với giấy tờ xe, tôi tên Mạnh Đặc, xe là năm ngoái tôi mới mua, giấy tờ

đàng hoàng, có chuyện gì thì nói cho rõ ràng. Cô mà không nói thì tôi không để cho cô đi”

cô gái kia cúi đầu nhìn xem giấy tờ của anh giống như xác nhận xem là thật hay giả. Xem xong thì cô đứng ngoài xe, tay rút trong túi “Cho anh một thông tin, chiều nay trên đường Ngọc Sơn, một chiếc xe hơi X màu trắng mang biển số giống như đúc biển số xe anh”

Nói xong cô gái đó không thèm quay đầu lại bước đi.

Để lại Mạnh Đặc ngây ngốc trong xe, liên tục gọi cô “Này... này...”

Cô gái kia đi rất nhanh, Mạnh Đặc đuổi theo mấy bước, thấy cô quẹo qua khúc quanh, bị một chiếc xe ngăn lại, sau đó cũng giống như anh, cửa sổ xe mở một nửa, cô gái kia cong người nói gì đó với người bên trong, xua xua tay, sau đó nhanh chóng bỏ đi.

Đón Hồ Duy về, Mạnh Đặc đưa đồ cho anh, cố ý nhắc tới “Hồi này cậu nói chuyện với ai ở ngã tư vậy?”

“Con gái chú tư tôi, tới nhà lấy ít đồ”

Hồ Duy nói vậy làm Mạnh Đặc không biết phải làm sao. Cứ nghĩ cô gái kia định ăn vạ hay lừa tiền, ai ngờ còn có quan hệ họ hàng với Hồ Duy.

Việc đó trôi qua hai ngày, lúc đi làm Mạnh Đặc bỗng nhiên lao lên lầu thân thiết bắt tay Hồ Duy, xúc động tới mức nói giọng địa phương “Hồ Duy, cảm ơn em gái cậu thay tôi, nói với cô ấy từ nay về sau cô ấy chính là em gái ruột của tôi...”

Tiểu Hồ mới từ trong toilet ra, tay còn đang giữ thắt lưng, chẳng hiểu ra sao.

Mạnh Đặc đem chuyện hôm trước kể lại đầu đuôi cho Hồ Duy nghe, nói xong vô cùng đau đớn “800 đồng tiền phạt nha, trước đó tôi còn bức bối, những cái đó đều là do vượt đèn đỏ mà ra, kết quả kiểm tra lại thì đều là do con rùa rút đầu kia”

“Cảm ơn cảm ơn. Giúp tôi chuyển lời, hôm nào đó mời cô ấy ăn cơm”

Sau chuyện đó, Mạnh Đặc không có việc gì thì cũng thường lên phòng Hồ Duy “Cậu nói xem cô ấy cũng lạ, trên đường có bao nhiêu xe, sao cô ấy có thể nhớ hết, còn vô tình lại là của tôi?”

Tiểu Hồ ngồi chéo chân chơi răn sẵn mồi.

“Cậu nói xem có phải là duyên phận không?”

“Con bé có tật xấu đó xưa giờ” một giọng lạnh lùng cắt ngang, Hồ Duy ném điện thoại lên bàn, tựa ra ghế nhắm mắt nghỉ ngơi “Chỉ cần là chuỗi con số đều nhớ, biển số xe, số điện thoại di động, nhớ không quá một hai ngày thì quên”

Càng nghe nói, Mạnh Đắc càng hứng thú, nam lớn cười vợ, anh thực sự động lòng muốn giật dây Hồ Duy “Haizz, chú tư tím tư làm công việc gì? Cô ấy làm việc gì?”

Mặt trời giữa trưa xuyên qua cửa sổ lầu ba, chiếu lên mặt Hồ Duy, chỉ thấy anh khẽ mở mắt, nhìn chăm chăm Mạnh Đắc, nhìn tới khi Mạnh Đắc dừng hết lông lên, Hồ Duy lại thông thả ung dung quay đầu nhìn ngoài cửa sổ

“Cha mẹ con bé không còn”.

Một tiếng thở dài rất nặng.

Hiện giờ Mạnh Đắc mượn cơ hội lần thứ hai nhắc tới, thái độ Hồ Duy thản nhiên, không nói giống, cũng không nói không giống.

Bùi Thuận Thuận nhìn mặt đoán ý, nhìn Hồ Duy, lại nhìn Mạnh Đắc, ra vẻ thân thiện “Tôi nghĩ là trên đời này có phải chỉ có mình tôi có tật xấu không, ai ngờ lại có người cũng thế, Hồ Duy, có cơ hội anh giới thiệu chúng tôi làm quen”.

Bùi Thuận Thuận nhìn Hồ Duy chăm chú, hỏi một câu “Là em gái ruột của anh?”

Hồ Duy đón nhận ánh mắt thăm dò của Bùi Thuận Thuận. trong lòng Bùi Thuận Thuận kêu to, hồng rồi, mình gấp gấp hồng việc.

Hôm nay sân khấu kịch diễn Kì bàn sơn, phía sau có một tiên đồng lên sân khấu, khí phách hào hùng múa thương, dàn nhạc bắt đầu tấu nhạc.

Keng keng keng keng keng!!!

Bùi Thuận Thuận bắt chéo chân, yên lặng chờ Hồ Duy mở miệng, trên mặt vẫn giữ nụ cười thân thiện.

Hồ Duy dời ánh mắt từ mặt Bùi Thuận Thuận sang sân khấu trên lầu hai.

Trên sân khấu Trung nghĩa Đường có người bấm báo “La Thông bắt được đại đương gia công lên núi”

Tiên đồng trợn mắt, môi hồng răng trắng “Có việc này sao, đưa hân tới cho

ta!”

Trên sân khấu, một cô gái mặt áo giáp nhưng, búi tóc đen, mặt tựa hoa đào màu xuân, đẹp không tưởng được. Cực kỳ sinh động.

Hồ Duy thu hồi ánh mắt, nhìn Thuận Thuận “Không phải, là em họ trong nhà”

Không phải thì tốt rồi! Không phải thì tốt rồi!

Ngón tay Bùi Thuận Thuận vẫn gõ nhịp theo tiếng nhạc dừng lại, nhẹ nhàng thở ra trong lòng. Mặt vẫn ra vẻ cực kỳ thân thiết đưa đĩa đậu tới “Người “Yêu em gái”, ăn chút đồ ăn đi!”

Cùng lúc đó, lầu một Ứng Viên Xuân, Diêu Huy đang ngửa cổ tìm phòng, rốt cuộc tìm được gian phòng cần, quay lại giục người phía sau “Cậu nhanh lên chứ!”

Nhị Nha cúi mắt, hơi ngại ngần “Hay là, hay là cậu đi đi, tớ về trước”

Diêu Huy hiểu tính tình rùa rụt cổ của cô, đá mông cô một phát “Đã đến đây rồi cậu ...”

Nhị Nha không kịp đề phòng, bổ nhào vào cửa, không ngờ cửa không đóng nên tình huống cực kỳ xấu hổ.

Đập vào mắt ở giữa bàn là Chương Đào. Ngoài cậu ta, còn có hai nam một nữ.

Sửng sốt vài giây, Chương Đào mau chóng đứng lên cài lại nút áo vest, cười rồi ôm Diêu Huy một cái

“Ai chà, Diêu Huy, bạn học cũ! Hai chúng ta gọi là tình cảm khăng khít! Cùng gánh 4 năm bí thư chi đoàn”

Da đầu Diêu Huy căng lên mỉm cười ôm lại, hướng Nhị Nha nháy mắt.

Nhị Nha ngu ngơ đi phía sau Diêu Huy, như cái móc cửa.

“Mọi người, đây là nữ sinh đẹp nhất ban chúng tôi hồi đó, Diêu Huy, Diêu đại mỹ nữ”

Ngày xưa ở trường mặc đồng phục, mang giày thể thao đã là một nhân vật nổi tiếng, bây giờ mặc âu phục, mang giày da, tóc không biết xịt bao nhiêu keo xịt tóc chải ngược về sau.

Cùng đi với Chương Đào là ba người đồng nghiệp, đảm nhận chức vụ săn đầu người ở công ty.

“Chương Đào, sao chỉ giới thiệu vị này với chúng tôi, còn cô gái đẹp kia là ai?”

“Chậc, người quan trọng nhất lại quên!” Chương Đào vỗ tay một cái, mặt thể hiện vẻ áy náy, đi nhanh tới kéo Nhị Nha lại bên cạnh mình “Cô ấy...”

Nhị Nha người đoan trang, mặt mang ý cười, đối với việc Chương Đào giới thiệu cô thế nào có hơi hồi hộp. Giữa lúc đó, nghe Chương Đào cao giọng nói “Cô ấy, nổi tiếng là nữ tráng sĩ của ba ban chúng tôi, đại hội thể thao ở học viện liên tục đạt giải quán quân môn đẩy tạ”

“Đỗ Oản”

Nụ cười Nhị Nha cứng dần trên mặt, trong lòng mường một câu
Con mẹ nó!

Chương 8

CHƯƠNG 8. NHẬN BẮC VỀ

Nhị Nha cắn răng.

Cái gì mà nở nụ cười gặp lại với kẻ thù, cái gì mà bạn học gặp nhau lưng tròn nước mắt, tất cả đều gạt người!

Nếu ngược dòng về phía trước thì Chương Đào coi như là mối tình đầu của Nhị Nha.

Nhớ lại năm thứ hai đại học, đại hội thể thao chiêng trống vang trời, tiếng pháo báo hiệu giờ khai mạc tới, giáo viên thông báo mỗi học viên nhanh chóng báo tên hạng mục mình tham dự, đặc biệt khoa tiếng Anh phải cử người tham gia, đừng có mỗi lần tổ chức đều đẩy một đồng nữ sinh ra tham gia đội cổ động viên lừa người! Đại hội thể thao, đại hội thể thao là chủ yếu kéo đám thanh niên nam nữ rèn luyện thân thể khỏe mạnh, tư tưởng tích cực hướng về phía trước.

Hôm đó Nhị Nha lên chậm, đợi đến khi lớp trưởng thông báo mỗi hạng mục, cái gì mà nhảy xa, chạy 50 mét, đều bị mọi người thi nhau giành lấy không còn một món, chỉ còn mỗi môn đẩy tạ với chạy dài 3.000 mét.

Bạn học ồn ào khuyên, Đỗ Oản, đẩy tạ đi, chạy 3.000 mét không nổi đâu, chạy không nổi tới hết đường thì rất mất mặt, để lớp trưởng thi đi. Đẩy tạ thì con gái ném không tốt cũng chẳng sao, bình thường sức cậu cũng khỏe, không chừng còn có thành tích đó.

Nhị Nha quay lại nhìn lớp trưởng đương nhiệm Chương Đào, Chương Đào cực kỳ phong độ xòe tay “Cậu cứ chọn, còn lại cái gì tôi thi cái đó”

Nhị Nha nheo mắt, quyết định “Vậy đẩy tạ đi!”

Chờ tới khi chính thức thi đấu, Nhị Nha phát huy đầy đủ sức lực ngày còn bé cùng bà ngoại khiêng cái trống, dọn lu nước, trong học viện toàn những

nữ sinh yếu ớt như liễu rũ trước gió, không hề bất ngờ cô giành được giải nhất.

Mà trả giá cho việc giành giải nhất là: cánh tay trật khớp.

Khi đó Chương Đào không đáng ghét như bây giờ, vẫn còn tính tình thiếu niên rực rỡ trong sáng tốt bụng, thấy cô xoay xoay bả vai đi chậm rì rì từ dưới sân lên “Cậu làm sao vậy?”

Nhị Nha vẫn duy trì tư thế đẩy tạ, vẻ cứng ngắc “Trật tay”

Chương Đào thở hồng hộc lấy tay chống lên eo, bảng số màu đỏ dính kim băng trước ngực, sau lưng lay động “Có thể động đây không?”

Nhị Nha thử giật giật, đau tới mức nước mắt đảo quanh trong mắt “Không thể”

“Trời ơi, đi thôi đi thôi!” Chương Đào đỡ cô, kêu hai người trong lớp tới dìu cô tới phòng y tế.

Chính từ khi đó, Chương Đào mới cảm thấy rung động và thích Đỗ Oản.

Bạn nằm giường dưới hỏi Chương Đào, thích Đỗ Oản vì cái gì, Chương Đào nằm trên giường bắt chéo chân, xoay xoay quạt, ngẫm nghĩ.

Thích vẻ ngoài của cô?

Hừ...

Lúc đó Đỗ Oản chỉ là người thích ăn uống đầy đủ, không hề có khoa học, cô lại lười như vậy nên hơi béo; bù lại làn da rất tốt, trắng trắng mềm mềm như ngó sen, nhưng mà, cũng không thật sự là đẹp.

Suy nghĩ lâu thật lâu, Chương Đào ghen không tìm ra được câu trả lời.

“Đúng vậy, thích cô vì cái gì?”

Bạn giường dưới cười ha ha “Thích cô ấy ném tạ”

Một vỏ lon rỗng ném xuống, Chương Đào cũng cười theo.

Biết chuyện đó là có thật, những người tham gia bữa ăn sôi nổi bàn luận khen Đỗ Oản là “nữ trung hào kiệt”, “thâm tàng bất lộ”. Thấy sắc mặt Nhị Nha càng ngày càng lạnh, có vẻ chuẩn bị xoay người bỏ đi, Chương Đào đột nhiên duỗi tay ôm bả vai cô, hướng về phía mọi người nói “Đó chỉ là cách nói không chính thức. Bây giờ chính thức giới thiệu, cô ấy là sinh viên tiêu biểu của học viện tiếng Anh chúng tôi, tham gia diễn đàn hợp tác của

Bộ ngoại giao, còn bắt tay với lãnh đạo Châu Phi”

Mọi người rất nghiêm túc “A” lên, nhìn Nhị Nha với vẻ tôn trọng hẳn.

Vừa dầm xuống lại nâng lên tận mây xanh, Nhị Nha cực kỳ ngại ngùng. “Ôi anh đừng nói hươu nói vượn”. Cô giật bả vai muốn thoát khỏi tay Chương Đào đang ôm vai cô, giải thích với đồng nghiệp anh ta “Đó chỉ là trại hè do trường tổ chức...”

“Ui trời, trại hè cũng vậy thôi, bắt tay là được”. Chương Đào không để cô giải thích, một tay ôm Nhị Nha đẩy cô vào ghế ngồi, một tay lôi kéo Diêu Huy, trong lòng mắng thầm cô là EQ thấp không hiểu chuyện.

Sau khi ngồi xuống có người phục vụ đưa đồ ăn lên, trên bàn là những món ăn đẹp đẽ, ánh mắt Nhị Nha sáng lên.

Cho thêm nước canh, đậu hũ bọc bên ngoài giòn rụm bỏ vào dầu chiên vàng óng. Món này cô từng ăn một lần lúc còn nhỏ, hình như là vào mùa hè, trong nhà chỉ có cô và bác dậu thứ ba. Khi đó cô mới từ Huyện thành về nhà Đỗ Kế Sơn, cả ngày không nói lời nào. Mơ hồ nhớ hình như là giữa trưa, cô tựa trên bàn làm bài tập, có một phụ nữ trẻ đẩy màn cửa bước vào, Nhị Nha nắm bút chì, ngẩng đầu nhìn bà với ánh mắt sợ hãi.

Người phụ nữ mặc váy lụa màu xanh nhạt, sờ tay cô, dịu dàng hỏi “Con là Nha Nha?”

Nhị Nha mặc bộ đồ hoa bà ngoại làm, yên lặng gật đầu.

Người phụ nữ không giận vì cô không trả lời, kéo một cái ghế dựa qua ngồi, hỏi ý kiến cô “Dẫn con đi ăn món ngon, có được không?”

Nhị Nha dừng bút đang làm bài lại, chột ngẩng lên hỏi “Ăn cái gì?”

Người phụ nữ trẻ bật cười, bà cười lên rất đẹp, so với mẹ cô còn đẹp hơn, giống như hoa đào nở rộ sau một đêm mưa xuân ở Huyện thành.

Đó là lần đầu tiên Nhị Nha được dẫn đi ăn KFC, lần đầu tiên biết cái gì là coca. Bà nắm tay cô đi trung tâm thương mại nổi tiếng nhất trong thành phố, mua bong bóng cho cô, mua váy đẹp và kẹp tóc.

Buổi tối về nhà, ông nội cô chỉ vào di ảnh đẹp hỏi cô, chơi một ngày có biết người đó là ai không? Đứa trẻ ngốc này, đây là bác dậu ba của con.

Từ đó về sau, bác dậu ba trở thành người mà Nhị Nha mong chờ nhất mỗi ngày.

Bà không có công việc, không giống như bác dậu cả với bác dậu hai bận rộn, mỗi ngày giữa trưa bà tới làm cho Nhị Nha với ông nội một bữa cơm trưa phong phú, có rất nhiều món ăn khiến Nhị Nha chờ không nổi, ông nội cho là cô ăn cơm không phép tắc, cô lại vội vàng nên trốn tới phòng bếp ngồi xõm bên chân bác dậu ba, bác dậu vớt một miếng đậu hũ vàng ruộm, béo ngậy cho cô ăn vụng.

Nhân thịt trộn với đậu hũ, nấm hương, cắn xuống từng từng lớp lớp thấm nước canh tươi ngon, cô gái nhỏ thật lòng khen ngợi “Ngon quá”.

Bác dậu ba dừng tay, cầm đũa trong tay rất lâu không nhúc nhích. Bà cúi mắt nhìn cô, giống như nhìn con mình “Bác ba còn có một anh trai nhỏ, chờ khi anh ấy nghỉ, bác dẫn anh ấy tới đây chơi với con, con sẽ không cô đơn”

Nhị Nha trong miệng ngậm thức ăn, gật đầu liên tục nói đồng ý.

Nhưng mà nói xong câu này, mấy ngày sau không thấy bác dậu ba xuất hiện, Nhị Nha mong ngóng mấy ngày liền, bỗng nhiên có người nói với cô, về sau mẹ ba không tới nữa, bà mất rồi.

Ngày đó Nhận thành đổ cơn mưa thu, tối tắm làm người ta vô duyên vô cớ muốn khóc. Nhị Nha tựa vào cửa sổ căn phòng nhỏ của mình, cô cho là qua trận mưa này, mẹ ba vẫn vẫn che dù vàng, mặc một cái váy lụa màu xanh nhạt xuất hiện ở cửa. Thoáng cái đã qua mười mấy năm, lâu đến mức ấn tượng trong trí nhớ đều đã mơ hồ.

Nhị Nha gắp một miếng, không một tiếng động cắn xuống. Da đậu hũ dày, nhân thịt cũng không có đậu hũ với nấm hương, hương vị không đúng, cô rĩ mi, trong lòng mất mát.

Ngoài dãy ghế lô trong đại sảnh.

Hồ Duy, Mạnh Đặc, Bùi Thuận Thuận đang trò chuyện hăng say. Bởi vì công tác ba người tương tự, đề tài rất nhiều, một bữa cơm ăn rất vui vẻ. Trong bữa ăn nói tới hội nghị buổi chiều, Mạnh Đặc càu nhàu với Bùi Thuận Thuận “Cái anh Tống Cần này, thật sự thận trọng, mỗi ngày lái nhái dài dòng. Cậu có phát hiện là sau khi đồng sự Bí ra ngoài thì vẻ mặt anh ta cứng đờ”

Bùi Thuận Thuận nghe xong cau mày “Hôm nay họp đứng ở chỗ cửa đó?”

Có hơi ấn tượng”

Đeo mắt kính đứng nhìn trong hội trường, có gì gió thổi cỏ lay anh ta là người đầu tiên tiến lên. Lãnh đạo nào muốn đổi trà, cửa sổ gần ai mở lớn quá, là quá cẩn thận, quá ân cần. Bùi Thuận Thuận không thích người như vậy.

“Trước kia anh ta vẫn phụ trách chuyện bản thảo, sau khi Hồ Duy được điều tới thì hai người chung phòng, không tránh được việc so kè nhau”

Bùi Thuận Thuận lần này theo tới tham mưu tác chiến, tuổi không cách biệt với Hồ Duy nhưng cấp bậc lại cao hơn anh một bậc, ánh mắt liếc đầu vai Hồ Duy, có vẻ suy tư “Anh tuổi này thì không nên là...”

Còn chưa nói dứt câu thì điện thoại Hồ Duy vang lên cắt ngang. Người gọi là Đỗ Hi.

Thì ra là định dặn dò đừng quên mang thuốc cho Đỗ Kê Sơn, nghe nói Hồ Duy đang ăn cơm bên ngoài thì Đỗ Hi liền bảo không quấy rầy anh nữa, chỉ nói cho anh biết cao tốc có tai nạn giao thông liên hoàn, buổi tối ông phải tăng ca ở bệnh viện, anh đừng về trễ quá.

Cúp điện thoại, Mạnh Đặc bữu môi với Bùi Thuận Thuận “Ba cậu ta ở bệnh viện bận chân không chạm đất, còn làm như cậu ta là con gái, về nhà có gác cổng”

Bùi Thuận Thuận hỏi “Ông là bác sĩ?”

Mạnh Đặc gật đầu “Là một bác sĩ nổi tiếng ở trong bệnh viện, trước đây khi muốn lưu ý tới khoa nội, sắp xếp ông ấy thức trắng đêm, bọn đầu cơ cũng muốn đập đầu”

Bùi Thuận Thuận nghe xong nghiêm nghị tôn trọng, miệng lẩm bầm “Bác sĩ chính là vậy, thật sự rất mệt”

Hồ Duy dứt điện thoại vào túi quần, cười nói “Các anh ngồi đây, tôi đi toilet”

Nhìn theo Hồ Duy đi xa, Mạnh Đặc mới bắt được cơ hội rót cho Bùi Thuận Thuận ly trà “Thuận Thuận, hai chúng ta cũng hơn mười năm không gặp, thật không ngờ cậu còn nhớ rõ tôi”

Bùi Thuận Thuận cười “Cậu là bạn học cũ, tôi nhớ hồi cao trung cùng đánh bóng rổ với cậu. Lần hội nghị này tình cờ gặp, nếu không đúng là không

biết được cậu đang ở đây, mấy năm rồi?”

Mạnh Đắc nhìn Bùi Thuận Thuận như thế xa quê gặp người thân, thân thiết “Tốt nghiệp xong thì tới đây, bao nhiêu năm rồi”

“Hồ Duy cũng là đến đây cùng thời gian với cậu?” Bùi Thuận Thuận rút một điếu thuốc nhưng không hút, chỉ xoay xoay trong tay.

“Cậu ấy đến sau tôi hai năm”

“Theo lý thuyết thì tuổi của cậu ấy không phải ở cấp bậc này”.

Nghe ý ám chỉ của Bùi Thuận Thuận, Mạnh Đắc tiếc nuối “Cậu ấy không phải sinh viên trường quân đội, đi lính mấy năm ở Thẩm Dương, được tiến cử tới, thật đáng tiếc. Dù sao thì chạy thế nào cũng chỉ là vòng quanh bên ngoài”

Bùi Thuận Thuận nghe lời nói Mạnh Đắc ẩn chứa cảm giác tự cho mình hơn người, cười lạnh trong lòng.

Thường thường thuộc khóa này coi thường giới khác, thạc sĩ coi thường chính quy, người đúng là có năm bảy loại người. Người dưới ánh mặt trời lăn lê bò toài trong bùn đất còn có thể hạ quyết tâm đọc sách, mới là người có tính kiên nhẫn. Bùi Thuận Thuận luôn khâm phục người như vậy. Nghĩ vậy, Thuận Thuận cúi mắt, tự nhiên thấy buồn phiền.

Ứng Viên Xuân này trang trí có phong cách, toilet cũng trang trí cầu kỳ.

Trúc xanh biếc làm bình phong, bồn nước rửa tay hình hoa sen.

Hồ Duy đi từ bên trong ra, đối diện với người phục vụ “Tính tiền bàn 24”.

Phục vụ lật bản ghi chép, lễ phép “Thưa, hóa đơn đã thanh toán”.

“Thanh toán khi nào?”

“Trước anh có một người đã đến thanh toán”

Lòng Hồ Duy sáng như gương.

Bữa cơm với Bùi Thuận Thuận này, nói là cùng bạn học Mạnh Đắc ôn chuyện, chỉ là sợ lời của Túy ông không phải trong rượu. Ba câu thì có hai câu nói về phương hướng của mình, hai người không thể không biết, lại giả bộ như không.

Hồ Duy dứt tay túi quần, vừa đi vừa nghĩ, mất hết hứng thú.

Toilet là cuối dãy ghế lô, đi ra hành lang này mới tới đại sảnh.

Đúng giờ ăn tối, các phòng đều ăn uống linh đình, âm thanh đing đang

không dứt, đằng trước chỗ ghế lô có hai người đang đứng nói chuyện. Thì thầm gì đó.

Người nam như ôm người nữ trong lòng ngực, một tay để bên tai, cúi đầu nói gì.

Cô gái có hơi bối rối, hai tay khoanh lại.

Thanh niên nam nữ yêu đương đều là như thế, việc này rất bình thường, Hồ Duy đi ngang qua, xuất phát từ lễ phép nên chỉ nhìn thoáng qua.

Đi hai bước, anh nhăn mày, cảm thấy có điểm quen mắt. Vì vậy quay đầu lại.

Vừa nhìn lại thì muốn mắng to!

Hồ Duy mắng trong lòng, khá lắm, thay đổi y như con quỷ nhỏ! Hèn gì vừa rồi không nhận ra ngay!

Chỉ thấy Nhị Nha bị Chương Đào vòng trong góc, tư thế hai người không biết là vừa hôn xong hay là sắp hôn.

Hồ Duy yên lặng nhìn chăm chăm hai người, trong lòng đấu tranh dữ dội. Theo lý thuyết, thân phận của anh không có tư cách can thiệp quá nhiều. Nếu lỡ như người ta đang nói chuyện yêu đương, thì mình lại nhiều chuyện. Nhưng mà nghĩ lại, tốt xấu gì cũng là con gái, lại có quan hệ họ hàng, đã thấy, thì không thể mặc kệ.

Nghĩ vậy, Hồ Duy đứng yên, nghiêm túc gọi cô “Đỗ Oản”

Nhị Nha thành linh nghe tên mình, đầu óc “ong” lên một tiếng, bùm

Chương 9

CHƯƠNG 9. NHẬN BẮC VỀ

Nhị Nha không thường uống rượu, nhưng tửu lượng của cô rất kinh người. Không biết cô giống ai, hình như trời sinh thân thể có miễn dịch, uống rượu như uống nước lạnh.

Năm Đỗ Oản tốt nghiệp đại học, xách hành lý về nhà, Đỗ Kê Sơn với mấy bác làm bàn thức ăn phong phú, nói để chúc mừng cho cô. Trong bữa tiệc, bác hai mở bình rượu trắng, rót cho cô ly nhỏ.

“Ai chà, cũng là một cô gái trưởng thành rồi, hôm nay vui vẻ, uống một chút đi, nhấp một tí cho có là được”

Nhị Nha cầm ly rượu, ngửi ngửi, lấy đầu lưỡi nhấm 1 tí. Chà, hương vị ngon quá! Uống xong một ly, lắc lắc bình rượu, lại tự rót cho mình một chung nữa.

Bữa cơm đó, uống với cô thì bác cả mỉm cười mà ánh mắt rã rời, bác hai trốn rượu chui xuống gầm bàn nhất định không chịu ra, chỉ có cô xếp bằng ngồi lột đậu phộng, như người bình thường.

Từ đó về sau, giống như Nhị Nha đã mở ra một thế giới mới, bắt đầu thích rượu.

Cô có thể uống, lại không thích xã giao, càng không thích làm trò uống với người ngoài, cô thích uống trộm.

Có khi tan tầm sớm, hoặc có khi việc làm có được cho thêm tiền đô, cô đi đến quán ăn dưới cầu mua gà nướng, về tới nhà mua két bia, nói hoa mỹ là chúc mừng.

Chương Đào không biết Đỗ Oản có tửu lượng cao! Lại càng không biết cô không thích rượu vang đỏ.

Trong bữa ăn nói chuyện phiếm này kia, Nhị Nha nhàm chán, cô thấy nho ử

thành rượu chẳng có hương vị gì, một khi rượu không hợp khẩu vị thì cô làm gì cũng không hứng thú nổi. Vì vậy lấy cớ đi toilet, Nhị Nha đứng dậy. Trăm triệu lần không ngờ là Chương Đào cũng tìm lý do chạy ra ngoài, đứng ở cửa vừa vặn chặn cô lại.

“Có chuyện gì? Có chuyện thì đứng thẳng lên mà nói” Nhị Nha bực bội cau mày, dùng tay chặn ngực anh ta không cho đến gần mình quá.

Chương Đào cười haha “Đã mấy năm rồi còn hận tôi sao?”

Nhị Nha nói vang dội “Hận, làm sao không hận, tôi là người thù dai nhất đâu phải anh không biết”

Dù gì cũng từng là mối tình đầu, Chương Đào bắt bí tính tình cô chính xác “Em hận tôi như vậy có phải là do trong lòng còn có tình với tôi, vậy hai chúng ta phải đổi lại cách trò chuyện”

Quả nhiên Nhị Nha thu tay lại, nghiêm trang hẳn lên.

“Tôi nói thật, có cơ hội đến công ty chúng tôi phát triển đi, chứ ở cùng Diêu Huy thì có ý nghĩa gì?”

Nhị Nha là cô gái thông minh, hình như đang cười cợt “Vì kiếm tiền mà tính kế lên đầu bạn học vậy à?”

Năm qua Hy Lạp rơi vào cảnh nợ nần; Mỹ gặp nguy cơ lừa gạt; Nga thì lửa cháy rừng thiêu rụi một lượng lớn lương thực của thế giới, giá nhà trong nước tăng điên cuồng.

Năm qua thị trường chủ nghĩa tư bản rung chuyển, những nhân tài chuyên nghiệp bị mất đi khiến các công ty săn đầu người dốc toàn lực ra tìm kiếm.

Anh ta nghe xong thì cực kỳ bất mãn “Đừng nói khó nghe vậy, tôi thật sự muốn em tốt hơn, ở Nhạ thành này thì cả đời có thể nhìn đến đâu”

Nhị Nha không bắn khoản mong muốn của anh ta, chỉ hỏi “Các người săn đầu người vậy giới thiệu một người có thể kiếm bao nhiêu tiền?”

Chương Đào hít sâu một hơi “Tôi cũng không giấu em”. Anh ta vươn năm ngón tay.

Nhị Nha cực kỳ có nguyên tắc mà lắc đầu “Việc làm ăn này tôi không làm, có khác gì bọn buôn người chứ”

Chương Đào nhướn mày “Đỗ Oản, thời đại tiến bộ, tư tưởng của em có thể tiến bộ theo hay không, chúng ta là giới thiệu người phù hợp với nhu

cầu đơn vị, là công ty săn đầu người chuyên nghiệp, đều là ở cấp bậc quản lý, không thể so em với Diêu Huy chỉ là một người môi giới thì công ty lớn hơn tới mức nào? Cô ấy là cái gì, nói hay thì là môi giới phiên dịch, nói khó nghe thì là trung tâm phục vụ nên thu tiền em một đồng cũng không thiếu. Đầu năm nay người phiên dịch tiếng Anh một đồng, em nghĩ mình có ưu thế gì?”

Nhị Nha ghét nhất người khác nói xấu bạn bè mình, rất có tình nghĩa phản đối “Anh không được nói Diêu Huy như vậy!”

Diêu Huy mấy năm nay vẫn đối xử tốt với cô, nếu không là cô ấy, cô cũng không quá thoải mái như vậy. Chương Đào bật cười, không biết nói cô không đầu óc hay là nói cô không nắm bắt đúng trọng tâm, sau một lúc mới hạ giọng, nhìn chỗ khác “Em vẫn như trước kia, không thay đổi chút nào”

Lúc này, Nhị Nha mới cảm thấy rượu vang đỏ lúc nãy uống có chút tác dụng, người hơi choáng váng.

Cô là người đầu óc cứng nhắc, nguyên tắc rõ ràng, sợ nhất là người khác mưu tính mình. Đúng là có nhược điểm, chính là sợ lừa tình, khi còn bé thiếu sự quan tâm của gia đình, hơi tự ti, ai muốn nói chuyện cũ với cô, cô trở thành người câm điếc. Nghe xong lời vừa rồi, Nhị Nha rũ mi, có chút đáng về tủi thân.

Chương Đào cẩn thận đánh giá cô. Đỗ Oản trong ấn tượng, thời sinh viên có quê mùa hơn, mặt mày cũng không dịu dàng như bây giờ, lúc nào cũng để mặt mộc.

Cô rũ mi, hai hàng lông mi đen nhánh như cây quạt nhỏ run run, nhìn rồi đầu óc Chương Đào nóng lên, đột nhiên nói với cô “Chuyện năm đó, tôi nợ em lời xin lỗi. Vì không hiểu chuyện nên nghe bạn học trực ban nói câu đó, lại làm em bị bẽ mặt”

Chuyện này vốn như một cái gút trong lòng Nhị Nha, không gặp Chương Đào còn đỡ, gặp mặt, trong lòng có oán giận, nhưng nghe anh ta nói vậy, cô trở lại bình thường. Cô vẫn cúi mắt như cô dâu nhỏ “Ừ...”

Một tiếng ừ, như trời đất rung chuyển, làm tâm trạng Chương Đào bập bênh! Anh ta muốn mượn rượu hôn một chút, Nhị Nha biết anh ta nghĩ gì,

trong lòng bồn chồn muốn đẩy anh ta ra, vất vả mới hòa hoãn lại quan hệ, bây giờ lại căng thẳng. Mà nếu không đẩy thì cô lại không tình nguyện.

Lúc Hồ Duy đứng phải chính là lúc này.

Một tiếng Đỗ Oản kia, thật sự kêu tới kinh hồn bé nhỏ của Nhị Nha cũng bay mất, rượu cũng tỉnh, mặt đỏ bừng.

Sống lớn tới chừng này, lần đầu tiên lén lút với đàn ông bên ngoài lại bị bắt gặp tại trận, Nhị Nha xấu hổ tới mức hận đất không nứt ra cho cô chui vào.

Hồ Duy thực ra rất bình tĩnh, đứng cách đó không xa gật đầu với cô “Đến ăn cơm à?”

Nhị Nha co quắp người xoắn tay “Bạn học cũ tụ tập”

Hồ Duy vẫn dứt tay túi quần đứng đó, đầu tiên nhìn Chương Đào, lại nhìn cô, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Chương Đào vì uống rượu, áo sơ mi cởi hai nút, cà vạt xiêu vẹo, bị Nhị Nha đẩy ra thì dựa vào tường mặt đầy nghi ngờ.

Xấu hổ gãi gãi chân mày, Hồ Duy cố gắng tìm từ ngữ thích hợp “Xong việc thì... về nhà sớm một chút”

Nói xong anh làm như chưa thấy gì hết, bỏ đi.

Nhị Nha rên lên trong lòng, che mặt tự mắng mình, thật đúng là mất mặt chết người! Mất mặt chết người!

Hồ Duy đi toilet về, lại ngồi với Bùi Thuận Thuận và Mạnh Đặc một hồi nữa, tầm 10 giờ thì tan hàng, ra cửa quán ăn, Mạnh Đặc nói tiện đường nên kêu taxi đưa Bùi Thuận Thuận về chỗ nghỉ, Hồ Duy một mình đi tới chỗ đậu xe.

Không biết xe ai chặn trước mặt xe anh, không có đường ra. Trước kính cũng không có phương thức liên hệ, Hồ Duy đành quay lại quán ăn nhờ người phục vụ hỏi xem ai là chủ xe 7171.

Chờ người phục vụ đi vào trong hỏi, Hồ Duy ở bên ngoài dựa cửa xe hút thuốc. Hút được một nửa thì có một cô gái đi giày cao gót từ bên trong quán ăn đi ra, hướng về Hồ Duy giơ tay “Ngại quá, để anh chờ lâu”

Cô gái này trang điểm, ăn mặc rất thời trang, váy lông dê bó sát người màu đen, giày boots cao lộ một đoạn chân. Mặc dù là đang làm chậm người khác nhưng cô ấy vẫn đi thong thả, yếu điệu quyến rũ.

Hồ Duy búng khói bụi trên tay, lười biếng dời mắt qua chỗ khác, kéo cửa xe.

Không ngờ anh lại làm lơ lời xin lỗi của mình, cô gái hơi ngượng ngập, trong lòng không thoải mái lắm.

“Tiểu Xuân, sao vậy?” có người đẩy cửa ra thăm dò hỏi, chắc là bạn bè cô ta. Còn rất khó chịu trừng mắt nhìn Hồ Duy.

Cô gái vội vàng bấm điều khiển từ xa “Không có gì, mình dịch xe cho người ta đi”. Giận dữ ngồi vào ghế lái, cô lăm lăm chỉnh kính chiếu hậu, trong lòng cực kỳ không vui “Không phải chần anh thôi sao, người cũng bình thường, kiêu ngạo cái gì chứ...”

Chiếc xe thể thao màu đỏ nhích ra một tí, rất xảo quyệt, làm cho Hồ Duy sẽ khó khăn mới điều khiển xe ra được, nếu tay lái anh yếu thì chắc chắn sẽ cọ quẹt trúng.

Hồ Duy nhìn cô gái trong xe, chỉ thấy đầu óc căng lên, giống như dây thần kinh nào bị chạm vào, ần ần đau. Anh nhúu mày nhìn lại cô gái đó...

Cô gái đó nhìn anh nhún vai, tỏ vẻ “Trình độ tôi cũng có vậy thôi, anh cứ thoải mái xoay trở”

Hồ Duy cố nén cơn đau trong đầu, khởi động ô tô, đèn sáng lên đánh xe ra rời đi.

Cô gái nhìn về hướng xe anh làm mặt quỷ, cũng không ghi thù, lùi xe mình lại chỗ xe anh vừa rời đi rồi xuống xe đi về quán ăn.

Vừa đi được hai bước, chợt có cái bóng đen trước ngõ nhỏ hiện ra một người “Tiểu Xuân!”

Cô giật mình hoảng hốt!

Vỗ vỗ ngực, cẩn thận nhìn phía trước lạnh giọng hỏi “Ai?”

Chỉ thấy người đứng ra đã đi từ sớm với Mạnh Đặc là Bùi Thuận Thuận từ bóng tối bước ra, mặt mày hớn hờ.

Người gọi là Tiểu Xuân có vẻ quen biết lâu với anh, lại gần đấm anh một cái “Giả ma giả quỷ, cậu làm tôi sợ gần chết. Sao còn chưa đi à?”

Bùi Thuận Thuận cười hì hì “Không phải do tôi không yên tâm cậu sao, cậu theo giúp đám bạn tạp nham của cậu, ầm ỹ lên thì chuyện gì cũng làm ra được”

“Ai cần cậu”, buổi tối trời gió lạnh, thối mái tóc xoăn của Tiểu Xuân bay lên, chớp mũi đỏ đỏ, thối đến Bùi Thuận Thuận đau lòng. Cô xoa xoa tay cho ấm “Cậu không phải tới tìm chú Nhạc...”

Chưa nói xong thì quán ăn lại có người ra giục “Tiểu Xuân! Nói chuyện với ai vậy”

Bị cắt ngang, cô gái tên Tiểu Xuân không vui cau mày quát lớn “Giục cái gì mà giục! Mẹ cậu chờ tôi tới đỡ đẻ à?”

Bùi Thuận Thuận có vẻ không ngại, vẫn giữ vẻ hiền lành nhìn cô “Không có gì, cậu vào trước đi. Khi nào về có cơ hội thì gặp. Nhưng mà cậu làm bác sĩ, ra ngoài nhớ chú ý giữ hình tượng”.

Cô Tiểu Xuân này cái gì cũng tốt, chỉ là thích xã giao, yêu thuốc lá và rượu, thói quen này Bùi Thuận Thuận kín đáo phê bình nhiều lần. Không tin thì cứ nghe giọng cô khàn khàn thì biết, không chừng hôm nay đã hút rất nhiều thuốc! Uống rất nhiều rượu!

“Đừng quản tôi, cậu biết tôi ghét nhất người khác quản lý mình” cô gái nhú mày phản đối “Tôi đi trước, khi này nói chưa hết, hôm nào lại gặp”

Tiểu Xuân choàng áo kín lại quay về.

Để lại Bùi Thuận Thuận đứng tại chỗ thương xót, Tiểu Xuân ơi Tiểu Xuân, không ngờ người mà em luôn đau đầu nhớ thương, vừa rồi đã gặp lại!

Chương 10

CHƯƠNG 10 NHẬN BẮC VỀ

Nhị Nha lo lắng đề phòng mấy ngày, không thể nói rõ là vì sao cứ thấy trong lòng hoảng hốt bồn chồn.

Mới đầu cô cho là mình đói nên vậy, nhưng ăn một cái bánh mì rồi, vẫn cứ bồn chồn. Diêu Huy đi ngang bàn cô, đi qua rồi lại quay lại, túm cái ghế dựa của cô kéo lại gần mình “Cậu đang làm trò gì vậy?”

Nhị Nha ở đối diện gương cặp mắt dán tờ giấy trắng lên mí mắt “Mắt trái giật là tiền, mắt phải giật là có điềm xấu, mấy ngày nay mình thấy không tốt, dán tờ giấy lên cho nó đừng giật”

Diêu Huy bĩu môi “Mê tín không sao chịu nổi”

“Thà tin là có còn hơn là nói rằng không”

Nhị Nha cầm một chồng tài liệu đi tới máy photocopy, lúc máy đang chạy giấy ra rào rào, cô suy ngẫm xem rốt cuộc mình hoảng hốt lo lắng chuyện gì.

Cô lo Hồ Duy.

Cô sợ Hồ Duy đem chuyện hôm gặp mình ở quán ăn nói ra, cô càng sợ anh nói với người trong nhà, mình ở bên ngoài cùng đàn ông làm chuyện này nọ. Bản chất Nhị Nha có điểm “tích cực”. Cái tích cực này không phải là chỉ tính cách, mà là chỉ chuyện “chuyện bé xé ra to”.

Cho dù là bên trong nhà hay ở ngoài đường, cô vẫn để ấn tượng cho người ta là người giữ khuôn phép, tuy có tật xấu nhỏ là trong mắt toàn là tiền, nhưng cũng không đến nỗi quá mất lịch sự. lúc này bị người khác bắt gặp, cô lo sợ mình bị chụp cái mũ không đứng đắn, thật ra cô là người nhát gan, nếu bị cái mũ to vậy chụp xuống đầu thì không cách nào chịu nổi.

Cô càng nghĩ càng buồn phiền, thậm chí còn có điểm nhỏ mọn.

Giận mình dường như chưa hiểu việc đời, Chương Đào nói vài câu đầu óc đã muốn mơ màng; giận Hồ Duy không nên xuất hiện ở đó, ăn cơm cũng không biết chọn chỗ.

Cứ rối rắm vậy, cuối cùng Nhị Nha lựa chọn tin tưởng Hồ Duy.

Theo trực giác, anh không giống người nhiều chuyện. Quan hệ giữa anh với mình không thân thiết, cũng không khác gì người ngoài, không có lý do gì để quản lý mình?

Nghĩ thông suốt, tảng đá lớn trong lòng buông xuống, Nhị Nha cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Vừa lúc đó, trong nhà gọi điện thoại tới. Trong điện thoại dì Triệu vui hớn hở như nhà có chuyện vui “Con đã hơn một tháng rồi không tới, ông nội nhớ con, nhớ tan làm thì tới nhà, con không tới thì cả nhà không ăn cơm”

Nhị Nha nghiêng đầu kẹp điện thoại bên tai, tay ôm chồng tài liệu dày “Dạ, hết giờ làm con tới ngay, có cần mang gì không ạ?”

Dì Triệu cầm điện thoại quay lại nhìn thoáng qua, thật sự vui vẻ “Không cần không cần! Con đến rồi sẽ biết!”

Hết giờ làm, Nhị Nha trên đường về nhà cứ bức bức, rốt cuộc là chuyện gì đây chứ?

Gõ cửa vào nhà, nhìn thấy bóng dáng trong phòng ăn kia, Nhị Nha mới đâm ngực tỉnh ra!

Trúng kế rồi! Trúng kế rồi!

Một người đàn ông tầm 30 tuổi, cao gầy, tướng tá lịch sự, có vẻ phong trần mệt mỏi, trên mặt cũng hiện rõ vẻ mệt mỏi, trên mũi đeo cái kính, theo động tác cúi ăn mì, tô mì nóng tỏa hơi lên làm mắt kính anh mờ hơi.

Nhị Nha với Đỗ Kê Sơn ngồi đối diện anh, nhìn chăm chăm người đó.

Đỗ Kê Sơn hết sức quan tâm “CÓ đủ không? Không đủ thì còn trong nồi, hay làm thêm cho con cái trứng?”

Người đàn ông nói ngắn gọn, cũng chẳng ngần lên “Đủ rồi ạ”

Lát sau, Đỗ Kê Sơn lại nói “Ăn ít thôi, tối nấu cho con ít sủi cảo, con thích ăn nhân cải trắng nhất mà”

Người đàn ông đó lại “Dạ” một tiếng.

Nếu như ngày thường mà có người dám cư xử vậy với Đỗ Kê Sơn, không ngẩng đầu nói chuyện thì đã bị mắng là không có phép tắc rồi. Nhưng mà Đỗ Kê Sơn không hề để bụng, ánh mắt nhìn anh còn quan tâm, yêu thương hơn so với cả Nhị Nha.

Ông còn mắng Nhị Nha “Con cũng không nói tiếng nào, tại sao không hé răng vậy chứ?”

Nhị Nha không tình nguyện dịch dịch miệng “Em rót cho anh ly nước?”

“Không cần”, lúc này người đàn ông mới dừng đĩa, lấy một tờ giấy trong hộp ra lau miệng “Còn làm ở chỗ Diêu Huy không? Có bận không?”

“Thì cũng vậy thôi”

“Cái gì là “thì cũng vậy thôi”?” người đàn ông không hài lòng câu trả lời của cô, nghiêm khắc cau mày nói “Nói chuyện cũng không có sức sống, anh nghĩ chắc là không bận, rảnh tới mức lười biếng”

Nhị Nha ôm chân liếc trắng mắt.

Ăn uống xong xuôi, người đó dựa vào ghế, bắt đầu đối diện với cô. Nhị Nha không sợ anh đánh giá mình, ngồi thoải mái cho anh nhìn, còn làm như sợ anh nhìn không rõ ràng, còn đem tóc vén ra sau tai, bộ dạng lộn xộn không sợ nước sôi.

Đỗ Kê Sơn thấy vậy không trách, còn đứng lên để không gian lại cho hai người “Hai đứa ngồi đi, ông ra ban công tía hoa, tưới nước”

Phòng ăn chỉ còn lại Nhị Nha và anh.

Nhìn cả buổi, người đó hỏi trước “Về thăm bà ngoại rồi à?”

“Rồi”

“Gần đây có đủ tiền xài không?”

“Đủ”

“Hiện giờ trời còn lạnh, đừng mặc đồ lộ cổ, lỡ lại bị suyễn thì người bị hành tội là em”

“Ừm”

Người đàn ông nổi giận đuổi tay đập bàn “rầm”, Nhị Nha bất ngờ nên sợ tới mức rụt cổ lại y như rùa

“Anh nói chuyện với em! Thái độ của em là sao đây!”

Nhị Nha cũng nổi nóng “Thái độ gì mà thái độ? Anh coi lại anh có thái độ gì? Thâm văn phạm nhân hả?”

Đỗ Kê Sơn nhìn từ ban công vào, tay xách một chậu hoa nhỏ, cách cửa kính lo lắng “Hai đứa từ từ nói chuyện! Từ từ nói chuyện!”

Khí thế đang lên bị ông áp xuống, nhanh chóng ngừng chiến.

Người đàn ông tháo mắt kính xuống, cúi đầu lau kính “Bây giờ em lớn rồi, có những việc ông nội muốn quản nhưng mà có lòng mà không có sức, nhưng em không thể vì không bị quản mà muốn làm gì thì làm”

Nhị Nha tuy hơi không hiểu nhưng không phản đối.

“Đặc biệt là trong chuyện tình cảm, em phải biết cách tự bảo vệ mình”

Cái gì?

“Con gái ở ngoài với bạn trai, cũng vừa vừa phải phải”

Trên mặt Nhị Nha không dám biểu lộ vẻ không vui, trong lòng nghĩ không phải người này ở vùng hoang vu một thời gian thì phát sinh ra tật xấu gì chứ. Trước có cũng nửa năm không gặp, gặp thì bắt mình đi học, giờ nói thì nói không rõ chuyện gì, trong lòng Nhị Nha không vui.

Người đó thấy thái độ cô không tốt, lửa giận trong lòng lại dấy lên “Em không cần giả ngây giả ngơ trước mặt anh, anh biết anh quản không được em, em cũng không nghe lời anh, 24 tuổi rồi, yêu đương bên ngoài cũng bình thường, nhưng mà phải chú ý hình tượng...”

Ánh mắt Nhị Nha bắt đầu mơ hồ, tìm tới tìm lui trên bàn.

“Em tìm cái gì vậy?”

Tìm được rồi!

Nhị Nha cầm lấy lọ thuốc bổ não mà Đỗ Kê Sơn uống hàng ngày, lấy hai viên đưa qua.

Người đó sững sốt “Làm gì?”

Nhị Nha rất nghiêm túc nhìn anh “Uống thuốc đi”

Người đó hít vào một hơi, nhú mày sầm mặt, đột nhiên lại đập bàn “Đồ Oản!”

Nhị Nha không yếu thế, cầm cái chày cán bột, cũng bắt chước anh gõ mạnh lên bàn “Đồ Duệ!!”

Người đó không hề ngờ cô làm vậy, bị dọa tới run lên. Nhị Nha bật cười ha ha.

Cô cười, còn người bị cô gọi là Đỗ Duệ thì nghiêng răng giận dữ “Con gái mà không biết xấu hổ!”

“Em làm gì mà không biết xấu hổ? Em không trộm không cướp, làm việc đàng hoàng, làm gì mà không biết xấu hổ!” cô ồn ào hét lên, mặt nghẹn tới đỏ bừng.

“Em biết xấu hổ mà buổi tối ở quán ăn bên ngoài ập ập ôm ôm thì thầm?”

Nhị Nha thầm hô không ổn rồi trong lòng, bề ngoài vẫn khí thế ngấp trời

“Anh nghe thấy là mắt thấy! Đó là bạn học em! Em với bạn học nói hai ba câu thì làm sao!”

“Em còn nói nhăng nói cuội! Nếu là nói chuyện với bạn học còn đến mức như vậy sao! Thiếu giáo dục!”

Nhị Nha khóc rống lên “Em chính là thiếu giáo dục đó! Từ nhỏ không cha không mẹ làm gì có ai quản lý em? Chỉ biết ngoài miệng nói người khác mà không nghĩ tới bản thân mình! Em chính là cùng đàn ông bên ngoài ôm ập cũng là tự do yêu đương! Em thích, em vui, không giống anh, hơn ba mươi tuổi mà một người bạn gái cũng không có, lòi thối muốn chết, tóc hói đến đầu rồi!”

Đỗ Kê Sơn nghe vội vàng ném chậu hoa từ ban công chạy vào, đau lòng hô lên “Đỗ Oản! Sao con lại nói anh trai mình như vậy!”

“Đỗ Duệ, con cũng không nên nói vậy với em gái mình!”

Ông lo lắng muốn chết rồi!

Vốn là hai anh em ruột, dưới bầu trời này phải là người thân thuộc nhất, đều do ông, làm hai đứa trẻ xa cách nhau từ nhỏ, mười mấy năm ngăn cách ở giữa, bây giờ gặp lại làm như là kẻ thù.

Nói trẻ con cãi nhau thì không cãi thật sự, nhưng hai đứa đều nói những câu đau lòng người, không biết phải làm sao cho phải đây...

Đỗ Kê Sơn kích động, là anh trai không biết giữ gìn mặt mũi cho em gái, mà em gái cũng không hiểu lòng anh!

Trước đó đã nói qua, người con trai thứ 4 nhà họ Đỗ có hai đứa con.

Bây giờ người đang ồn ào với Nhị Nha mặt mũi đỏ bừng, chính là anh ruột

chưa xuất hiện của cô, Đỗ Duệ.

Hai anh em chênh nhau sáu tuổi, gần 20 năm trước cũng là cặp anh em yêu thương gắn bó.

Khi đó ở Tây An, Đỗ Duệ là anh lớn nắm tay Đỗ Oản, dẫn cô đi chơi trong khu nhà, ôm cô đi xem người ta đánh mặt chược, nghe ve sầu kêu trên cây, người khác hỏi: đây là con nhà ai đây?

Đỗ Duệ sẽ nắm chặt tay cô, dáng vẻ bảo vệ: Đây là em gái cháu.

Ba mẹ dẫn hai người đi nhà thờ lấy ba xu mua một cây kem, Đỗ Oản gương mặt phúng phính trẻ thơ, dưới ánh nắng mặt trời chói chang ngọt ngào gọi anh là anh hai.

Sau này, ba mẹ không còn.

Đỗ Oản bé nhỏ mỗi ngày ngồi xổm trước nhà chơi mấy viên sỏi, thấy có phụ nữ trẻ đạp xe ngang qua thì ngửa đầu hỏi: Anh hai, đó là mẹ hả?

Sau đó, Nhạ thành cho người tới đón anh, Nhị Nha thì được bà ngoại đón đi, hai tay mập mập nhỏ xíu của cô bầu chặt lấy khung cửa, khóc đến đứt ruột đứt gan: Anh hai, anh hai ời... Em muốn anh hai...Con muốn mẹ, muốn ba.

Trên cổ tay cô đeo cái vòng bạc có hình đầu hổ, một cái lục lạc, cô vung tay thì chuông bạc kêu lên leng keng, đó là ấn tượng cuối cùng của Đỗ Duệ về em gái mình.

Khi Đỗ Oản từ Huyện thành về, hai anh em đều đã thay đổi hình dáng, quan hệ cũng lạ lẫm.

Đỗ Duệ ở nhà ông được giáo dục trở thành một con một sách, trên mũi đeo kính cận, cả ngày chỉ biết viết số học đề, rất ít khi nói chuyện.

Đỗ Oản từ Huyện thành tự do tự tại mà thành một coo bé hoang dã, hành vi cử chỉ khác người.

Bác dâu cả, dâu hai mắng cô: Nha Nha, con với anh trai con là người thân, nói nhiều một chút, anh trai nhắc con suốt.

Nhị Nha cầm sách bài tập đi tìm anh, ngượng ngùng tìm đề tài “Anh hai, đề này em không biết làm, anh làm giùm em được không?”

Đỗ Duệ quay đầu, nghiêm túc đẩy mắt kính “Anh có thể giảng bài cho em nhưng mà em phải tự mình làm”

Đỗ Oản bẹp miệng muốn khóc, giọng nhỏ xiu như muỗi kêu “Anh làm cho em đi, làm không xong giáo viên sẽ phạt, em muốn đi ngủ”

“Không được, nếu không tự làm thì anh dạy em làm”

Đỗ Oản xoa mắt nghe giảng, vụng trộm nghĩ: Anh hai thì không phải như vậy.

Hai anh em đối chọi y như kẻ thù, Nhị Nha càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng khổ sở, cuối cùng dậm chân, quay người chạy đi.

Đỗ Kê Sơn lấy tay che ngực, nhìn Đỗ Duệ la “Nhìn ông làm gì! Chạy gọi em về! Bao nhiêu sủi cảo như vậy, không có nó ở nhà làm sao mà ăn cho hết...”

Cả nhà già trẻ lớn bé đuổi theo Nhị Nha ra tới cửa, vừa lúc mấy người cháu được Đỗ Kê Sơn gọi đang về tới.

Nhị Nha chạy ra đâm sầm vào Hồ Duy mới đẩy cửa xe xuống, đâm tới mức sao bay đầy trời.

Hồ Duy còn chưa biết tình hình gì, sợ cô bị đụng đau, theo bản năng ngăn cô lại “Đi đâu vậy?”

Bốn mắt nhìn nhau, lòng Hồ Duy run rẩy!

Nhị Nha ngửa đầu, mắt rưng rưng, trán bị đập đỏ bừng, trong mắt như một hồ nước trong suốt, tràn ngập buồn bã, tràn ngập uất ức, giống như đang nói, em nhìn lầm anh! Nhìn lầm anh!

“Anh tránh ra!” Nhị Nha then quá thành giận, lấy sức trâu bò ném tay anh ra, túm khóa kéo áo da trước ngực Hồ Duy, nghe cô khí thế ngất trời mắng Hồ Duy

“Đồ phản bội!!!”

Chương 11

Chương 11.

Một tiếng đồ phản bội khí thế ngất trời, nước miếng văng ra thiếu điều bắn vào mắt Hồ Duy!

Đường đường là một người giải – phóng – quân, tư tưởng được rèn luyện hàng ngày vượt qua thử thách, nguyên tắc lập trường kiên định, cũng đã qua những trải nghiệm, sát hạch về những cám dỗ con người! Tại sao lại gán cho anh cái tội danh phản bội!!

Tiểu Hồ anh cũng bực nha, cũng chẳng hiểu đầu đuôi, nhưng nén giận rất có phong độ đàn ông mà đứng lại “Hay là con đi xem thử”

Đỗ Kê Sơn thở dài, phẩy tay với đám cháu “Thôi thôi, không đuổi theo, kệ nó đi thôi”

Buổi tối nấu sủi cảo, mọi người quây quần chỗ bàn ăn, Đỗ Dược không kiềm được hỏi “Anh à, lần này lại là vì cái gì, sao mà lại ầm ĩ lên nữa”

Đỗ Duệ cũng hối hận “Lần trước đồng nghiệp anh ăn cơm gặp nó, trở về cơ quan nói với anh, nói con bé ở ngoài rất thân mật với bạn trai, anh về mới hỏi nó hai câu thì nó nổi nóng với anh”

“Đồng nghiệp anh quen Đỗ Oản hả?”

Đỗ Duệ không hé răng.

Làm sao mà không quen, trong văn phòng anh để hình của cô mặc đồ tốt nghiệp, ai nhìn thấy cũng hỏi “Anh Đỗ, đây là bạn gái anh à, đẹp quá!”

Anh cũng giải thích “Không phải, là em gái tôi, đang ở Nhận thành, đặc biệt không bớt lo được”

Mấy năm nay, cả cơ quan đều biết chuyên gia Đỗ có cô em gái mà anh rất thương yêu.

“Nhưng mà cũng không nên nói vậy, con quan tâm con bé, dù sao cũng phải để ý mặt mũi nó, sao có thể nói thẳng ra vậy” Đỗ Kê Sơn cảm xúc không như ngày thường, phiền muộn cầm lấy đôi đũa, lại buông xuống “Lần này con về nhà có thể ở mấy ngày?”

“Sáng mai con phải lên máy bay, hôm nay chỉ ghé ngang”.

Đỗ Duệ là người nghiên cứu khoa học, có chế độ viên chức, xuất thân nhân tài, hàng năm đều ở bên ngoài làm thực nghiệm. Hơn 30 mà so với bạn bè cùng lứa thì khắc khổ hơn rất nhiều. Tuy chế độ công việc không tệ nhưng anh không chú trọng ăn mặc, hết sức đơn giản, áo sơ mi mặc cũ rách mới được bỏ. Trong lúc người nhà tụ tập thì anh dầm mưa dãi nắng công tác, hết giờ làm thì ở một mình trong ký túc xá, thức đêm viết luận văn, làm nghiên cứu.

Cơ quan ai cũng chê cười anh, đại sư huynh, người giữ cửa ký túc xá chúng ta đã đổi hai người rồi, chừng nào thì anh mới dọn ra ngoài vậy. Đỗ Duệ nghe thì chỉ cười, mặc cái áo cũ bưng mì ăn liền cười hờn hậu.

Anh rất ít nói, mỗi ngày đa số là nói chuyện với người cùng tổ, nói những danh từ với số liệu chuyên ngành; anh không có bạn bè, làm việc tiếp xúc xung quanh ngoài lãnh đạo chỉ có đồng nghiệp. Quanh năm suốt tháng đều như vậy, liền tạo thành tính cách Đỗ Duệ như vậy. Già nua, buồn tẻ, nói chuyện không vòng vo, nói chung là EQ thấp.

Ai cũng biết anh do một tay Đỗ Kê Sơn đào tạo thành. Đào tạo như thế nào? Gần như là dạy dỗ con trai.

Ông lấy anh làm nơi ký gửi nửa đời còn lại của mình, giống như nhìn anh là có thể thấy được con trai mất sớm của mình.

Nhìn anh theo đúng nguyện vọng của ông đậu đại học, theo nguyện vọng của ông mà lựa chọn ngành học; nhìn anh tốt nghiệp thạc sĩ, học tiến sĩ, bị đơn vị điều đi tham gia công tác nghiên cứu; nhìn anh đi theo con đường chuyên môn, ở thư phòng chậm rãi từ tốn bàn chuyện nghiên cứu với mình mà Đỗ Kê Sơn đặc biệt vui mừng.

Hồi tết Đỗ Duệ định nghỉ 5 ngày về phép với gia đình, tổ công tác của anh khai phá được một vật nên không về, cả ngày ông rầu rĩ không vui.

Buổi tối mọi người nói chuyện nhà, anh trốn ra bên ngoài hút thuốc.

Phát hiện anh là con trai bác cả, Đỗ Vĩ. Đỗ Vĩ thấy anh hút thuốc thì giật mình, đi bỏ rác xong thì lại ngồi bên cạnh anh “Anh, có gì buồn phiền vậy?”

Đỗ Duệ xấu hổ ho khan hai tiếng, không biết trả lời thế nào “À, trong phòng ồn quá anh ra ngoài nghĩ chút chuyện”

“Chuyện công việc à?”

Đỗ Vĩ tuổi gần bằng Đỗ Duệ, lúc vợ anh mang thai anh đã cai thuốc được một thời gian dài. Anh biết trong lòng Đỗ Duệ nhiều áp lực, nên hút với anh một điếu thuốc “Trước kia không thấy anh có thói quen hút thuốc”

Đỗ Duệ giơ điếu thuốc lên “Cũng không phải sợ ảnh hưởng sức khỏe, có điều một khi hút một điếu, chính là thêm một phần chi phí”

Đỗ Vĩ nghe xong trong lòng hết sức hoảng sợ, không thể nào!

Đây là anh lớn trong nhà bọn họ, cẩn thận tới mức độ nào, lại kiềm chế bản thân tới mức độ nào!

Đỗ Vĩ là người tinh tế, nghe những lời này, nhìn khuôn mặt buồn bã của Đỗ Duệ, mũi cay xót, thiếu chút nữa rớt nước mắt. Vì vậy hạ giọng gọi “Đỗ Được!!!”

“Ơi! Ra liền đây!” Đỗ Được nằm bò ra cửa sổ “Làm gì vậy?”

Đỗ Vĩ hướng về phía cậu ta vẫy tay “Xuống đây, kêu Hồ Duy nữa, bốn anh em mình chơi cái này”

Đỗ Được vui vẻ đồng ý, Đỗ Vĩ cười nói với Đỗ Duệ “Thằng nhóc này có tiền, trong túi lại toàn thuốc lá ngon, hôm nay phải lột của nó”

Hơn nửa đêm, bốn người ngồi dưới bóng cây hút mây nhả khói, mỗi người đều có suy nghĩ.

Bỗng nhiên Đỗ Được nói “Anh à, cuộc sống của anh như vậy không vui vẻ gì, về nhà đi”

Đỗ Duệ lắc đầu, giọng bất đắc dĩ “Tuổi tác ông nội lớn rồi...”

Ba người kia cùng sửng sốt. Hóa ra, người này đều là vì người khác mà sống sao?

“Cha mẹ anh qua đời đã là sự đả kích lớn với ông, ngoài miệng ông không nói nhưng trong lòng suy sụp. Ông không lúc nào không nghĩ, không có lúc

nào không hối hận, nếu anh không đi con đường của ba anh, ông sẽ cảm thấy nhà này vẫn thiếu gì đó, tương lai sau này ông tới trăm năm, cũng không thể nhắm mắt. Hơn nữa...” Đỗ Duệ cười cười, bao dung vô tận “Anh vất vả một chút thì Nhị Nha được tự do hơn một chút. Con gái, vẫn nên tự do tự tại không ràng buộc, thì mới thấy hạnh phúc”.

Chính vì những lời này mà trước đây không muốn cùng anh thân thiết anh em, mỗi người đều có hiểu biết thêm về Đỗ Duệ, cũng thật lòng kính nể anh.

Cho dù Đỗ Duệ khổ sở, oán giận trong lòng, không hề nói tới em gái mình một chữ.

Hai anh em gặp mặt là gây gổ, không thể yên lành nói mấy câu. Nhớ nhất là lần Nhị Nha quá đáng, nắm bứt một túm tóc Đỗ Duệ.

Lúc đó Đỗ Duệ miệng run rẩy, chỉ vào cô “Em em em em em...”

Tóc của anh! Đỗ Duệ tuy không chú ý ăn mặc, nhưng rất chú ý hình tượng của mình! Làm nghiên cứu khoa học vốn hao tâm khổ trí hơn người, tóc chính là vật quý!

Nhị Nha cũng sợ hãi, hoảng sợ nhìn túm tóc kia “Em em em em em”, cô run run thả năm tóc kia ra, giơ tay lên cao “Em thả ra rồi, em không nhúc nhích, em thật sự không nhúc nhích...”

Nhớ tới chuyện này đúng là dở khóc dở cười.

“Không đúng” Đỗ Duệ bỗng nhiên ngẩng lên hỏi Hồ Duy “Con bé giận dữ với anh hai, mắng anh là đồ phản bội là cái gì?”

Hồ Duy đương nhiên biết là chuyện gì. Tám mươi phần trăm là tưởng anh mặt báo.

Anh dựa vào ghế, tay nghịch ly nước, trả lời bình thản “Ai biết được”

Hình như nghĩ tới chuyện gì, Hồ Duy bật cười “Con bé điên lên túm được ai thì mắng nấy thôi”.

Đỗ Duệ cũng bị cô hành mấy trận, cực kỳ đồng tình “Nói rất đúng, trong lòng nó không thoải mái thì trên đường thấy chó cũng muốn kiếm chuyện gây”

Nói rồi hình như ai cũng hình dung ra, mấy người đàn ông khề bật cười.

Bên này, Nhị Nha bực suốt đêm.

Cả đêm nằm mơ đều là những việc ở Ứng Viên Xuân, cô nghiêng rằng nghiêng lợi nghi, cái chỗ này kị với mình! Sau này không tới! Lấy kiệu tám người khiêng mình cũng không tới!

Buổi sáng khi ra cửa, Đỗ Duệ mặc cái áo cũ, mang theo hành lý đứng chờ cô dưới tàng cây.

Chỗ này Nhị Nha thuê, cô nói có rất nhiều chỗ thuận tiện.

Hỏi tiện cái gì, thứ nhất là tiện uống rượu. Đóng cửa lại thì ai mà quản cô ăn gà hay ăn cá, chỉ cần sung sướng, không ai ngăn cản, càng không có chuyện trên bàn ăn nói chuyện bực bội.

Thứ hai là ở nhà một mình không cần mặc đồ lót. Trước kia ở nhà ông nội, vô hề là cô phải chú ý ăn mặc của mình. Trời mới biết Nhận thành tháng 7, 8 nóng tới bao nhiêu, 37-38 độ, nếu mặc đồ còn phải mang theo áo lót, bó người ta muốn chết cho rồi. Ở một mình không cần lo có khách tới, không cần lo có người vào nhà, đứng tắm dưới vòi sen từ trên xuống dưới, nằm trên giường xịt dầu thơm, mặc váy hoa thoải mái hưởng gió đêm sung sướng.

Vì hai điều tiện lợi này mà ai khuyên gì thì khuyên, Nhị Nha không chịu về nhà ở.

Nhìn thấy Đỗ Duệ, Nhị Nha không bất ngờ. Hôm qua Đỗ Kê Sơn gọi điện thoại giải thích với cô “Anh con không phải cố ý, bạn đồng nghiệp nó thấy con thì nói lại như vậy; nó cũng chỉ không muốn người ngoài coi thường con... Con ở bên ngoài có người thích thì bình thường, không cần sợ ông nội biết, cũng không phải ngại, chúng ta đều muốn tốt cho con”

Nhị Nha cầm điện thoại muốn rớt nước mắt.

Thấy Đỗ Duệ, từ từ đi tới trước mặt anh, có vẻ không tình nguyện.

Đỗ Duệ cũng không nói gì, ngồi xuống mở hành lý ra, lấy một túi đồ, muối tiêu quả hạch đào, mùi hương gà nướng, gói trong bao giấy, bên ngoài có hình chai ớt. “Sắp tới giờ bay, phải đi ngay. Mấy hôm trước đi Tây An công tác mua cho em ít đồ, hồi nhỏ không phải em thích ăn gà xông khói nhất sao, cũng không biết có đúng chỗ đó không, thời gian gấp gáp nên mua vội, hôm qua chưa kịp lấy ra, em lên lầu mở ra coi thử, nếu hư thì ném đi”

Đỗ Duệ đem mấy thứ kia nhét vào ngực Nhị Nha, xách túi hành lý lên vai
“Anh phải đi đây”

Nhị Nha ôm đồng hồ lúng ta lúng túng đi theo hai bước như cái đuôi “Anh phải đi ngay à?”

“Đi ngay, đã tới giờ tập hợp ở sân bay, sợ không kịp nữa”

Nhị Nha buồn như cái hồ lô, đá cũng không phát ra tiếng.

Muốn cô xin lỗi còn khó như lên trời, có thể rũ mi cúi mặt đứng trước mặt thì coi như là xin lỗi rồi. Đều là cùng một bụng mẹ mà ra, sao có thể không hiểu. Đỗ Duệ xoa đầu cô “Được rồi, nên làm gì thì làm đi”

Đỗ Duệ một mình đi ra cửa tiểu khu, đứng ở đầu phố vẫy một chiếc xe. Taxi dừng lại chở anh về phía sân bay.

Bóng anh trai càng ngày càng xa trong tầm mắt, Nhị Nha nhìn theo tận phía xa xa, nhìn tới khi không thấy được taxi nữa mới luyến tiếc quay về nhà.

Mấy ngày hôm sau, một buổi chiều Nhị Nha “Ai chà” một tiếng, đập mạnh lên đầu, nhớ ra phải xin lỗi Hồ Duy. Cô trách lầm anh.

Hôm đó cảm xúc kích động, trong ấn tượng hình như cô đánh anh, còn mắng anh. Nếu không nói rõ ràng chuyện này thì sau này làm sao gặp mặt, rất xấu hổ.

Cô tìm danh bạ mới biết mình không có số điện thoại của Hồ Duy. Nghĩ ra cách gọi điện thoại cho bác ba.

Đỗ Hi đang ở bệnh viện. Nhị Nha đi thẳng vào vấn đề, giọng lạnh lạnh:
“Bác ba, con muốn xin số điện thoại anh Tiểu Hồ, tìm anh ấy có việc gấp”

Đỗ Hi đang dẫn mấy bác sĩ làm việc, phẩy tay cho mọi người đi trước “Con tìm nó thì có thể có chuyện gì?”

“Aiiii, dù sao cũng là có chuyện muốn nói, gấp lắm mà”

Đỗ Hi cười ha ha “Còn không chịu nói với bác, con lấy bút ra ghi đi”

Nhị Nha đã chuẩn bị sẵn giấy bút “Bác đọc đi”

Đỗ Hi đọc một dãy số, Nhị Nha dạ dạ rồi không chờ Đỗ Hi hỏi thêm, cô cúp máy trước.

Có điều Hồ Duy đang họp.

Gần đây đang làm một khóa huấn luyện về tin tức, kế hoạch đào tạo về toàn bộ thông tin điện tử trong lúc tác chiến chuyên nghiệp, nghe nói còn định tổ

chức một nhóm đưa đi tập huấn ở Cù thành.

Vở để trên đùi, bút đang ghi rất nhanh, di động trong túi quần rung rì rì liên tục, Hồ Duy dừng động tác, hơi duỗi thẳng chân lấy điện thoại ra nhìn. Là một dãy số lạ.

Vừa lúc đó bên trên nói tới chỗ quan trọng, công tác phân công xuống phòng, lãnh đạo bỗng nhiên điểm danh anh “Hồ Duy, anh thu xếp lại tài liệu, chỉnh sửa lại rồi gửi cho tôi”

“Rõ!” Hồ Duy mặc quân trang đứng lên, tay đưa ra nhận văn kiện.

***** P.S Chú thích của Mỏng: Theo VN mình thì con của chú thì phải theo vai vế phải gọi con của bác mình là anh/chị cho dù họ có nhỏ tuổi hơn mình. Tuy nhiên ở đây mình thấy ghi Đỗ Vĩ (con bác cả). Đỗ Được (con bác hai) lại gọi Đỗ Duệ (con người thứ 4) là “anh”. Mình tự lý giải có thể là do Đỗ Duệ lớn tuổi nhất nên anh em họ gọi nhau theo sự tôn trọng, ai lớn tuổi là làm anh chứ không căn cứ theo thứ bậc vai vế cha mình.

Bên fb mình có mấy bạn đã giải thích rằng người Hoa/bên TQ thì gọi theo tuổi, ai ra đời trước là làm anh/chị.

Chương 12

Chương 12

Nhị Nha tức điên.

Không ngờ Hồ Duy hẹp hòi vậy, điện thoại của cô không thèm nghe? Không biết hôm đó mình thật sự đánh anh đau không, Nhị Nha nóng nảy bứt rứt, mặt nhăn như cái bánh bao.

Cô rất ghét việc phải suy đoán suy nghĩ của người khác, càng nghĩ càng thấy phiền. Thôi thôi, không nghe thì không nghe, cô “dao sắc chặt đay rồi”, không cần gấp, có khi anh không tiện nghe điện thoại thôi.

Buổi tối Đỗ Hi lại tăng ca ở bệnh viện đến hơn 11 giờ mới về nhà. Nhà ông có ba phòng, khoảng sáu bảy mươi mét vuông, chỉ có ông với Hồ Duy ở. Trong nhà có hai người đàn ông, nhưng Đỗ Hi là bác sĩ, có thói quen sạch sẽ, bất kỳ cái gì cũng thu dọn sạch sẽ. Mà Hồ Duy là lính, tính cường chế chi tiết cũng giống nhau. Hai người như vậy ở cùng nhau, trong nhà có vẻ thiếu hơi người.

Dao sau khi dùng đều sạch sẽ chỉnh tề treo trên giá. Trong phòng ngủ thì chăn màn ngăn nắp ở đầu giường, ngay cả chăn mền với gối đầu cũng giống nhau, vuông vức bốn góc.

Một chiếc xe trong bóng đêm ngừng trước cửa nhà Đỗ Hi, một phụ nữ kéo cửa “Thầy Đỗ, em đưa thầy đến đây, về nghỉ ngơi sớm một chút”

8 giờ tối là thời gian Đỗ Hi giao ca, phòng cấp cứu bỗng nhiên đưa tới một bà lão bị đau tim, Đỗ Hi trước khi đến khoa cấp cứu cũng là phó khoa tim mạch, có nhiều kinh nghiệm với người bệnh thể này. Từ lúc cấp cứu đến khi ra khỏi phòng quan sát là đã hơn hai giờ sau, lúc ra khỏi bệnh viện có bác sĩ cũng về nên tiện đường chở ông.

Đỗ Hi xách túi tài liệu, đứng bên cửa xe nói “Cảm ơn em, Tiểu Tô, về nhớ

chú ý an toàn”

“Thầy Đỗ, em thấy sắc mặt thầy không tốt lắm, có phải có chỗ nào không khỏe không?” Đều là bác sĩ, dựa vào cảm giác mà thấy vậy, Tô Nhiên quan tâm hỏi thăm.

Đỗ Hi cười cười “Không có việc gì đâu, bận cả ngày nên hơi mệt”

Tô Nhiên năm nay 38 tuổi, là đồng nghiệp với Đỗ Hi đã 9 năm, ông là giáo viên hướng dẫn cô làm luận văn tiến sĩ, có tình đồng nghiệp, có tình thầy trò, càng có tình cảm yêu mến của nữ đối với nam.

“Thầy nhớ chú ý sức khỏe, lần trước chủ nhiệm Triệu đã ngã bệnh, cấp cứu không tốt nhất ở chỗ này, rất là lao tâm lao lực”

Đỗ Hi vẫy tay muốn đẩy cô về sớm “Yên tâm đi, tôi tự biết chừng mực”

Nhìn theo hướng xe Tô Nhiên rời đi xa, Đỗ Hi mới xoay người, ôm ngực từ từ ngồi xuống bên lề đường. Tật này ông đã bị một thời gian dài, từ khi mẹ Hồ Duy qua đời đến giờ. Có điều rất ít khi xảy ra, có khi một năm cũng chẳng bị một lần, nhưng mà gần đây lại thường xuyên hơn.

Chờ một hai phút cho cơn mệt qua đi, Đỗ Hi lấy sức đứng dậy lên lầu.

Hồ Duy đang ở trong nhà nấu cơm. Áo khoác quân trang với cà vạt để trên sofa, người đang trong phòng bếp, tay áo sơ mi xắn lên đến khuỷu tay, tay trái cầm thuốc, tay phải cầm đũa, nheo mắt nhìn trong nồi.

Nghe tiếng mở cửa, anh thò nửa người ra “Ba?”

“Ừ” Đỗ Hi không nghĩ anh ở nhà nấu cơm, hơi bất ngờ “Muộn thế này còn chưa ăn cơm?”

“Làm cho ba” hạ bớt lửa, Hồ Duy vội vàng ném tàn thuốc vào sọt rác, múc canh ra ngoài.

Đỗ Hi cởi áo ngoài, ngồi trước bàn “Hôm nay cũng coi như ăn tết, bình thường ăn bữa cơm với con cũng khó”

Trong chảo dầu sôi xèo xèo, Hồ Duy thuần thục đảo muống, bị khói làm sặc ho khan “Hôm nay con nghỉ sớm, định nấu cho ba bữa cơm, ai ngờ giờ ba mới về tới”

Một tô canh chua cay, một mâm bánh chiên, còn bưng lên hai đĩa rau xào, Hồ Duy đưa đũa cho Đỗ Hi “Ba ăn thử”

Tay nghề nấu cơm của anh là học ở bộ đội, trong đội chiến sĩ trời nam biển bắc chỗ nào cũng có, trong nhà ăn ngán quá, trốn sau tảng đá mà nhớ món ăn quê nhà.

Người Tứ xuyên nói “Tôi nói trước, bà nội tôi làm canh chua cay, đậu hũ làm nóng, lấy nước làm trứng gà thành hình vân mây, cho ít ớt cay, cuối cùng mới dùng chảo dầu nóng tưới lên, hương vị kia...”

Người Giang Nam nói “”Nhà tôi làm bánh cực kỳ thơm”

Mao Tráng Tráng lấy mũ úp lên mặt ngủ, chỉ lòi ra hai cái tai. Có người lấy chân đá đá cậu ta “Còn cậu, nhà cậu có gì quý?”

Cả buổi sau Mao Tráng Tráng mới lấy mũ hạ xuống, nói giọng Đường Sơn “Tôi hả, bây giờ cái gì cũng không muốn nghĩ, chỉ nhớ tới hai cây lê chua cổ thụ trong sân. Hôm nay ăn uống chẳng ra sao, miệng không có cảm giác gì”

Mao Tráng Tráng bò dậy hỏi “Lớp trưởng, cậu là người ở đâu? Trước đó không nghe cậu nói”

Lúc đó Hồ Duy 20 tuổi, là người lớn tuổi nhất trong ban, do mới vừa huấn luyện xong nên mặt còn hơi đỏ.

Anh ngồi xếp bằng trước mặt mọi người, tay nhõ nhõ rể cò, nghĩ thầm, anh là người ở nơi nào? Không nhớ gì cả, hay là giống mẹ mình là người Hàng Châu? Không đúng, mẹ rời nhà khi còn chưa có anh mà.

Cười ngại ngần, lớp trưởng Hồ Duy nói “Tôi là người Nhạn thành”

“Ui, Nhạn thành, Nhạn là địa phương tốt nha, thành phố lớn, cửa hàng rất nhiều”

Sau đó khi thi sát hạch, ban 3 với ban 6 thành tích huấn luyện không chênh lệch, luôn âm thầm so tranh đua, do bên ban 6 có người nói ngang ngược, chọc chiến sĩ ban 3 mất hứng, ở sân bắn liên vùng lên muốn đánh nhau.

Đại đội trưởng bức bối bọn họ đấu tranh nội bộ, không biết đoàn kết, giận dữ phạt hai lớp trưởng hai ban.

Chiều hôm đó mưa to, chiến sĩ ban 3 với ban 6 ghé vào cửa sổ nhìn, nhìn lớp trưởng mình lưng vác nặng chạy điên cuồng trong sân thể dục, càng nhìn cặp mắt càng hồng, càng nhìn nắm tay càng siết chặt lại, cuối cùng nổi điên rống lên, như ong vỡ tổ mà ào ra ngoài.

Đại đội trưởng đứng trong mưa nổi trận lôi đình “Được! Được! Các cậu đoàn kết nhì! Cả đám cùng một giuộc!”

Tạnh mưa, người cũng chạy xong.

Hồ Duy với lớp trưởng ban 6 một trước một sau ngã lăn ra đất, nghiêng răng nghiêng lợi mắng, mắng xong thì mặt dán trên đường nhựa nhìn đối phương nhếch miệng cười, đầu tiên là cười khúc khích, rồi cuối cùng bật cười vui vẻ thật sự.

Cả đám bị dẫn về còn muốn tranh cao thấp. Chiến sĩ ban 3 nói “Lớp trưởng, là chúng ta lao ra trước, nhanh hơn bọn hần”

Đồ huấn luyện của Hồ Duy ướt đầm nhỏ nước tong tỏng, trên vai còn khiêng bốn năm cái ba lô, hết sức mệt mỏi “Tôi còn phải khen mấy cậu hử?”

Mấy chiến sĩ rụt cổ lại không nói lời nào nữa.

Qua thời gian ăn cơm tối, mấy chiến sĩ bụng đói kêu vang, tất cả trốn trong chăn giả bộ ngủ.

Hồ Duy thay đồ khô ráo, một mình đi ra sau bếp, đầu bếp đang làm vệ sinh thấy anh tới kêu “Ui, anh hùng tới”

Lớp trưởng Tiểu Hồ mặt đầy vẻ lấy lòng, thương lượng “Bếp trưởng Lưu, mượn ông phòng bếp sử dụng một chút. Trong ban mấy thằng nhãi con không được ăn cơm, đói lắm rồi”

“Xài thì được nhưng mà không có đồ gì nữa”

Lớp trưởng Tiểu Hồ đi tìm một vòng, chỉ vào túi nọ “Cái đó được rồi”

“Ha ha, được, cậu xài đi, xài xong bếp thì phải dọn sạch sẽ”. Bếp trưởng Lưu mập mạp tháo tạp dề xuống đưa anh “Vậy nhé, tôi đi ra ngoài hút thuốc? Xong việc cậu gọi tôi”

Hồ Duy lấy hai điếu thuốc trong túi quần ra ân cần đưa ông.

Gần tới thời gian tắt đèn, có người hít mũi từ ổ chăn thăm dò “Sao lớp trưởng đi đâu còn chưa về?”

“Chắc đi tắm?”

“Nước ấm đã không còn, không thể tắm lâu vậy được”

Vừa lúc cửa bị đá ra

“Lớp trưởng!!”

Hồ Duy thở dài, tay bưng cái chậu to, chỉ huy “Đi đóng cửa lại”

Gần cửa nhất là cậu nhóc người Tứ xuyên mặc quần cộc, từ trên giường nhảy xuống nhanh chóng làm theo.

Một cái chậu to canh chua cay, bên trong có trứng gà, nấm mèo, cà rốt, còn chút thịt bò trong bếp còn thừa, anh móc trong ngực ra một bao giấy, bên trong bọc hơn mười cái bánh nướng.

Hồ Duy lúi từ dưới giường ra một cái ghế xếp, quay lưng về phía cửa sổ “Lần đầu tiên nấu, cũng không biết đúng hay không, phòng bếp cũng chỉ còn có ít đồ, ăn đỡ đi, ăn xong rồi ngủ”

Mấy chiến sĩ trẻ ngồi chồm hổm vòng tròn, ăn ngấu ăn nghiến. Ăn xong, vỗ bụng cảm khái, bà nội ơi, đây là bữa ăn ngon nhất trong năm của tôi.

Lại khoảng thời gian sau, không bao lâu sau đó, Hồ Duy đi rồi.

Ngày anh đi, vẫn mấy cái đầu tóc húi cui trắng trắng nhìn trước cửa sổ, chỉ là không còn có người chạy xuống lầu đuổi theo anh.

Nhìn cái bóng cao gầy đeo túi dần dần biến mất trong sân liên đội.

Có người nói “Khóc cái gì mà khóc, lớp trưởng đi là đi học, là chuyện tốt”

Có người phụ họa “Phải rồi, toàn quân chỉ có hai suất, ban 3 chúng ta nổi tiếng”

Có người hỏi “Chúng ta còn có thể gặp lại lớp trưởng không?”

Không một tiếng động, không ai lên tiếng.

Mấy chiến sĩ trẻ xoa xoa mắt, cố gắng không khóc, bọn họ biết, bọn họ không bao giờ còn nhìn thấy lớp trưởng.

Hiện giờ đồ ăn giống như đúc, Đỗ Hi đâu biết ngụ ý trong đó, ăn rất thỏa mãn, từ trước giờ ông ăn uống thanh đạm, bây giờ cũng không để ý những chuyện đó, vui đầu nói với Hồ Duy “Lấy tương ớt trong tủ lạnh cho ba”

Hồ Duy nghe lời đi lấy tương ớt, vặn nắp, đặt trong tầm tay ông.

Hai cha con ngồi đối mặt, Hồ Duy nhìn Đỗ Hi ăn cơm, hình như có chuyện muốn nói. Nhưng mà lời này không biết mở miệng thế nào, anh rất khó xử.

Nhìn tư thế kia thì biết.

cúi đầu, tay chống bên sườn ghế dựa, trong mắt trong trẻo rõ ràng một tình cảm sâu nặng.

Bỗng nhiên Đỗ Hi a lên “Hôm nay Nhị Nha muốn xin ba số điện thoại của

con, có vẻ rất sốt ruột, tìm con có chuyện gì vậy?”

Hồ Duy mới nhớ ra, thì ra cuộc điện thoại lúc sáng khi anh đang họp là của cô. Có thể có chuyện gì gấp, đơn giản là nhớ tới hành động hung hăng hôm đó nên muốn xin lỗi anh. Anh đoán được cô đơn giản như nhìn thấy qua bể nước trong thấy cá. Vẩy đuôi, vung vây, tung tăng nhảy nhót, tất cả đều hiện lên trên mặt. “Buổi sáng con bận không nghe, con bé cũng không gọi lại, để mai con hỏi lại”

Đỗ Hi uống ngụm canh “Đừng quên là được, con bé này thường ngày không nhờ vả ai, hay là có việc gì quan trọng thì đừng làm chậm trễ nó”

Hồ Duy gật đầu “Dạ được”

Đỗ Hi lại hỏi “Lần trước ba nhờ con đưa thuốc cho ông nội đã đưa chưa?”

Hồ Duy đã quên mất việc này, vốn hôm ăn cơm với Bùi Thuận Thuận là đi đưa. “Dạ vẫn chưa đưa, mấy hôm nay có việc bận, hôm đó anh về nhà ăn cơm định đưa rồi”

Kết quả...

Kết quả bị Nhị Nha đập cho một phát nên anh quên mất đồ để trên xe.

“Ừ” Đỗ Hi không trách anh “Hia ngày tới con bớt thời gian đi đưa đi, thuốc uống không thể gián đoạn được”

“Dạ”

Rất lâu sau.

“Ba...”

Lại là một tiếng ba!

Nếu Đỗ Hi tinh ý thì sẽ phát hiện Hồ Duy không như ngày thường. Nhưng ông lại không chú ý, lau miệng đứng lên “Ăn xong rồi, hương vị không tồi, hôm nay ba hơi mệt, muốn đi ngủ sớm chút”

Hồ Duy chỉ có thể đứng lên theo “Ba đi đi, đừng dọn, lát nữa con dọn”

Đỗ Hi mang túi hồ sơ về phòng, nhẹ nhàng đóng cửa lại. Gian phòng ngủ này như biên giới ngăn cách hai cha con thành hai thế giới. Hồ Duy đến chết không muốn bước vào đó một bước, vì sao?

Vì mẹ anh lúc trước ở căn phòng kia, nằm trên giường, sửa soạn đẹp để mà đi.

Đỗ Hi ngoài bệnh viện, phần lớn thời gian đều trong gian phòng ngủ kia, vì

cái gì?

Bởi vì ông nằm ở đó, là có thể nhớ tới Hồ Tiểu Phong, đó là sự đau khổ lớn nhất trong lòng ông, ông nhớ mong, áy náy, làm thế nào cũng không thể tha thứ cho bản thân mình.

Hồ Duy trước bàn ăn lại lẳng lặng hút một điếu thuốc, thất thần, tới khi điếu thuốc cháy dài đổ xuống, anh mới bừng tỉnh, lập tức dập tắt nửa điếu thuốc còn lại trong gạt tàn.

Đêm đã khuya, anh cầm lấy chìa khóa xe, muốn ra ngoài đi dạo.

Chương 13

Chương 13

Hồ Duy lái xe trên đường, ngón tay gõ gõ lên tay lái. Rẽ bên phải là về đơn vị; rẽ bên trái là đi về phía ngoại thành.

Đỗ Kê Sơn tuổi cao, có bệnh xuất huyết não, phải thường xuyên uống thuốc phòng ngừa bảo vệ sức khỏe. Đã trễ mấy ngày rồi, ban ngày anh không có thời gian, lại đang nửa đường, Hồ Duy nghĩ nghĩ, đánh tay lái rẽ trái.

Xe tới trước cửa nhà thì căn nhà đã chìm trong yên tĩnh, chỉ có hai ngọn đèn chiếu sáng.

Đỗ Kê Sơn nghỉ ngơi rất sớm, thường buổi tối xem thời sự xong, tầm 7 giờ rưỡi là lên lầu ngủ.

Hồ Duy nhẹ tay nhẹ chân vào nhà, để thuốc lên bàn, thấy hơi khát nước nên vào phòng bếp lấy ly nước. Đẩy cửa bếp ra, trên kệ bếp còn mấy món ăn với một chén cơm, để giữ ấm còn đầy rất kỹ, trong lòng Hồ Duy không biết cảm giác thế nào.

Bình thường dì giúp việc làm cơm, ông tự ăn, người già lượng ăn cũng ít, ông chỉ cho mang lên 1 phần, phần còn lại thì để dành cho ai trong nhà về thì có đói bụng có cái mà ăn.

Tối nay từ lúc tan làm vẫn chờ Đỗ Hi, khi ông về thì vội vàng làm cơm, anh cũng không ăn, cho nên cũng hơi đói bụng. Tay sờ chén đĩa, đã hơi lạnh, mở bếp thì sẽ có tiếng vang, Hồ Duy xách phích nước nóng, cho chén cơm vào nước ấm.

Lấy nước nóng hâm cơm, trước kia mỗi lần huấn luyện về trễ, không kịp tới nhà ăn thì bọn anh thường làm vậy.

Lúc Đỗ Kê Sơn mặc áo dệt kim hở cổ xuống lầu thì thấy Hồ Duy dưới ánh đèn mờ mờ của phòng bếp, bụng chén ăn ngon lành. Ông vịn cầu thang, hỏi “Hồ Duy mới về hả con?”

Hồ Duy vội đứng lên buông chén “Là con, ông nội”

“Trời ơi, cái thằng này, sao không hâm lại mà ăn” Đỗ Kê Sơn vội vàng xuống lầu, cũng không ngạc nhiên khi thấy anh nửa đêm tới, nhìn thấy Hồ Duy hâm cơm bằng nước nóng, rất đau lòng. “Đã lạnh vậy rồi, ăn để đau bụng”

“Không sao mà, ăn vậy là tốt rồi ạ”

“Buổi tối tăng ca ở đơn vị hả?” Đỗ Kê Sơn sờ quần áo Hồ Duy, trách “Mặc cũng không đủ, con đó con đó...”

“Con đánh thức ông à?”

“Không không, ông xuống uống nước”

Hồ Duy lấy cái ly rót nước đưa Đỗ Kê Sơn “Con tới đưa thuốc cho ông, để trên bàn trà, ông nhớ uống đúng giờ”

“Ông biết rồi, con đừng lo”

Hồ Duy đỡ ông “Con đưa ông lên lầu, ông ngủ lại đi rồi con đi”

Đang được đỡ đi trước, Đỗ Kê Sơn dừng lại nhìn Hồ Duy “Còn đi, không đi nữa, bây giờ đã mấy giờ rồi, nói với ba con hôm nay con ở lại đây đi”

“Không trễ lắm, cũng không bao xa, con không về ba lại chờ”

“Con định lừa ông à, đợi con quay về nhà thì mấy giờ nữa? Còn ngủ được bao lâu? Cứ như vậy đi”

Đưa tới chân cầu thang, Đỗ Kê Sơn đẩy tay Hồ Duy “Con đi ăn cơm đi, ông tự mình lên được”

Đỗ Kê Sơn đã nói vậy, Hồ Duy không muốn làm ông không vui nên ăn xong thì đem chén rửa sạch, qua phòng khách lấy hai cái gối dựa làm gối đầu, nằm lên sofa.

Mới được vài phút, đèn trên lầu lại sáng, Đỗ Kê Sơn hứ “Ông đoán con ngủ ở đây mà”

Hồ Duy lại ngồi dậy “Sao vậy ạ?”

“Lên lầu, ngủ ở phòng Nhị Nha kia, nằm ở chỗ này sao mà được”

Ông đoán thằng nhỏ này không chịu lên lầu ngủ trong lòng Nhị Nha. Một

người đàn ông ngủ trong phòng con gái, không được dễ nghe lắm. Hồ Duy ở trong việc này luôn cực kỳ lễ độ, có chừng mực.

“Nhà chúng ta không có chú ý nhiều như vậy, mau lên”

Ông cháu nửa đêm không ngủ mà như mèo vờn chuột đoán ý nghĩ đối phương, Hồ Duy cười, bật dậy, bất đắc dĩ thỏa hiệp “Dạ, lên liền”

Lên lầu năm tay nắm cửa đóng lại, Hồ Duy đứng ở cửa một hồi.

Phòng đã rất lâu không có người về, lạnh hơn so với phòng khách, bên trong bố trí vuông vức. Đối diện cửa là hai cửa sổ, màn không kéo, cũng không quá tối. Bên trái tường là tủ quần áo hai cửa, có gương kiểu cũ được gắn trên cửa tủ. Ngăn tủ bên giường bằng gỗ, drap trải màu xanh hình hoa mẫu đơn, chăn được xếp ngay ngắn để ở đầu giường.

Phòng này sạch sẽ mà đơn giản.

Hồ Duy gãi gãi lông mày, hơi ngoài dự đoán. Anh nghĩ Nhị Nha là cô gái cá tính như vậy thì phòng cô không phải thế này.

Đi tới mép giường, phát hiện đầu giường để một quyển sách, Hồ Duy tiện tay nhặt lên, nương theo ánh trăng ngoài cửa sổ đọc “Bình pháp Tôn tử”. Trang sách đang gấp đánh dấu là trang nói về trận tấn công bằng lửa.

Hồ Duy bật cười, không ngờ bà cô nhỏ này chí khí rộng lớn, còn bắt đầu nghiên cứu binh pháp.

Để sách lên lại đầu giường, Hồ Duy cũng không làm lộn xộn, mặc nguyên quần áo nằm xuống, chỉ chiếm một mép giường, ngay cả chăn cũng không đắp.

Giường này độ dài vừa với Nhị Nha, Hồ Duy nằm thì chân còn dư ra bên ngoài. Tiểu Hồ thở dài một tiếng, nhìn lên trần nhà, nằm lặng thinh, ngón tay gõ nhịp vào chân, rất nhàn nhã.

Trên giường có mùi hương nhẹ. Không phải mùi nước hoa gay mũi, giống như mùi bột giặt phơi dưới nắng to, giống mùi dầu gội đầu con gái.

Hồ Duy trong đầu nghĩ ngợi miên man: đúng là phòng con gái với con trai thật khác nhau. Thanh niên bọn anh không để ý cả người đầy mồ hôi, tỏa ra mùi chua còn kêu là mùi đàn ông.

Mấy cô gái thì sao, sạch sẽ, lại thích sạch sẽ, giống như mỗi cái cau mày mỉm cười đều tỏa ra sự thanh tao.

Mùi hương kia quanh quẩn trong mũi, theo nhịp hô hấp mà từ từ chui thẳng vào lòng, phảng phất có thể tưởng tượng được vẻ mặt chủ nhân lúc vui lúc giận.

Đôi hàng mi kia, cái miệng dẫu lên kia.

Môi mọng nước kia, đôi mắt ướt đầm kia.

Những lọn tóc không ngắn không dài nhỏ nước thành dòng, bọt nước theo cổ áo chui vào trong ngực...

Khụ khụ, nghĩ tới đâu vậy.

Hồ Duy ý thức được suy nghĩ của mình lạc hơi xa, trong lòng tự mắng mình, dứt khoát nhắm mắt lại, giấc ngủ cũng kéo tới.

Thật ra không trách anh.

Tiểu Hồ mấy năm nay ở nhà này cũng không gần giống nhau, có thể dùng từ “giản dị” để hình dung, vật chất sinh hoạt cũng na ná mọi người, thậm chí có thể còn hơn chút. Nhưng tinh thần thì có sự khác biệt lớn.

19 tuổi trước khi tham gia quân ngũ, sinh hoạt ngoại khóa ngoài việc chơi bóng thì chỉ có màu sắc rực rỡ của diễn viên, người mẫu trên tạp chí, sự hiểu biết về con gái giới hạn trong bạn học năm đầu. Muốn nói mỗi tình đầu, lúc đó cái gì gọi là “tình” cũng không biết, thậm chí chỉ chia thành 2 loại “đẹp” và “không đẹp”.

Sau khi tham gia quân ngũ, hormone nam tràn ngập xung quanh, tay con gái còn chưa nắm cái nào, nằm trong phòng chỉ nghe tiếng ngáy, trong tay nắm chỉ toàn xà đơn xà kép, nằm bò trên đất, ngày qua ngày hình thành thói quen chẳng thèm nghĩ ngợi xa xôi.

Từ nhỏ đã hình thành thói quen của lính, bình thường sinh hoạt làm việc, nghỉ ngơi như mọi người, Hồ Duy đã thờ ơ với việc muôn hình muôn vẻ chốn phồn hoa.

Sáng sớm hôm sau, vì tối qua suy nghĩ miên man nên Hồ Duy dậy sớm đi ra ngoài chạy hai vòng, lúc quay về cả người sáng khoái, tóc nhỏ nước.

Đỗ Kê Sơn đang ngồi ở bàn ăn sáng, thấy anh mặc áo ngắn tay, bị dọa nhảy dựng lên “Cứ mặc vậy ra cửa?”

Hồ Duy vịn vôi nước rửa mặt “Con ra ngoài chạy hai vòng, đợt này bạn nên lười, xương cốt rệu rã hết”

Đỗ Kê Sơn múc chén cháo trắng, tặc lưỡi “Ý còn trẻ thân thể khỏe mạnh à...”

Câu đó nói chưa tới hai ngày, Hồ Duy đã bị cảm. Hơn hai mươi năm mới bị. Đầu tiên buổi sáng hắt xì mấy cái, buổi chiều bắt đầu sốt.

Anh tới trạm y tế đơn vị khám, định lấy ít thuốc, bác sĩ Triệu bắt đầu giảng giải cho anh nguyên nhân bị cảm, từ tổ chất cơ thể giảng tới trung y, Hồ Duy nghe muốn ngủ gục rồi.

“Gió từ bên ngoài nhập vào, dễ làm cho cơ thể bị lạnh, từ da tiến vào phổi, tiến tới sốt cao, ho khan...”

Hồ Duy ôm đầu đau muốn nứt ra “Trời ơi anh nói anh có trị được hay không đi!”

“Trị được chứ sao không” bác sĩ Triệu viết đơn thuốc, dặn “Về uống nhiều nước, nghỉ ngơi nhiều hơn, không sao đâu”

Hồ Duy cầm túi thuốc trị cảm từ trạm xá ra, nghĩ thầm trước đây mọi người nói trạm xá thật đúng. Cái trạm xá này, có thì vô dụng, mà không có thì không được.

Bệnh nặng thì không trị được, bệnh nhẹ thì lại thừa.

Đêm nay anh trực ban, uống thuốc cảm xong Hồ Duy càng cảm thấy khó chịu, đồng nghiệp phòng bên tới nói chuyện với anh, anh hít hơi lên, ho đỏ bừng mặt mũi.

Đồng nghiệp mặt nghiêm nghị “Đi bệnh viện khám thử đi, để cảm càng nghiêm trọng thì không tốt”

“Cảm mạo thôi có gì quan trọng đâu”

“Hừ, chính là vì cảm mới quan trọng, mấy hôm trước ba vợ của Tiểu Trương ở lầu dưới, cũng chính vì nghĩ vậy mà làm cho viêm phổi, nằm ICU ba ngày, suýt tí nữa thì xong rồi”. Nói rồi kéo ngăn kéo Hồ Duy lấy nhiệt kế ra “Đo đi, đo thử đi”

Hồ Duy mặt đầy vẻ chống đối, lui về phía sau “Con mẹ nó trong ngăn kéo tôi có gì cậu còn rõ hơn tôi”

Đồng nghiệp cười hắc hắc “Cậu tới đây đo thử đi, nhanh lên, thân thể quan trọng hơn”

Hồ Duy không tình nguyện nhét nhiệt kế vào trong áo, lấy ra để dưới đèn

xem, trời, hơn 40 độ!

“Vậy mà bản thân cậu còn không biết?”

Hồ Duy nhíu mày “Thật ra thì còn có hơi lạnh”

Nhưng mà không nghĩ tới sốt cao như vậy, xem ra gần đây thiếu rèn luyện, nếu không thì người mồ hôi, gió thổi qua đã bị vậy?

“Vậy cậu trực giúp tôi, tôi đi khám một lát rồi về”

Hồ Duy không đến bệnh viện của ba anh, cố ý vòng qua bệnh viện khác. Ban đêm người khám không ít, đẩy người già, ôm trẻ nhỏ, đều là vẻ mặt nôn nóng.

Hồ Duy xếp hàng theo mọi người, lúc xuống xe anh sợ mọi người chú ý nên đã cố tình cởi áo khoác, bên ngoài khoác cái áo màu xám đậm. Đã khiêm nhường như vậy mà còn bị người khác thêm một gậy “Người anh em, con gái tôi sốt cao quá, có thể giúp đỡ không?”.

Người đó nhìn thấy quần của Hồ Duy là quân phục, trong mắt đầy vẻ khẩn cầu. Hồ Duy quay đầu nhìn lại, một cô bé tầm 2-3 tuổi được mẹ ôm trong lòng, trán dán miếng hạ nhiệt, đáng thương vô cùng.

Anh lui lại nhường hàng.

Hai vợ chồng trẻ tuổi liên tục cảm ơn.

Đăng ký khám bệnh, có kết quả thử máu, bác sĩ không ngần đầu lên “Truyền nước đi, cho hạ sốt đã”

Hồ Duy lại phải xếp hàng, cầm một đồng phiếu với thuốc, queo vào phòng cấp cứu, anh đẩy cửa, bên trong có người kéo cửa ra, đầu óc không biết đang suy nghĩ gì mà cũng không nhìn đường, đâm sầm vào ngực anh.

“Ngại quá” người đâm anh giọng yếu ớt

Hồ Duy không để tâm, nghiêng người “Cô đi trước...”

Nhị Nha đang mệt mỏi ồm yếu cúi gằm đầu đi, vừa nghe giọng này thì nhanh chóng ngẩng lên “Anh Tiểu Hồ?”

Một tiếng “anh Tiểu Hồ” trong trẻo thấm tới tận tim người!

Cô quan tâm lời anh, chân thành ân cần hỏi thăm “Anh làm sao vậy?”

Hồ Duy thật ra lại rất trấn tĩnh “Tôi không sao, còn em bị làm sao?”

“Em, em, em đau bụng”

Nhị Nha xạo xự nói vậy mà cũng nói được, cô không thể không biết xấu hổ

mà nói với Hồ Duy là mình tham ăn nên bị viêm ruột cấp tính, ngồi trong toilet tới hơn nửa đêm. Cô cúi đầu, thấy tay Hồ Duy cầm một đồng giấy tờ, nhìn thoáng qua là sốt cao.

Phát sốt? Sốt cao là bệnh nặng, nếu không chữa tốt có thể nóng tới cháy hư luôn đầu óc.

Nhị Nha mới vừa rút kim, do để tay yên một chỗ lâu quá nên tay vừa cứng vừa lạnh, cũng không biết sợi dây thần kinh nào của cô bị chập, tự nhiên nhón chân thò tay kéo cổ anh lại.

Hồ Duy không kịp đề phòng nên người nghiêng về trước, trái đất như ầm một tiếng...

Trán kề với trán.

Hơi thở kề hơi thở.

Chương 14

Chương 14

Nhị Nha tì lên trán Hồ Duy, chớp mắt, lông mi động đậy, miệng nhỏ khẽ nhếch, nghiêm túc cẩn thận cảm nhận nhiệt độ cơ thể của anh.

“Rất nóng...” cô lẩm bẩm rồi tách ra khỏi anh, lo âu “Mùa này là vậy đó, nói không chừng có khi nào cảm do nhiễm vi khuẩn virus”

Vừa lúc đó hộ lý đẩy xe tới tiêm, đứng ở cửa kêu “Hồ Duy? Ai là Hồ Duy?”

Hồ Duy tách khỏi cô, còn chưa định thần lại, ho khan một tiếng, nói với hộ lý “Là tôi”

“Lại đây, nhanh lên”

Hồ Duy vừa xắn tay áo để tiện châm kim vừa hỏi Nhị Nha “Em tới đây bằng gì?”

Tiêu chảy mất sức, dĩ nhiên là kêu taxi.

Cái này lại làm khó Hồ Duy. Để cô tự về thì hơn nửa đêm rồi, không an toàn; để cô chờ ở đây để mình đưa về, một người bệnh nhân lại làm ra vẻ không có gì giờ làm sao ăn nói. Không đợi anh nghĩ ra cách thích hợp, Nhị Nha đã thay anh quyết định. Cô túm anh đẩy về trong phòng.

Hồ Duy kéo cô lại hỏi “Định đi đâu?”

Cô nói “Đi tiêm”

“Tôi hỏi em đó”

Cô lại nói “Em đi với anh”

“Tôi lớn vậy còn cần em đi theo làm gì”

Cô vẫn ngoan cố “Vậy anh... vậy anh muốn đi WC thì sao? Em giúp anh cầm chai nước”

Hồ Duy bật cười “Tôi đi WC em có thể đi theo vào sao?”

Nhị Nha ghen lời.

Cô cũng không muốn đi, cô cực kỳ quan tâm anh.

Người khác không biết một người bệnh cô độc thế nào, Nhị Nha biết rất rõ.

Người khác đều có người yêu, con cái hoặc cha mẹ đi theo, hoặc canh bên cạnh, hoặc chờ ngoài cửa, trong lòng vững tâm, có người lo lắng.

Nếu bản thân mình ngồi ở kia, lạnh lẽo, có người đi ngang qua sẽ có ánh mắt dừng trên người mình, trong lòng chặc một tiếng, thật đáng thương.

Cô không sợ người khác nói bản thân mình đáng thương, nhưng cô không muốn người khác cảm thấy Hồ Duy đáng thương.

Hai người cứ giằng co, cô không đi, Hồ Duy cũng không chịu vào, cuối cùng anh đưa chìa khóa xe cho cô “Vô xe chờ tôi, mở máy điều hòa lên, một lát tôi ra đưa em về nhà”

Kim đâm vào tĩnh mạch, Hồ Duy chân trái vấp chéo lên chân phải, ngồi tựa vào cửa sổ. Anh chọn vị trí trong góc, không nhiều người chú ý tới. Ánh mắt trống rỗng của anh nhìn chăm chăm một chỗ, tựa như đang nghĩ đến điều gì đó đến xuất thần.

Anh như vậy, cùng cảnh vật xung quanh không hòa hợp. Rõ ràng là bệnh, lại không trách móc anh một câu, đôi mắt kia trong trẻo như vậy. Anh tập trung tinh thần nghĩ ngợi, tự hỏi, rồi lại rũ thấp mi.

Trong lòng anh có nhiều việc chồng lên.

Từng việc, từng việc, từng thứ từng món đều là nợ tình.

Thật phiền muốn chết người mà.

Nhị Nha tìm được xe anh ở bãi đỗ xe, chui vào.

Trong xe rất sạch sẽ, đệm không có hoe hòe lòe loẹt, không có bất kỳ phụ kiện gì. Cô nghe lời mở điều hòa, ngồi chờ ở ghế phụ.

Đã nhiều ngày nay tiết kinh trập*, kinh trập, mọi người đều biết sắp mùa xuân vang vạn vật sinh trưởng, báo hiệu mùa mưa sắp đến, nhưng đa số mọi người không biết, tiết kinh trập này còn có 3 thứ quý.

Thứ nhất quý, hoa đào nở; thứ hai quý: chim non hót, thứ ba quý, chim ưng chim gáy bay.

Nhận thành cuối cùng một đêm đón mưa xuân, báo hiệu thời tiết thay đổi. Tiếng sấm vang vọng ù ù điếc tai, trên mặt kính vô số giọt nước bắn tung tóe, như thể trời mưa này không thoải mái, như là có thứ gì ở nơi tối tăm ngủ vùi, chỉ chờ thời gian này mới có thể vui sướng tràn trề tằm tã mà bung ra.

Trong xe ấm áp với bên ngoài cửa rét lạnh ẩm ướt tương phản nhau, dần dần trên mặt kính có một lớp sương mù.

Nhị Nha ngồi một lát cảm thấy nhàm chán, vươn ngón tay trên cửa sổ vẽ tranh.

Đầu tiên vẽ một người chân dài, lại vẽ phía trên, vẽ áo đồng phục, vẽ vẽ, cô chợt nghĩ không phải xe của mình, giống như sợ có người thấy, lại nắm chặt tay lau lung tung lên bức tranh kia.

Hồ Duy từ phòng cấp cứu bước ra, mưa đã tạnh, mặt đất ẩm ướt. Anh đi tới bên xe, không vội vã bước vào, trước tiên khom lưng nhìn qua cửa sổ, Nhị Nha đã ngủ rồi, đầu tựa bên cạnh cửa ghế phụ, hai tay nhét vào trong tay áo.

Hồ Duy nhẹ nhàng kéo cửa xe, ngồi vào, người thấm hơi nước mưa, nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Anh gọi cô “Đỗ Oản”

Nhị Nha ừm một tiếng, cựa quậy thân mình, khó chịu vì bị đánh thức.

Hồ Duy lắc đầu, lấy áo khoác quân phục của mình ở ghế sau lên khoác lên người cô, lái xe ra khỏi bệnh viện.

Lúc này đã khoảng 3 giờ sáng, trời dần dần hửng sáng lên.

Trên đường có tiệm cháo bán cả ngày đêm, Hồ Duy dừng xe lại, ông chủ đang ngủ gà ngủ gật, thấy có khách vén rèm bước vào, lắc lắc đầu cho tỉnh “Cậu muốn ăn gì?”

Hồ Duy đứng trước quầy, nhìn nồi cháo đang tỏa khói nghi ngút.

Ông chủ ân cần giới thiệu “Bây giờ ăn khuya thì đã quá khuya, mà ăn sáng thì quá sớm, vẫn là uống miếng cháo tốt nhất, cháo đã nấu mấy tiếng, rau chân vịt thịt heo, thịt bò cà chua, còn có cháo gạo kê”

Hồ Duy gật đầu “Vậy lấy nó đi”

“Được, một phần cháo gạo kê, cậu ăn ở đây hay mang đi?”

“Mang đi” Hồ Duy móc tiền ra định trả, ngẫm nghĩ, lại nói với ông chủ “Múc 2 phần đi, để chung 1 hộp là được”

Đóng gói hai phần cháo, một phần nước rau, Hồ Duy xách túi quay lại xe.

Nhị Nha đã tỉnh, trên người phủ áo anh, buồn ngủ nhập nhèm hỏi “Anh Tiểu Hồ, anh đi đâu vậy?”

Hồ Duy đưa túi giấy qua “Đồ ăn sáng, mang về nhà ăn”

Cả đoạn đường bụng cô sôi òng ọc, lúc ở bệnh viện hỏi cô bị sao, cô nói qua loa đau bụng, Hồ Duy biết ngay là cô lại ăn uống thả cửa cái gì rồi mới phải đến bệnh viện.

Nhị Nha nhận lấy, ngại ngùng cảm ơn “Anh không ăn à?”

“Đừng lo, một lát tôi về đơn vị trực rồi đi nhà ăn ăn”

Hồ Duy lại khởi động xe đưa cô về nhà, Nhị Nha liếc trộm Hồ Duy đang nắm tay lái, trong lòng không khỏi thấy buồn buồn khó chịu.

Người như anh vậy, không nên lái xe thế này.

Đây là xe của Đỗ Hi, ông đi làm thay cho đi bộ. Sau khi anh được phân công đến Nhận thành, Đỗ Hi rất vui, liền đưa chiếc xe này cho anh, nói đơn vị của anh xa nhà, đi xe cho thuận tiện.

Một gương mặt sáng sủa, ngũ quan đoan chính**, soi mói cũng không tìm ra được khuyết điểm nào; đứng lưng không còng ngồi lưng không khom; không nói lời xấu, tấm lòng đối với ai cũng tinh tế; anh cười nhìn ai, ánh mắt thẳng thắn, tràn ngập bao dung.

Nghĩ nghĩ, Nhị Nha càng thấy xót xa, rầu rĩ không nói lời nào.

Hồ Duy cách một khoảng liếc mắt nhìn cô một cái, thấy cô cúi đầu, cho là cô không thoải mái nên cũng không chủ động nói chuyện.

Cứ yên lặng đưa cô về tới dưới lầu, Nhị Nha bỗng không đầu không đuôi cất giọng buồn buồn “Anh Tiểu Hồ”

Hồ Duy nhìn chằm chằm phía trước “Ừ?”

Cô vẫn cúi đầu không dám nhìn anh “Hôm đó em gọi điện thoại, sao anh không nghe?”

Cái tật để tâm vào những chuyện vụn vặt thế này cuối cùng cũng hỏi ra, không hỏi cô sẽ ghen trong lòng tới chết, cô vẫn để chuyện này mãi trong lòng.

Hồ Duy không thể không bật cười, không ngờ cô còn nhớ chuyện này, cũng để ý việc này của anh vậy. Hơi nghiêng sườn mặt đối mặt với cô, giải thích “Hôm đó tôi đang họp, không biết là số của em”

Lúc này Nhị Nha mới ngẩng lên, nghiêm túc nhìn anh “Đang họp?”

“Ừ” anh gật đầu, không nói dối cô “Thật sự đang họp, gần đây có khóa huấn luyện, nếu lúc ấy biết là em thì đã gọi lại”

Dứt lời, Hồ Duy trả lại một câu “Vậy em tìm tôi làm gì? Gấp gáp vậy?”

Nhị Nha giống như con thỏ bị dẫm đuôi, thân thể cứng đờ.

Lời xin lỗi này không thấy mặt thì dễ nói, gặp mặt vậy, “thật xin lỗi” ba chữ này làm sao cũng không nói thành lời. Cô rầm rì nói trời lạnh quá, muốn lên lầu trùm chăn.

“Tạm biệt! Anh lái xe cẩn thận!”

Cửa xe đóng sầm lại, giống con thỏ vui vẻ chạy vào trong tòa nhà.

Hồ Duy lại không đi.

Anh hạ cửa xe xuống một nửa, lấy điều thuốc ra ngậm giữa môi. Bật lửa trong tay xoay đi xoay lại, cuối cùng mới ấn ra ngọn lửa.

Cổ họng khô khốc, khói kích thích làm anh ho khan một hồi, ho tới kinh thiên động địa, tới mức đầu cũng đau.

Trên lầu, Nhị Nha ừng ực uống cháo gạo kê xong chui vào chăn.

Chăn kín mít vây tận cổ, cô nhắm hai mắt, hơi thở nặng dần.

Đây là giấc ngủ cô có cảm giác yên ổn thực sự.

Mà mọi người, đều hy vọng giấc ngủ này của cô có thể dài một chút, lại lâu hơn một chút.

Bởi vì tình dậy sau giấc ngủ này, Nhận thành sắp nghênh đón một trận mưa to gió lớn.

Thời tiết đã thay đổi.

Bác ba Đỗ Hi đột ngột phát bệnh cấp tính, bị đưa vào phòng phẫu thuật, tính mạng như chỉ mảnh treo chuông.

Đỗ Kê Sơn ngồi ngoài cửa phòng giải phẫu, nước mắt già nua rơi lã chã.

Một gia đình vốn hòa thuận vui vẻ dường như chỉ một đêm đã suy sụp.

Bác hai Đỗ Cam đôi mắt đỏ bừng tóm chặt Hồ Duy tức giận tới trời, không

ngừng mắng anh là lòng lang dạ sói.

Nhà họ Đỗ náo loạn, khóc lóc, kêu gào, khuyên can, trầm lặng.

Đó không phải là điều làm người ta đau khổ nhất.

Khiến Nhị Nha đau thương tuyệt vọng, là có người nói với cô: Anh Tiểu Hồ của cô phải đi, từ đây, anh không bao giờ còn là người của nhà họ Đỗ.

Ba ruột anh tìm tới cửa, muốn đưa con trai đi!

Không chỉ có ba ruột anh, tất cả những người đi theo sau đó, cả trai lẫn gái đều muốn đem anh đi.

Nhà anh vốn không phải ở Nhạn thành, mà là nơi xa xôi ngàn dặm kia, Cù thành! Cù thành!

Một tiếng sấm ầm vang rất lớn, Nhị Nha trong mơ suy sụp khóc. Cô cau mày, nước nở nuốt tiếng khóc lại, miệng không ngừng gọi Anh Tiểu Hồ.

Dưới lầu, Hồ Duy đã hút hết gói thuốc, mở cửa ném tàn thuốc vào thùng rác của tiểu khu.

Anh dẫm trên mặt đất đầy sương sớm, thân hình cao gầy trong gió lạnh vô cùng cô độc. Anh cúi đầu nhìn mặt cỏ ướt đầm dề xanh mượt mà, mềm mại như dáng người, sức sống bừng bừng, sắc xuân dào dạt.

Trong mắt Hồ Duy kiềm nén sự không đành lòng, kiềm nén sự đấu tranh, cuối cùng...

Là lưu loát dứt khoát mà đoạn tuyệt.

—

Chú thích:

* Khoảng đầu tháng 3

** Ngũ quan: gồm 5 bộ phận mắt, mũi, tai, miệng, thân mình, thường dùng chỉ các bộ phận trên gương mặt.

Đoạn chính: ngay ngắn, đứng đắn

Chương 15

Chương 15

Những thứ mà Hồ Duy giữ trong lòng, từng việc từng việc ràng buộc chuyện của anh, nói thế nào thì cho tới cùng đều là không tách khỏi một người.

Đỗ Hi.

Gần đây anh phiền lòng vì một việc.

Trước đó cũng đã từng nói, sắp tới đơn vị đang huấn luyện về công tác thông tin, dự kiến đưa một nhóm đi Cù thành đóng quân huấn luyện. Gọi là huấn luyện chính là học kỳ nửa năm đến mười tám tháng, được những người chuyên nghiệp về tin tức giảng dạy, toàn bộ hướng giảng dạy bồi dưỡng về thông tin điện tử trong hoàn cảnh tác chiến.

Hồ Duy vốn không để việc này trong lòng.

Thứ nhất, việc này không liên quan đến anh. Anh là người thuộc văn phòng, viết bản thảo, đưa văn kiện, cùng với “thông tin hóa” trừu tượng không dính dáng gì, nếu nói có huấn luyện về công tác viết công văn, văn bản thì có thể anh sẽ tham gia.

Thứ hai, huấn luyện này chắc chắn có người đã được chọn.

Mạnh Đặc ở lâu dưới là học chuyên ngành thông tin, không ai thích hợp hơn anh ta. Thời gian trước anh ta đã thể hiện sự hưng phấn và mong chờ đợt huấn luyện này, nhìn thịt xào đã hâm trước mặt mà cười, cười đến người khác muốn nổi da gà.

Hồ Duy đá chân anh “Không ăn cơm mà cười cái gì, nhìn thấy gì à”

Mạnh Đặc ân cần gấp hai miếng thịt cho anh, tặc lưỡi lắc đầu, nói “Quý trọng đi, về sau tôi ăn là học trò của bếp trưởng”

Hồ Duy ngẩng lên từ bàn ăn hỏi “Là ý gì?”

Mạnh Đắc há miệng lừa cơm “Mấy ngày nữa Cù thành sẽ có tin về việc huấn luyện, học một học kỳ, sau khi tốt nghiệp thì được phân công lại, có thể quay về đơn vị cũ nếu muốn, hoặc là có đơn vị chỉ định yêu cầu, có thể quay về. Còn nếu không thì chờ công hàm chuyển công tác đến đâu”

Hồ Duy mơ hồ đoán được ý của Mạnh Đắc “Tin tức của cậu ở đâu ra?”

“Thuận Thuận, cậu còn nhớ cậu ấy không? Cậu ấy là một giảng viên của lần huấn luyện này”

“Anh ấy là làm chuyên bên máy tính?”

“Cậu ta là sinh viên xuất sắc ngành công nghệ thông tin của đại học Thanh Hoa, được đặc biệt chiêu mộ nhập ngũ. Người thông minh như cậu ta đi đâu cũng tốt”.

Xem ra là sau bữa cơm ở Ứng Viên Xuân kia, Mạnh Đắc với Bùi Thuận Thuận vẫn giữ liên hệ. Ở Nhạn thành mấy năm nay, cha mẹ Mạnh Đắc đã nhiều lần thúc giục anh an cư lạc nghiệp, sớm xem xét công việc của mình. Nhưng anh không chịu mua nhà, trước giờ vẫn ở ký túc xá. Người nào sáng suốt đều biết, anh ta không cam tâm. Anh ta không thích Nhạn thành, không muốn phát triển ở đây, lòng Mạnh Đắc đều ở bên ngoài, anh thích thành phố lớn. Bây giờ cuối cùng có cơ hội nên trong lòng cực kỳ cao hứng.

Hồ Duy gật gật đầu “Như vậy cũng tốt”

Mạnh Đắc thấy chuyện tốt sắp tới, cũng không đề phòng Hồ Duy, ý tưởng của anh ta đều nói cho anh nghe “Dĩ nhiên là tốt, tôi với cậu không giống nhau, nhà cậu ở đây, tôi xa cha mẹ quá, về nhà một lần là phải vất vả trên đường 2 ngày. Nếu có thể ở lại Cù thành, hoặc đi về phía nam thì thật tốt”

Sau đó mấy ngày thì họp nói về việc này, Mạnh Đắc ghi chép cực kỳ nghiêm túc, còn lưu loát viết mấy tờ báo cáo, báo cáo trình bày tình huống thực tế của anh, cách nhìn về việc huấn luyện, dự định, cùng với quyết tâm học tập. Báo cáo đưa cho Hồ Duy, tay còn đập mạnh lên xấp giấy “Làm phiền cậu”

“Thế nào, lần này nhiều người xin không?”

“Cậu là người cuối cùng” Hồ Duy gõ gõ chồng hồ sơ trên bàn làm việc
“Sao mà ồ ạt vậy”

23 người xin, Mạnh Đắc hơi không dễ chịu, bình thường thu thập tài liệu, ý kiến gì, cả đám đều kéo dài ngâm dấm, điện thoại qua hỏi thì đều bảo, ôi bên này tôi bận lắm, không có thời gian. Hiện tại tới cơ hội phát triển bản thân thì động tác ai cũng hết sức nhanh nhẹn!.

Nhưng mà Mạnh Đắc có lòng tin ở bản thân.

Hồ Duy thả tay áo sơ mi xuống, gài lại cúc áo, chỉnh ca vạt “Bây giờ tôi đi đưa”

Vốn chỉ là chân chạy việc, không ngờ Hồ Duy đi cả buổi sáng chưa về. Bên này Mạnh Đắc còn chờ anh ăn cơm trưa để báo tin tức lại!

Hồ Duy đi tới tòa nhà phía nam, chủ nhiệm Thái nghe người bảo anh đem báo cáo lên văn phòng ông, sau khi nghe xong điện thoại, ông bỏ ống nghe xuống hỏi “Đây là cái gì?”

Nhân viên liên lạc đứng nghiêm “Bộ phận quan hệ phối hợp đưa những báo cáo của nhân viên về đợt huấn luyện”

Chủ nhiệm à lên, trong lòng đối với việc sắp xếp công việc hết sức rõ ràng
“Việc này do Hồ Duy chuẩn bị phải không, người đâu?”

“Ở bên ngoài, chắc là chưa đi”

“Gọi cậu ta lên đây”

Nhân viên liên lạc Tiểu Lý đóng cửa lại, vẫy tay với người đang hành lang
“Trợ lý Hồ”

Hồ Duy đang vịn tay vịn cầu thang đi xuống, nghe kêu vội quay đầu lại
“Có việc gì à?”

Nhân viên liên lạc không đoán được Hồ Duy lần này là phúc hay họa, cẩn thận nói “Gọi anh vào kìa”

Trong lòng Hồ Duy cũng thấp thỏm nhưng vẫn giữ vẻ bình tĩnh “Được”

Gõ mở cửa, chủ nhiệm Thái đang xem báo cáo, một tay giữ yên, một tay lật giở báo cáo, mày cau lại. Nghe thấy Hồ Duy tiến vào cũng không ngăn đầu lên “Lần này có bao nhiêu người?”

“24 cái”

“Ừm” lại tiếng lật giấy “Của cậu đâu?”

Tay Hồ Duy để thẳng tắp bên dọc quần, giống như cây cột điện tử “Tôi không viết”

Chủ nhiệm Thái dừng tay, gạt thuốc vào gạt tàn “Tại sao cậu không viết?”

Hồ Duy bị hỏi vặn, nhất thời không biết trả lời thế nào.

Anh viết? Anh viết như thế nào? Viết, thì viết ra sao?

“À, tôi biết rồi, cậu cho là chuyện này không quan hệ tới cậu đúng không? Một trung đội trưởng nhỏ, xuất thân từ chỉ huy, vốn đã chuẩn bị tư tưởng là sẽ làm mãi bên chỉ huy hướng dẫn. Kết quả bị tôi điều đến đây, mỗi ngày gõ máy tính viết bản thảo, chuẩn bị hội nghị, xếp ghế dựa, bảng tên xếp ở đâu, ly nước xếp ở đâu trong tầm tay, không hề có chút sai sót”

Chủ nhiệm Thái là người luôn có vẻ mặt ôn hòa. Không ai có thể đoán câu tiếp theo ông sẽ nói với mình là gì, có thể là gió nhẹ mưa nhỏ mà nói hai câu, nhắc công việc của anh sai ở chỗ nào, cũng có thể ngay giây tiếp theo nổi trận lôi đình.

Lãnh đạo như vậy sẽ khiến người khác sợ hãi, bởi vì ông nhìn chuẩn xác mỗi người lính dưới trướng mình. Chỉ một cái liếc mắt, ông có thể nắm giữ tư tưởng mới nhất của người đó.

Hồ Duy đứng yên ở đó không hé răng.

Ngón tay ông dùng lực đập lên chông báo cáo “Về chuyện này cậu có ý kiến gì không?”

“Báo cáo, không ý kiến, phục tùng bố trí của tổ chức!”

Nghe xem, câu báo cáo to lớn vang dội kiên quyết. Lãnh đạo giọng lớn, nhóm lính học theo, lời nói gầm lên mang theo vẻ khí phách.

Đồng chí Thái cười ha hả, tắt thuốc, nâng ly lên uống miếng nước. Ông thường bị viêm họng nên luôn uống nước ngâm hạt lười ươi “Không có ý kiến thì tốt, cuối tháng thì sắp xếp đặt vé xe, trở về chuẩn bị, dọn dẹp hành lý, số lượng không nhiều lắm, Trưởng phó đoàn trưởng đoàn xe tăng, 9 liên đội trưởng, bên này là chúng ta... Cậu đi đi”

Hồ Duy hết sức kinh ngạc.

Anh biết ý nghĩa của lần này, nếu không Mạnh Đặc cũng không nặng lòng vậy, nhìn kiểu cậu ấy như đặt lời thề son sắt, Hồ Duy vẫn luôn cho rằng việc như ván đã đóng thuyền, chỉ là, tại sao lại là anh? Tại sao lại tuyển

anh!

Hồ Duy chần chừ”Tôi...”

“Có gì khó xử?”

“Tôi muốn biết vì sao là...”

“Vì sao lại là cậu mà không phải là Mạnh Đắc đúng không?”

Hơi thẳng sống lưng, Hồ Duy thể hiện vẻ nghiêm túc “Vâng”

Lão Thái vẫn ngồi sau bàn cười ha ha “Đưa cậu đi dĩ nhiên là có lý của chuyện đó, không cho Mạnh Đắc đi cũng có lý do của chuyện không cho đi”.

“Nói từ điều kiện khách quan Mạnh Đắc đều thích hợp hơn cậu, bằng cấp, lý lịch, chuyên nghiệp lại phù hợp. Đúng vậy, nhưng mà vì sao không phải là cậu ta” lão Thái hơi lộ ra biểu hiện nuối tiếc, “Cậu ta không ngồi được ghế dài, cậu ta quá muốn rời khỏi đây”

Lão Thái hơi khác với những lãnh đạo khác, ông khá gầy, khung xương vững chắc, trán cao lộ ra, đôi mắt như chim ưng cực kỳ sắc bén.

“Một người quá mong rời khỏi đây, tôi sẽ không cho cậu ta đi” Lão thái đứng lên đi tới bên cửa sổ, nhìn binh lính đi rầm rập dưới lầu “Lấy cơ hội thành ván cầu với việc lấy cơ hội thành trải nghiệm là hai chuyện khác nhau”

Khi lão Thái còn là lính, liên đội trưởng của ông nói với ông, Thái Hi à, bây giờ tôi đối với các cậu như thế này, tương lai cũng muốn cậu đối xử với lính của cậu như thế.

Lúc đó Tiểu Thái trẻ tuổi vận chân, nhìn đội trưởng thay mình khuôn vác, tóc bị mồ hôi, nước mưa làm ướt đầm dính trên trán.

“Liên đội trưởng, tôi không có khả năng thành công, tôi không làm được như anh”

Liên đội trưởng lấy mũ đập ông, hận sắt không thành thép. Mãi đến sau này, lão Thái mới hiểu được ý nghĩa sâu xa của câu nói kia.

Người chưa từng làm lính, cả đời cũng không biết lính nghĩ thế nào. Người đó sẽ vĩnh viễn không hiểu những người trẻ tuổi khi ngồi ở trên xà đơn sân huấn luyện mỗi hoàng hôn, sẽ không hiểu bọn họ từ phòng y tế ra ngồi ở

bạc thang một mình gạt lệ trong mắt.

Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa Mạnh Đắc và Hồ Duy.

Mạnh Đắc tốt nghiệp trường đại học, là một quân nhân trẻ tuổi, trong tay nắm giữ kỹ thuật, trong đầu nhớ kỹ tri thức, người như vậy tinh thần phần chấn bông bột, cậy tài khinh người, tốt thì tốt, có điều trong mắt thiếu một thứ.

Thiếu khoan dung.

Lão Thái thực sự thích Hồ Duy, nói chính xác thì ông thích Hồ Duy ngay trước khi anh tới Nhận thành. Một người chân chính thể nghiệm sinh hoạt ở cơ sở, hơn nữa bằng lòng nỗ lực phấn đấu, mới là người chân chính kiên định mục tiêu, mới có thể làm một người đủ tư cách làm sĩ quan chỉ huy.

Anh nên có được một cơ hội.

Có điều những lời này, lão Thái không nghĩ sẽ nói với Hồ Duy.

Trời đất bao la, để anh tự xông xáo ra ngoài lĩnh hội.

“Vậy ông cho tôi thời gian suy nghĩ, trở về thương lượng với người nhà”

Lão Thái nhướng mày lên “Được đảng chân lân đảng đầu...”. “Ai cho cậu thương lượng với người nhà? Là lính mà mệnh lệnh cấp trên ra còn có thể cho cậu thương lượng? Phục tùng mệnh lệnh!”

“Rõ!”

Hồ Duy sắp xếp lại hàng nghìn chữ trong đầu, xoay người ra ngoài, bỗng nhiên lão Thái phía sau anh hỏi “Cậu đi lần này, còn tình nguyện trở về không?”

Hồ Duy dừng lại, quay đầu nhìn lão Thái nở nụ cười rục rịch, vẫn câu nói kia “Tôi phục tùng mệnh lệnh”

Một câu “bốn lạng bạt ngàn cân”, lão Thái thốn thức.

Cái này trẻ con có mẹ với không có mẹ khác nhau. Có mẹ thì trẻ con đủ đây, muốn cái gì thì trực tiếp nói muốn, trẻ con không mẹ, cho dù muốn cái gì cũng không dám nói, không dám muốn, dẫn do sợ hãi nhiều thứ, cái chính là tự tin.

Hồ Duy về văn phòng, không đi nhà ăn ăn cơm, cũng không xuống lầu tìm Mạnh Đắc. Anh không biết làm sao để đối mặt với Mạnh Đắc, càng không biết nói thế nào.

Nhưng tin tức đã truyền trong văn phòng, đầu tiên là người cùng văn phòng, Tống Cần đã biết, người đồng nghiệp có tính uy hiếp nhất mình phải đi, cần gì quan tâm là cậu ta thăng chức hay bị điều động xuống thấp thì đều là chuyện tốt, mấy ngày liên tiếp anh ta đối với Hồ Duy đều khách khí.

Tống Cần biết, người lâu dưới bao gồm cả Mạnh Đặc tự nhiên cũng sẽ biết. đầu tiên khi nghe nói anh bất mãn, nổi giận đùng đùng đi tìm chủ nhiệm Thái. Kết quả chưa nói được hai câu đã bị lão Thái đuổi ra, mắng nhân viên liên lạc “Còn có quy củ gì không! Người nào cũng dám xông vào văn phòng tôi, cậu làm ăn kiểu gì thế hả?”

Nhân viên liên lạc túm Mạnh Đặc khóc không ra nước mắt “Trợ lý Mạnh, xin anh, về đi! Về đi!”

Mạnh Đặc kéo cổ áo lại, tức điên lên quay về, muốn giết đến Hồ Duy, vừa muốn gõ cửa lại do dự.

Anh không thấy Hồ Duy, cũng không biết nên nói thế nào với anh, nếu là người trong lòng có quý, đã sớm hư tình giả ý tới giải thích với anh, nhưng Hồ Duy không có, anh chưa từng nói gì, dùng sự trầm lặng để nói tất cả.

Hồ Duy định đem việc mình sắp đi Cù thành nói với Đỗ Hi, nhưng lại có sự kiện khác vướng chân Hồ Duy.

Chính ngày hôm đó anh về sớm, định nấu một mâm cơm, kết quả lại từ ban công thấy bác sĩ Tô Nhiên đưa Đỗ Hi về nhà. Tô Nhiên có tình với Đỗ Hi, Hồ Duy vẫn luôn biết. Đại khái là lần trước đi bệnh viện tìm Đỗ Hi, Hồ Duy đã phát hiện manh mối.

Trong phòng nghỉ Đỗ Hi, hai cha con chưa nói được mấy câu, Tô Nhiên cầm hai bộ quần áo mang vào “Thầy Đỗ, quần áo em đã giặt xong cho thầy...”

Đẩy cửa ra, Hồ Duy quay đầu lại vừa vặn đối mặt với Tô Nhiên, mặt cô hơi đỏ lên.

Tô Nhiên không nghĩ Hồ Duy ở đây, cầm quần áo không biết nên đi vào hay quay ra. Đỗ Hi đứng lên nhận lấy quần áo “Cảm ơn em, Tiểu Tô”

“Không có gì, tiện tay thôi, vậy, vậy thầy cứ làm việc đi, em về trước” Tô

Nhiên mặc áo blouse trắng, cửa cũng không vào, lịch sự gật đầu với Hồ Duy, nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Đỗ Hi sợ Hồ Duy nghĩ nhiều, còn cố ý giải thích “Hôm đó giúp bệnh nhân xuất huyết động mạch, trên quần áo dính rất nhiều máu, thay xong cũng không có thời gian xử lý, Tô Nhiên đi ngang qua thấy ba không có ở đó nên tốt bụng giúp ba giặt”

Ông cẩn thận giải thích, như sợ Hồ Duy không vui.

Điều này lại làm Hồ Duy rất ngại ngùng.

Anh tình nguyện Đỗ Hi nói với anh, ba thích cô ấy, muốn cùng người ta yêu đương, ba đã nhiều tuổi rồi nên mong muốn có người quan tâm chứ không phải như bây giờ, bất kỳ chuyện gì đều suy nghĩ tới cảm nhận của anh.

Không nói tới việc tuổi tác giữa ông và Tô Nhiên chênh lệch khá lớn, chỉ là để Hồ Duy có một mẹ kế nhỏ tuổi như vậy cũng để người khác suy nghĩ bậy bạ.

Hồ Duy sẽ cư xử thế nào trong nhà!

Ở ban công vừa liếc mắt thấy, Hồ Duy đã thu người lại, anh cảm thấy Đỗ Hi không nên không có bí mật trước mặt anh, không làm trưởng bối, làm cha dượng tôn nghiêm. Do vậy, Hồ Duy đã bỏ lỡ cảnh Đỗ Hi bị phát tác cơn đau phải ngồi xuống ôm ngực kia.

Anh ở trên lầu suy nghĩ, chờ Đỗ Hi về, anh sẽ dứt khoát tìm cơ hội để nói chuyện này ra. Nói với Đỗ Hi, ông đã từng này tuổi, theo đuổi việc có cuộc sống tinh thần phong phú, có tình cảm cũng không có gì sai, Liên Hiệp Quốc đã nói, từ 49 đến 59 coi như là tuổi trung niên, 70 tuổi còn ly hôn rồi cưới lại kia mà.

Nhưng lời tới bên miệng vài lần, nhìn dáng vẻ Đỗ Hi ăn cơm không có cách nào nói ra.

Vì vậy Hồ Duy suy nghĩ mấy ngày, hạ quyết tâm, anh muốn mượn chuyện đi Cù thành huấn luyện làm lời dẫn, phải rời nhà một thời gian, rồi từ đó uyển chuyển nói cho Đỗ Hi biết thái độ với lập trường của mình; thứ hai, cha con mỗi ngày ở cùng nhà, ràng buộc lẫn nhau, nhiều chuyện bản khoản lo lắng.

Hai người cần để mỗi thâm tình nặng nề xuống, không cần hao tâm tổn sức chăm lo cho mối quan hệ cha con, tự do theo đuổi những một vài việc.

Nhưng mà trời cao giống như cổ tình an bài mọi thứ, làm cho Đỗ Hi hiểu lầm Hồ Duy.

Hồ Duy mới vừa nói với ông sắp phải đi Cù thành huấn luyện, Đỗ Hi nghe xong chưa nói đồng ý cũng chưa nói không đồng ý, chỉ là có vẻ không vui lắm

“Đi mấy ngày?”

“Khoảng bảy tám tháng”

“À, vậy cũng gần một năm”

“Dạ”.

Một khoảng yên lặng.

Đỗ Hi hỏi “Huấn luyện gì?”

Hồ Duy trả lời “Về thông tin...”

“Ba nghe cũng không hiểu, nếu muốn đi, mệnh lệnh đã ra rồi, vậy đi thôi. Trong nhà bên này con đừng lo. Nhưng mà khi này ba nghe con nói, học xong khóa này, kết thúc học kỳ có khả năng không trở lại đơn vị cũ?”

Lại một khoảng im lặng.

Sau đó là tiếng âm thanh bật lửa.

“Có khả năng vậy, nhưng mà cụ thể phải đợi tới kết thúc học kỳ, thông qua kỳ thi huấn luyện”

“Ừm.... Vậy đi thôi, đi đi”

Hết sức bất đắc dĩ buông một câu, Đỗ Hi đối đãi với Hồ Duy rất thật lòng, bây giờ anh phải đi, người làm cha có lý do gì mà ngăn cản tương lai phát triển của con mình.

Vừa lúc trong nước triển khai diễn đàn giao lưu khoa học của ba bệnh viện trọng điểm, vì sự phát triển của việc chữa bệnh, cải tiến những vấn đề khó khăn trong phương án giải quyết bệnh, từ những bệnh viện trọng điểm chọn ra những người ưu tú nhất ngành để đi tham gia giao lưu thảo luận.

Bệnh viện trực thuộc đại học y khoa Nhận thành, được phân công tiếp bệnh viện quân y Nam viện.

Bệnh viện quân y Nam viện Cù thành khoa tim nổi tiếng cả nước, có thể

nói là có uy tín trong giới, mà bệnh viện Nhạn thành cũng tiếng lành đồn xa trong ngoài tỉnh. Hiện tại hai bên gặp mặt, bệnh viện Nhạn thành chuẩn bị tiếp đón, mấy ngày trước đã có thông báo xuống trước mặt khách phải thể hiện được phong thái, tinh thần, thái độ y học tử mĩ.

Đến sáng hôm sau, ba xe chở mấy vị chuyên gia của Cù thành từ cổng lớn tiến đến, Viện trưởng dẫn hai bác sĩ khoa ngoại đại diện xuống cầu thang đón tiếp.

Dẫn đầu xuống xe là Phó chủ nhiệm của bệnh viện quân y Nam viện đi theo phụ trách hành trình hội nghị của các vị chuyên gia nòng cốt, người trẻ tuổi, mang kính cận, hành động dứt khoát. Vừa xuống xe là chào theo nghi thức quân đội.

Viện trưởng Trương vươn tay phải ra, đối phương EQ rất cao, rất nhanh bỏ tay chào xuống, bắt lại “Xin chào ngài...”

“Xin chào xin chào. Trên đường không kẹt xe chứ?”

“Rất thuận lợi. Giao thông của Nhạn thành thông thoáng hơn nhiều so với Cù thành, thông thường thời gian này chúng tôi còn có bác sĩ đang phải phiền lòng trên đường”

Một câu nói đùa làm giảm bớt sự ngại ngùng khi gặp mặt. Trong xe mấy vị chuyên gia nòng cốt cũng cảm văn kiện, cảm áo khoác xuống xe.

Đi trước cùng viện trưởng Nhạn thành là một người đàn ông trung niên, làn da trắng trẻo, phong thái chững chạc, vững vàng, có vẻ là lãnh đạo.

Quan trọng là người này tuy đã trung niên nhưng người vừa vặn, không có dấu hiệu mập mạp do tuổi tác, mặc áo sơ mi, rất chuẩn mực, rất có phong độ. Có người tiến lên giới thiệu “Đây là chủ nhiệm khoa ngoại của Nam viện chúng tôi, Nhạc Tiểu Bằng”

Không cần nói cái gì chuyên gia phức tạp, chỉ cần tên Nhạc Tiểu Bằng đã làm cho những người ở Nhạn thành nghiêm túc tôn trọng “Xin chào, thì ra ông là bác sĩ Nhạc”.

Nhạc Tiểu Bằng, là người đứng đầu khoa ngoại nghiên cứu về bệnh tiểu đường, tim mạch, chuyên gia phẫu thuật mạch máu. Bệnh nhân được ông phẫu thuật có tỉ lệ biến chứng cực kì thấp.

“Bác sĩ Nhạc, có vấn đề này muốn hỏi ý kiến ông, ở đây chúng tôi có một

bệnh nhân năm nay 72 tuổi, tình trạng bệnh là...” mới giới thiệu xong là đã có người lôi kéo người ta bắt đầu tham khảo.

Chủ nhiệm Nhạc Tiểu Bằng thật ra không thấy kỳ lạ, phong độ nhẹ nhàng mỉm cười “Đừng vội, chờ tới phòng họp thì anh đưa hồ sơ bệnh án tôi xem, chúng ta cùng nhau xem xét”.

Buổi sáng là hai bên đưa ra những ca bệnh điển hình tiến hành nghiên cứu, thảo luận, do đó bác sĩ đến dự thính rất đông, từ bác sĩ nội trú cho tới bác sĩ thực tập, cầm notebook vây quanh hội trường như nêm cối.

Viện trưởng Trương thăm mắng bác sĩ nhà mình không chút triển vọng, gặp chuyên gia là hận không thể bò lên cửa sổ mà nhìn, đồng thời ông lại quý cơ hội này, nhìn thấy bác sĩ ngày càng đông, ông bảo người bên cạnh “Bảo mở cửa sau ra, để bọn họ mang ghế dựa vào ngồi, đừng có đứng ở cửa”.

Cặp mắt đảo một vòng, viện trưởng Trương hạ giọng hỏi dò “Đỗ Hi sao không thấy tới?”

Bệnh viện Nhận thành bọn họ nổi tiếng nhất là khoa tim, đợt này đâu thể thiếu ông được.

“Không biết ạ, nửa giờ trước tôi còn thấy anh ấy định đi qua bên này, hay là lại vướng bệnh nhân rồi?”

“Chắc, nhanh gọi điện thoại cho anh ấy, mặc kệ chuyện gì cứ qua đây trước”

Điện thoại gọi qua reo từng hồi, gọi tới phòng nghỉ bác sĩ của khoa cấp cứu, Đỗ Hi ôm ngực ngồi dậy nghe, bên kia đầu dây nói liên thanh, vội vàng bảo ông qua bên đó nhanh, Đỗ Hi mới à lên, cúp máy. Ngồi yên tĩnh một lúc, Đỗ Hi mới mặc áo blouse trắng, cầm notebook đi thang máy lên lầu 7.

Khi ông tiến vào phòng họp, bác sĩ hai bên đều đã ngồi xuống. Thấy ông vào, viện trưởng Trương lại giới thiệu với bên Cù thành lần nữa.

“Đây là phó chủ nhiệm Đỗ khoa tim mạch, hiện giờ là chủ nhiệm khoa cấp cứu, Đỗ Hi”

Thời gian không nhiều, bên Cù thành không thể giới thiệu lại từng người bên mình, chỉ gật đầu coi như chào hỏi.

Đỗ Hi hít sâu một hơi, kéo ghế ngồi xuống, nhìn thoáng qua đối diện bên

kia bàn, bỗng nhiên dừng mắt, trái tim lại quặn đau. Ông cố nén ngời bình tĩnh, sắc mặt tái nhợt gật đầu với người đó. Nhạc Tiểu Bằng cũng định thần, mỉm cười đáp lễ.

Nếu nói Hồ Duy phải đi là sự đả kích đối với Đỗ Hi, thì hai giờ hội thảo đối với ông chính là tra tấn!

Buổi chiều ông khám cấp cứu, ban đầu vẫn bình thường, ai ngờ lại đẩy đến một bà lão trước đó ăn táo bị hóc, cố sức khụ văng ra được rồi thì đột nhiên hôm nay hôn mê bất tỉnh. Trên đường đưa tới bệnh viện thì suy hô hấp, con cái khóc lóc âm ỉ ngăn Đỗ Hi lại muốn ông cứu mẹ mình. Đỗ Hi kiểm tra sơ bộ mới phát hiện cổ họng sưng tấy có mủ. Vì thế vội yêu cầu y tá sắp xếp bệnh nhân, tiến hành dẫn lưu, chờ lúc bà lão qua cơn nguy hiểm thì đầu Đỗ Hi đầu đầy mồ hôi, trên người đã phát run.

Nhưng xung quanh không ai phát hiện ông bất thường.

Mọi người đều bận rộn công việc của mình.

Y tá dặn dò người nhà những việc cần chú ý, hướng dẫn họ đi đóng viện phí, rồi còn giúp bác sĩ trong phòng cấp cứu chăm sóc người bệnh khác, một người vừa chạy tới phòng giải phẫu.

Có người đi ngang qua Đỗ Hi vội vàng gật đầu chào chủ nhiệm.

Đỗ Hi đeo khẩu trang, ban đầu còn gật đầu trả lời, sau trước mắt tối sầm, tay ôm ngực áo blouse ngã ra trên sàn.

Việc này làm rối loạn tất cả.

Khoa cấp cứu như một bầy ong vỡ tổ, con nít khóc, người già thờ dốc, bác sĩ hộ lý y tá thì kêu thất thanh “Chủ nhiệm!!!”

“Chủ nhiệm Đỗ!!!”

Việc này làm thế nào mới đúng, cả một phòng toàn bác sĩ, thế mà không một ai phát hiện Đỗ Hi không bình thường, còn để ông cứ thế mà ngã xuống!

Còn là bệnh tim!

Ông là chuyên gia đấy, sao lại có người thua bởi chính y học nửa đời mình nghiên cứu. Đều nói bác sĩ không tự phát hiện bệnh mình, nhìn tình cảnh này thì có lẽ ông đã trải qua một giai đoạn dài phát bệnh đau đớn, vậy mà vừa rồi ông còn vội vã cứu người!

Đỗ Hi bình thường đối xử với người khác tốt, bác sĩ trẻ với mấy hộ lý y tá đều yêu mến ông, trong chốc lát đau lòng đều ứa nước mắt.

“Khóc cái gì mà khóc! Nhanh chóng chạy lên lầu gọi người đến đi!” bác sĩ cùng học chung với Đỗ Hi chụp bình dưỡng khí, nhấn tim phổi, giọng nói run rẩy.

Quên sạch, quên sạch. Kiến thức học cấp cứu bình thường quên sạch, cả một đám chỉ lo khóc, lo hối hận.

Tô Nhiên ở phòng bệnh dặn dò người nhà những việc sau khám, nghe hành lang ồn ào, một nhóm bác sĩ mặc áo blouse trắng túa ra, cô hỏi thăm “Xảy ra chuyện gì?”

Một bác sĩ nam trẻ tuổi dép lê cũng chưa kịp thay “Điện thoại cấp cứu, chủ nhiệm Đỗ đột ngột phát bệnh tim, người sắp không ổn rồi”

Tô Nhiên cực kỳ hoảng hốt, nói với người nhà bệnh nhân chờ một lát rồi cũng chạy xuống lầu.

Bệnh viện phát sinh chuyện lớn như vậy, kinh động tới viện trưởng, cũng kinh động nhóm chuyên gia Cù thành đang đi tham quan trang thiết bị.

Nhưng mạng Đỗ Hi chưa hết.

Ông ngã xuống tại bệnh viện, ngã xuống ngay trong khi công tác. Lại đúng lúc bác sĩ có danh tiếng của bệnh viện Nhận thành đều đang tập hợp. Anh em đồng nghiệp đúng là anh em đồng nghiệp, nghe việc này thì ai cũng không do dự, những người mà thường ngày ba ngày cũng khó gặp mặt đều thay áp choàng trắng, bình tĩnh thực hiện cấp cứu trong phòng.

“Tắc động mạch chủ, nhìn thấy không, ở đây, ở đây, rất nghiêm trọng, bệnh này chắc chắn đã có một thời gian rồi”

“Đề nghị phẫu thuật, anh thấy thế nào?”

Nhạc Tiểu Bằng cẩn thận nhìn chăm chú vào kết quả phim, cau mày “Bệnh nhân có phải có bệnh phong thấp không?”

Một y tá đứng bên đột nhiên nói “Có, nhưng không nghiêm trọng, chỉ khi thời tiết thay đổi, chuyển mưa thì tay chân hơi sưng”

“Không loại trừ khả năng hôn mê là do van hoại tử do thiếu máu làm cho suy tim”

Vừa nói ra, mọi người bừng tỉnh, van hoại tử có nghĩa là Đỗ Hi có khả

năng phải thực hiện hai loại phẫu thuật, một là nối mạch máu, hai là thay van tim.

Cơ tim tắc nghẽn có thể thông qua phẫu thuật khẩn cấp để giảm bớt, nhưng van tim mới là cái thật sự chết người. Một khi van tim hoại tử cao thì khả năng suy tim mà mất chỉ trong vài phút.

Nhạc Tiểu Bằng tháo mắt kính, hỏi viện trưởng Trương “Nhà anh ấy ở đâu? Tình hình rất nghiêm trọng, cần lập tức quyết định có phẫu thuật hay không”

Câu hỏi này nói ra, dường như bệnh viện này đã là nhà ông từ lâu.

Ông, nhà ông...

Chuyện khẩn cấp thế này, còn cần gì chờ người nhà tới quyết định phẫu thuật hay không, ở ngay bệnh viện còn làm người ta nằm thế này thì còn chỗ nào để đi? Viện trưởng là người học cùng trường với Đỗ Hi, tình cảm quen biết nhiều năm nhanh chóng thay ông quyết định. Thông báo cho gia đình, nhưng hiện tại bắt tay phẫu thuật.

Có điều phẫu thuật này do ai thực hiện lại là vấn đề khó khăn.

Người Cù thành thực hiện, người Nhận thành cũng không phải tới để đứng xem, huống hồ Đỗ Hi là chủ nhiệm của bọn họ, ai muốn liều mạng lên đài.

Người Nhận thành thực hiện, đây là cơn cuồng phong cực kỳ hiểm hóc trong phẫu thuật, ai cũng không dám chần chừ. Chưa kể “danh y thánh thủ”* nổi tiếng trong nước đang ở đây.

Cuối cùng vẫn là Nhạc Tiểu Bằng đưa ra quyết định. Ông đưa mắt nhìn các đồng nghiệp Đỗ Hi cũng là bạn học cũ, giọng nói chậm rãi nhẹ nhàng mà có lực “Tôi đứng mổ chính đi”

Tôi mổ chính đi.

Câu này sẽ làm cho niềm tin về việc Đỗ Hi sẽ an toàn, không ngại gì việc gánh vác trách nhiệm.

Đây có lẽ lúc phòng mổ số 3 đông người nhất từ trước đến nay.

Bên trong cửa, mười mấy chuyên gia, tim mạch, ngoại khoa, nội khoa, Nhận thành, Cù thành, Đỗ Hi nằm ngửa trên bàn phẫu thuật, tất cả công tác chuẩn bị đã xong. Nhạc Tiểu Bằng giơ đôi tay lên, được người hỗ trợ mặc đồ phẫu thuật, đeo khẩu trang. Hỗ trợ ông là phó viện trưởng Nhận thành.

Ngoài cửa là những nhân viên y tế lo lắng vì Đỗ Hi, nhiều không đếm được.

Rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng được trong giờ khắc này.

Nằm trên giường phẫu thuật chính là cha dượng Hồ Duy.

Đứng dưới giường phẫu thuật chính là cha ruột Hồ Duy.

Một người muốn chết, một người muốn cứu.

Cha ruột cứu cha dượng, hai người đàn ông đều từng cưới Hồ Tiểu Phong, hai người đàn ông đã yêu bà nửa đời, hai người đã xem Hồ Duy như sinh mạng mình.

Mà Hồ Duy, người từ đơn vị vội vàng chạy đến còn hồn nhiên không hề hay biết!

Thang máy quá nhiều người, quá chậm, anh chạy từ lầu một lên lầu 15, chưa kịp thở lấy hơi đã bị bác hai Đỗ Cam từ phía đối diện đâm thẳng một đâm lên mặt!

Đỗ Kê Sơn dùng sức đập cây gậy chống “Đỗ Cam!!!”

Đỗ Dược từ phía sau ôm chặt ba mình “Ba!!!”

Hồ Duy bị đánh lão đảo, trong miệng toàn máu vẫn cắn răng không kêu đau một tiếng, anh không hỏi vì sao bác hai đánh anh, trong lòng anh chỉ toàn là Đỗ Hi.

“Bác hai...”

“Đừng gọi ta là bác hai!” Đỗ Cam mắt đỏ bừng, oán hận dùng tay chỉ mặt anh “Thằng nhóc mày... Thằng nhóc mày... Nhiều năm qua nó xem mày như con ruột mà đối xử, mày là đồ khốn kiếp, đồ vong ân bội nghĩa, liên kết với người sinh ra mày tới hại nó, mặc kệ cha dượng nuôi mày bao nhiêu năm, hại nó phải vào phòng phẫu thuật còn chưa đủ, còn muốn tự mình lên sân khấu giết chết em tao!”

Đầu óc Hồ Duy nổ âm một tiếng.

Khó khăn cho Đỗ Cam cũng gần 60 tuổi, năm ngực khóc rống “Nhà ta thằng tư đã không còn, số em trai ta là số khổ...”

Nói xong lại muốn xông tới đánh Hồ Duy.

Nhà ta thằng tư đã không còn.

Câu này vừa lúc Nhị Nha đi tới nghe được. Tình cảnh này kích thích thần

kinh cô, cô nghĩ có phải cha cô cũng từng giống như bây giờ, nằm trong phòng phẫu thuật, thân thể lạnh như băng.

Đỗ Cam gào rống, giơ tay lên hướng về phía Hồ Duy, Hồ Duy vẫn đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, để ông đánh. Mắt thấy bàn tay sắp rơi trên người Hồ Duy. Nhị Nha từ phía sau vội vàng xông tới, bỗng nhiên ôm chặt lấy đầu Hồ Duy.

Cô không cho người khác đánh anh.

Nếu bác ba thật sự xảy ra chuyện, Hồ Duy thật sự trở thành mồ côi. Cũng giống như cô là đứa trẻ mồ côi.

Đỗ Cam giận run người, chỉ Nhị Nha “Con còn che chở nó? Con sợ nó thành mồ côi? Bây giờ nó đang liên kết với ba ruột nó, hận không thể giết chết bác ba con đó!”

Chương 16

Chương 16

Mấy hôm trước, chỉ mới mấy ngày hôm trước, anh em ba người còn ở nhà uống rượu với nhau, trong chớp mắt, một người nằm trong phòng phẫu thuật, chết sống chưa rõ, chuyện này làm Đỗ Cam phải chịu như thế nào được.

Hôm đó, Đỗ Cam kết toán công việc làm ăn, con số rất lớn, vợ ông muốn lấy ra một khoản tiền cùng với người hay đi đánh bài làm đẹp với bà mua một căn nhà ở phía nam.

Mấy năm nay giá nhà tăng như điên, vợ chồng Đỗ Cam tính toán, nhân lúc trong tay có tiền nhàn rỗi, mua thêm mấy căn nhà, nếu sau này việc làm ăn không tốt nữa thì dựa vào tiền thuê nhà hai vợ chồng cũng có thể có tiền dưỡng lão, nếu Đỗ Dực lớn muốn kết hôn thì để lại cho con có chút tài sản.

Năm nay ngoại trừ vàng với nhà đất thì cái gì cũng không có giá trị.

Bác dâu hai ở nhà là người quản lý tiền, rất mạnh mẽ, nói xong thì cùng người chị em kia đi máy bay đi khảo sát.

Đỗ Cam bắt chéo chân, tay cầm một chuỗi gỗ hạt châu bằng đàn hương, cười mắng mình cười phải một bà vợ tham tiền, ngoài miệng mắng mà trong lòng ngọt, vợ ông tuy mưu mô nhưng nếu không có bà giúp xử lý công việc thì ông cũng không có ngày hôm nay.

Đỗ Cam dựa vào ghế sofa ngâm nga hát, hài lòng nhìn biệt thự nhà mình, càng nhìn càng thấy vui, so sánh mình với bạn bè, có ai mà thuận buồm xuôi gió như ông? So với anh em ruột thịt, có ai mà cuộc sống dễ chịu như ông?

Nghĩ lại, Đỗ Cam thấy mình bình thường ít liên hệ với anh em, anh em ruột mà tình cảm hơi hợt, liền gọi điện thoại cho Đỗ Kính với Đỗ Hi.

Trong điện thoại nói vợ mình không có nhà, Đỗ Được cũng không có về, hôm nay có mình ông, nếu hai người tan làm không có việc gì thì tới nhà ông uống miếng rượu? Không có người ngoài, chỉ ba anh em thôi, trước kia ở nhà bên kia nên nhiều chuyện nói không thoải mái, lúc này nói cho sướng.

Đỗ Cam có thể mời đến làm khách uống rượu, đúng là chuyện lạ, Đỗ Kính với Đỗ Hi lúc đi tới còn nghĩ thầm, không biết có chuyện gì không?

Đến nhà, Đỗ Cam cho giúp việc làm một bàn đồ ăn, khui bình rượu chờ sẵn. Sau khi ngồi xuống, Đỗ Kính với Đỗ Hi nhìn nhau, không ai dám động đũa.

“Chú hai, chú có việc gì cứ nói thẳng, không cần bày vẽ nọ kia”

“Ai dà, đã nói không có việc gì hết, gần đây em có một khoản tiền, lại nhân tiện nhà không có ai, ba anh em mình vui vẻ uống rượu thôi”

“Được, nếu vậy thì tôi theo chú”. Đỗ Kính hơi thả lỏng, cởi áo ngoài uống ly rượu em trai mình rót “Tôi với chú ba một người là chính ủy, một người chủ nhiệm khoa, bữa cơm này của chú điều kiện rất cao à”

Đỗ Cam xoa tay cười ha ha “Em biết nhà em bằng cấp thấp không có văn hóa, nếu chú tư nó còn thì không chừng cũng là viện trưởng, cục trưởng”

Nhắc tới chú tư nhà họ Đỗ mất sớm, anh em ba người không nói chuyện một lúc lâu, Đỗ Kính cúi đầu cầm ly “Thôi, không nói nữa, uống trước một ly. Ly này coi như tôi với Đỗ Hi chúc mừng chú công việc thuận lợi, càng lúc càng cao”

Rượu uống được một nửa, Đỗ Cam cao hứng, nói với anh em mấy chuyện mà lúc trước có vợ ông ở đó, ông không tiện nói.

“Anh cả, trước kia ở nhà của ba, có Quế Bình ở đó nên em không tiện nói, sau này anh với chú ba có chuyện khó khăn, có việc cần tiền thì cứ nói với em, mấy năm nay em vẫn có tiền riêng. Đừng nói gì là mượn hay không mượn, nhà họ Đỗ chỉ cần em có, em phải cho anh em đều có”

Nói rồi, gõ cái ly rượu lên bàn, Đỗ Cam ôm bả vai Đỗ Hi “Chú ba...”.

“Chú có biết tôi rất đau lòng cái bộ dạng không hề hé răng của chú không,

tổng lòng chú đau khổ, chúng ta đều hiểu, cưới một con vợ, ngày hôm sau đã chạy theo người khác rồi ly hôn. Thật vất vả tìm được người tái hôn, vốn cho là cuộc sống từ đó sẽ tốt hơn, sinh cho chú đứa con, ai mà ngờ mấy năm lại tự sát mà chết, con chẳng những không sinh mà còn để lại cho chú đứa con, chú nói coi chú là sao đây?”

Đỗ Hi không thích nghe nên đứng lên đi về bếp nấu nước mật ong. Đỗ Cam ngồi lại ghế, nhìn bóng Đỗ Hi mà cười ha hả “Tôi biết chú không thích nghe, không thích nghe tôi cũng cứ nói, mấy lời này ngoài tôi ra, nhà mình còn ai khác có thể nói cho chú nghe”. “Chú đối xử với Hồ Duy tốt, có thể tốt cả đời sao? Tương lai nó mọc cánh rồi thì sớm muộn gì cũng về chỗ cha ruột nó, nói khó nghe thì tới lúc đó chú một người chăm sóc trước lúc chết cũng không có”

Đỗ Kính ở bên cạnh nghe không nổi nữa “Chú hai!!”

“Kêu em làm gì? Nói thẳng thường ra là vậy, đúng, mẹ nó không còn, việc này ít nhiều gì cũng có trách nhiệm của Đỗ HI, nhưng đã nuôi thẳng nhóc đó mười mấy năm cũng đủ rồi. Chuyện gì cũng nên nghĩ tới bản thân mình!”

Thừa dịp Đỗ Cam nói câu đó, Đỗ Hi bưng nước mật ong giải rượu tới, phá lệ mở miệng nhờ anh hai mình giúp

“Anh đã nói vậy, hôm nay em cũng nhờ anh giúp một việc”.

Đỗ Cam nhận nước uống một ngụm “Dựa vào chén nước này của chú, chuyện gì tôi cũng đồng ý”

Đỗ Hi ngồi xuống, ôn hòa nhìn hai anh mình “Anh cũng biết, em ở là nhà mua của bệnh viện, vị trí thì không tệ, nhưng mà vật liệu thì kém lắm. Gần đây ở vòng ba thành phố có một khu thương mại đang xây dựng, bệnh viện em có một khu vực xây dựng làm nhà tập thể, có chính sách ưu đãi nên em muốn... mua thêm một căn”

Đỗ Kính đương nhiên tán thành “Chuyện tốt, cũng nên thay đổi, nếu không thì mấy nay nữa phá bỏ và di dời khu vực này, nhà ở lại thành chuyện phiền phức, trong tay chú thiếu bao nhiêu tiền?”

“Thiếu một ít, nhưng cũng không nhiều lắm, em định trả trước 80%, còn lại thì vay rồi từ từ trả”

Đỗ Cam hừ “Đi vay làm gì, để bán mạng cho ngân hàng hai mươi năm à? Chú nói thiếu bao nhiêu đi, tôi lo hết”

Đỗ Hi không quan tâm lời nói có rệu của Đỗ Cam, chỉ nói “Nếu anh thật sự muốn giúp thì cho em mượn tám vạn trước, phòng này em định cho Hồ Duy ở, bây giờ nó không có bạn gái nhưng sớm muộn gì cũng phải chuẩn bị, nhân lúc còn trẻ cho nó một khoản vay mua nhà, cho nó thêm chút áp lực”

Đỗ Cam vừa nghe thì ra Đỗ Hi mua nhà không phải vì bản thân, mà vẫn là vì đứa con trai không cùng họ của ông, lập tức đổi ý “Tôi không có tiền, có tiền tôi cũng không cho mượn!”

Đỗ Hi hiếm khi cười, lấy lòng Đỗ Cam rót thêm nửa chén nước “Vừa rồi anh đã nói chuyện gì anh cũng đồng ý, em coi như anh đồng ý rồi”. “Tiền này em sẽ viết giấy vay nợ cho anh, cuối năm bệnh viện phát tiền thưởng em trả dần”

Đỗ Cam đau khổ nhìn anh trai “Anh thấy không, cứng đầu, người nhà họ Đỗ ai cũng cứng đầu. Chuyện gì đã nghĩ thì chín con trâu kéo cũng không được”

Buổi tối ngồi uống trà, Đỗ Hi không nhịn được hỏi Đỗ Kính “Anh cả, đội các anh có cử người ra ngoài huấn luyện không?”

“Có nhưng không nhiều, đều là những người nòng cốt đưa đi học tập bồi dưỡng”

“Vậy có khi nào đi ra ngoài huấn luyện rồi thì sau đó ở chỗ khác không về đơn vị cũ không?”

Đỗ Kính nghe ra ẩn ý trong lời ông “Sao thế? Hồ Duy phải đi à?”

Đỗ Hi thở dài, đem chuyện Hồ Duy phải đi Cù thành nói ra

“Ừm...” Đỗ Kính cau mày “Mỗi đơn vị không giống nhau, chuyện này cũng rất nhiều, chọn ai đi, đi đâu, học cái gì, đều có tính toán. Nếu mệnh lệnh đã ra thì chú có muốn cản cũng không được, nói cách khác thì cũng do Hồ Duy ưu tú, nếu không thì cũng không chọn nó đi”

Nói thì nói vậy. Nhưng vẫn không cởi được khúc mắc trong lòng Đỗ Hi.

Đỗ Cam ngồi không xa đó pha trà còn đồ đầu vào lửa “Chú để ý nó có phải đi học thật hay không, cha ruột người ta đã tìm tới cửa muốn đưa con trai

đi, người ta muốn chú dễ chịu nên nói dối, chú còn có thể làm gì? Chặn cửa không cho đi?”

Đỗ Hi Bực bội “Anh im đi! Không nói cũng không ai nói anh câm!”

“Chê tôi lắm nhằm chê tôi nói chuyện khó nghe, haizz, nhưng càng khó nghe càng là lời thật” Đỗ Cam mượn rượu nói càng hăng “Chú ba, ở đây không có người khác, chú nói thật với tôi và anh cả, chú đã thật sự gặp cha ruột Hồ Duy chưa? Mẹ nó đi đã nhiều năm vậy cũng không ai bên kia tới thăm? Cũng không ai hỏi han? Đứa nhỏ này thật một người thân cũng không có?”

Đỗ Hi không nói lời nào.

Đỗ Cam trừng mắt, thật sự khâm phục “Cha ruột nó là người thế nào vậy, con trai để lưu lạc bên ngoài mười mấy năm cũng không tìm không hỏi thăm, nếu không thì chính là người đã mất; hay là... sống phú quý sung sướng, vợ con đầy đủ, đã quên mất con mình rồi”

“Còn sống”

Một câu trả lời thành linh nói ra dọa người khác nhảy dựng.

“Chú từng gặp?”

Chưa từng gặp, nhưng Đỗ Hi biết người đó là ai.

Một chuyện đè nặng trong lòng Đỗ Hi nhiều năm qua. Khi Hồ Tiểu Phong qua đời, không có bất kỳ dấu hiệu gì, cũng không để lại lời cho ai, chỉ có một bức thư đã bị xé nát, để ở dưới gối đầu.

Đỗ Hi đem lá thư kia chấp vá lại, đầu thư có mấy chữ rất ngay ngắn “Nhạc Tiểu Bằng”

Đỗ Hi không biết họ tên chồng của Hồ Tiểu Phong, nhưng là vợ chồng với bà một thời gian, cũng qua đôi câu trò chuyện biết người đó cũng giống mình, là bác sĩ.

Hồ Tiểu Phong kết hôn với Đỗ Hi được ba năm, tuy là vợ chồng kiểu rõ ràng rạch ròi nhưng rất tôn trọng nhau; bây giờ trước khi bà đi, không nói với ông một lời, thậm chí không một lời gửi gắm con trai ruột, lại chỉ để lại một lá thư cho chồng trước.

Một phụ nữ cố chấp với một người đàn ông như vậy, cố chấp đến mức đã tách ra sống cùng một người đàn ông khác đều cảm thấy đau khổ, có thể

hiếu bà yêu người đó đến mức nào.

Cực kỳ cố chấp Hồ Tiểu Phong.

Lá thư kia, Đỗ Hi không đọc nội dung, đem nó gấp lại, suy nghĩ xem đốt đi hay giữ lại mà băn khoăn rất lâu, cuối cùng im lặng cất vào ngăn kéo.

Vốn định Hồ Tiểu Phong đã đi rồi, Đỗ Hi muốn hỏi Hồ Duy, mẹ con đi rồi, con có định trở về tìm cha ruột không, nếu muốn, ở đây ba có một lá thư mẹ viết cho ba con, có địa chỉ, có lẽ sẽ có tin tức.

Nhưng biến cố xuất hiện trong lễ tang Hồ Tiểu Phong, Hồ Duy đối diện với Đỗ Hi quỳ xuống thật mạnh. Một quỳ này, quỳ nát lòng Đỗ Hi, ông nghĩ, mặc kệ cha ruột Hồ Duy có ở đây hay không, đều không tìm. Con đã xem như là con ruột của ông, từ đây, ông chính là cha ruột của Hồ Duy.

Mãi đến khi năm thứ hai Hồ Duy tham gia quân đội, Đỗ Hi Cù thành tham gia hội nghị về tim – mạch máu, khi người chủ trì giới thiệu đọc ra ba chữ Nhạc Tiểu Bằng, Đỗ Hi mới dám chắc chắn.

Cha ruột Hồ Duy không những không chết, mà còn sống rất tốt, sống được người tôn trọng, sống trong hào quang trên kia. Diện mạo người đó trên bục, tư thế nói chuyện, mỉm cười có nếp nhăn đuôi mắt, dần dần trùng với mặt Hồ Tiểu Phong, sau đó hợp lại thành dáng vẻ của Hồ Duy.

Chuyện như vậy trong lòng Đỗ Hi, tim ông sao có thể dễ chịu được. Ông không lúc nào không lo lắng hai cha con sẽ nhận lại nhau, lo lắng Hồ Duy sẽ đi.

Những chuyện này cuối cùng cũng trút ra, trong mắt Đỗ Hi ứa nước mắt, anh em ba người phiền muộn, âu sầu, nếu Đỗ Hi sớm nói chuyện này nói với Hồ Duy, có lẽ sẽ không có những việc như thế này.

Theo một ý nào đó mà nói, Đỗ Hi cô độc nửa đời không con cái, vì vậy đối với Hồ Duy, ông cũng có chút lòng riêng. Nhưng mà đã nuôi anh lớn như vậy, muốn chính miệng Đỗ Hi nói với Hồ Duy, để anh về chỗ anh nên đi, tương đương với việc lấy mạng già của Đỗ Hi.

Cho nên, cho nên!

Lần này ở Nhận thành tổ chức sự kiện hội thảo này, lại có chuyện Hồ Duy sắp phải đi, lại còn có lời nửa thật nửa đùa của Đỗ Cam trước đó, gặp mặt Nhạc Tiểu Bằng thế này làm sao khiến Đỗ Hi không nghĩ ngợi nhiều.

Người đó nhìn mình cười như vậy, sống hơn nửa đời người, cái cười kia cơ bản là không phải nụ cười dành cho người xa lạ lần đầu gặp mặt mà cười khách sáo, nụ cười kia có ý nghĩa sâu xa, muốn nói lại thôi, có ý chờ tan hội nghị tôi với anh sẽ ngồi lại từng chuyện mà nói, nụ cười xảo trá như hồ ly.

Ông cho là Nhạc Tiểu bằng tới cửa là để nhận con.

Khiến Đỗ Hi đau lòng chính là Hồ Duy sao lại gạt ông, không nói với ông những việc này, lại diễn trò không tiếng động mà đưa mình đi Cù thành để có con đường tương lai thông thoáng rộng mở!

Mấy hôm trước ông còn vì anh mà tính toán mua nhà, để dành cho anh thành gia lập nghiệp, có không gian riêng của mình.

Đỗ Hi càng nghĩ càng thấy khó chịu, cho tới khi mất ý thức mà rầm một tiếng ngã xuống đất, bị đưa vào phòng phẫu thuật.

Ngay thời điểm lộn xộn như thế này, Nhạc Tiểu Bằng còn không khiến cho mọi người bớt lo, chọn ngay lúc này mà khuấy động hồ nước nhà họ Đỗ.

Y tá tới truyền lời “Người nhà chủ nhiệm Đỗ tới, muốn hỏi bác sĩ vài câu về tình huống của ông”

Viện trưởng Trương nghe vậy định đi ra “Tôi đi, tôi đi nói, ba cậu ta lớn tuổi rồi, gặp người quen thì trong lòng dễ chịu hơn”

Đỗ Hi đang được gây mê, các máy móc theo dõi đều được sắp xếp xong, cách thời gian phẫu thuật có vài phút. Nhạc Tiểu Bằng chợt nảy ra ý nghĩ, đột nhiên nói “Để tôi đi nói”

Viện trưởng Trương sửng sốt, tại sao?

“Tôi là bác sĩ mổ chính, nói tình huống cụ thể càng dễ dàng hơn”

Viện trưởng Trương ngẫm nghĩ, cũng tốt, nói với ông lão nhà họ Đỗ đây là bác sĩ tới từ Cù thành, càng có thể giúp người nhà yên tâm hơn.

Hai người mặc áo phẫu thuật màu xanh lục bước ra, nhóm người nhà họ Đỗ vội vàng ào tới.

Viện trưởng Trương bắt tay, quan hệ có vẻ thân thuộc “Bác, mọi người đều đến à. Yên tâm, tình huống không đến nỗi, đã chuẩn bị phẫu thuật”

Lúc bọn họ nói chuyện, Nhạc Tiểu Bằng nhìn lướt qua toàn bộ người nhà họ Đỗ, già trẻ trai gái lớn bé.

“Lần phẫu thuật này khá lớn, chủ yếu là thông mạch máu bị tắc, mặt khác là nghi ngờ Đổ Hi bị hoại tử van tim, một khi đã hoại tử thì phải nhanh chóng tiến hành thay đổi, cũng có nguy hiểm, nhưng mà mọi người yên tâm, bệnh viện chúng tôi sẽ toàn lực ứng phó”

“Làm ơn! Làm ơn!” Đổ Kê Sơn nắm tay viện trưởng, nước mắt già nua rơi lã chã, khom lưng cúi người thật sâu.

“Aiii, không nên vậy, cháu với Đổ Hi là bạn học cùng trường tám chín năm, bác như vậy làm sao cháu nói chuyện được với cậu ấy, huống hồ còn có chuyên gia từ Cù thành đến...”. Vừa nói vừa nhích ra cho thấy Nhạc Tiểu Bằng.

“Bác sĩ Nhạc là chuyên gia về tim và mạch máu của bệnh viện quân y Nam viện, nổi tiếng nhất nước ta, vốn hôm nay đến họp, vừa nghe nói chuyện này đã chủ động đề nghị mổ chính cho Đổ Hi, chúng ta là đồng nghiệp, đồng nghề, đều đem hết sức mình ra hỗ trợ”

“Vậy à vậy à” ông lại đối mặt Nhạc Tiểu Bằng, nắm chặt tay ông “Cậu à, cảm ơn cậu”

“Nên vậy” Một bàn tay nắm tay lại ông nội, hỏi “Người nhà chủ nhiệm Đổ đến chưa?”

Người bị hỏi sửng sốt.

Cả gia đình ở đây, không phải là người nhà sao? Còn chưa đủ sao?

Nhạc Tiểu Bằng buông tay Đổ Kê Sơn, sửa lại “Tôi nói là con trai chủ nhiệm Đổ”

Câu này, người tinh ý thì nghe ra manh mối, nhưng không hiểu ý gì.

“Con của chú ấy đã được báo rồi, đang trên đường tới” Đổ Kính là người biết chuyện, nghe được ý tứ của Nhạc Tiểu Bằng, tiến lên đỡ tay Đổ Kê Sơn, nói thay ông “Giấy đồng ý phẫu thuật tôi ký, chỉ mong anh làm ơn cứu em trai tôi bình an”

Nhạc Tiểu Bằng chấp tay sau lưng, hơi mỉm cười. Nụ cười này đập vào mắt người khác, chỉ làm cho người ta cảm thấy vô cùng quen mắt, giống như đã từng gặp ở đâu đó.

“Tôi sẽ cố gắng hết sức, hơn nữa, tôi còn thiếu chủ nhiệm Đổ ân tình”

Ai chà, nghe vậy thì biết là quen biết đã lâu, hai người là bạn cũ.

Nếu nói một giây trước người họ Đỗ còn cảm kích Nhạc Tiểu Bằng, giây tiếp theo lời ông ta nói ra làm mọi người kinh hoàng

“Tôi là cha ruột Hồ Duy, không vì người khác, chỉ vì ông ấy thì tôi cũng dốc hết sức để cứu chữa”

Nói xong, bác sĩ Nhạc quay người, những trợ lý y tá đông đúc phía sau nhanh chóng đuổi theo, giúp mang bao tay, đeo khẩu trang, Nhạc Tiểu Bằng mỉm cười, vẻ mặt nghiêm túc mà trang trọng. Cánh cửa phòng giải phẫu khép lại, chỉ nghe tiếng cửa đập vào vọng lại “ầm” một tiếng nhỏ.

Đỗ Kê Sơn ngồi trên ghế, rất lâu sau chưa định thần lại. Đỗ Kính mơ hồ, Đỗ Cam cũng mông lung, ông tức muốn học máu nhìn anh cả gào rống “Này này này này... này không phải tới hại người chứ!!!!”

“Tôi nói cái gì chứ? Tôi nói cái gì chứ! Nhất định là hẳn ta tới tìm chú ba muốn đòi con trai nên kích thích chú ba, nếu không đang yên lành sao người phải nằm phòng phẫu thuật? Một cho chú ba còn muốn vì con sói con kia mua nhà, cái gì mà chuyên gia Cù thành, chó má. Cái bệnh viện này còn có coi pháp luật ra gì không? Tại sao ai cũng có thể vào phòng giải phẫu!” Đỗ Cam gào đỏ mặt tía tai, tóm một bác sĩ đi ngang qua nói “Nói với viện trưởng các người, nhà chúng ta muốn vào đó nhìn, không đi vào đó nhìn, người chết ra sao cũng không biết!”

“Đỗ Cam, con yên lặng đi...” Đỗ Kê Sơn đau khổ đập gậy chống xuống đất, trong lòng “ngũ vị tạp trần”* “Em trai con còn ở bên trong, gào cái gì mà gào”

Hồ Duy chạy tới là chính lúc này.

Sau khi Hồ Tiểu Phong ly hôn với chồng trước, vẫn luôn nói với con trai là, con không có ba. Cái “không có” này, Hồ Duy một khoảng thời gian rất dài vẫn không biết rõ ràng, rốt cuộc là mất tích, hay là chết.

Lúc Hồ Duy tầm 10 tuổi có một biến cố, nhà đối diện anh cháy, lửa lớn lan ra đường dây điện cao thế bên ngoài, Hồ Duy từ cửa sổ nhảy xuống, bị một đoạn điện cao thế rơi từ trên xuống đập vào đầu.

Nằm bệnh viện ba ngày, tỉnh lại, Hồ Tiểu Phong phát hiện Hồ Duy có hơi khác thường.

Anh quên chuyện đó.

Hỏi anh có nhớ vì sao mà nhảy qua cửa sổ, lắc đầu; hỏi anh nhà ở đâu, lắc đầu; hỏi anh học ở đâu, vẫn lắc đầu.

Hồ Tiểu Phong hoảng đến mức bật khóc, ôm con trai nghiêm túc hỏi: Con từ từ nhìn xem, ta là ai?

Trên đầu Hồ Duy quấn băng gạc, nhếch miệng: Mẹ

Khi đó điều kiện chữa bệnh không phát triển như bây giờ, bác sĩ kiểm tra rất nhiều lần cũng không biết nguyên nhân là gì, chỉ nói có thể điện giật làm não bộ bị tổn thương, nhưng tổn thương này không nghiêm trọng lắm, chỉ tạm thời, cũng không ảnh hưởng đến sinh hoạt, chỉ là một số việc và người mà anh đã trải qua, đã gặp gỡ quên mất.

Hồ Tiểu Phong ngạc nhiên, tôi với nó ở bên nhau mỗi ngày, sao không quên tôi?

Bác sĩ cười ha ha, nói vậy là do đứa bé này hiếu thảo.

Trời...

Hồ Tiểu Phong thở ra, thôi, quên rồi thì quên đi, chỉ cần nhớ mẹ là được.

Lúc ở bệnh viện, Hồ Duy buồn bực hỏi mẹ, ba con đâu?

Hồ Tiểu Phong gọt táo “Ba mẹ ly hôn”

Việc ba mẹ ly hôn Hồ Duy nhớ, anh hỏi là vì sao anh nằm bệnh viện mà ông ấy cũng không đến thăm.

Vì vậy một câu trả lời tràn ngập oán hận “Con không có ba”

Nếu Hồ Duy truy hỏi, rốt cuộc là trước khi ly hôn con không có ba, hay là sau khi ly hôn con không có ba? Tại sao lại không có? Có báo cảnh sát không?

Hồ Tiểu Phong sẽ không chịu nổi ôm mặt khóc, giống như chịu đựng sự uất ức rất lớn “Ai biết ông ta đi đâu, thích đi đâu thì đi, chết ở bên ngoài càng tốt. Ông ta không phải đàn ông, bây giờ con cũng theo bọn họ nên số mạng không tốt, dây điện cao thế đập cho thành đứa trẻ ngốc”

Hồ Tiểu Phong là một người có tính cách phụ nữ. Tính cách này không phải chỉ là hiền lành, mà là cá tính. Trước mặt người ngoài, biểu hiện dịu dàng đoan trang, là người có thể là một người mẹ đơn thân độc lập; mà đối diện với con trai, tựa như đối mặt với người chồng trước, tất cả tính tình gì thể hiện ra.

Bà tin rằng phụ nữ vốn dĩ yếu ớt, không cần cậy mạnh trước mặt Hồ Duy, âm ỨC nói là âm ỨC, khổ sở thì thể hiện khổ sở. Hồ Duy rất thông cảm với mẹ, anh biết vì mình bị vào bệnh viện đã khiến lòng bà trở nên lo lắng.

Hồ Tiểu Phong khóc, Hồ Duy trên đầu quấn băng, khoanh chân ngồi trước mặt mẹ, lấy một cuộn giấy vệ sinh, vòng trên tay thành hai vòng rồi đưa bà. Hồ Tiểu Phong khóc đến chảy nước mũi, khóc đủ rồi thì mở dù che nắng rồi đi.

Anh hỏi, mẹ, người đi đâu?

Hồ Tiểu Phong xinh đẹp quay đầu lại, nhìn Hồ Duy cười, mẹ đi đến đoàn nghệ thuật dạy mấy em nhỏ, chờ mẹ tan tầm thì mang hạt dẻ xào cho con.

Vì vậy, từ 10 tuổi Hồ Duy đã bị mẹ tẩy não “không có ba”, bây giờ nói cho anh ba anh còn sống rất tốt, còn ở bên trong giải phẫu cứu cha dưỡng, với Hồ Duy mà nói thì là cú sốc mạnh đến cỡ nào.

Có điều là trước mắt, cái anh quan tâm hơn cả, là an nguy của Đỗ Hi.

Hồ Duy đứng dựa tường, khoanh tay lại, không nói một lời.

Khóe miệng trầy da sưng lên.

Hành lang bệnh viện, cả một nhà đứng ngời, hình thành một cảnh tượng cực kỳ lạ lùng.

Bên tường phía đông, một đám người là Đỗ Kê Sơn, Đỗ Kính, vợ Đỗ Kính, Đỗ Cam.

Tường phía đông, là Đỗ Dực, Đỗ Oản.

Chỉ có Hồ Duy đứng ở cửa sổ phía nam, lẻ loi.

Đang đợi thời gian phẫu thuật trôi qua từng phút từng giây, Nhị Nha bỗng nhiên cúi đầu lục tìm trong túi, Đỗ Dực nhíu mày “Em tìm gì vậy?”

“Em tìm tiền xu mua nước”

“Lúc này mà em cũng không quên ăn uống!”

“Ui, anh có không, có thì cho em” Nhị Nha thì thầm, giơ hai ngón tay

Nhị Nha cầm ba đồng xu xuống lầu, mua coca lạnh ở tủ bán nước tự động, sau đó quay về, đưa coca cho Hồ Duy.

“Nè...”

Hồ Duy kinh ngạc ngẩng lên “Tôi không khát...”

“Không phải cho anh uống, là để lên mặt cho bớt sưng” cô nói chuyện với

anh, dĩ nhiên trong lòng cũng có khúc mắc nên không muốn nhìn anh, nhón chân để coca đặt nhẹ lên khoe miệng Hồ Duy.

Hồ Duy hít một hơi, đè lại.

Nhị Nha nhanh chóng rút tay mình lại.

Hồ Duy tự giấu cợt mình, khoe miệng nhếch lên cười cười.

Hiện tại mọi người đều cho anh là con sói mắt trắng, vong ân phụ nghĩa, ngay cả “tiểu tổ tông” lòng dạ không có gì này cũng không muốn đến gần anh. Nhưng, vẫn phải cảm ơn cô một câu

“Cảm ơn”

Nhị Nha uể oải rũ mắt “Không cần cảm ơn”

Cô đâu biết Hồ Duy cảm ơn mình, không phải cảm ơn vì lon coca này; anh cảm ơn cô vì dường như đánh cược tính mạng mình bảo vệ anh khi này.

“Đỗ Oản? Làm gì vậy!”

Đỗ Cam phía sau cô bất mãn lên tiếng.

Nhị Nha lúc này không như vừa rồi dùng hết sức đối nghịch với Đỗ Cam, lại uể oải cúi đầu đi về bên người Đỗ Dược. Đỗ Dược dựa tường liếc nhìn cô, mắng nhỏ “Người ta thiếu gì người xum xoe, quay đầu đi cũng là bệnh viện của cha ruột, không ít thì nhiều hộ lý, y tá, bác sĩ xử lý miệng vết thương cho hẳn”

Nhị Nha tức giận “Anh với ba anh đáng ghét như nhau!”

Đỗ Dược đẩy bả vai cô “Em nói chuyện kiểu gì vậy chứ! Đó là bác hai của em!”

Thời gian từ chiều cho đến tối, mãi đến khi trời tối hẳn, hơn 6 giờ rưỡi, trong phòng giải phẫu Nhạc Tiểu Bằng chăm chú khâu lại, cùng với tiếng “tạch” rất nhỏ, là tiếng chỉ khâu cắt đứt.

Tiếng Nhạc Tiểu Bằng trầm ổn nói “Kết thúc”

Bầu không khí trong ngoài phòng phẫu thuật vốn như ngưng thở chăm chú vào đó bỗng nhiên thả lỏng, trong ngoài vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Đỗ Hi được đẩy vào phòng ICU, mọi người đều vây quanh ông.

Đỗ Kê Sơn biết trong nhà có việc lớn cần phải nói, trường hợp này con cháu còn nhỏ không thể ở đây, vì vậy dặn dò Đỗ Dược “Con đưa em đi ăn một chút gì đi, thuận tiện mua luôn một ít mang về”

Đỗ Dược không muốn đi, chỉ muốn ở lại xem tình hình, dĩ nhiên Đỗ Oản càng không muốn đi. Thấy bác sĩ mổ chính bị bác sĩ bệnh viện Nhận thành vây quanh sắp ra tới. Đỗ Kê Sơn lộ vẻ mặt nôn nóng, nói với Đỗ Dược “Đi nhanh đi...”

Nhị Nha bị Đỗ Dược kẹp tay áp tải xuống lầu, nhét vào xe hơi thể thao nhưng không khởi động. Hai anh em không ai lên tiếng, đều nhìn cửa bệnh viện ngơ ngẩn. Đỗ Dược kéo cửa xe xuống một nửa, bắt đầu hút thuốc.

Thật lâu sau.

Nhị Nha ngẩn ngơ hỏi “Anh Tiểu Hồ, anh nói bác ba sẽ khá lên không?”

Đỗ Dược nhướn mày, kinh ngạc ngồi bật dậy “Em vừa gọi anh là gì?”

Nhị Nha ý thức được mình nói sai rồi, sau lưng toát mồ hôi lạnh, cố gắng trấn tĩnh “Em kêu anh là anh Tiểu Đường”

Đỗ Dược nửa tin nửa ngờ nằm tựa ra lại, lẩm bầm “Gặp quỷ sao, 800 năm không nghe em gọi anh một tiếng anh”. “Chắc là sẽ không sao đâu, vừa rồi không phải đã nói phẫu thuật thành công đó sao”

Nhị Nha lại nói “VẬY anh nói, Tiểu... Hồ Duy, sẽ trở về với ba ruột anh ấy sao?”

Đỗ Dược cười lạnh “Ai biết được, đi theo chú ba sống nhiều năm như vậy, mẹ đã chết, sợ là áp lực trong lòng ít nhiều cũng có biến thái, bây giờ có thể bay lên đầu càn biến thành phượng hoàng, đổi lại là em, em không muốn sao?”

Ai ngờ câu này chọc giận Nhị Nha. Cô tức muốn học máu, thở hỗn hển:

“Anh nói bậy! Anh mới biến thái, anh Tiểu Hồ trải qua bao nhiêu việc như vậy mà không hư hỏng, anh ấy còn thi đại học, còn tham gia quân đội, anh ấy lương thiện hơn bất kỳ ai, nếu mẹ anh tự sát, cha thì vứt bỏ anh, anh có thể sống như anh ấy bây giờ không?”

Trong lòng cô xưa nay vẫn luôn tin tưởng rằng Hồ Duy có tài năng, anh so với ai cũng tràn ngập năng lượng, trong cuộc sống so với ai anh cũng tích cực hơn, nếu không thì anh đã sai đường từ lâu rồi.

Anh có thể đứng đắn nghiêm đứng trước mặt người khác, bị người đánh không đánh trả, không giải thích, tất cả đều dựa vào tinh thần chí khí đàn ông của anh!

Anh là người như vậy, trong lòng có tình yêu thương to lớn.

Nhị Nha lời lẽ hùng hồn chính nghĩa, đột nhiên Đỗ Được không nhanh không chậm gọi cô “Đỗ Oản. Theo lý thuyết, Hồ Duy có đi hay không cũng không quan hệ gì với chúng ta, anh ta đi thì chú ba vẫn như cũ, em nôn nóng sốt ruột chuyện gì?”

Chương 17

Đỗ Hi phẫu thuật thành công nhưng mới chỉ là bước đầu tiên trong cuộc vận dậm trường chinh, sau đó còn tiến hành quan sát thường xuyên, lâu dài, tránh việc cơ thể đào thải dị vật, hơn nữa, quan trọng nhất là ông không có khả năng tiếp tục công tác ở khoa cấp cứu.

Sau khi Đỗ Hi được đẩy ra, viện trưởng Trương cũng theo sát, chậm rãi giải thích kết quả phẫu thuật với Đỗ Kế Sơn “Bác yên tâm, bây giờ đưa cậu ấy vào quan sát hai ngày, chủ yếu để kiểm tra đo lường khả năng, tránh những biến chứng sau phẫu thuật, chờ tỉnh lại thì chuyển về phòng bệnh thông thường”

“Vâng, tốt tốt, các anh vất vả rồi” ông nhú mày nghiêm túc lắng nghe, mắt nhìn về hướng phòng phẫu thuật phía sau “Vị bác sĩ mổ chính cho Đỗ Hi đâu rồi?”

“Chủ nhiệm Nhạc mệt nên ngồi nghỉ ở bên trong một lát, đứng mổ suốt 6 tiếng đồng hồ nên cơ thể chịu không nổi”

“Thay ta cảm ơn ông ấy, vất vả rồi”

“Nhất định sẽ chuyển lời ạ”

Đỗ Kế Sơn nhìn Đỗ Hi nằm trên giường, vui buồn lẫn lộn. Tốt xấu gì cũng nhặt lại được cái mạng. Nhưng mà thà đem ông già xương cốt không còn như ông chịu đi, lại cứ bắt tội đứa con trai này...

Để Đỗ Hi tiện nghỉ ngơi, cũng không có việc gì để chăm sóc. Người nhà kéo nhau ra thang máy.

Hồ Duy đứng bên cửa sổ, thả lon coca trong tay, nhắc chân đi qua. Phía trước anh, cánh cửa phòng phẫu thuật có người mở cửa đi ra ngoài, Hồ Duy đi ngang qua cửa, hai người lướt qua nhau.

Nhạc Tiểu Băng mặc nguyên bộ đồ trong phẫu thuật, đội mũ sát khuẩn,

khẩu trang tháo xuống trước ngực, lộ cả khuôn mặt.

Hồ Duy mặc đồ thường phục mùa thu, áo khoác cà vạt đều ở trong xe, áo sơmi trên người bị Đỗ Cam túm lấy đám anh khi nãy mà hơi nhăn nhúm.

Hai tay anh rút túi quần, hơi cúi đầu. Có lẽ do mặt mũi của đàn ông nên anh không muốn ngẩng đầu để người khác thấy vết thương. Nhưng khi đi ngang qua cánh cửa kia, ma xui quỷ khiến Hồ Duy ngược lên nhìn thoáng qua bên trong.

Hai người vẫn duy trì bước chân đi, không ai dừng lại. Một cái liếc mắt, có thể chỉ một giây, hoặc hai giây.

Nhạc Tiểu Băng mặt không gợn sóng, Hồ Duy cũng lạnh nhạt như vậy, như nhìn một người xa lạ.

Không có tiết mục cha con nhận nhau kinh thiên động địa, giống như chỉ cái nhìn vội vã thoáng qua, biết đối phương còn sống trên đời này, thậm chí không nghĩ đến những cái khác, cứ vậy mà đi lướt qua nhau.

Hồ Duy đuổi theo giường bệnh Đỗ Hi, Đỗ Cam vẫn mắng “Mày còn lại đây làm gì?”

Hồ Duy không lên tiếng, kiên trì đi theo giường Đỗ Hi, đi theo mà ánh mắt vẫn chăm chú nhìn mặt ông.

Người được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt ICU, người nhà không được vào, thời gian thăm bệnh cũng qua, chỉ có thể nhìn qua kính mà thấy Đỗ Hi nằm đó, trên người gắn đủ loại máy móc giám sát, gương mặt bình thản im lặng.

Tầm hơn nửa giờ sau, ngồi, đứng, đều chỉ là bên ngoài cửa kính nhìn vào, vợ Đỗ Kính kéo tay chồng “Cũng đã muộn rồi, nếu không đưa ba về trước? Đến giờ ba uống thuốc nghỉ ngơi”

Đỗ Kính gật đầu, bước tới ngồi xổm bên chân Đỗ Khê Sơn “Ba, đưa ba về nghỉ trước, tình huống của chú ba nó cũng ổn định, bệnh viện đông bác sĩ y tá vậy chăm sóc, không thành vấn đề đâu, hôm nay con với chú hai nó ở lại đây theo dõi, nếu ba muốn thì đợi em ba nó tỉnh lại, lại đưa ba tới”

Đỗ Khê Sơn đang ngẩn ngơ, nghe Đỗ Kính gọi một tiếng mới hoàn hồn.

“Được, lát nữa kêu thằng hai đưa ba về, ba có chuyện muốn nói với nó”

Đỗ Kính đồng ý, đứng lên nói với Đỗ Cam để ông đưa ba về “Chú hai, lát nữa chú...”

Đỗ Kê Sơn chống gậy đứng lên, gọi Hồ Duy đang đứng trước cửa kính “Hồ Duy”

Hồ Duy quay đầu lại, ông chỉ tay về phía cầu thang “Lại đây, ông nội nói với con vài câu”

Hai người ở cầu thang nói chuyện khoảng 2-3 phút, giọng rất thấp, bên ngoài không ai nghe được cụ thể là bên trong nói gì.

Lát sau, Đỗ Kê Sơn dẫn Hồ Duy ra, nói với con trai con dâu “Hôm nay không cần ai ở lại đây, một lát thằng hai đưa ba về nhà, thằng cả cũng đưa Thư Bình về, để Hồ Duy ở lại đây là được”

Đỗ Cam không đồng ý “Không được! Để nó ở lại đây con không yên tâm” Ông trừng mắt giận “Thế nào? Trong nhà này con quyết định hay ta quyết định! Gần 60 tuổi đầu mà ở bên ngoài không biết cư xử ổn thoả, la la hét hét, đừng nói là em trai con còn nằm ở bên trong, ở bên ngoài cũng không mắc sai lầm như vậy. Quyết định như vậy đi, ban ngày Hồ Duy phải đi làm, con với thằng cả ai có thời gian thì tới chăm sóc, buổi tối không cần các con, để cho hai cha con nó ở với nhau”

Đỗ Kê Sơn người già nhưng trí không già, tuy không biết rõ đầu đuôi sự việc nhưng ông tin tưởng Hồ Duy. Đây là biện pháp để Hồ Duy với Đỗ Hi được ở cùng một chỗ, cho hai cha con có không gian riêng.

Đoàn người đưa Đỗ Kê Sơn về nhà, bên ngoài phòng ICU yên tĩnh lại.

Có người nhà bệnh nhân rảnh rồi liền ngồi nói chuyện tào lao.

“Vừa rồi là cả nhà già trẻ cả gia đình của ai vậy?”

“À nghe nói là bác sĩ của bệnh viện này, người già đó là ba ông ấy, đứa trẻ kia là con ông ấy, còn hai người kia... là anh em thì phải”

“Coi thái độ họ đối với cậu kia thì có vẻ như cậu ta làm người khác lo lắng, chọc cho ba cậu ta giận đến ngã xuống”

“Chắc chắn rồi, không thấy trên mặt còn có vết thương sao, không biết bên ngoài quây ra chuyện gì rồi”

“Chặc chặc”

Trong phòng không khí rất ngột ngạt, khiến anh đau đầu như thở không nổi. Ban đêm trong bệnh viện yên tĩnh, thời tiết tháng 4 ẩm áp, có người xách cơm chiều từ tiệm lề đường vội vàng đi về, có người đẩy bệnh nhân tản bộ trong sân.

Hồ Duy tìm chỗ không ai thấy, muốn hút điếu thuốc. Mới vừa lấy gói thuốc trong túi quần ra, phía sau có người đứng không xa đó hỏi anh “Con đối với ta còn có ấn tượng không?”

Điếu thuốc để ở giữa môi ngừng lại, Hồ Duy cúi đầu, nhét nó vào gói thuốc, đứng lên.

Anh xoay người, vẫn duy trì khoảng cách với người nọ, rất bình tĩnh nói “Có ấn tượng nhưng không nhớ rõ lắm”

Nghe lời này của Hồ Duy, Nhạc Tiểu Bằng thả tay mỉm cười, nhưng trong mắt thất vọng chán nản.

Ông đã cởi đồ giải phẫu, thay quần áo của mình.

Một bộ quân trang giống y như đúc Hồ Duy!

Nhưng mà...

Già so với trẻ càng trầm tĩnh ổn định, trên vai là chức hàm, trước ngực là những đường gạch thẳng tư cấp*

Người qua đường nhìn thấy thế này không khỏi thốt lên, đây mới thật sự đúng là cha con!

Nhạc Tiểu Bằng cũng không giận, giọng điệu vẫn điềm đạm “Nhiều năm không gặp, không nhớ rõ cũng đúng thôi”

Tay Hồ Duy trong túi quần đã nắm chặt thành quyền. Ông ta có thể nào như vậy! Có thể nào nói câu ấy nhẹ nhàng như mây thoảng mây trôi vậy!!

Hồ Duy cắn răng không hé nửa lời, đứng dưới tàng cây nhìn chăm chăm ông ấy “Ông còn nhớ rõ mẹ tôi không?”

“Nhớ, làm sao mà không nhớ rõ, mẹ con cả đời này ta không quên được”

Nói những lời này, Nhạc Tiểu Bằng không có dè dặt của tuổi trung niên, cũng không có sự sôi nổi không hợp lứa tuổi, thản nhiên bình thường mà lại có vẻ trịnh trọng không lẫn một tia lừa dối.

“Khi bà ấy chết, ông không nghĩ tới việc đến nhìn một lần”. Tiểu Hồ đỏ bừng mắt, phần nộ cố gắng kiềm chế mình để không bật ra câu hỏi “Tại sao

ông cũng không đến đón tôi”.

Một người đàn ông trẻ có khí khái nam nhi, kiên quyết, trong lòng quật cường nghị, ông nếu đã không cần tôi, tôi cũng nhất định không hỏi ông vì sao lại không cần.

Dù sao từ bỏ chính là từ bỏ, thậm chí huyết thống máu mủ cũng không quan trọng.

Nhìn Hồ Duy hiện tại như nhìn thấy bản thân khi còn trẻ, Nhạc Tiểu Bằng môi run rẩy, tựa như muốn nói điều gì. Nhưng run rẩy, vùng vẫy đấu tranh, mà cái gì cũng không nói ra. Ông nhìn Hồ Duy vẻ mặt tổn thương, trong mắt ngập tràn sự đau lòng, lại không dám biểu lộ, chỉ có thể bình tĩnh mà nói “Nhà họ đối với con không tốt”

“Không tốt như thế nào, trên mặt bị thương một chút là không tốt? Cho tôi ăn cho tôi mặc, nuôi tôi lớn, người khác có cái gì tôi có cái đó, còn có thể có cái gì không tốt?”

Đối với con tốt, đối với con tốt thì tại sao lại đi tham gia quân đội!

Con trẻ mới 18 tuổi, cao đầu gần như trọc, gầy như cây cột, cởi hết đồ đứng ở kia, bị bác sĩ chỉ huy kiểm tra thân thể, sau đó trong lên người bộ y phục màu xanh, trên xe lửa màu xanh rầm rập rời nhà xa trăm dặm.

Nhớ tới Hồ Duy khi đó, tim Nhạc Tiểu Bằng đau như dao cắt.

“Cha dưỡng con...”

“Ông ấy là ba tôi”

Nhạc Tiểu Bằng cười, đau khổ gật đầu “Đúng rồi, là ba con. Ba con... đã thoát khỏi thời kỳ nguy hiểm, có điều sau này cần phải tỉnh dưỡng, không thể làm việc ở khoa cấp cứu”

“Hiện tại ta ở Cù thành, tới Nhạn thành chỉ vì đi họp, ngày mai ta phải đi rồi. Ta biết lúc này con tiếp nhận ta rất khó, con cũng không cần kêu ta là ba. Nhưng mà...”

“Nhưng mà sau này con gặp khó khăn, hoặc thân thể ba con có gì không ổn, lúc nào con cũng có thể tìm ta. Đây là điện thoại của ta”

Một tấm card đưa tới trước mặt Hồ Duy.

Phía trên viết địa chỉ nhà, điện thoại bàn, di động...

Bàn tay nắm trong túi quần siết càng chặt, rồi buông ra, Hồ Duy cầm tấm card, nghiêm túc cúi đầu xem. Như thể đem từng địa chỉ, con số kia mà khắc từng cái vào trong lòng.

“Ông sớm biết tôi ở đây, có phải không?”

Bỗng nhiên đột ngột lên tiếng hỏi, hỏi đến tim Nhạc Tiểu Bằng run rẩy.

Ông ấy đã sớm biết mình ở nhà họ Đỗ, biết chính mình đi theo ai mà sống. Nhưng ông ấy chưa từng nghĩ tới việc tới tìm mình. Chỉ có anh dựa vào ấn tượng mà nhớ cha mình là bác sĩ quân y, vì vậy mới không hề nao núng mà dẫn thân vào quân đội. Anh nghĩ sớm muộn gì cũng có một ngày, anh có thể biết được tin tức của ông ấy.

Thật buồn cười, thật thảm thương.

Không được Nhạc Tiểu Bằng trả lời, đúng như Hồ Duy dự kiến. Anh lặng lẽ cầm tấm card, quay người đi.

Nhạc Tiểu Bằng ở phía sau anh đột nhiên nói “Hồ Duy, ta muốn đón con về Cù thành. Trở về cùng ta đi”

Ta muốn đón con về Cù thành...

Câu này từ lúc mẹ qua đời, Hồ Duy vẫn luôn mong đợi...

Anh từ 18 tuổi đến 28 tuổi, mong đến nản lòng nhụt chí, mong đến tiết trời xuân sang thu mấy năm, mong đến nỗi những ký ức mơ hồ về cha ruột cũng không nhớ được, ông nói ông muốn đón mình đi.

Hồ Duy quay lưng về phía Nhạc Tiểu Bằng, dưới ánh đèn đường là bóng lưng người đàn ông trẻ mạnh mẽ kiên cường, không chịu khuất phục.

“Lời này ông nói mười năm trước, tôi có thể sẽ đồng ý”

Nhưng hiện tại.

Anh quay đầu lại, nhìn Nhạc Tiểu Bằng mỉm cười.

Đó là một nụ cười đơn thuần.

Nụ cười phát ra từ nội tâm, không có nước mắt, không phải châm chọc, vừa có cổ chấp trẻ con lại vừa có vẻ nản lòng thoái chí cùng bất lực

“Biết ông còn sống, gọi ông một tiếng ba, đời này không thể ở bên ông báo hiếu, chờ kiếp sau nếu cuộc đời cho chúng ta ký hiệu nhận ra nhau, tôi lại đến báo hiếu”

Hiện tại.

Anh chỉ có thể vậy.

Hồ Duy khoanh tay từ từ đi tới phía trước, bỗng nhiên một tiếng gọi chân thành vang lên trong tòa nhà, kinh động hoa, kinh động cỏ, kinh động người đi qua đường

“Ba ơi...”

Một tiếng kêu nghẹn trong lòng mười mấy năm. Kêu đến tha thiết, kêu đến vang tận mây xanh!!!

Hồ Duy ngẩng đầu ưỡn ngực đi trên bậc thang, hai hàng nước mắt nóng hổi.

Hình tượng người cha trong trí nhớ thời thơ ấu dần hiện rõ.

Anh khóc rồi cười.

Trong lòng nghĩ.

Đã gọi lần này.

Chỉ gọi lần này.

Nhạc Tiểu Băng nhìn theo bóng dáng con trai càng lúc càng xa, ánh mắt đau thương.

Hồ Duy à... Hồ Duy...

Con ông.

Ông không đau khổ vì anh không nhận mình.

Ông khổ sở vì tuổi anh mới bao nhiêu, đã trải qua bao nhiêu đau khổ, trên vai gánh nặng bao nhiêu ân tình của người.

—

* Tư hàm, tư cấp: Mình hiểu nó kiểu như sao, gạch nhìn để biết cấp bậc của quân đội, công an ấy

Chương 18

Chương 18

Về cha ruột, Hồ Duy từng nghi ngờ, đoán chừng rằng ông không chết, đoán chừng ông còn sống, đoán chừng ... ông có ý định đi tìm mình.

Mối đầu sự nghi ngờ này chỉ tồn tại trong lòng một tia kỳ vọng xa vời, cho tới khi...

Lần trước Bùi Thuận thuận tới Nhận thành, suy đoán của Hồ Duy mới được chứng thực.

Anh và Bùi Thuận Thuận không quen không biết, hơn hai mươi năm chưa từng gặp mặt, anh ta đối với anh, hoặc là đối với gia đình lại biểu hiện ra vẻ quan tâm không giống bình thường.

Trong bữa ăn, Mạnh Đặc nhắc tới Nhị Nha, Bùi Thuận Thuận hỏi anh, cô là em gái ruột của anh?

Bèo nước gặp nhau, cần gì quan tâm nhà người khác có ai, ai có quan hệ gì với anh làm gì? Hỏi, đơn giản chính là muốn thăm dò xem mẹ anh sau khi tái hôn, có cho Hồ Duy thêm một người thân hay không.

Nhưng mà sự nghi ngờ kia chỉ là một cái chớp mắt, sau đó cân nhắc lại, Hồ Duy tự mắng mình nghĩ ngợi nhiều, cảm thấy có lỗi với Đỗ Hi.

Cha ruột anh làm sai chuyện gì mà không dám cho người biết, muốn tìm con trai lại phải kiếm một người tới trước thăm dò, hơn nữa, nếu thật muốn nhận anh thì đã nhận từ sớm.

Hiện giờ Nhạc Tiểu Bằng đến thật, nói muốn đưa anh đi. Nội tâm của một người trẻ tuổi như anh cũng có đấu tranh.

Có đứa con nào không khát khao được sống cùng với người thân của mình.

Ông ấy nói, muốn đưa mình về Cù thành.

Ông ấy là bác sĩ quân y nổi tiếng, trên trang web kia có tên ông, trên diễn đàn, trong miệng mọi người là một chuyên gia tiếng tăm lừng lẫy.

Trước ngực ông ấy có bảng tên ghi Nhạc Tiểu Bằng, ông ấy tên là Nhạc Tiểu Bằng.

Hồ Duy ngồi trên ghế ngoài phòng chăm sóc đặc biệt ICU, khom lưng, ngón tay mân mê miếng lá cây không biết nhặt được ở đâu ngây người.

Trong lòng anh có hận, cũng có khát khao.

Thật sự muốn đi Cù thành nhìn xem...

Cái nơi phồn hoa kia, bất kể là vị trí địa lý hay kinh tế, điều kiện đều tốt hơn rất nhiều so với Nhạn thành.

Muốn đi xem nhà ông ấy ở Cù thành, muốn xem cuộc sống hiện nay của ông ấy, muốn biết ông có tái hôn hay không, có đứa con nào khác hay không.

Nếu có, chắc cũng là mang họ Nhạc của ông.

Hồi đó Hồ Tiểu Phong ngang ngược, sinh Hồ Duy rồi thì nói gì cũng không chịu cho mang họ cha. Bà bảo đây là đứa con bà ngâm đắng nuốt cay hơn 10 tháng trời đưa anh đến thế giới này, sao lại có thể mang họ người khác? Bà càng muốn anh mang họ Hồ.

Khi đó Hồ Tiểu Phong mang thai bị cao huyết áp, vì Hồ Duy mà chịu không ít khổ sở, Nhạc Tiểu Bằng nghĩ ngợi, đã là con cái thì miễn là khỏe mạnh, mang họ gì thì có sao đâu, đâu có mang nhiều ý nghĩa vậy. Cũng đâu phải là hoàng thượng Ái Tân Giác La, sinh con thì hạ ấn chiếu chờ kế thừa sự nghiệp thống nhất đất nước. Nhưng Nhạc Tiểu Bằng đồng ý, mẹ Nhạc Tiểu Bằng, bà nội Hồ Duy không đồng ý.

Máu mủ nhà bà, có lý do gì mà mang họ với mẹ?

Hồ Tiểu Phong tức đến chết người không đền mạng, vừa qua thời gian ở cữ đã bắt đầu vắt chân lên tường luyện tập, trong phòng là máy hát giọng Đặng Lệ Quân, Bà ngân nga theo, cong eo, uốn người, thỉnh thoảng quay đầu trông chừng Hồ Duy nằm trên giường.

Bà nội Hồ Duy là người làm cách mạng mấy chục năm, ít nhiều gì cũng coi như một cán bộ phụ nữ, không thể chấp nhận nổi Hồ Tiểu Phong cái thói sinh hoạt như tư bản chủ nghĩa, đứng ở cửa giận dữ dậm chân

“Tôi nói chuyện với cô!!!”

Hồ Tiểu Phong giả vờ không nghe, mở máy hát lớn hơn.

Chỉ vì một cái họ, mẹ chồng nàng dâu mỗi ngày tranh đấu, làm nhà họ Nhạc nhiều năm không bình an, vì vậy bà nội cũng không thích Hồ Duy.

Khi đó, nghĩ lại thì Nhạc Tiểu Bằng thật sự nuông chiều Hồ Tiểu Phong.

Tuy rằng sống trên đời không bao nhiêu năm, nhưng non nửa đời, trước sau gả cho hai người đàn ông đều đối với bà rất tốt. Không hưởng quá phúc quá lớn nhưng càng không đau khổ quá nhiều.

Mảnh lá cây bị vằn vò trong tay đã mềm oặt không còn nhìn ra hình thù.

Như một đứa trẻ chưa từng được món đồ mà mọi người khác đều có, anh có thể không nghĩ, không nhìn, nói là không cần; nhưng khi thứ đó thật sự đặt trước mặt mình, cho dù trong lòng có cố gắng gạt bỏ, vẫn muốn được sờ thử, muốn được nhìn.

Phía sau kia, cha dưỡng nuôi anh mười mấy năm còn năm đó, trái tim vừa trải qua một trận trời long đất lở.

Vừa rồi, cha ruột anh đứng dưới lầu, lộ vẻ xúc động nói, ta muốn đón con trở về.

Tiểu Hồ nhắm mắt lại thật lâu, vùi mặt vào lòng bàn tay.

Lòng anh đau khổ giãy dụa.

Đỗ Hi ở phòng ICU ba ngày thì được chuyển ra.

Lúc đó không có Hồ Duy, chỉ có người nhà Đỗ, chuyển người đến phòng bệnh thường, Đỗ Hi còn có tinh thần trò chuyện với người nhà.

Câu đầu tiên khi ông tỉnh lại là “Hồ Duy đâu?”

Đỗ Kính biết nỗi lo trong lòng ông, vội khuyên “Đi làm rồi, ba đã sắp xếp ban ngày tại anh tới chăm sóc chú, buổi tối tới cháu nó, hai ngày nay em ở trong đó, nó bên ngoài chưa từng đi đâu”

Đỗ Hi yếu ớt chớp chớp mắt tỏ ý đã biết.

Đỗ Cam vốn giọng to, thấy Đỗ Hi tỉnh lại đã yên tâm được một nửa, nói chuyện sang sảng “Chú ba, đã như thế này rồi, chú đừng nặng lòng quá, cái tên nhóc khốn đó thích làm gì thì làm đi, chúng ta còn cả nhà người đây, con cái ai cũng tốt, còn sợ không có ai chăm sóc chú khi về già sao? Bằng không thì còn có Nhị Nha đấy”

“Bác nói cháu chuyện gì!”

Chưa dứt lời đã thấy Nhị Nha xách một đồng hồ từ bên ngoài vào. Thấy Đỗ Hi tình, cô thay đổi vẻ buồn lo mấy hôm trước, ríu ran như chim khách

“Bác ba!”

“Ừ”

“Bác có còn đau không?”

Đỗ Hi lắc đầu, nói chuyện rất chậm “Không đau”

“Không đau là tốt, nhưng mà bệnh này của bác phải tĩnh dưỡng, sau này không thể vất vả như trước được nữa đâu. Bác ngã xuống vậy, ông nội, bác cả bác hai, còn có anh Tiểu Hồ, lòng ai cũng tan nát vì bác đó”

Tình cảm của Nhị Nha đối với Đỗ Hi thân thiết hơn so với hai người bác kia..

Lúc cô còn nhỏ, Đỗ Hi đã cứu mạng cô một lần.

Lúc đó Nhị Nha học trung học, mỗi ngày đều có đủ loại bài tập, thi cử khiến tinh thần cô bị áp lực nặng, Nhị Nha bắt đầu có bệnh sợ trường học, mỗi ngày chỉ cần ngồi vào bàn ăn đều khóc, tìm đủ mọi lý do không đến trường. Ông nội chuyện gì cũng có thể chiều cô, riêng việc học là không chấp nhận một chút sự đại khái qua loa nào.

Hôm đó là ngày thi theo đề thi thống nhất toàn thành phố, sau khi Nhị Nha rời giường thì xoa mắt nói mình không nhìn thấy. Dì giúp việc ôm mặt cô lo lắng, nhìn trái nhìn phải cũng không thấy gì khác thường.

Ông nội cầm tờ báo, tay run lên, lên tiếng “Mặc kệ nó, nó giả vờ đấy”.

“Tiểu Đỗ Oản, ông nói cho con biết, bộ dạng con bây giờ không thể chấp nhận được”

Nhị Nha gấp đến muốn nhảy dựng lên “Con thật sự không nhìn thấy!”

Ông nội cười ha ha “Không nhìn thấy sao con đi trên lầu xuống được?”

Nhị Nha bật khóc “Con chỉ không nhìn thấy một mắt. Chỉ một con thôi!”

Đỗ Kê Sơn nửa tin nửa ngờ, từ sau tờ báo lộ mặt ra, nhìn cả buổi vẫn cảm thấy Nhị Nha giả vờ.

Tại sao không ai tin cô chứ?

Nhị Nha khóc lóc đặt mông ngồi lên sàn nhà, bắt đầu rên rỉ khóc lóc.

Bác ba Nhị Nha ban đầu cũng cảm thấy Nhị Nha tìm cách để nghỉ học,

nhưng thấy cô sốt ruột như lửa cháy thì xuất phát từ trực giác của bác sĩ, ngồi xuống nhẹ nhàng hỏi “Nha Nha, con cảm thấy mắt nào của con không nhìn thấy?”

Nhị Nha khóc òa lên “Bên phải”

“Đừng sợ, để bác ba nhìn thử xem” Đỗ Hi lấy tay che mắt trái Đỗ oản, lấy tay kia nhoáng lên trên trước mắt phải cô, phát hiện tròng mắt cô không hề chuyển động, cứ đứng yên một chỗ, vội vàng ôm cô chạy tới bệnh viện.

Bác sĩ nói áp lực nặng tạo thành việc mù tạm thời, cho uống thuốc thì sẽ khỏi. Nếu phát hiện muộn thì có khả năng không thể trị được nữa. Nhị Nha ghi nhớ ơn này của Đỗ Hi trong lòng mình, bây giờ ông bị bệnh ngã xuống, Nhị Nha cũng đặc biệt quan tâm.

Đỗ Hi mới làm xong phẫu thuật, không ai muốn kích thích ông, chỉ nói những chuyện không quan trọng, lãnh đạo với đồng nghiệp còn vui vẻ kéo tới phòng thăm ông.

“Ui chà, lão Đỗ à, bây giờ nên nằm nghỉ ngơi đi, đừng liều mạng”

“Không có gì đáng ngại”

“Cái gì mà không đáng ngại, không đáng ngại thì sau này chúng ta cũng không dám để anh làm việc ở phòng cấp cứu nữa, anh không biết chứ hôm đó tất cả đều sợ hãi”

Mấy đồng nghiệp lấy phim, hình ảnh tim của Đỗ Hi ra nói cho ông tình huống của mình, lại kể chi tiết quá trình phẫu thuật.

“Lúc thay van, chúng ta đã suy nghĩ rất nhiều, cuối cùng vẫn quyết định thay cho anh, tránh cho việc lần nữa mổ ngực ra nguy hiểm, hơn nữa việc tránh kháng đông máu ở phương diện này kỹ thuật chúng ta đã thành thực”

Đỗ Hi nghe rất chăm chú, liên tục tán thành, vì vậy mỉm cười hỏi “Ai phẫu thuật cho tôi? Lão Triệu mổ chính à?”

Cả phòng đầy bác sĩ anh nhìn tôi, tôi nhìn anh, cuối cùng nói “Là chủ nhiệm Nhạc của Cù thành”

“Lúc ấy tình huống hỗn loạn, ai cũng không dám chắc chắn. Chủ nhiệm Nhạc lại đang ở đây, ông ấy là người nhanh chóng quyết định khi phát hiện anh có dấu hiệu phong thấp, nếu không... ai mà nghĩ đến việc tim anh còn bị thế này...”

Đỗ Hi hơi ngớ ra những vẫn hiểu được, gật đầu “Vây cần cảm ơn ông ấy thật nhiều rồi”

Đồng nghiệp Đỗ Hi rời đi, ông không nói được rõ ràng thế nào, cảm xúc không giống như trước, chỉ yên tĩnh nhắm mắt lại, cả đám người nhà họ Đỗ không ai dám nói chuyện, đến 5-6 giờ, thời gian Hồ Duy tan tầm, Đỗ Hi mới nói với bọn họ “Mọi người về đi, tôi cũng nghỉ ngơi một lát”

Biết ông đang chờ Hồ Duy đến. Vì vậy mọi người đều lui ra ngoài, đứng dưới lầu bệnh viện, Nhị Nha nghĩ đến bộ dáng yếu ớt của bác ba trên giường bệnh, không tránh khỏi tâm trạng nặng nề ngửa đầu nhìn lên trên lầu.

Bác hai bẻ cổ cô lại “Con nhìn cái gì?”

Cô nhúu mày, xách túi đi về phía trước “Không nhìn gì cả”

Nhìn cô lớn lên, cô nghĩ gì trên mặt đều hiện ra bán đứng cô. Bác hai chấp tay sau lưng chếp chếp miệng, bước chân thông thả “Ai chà... con gái lớn không khỏi trưởng thành, bắt đầu suy xét mọi việc”

Nhị Nha đúng là suy nghĩ một việc.

Có điều, chuyện này cô muốn làm một mình.

Hôm nay tan tầm Hồ Duy gặp chủ nhiệm Thái, hỏi anh việc huấn luyện bên phía Cù thành, nghe nói anh muốn lùi ngày nhập học, lông mày lão Thái nhíu chặt

“Cậu đang có việc gì?”

“Ba tôi mới phẫu thuật tim, tôi muốn đợi ông qua thời kỳ dưỡng bệnh, trong nhà thật sự không có ai chăm sóc”

Việc này đúng là việc khó...

Lão Thái suy nghĩ tới lui, rồi rất nghiêm túc vỗ vai Hồ Duy “Lý do thì có thể hiểu, nhưng mà có thể khắc phục thì vẫn cố gắng khắc phục đi”

Lời này Hồ Duy hiểu là ý không thương lượng.

Từ xưa đến nay, trung hiếu khó vẹn toàn.

Nếu anh không mặc bộ quân phục này, gia đình – quốc gia – thiên hạ, nhà đứng trước.

Nhưng mà anh đứng ở đây, giấy trắng mực đen mệnh lệnh đưa ra, bất kể việc gì có thể buông xuống đều phải bỏ.

“Rồ!”

Hồ Duy đứng yên, nghiêm trang chào lão Thái, lái xe về hướng bệnh viện. Thời gian tan tầm, trên đường đi mất hơn một giờ, khi đến bệnh viện đã hơn 8 giờ.

Đẩy cửa, phát hiện Tô Nhiên đang ở trong phòng bệnh Đỗ Hi, chuẩn bị lau người cho ông. Đỗ Hi hình như ngủ rồi, trong phòng yên lặng, Tô Nhiên nhìn thấy Hồ Duy, vén tóc ra sau tai, đứng lên “Tôi thấy thời tiết hơi nóng...”

Hồ Duy thấy cô không ngạc nhiên, chỉ lập tức bỏ quần áo xuống, xắn tay áo lên nhận lấy việc này “Việc này để tôi làm, cô đừng chuẩn bị”

Tô Nhiên đỏ mặt đưa khăn lông qua, nhẹ tay đóng cửa lại, Hồ Duy làm việc nhanh nhẹn, lấy nước ấm, nhúng khăn lông vào, vắt khô một nửa, bắt đầu lau người cho Đỗ Hi.

Anh lau rất cẩn thận, đến cả tai, chân cũng không bỏ qua. Lúc này Đỗ Hi tỉnh lại.

Ông giật giật ngón tay, nắm lấy tay Hồ Duy đang lau tay mình, Hồ Duy sửng sốt nhìn lên, Đỗ Hi dùng ánh mắt ý bảo anh không cần cẩn thận như vậy.

Hồ Duy cười “Còn một chân cuối cùng nữa là xong rồi”.

Lau xong, anh mặc quần áo cho Đỗ Hi, lấy cái ghế dựa ngồi mép giường Đỗ Hi.

Trong một lúc hai người không nói chuyện.

Hồ Duy chỉ lẳng lặng ngồi yên với ông.

Hô hấp của Đỗ Hi rất chậm rãi, thật lâu mới có thể thở ra một hơi. Rất lâu sau, ông thông thả nói “Lẽ ra ba... nên nói sớm với con”

“Mẹ con đi có để lại cho cha ruột con một lá thư”

Hồ Duy vốn đang rũ mắt nhìn tay Đỗ Hi, nghe vậy bỗng ngược mắt lên.

Đỗ Hi cười áy náy “Khi đó vốn định hỏi con, có muốn đi tìm ông ấy không, nhưng... ở lễ tang mẹ con, con quỳ với ba, ba biết là không bao giờ ba lấy lá thư đó ra cho con xem”. “Lúc đó mẹ con đưa con tới Nhận thành, con vẫn còn là một đứa trẻ, ba sợ ba nói rồi mà cha ruột con không chịu nhận con, con lại cho rằng ba không muốn nuôi con, sợ con đau lòng”

“Dĩ nhiên” Đỗ Hi yên lặng nắm tay Hồ Duy “Hơn thế nữa là ba có lòng riêng, nếu để con đi, ba không nỡ...”

Hồ hấp dồn dập, Đỗ Hi hơi lộ vẻ đau đớn, nắm tay lên ngực áo, Hồ Duy lập tức cầm tay Đỗ Hi “Đừng nói nữa ba, con đều hiểu”

Đỗ Hi lắc đầu, nhất định muốn nói hết với anh “Ông ấy là ba con, lần này đi Cù thành... Con nên về đó xem, con trai, đi đi. Ba biết nhiều năm như vậy, con vẫn luôn nhớ ông ấy”

“Nếu ông ấy giữ con lại, ba không ngăn cản, sau này có nhớ thì đến Nhận thành thăm ba; nếu bên đó ông ấy đã có gia đình, không tiện thì con cứ trở về, ba nuôi con, mặc kệ con lớn đến bao nhiêu, đây luôn là nhà con”

Năm đó Hồ Duy dập đầu nói với Đỗ Hi, nếu người đồng ý giữ con, con đi theo người; nếu người có gia đình mới, không thuận tiện thì con đi, khi nào cần con, con sẽ quay về.

Hiện tại, Đỗ Hi nắm tay anh nói, tìm được ba ruột anh, ông ấy giữ anh thì ba không ngăn cản; ông ấy không thuận tiện giữ anh lại, anh lại quay về.

Lời nói như thanh đao, giết chết lòng người.

Đỗ Hi sai rồi sao, không sai; nhưng mà Hồ Duy sai rồi sao, cũng không sai. Đỗ Hi đau khổ nhắm mắt lại, Hồ Duy cũng cắn răng mặt không biểu hiện gì, hai cha con vẫn nắm chặt tay nhau

“Cứ đi đi...cứ đi đi”

“Con đi, lòng ba con hiểu rõ, lòng con ba cũng hiểu rõ. Chỉ cần con vui vẻ, ba đã thấy đủ rồi”

Gió đêm thổi nhẹ nhàng, Hồ Duy nắm tay Hồ Duy, từ từ thiếp dần. Trước khi ý thức mơ hồ, ông nói “Lá thư của mẹ con, ở trong ngăn kéo thứ hai trong thư phòng, con cũng mang theo đi đi”

Khoảng cách ngày 28 càng đến gần, Hồ Duy thu xếp hành lý, chuẩn bị lên xe lửa đi Cù thành.

Thân thể Đỗ Hi khôi phục tốt, đã bắt đầu thông thả đi bộ. Mỗi ngày vẫn giống như trước, ban ngày người nhà họ Đỗ chăm, buổi tối Hồ Duy tới chăm. Hồ Duy bị ăn một đấm của Đỗ Cam, Đỗ Hi có ý sắp xếp, không để Hồ Duy với người trong nhà chạm mặt.

Thời gian buổi tối hai cha con ở chung phần lớn là yên lặng, thỉnh thoảng

sẽ nói vài câu đơn giản.

Ví dụ như Đỗ Hi năm đó đi Cù thành, Cù thành như thế nào.

Ví dụ như ông dặn dò Hồ Duy, thời tiết ở Cù thành nóng hơn Nhận thành, chú ý đừng để bị nóng người.

Ví như ông nói thân thể mình hôm nay thế nào, đại khái khi nào thì khỏe lại, bệnh viện dự định sau khi ông bình phục sẽ để ông công tác ở bộ phận hành chính.

Tóm lại, không nói đến ngày kia, hai người không ai nói đến chuyện sắp sửa xa cách.

Thình thoảng, Hồ Duy đẩy xe lăn đưa Đỗ Hi đi công viên dưới bệnh viện tản bộ, Tô Nhiên đứng cách đó không xa, tay đút trong túi áo blouse trắng mỉm cười.

Hôm nay đã là 27, trước khi tan tầm, Hồ Duy đi tới khu nhốt chó phía sau. Hắc Tử đang uống nước. Hồ Duy nhào người trước nó, huýt sáo. Chú chó Doberman thấy người quen lập tức thè lưỡi vẫy đuôi chạy tới. Hồ Duy thò tay vuốt đỉnh đầu nó “Trời càng ngày càng nóng, sau này phải nhớ, lúc huấn luyện nhớ tìm bóng cây đứng, đừng để bị giành mất hết rồi mà nằm phơi bụng ra”

Hắc Tử thè lưỡi hớn hỏ liếm Hồ Duy.

Từ lúc Hắc Tiểu Bằng đi, anh vẫn luôn thay anh ấy chăm sóc nó. Huấn luyện viên Tiểu Triệu nhìn thấy Hồ Duy tới, lại gần chào “Trợ lý Hồ”
“Ừm”

“Nghe mọi người nói anh phải đi”

Hồ Duy lấy tay đùa với Hắc Tử, ánh mắt không rời khỏi nó “Đúng vậy”. Tiểu Triệu thấy sự chú ý của Hồ Duy đều ở trên chú chó nên cũng nói “Gần đây trời nóng, nó không thích ăn gì hết”

“Vậy lúc cơm trưa bớt thịt mà cho nó thêm hai miếng dưa”

Sau khi Hách Tiểu Bằng xuất ngũ, Hồ Duy vẫn luôn thực hiện lời hứa đến thăm nó thường xuyên, Hắc Tử cũng rất ỷ lại vào anh. Tiểu Triệu nhìn Hắc Tử, hơi lo lắng “Sĩ quan Hách đi rồi, anh cũng phải đi rồi, nếu nó biết lại không chịu ăn cơm”

Hồ Duy thả lỏng tay, ném quả bóng về phía tòa nhà, Hắc Tử lập tức quay

đầu đuổi theo. Hồ Duy mỉm cười nhìn động tác Hắc Tử nhanh nhẹn “Vậy cậu đừng nói cho nó biết”

Ở đây, nếu một người đi, chó luôn buồn bã hơn cả người. Hắc Tử ngậm quả bóng chạy về phía Hồ Duy vẫy đuôi ý khoe khoang, Hồ Duy vỗ vỗ tay, quay người đi.

Trước khi đi, Hồ Duy muốn tới một nơi.

Một nơi mà không ai biết, chỉ thuộc về một mình anh, như một căn cứ bí mật.

Chạng vạng, xe chạy dọc theo đường Vạn Phúc, rẽ trái rẽ phải rồi vào khu vực cũ, khu vực này Nhận thành quy hoạch nhiều năm nhưng chưa phá bỏ, di dời dân. Nhà cao, nhà thấp, hẻm nhỏ, rắc rối phức tạp.

Hồ Duy dừng xe ở đầu một hẻm nhỏ, sau đó quen thuộc đi vào ngõ nhỏ bên phải.

Một tiểu viện nhỏ, trong viện có mấy nhà trệt, tầm ba bốn hộ gia đình ở đó. Ngoài cánh cửa đôi có chậu hoa đủ mọi kiểu dáng, còn có khăn trải giường phơi bên ngoài.

Hồ Duy đi thẳng vào sân nhà phía đông, anh cúi đầu, bước chân rất nhanh, đang lấy chìa khóa định mở cửa. Đột nhiên anh dừng chân. Trên bậc thang, Nhị Nha mặc áo lông, ngồi ôm chân chờ ở đó. Cũng không biết đã đợi bao lâu, đầu lệch qua tựa vào cây cột, ánh mắt trống rỗng.

Nhìn thấy Hồ Duy, cô lúng ta lúng túng đứng lên.

Trong mắt Hồ Duy thoáng vẻ kinh ngạc, có vẻ như không hề ngờ nơi này có thể bị người khác biết. Nhưng, sự ngạc nhiên chỉ trong nháy mắt.

Anh trấn tĩnh lướt qua cô, vươn tay đưa chìa khóa cắm vào ổ khóa.

Mở cửa.

Ngay lúc Hồ Duy sắp vào nhà.

Nhị Nha từ phía sau bỗng nhiên ôm anh thật mạnh, giống như khi còn bé, ôm một món đồ chơi lớn yêu thích, trong mắt ngập tràn sự dựa dẫm, tràn ngập nước mắt, tràn ngập sự không muốn buông tay.

Mặt cô dán vào lưng anh.

Sau đó, một tiếng làm người nghe tan nát cõi lòng

“Đừng đi...”

Chương 19

Chương 19

Mỗi người thanh thiếu niên trong thời kỳ quá độ thành đàn ông đều có một căn cứ bí mật, họ đối với lãnh địa của mình có quyền khống chế tuyệt đối. Là nơi không ai có thể xâm phạm, không thể bị người ngoài phát hiện. Chỗ đó có thể là nơi khi còn nhỏ họ đào hố chôn quả cầu pha lê, chuồn chuồn, bướm; có thể là những truyện tranh, bìa báo có nữ sinh xinh đẹp; cũng có thể là đủ thứ thượng vàng hạ cám, máy chơi game với thuốc lá.

Sau này, xã hội phát triển, công nghệ cao xuất hiện thì bắt đầu biến thành ổ cứng máy tính, di động chứa thư mục riêng; dần dần lại biến thành những nơi của riêng mình như xe, nhà. Tóm lại, khái quát một câu về nơi này là để thỏa mãn tự do tuyệt đối về mặt tinh thần.

Chỗ giấu ở đường Vạn Phúc này, một tiểu viện rách nát tro bụi, chính là lãnh địa tinh thần của Hồ Duy.

Nhìn vẻ quen thuộc của anh thì biết anh thường xuyên đến đây. Nhưng anh không bao giờ nghĩ tới việc nơi này sẽ có người phát hiện.

Nhị Nha liềm chết ôm chặt anh, mặt dán vào lưng anh, tay ôm eo anh, gần như cầu xin anh “Đừng đi...”

Câu đừng đi này, mang theo ý cầu xin chân thành, mang theo sự lấy lòng dịu dàng, ghen ngào làm nát lòng người!

Giống như một cô bé búi tóc trái đào sai lầm xông vào đứng trước thành trì chiến tranh, cô ngựa đầu, đứng trước cửa thành cao lớn hùng hồn khóa chặt kia, không biết bên trong chiến tranh thảm khốc đến mức nào, hồn nhiên không biết non sông mệnh mông bát ngát thế nào. Cô chỉ nghĩ muốn xông vào nhìn một cái, thỏa mãn lòng hiếu kỳ mãnh liệt của mình.

Cửa thành không mở, cô nghĩ mọi cách, ngửa mặt đối diện với binh lính trên tường thành cất giọng non nớt “Này...”

Binh lính vẻ ngoài nghiêm nghị, đối mặt với tiếng kêu của cô làm như không nghe không thấy. Cô bé tóc búi trái đào cực kỳ khổ sở, trước cửa thành vòng tới vòng lui, sờ cái này một chút, moi cái kia một tí, cô chợt lóe lên ý nghĩ, học theo truyện cổ tích, hái một nhánh hoa dại ven đường dâng lên làm lễ vật, lấy tay bắt thành loa, nhẹ nhàng nói với cái khóa kia “Người mở cửa đi nha”

Câu này làm mềm lòng tướng quân trong thành. Khóa kia kéo kẹt mở ra, là ngàn dặm vạn dặm lấy lừng, cát vàng đầy trời, quân binh hò hét, nơi xa kia là núi xanh trùng điệp; tất cả trong khoảnh khắc này, hướng về phía cô bé khờ khạo cầm bông hoa dại kia lộ ra phong cảnh non sông oai phong tráng lệ. Từ đây, vốn là thảm thương một đồng xương trắng vô định chất bên bờ sông quê hương, cũng vì cô mà giữ lại sự sống, giữ lại cho người một giấc mộng đêm xuân nơi khuê phòng.

Nhị Nha đã ở đây chờ Hồ Duy vài ngày.

Từ hôm ở bệnh viện thăm Đỗ Hi về, Nhị Nha đã có suy nghĩ muốn tìm Hồ Duy, Đỗ Hi sắc mặt tái nhợt năm kia không nói một lời, dù bên ngoài vẫn nói là khá tốt, nhưng Nhị Nha biết, ông vì Hồ Duy mà đau lòng.

Toàn bộ nhà họ Đỗ đều vì hai người mà không khí buồn buồn.

Nhưng ban ngày Hồ Duy đi làm, ở đơn vị nào cô không biết, tan tầm anh đến bệnh viện, bệnh viện nhiều người vậy không tiện nói chuyện. Càng đến gần ngày Hồ Duy phải đi, Nhị Nha càng lo lắng.

Cô nghĩ, trước khi đi anh phải về nhà dọn dẹp đồ đạc. Cô lái xe đến nhà Đỗ Hi chờ anh, người còn chưa kịp xuống xe đã thấy anh cầm hành lý từ trong đi ra. Ma xui quỷ khiến Nhị Nha theo anh tới đây.

Lúc cô theo dấu anh là buổi tối, cô theo Hồ Duy tới đây, cô trốn trong hẻm nhìn thấy anh vào một sân nhà, vào một nhà trong đó, sau đó đèn trong phòng sáng lên. Ánh đèn chiếu lên hình bóng Hồ Duy đang cởi áo.

Lúc đó Nhị Nha kinh hoàng nghĩ: này này này này này, đây là “kim ốc tàng kiều”!!!

Nhưng nếu giấu người, sao lại giấu ở chỗ mà bị phá hủy tro bụi vậy. Nhị

Nha trốn trong sân, lo lắng nhìn về phòng kia suy nghĩ, tưởng tượng anh làm gì ở bên trong, cùng ở với ai trong đó.

Tầm 20 phút sau, Hồ Duy ra ngoài, quần áo chỉnh tề không có gì khác thường, sau đó khóa cửa lại.

Còn khóa nhốt người bên trong??

Lông tơ Nhị Nha dựng đứng lên, ý định tìm Hồ Duy nói chuyện cũng quên sạch, sợ tới mức lập tức bỏ chạy, đêm hôm đó cũng không hề chợp mắt.

Cô đau khổ nghĩ, anh Tiểu Hồ là người đứng đắn nghiêm túc như vậy, sao lại có thể biến thành người biến thái nhốt người bên trong nhà mình khóa lại vậy.

Nhị Nha mâu thuẫn, sợ hãi, mà lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến cô ban ngày lại lén lút đi tới đó một chuyến.

Ban ngày, tiểu viện có nhiều người, xe đạp đi qua chuông kêu leng keng trong ngõ nhỏ, ông cụ dọn ghế ra cửa phơi nắng, mọi thứ đều là sinh hoạt bình thường. Cô tìm được gian phòng kia, nhón chân nhìn vào bên trong, nhưng cửa kính cửa sổ thủy tinh mờ nên không nhìn thấy gì. Bỗng nhiên phía sau có bác gái lớn tuổi dịu giọng hỏi “Cô gái, cô tìm ai vậy?”

Nhị Nha nhanh chóng quay lại, dáng vẻ bị người phát hiện hoảng hốt “Cháu cháu cháu tìm Hồ Duy!”

“À, tìm Tiểu Hồ à” bác gái hất thau nước bắn vào trong ao “Cậu ấy không thường đến đây, có khi một tuần mới đến 1, 2 lần, cô tìm thì gọi di động cho cậu ấy mới được”

“Bác biết anh ấy?”

“Biết chứ sao không, lúc trước cậu ấy với mẹ thuê gian nhà này của ta. Ở đây vài tháng mà”

“Mẹ anh ấy?”

“Ừ, mẹ cậu ấy, cô ấy rất đẹp. Nhưng mà nghe nói sau này...”

Nghe nói là hồng nhan bạc mệnh, mất rồi. Bác gái thương tiếc lắc đầu “Cô là người nhà cậu ấy à?”

“Cháu là...” Nhị Nha thuận miệng nói dối “Cháu là em gái họ xa, nay tới đi học nên tiện đường đến thăm anh ấy. Bác à, bác biết bây giờ ai ở trong nhà này không?”

“Nhà này à, trong nhà không có ai ở mà”

Cái gì???

“Sau khi Tiểu Hồ với mẹ nó dọn đi, nói là gả đến nhà người khác, nhà này của ta vẫn để không, bởi vì khu vực này nói giải tỏa đã nhiều năm, không ai đến nữa. Mấy năm trước Tiểu Hồ lại về, thuê lại nhà này”

“Anh ấy ở đây à?”

“Ít lắm, nó ở đây chăm sóc cây cối, thỉnh thoảng lại tưới nước, dọn vệ sinh, ở một lát rồi đi”

Nhị Nha nghe thì hiểu.

Thì ra, đây là nơi anh và mẹ anh đã từng ở.

Nhà này có ký ức của mẹ anh.

Anh ở căn phòng này bởi vì hoài niệm cuối cùng của anh với mẹ, anh không muốn bị ai quấy rầy. Cả Đỗ Hi cũng không được.

Vì vậy Nhị Nha ở đây chờ liên tiếp ba ngày, tối nào cũng đến đây chờ. Cô tin chắc chắn anh nhất định sẽ quay về đây một lần trước khi đi. Đêm nay dường như sắp có bão, không khí đặc quánh lại, gió thổi ù ù. Nhị Nha quần chặt áo lông trên người, chờ lại chờ, chờ sắp ngủ gục rồi, cuối cùng Hồ Duy cũng tới.

Bàn tay cầm chìa khóa dừng lại giữa không trung, rồi lại rất bình thường tiến tới mở cửa ra.

Cánh cửa gỗ cũ kỹ, màu sơn hồng đã bong ra từng mảng nhìn không rõ, trên cửa có một tấm kính được giấy báo dán lại. Kéo ra có tiếng vang kè kệt.

Hồ Duy vẫn mặc kệ cô ôm mình như vậy, cũng không quay đầu, vào nhà lập tức sờ mở đèn, anh bước chân lên, tay Nhị Nha vì vậy cũng tự nhiên buông lỏng ra.

“Tách”

Tiếng đèn treo trên đầu vang lên, chiếu sáng cả gian phòng.

Hồ Duy đứng dưới đèn, Nhị Nha đứng ngoài cửa.

Anh hỏi “Tại sao lại tìm được chỗ này?”

Cô lại rất thành thật, cúi đầu thật thà “Đi theo anh”

Đúng như dự đoán của Hồ Duy, anh cười lạnh “Theo mấy lần?”

“Theo một lần”

“Chỉ một lần có thể tìm lại đúng chỗ, trí nhớ em đúng là tốt”

Một trận gió to thổi qua khiến Nhị Nha rung mình. Cô nhìn thẳng Hồ Duy, lại lặp lại lần nữa “Anh có thể đừng đi không. Em biết ba ruột anh tới, ông ấy muốn đưa anh về. Nhưng, nhưng mọi người đều cần anh”

Hồ Duy trực tiếp hỏi “Ai cần tôi?”

“Em...” Nhị Nha liếc đôi môi khô khốc, sửa lại “Chúng ta, bác ba”

Hồ Duy cầm chìa khóa tiện tay ném lên bàn, đi vào phòng trong kéo tủ ra, tự mình dọn đồ.

Nhưng anh không đóng cửa.

Nhị Nha do dự đi vào, nhìn anh lấy từng món quần áo từ cái tủ không lớn lắm đem ra ngoài. Bên trong treo vài món đồ quân trang, có áo bông khi tết thấy anh mặc qua, cũng có áo sơ mi mặc hè, còn có quần áo mặc nhà.

Căn phòng rất nhỏ, bởi vì không có người ở nên lạnh căm căm, nhưng mà rất sạch sẽ, bày biện đơn giản.

Đối diện là một cái giường trải drap màu xanh nhạt, chăn gối xếp ngay ngắn đầu giường. Đối diện giường là cửa sổ, một cái bàn viết màu vàng, mặt bàn để một tấm kính dày, trên có đèn bàn, có mấy quyển sách. Trên cửa sổ có mấy chậu hoa xanh um tươi tốt, sức sống bừng bừng.

Nhị Nha không nhận biết mấy loại hoa cỏ, nhưng có một chậu cô biết, là hoa lan. Cô nhìn những chậu cây, thậm chí có thể tưởng tượng đến hình ảnh Hồ Duy một mình nơi này chăm sóc chúng.

Anh ngồi ở đó, cúi mắt kiên nhẫn vì chúng mà thêm chút đất, tưới nước, sau đó dùng cái xẻng nhỏ vỗ vỗ, bưng chậu lên đặt bên cửa sổ, cho chúng lười biếng phơi nắng. Thông thường là người ta rảnh rồi mới có kiên nhẫn, có thời gian mà chơi cây cảnh, còn anh cố gắng chăm sóc như một loại thú chơi cô độc.

Một người có thể cô đơn, tịch mịch đến mức nào mới có thể dựa vào chút hoa hoa cỏ cỏ tìm sức sống.

Nhìn trang trí trong phòng, lòng Nhị Nha nóng lên, mắt ngấn nước, cố chấp nhào lên không chịu buông tha mà lại ôm lấy anh “Em biết anh không thích nhà họ Đỗ...”

Cô nói vội vàng, sốt ruột dường như cho anh thấy lòng mình, lại như sợ mình không hiểu anh.

“Em biết anh không thích ăn nhờ ở đậu, không thích bác hai nói chuyện với anh như vậy, em biết anh không có mẹ, anh cảm thấy ở đâu cũng không phải là nhà. Nhưng mà anh biết bác ba, ông nội, chúng ta đều thật tình đối xử tốt với anh, anh không muốn nợ chúng ta quá nhiều, cho nên, anh mới đi bộ đội đúng không? Anh biết ba anh là quân y, cho nên anh mới tham gia quân đội, anh hy vọng có một ngày sẽ biết được tin tức của ông ấy, đúng không? Trong lòng anh có khát vọng có ba, đúng không?”

Tham gia quân ngũ có tiền trợ cấp, có tiền thu vào, lại cực ít có chỗ cần tiêu tiền.

Tham gia quân ngũ có thể rời nhà đi.

Anh không muốn Đỗ Hi bỏ tiền vì mình, cung cấp cho anh học thêm. Học đại học chính là bốn năm, muốn tìm công việc, có chỗ làm tốt thì lại là học thêm nghiên cứu sinh, bảy năm ăn uống tiêu phí, ăn, mặc, ở, đi lại, Đỗ Hi cho anh bao nhiêu ân tình, anh dùng thời gian tương lai đổi lại.

Nhưng anh vẫn muốn được học, cho nên mới nỗ lực như vậy trong quân đội.

“Em đều biết hết, em hiểu hết” Nhị Nha yên lặng chảy nước mắt, nước mắt trong suốt tử thân “Em cũng không có ba mẹ, em biết anh muốn đi Cù thành với ba, chuyện này không có gì không đúng, cho dù ông ấy có cưới vợ có con khác, ông ấy cũng vẫn là ba của anh, là người đã cho anh sinh mệnh, anh vẫn còn ký ức về ông ấy đúng không? Ông ấy đối với anh mà nói, bác ba có thể nào cũng không thay thế được”

“Có khi em cũng không thích bác hai nói chuyện với em như vậy, không thích người trong nhà đều thương hại em, em biết họ xem thường em mê tiền, trước đó bác dâu hai nói với bác hai, nói sau này ông nội không còn nữa thì nhà của ông nội, tiền tiết kiệm của ông chắc đều để cho em. Bác dâu muốn bác hai khuyên ông nội chia đều tài sản, đi công chứng, bác ấy biết em ở ngoài cửa nghe thấy lại giả vờ hỏi em có đủ tiền tiêu không. Thật sự em không muốn nhà của ông nội, em chỉ muốn có ba mẹ, có thể tự mình kiếm tiền, tự mình chăm sóc bà ngoại”

Nhị Nha đào tìm đào phổi ra mà nói với Hồ Duy, cô cảm thấy nếu nói những suy nghĩ mà mình cất giấu trong lòng không bao giờ nói với người khác ra, cô nói nhiều như vậy, đơn giản chỉ muốn nói với Hồ Duy, anh không chỉ có một mình.

Có em ở đây với anh.

Trong nhà này, có người hiểu anh.

“Nhưng mà, nhưng mà có khi anh không có cách nào khác, họ là người thân của anh, trên thế giới này ngoài cha mẹ là người thân yêu nhất của mình thì chính là họ, họ không xấu bụng, họ đối với mình thương hại hay thông cảm cũng không sai, anh không thể bởi vì sự tự trọng của mình mà kháng cự người khác đối xử tốt với mình, ai cũng mong được người khác quan tâm chăm sóc... người làm sao mà không cần người khác yêu quý chứ...”

Thân thể Hồ Duy cứng đờ bị Nhị Nha ôm, trong tay anh còn cầm quần áo định mang theo, anh im lặng mà nghe, im lặng cảm nhận nước mắt cô thấm vào lưng áo sơ mi của anh, nước mắt nóng hổi ào ạt, nhiệt độ cơ thể nóng hổi, nhiệt độ nóng bỏng tình cảm cô gái nhỏ.

Cô nghiêm túc mà nói mình hiểu anh.

Để anh thấy được tất cả.

Cô hiểu ý nghĩ của anh, hiểu tình cảm của anh.

Tất cả mọi người mắng Hồ Duy vong ân phụ nghĩa, chỉ có mình cô nói anh muốn đi tìm ba anh là đúng.

Trong giờ phút này ai có thể không động lòng!!!

Hồ Duy muốn quay lại giúp cô lau nước mắt, anh vừa động dậy, Nhị Nha lập tức liều chết ôm chặt lấy, gần như con thú nhỏ rên rỉ “Anh thích em đúng không?”

“Em biết anh thích em, lúc ăn tết ở cửa phòng em, em đã biết anh thích em”

Quần áo đang được bàn tay kia cầm bỗng bị ném qua một bên. Anh cúi đầu gỡ từng ngón tay Nhị Nha đang ôm bên hông anh, cô không chịu buông, anh liền hơi dùng sức, cô sợ đau nên gần như buông tay ngay.

Cùng lúc đó Hồ Duy xoay người, đối mặt với đôi mắt ngập nước của cô.

Nhị Nha ngược đầu lên, tóc rối tung, chớp mũi hồng hồng, đôi mắt cũng hồng.

Gần như nhanh đến mức không để người kịp phản ứng. Anh nặng nề cúi đầu, cắn môi cô.

Mà đôi tay kia mới bị anh bẻ ra kia cũng không hề do dự, vốn từ ôm eo anh đã thuận thế biến thành ôm cổ anh.

Một cái ôm này của Nhị Nha. Tiểu Hồ nhắm mắt lại thật mạnh, trong lòng anh thành trì mệnh mông cuộn cuộn ầm ầm sụp đổ, trong đầu chỉ còn một ý nghĩ.

Xong rồi!

Bước chân nghiêng ngả lão đảo, cánh cửa vẫn đang mở rộng bị Nhị Nha dùng thân thể áp mạnh lên, hai tay giơ lên cao trên ván cửa bị bàn tay khác nắm chặt lấy.

Trong không trung đột ngột vang lên tiếng sấm sét, mưa to tầm tã đổ xuống. Nhị Nha chưa bao giờ có người yêu, lại bất ngờ không dạy mà hiểu nghênh đón nụ hôn này. Cô vuốt ve đầu tóc Hồ Duy, phía sau đầu anh sạch sẽ, xanh xanh chân tóc, đầu ngón tay từ gáy anh tiến lên cổ, mang theo ý trấn an vuốt ve.

Hồ Duy áp cô lên cửa, môi ngậm lấy môi, sống chết dây dưa.

Anh rất tham lam, cô mới hơi động đã bị giam giữ chặt chẽ hơn.

Nhị Nha nhắm hai mắt, tay từ cổ chuyển xuống vai Hồ Duy, cuối cùng... đặt trên ngực anh, nắm lấy nút áo trên túi anh.

Cô thuận theo mà nhận lấy, mà hôn lại anh, cô không có chống cự, thậm chí còn có chút dễ dàng.

Mưa to cọ rửa mảnh sân không lớn không nhỏ, những giọt mưa rất lớn bắn tung tóe trên cửa kính, ngay sau đó là mưa đá nện xuống bùm bùm.

Ngay lúc đó Hồ Duy ngừng lại.

Hai người thở dồn dập, giống như đêm anh đổ bệnh, trán tựa lấy trán.

Anh oán giận nhìn cô.

Nhị Nha cũng hồn nhiên nhìn lại “Anh không tiếp tục sao?”

Không thể tiếp tục.

Nếu tiếp tục, cùng tiểu tổ tông này thật sự dây dưa sẽ rất mơ hồ. Lại ở thời

điểm đặc biệt như thế này.

Nếu tiếp tục, cô một mình ở Nhạn thành, ở nhà họ Đỗ, phải làm sao bây giờ.

Người này, phải tính như thế nào.

Hồ Duy nói “Anh đưa em về”

Cô lắc đầu “Không đi”

Hồ Duy nhếch miệng cười “Không đi, vậy tự mình ở lại đây”

Hôm sau, Nhị Nha bị lạnh mà tỉnh lại.

Cô ngủ trên giường, quần áo vẫn là đồ của ngày hôm qua, áo lông, quần jean, vớ cũng không cởi. Trên người đắp cái chăn rất dày, trên chăn còn một cái áo bông, vậy cô kín mít. Trời mưa làm nhà ẩm ướt lạnh lẽo, lại là nền gạch nên không cẩn thận sẽ dễ bị cảm.

Trong phòng có cái chậu đồng, bên trong có mấy cục than.

Cô bọc một tầng chăn bông ngồi dậy, dựa vào đồng chăn mền hỏi “Anh làm gì vậy?”

Hồ Duy đưa lưng về cô cười “Trời mới mưa to, cũng còn sớm nên chưa có quán nào mở cửa, ăn tạm một chút đi”

Anh đưa cho cô một bao giấy bọc củ khoai lang nướng, trên đó còn rưới mật ong. Mật ong thơm ngọt vào tận lòng người.

Nhị Nha mê đồ ngọt.

Cô nhận lấy, lấy tay bẻ đôi ra, màu khoai vàng cam mềm như bông thơm nức.

Hồ Duy đứng lên, lấy một bình nhỏ tưới cho cây hoa lan trên cửa sổ. Nhị Nha cắn khoai lang, hình như trong lòng có dự cảm “Anh phải đi sao?”

Hồ Duy nhẹ nhàng buông bình nước, trong tầm tay anh có một túi hành lý lớn “Anh phải đi”

Động tác cắn khoai của Nhị Nha chậm lại, “Vậy anh còn quay về không?”

Anh quay đầu nhìn cô, mỉm cười, chỉ nói một câu “Kiếp sống cách mạng thường chia tay”

Khi anh cười tươi lộ hàm răng trắng, khóe mắt có nếp nhăn nhỏ.

Nụ cười này của anh, Nhị Nha biết, anh sẽ không quay trở lại.

Xe lửa rầm rập băng qua non xanh nước biếc, hướng thẳng tới Cù thành.

Hồ Duy nhìn phong cảnh ngoài cửa sổ, cô độc ngồi nơi đó.

Khi anh đi, anh để lại cho Nhị Nha hai món đồ.

Một là cái áo bông trên người cô.

Hai là chậu hoa lan mà mẹ anh đã chăm sóc nhiều năm.

Sau này Nhị Nha mới biết, đó là chậu hoa sen lan, giá trị ngàn vàng.

Chậu hoa lan đó là vật đáng giá nhất trên người Hồ Duy, cũng là vật không thể bỏ xuống được nhất.

Chương 20

Chương 20

Cù thành.

Cù là rồng con, “Bão Phác Tử” viết: mẹ rồng gọi là Giao, con gọi là Cù, thân như đuôi rắn, da có vảy, giáp sắt không bằng, cực kỳ quý giá.

Cù thành, nghĩa như tên, là nơi anh hùng tụ tập, long hổ đua tranh, lưng dựa núi, biển phía đông, còn có bình nguyên. Ngoài cửa thành là cửa khẩu pháo đài hiểm trở nhất của Vạn lý trường thành, Cư dung quan. Địa thế đặc thù, hiểm yếu, tập trung toàn anh hùng hào kiệt đóng quân, có thể hình dung bên trong rộng lớn, mạnh mẽ hùng hồn thế nào.

Xe lửa chạy suốt 8 giờ, rầm rập chạy thẳng đến thành phố này. Bên ngoài ga xe lửa Cù thành, có một chiếc Jaguar XJ màu đen đang đậu, kiểu dáng xe đặc thù có hơi hướng phong cách nhà giàu. Không gian bên trong xe rộng rãi, có thể thấy được cải tạo lại, mặt bàn màu xám ban đầu đã được thay thế bằng gỗ hồ đào, ghế tựa được bọc bằng da trâu màu nâu. Nhìn từ xa tới gần, từng chi tiết trong xe biểu thị rõ sự xa hoa kín đáo.

Trên ghế điều khiển có một người lười biếng dựa trên ghế. Một người đàn ông trẻ.

Họ Vệ, tên Nhụy.

Vệ Nhụy, ý nghĩa sum suê. Ý là cành lá tươi tốt, hoa tươi rực rỡ. Tên mang ý nghĩa hoa cỏ, mà lại xung khắc với anh ta.

Tầm tháng tư tháng năm, nhiệt độ Cù thành hơn 20 độ, trong thành tơ liễu bay đầy. Anh ta mở cửa xe một nửa, đeo kính râm, áo sơ mi trắng lỏng lẻo khoác trên người, cổ áo mở hai nút, lộ ra làn da trắng khác người của người đàn ông. Áo sơ mi nhãn hiệu Camicissima của Ý, giá cả không thấp, cho thấy chủ nhân là người có tiền. Bên trong xe bị gió thổi mấy sợi tơ liễu vào,

người đàn ông yên lặng né về phía sau, có vẻ không thích mùa này.

Không chờ người đó có ý kiến, Bùi Thuận Thuận ngồi ở ghế phụ đã ngửa mũi hắt xì một cái “Mấy cái tơ liễu này không biết còn bay tới khi nào, làm người ta khó chịu quá, đóng cửa sổ lại đi, cậu nhìn qua cửa sổ cũng có khác gì đâu? Để vậy đi ứng lại mất nửa cái mạng”

Thuận Thuận nói không phải vì bản thân mà vì người ngồi bên cạnh.

Anh ta có cơ địa cực kỳ dễ dị ứng, đặc biệt là với phấn hoa và khói bụi, nghiêm trọng nhất cả người nổi mẩn đỏ. Thời tiết Cù thành lúc này là lúc hoa nở nhiều nhất, trắng, hồng, vàng, đỏ, nhiều tới mức giống như Lưu bà bà trên đầu gắn đầy trâm hoa; hoa thì cực kỳ quyến rũ, rất giống người đẹp ngây thơ đầy nét xuân thì; nhiều hoa thì cũng có thể lấy mạng anh ta!

Cho nên mỗi khi tới mùa này, gần như vào ban ngày anh ta không ra khỏi cửa, mỗi người bên cạnh chăm sóc anh ta đều hết sức chú ý cẩn thận, cẩn thận lại cẩn thận.

Lần trước có người mời anh ta ăn cơm, vì lấy lòng nên làm cái gì gọi là “Kính viên gia yến”, kính viên, cũng nghĩa như mặt chữ, tức là làm tại hoa viên nhà, đủ loại hoa, đủ loại cây, còn có một cái đình trên hồ nước, học đòi văn vẻ.

Anh đi, uống hai ngụm trà, trong bữa tiệc có một cô gái cực đẹp ngượng ngùng bưng lên một món ăn nhẹ, gọi là “Tình nữ nhi”, dùng tổ yến nấu lên, chế biến thành bánh, anh hào hứng nếm thử một miếng, kết quả ngất xỉu.

Chủ nhà lo lắng gọi cấp cứu, nâng lên xe đi đến bệnh viện, hỗn loạn thành một đồng. Ở bệnh viện, bác sĩ hỏi rốt cuộc anh đã ăn những gì? Chủ nhà vò đầu, không ăn cái gì đáng ngờ mà, đều là những món ăn quý giá đặc biệt, người ta đã mời đầu bếp chuyên nấu những món ăn cho những nhà quyền thế, ngộ độc thức ăn là không có khả năng rồi.

Sau đó bạn anh ta tới hỏi, đồ ăn đó có món gì sử dụng hoa không. Chủ nhà vỗ đùi, hồng rồi, hồng rồi, cái món “Tình nữ nhi” kia không phải là lấy hoa thực được mài nhỏ ra nấu nước làm thành sao?

Trận bệnh này của anh ta kinh động cả nửa giới chủ của Cù thành, từ đó về sau ai muốn mời anh ta dự tiệc đều phải xác nhận kỹ lưỡng, ngàn lần vạn

lần dừng bày vẽ những món ăn đa dạng, ngay cả bông cải xanh cũng không được!

Thuận Thuận khuyên anh ta, Vệ Nhuy không thèm nghe, vẫn chăm chú nhìn vào con đường đối diện sân ga. Sau một lúc, anh mới hừ “Nói mấy giờ thì đến?”

“4 giờ 15”

Lại nhìn đồng hồ, nhú mày “Cũng phải ra rồi chứ”

“Người đông, cậu ngồi máy bay nên không biết cảnh tượng ở ga xe lửa, dù già dặt trẻ, bao to túi nhỏ thăm người thân, người đi công tác phía nam rồi bắc, muốn ra khỏi trạm phải một lúc lâu”

Vừa dứt lời, cửa ra ga xuất hiện một đồng người, Vệ Nhuy tháo kính râm, nằm bò ra cửa xe nhìn. Thò tay ra “Nhanh lên, đưa ống nhòm cho tôi”

Bùi Thuận Thuận lắc đầu, đưa cho anh ta một cái ống nhòm bằng đồng thau cực kỳ đẹp.

Cái ống nhòm này là lúc cậu ta đi Nga mua ở chỗ bán đồ cổ, nghe nói là tướng quân thời Thế chiến thứ hai đã sử dụng. Ống nhòm không lớn, ở gần đầu có gắn một sợi xích bạc, Vệ Nhuy cầm trong tay ngồi trong xe nhìn tìm kiếm.

Bùi Thuận Thuận ngồi bên ghế phụ bắt chéo chân nhàn nhã dựa nửa ngồi nửa nằm “Muốn nhìn thì đợi khi cậu ta vào học, tìm cơ hội mà đưa tới cho cậu nhìn thoải mái, việc gì cậu phải làm thế này”

Vệ Nhuy không lên tiếng, tập trung đảo qua từng người, nhìn từng khuôn mặt. Bỗng nhiên phát hiện một dáng người cao cao. Ống kính dừng lại, nhanh chóng đánh giá người kia từ đầu đến chân. “Là cậu ta sao?” đưa ống nhòm tới cho Bùi Thuận Thuận “Người thứ hai bên trái trong cửa, mặc đồ xanh kia”

Bùi Thuận Thuận nhận lấy, đưa tới trước mắt nhìn, kích động nói “Là cậu ta! Là cậu ta!”

Vệ Nhuy giật lấy ống nhòm, đánh giá “Có chỗ giống, lại như không giống”
“Chỗ nào giống, chỗ nào không?”

“Đôi mắt, chân mày giống, da đen, dù sao thì không giống như hồi nhỏ”

“Hừ, cậu làm như cậu ta giống như cậu chắc, một con cú suốt ngày ở trong

phòng”

Vệ Nhụy bối rối không phân biệt chính xác, lông mày nhú chặt “Có thể chắc chắn không?”

“Đương nhiên, chú Nhạ tự mình cho người đi hỏi thăm, không phải thì chú ấy có thể tự mình đi tới Nhạ thành xa xôi vậy à?”

Vệ Nhụy im lặng gật đầu, vẫn không buông ống nhòm trên tay xuống. Trong ống kính, Hồ Duy hiện ra, mặc áo sơ mi xuân thu, tay áo xắn lên đến khuỷu tay, cầm túi, có vẻ đang xác định phương hướng.

Đôi mày rậm, mũi, môi...

Còn có dáng vẻ anh đang tự hỏi, ánh mắt hơi mờ mịt.

Vệ Nhụy bỗng nhiên bật cười. Là cậu ấy, không sai.

Bỏ ống nhòm xuống, anh thoải mái để chịu ngồi lại ghế lái, mặt mang ý cười đắm chìm trong quá khứ.

Bùi Thuận Thuận búng tay “Sao rồi? Còn đang suy nghĩ xem có phải cậu ta hay không à?”

Ngón tay gõ nhẹ lên quần jean, thong thả nói “Tôi nhớ cậu ta có cái bớt ở ngay hông gần với eo”

Khi đó, trong viện bọn họ ở có một nhà tắm công cộng. Mùa hè ở Cù thành nóng chết người, tới chạng vạng, mấy người già dẫn đám cháu mình tới bể tắm tắm, bồn tắm đơn sơ khi đó là thiên đường của bọn trẻ. Vốc lên một đồng nước, cậu hắt tôi, tôi hắt cậu, lấy chậu đuổi theo nhau đùa giỡn, một đám nhóc trần truồng mang dép lên chạy dầm lên nước, thường bị người lớn mắng cho mấy câu.

Thuận Thuận nằm dựa thẳng ra ghế hừ giọng “Chẳng lẽ lột quần cậu ta ra xem?”

Vệ Nhụy định thần lại, cười cười không nói, ý như kiểu “Cũng đâu phải là không được”. Anh gối lên cánh tay, khép hờ mắt hỏi Thuận Thuận “Nhà của cậu ấy bên Nhạ thành đông người lắm à?”

“Đông, sao mà không đông, mấy bác, mấy anh. Tính sơ cũng hơn mười người”

“Ba cậu ấy bên đó làm gì?”

“Cũng giống ba ruột, nghe nói cũng là bác sĩ, cũng là chủ nhiệm khoa”

Chắc chắc, cả một gia đình, nợ cả một gia đình.

“Vậy còn bạn gái?”

Thuận Thuận lắc đầu “Hình như không có, nghe Mạnh Đặc nói lúc trước hình như có người giới thiệu một người, nhưng mà không thành”

“Có điều...”

Nghe ra Bùi Thuận Thuận có điều ầm ỹ, khẽ mở mắt, lười biếng hỏi “Có điều cái gì?”

“Nhưng mà...” Bùi Thuận Thuận cũng suy nghĩ nên nói hay không “Hình như có cô gái, khá thân thiết”

“Là ai?”

“... là con của một người trong nhà đã mất sớm, còn lại cô con gái”

“Ừm”

Nghe vậy cũng đáng thương.

Nhưng vậy thì có gì tốt? Một cô gái quê mùa, làm sao có thể so sánh với Tiểu Xuân. Nghĩ vậy, Vệ Nhụy cười “Tiểu Xuân mà biết cậu ta trở lại chắc sẽ mừng muốn chết”

Nghe vậy, Thuận Thuận quay mặt qua, ôm vai, vẻ mặt lạnh xuống “Cô ấy muốn gả, người ta có thể chưa đồng ý cưới, chỉ có một bên nhiệt tình”

“Điểm quan trọng nhất này cậu vẫn không vượt qua được? Trên đời này bao nhiêu cô gái tốt, cậu cần gì không phải cô ấy thì không được như vậy”

“Trên đời này đàn ông tốt nhiều như vậy, cô ấy tại sao không phải cậu ta thì không được chứ? Chỉ vì đã cứu cô ấy một lần? Đã là thời đại nào rồi mà còn muốn lấy thân báo đáp?”

“Có phải cậu không nói với Tiểu Xuân là cậu ấy đã tới Cù thành?”

Thuận Thuận cười châm biếm “Cần gì đợi tôi nói với cô ấy, cô ấy hận không thể để ba mình chui vào nhà chú Nhạc, cầu hôn thay cô ấy”

Vệ Nhụy nói “Cậu không nói thì tôi sẽ nói cho cô ấy”

Thuận Thuận không khỏi oán giận, phiền muộn dâng đầy trong mắt “Tôi biết cậu với Tiểu Xuân tốt, mặc chung cả cái quần, nếu không phải do cậu ảnh hưởng thì Tiểu Xuân sao lại biến thành bộ dạng như bây giờ, người không ra người quỷ không ra quỷ”

Một câu lười biếng hỏi lại “Tiểu Xuân là cái dạng gì?”

Câu “Tiểu Xuân là cái dạng gì?”, âm điệu hơi cao, nhẹ nhàng chậm chạp mà khiến Thuận Thuận giật mình.

Cù thành sao lại có người thế này, trái phải đen trắng lật ngược xuôi. Rõ ràng chính cậu ta xúi giục Tiểu Xuân, dạy cô uống rượu, dạy cô hút thuốc, con gái không nên học cái gì, cô đều học thành thạo cái đó.

Nhưng Vệ Nhụy mặt không đổi sắc tim không đập loạn, nói dối y như nói thật. Cậu ta mặc áo sơ mi sạch sẽ, quần jean bình thường, Bùi Thuận Thuận xém chút nữa tin cậu ta vô tội.

Lúc Thuận Thuận mới biết Tiểu Xuân, Tiểu Xuân là cô gái sáng sủa như ánh mặt trời, rất nhiệt tình, đáng yêu.

Từ khi có Vệ Nhụy!

Tiểu Xuân ở bệnh viện phẫu thuật mệt mỏi, đặt mông ngồi dưới đất, cậu ta liền tiến tới đưa cho Tiểu Xuân một điều thuốc

“Giải lao”

Tiểu Xuân nhú mày “Không hút, “Lâm đại nhân” đã nói, nếu chưa cai thuốc thì chưa trở về”

Cậu ta cười ha hả ngồi bên cạnh Tiểu Xuân, tự mình hít mây nhả khói “Lâm đại nhân còn nói, sao mọi chuyện có thể như ý người, chỉ cần không thẹn với lòng”

Phải biết rằng Tiểu Xuân là bác sĩ, là bác sĩ phụ sản.

Khoa phụ sản là làm gì, là chào đón sinh mệnh mới!

Lúc trước Tiểu Xuân chính vì ở đây đều là nữ bệnh nhân, lại có thể chào đón bọn trẻ ra đời, mới dứt khoát kiên quyết học y!

Nhưng mà việc không như ý người, cô vào khoa sản ba ngày, liên tiếp gặp hai sự việc đau lòng. Một là có sản phụ sinh con gái, gia đình trọng nam khinh nữ đem cô bé con mới sinh ném vào thùng rác bệnh viện. Một việc khác là thai nhi đã ở trong bụng mẹ được tám tháng, cả nhà vui vẻ chờ đợi đón thành viên mới, đột nhiên thai nhi tim ngừng đập, bất đắc dĩ phải phá thai.

Hia lần phẫu thuật, toàn bộ quá trình Tiểu Xuân đều có mặt, làm cho một cô gái như cô làm sao chịu nổi!

Một điều thuốc đúng lúc Tiểu Xuân đau lòng đưa tới cho cô, cô học bật lửa,

học bộ dáng đàn ông mà tự bật tự hút, vỗ vai Vệ Nhụy thật mạnh “Nếu có kiếp sau, Tiểu Xuân ta nhất định không làm phụ nữ!”

“Đúng đúng đúng, không làm phụ nữ, làm đàn ông, mùa hè ở trần mát mẻ hơn người”

Nói, lại đưa chai bia tới.

Tiểu Xuân uống ánh mắt mông lung, ôm Vệ Nhụy cười khanh khách “Là đàn ông, cũng không thể làm đàn ông giống như cậu”

“Hức!” Cô uống say, nấc một cái, nói năng lung tung “Quá là không được, năm đó cái mạng nhỏ của tôi xém chút nữa chôn vùi trong tay cậu”

Tiểu Xuân nói chuyện đó, thì không thể quên được.

Cô ghé vào cửa sổ nhìn Vệ Nhụy dưới laafi, khóc la cầu xin anh, cậu cứu tôi với!

Lửa cháy tổng phòng vang tiếng tí tách, Tiểu Xuân còn nhỏ ôm cửa sổ, thê thảm mà kêu.

Nhưng anh làm gì.

Chỉ đứng dưới lầu, từ xa xa mà nhìn, đôi tay sợ hãi nắm chặt thành năm nắm.

Hiện tại, tay nắm tay lái cũng nắm chặt thành năm nắm.

Bỗng nhiên, Bùi Thuận Thuận cắt ngang “Cậu nói xem, nếu Hồ Duy không mặc đồ thể kia, nếu không có dáng vẻ vậy, nếu trưởng thành trở nên như vậy...” Bùi Thuận Thuận chỉ vào người ăn xin lem luốc bên ga tàu “Nếu trưởng thành trở thành vậy...” lại chỉ tay vào gương mặt ngăm đen, khiêng bao tải “Cô ấy có thể kiên trì đến bây giờ không? Phụ nữ đều là động vật cảm tính, cái gì mà năm đó có ơn cứu mạng, tất cả đều là đánh rắm, đã hơn 20 năm, ai mà còn nhớ rõ chuyện đó!”

Ai còn có thể nhớ rõ.

Ai cũng có thể nhớ rõ.

Vệ Nhụy từ từ nhìn ngoài cửa sổ, nhìn bóng dáng kia đang đứng bên đường, gọi chiếc taxi.

Chỉ vì những việc đó không xảy ra trên người cậu, nếu thật sự trải qua, những việc đó cả đời không thể quên.

Bởi vì liên quan đến thể diện đàn ông, liên quan đến sự dũng cảm, liên quan đến cả đời so sánh với người khác, tôn nghiêm thua chị kém em!

Vệ Nhụy này là ai.

Đúng là lúc trước Tiểu Hồ chưa rời Cù thành đi, chỉ là cậu bé chơi súng nước bò ở đầu tường, anh chính là người bạn tốt nhất, đồng bọn, tri âm!

Năm đó, Hồ Duy, Tiểu Xuân, còn có anh, đã từng có quãng thời thơ ấu vui vẻ. Hồ Duy đối với anh và Tiểu Xuân, có một ý nghĩa không thể nào thay thế.

Vệ Nhụy nở nụ cười thật lòng, khởi động xe. Nghĩ thầm “Năm đó đám chíp hôi chuyên làm loạn trong đại đội ở Cù thành. Hiện giờ, cuối cùng đã gom lại đủ”

Chương 21

Chương 21

Tiểu Xuân đang trực đêm, 2 giờ sáng có ca phẫu thuật, sản phụ vỡ ối đã 36 giờ, không đủ điều kiện sinh thường, lại đang đau đớn nên quyết định mổ bắt con.

Ba đứa bé ở bên ngoài phòng mổ quần lấy Tiểu Xuân hỏi tới hỏi lui “Sao không để quan sát thêm? Nếu lỡ có gì thì sao?”

Tiểu Xuân mặc áo blouse trắng đi về hướng phòng phẫu thuật, bước chân cô nhanh như lời nói “Vợ anh yêu cầu mổ, rốt cuộc tôi nên nghe ai?”

“Nghe tôi, tôi là ba đứa trẻ!”

Tiểu Xuân liếc mắt sang người kia “Cô ấy là mẹ đứa trẻ”

“Không có tôi thì cô ấy làm sao làm mẹ?”

“Không có cô ấy anh làm như thế nào để làm cha?”

Một câu ghen chết người, ghen chết người đàn ông có vẻ chất phác kia, Tiểu Xuân đứng trước cửa phòng phẫu thuật phủi vạt áo, không thềm để ý đến anh ta.

Năm nay Tiểu Xuân 29 tuổi, sắp tới 30, đến nay vẫn không có bạn trai. Mẹ cô khuyên cô tìm đối tượng, Tiểu Xuân nhanh mồm dẻo miệng “Tìm đối tượng làm gì? Thích hợp thì kết hôn? Kết hôn thì sinh con cho người ta? Muốn sinh con thì với ai sinh không được, sao nhất định phải kết hôn làm gì?”

Lời lẽ ngang ngược vậy, mẹ cô đau đầu “Cứ nghĩ cho con đi theo khoa phụ sản, có thể nhìn ba người nhà người ta ngọt ngọt ngào ngào, cũng làm gương cho con, ai mà ngờ con tốt không học học toàn chuyện xấu, chuyện gì con cũng cực đoan như vậy, mẹ đúng là không giục con”

“Con không có trách nhiệm, không có thói quen tốt, không gây tai họa cho

con nhà người ta, tốt rồi!”

Đối với con gái ruột mình mà có thể ép mẹ nói ra những lời này.

Mà nói tới Tiểu Xuân, lớn lên không hề tệ, cũng thuộc hàng khá trở lên, nếu trang điểm thì sẽ thuộc loại trong đám đông liếc mắt một cái là có thể nhận thấy, hơn nữa còn sáng mắt lên vì cô gái này.

Nói bằng cấp, thạc sĩ y khoa; nói công việc, bác sĩ phụ khoa, công việc ổn định.

Nếu nói cô có khuyết điểm gì, chính là quá có chính kiến riêng, tính cách hướng ngoại. Hướng ngoại như đàn ông. Trời nam đất bắc, bạn bè giao du giang hồ đủ loại, luôn không về nhà, mỗi ngày bên ngoài xã giao uống rượu. Mẹ cô nói, có đàn ông gia đình đứng đắn nào thích phụ nữ la cà bên ngoài suốt ngày như vậy?

Nhưng Tiểu Xuân không nghe, thích việc giao tiếp như cách cô giải tỏa áp lực, hưởng hồ cô còn có người bạn như Vệ Nhụy.

Rạng sáng, phẫu thuật thuận lợi, sản phụ được mổ sinh ra một bé trai, nặng tám cân. Lúc khâu lại, sản phụ còn năn nỉ “Bác sĩ, phiền cô khâu lại cho đẹp giúp tôi được không?”

Tiểu Xuân đeo khẩu trang, mỉm cười, đôi mắt cong lên như trăng non “Yên tâm đi”

Tiểu Xuân nổi tiếng ở khoa sản bệnh viện cũng như các phụ nữ mang thai ở trong Cù thành. Không phải vì cô có trình độ chuyên nghiệp cao, kinh nghiệm nhiều, mà là vì cô khâu vết thương cực kỳ đẹp. Ở khoa sản ai cũng biết, đây không phải là phẫu thuật thẩm mỹ, nhiệm vụ chính trong phẫu thuật là bảo đảm cho mẹ tròn con vuông, còn việc khâu lại này thì... có đẹp hay không không quan trọng, khâu lại là tốt rồi.

Nhưng Tiểu Xuân lại không cho là như vậy, phụ nữ mà, thân thể ăn một dao lớn đã tổn thương cơ thể, nếu sau này trên bụng còn một vết sẹo xấu xí, ảnh hưởng tâm tình bản thân chưa nói, còn ảnh hưởng mỹ quan nữa không phải sao?

Tiểu Xuân là người đặc biệt thích cái đẹp.

Cô đem phần tấm lòng không chỉ dùng trên người mình, mà dùng cho tất cả những sản phụ. Cô khâu vết thương, từng mũi kim, dù dài dù ngắn, thời

gian ra sao đều hết sức chú ý. Lâu dần, người truyền miệng nhau, ai đến nằm viện sinh nở đều hỏi, hôm nay ai mổ? Y tá, hộ lý nói là có cô thì mấy người sản phụ sẽ vui vẻ.

Buổi sáng 7 giờ 30 giao ca, Tiểu Xuân ngâm nga một bài hát, cô không về nhà mà đi tới tòa nhà nổi tiếng nhất trong thành phố, tòa nhà này lúc xây dựng được đặt cho cái tên sặc mùi chua “Sơn thủy hoa phủ”

Cái tên xứng với đoạn đường đẹp, có núi giả suối phun, đơn giản hơn thì kêu là khu của nhà giàu. Căn nhà thứ hai trong đó, người ở không phải ai khác mà chính là Vệ Nhụy.

Chỗ này kiểm soát kỹ, không phải xe của chủ nhà thì không được vào, muốn tìm ai thì đến đăng ký. Tiểu Xuân là khách quen ở đây, bảo vệ thấy cô chào hỏi rất cung kính “Cô đến tìm Vệ tổng?”

“Hôm qua anh ấy đã về rồi à?”

“Dạ đã về ạ”

Tiểu Xuân hướng lên lan can huyết sáo, bảo vệ bấm điều khiển từ xa, cánh cổng từ từ mở lên.

Vệ Nhụy đang ngủ.

Tiếng đập cửa ầm ầm như muốn phá nhà làm anh hí mắt quơ đại quần áo lên mặc vô. Đi nửa đường mới phát hiện mình không mặc quần, lại quay lại tìm quần.

“Cmn Hòa Tiểu Xuân cậu...”

Giận dữ đẩy cửa ra, quả nhiên là Hòa Tiểu Xuân cười khanh khách dựa vào cửa chào hỏi anh “Buổi sáng tốt lành nha”

Vệ Nhụy mặc áo ngủ, do vội nên chỉ buộc sơ đai lưng, lộ ra mảng ngực lớn “Có chuyện gì mà cậu không thể gọi điện thoại nói, cứ phải tới tận nhà bắt tôi?”

Tiểu Xuân vẻ mặt vô tội “Tôi gọi di động mà cậu tắt máy nha”

“....”

Vệ Nhụy có cái mũi mẫn cảm, chột nhứ mày hít hít ngửi ngửi “Trên người cậu có mùi gì?”

Tiểu Xuân thận trọng nghiêng đầu tự ngửi ngửi mình “Không có mùi gì à”

“Cậu lại mới phẫu thuật xong phải không?”

Vệ Nhụy không thích bệnh viện, đặc biệt miễn cảm với cái mùi khử trùng và mùi máu, mà Tiểu Xuân lại mỗi ngày ở trong phòng phẫu thuật mổ bụng người ta. Hòa Tiểu Xuân biết anh không thích, rất ghét mùi đó nên lui về phía sau một chút, hỏi “À, tôi nghe nói Hồ Duy đã trở lại”

Vệ Nhụy nghiêng người dựa vào cạnh cửa, không có ý định cho cô vào “Cậu nghe ai nói?”

“Thuận Thuận nói với tôi”

À, Bùi Thuận Thuận này là kiểu điển hình “nói một đằng làm một nẻo”. Trước đó mới có một ngày còn hận đời mắng cô ấy, xoay người thì báo cho cô ấy tin tức này để lấy lòng.

“Ừ, đã về rồi. Sao?”

Hòa Tiểu Xuân rất mong chờ nhìn anh “Vậy hôm nào ăn cơm với nhau đi!”

Vệ Nhụy nhíu mày “Sáng sớm tới tìm tôi để nói chuyện này?”

Tiểu Xuân không coi anh là người ngoài, gần như là chị em tốt “Nếu không tôi tới tìm cậu làm gì? Cậu cũng biết Thuận Thuận thích tôi, tôi lại không tiện nói với anh ấy là hẹn Hồ Duy ra, cậu nói với anh ấy đi”

Vệ Nhụy ngoài cười mà trong không cười, hừ “Cậu cũng gấp gáp quá đó, thôi được, hai ngày sau đi”

“Tôi đi đây”

“Không vào nhà ngồi à? Tôi pha trà cho cậu”

“Thôi bỏ đi” Tiểu Xuân lấy tay cuốn lấy đuôi tóc, ánh mắt nhìn ra sua lưng anh, lòng vòng “Cậu cũng không tiện...”

Vệ Nhụy cười, hiểu mà không nói, tiễn khách “Vậy cậu đi thông thả”

Tiến Tiểu Xuân đi, Vệ Nhụy nhẹ nhàng về phòng ngủ, cầm điện thoại đi động đầu giường mở máy lên, nhắn cho Bùi Thuận Thuận một tin.

Bên này, Bùi Thuận Thuận đang cầm tài liệu, mang kính cận, chờ người ta học đến học!

Anh ngồi ở văn phòng dành cho giáo viên của ban huấn luyện tin tức, thỉnh thoảng nâng tách trà lên hớp một miếng, cho thanh giọng. Xưng hô đối với anh từ “kỹ thuật viên” thành “giáo viên”.

Thuận Thuận học chuyên ngành máy tính ở đại học Thanh Hoa, lần này giảng bài cũng là một môn trong ngành học này – Lý tán toán học.

Môn học này nếu giảng bài, đừng nói hai tháng, nửa năm còn không đủ, trong đó ở đây là nguyên lý thiết kế ban đầu, mô hình phức tạp, hướng hồ người học lại có trình độ không đồng đều, ngành học cũng không giống nhau.

Cho nên nhiệm vụ ban đầu của Bùi Thuận Thuận là: cố gắng hết sức ngắn gọn, cố gắng hết sức đơn giản, cố gắng hết sức sinh động. Sử dụng thời gian ngắn nhất để sử dụng các mô hình toán học để cho học viên học được tư duy trừu tượng với khả năng logic.

Thuận Thuận nghe tiếng chuông, chưa có người lên lớp mà anh đã vội đứng lên như đứng trên bục giảng, có hơi hồi hộp. Ngoài hành lang có tiếng xôn xao, mấy học viên được lớp trưởng dẫn đầu ăn mặc như nhau, có mang sách vở đi vào phòng học. Bùi Thuận Thuận cầm tài liệu đi vào phòng học. Đợt huấn luyện này học viên đến từ các doanh trại bộ đội với vị trí khác nhau, quân hàm không đồng nhất, nhưng đa số đều là cấp bậc cao hơn Bùi Thuận Thuận nên không đứng dậy chào. Mỗi người đều có vẻ nghiêm túc ngồi ngay ngắn ở vị trí của mình.

Bùi Thuận Thuận cực kỳ trấn tĩnh đứng lên bục giảng, mỉm cười, chào một cái đúng tiêu chuẩn “Tôi tên Bùi Thuận Thuận, là giáo viên môn lý tán toán của các vị thủ trưởng, các đồng đội”

Trên màn hình hiện ra lý lịch 4 năm nhập ngũ của Bùi Thuận Thuận. Ánh mắt anh bí mật quét một vòng, Hồ Duy ngồi giữa bàn thứ ba, đôi tay đặt tự nhiên trên chân, dáng ngồi nghiêm túc.

Bùi Thuận Thuận tươi cười bắt đầu “Môn học này...”

Suốt 90 phút.

Chuông tan học vang, mọi người cùng dồn đi về hướng nhà ăn, Bùi Thuận Thuận thu dọn sách, bước nhanh đuổi theo Hồ Duy. Hai người đi song song đều về phía trước, không có lời khách sáo mở đầu.

“Sắp xếp ở đâu?”

“Có ký túc xá”

“Mấy người một phòng?”

“Hai”

“Tôi biết các anh từ 3 giờ rưỡi chiều đến tối có thời gian tự do hoạt động,

anh đến Cù thành nên đón gió tây trần cho anh”

“Mới vừa vào học, để hôm khác đi”

“Cần gì hôm nào nữa, môn học này của tôi mới bắt đầu, đợi hôm nào thì không biết đến bao giờ, hôm nay 5 giờ, cứ quyết định vậy đi”

Hồ Duy đi theo học viên cùng lớp, cười nhạt “Được”

Bên kia nhận được tin nhắn trả lời của Bùi Thuận Thuận. Vệ Nhuy gióng trống kua chiêng sắp xếp lựa chọn chỗ, chọn vị trí, lựa chọn đồ ăn khai vị, chuẩn bị trà, dẫn theo Tiểu Xuân tới ngồi chờ khách tới.

Hòa Tiểu Xuân lấy gương ra ngắm soi lại, hơi thấp thỏm “Cậu nói xem anh ấy còn nhận ra chúng ta không”

Vệ Nhuy bắt chéo chân, chậm rãi lắc đầu “Không biết...”

“Chắc vẫn còn nhớ kỹ chứ”

“Mà nếu gặp chúng ta thì vui mừng? Ngạc nhiên? Hay là kiểu giật mình kinh ngạc?”

“Không biết”

“Haizz, bực quá, hỏi một câu đã ba câu không biết, cậu biết cái gì!”

Một đôi đĩa bằng ngọc ném lên người Vệ Nhuy, Vệ Nhuy cũng không nổi giận, cúi người xuống nhặt, vừa lúc Bùi Thuận Thuận và Hồ Duy bước vào. Bùi Thuận Thuận dùng ánh mắt ý nói, người đến, người đến!

Hồ Duy đi sau Bùi Thuận Thuận, mặc đồ bình thường.

“Đến đây, anh Tiểu Hồ, tôi giới thiệu với anh, họ đều là bạn bè tốt ở Cù thành của tôi, Hòa Tiểu Xuân, bác sĩ phụ sản của bệnh viện thành phố”

Tiểu Xuân rất hồi hộp nắm váy đứng lên, nhìn chăm chú vào người đứng phía sau Bùi Thuận Thuận. Ánh mắt Hồ Duy lướt qua gương mặt Tiểu Xuân, nhíu mày lại. Người này... hình như đã từng gặp ở đâu đó.

Có điều không thể nhớ ra.

Tiểu Xuân ngồi cách cửa hơi xa, vì vậy hai người không bắt tay, chỉ gật đầu xem như chào hỏi.

“Người này là Vệ Nhuy, lập ngân hàng cho vay...”

Vệ Nhuy sửa sang áo sơ mi đứng lên, trên mặt hiện lên nụ cười tươi nhận lại chiến hữu thời thơ ấu “Cậu khỏe chứ”

Ai ngờ!

Hồ Duy lại như người hoàn toàn xa lạ vươn tay, bắt tay Vệ Nhụy “Xin chào, tôi Hồ Duy”

Vẻ tươi cười cứng lại trên mặt Vệ Nhụy, ánh mắt nghi ngờ nhìn Tiểu Xuân đang ở đối diện. Vì vậy anh ta lại nói lần nữa “Tôi là Vệ Nhụy”

Vệ Nhụy, sum suê?

Tên hay.

Bàn tay nắm chậm rãi buông ra, trong lòng Vệ Nhụy nổi sóng to gió lớn đầy nghi ngờ

“...Ngồi đi, ngồi đi”

Tiếng kéo ghế sột soạt vang lên, chưa ai lên tiếng. Chỉ có Tiểu Xuân nhìn chăm chú Hồ Duy, rồi hỏi “Anh không quen với tôi sao?”

Câu hỏi này khiến đầu Hồ Duy lại đau như lần trước, đau nhói tận tim. Anh nhìn Tiểu Xuân, ánh mắt tràn ngập ý hỏi “Tôi phải biết cô sao?”

Hòa Tiểu Xuân nặng nề dựa vào ghế, trong lòng đau khổ muốn khóc.

Trước đó cô từng gặp anh. Lần ở Ứng Viên Xuân.

Cô đỗ xe trước xe anh, anh cho người phục vụ gọi cô ra, cô còn khiêu khích anh nhưng mà chính bản thân cô cũng không nhận ra anh. Hèn gì cô cảm thấy anh như đã từng quen, nếu không cũng không có chuyện ngông nghênh không hiểu chuyện mà làm khó dễ xe anh như vậy.

Nhưng lúc đó cô không biết anh là Hồ Duy!

Tại sao anh có thể quên cô, quên cả Vệ Nhụy?

Rốt cuộc anh ở Nhạn thành đã trải qua chuyện gì, hay người nhà kia đã tẩy não anh thế nào mà khiến anh không còn nhớ mình và bạn bè ở Cù thành một tí gì. Hòa Tiểu Xuân điên cuồng hò hét trong lòng, tôi là Tiểu Xuân, Hòa Tiểu Xuân đây.

Lúc đó tôi ở nhà đối diện, hai chúng ta cùng nhau đi học, cùng nhau tan học.

Nhà tôi cháy, là anh nghe thấy tiếng cầu cứu, phá cửa xông vào cứu tôi ra ngoài, Tiểu Xuân đây!!!

Hòa Tiểu Xuân nghĩ rồi chảy nước mắt, đột nhiên đứng lên xách túi tông cửa chạy ra ngoài.

Hồ Duy nhìn Bùi Thuận Thuận vẻ mặt không hiểu ra sao “Cô ấy...”

Bùi Thuận Thuận nhay bén cầm lấy ấm trà “Cô ấy tới tháng, không thoải mái, tới đây uống trà đi”

Nhưng Vệ Nhụy không muốn duy trì vẻ bình yên giả tạo này. Ngón tay anh xoay cái bật lửa màu bạc, lạnh nhạt, không nhanh không chậm hỏi “Cậu... không nhớ tôi sao?”

“Lúc đó ở thành đông, khu nhà đại đội cảnh vệ, chúng ta từ nhỏ lớn lên cùng nhau”

Ong!!!

Đầu Hồ Duy đau muốn nứt ra.

Trong đầu cố gắng xuất hiện một ít hình ảnh.

Mùa hè nóng bức, trẻ con cởi áo, một chậu nước lạnh tưới từ trên xuống, đầu ướt đầm nhỏ nước, sau đó trèo cái đu đang đong đưa. Dậm dậm chân, định nhảy xuống,

Chiều cao không đủ nên chỉ có thể chờ cái đu đó theo quán tính đong đưa với biên độ càng ngày càng nhỏ, sau đó tìm đúng khe hở mà nhảy ùm xuống. Hai đầu gối đập xuống cát, tay cũng chúi vào trong cát. Cậu bé vỗ vỗ bụi trên người không thèm để ý, chạy nhanh như chớp tới dưới lầu gọi “Vệ Nhụy, ra chơi đi!”

Không biết từ cửa sổ căn phòng nào truyền ra một tiếng la lớn của một người đàn ông đáp lại “Vệ Nhụy hôm nay không ra được! Mông nó bị đánh nở hoa rồi!”

Hình ảnh lại chuyển.

Một đám trẻ con phân chia trận địa, theo chức vụ của ba mình mà phân cao thấp, có người chỉ vào anh hỏi “Ba nó làm bác sĩ sao không tính?”

“Bác sĩ không phải lính, chỉ tính lính trong đội thôi”

“Nói bậy, bác sĩ là chức vụ lớn nhất”

“Ai nói?”

“Tao nói!”

“Mày dựa vào cái gì mà nói?”

“Ba mày làm đoàn trưởng, lần trước bệnh không phải cũng nằm im trên giường ngoan ngoãn cho ba Hồ Duy trị bệnh sao! Ba nó nói cái gì ba mày

làm cái đó! Có dám nói tiếng nào không?”

Đám trẻ vò đầu im lặng.

Vệ Nhụy khoảng 3,4 tuổi vẫy tay về phía anh “Hồ Duy tới đây, cậu đứng đầu đội, cậu là đội trưởng”

Hồ Duy nhìn Vệ Nhụy chăm chú, không cách nào đem người trong trí nhớ với gương mặt hiện tại này gộp lại thành một. Trong mắt anh chứa sự nghi ngờ rất lớn.

Vệ Nhụy đưa người lại gần chỗ Hồ Duy ngồi, nghiêm túc để anh nhìn.

Nhìn đi nhìn lại, nhìn ra được một ít bóng dáng trong trí nhớ mơ hồ.

Dần dần Hồ Duy lộ ra nụ cười, nụ cười rộng mở sáng rực, cuối cùng nhớ tới những chuyện vui trong quá khứ.

“Cậu là Vệ Nhụy”

Vệ Nhụy nắm anh một nắm rất mạnh, ôm Hồ Duy, Hồ Duy cũng ôm lại anh. Hai người đàn ông trẻ ôm chặt nhau, giống như muốn dùng hết sức mình ghì chặt lấy nhau.

Cậu làm sao có thể quên, làm sao dám quên!

Anh làm sao có thể quên, làm sao dám quên!

Trời đất Cù thành bao la, bóng đêm như nhung, ngựa xe như nước. Một cậu bé lưu lạc cô độc một mình bên ngoài mười mấy năm, cuối cùng ở đây trong giờ phút này anh nhớ tới thời thơ ấu, nhớ tới đồng bọn của anh, tới nhà của anh đã từng ở Cù thành.

Chương 22

Chương 22

Hòa Tiểu Xuân khóc nên nước mắt chảy ra làm mascara đen nhem nhuốc dưới vành mắt, Vệ Nhụy lấy trong cốp xe ra hai bình nước đưa qua cho cô, ôm vai đứng ven đường cười. Hòa Tiểu Xuân uống ừng ực hết nửa bình vẫn buồn bực không vui “Cậu ta nhớ rõ cậu, tại sao không nhớ tôi chứ?”

“Có thể cậu ấy một ngày chỉ có thể nhớ được bao nhiêu đó việc, hôm nay nhớ ra tôi, không chừng ngủ một giấc thì có thể nhớ ra cậu”

Hòa Tiểu Xuân buồn bã ỉu xìu liếc Vệ Nhụy, trong lòng không thể nào bình thản nổi. Nhưng mà giận nhất là khi anh mờ mịt hỏi cô là ai, Bùi Thuận Thuận cái tên đáng chém ngàn đao kia còn nói “Tiểu Xuân hả, là bạn gái tôi”

Xì!

Hòa Tiểu Xuân dẫm gót giày cao gót, buồn phiền chui ra khỏi xe Vệ Nhụy “Thôi, không nhớ thì không nhớ, cùng lắm thì lại quen biết lại lần nữa”

Một lần nữa quen biết cũng có chỗ tốt, diện mạo mới hoàn toàn, ký ức mới hoàn toàn.

Vệ Nhụy đứng phía sau cô lười biếng hỏi “Cậu đi đâu? Tôi đưa cậu về nhà nhé”

Tiểu Xuân không kiên nhẫn vẫy tay “Đừng động tới tôi, trong lòng không vui, tìm một chỗ uống một chút đi”

Vệ Nhụy bĩu môi ngồi lại ghế điều khiển khởi động xe. Lúc mở chìa khóa xe, Vệ Nhụy dừng lại, chợt nhớ tới một chuyện.

Năm đó... trong nhà Hòa Tiểu Xuân cháy lớn.

Năm 1994, hồi đó học một tuần 4 buổi chỉ học nửa ngày. Tan học, Tiểu

Xuân về nhà nấu cơm.

Ba mẹ cô bận rộn, không có ai chăm cô nên dần dần Tiểu Xuân trở nên tự chủ động trong mọi việc. Thời đó trong nhà không có đường khí dẫn ga, muốn nấu bếp thì phải có bình gas, Tiểu Xuân làm lâu quen tay, mở bếp, vặn lửa. Bếp nhà cô hư nên mỗi lần mở chỉ cháy một vòng lửa nhỏ bên trong, còn vòng lớn bên ngoài thì phải có lửa mồi lại một lần mới cháy.

Tiểu Xuân 12 tuổi thắt bím tóc, quay đi lấy tờ báo xé một miếng, đốt được vòng lửa bên ngoài của bếp. Bật lửa xong thì bắc nồi hấp bánh bao, phẩy tờ báo dùng để nhóm lửa đó rồi tiện tay ném vào bồn rửa chén, vào phòng thay quần áo.

Một cơn gió thổi qua, thổi vào phòng bếp, mảnh giấy nhóm lửa khi nãy chưa tắt hết bay lên, đốt cháy tờ báo khi nãy Tiểu Xuân dùng nhóm lửa còn dư, ngọn lửa theo gió bay khắp nơi trong phòng, bay bám vào bím tóc Tiểu Xuân.

Tiểu Xuân vốn đang ngồi trong toilet, tự nhiên bị lửa bay vào dính lên cháy tóc. Cô hét lên, nhảy dựng từ bồn cầu xuống, lấy vòi nước xịt lung tung trên tóc trên người, lửa bị tắt, Tiểu Xuân chưa hoàn hồn lại nhìn mình đầu tóc rối loạn, đẩy cửa WC ra thì thấy lửa bị thổi bay xuống sàn, bắt cháy tấm thảm dưới sàn, bên ngoài lửa cũng đã ngập trời!

Tiểu Xuân quên cả khóc, cũng quên cả sợ, quay người vọt vào căn phòng nhỏ của mình, định nhảy xuống từ cửa sổ.

Vệ Nhụy tan học về nhìn xa xa thấy Tiểu Xuân đang đu trên cửa sổ, tóc tai rối bù, khóc sắp ngất xỉu. Vệ Nhụy đứng lâu kêu “này! Tiểu Xuân, cậu làm gì vậy!”

Tiểu Xuân như thấy cứu tinh, gào to “Vệ Nhụy, cứu tôi với! Nhà tôi cháy rồi!”

“Cháy ở đâu? Tại sao?”

Tiểu Xuân đấm ngực, làm gì có thời gian mà nói rõ với cậu “Phòng khách, phòng khách... không phải, phòng bếp! phòng bếp!”

“Cậu cứu tôi nhanh lên!”

Cô cầu xin như vậy, Vệ Nhụy cũng choáng váng, hoảng hốt nhìn bốn phía, cậu nhìn mấy bạn học kế bên gào lên “Nhìn cái gì mà nhìn! Tìm người dập

lửa đi!!!”

Một đám choai choai như bầy ong vỡ tổ chạy tán loạn tìm người tới giúp.

Tiểu Xuân vẫn khóc lóc không ngừng gọi “Vệ Nhụy... Vệ Nhụy...”

Khi đó Vệ Nhụy cũng đã có những biểu hiện đặc biệt như khi đã trưởng thành, lạnh nhạt, lý trí, có logic mà có hơi không có tình. Lúc này anh cứu Tiểu Xuân, có thể làm gì, xông lên? Ai biết nhà cô đã cháy tới mức nào, nếu lửa nhỏ thì cô ở trong phòng cũng sẽ có có vấn đề gì lớn, nếu lửa lớn, bản thân mình vọt vào cũng chỉ là thêm một mạng người.

Vệ Nhụy đứng dưới lầu, cố gắng trấn an cô “Cậu đừng sợ, bọn nó đã đi gọi người, lập tức có người tới cứu cậu!”

Tiểu Xuân giận anh thờ ơ, rõ ràng bình thường cô với cậu ta tốt như vậy, tốt đến mức bình thường ở sân chơi gần như cô không chơi với con gái, chỉ chơi với cậu ta. Bây giờ mình gặp nạn, cậu ta sao có thể bình tĩnh như vậy! Dưới lầu người vây xem càng đông, nhiều nhất là những cậu bé trạc tuổi họ mới tan học về, Vệ Nhụy chợt nghĩ ra một chuyện, xua tay bảo bọn họ chạy ra sân thể dục đem cái nệm to đến. Nếu có cái nệm to mấy tầng lót bên dưới, Tiểu Xuân nhảy xuống sẽ không sợ.

Tiểu Xuân khóc tới hai mắt mờ mịt, đau lòng muốn chết, đang nghĩ không biết mình đang sống sờ sờ thế này có khi nào bị thiêu chết không thì lúc đó Hồ Duy tới.

Khi đó ai có kinh nghiệm ở tập thể đều biết, một tòa nhà, tầng trên tầng dưới đều là người quen, gần như mọi người đều không khóa cửa. Hồ Duy mới tan học đang uống ừng ực ly nước lạnh, nghe đối diện có tiếng la hét la la. Anh nghe xong thì thấy hình như Tiểu Xuân đang khóc. Sau đó nghe tiếng người tụ tập ngày càng nhiều, tiếng ồn ào càng lúc càng lớn, Hồ Duy nhào người ra cửa sổ nhìn “Vệ Nhụy, các cậu làm gì vậy?”

Vệ Nhụy thấy anh, vội vã chỉ lên lầu “Nhà Tiểu Xuân cháy, cậu nhanh xuống đây đi! Đừng làm nhà cậu cũng cháy luôn đấy!”

Hồ Duy thò nửa người ra nhìn, thấy Tiểu Xuân đang khóc lóc điên cuồng. Anh lập tức lùi về, không thấy người đâu. Vệ Nhụy dưới lầu nóng ruột chờ, chờ tới lúc thấy Hồ Duy chui ra ngoài, ai ngờ Hồ Duy lại khoác một cái

chăn bông to đã được nhúng đẫm nước, trực tiếp vọt vào nhà Tiểu Xuân ở đối diện!

Phòng khách tràn ngập khói, lửa cháy ngập trời.

Nghe con không sợ cộp. Hồ Duy chui vào bếp, khóa bình gas lại trước, đóng chặt cửa lại. au đó vọt vào phòng Tiểu Xuân, dùng chăn bông trên người phá cửa vào.

Bóng dáng khoác cái chăn bông hoa to tướng đó chính là cứu tinh của Tiểu Xuân, cho nên rất nhiều năm sau cô nằm mơ, đều có thể mơ thấy cảnh tượng này. Hồ Duy dùng khăn trải giường buộc trên người cô, luống cuống tay chân không biết buộc nhiều hay ít, vừa buộc vừa an ủi cô “Tiểu Xuân, đừng sợ”

Tiểu Xuân hơn Hồ Duy 2 tuổi ngừng khóc, ngập ngừng gật đầu “Tôi không sợ, cậu đã đến rồi, tôi sẽ không sợ”

Kỳ lạ, bình thường ba người chơi cùng với nhau, rõ ràng là Tiểu Xuân lớn hơn Hồ Duy, nhưng nếu cô không vừa ý chuyện gì, hay bị Vệ Nhụy ăn hiếp thì cô luôn tức giận đi tìm Hồ Duy. Anh ngồi trên bồn hoa nhìn cô nổi giận, nhìn cô tức muốn hộc máu mắng Vệ Nhụy, nhìn cô dẩu miệng làm nũng, giống như anh mới là người lớn tuổi hơn.

Bên ngoài phòng Tiểu Xuân lửa cháy phần phật, cô được cột cái drap giường trên người, một đầu cột chặt trên người cô, một đầu được Hồ Duy nắm trong tay. Dưới lầu, mấy chú lính trông coi kho hàng tay cầm bình chữa cháy, vội nước chạy tới

“Tiểu Xuân, nhảy xuống, bọn Vệ Nhụy lấy cái đệm đón được cậu”

Tiểu Xuân không phải là cô gái có tính tình kiêu gây thêm phiền phức cho người khác, không khóc lóc sụt sướt kêu gào không dám hay sợ hãi, thời gian bây giờ là sinh mạng, cô càng kéo dài thì càng hại người.

Cô vịn cửa sổ quay lại hỏi “Vậy còn cậu? Tôi nhảy xuống còn cậu thì sao?”

“Tôi nhảy theo cậu”

Vì vậy Hòa Tiểu Xuân không do dự, nhắm mắt lại nhảy xuống. Bốn tầng lầu, nói cao thì không cao nhưng cũng không thấp, trên ban công có một vị trí phù hợp, mấy người lớn tiến lên đưa Tiểu Xuân đi bệnh viện.

Vệ Nhụy vô cùng lo lắng đuổi theo “Xuân Nhi! Có sao không?”

Tiểu Xuân tóc bị cháy xém ngắn dài nham nhở, phần nộ trường mắt nhìn Vệ Nhụy “Cậu nhu nhược...”

Một câu “nhu nhược” này, thật sự làm tổn thương Vệ Nhụy. Như một lời tiên tri, mười mấy năm sau đó, Vệ Nhụy vẫn luôn tự hỏi mình, mình là người nhu nhược sao? Mình không nên làm vậy sao? Mình không xông lên lâu vì thể hiện sự dũng cảm của người đàn ông là sai sao?

Chính vì câu này mà Vệ Nhụy luôn cảm thấy xấu hổ với Tiểu Xuân, luôn nhường nhịn cô.

Xe cứu hỏa queo vào cổng lớn, mấy người lớn hét với Hồ Duy “Hồ Duy, mau xuống đi, nhanh lên!”

Hồ Duy vịn cửa sổ, thả người nhảy xuống từ tầng 4.

Khi đó, trong viện có rất nhiều dây điện. Nhà nào cũng xài điện thoại, TV; còn có nhà kho vật tư quan trọng như thiết bị nghe lén, máy phát điện dự phòng. Những dây điện mắc chằng chịt mọi nơi, đủ độ cao. Không ai ngờ Hồ Duy tránh khỏi lửa lại vì những sợi dây điện đó đập vào đầu. Lúc đó hiện trường hỗn loạn lộn xộn, không ai nhớ rõ tại sao lại như thế. Ba Tiểu Xuân vì trận này mà bị xử phạt nghiêm trọng, trên người Tiểu Xuân cũng để lại vết sẹo cả đời không hết.

Mẹ Hồ Duy lúc đó cũng đã ly hôn với ba Hồ Duy, cũng không có lý do gì tiếp tục ở lại nhà được đơn vị cấp cho ông, biết con trai vì cứu người mà vào bệnh viện, không lâu sau bà cũng thu dọn hành lý đưa anh đi mất.

Lúc đó, sau khi Hồ Duy bị dây điện đập trúng. Anh nằm bệnh viện vài ngày. Nghe nói lúc tỉnh lại quên mình học trường gì, thầy cô giáo là ai, tại sao nằm viện cũng quên mất. Hèn gì khi cậu ấy nghe tên mình rất xa lạ, không phải kiểu xa lạ của người xa lâu không nhớ nhau mà là kiểu như chưa bao giờ quen biết. Bây giờ nghĩ lại. Có thể bởi vì sự cố sau trận hỏa hoạn năm đó mà cậu ta đã quên mất Tiểu Xuân.

Điều thuốc cháy một đoạn dài, bị gió thổi rơi xuống tay, Vệ Nhụy giật mình sặc khói, ho khan mà hoàn hồn lại. Vệ Nhụy nhíu mày suy nghĩ, ngày khác sẽ đưa cậu ấy đến những chỗ cũ nhìn lại, hỏi thăm chuyện mấy năm qua cho rõ ràng. Lúc trước tại sao cậu ấy và mẹ lại vội vã bỏ đi như vậy. Cậu ấy ở Nhạn thành có được không...

8 giờ rưỡi, mọi người về phòng ngủ là lúc ký túc xá nam náo nhiệt nhất: Rửa mặt, trải chiếu, đọc sách... Do đợt huấn luyện này học viên tới từ nhiều đơn vị khác nhau nên đều vội vã tìm người quen của mình, đồng hương tìm đồng hương, đồng đội tìm đồng đội cũ, gặp nhau ở hành lang thì chào kiểu bộ đội để lưu ấn tượng tốt cho đối phương.

“Các cậu có biết lão Tần bây giờ ở đâu không?”

“Lão Tần? Không còn ở trong quân đội nữa, sau khi chuyển đơn vị thì đã chuyển nghề rồi!”

“Vậy còn Tống Bác Văn, có nghe nói Tống Bác Văn thế nào không? Chúng ta là cùng năm vào bộ đội”

“Không nghe nói có người này”

“Chậc, vậy có thể cũng đi rồi...”

Hồ Duy một mình đi trong hành lang nghe tiếng hàn huyên của mọi người quay về ký túc xá, đẩy cửa đã thấy người ở giường đối diện Đỗ Tinh hình như đang chờ anh, thấy anh về vội đứng lên “Đội trưởng”

Đỗ Tinh là người từ Quảng Châu đến, là lính kỹ thuật, buổi sáng hai người đã gặp mặt, bởi vì anh là sĩ quan nên nhìn thấy Hồ Duy vẫn gọi là đội trưởng.

“Ngồi xuống đi, trong phòng không có người ngoài, cậu như vậy chúng ta sao ở chung được” Hồ Duy kéo cổ áo, vừa nói vừa định đóng cửa, ngược mắt lên mới thấy có người ngồi trước bàn của anh.

Bàn tay đóng cửa cứng đờ.

Nhạc Tiểu Bằng gương mặt ôn hòa đứng lên, trong tầm tay ông có ly nước lọc. Hồ Duy biết vì sao Đỗ Tinh lại như vậy.

Đỗ Tinh vò đầu “Thủ trưởng chờ anh lâu lắm rồi”

“Ta biết con đến đây đi học, lúc trước mấy bệnh viện đang tiến hành giao lưu học tập, hôm nay mượn hội trường của bệnh viện quân y làm nơi tổng kết, ta đến đây thăm con”

Nhạc Tiểu Bằng nói thật, hôm nay có buổi báo cáo tổng kết đợt giao lưu kinh nghiệm y học kia, nhưng mà tan họp thì ông không về mà ghé lại đây.

Đúng lúc người phụ trách khóa huấn luyện này lại biết Nhạc Tiểu Bằng, trước kia ông là bác sĩ của người nọ, vì vậy người đó rất tôn trọng ông, hai

người bắt tay trò chuyện vài câu. Ban đầu, Nhạc Tiểu Bằng không biết người đó là phụ trách khóa huấn luyện, hai người đi dạo bên dọc cái hồ nhân tạo trong viện, Nhạc Tiểu Bằng lịch sự hỏi “Tham mưu trưởng Tống, hiện giờ ông được điều đến trường huấn luyện à?”

“Haha không phải, thời gian trước tổng bộ đi đến các quân khu nghiên cứu, muốn điều chỉnh phương pháp huấn luyện, trong đó bao gồm bồi dưỡng về tác chiến điện tử, điều động một nhóm binh sĩ tham gia huấn luyện, tôi bây giờ đang phụ trách việc này”

“À?”

“Có gì sao?”

“Con trai tôi ở đây”

Đối phương rất kinh ngạc “Ở trong ban này? Họ gì, tên gì, sao trước giờ không nghe anh nói qua”

“Con trai lớn, chúng tôi cũng ít liên hệ, chuyện gì nó cũng không nói tôi biết, chuyện này tôi cũng mới nghe nói đây thôi, không biết có phải là trong lớp do ông phụ trách không, nó tên Hồ Duy, thuộc quân khu Nhạn thành”

Đối phương lập tức móc di động ra hỏi thăm, xong rồi thì nắm tay Nhạc Tiểu Bằng “Anh không nói sớm với tôi, tôi biết bên Nhạn thành có người đến mà không biết là con trai anh, anh yên tâm, nó ở đây là tốt rồi, sau này có chuyện gì cứ trực tiếp nói với tôi”

Nhạc Tiểu Bằng mỉm cười khiêm tốn “Đừng nói vậy, nó ở đây cũng là làm phiền thêm cho ông, tôi cũng không quản lý nó nhiều như vậy, nếu tiện thì tôi muốn tới ký túc xá thăm nó, cũng lâu rồi không gặp”

“Tiện mà, ở tòa nhà ngay sau hồ này thôi”

Theo chỉ dẫn, Nhạc Tiểu Bằng tìm tới ký túc xá của Hồ Duy, nghe người trong phòng nói anh ra ngoài nên ngồi đây chờ.

Thấy hai cha con đứng đối diện nhau không nói gì, Đỗ Tinh tưởng mình ở đây không tiện cho hai người trò chuyện nên gãi gãi đầu “VẬY... đội trưởng, hai người nói chuyện, tôi đi ra ngoài lấy nước”

“Không cần” Hồ Duy nghiêng người kéo cửa “Cũng không còn sớm, tôi đưa ông về, chúng ta vừa đi vừa nói?”

“Cũng được”

Nhạc Tiểu Bằng lịch sự gật đầu với Đỗ Tinh “Tạm biệt cậu”

Đỗ Tinh đứng nghiêm “Tạm biệt thủ trưởng”

Hai cha con một trước một sau đi ra hành lang, Đỗ Tinh dựa khung cửa nhìn theo tặc lưỡi. Không nhìn ra nha, đội trưởng ở Nhạn thành này lại có ba là quan lớn.

Buổi tối vườn trường yên tĩnh, hai người đi song song về phía cổng trường.

“Con... sức khỏe cha dưỡng con có tốt không?”

“Đang trong thời kỳ khôi phục, đã có thể đi lại nhưng còn chậm”

Nhạc Tiểu Bằng thở dài “Bệnh này không gấp gáp được, nhưng không thể nằm mãi, nếu rèn luyện thích hợp vẫn nên rèn luyện. Ta biết con ở đây nên đến thăm chứ không có ý gì khác, dù sao cũng tới Cù thành rồi, thứ bảy chủ nhật được nghỉ có thể ghé qua nhà một chút”

Sườn mặt Hồ Duy trong bóng tối rất nghiêm nghị, im lặng nghe không nói gì

“Buổi tối con đi ra ngoài với bạn à?”

“Đi với Vệ Nhụy”

“À, con có liên lạc với Vệ Nhụy à, cũng tốt, ta còn nhớ hai đứa chơi với nhau từ bé lúc 2, 3 tuổi. Mấy năm con ở Nhạn thành, nó vẫn luôn hỏi ba con thế nào, ra sao”

“Không phải ông kêu cậu ấy đến tìm tôi?”

Nhạc Tiểu Bằng sững sốt “... có thể nó nghe ai đó nói con về”

Tiểu Hồ rũ mắt nhìn xuống, cảm thấy mất mát.

Đi tới cửa vườn trường, một người đi ra, một người đi về, hai cha con không còn lời gì để nói với nhau. Nhạc Tiểu Bằng đi hai bước rồi quay lại dặn dò, nói là dặn dò chứ thật ra giống như năn nỉ “Nếu con có rảnh, lúc nghỉ có thời gian thì về nhà nhé”

Về nhà nhé.

Câu này làm Tiểu Hồ nhớ tới mỗi năm Xuân vẫn có câu hát “Quay về thăm nhà”: Tìm thời gian rảnh, tìm thời gian, đưa con trẻ, về thăm nhà. Buồn bực chuyện nhà nói với mẹ, công việc thì nói với ba.

Lời ca thật châm chọc.

Anh sai bước quay về, đi đi lại lại từ Xuân vẫn nhớ tới Nhị Nha. Cô cũng thích xem Xuân vẫn. TV mở, ngồi trên ghế sofa ôm hộp dâu tây vừa ăn vừa cười ngây ngô.

Nhận thành.

Cù thành.

Quan hệ rắc rối phức tạp, liên quan đủ thứ người như thế này. Trong đầu suy nghĩ loạn cả lên, làm lòng người cũng thấy buồn bực.

Tiểu Hồ gừm đầu, chợt nhớ đến giọng nói Nhị Nha.

.....

Ở Nhận thành xa xăm kia, Nhị Nha bỗng nhiên hắt xì.

Cô ngồi xếp bằng trên giường, đang cùng chậu hoa lan hai mặt nhìn nhau. Chiều nay cô đi tới khu bán hoa cây cảnh mua túi phân bón, ôm chậu hoa theo. Tới một tiệm, ông chủ nhìn hoa xong thì dùng ánh mắt khác thường mà đánh giá cô.

Nhị Nha cảm thấy rất lạ, cuối cùng có một ông chủ ở đó nói cho cô biết nguyên nhân.

Ông chủ đó ngồi trên băng ghế hút thuốc, híp mắt hỏi cô “Chậu hoa này ở đâu mà cô có?”

Nhị Nha “Ông cần gì quan tâm tôi có nó từ đâu, ông có gì để bón cho nó không?”

“Không có, chậu hoa này của cô đi tìm chỗ khác đi”

“Tìm ở đâu?”

Mấy hôm nay trời mưa, hoa bị gục đầu một chút, Nhị Nha sợ nó chết nên mới sốt ruột đi tìm cách gì chăm nó lại.

“Thế này đi” ông chủ ngậm thuốc lá, cũng không chỉ đi tìm ở đâu “Hoa này cô chăm sóc không tốt, gửi lại chỗ tôi đi, tôi chăm sóc thay cho cô, hoặc là cô bán cho tôi cũng được”

Vừa nghe bán, cái “xâu treo tiền” Nhị Nha đảo mắt, ôm chậu hoa vào lòng

“Bao nhiêu tiền?”

Ông chủ biết cô là người không biết nhìn hàng, cười ha ha “Bao nhiêu tiền cô nói đi”

Nhị Nha nghĩ thầm tôi ngu sao nói, ông không ra giá mà lại nhìn nó chăm

chăm, chắc chắn là có vấn đề. Cô nghĩ nghĩ, giở công phu “sư tử ngoạm” “Hoa này là do bà nội tôi để lại, tôi chăm nó để nhớ người, nếu người nhà mà biết tôi đem nó đi bán chắc chắn đánh tôi gãy chân, ông nói con số hợp lý, nếu được thì tôi bán”

Ông chủ thấy cô cũng không phải dạng vừa, hơi do dự rồi vỗ đùi “Tới đây, tôi thật sự muốn mua, tôi cho cô số này”. Ông ta giơ 2 ngón tay.

Nhị Nha chau mày “Hai ngàn?”

Cô vừa nói ra miệng, ông chủ mới biết cô đúng thật là không biết nhìn hàng, hối hận không thôi, cũng chẳng muốn nói đùa với cô nữa “Cô gái, hai mươi vạn! Tôi đưa cô hai mươi vạn! Chậu hoa này của cô là hoa sen lan, năm ngoái ở Hàng Châu đấu giá một chậu lên tới 7 con số đó!”

Nhị Nha há miệng nhìn chăm chăm bồn hoa từ nhà cũ Hồ Duy, trong lòng nổ cái bùm.

Chương 23

Chương 23

Nếu có người nói với anh rằng món đồ anh đang giữ có giá trị cực lớn, mà chủ nhân lại không có đây, vừa lúc đó anh đang thiếu tiền thì anh phải làm gì?

Vậy thì phải coi thứ đó là gì.

Nhị Nha đau khổ mặt đối mặt với chậu hoa lan kia, cuối cùng chấp tay vái nó, miệng lẩm bả lẩm bảm “Đừng chết nha, trăm ngàn lần cầu xin mày đừng chết...”

“Tao tên Đỗ Oản, theo ý tên mà nói thì hai chúng ta là đồng loại, tao biết mày mới tới đây không quen khí hậu, nhưng mà hoàn cảnh nào thì cũng phải thích ứng nha. Chủ nhân trước của mày không có ở đây, mày tạm chấp nhận, tạm chấp nhận tao đi, tao đảm bảo đúng giờ cho mày phơi nắng, tưới nước, bón phân, che chở cho mày thật tốt, đừng chết, xin mày đừng có chết”

Cành lá hoa lan hướng về phía trước cao ngạo vươn ra, thân mảnh dẻ, giống như một mỹ nhân dùng ánh mắt nhìn cô đầy ngạo mạn, khinh bỉ không khí xung quanh đây không hợp, trần tục quá.

Nhị Nha yên lặng thở dài, cung kính như đem bồ tát mà để chậu hoa lên cửa sổ phòng ngủ của mình.

Thoáng cái đã qua ba tháng. Nhận thành qua giữa hè, mùa thu cũng đúng hẹn mà sắp đến.

Sinh nhật Đỗ Hi trong tháng này, sức khỏe của ông khôi phục tốt, sau khi xuất viện thì tĩnh dưỡng một thời gian, mới quay lại làm việc ở bệnh viện.

Bệnh viện xem xét tình trạng sức khỏe của ông nên điều ông từ khoa cấp cứu sang quản lý công tác hành chính.

Đỗ Kế Sơn nhân dịp sinh nhật Đỗ Hi mà tổ chức tụ hội ở nhà, bỏ qua những mù mịt bao phủ gia đình đợt trước. Tối cùng Đỗ Hi còn có Tô Nhiên, do Đỗ Kế Sơn nhiệt tình mời tối. Đỗ Hi ở bệnh viện hay thời gian dưỡng bệnh ở nhà đều do Tô Nhiên quan tâm chăm sóc, quan hệ hai người trong mắt người nhà họ Đỗ có chút hiểu mà không nói ra, nhân tiện cơ hội này làm rõ ràng luôn.

“Chú ba, mấy ngày chú nằm viện Tiểu Tô rất nhọc lòng đấy, chú xem có nên lấy trà thay rượu mà cảm ơn cô ấy”

“Dĩ nhiên là phải cảm ơn” Đỗ Hi bưng ly trà, trịnh trọng chạm ly với Tô Nhiên “Tiểu Tô, thời gian qua nếu không có cô thì tôi cũng không thể bình phục nhanh như vậy, cô vất vả rồi”

Tô Nhiên bị cả nhà họ Đỗ nhìn chăm chăm nên hơi luống cuống, vội vàng giơ ly lên “Thầy Đỗ đừng nói vậy, đều là việc em nên làm”

“Haizzz, nói vậy không đúng, nào có ai đương nhiên phải làm việc gì vì người khác, người ta không có cảm tình với chú thì cần gì bỏ thời gian bỏ công sức ra hầu hạ chú chứ?” Đỗ Cam uống ngụm rượu trắng, cay đến nhếch miệng “Chú ba, chú đừng băn khoăn nữa, vừa lúc này nhà mình có ba, có anh em, con cháu, tất cả đều ở đây, Tiểu Tô chăm sóc chú mấy tháng, chú cho người ta một lời đi”

Nói cái gì đây, Đỗ Hi năm nay 55 tuổi, ông lớn hơn Tô Nhiên hơn cả một giáp, Tô Nhiên chưa từng kết hôn, cũng không có con cái, theo ông chính là thiệt thòi.

Hai người giơ ly muốn uống mà không thể uống, bị câu nói này của Đỗ Cam làm cho xấu hổ cực kỳ.

“Cụng nào, Tiểu Tô” Đỗ Hi chủ động chạm ly với Tô Nhiên “Vẫn cảm ơn cô...”

Đỗ Cam thò tay ngăn lại không cho hai người uống ly này “Không được không được, chỉ cảm ơn không được, hôm nay chú phải nói rõ với bác sĩ Tô”

Đỗ Hi cười nhạt “Anh xem hôm nay là sinh nhật tôi, tôi làm chủ, anh làm

loạn cái gì chứ”

“Chú nói tôi quấy rối cái gì?”

Đỗ Hi nghe vậy nhìn một vòng, nhìn ba ông ngồi đầu bàn. Ai cũng giả câm giả điếc, không có ý kiến gì. Đỗ Kế Sơn nói câu vừa rồi đã là đỉnh điểm rồi. Nên sau đó ông không lên tiếng, giả như không nghe thấy. Nhưng ông không lên tiếng có nghĩa ông tán thành lời Đỗ Cam nói, cũng muốn nhìn xem Đỗ Hi sẽ làm thế nào.

Đỗ Hi cười, bình tĩnh buông chén trà xuống “Vậy cũng tốt, hôm nay nhà chúng ta đều đông đủ, tôi cũng nói thẳng vậy”

Ngồi bên cạnh Tô Nhiên là vợ Đỗ Kính, bà cũng cười đẽ tay Tô Nhiên, ý bảo cô buông ly xem Đỗ Hi nói thế nào

“Từ sau khi Tiểu Phong đi, khi đó tôi đã nói với Hồ Duy, nói với mọi người trong nhà, sau này tôi không tìm ai nữa. Ý nghĩ này đến bây giờ cũng không thay đổi”

Sắc mặt mọi người đang ngồi đều nghiêm trọng lên

“Tôi biết mọi người nghĩ bây giờ Hồ Duy đi rồi, tôi không nên ngoan cố như vậy, bên người tôi cũng nên có người, nhưng mà làm như vậy là không công bằng với Tiểu Tô. Tôi năm nay đã 55 tuổi, kết hôn 2 lần cũng không có con, nếu ở cùng tôi, không nghĩ chuyện trước mắt thì cũng phải xem xét chuyện sau này. Một ngày kia tôi bảy, tám mươi tuổi, cô ấy làm sao bây giờ?”

“Thầy Đỗ...” âm thanh cắt ngang lời Đỗ Hi muốn nói tiếp. Tô Nhiên lấy bình rượu trên bàn, đổ đầy vào ly mình. Trong ánh mắt của mọi người, dường như để lấy can đảm thêm cho mình, cô ngửa đầu uống cạn.

Nhị Nha vẫn ngồi ở góc bàn không lên tiếng gì, thấy động tác uống rượu của cô thì mắt sáng lên, đây là “nữ trung hào kiệt” nha!

“Tiểu Tô...” Đỗ Kế Sơn lo lắng hơi nhóm dậy “Cháu làm gì vậy?”

Rượu trắng nóng rát theo cổ họng chảy xuống, Tô Nhiên lau khóe miệng “Bác, bác đừng cản, ly rượu này nếu cháu không uống thì không có cách nào nói được”

“Thầy Đỗ, em biết trong lòng thầy có hình bóng vợ trước, em và thầy làm việc chung với nhau 10 năm, em nhìn thầy kết hôn, nhìn thầy làm lễ tang

cho cô ấy, nhìn thầy một mình nuôi con của cô ấy, ngoài miệng thầy không nói, lòng em vì thầy mà bất bình! Không chỉ riêng em, tất cả đồng nghiệp trong bệnh viện đều vì thầy mà bất bình, thầy độc thân 10 năm, em cũng theo đuổi thầy 10 năm, Tô Nhiên em từ 28 tuổi tới 38 tuổi đã 10 năm, tất cả đều đặt trên người thầy. Vất vả chờ mây tan trăng sáng, trời cho em cơ hội khi thầy sinh bệnh, bây giờ thầy nói, thầy sợ chậm trễ em...” nói tới đây thì rưng rưng nghẹn ngào.

Có người đưa khăn giấy khuyên “Từ từ nói, từ từ nói”

Tô Nhiên phát tay “Hôm nay làm trò cho cả gia đình thầy, em cũng phải nói, đừng nói thầy 55 tuổi, thầy 65, 75 tuổi, tấm lòng em dành cho thầy một phen không thay đổi! Trừ khi thầy tái giá, nếu không thì em lại ở vậy chờ thầy”

“Tốt!”

Tiếng ông vang lên thình lình làm Nhị Nha rụt cổ lại. Đỗ Kê Sơn kích động vỗ tay, đỏ mắt “Tiểu Tô à Tiểu Tô...”. “Hôm nay con nói ra lời này, mặc kệ con trai ta nói thế nào, con vẫn làm tốt lắm. Đỗ Hi tích phúc tám đời mới có thể có con nguyện ý yêu quý nó, chăm sóc nó, làm cha như ta thấy đủ lắm. Nhưng mà... trời sinh tính cách Đỗ Hi là như vậy, con nói đã đến đây mà nó không có ý kiến gì, thì do nó không có phần phúc này. Nhà họ Đỗ chúng ta từ trước tới nay có ân báo đáp, con có tấm chân tình này đối với Đỗ Hi, ta đây nhớ kỹ, con không thành con dâu nhà chúng ta thì ta nhận con làm con gái. Sau này con thành một phần của nhà họ Đỗ chúng ta!”

Nghe xong, mọi người đều cười thầm trong bụng, đúng là gừng càng già càng cay mà! Nói vậy còn không phải nói với Đỗ Hi, con không muốn bị ép buộc, ta không trách con; con thiếu người ta phần ân tình này, ta đây trả thay!

Không khí yên tĩnh, không ai lên tiếng. Chỉ có Đỗ Hi bàn tay để trên đùi hết nắm rồi lại thả, cuối cùng cầm ly lên “Ba”

“Đừng gọi ta, ly rượu này là con uống với Tiểu Tô, gọi ba thì hai đứa cùng gọi, con chỉ cần nói là hôm nay dẫn con dâu tới kính rượu cho ba, hay là dẫn em gái tới kính rượu cho ba”

Đỗ Hi nhìn Tô Nhiên, đón nhận ánh mắt nóng rực chờ mong của cô. Bàn

tay ông nắm chặt lại nổi gân xanh, Đỗ Hi trầm xuống, quyết tâm “đập nổi dìm thuyền” “Dẫn con dâu kính ba”

Đỗ Kê Sơn chảy nước mắt, vậy là hôn sự của con trai mình coi như thành! Run rẩy nhận hai ly rượu, thay đổi không khí nặng nề trước đó.

Nửa bữa cơm, đang định đem bánh sinh nhật lên thì Đỗ Hi có điện thoại, ông cúi nhìn số điện thoại, đứng lên nói mọi người “Mọi người cứ ăn trước, đợi tôi nghe điện thoại rồi về thôi nể”.

Cuộc điện thoại này có vẻ rất quan trọng với Đỗ Hi, ông đi vào ban công bếp, còn đóng cửa lại. Sau khi lấy lại bình tĩnh, Đỗ Hi bắt máy “Alo?”

Đầu kia đúng là Hồ Duy ngồi trên đường, mặc đồ huấn luyện, giọng khàn khàn “Ba! Sinh nhật vui vẻ!”

“Ừ ừ!” có thể nhận được điện thoại Hồ Duy lúc này, Đỗ Hi cảm động liên tục trả lời, không biết nên nói gì cho phải.

Sau khi Hồ Duy đi Cù thành cũng có điện thoại cho ông mấy lần, phần lớn là do anh gọi, hỏi thăm sức khỏe của ông, gần nhất cũng là mấy tháng trước, anh nói chuẩn bị đi tập huấn, di động đều phải nộp lên trên để ông biết mà đừng mong.

“Con ở bên đó thế nào, có tốt không?”

Đỗ Tinh lấy nước khoáng đổ lên miệng vết thương trên tay Hồ Duy, cầm miếng bông định khử trùng cho anh. Hồ Duy thu tay lại phẩy phẩy ý không sao “Vẫn tốt, ba đang ở đâu?”

“Ở nhà ông nội con, hôm nay sinh nhật ba nên cả nhà tới”

Hồ Duy cúi đầu giả vờ thản nhiên hỏi “Đỗ Oản cũng đến ă?”

Đỗ Hi không biết anh có ý gì “Cũng có, Nha Nha mấy tháng nay cũng không gặp nó, không biết bận việc gì, hôm nay mới về mà buồn buồn, không nói năng gì”

Hồ Duy bình tĩnh cười cười “Ba giúp con gửi lời hỏi thăm ông nội”

“Ừ, được rồi, vừa rồi ông nội còn lén hỏi ba, hỏi con ở Cù thành học hành ra sao, có gì không ổn không”

Hồ Duy ngồi bên đường, đối diện là trạm xe, có vẻ đang nghỉ ngơi, trên xe không ít người đang đi tới đi lui, đều mặc đồ tác chiến, lưng mang các thiết bị quân sự, mặt mũi phong trần. Bên chân anh để một thùng thuốc, xung

quanh hai ba người đang xử lý miệng vết thương lớn trên tay anh.

“Anh mau khử trùng đi, để nhiễm trùng là phiền lắm”

“Có hơi đau, chịu khó một tí nhé”

Đỗ Hi lắng nghe âm thanh ồn ào bên kia, căng thẳng “Con bị làm sao vậy?”

Bác sĩ lấy cồn tưới lên tay Hồ Duy, anh nhúm mày chịu đựng, giọng như thường “Không có gì ạ, tập huấn mới về, xe đang ngừng ở chỗ nghỉ nên con gọi điện thoại cho ba”

“Thật sự không có việc gì chứ?”

“Dạ thật mà. Sức khỏe ba sao rồi, cần nghỉ ngơi nhiều hơn”

“Vẫn khỏe, không có gì khó chịu hết, bệnh viện điều ba đến làm công tác văn phòng, công việc không nhiều”

Thời gian nghỉ ngơi ngắn ngủi đã hết, chuẩn bị tập hợp lại, có người huýt sáo gọi. Hồ Duy đứng lên “Ba, không nói tiếp được, con phải lên xe rồi”

“Ừ được, con đi đi”

Mấy đồng đội nhanh tay nhanh chân thu thùng thuốc, đem những thứ như bông băng dính máu vứt đi. Hồ Duy nói với Đỗ Hi câu cuối rồi tắt máy, được đỡ lên xe “Vết thương này về đến thành phố thì đến bệnh viện, có thể phải khâu vài mũi”

Đỗ Tinh áy náy “Đội trưởng, do tôi không tốt”

Hồ Duy cười, lấy mũ đập Đỗ Tinh trấn an “Không trách cậu, do tôi không chú ý, bị va chạm chút là chuyện bình thường mà”

Gần đây ban huấn luyện đang thực hiện huấn luyện bên ngoài, vì cảm nhận hoàn cảnh thực tế chiến tranh điện tử đối kháng quan trọng nên nhóm học viên được đưa tới ngoại thành Cù thành cách mấy trăm km diễn tập.

Lần đi này là mất 3 tháng.

Lúc về, khi thu thập thiết bị chuẩn bị xuống núi, Đỗ Tinh khiêng đồ bị trượt chân, Hồ Duy đi trước cậu ta phản ứng rất nhanh gồng giữ lại, một người nặng hơn 150 cân, trên người lại khiêng đồ nặng, Hồ Duy cũng bị ngã, may mà người không bị gì, có vết thương, tay Hồ Duy bị đá trên núi cắt một vết thương dài. Không thể làm chậm tiến độ rút quân, cũng không thể xử lý cẩn thận, khi xe ngừng ở khu vực ngoài vùng cấm tín hiệu dưới chân núi, có người đến phát lại các thiết bị liên lạc để cho mọi người báo tin về nhà. Lúc

này mới biết anh bị thương ở tay. Đã vậy Hồ Duy còn không chịu yên mà muốn gọi điện thoại.

“Có chuyện gì gấp thì lát lên xe nói, vội vã vậy, gọi cho bạn gái à?”

Hồ Duy tay kẹp điều thuốc, ngón tay bấm số di động quay lại cười “Cậu quản tôi gọi cho ai làm gì?”

Lúc mới nhập học thì không ai quen biết, sau ba tháng ngủ cùng trại, mang cùng đôi với, cần gì biết là cùng cấp hay cấp trên, đều như người thân. Thỉnh thoảng cũng kể tai nói giỡn, chống nạnh đá mông nhau.

Quay về xe, ngoài tiếng ngáy ra chỉ còn vài người cúi đầu nhắn tin cho người nhà, trong xe cực kỳ yên tĩnh.

Hồ Duy ngồi ở bên cửa sổ, tay phải quăn bạnh. Anh nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ không ngừng lùi về phía sau, trong đầu vẫn còn vang vọng lời Đỗ Hi nói khi nãy, ngẩn ngơ.

Buồn buồn, không thích nói chuyện...

Buồn, sao mà lại buồn như vậy...

.....

Đúng là đợt này Nhị Nha rất ít nói, như đang có tầng tầng lớp lớp tâm sự. Người trong nhà chúc mừng sinh nhật Đỗ Hi, cô cũng không biểu hiện gì hào hứng, ngồi một mình đàng xa xa mà uống bia. Không ai khuyên cô, cũng không ai chú ý đến, cô uống một mình. Hết hết chai này đến chai khác.

Uống đến khi ông nội vỗ bàn “Đỗ Oản! Sao con không nói gì vậy? Ăn sinh nhật bác ba mà con cũng không nói một câu”

Nói cái gì đây...

Nhị Nha hắng giọng, bưng ly đứng lên, chưa nói gì đã nấc một cái.

Đỗ Hi hiền lành giải vây “Tấm lòng con bác ba nhận, Nha Nha nhà mình từ nhỏ đã không nói gì trong mấy chuyện vậy, không cần nói”

Nhị Nha cười hắc hắc “Cảm ơn bác ba!”

“Con uống ít thôi, ngày mai không phải con phải đi đón bà ngoại sao?”

Gần đây, đó là việc quan trọng nhất của Nhị Nha. Cô ở Nhận thành đã tìm được một viện dưỡng lão cao cấp cho bà ngoại, một năm 8 vạn tệ, hai ngày trước cô đã giao tiền, liên hệ với bên Huy Xuân để đưa bà ngoại về bên này

chăm sóc. Hơn nữa, cô làm xong xuôi mới nói với trong nhà. Con cháu muốn hiếu thảo thì ai ngăn cản được, Đỗ Kê Sơn cũng không phản đối, còn nói nếu đón bà ngoại về mà thân thể chưa ổn định thì đừng đưa ngay vào viện dưỡng lão, cứ để ở nhà ông trước đã.

Được nhắc nhở, Nhị Nha cũng không uống tiếp, định ngày mai sẽ đi Huy Xuân sớm nên một mình lên lầu nghỉ ngơi. Dưới lầu vẫn vô cùng ồn ào vui vẻ. Nhị Nha mở cửa phòng mình, không thèm mở đèn mà nằm thẳng lên giường. Cô nhớ hồi đầu năm, trong nhà không phải thế này. Khi đó có tất cả người trong nhà, có Hồ Duy. Bọn họ cực kỳ ồn ào mà đánh bài trong phòng khách, cô nhìn tivi nhưng tai nghe họ nói chuyện phía sau.

Mặt cô đè lên khăn trải giường, miệng bị đè ép hơi nhếch lên, trong phòng tối đen như mực, Nhị Nha yên lặng nằm, đôi mắt lóng lánh như trăng. Nỗi nhớ trong lòng cô giống như chậu hoa lan trên cửa sổ kia, không ngừng sinh sôi nảy nở.

Nghĩ mãi, Nhị Nha nhắm mắt lại, nặng nề đi vào giấc ngủ.

Không biết ngủ đến bao lâu, di động đột ngột vang lên giữa đêm khuya. Trên dưới nhà họ Đỗ yên tĩnh lạ thường. Đỗ Kê Sơn đã ngủ.

Nhị Nha ngồi dậy nhận điện thoại, trong lòng có cảm giác bất an.

Bên kia đầu dây là viện dưỡng lão Huy Xuân. Hộ lý bên kia đầu dây xin lỗi nói “Xin chào, là người nhà Trương Quế Lan phải không ạ? Đêm nay chúng tôi kiểm tra vừa phát hiện, người đã đi rồi...”

Chương 24

Chương 24

Từ lúc ở với bà ngoại đến giờ, Nhị Nha vẫn cứ “bà ngoại, bà ngoại” mà gọi, nên khi hộ lý nói tên người đã qua đời, cô nghe tên bà ngoại mà còn ngây ra không biết nói ai.

Bà đi rất yên bình, bình thản nằm trên giường, đôi tay nắm lại, nắm chặt trong lòng bàn tay là vòng tay có hình đầu hổ của Nhị Nha.

Thường nói người già lúc gần đi sẽ có cảm giác biết trước.

Ban ngày hộ lý đưa bà đi tản bộ, bà còn cười ha ha nói, ta phải đi rồi. Hộ lý nghe xong phối hợp nói ngọt, vâng, biết bà phải đi rồi, bà có đứa cháu gái hiếu thảo ở Nhạn thành đã chọn cho bà một chỗ tốt, muốn đón bà về đó mà. Bà nghe xong, mỉm cười mà ánh mắt đại ra ngòi trên ghế, kéo tay hộ lý, nói lần nữa “Nha Nha, bà phải đi, có người tới đón bà”

Ban ngày còn bình thường, chân cẳng bà còn nhanh nhẹn hơn ngày thường, còn năn nỉ hộ lý gọi đầu giùm mình. Ở chung với nhau một thời gian dài, tuy không giống như người nhà nhưng mấy hộ lý cũng cảm tình với bà, vì vậy hai hộ lý tuổi xấp xỉ Nhị Nha giúp bà gọi đầu, còn thay đồ cho bà. Đợi ngày hôm sau cháu gái bà tới đón bà đi. Ai ngờ ban đêm kiểm tra phòng, người cứ vậy lẳng lặng mà đi.

Thình lình đón nhận tin này, khi đó đã là 3 giờ sáng, nhà họ Đỗ đã tắt hết đèn, người cũng đã về hết, trên dưới im ắng. Nhị Nha hoảng loạn không biết phải làm gì, đi gõ cửa phòng ông nội.

Gõ một lúc ông mới giật mình tỉnh dậy, chống gậy bước nhanh ra “Sao vậy con?”

Tay Nhị Nha nắm chặt điện thoại, tay chân lạnh lẽo, nhìn người thân cầu

xin giúp đỡ “Ông nội...”

“Bà ngoại không có”

Đỗ Kê Sơn nhú chặt mày “Cái gì?”

Giọng Nhị Nha đã không còn như bình thường, nói năng cũng không rõ ràng “Bà ngoại con không có!”

“Không có là thế nào?”

“Chính là người không có, đi rồi! Không còn nữa!”

Đất rung núi chuyển, một tiếng đau thương.

Thương cho Nhị Nha còn nhỏ tuổi, 24 tuổi đã trải qua hai lần vĩnh viễn xa rời người thân, đây là đòn nặng nề tới mức nào!

Đỗ Kê Sơn vội mặc quần áo vào sắp xếp “Mau gọi điện thoại cho anh hai con, ông tìm người đưa con đi Huy Xuân”

Không biết sao cả người Nhị Nha như bị rút gân, cả người run bắn gọi điện thoại cho Đỗ Duệ từ ngàn dặm xa xôi.

Điện thoại Đỗ Duệ tắt máy.

“Anh hai tắt máy, không nhận điện thoại...” cô run rẩy, môi cũng run.

Đỗ Kê Sơn nhìn thấy, xong rồi, đứa bé này bị dọa tới choáng rồi, đau lòng ôm vai cháu gái dịu xuống lầu “Đừng hoảng hốt, đừng hoảng hốt, ông gọi điện thoại cho Đỗ Vĩ, để nó đưa con đi”.

Khi cha mẹ Nhị Nha không còn là lúc cô mới 4, 5 tuổi, lúc lo hậu sự cả nhà sợ cô còn quá nhỏ sẽ để lại ấn tượng tâm lý xấu nên không cho cô tham dự. Chỉ có mấy bác dâu may váy trắng cho cô, đưa cô đến nhà họ hàng ở. Cô làm sao biết cách xử lý khi người thân lìa trần chứ. Lúc này, trong nhà ngay cả một người có thể hỗ trợ cũng không có.

Đỗ Kê Sơn nghĩ ngợi rồi gọi điện thoại, để Nhị Nha ngồi trên ghế sofa, gọi cho con trai con cả, Đỗ Vĩ.

Đỗ Vĩ là cháu nội đích tôn đã có gia đình, công việc xem như ổn định, không liên hệ được với Đỗ Duệ, lúc này chỉ có thể tìm nó. Đỗ Kê Sơn nói rõ xong, định cúp điện thoại thì nhìn qua thấy dáng vẻ của Nhị Nha, vội vàng nói thêm “Con gọi thêm Đỗ Dực, để nó tới cùng, trên đường có gì còn hỗ trợ nhau”

Cúp điện thoại, trong lúc chờ người tới đón Nhị Nha, Đỗ Kê Sơn nhìn ra

ngoài cửa sổ, đột nhiên nóng lòng thở dài “Lúc này mà có Hồ Duy thì tốt rồi...” Thăng bé đó ăn nói đĩnh đạc đường hoàng, tâm lý tốt, là người có thể gánh vác việc.

Nhị Nha đang ngây ngốc ngồi trên ghế sofa, nghe thấy ông nhắc tới Hồ Duy, bỗng nhiên run lấy bầy, người co rút lại. Đỗ Kê Sơn sợ tới mức vội lao qua, ôm đỡ cháu “Nào Đỗ Oản, Đỗ Oản, con đừng dọa ông nội”

Nhị Nha không khóc, tay chân lạnh lẽo, ngã ra ghế run rẩy, không nói lời nào.

“Đây là làm sao, làm sao vậy!!” ông lòng nóng như lửa đốt, gấp gáp tìm đồ sưởi ấm bao bọc cháu gái lại, ngồi xổm bên cạnh xoa tay xoa chân Nhị Nha, nước mắt già rơi xuống “Con cũng đừng xảy ra chuyện, con mà có chuyện gì là như lấy mạng ông nội rồi...”

Nói tới “lấy mạng”, Nhị Nha càng run rẩy hơn, la hét “Không thể lấy mạng! Không được lấy mạng ai! Nếu mà phải lấy mạng thì lấy của tôi! Đừng lấy của người khác!!!”

“Không có ai muốn lấy! Ai cũng không lấy, nhà chúng ta ai cũng khỏe mạnh mà, đều khỏe mạnh, không có chuyện gì hết, Nha Nha, Nha Nha, chúng ta sau này sẽ bình an, chuyện gì cũng tốt” ông nội liên tục trấn an, đau lòng vuốt tóc cô.

Nhà bác cả nghe tin dữ, cả nhà bật đèn sáng lên. Bác cả Đỗ Kính dựa vào đầu giường xoa huyết thái dương dặn dò con trai qua điện thoại “Ừ, ừ. Con tới Huy Xuân thì trông chừng em gái cẩn thận, cần gì con tự mình làm, cố gắng đừng để Đỗ Oản nhúng tay, có việc gì thì điện thoại cho nhà”

Bác dâu cả lau nước mắt, rất lâu không nói gì, Đỗ Kính tắt đèn bàn “Ngủ đi, mai còn phải đi làm nữa”. Tiếng người phụ nữ dịu dàng thở dài “Đứa bé Đỗ Oản này đáng thương quá”

Bác hai Đỗ Cam cũng ngủ không được, chống tay đứng ở cửa sổ phòng ngủ hút thuốc. Bác dâu hai ngồi trên mép giường lo lắng cho Đỗ Dực “Ông nói xem ba bảo nó đi làm gì, nó có bao nhiêu tuổi đâu, đã làm hậu sự bao giờ, nói không chừng còn bị sợ nữa”

“Nó không đi, bà coi nhà này còn ai có thể đi cùng Đỗ Oản?” Một thằng con trai lớn như vậy rồi, giúp em gái vượt qua chuyện này đối với nó cũng

đâu có gì xấu.

“Không phải tôi nghĩ nhiều, nhưng mà Đỗ Oản có phải là có hơi không tốt không?”

Đỗ Cam nghiêng mặt lại “Bà có ý gì?”

Bác dâu hai cúi đầu vuốt vuốt mép chần “Số mạng nó không tốt, khắc cha khắc mẹ, khắc cha mẹ không còn, bây giờ lại tới bà ngoại nó...”

“Bà câm miệng lại!!!” câu này đã chạm tới điểm mấu chốt của Đỗ Cam, nổi trận lôi đình “Tôi nói cho bà biết, về sau chuyện của nhà họ Đỗ chúng ta bà không được xen mồm vào, số mạng của Đỗ Oản tốt hay không cũng là con cháu nhà chúng ta, lúc trước chú tư không còn, tôi muốn mang nó về nhà mình nuôi dưỡng trở thành con gái của mình, chính là bà nhất quyết không đồng ý, đừng cho là tôi không biết bà nghĩ gì! Bà sợ nó lớn lên thì tranh giành tài sản với Đỗ Được, con bà thì là con, con người khác thì không phải? Cha mẹ nó mà còn nghe thấy bà nói vậy thì nghĩ thế nào!”

Đỗ Cam ít khi nổi giận ở nhà, thường là vợ ông quản lý, bất thành linh lớn tiếng khiến vợ cũng sợ, im lặng rồi chui vào giường lấy chăn che đầu.

Đỗ Vĩ tới đón Nhị Nha về Huy Xuân, xe anh là xe jeep, thích hợp chạy trên cao tốc, Đỗ Kê Sơn lấy áo bông bọc Nhị Nha đưa ra, Đỗ Vĩ bước lên đón em, che đầu đưa cô vào xe.

“Đỗ Được, em để xe ở nhà ông đi, chúng ta đi cùng xe, em ngồi phía sau trong chừng Nhị Nha”

Đỗ Được nghe lời khóa xe, mở cửa chui vào ghế sau. Mới 5 giờ sáng, trời gần sáng, Đỗ Kê Sơn đứng trong sân nhìn theo bọn họ “Đỗ Vĩ, nhất định phải chăm sóc tốt cho em, coi chừng nó thật kỹ”

Đỗ Vĩ vội vàng khởi động xe “Ông nội cứ yên tâm, ông ở nhà cũng đừng sốt ruột, tới nơi con gọi cho ông”

“Đi nhanh đi, đi đi”

Xe chạy ra trạm thu phí trên đường cao tốc Nhận thành, hướng về phía Huy Xuân. Trong xe yên tĩnh, radio cũng không mở.

Đỗ Vĩ im lặng lái xe, Đỗ Được ngồi cùng Nhị Nha phía sau, liếc nhìn qua đánh giá cô, thấy mắt cô nhìn thẳng về phía trước, Đỗ Được ho khan lên tiếng “...Em muốn khóc thì khóc đi...”

Nhị Nha kiên cường lắc đầu, sắc mặt tái nhợt, môi khô cong. Đỗ Dược vịn nắp chai nước “Uống một ngụm nhé? Môi em bong cả da ra rồi”

Nhị Nha vẫn lắc đầu.

Đỗ Dược cẩn thận đem chai nước tới bên miệng Nhị Nha, cô không há miệng, chỉ dính được chút nước bên môi. Đỗ Dược yên lặng đẩy nắp bình nước, quay đầu nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

Di thể bà ngoại Nhị Nha không thể để ở viện dưỡng lão, được đưa đến nhà xác bệnh viện Huy Xuân. Nơi Nhị Nha gặp bà ngoại giờ là cái phòng lạnh lẽo.

“Cũng may trước khi bà đi đã được gội đầu, thay quần áo, ra đi sạch sẽ, coi như không còn gì tiếc nuối” viện trưởng viện dưỡng lão đứng bên cạnh, thương tiếc nhìn cô gái nhỏ quỳ bên cạnh bà.

Nhị Nha quỳ gối bên người bà ngoại, trước sau không rơi nước mắt “Vốn dĩ những chuyện đó phải là cháu làm”

“Con gái, đừng tự trách mình, sinh lão bệnh tử là chuyện thường tình, lúc người đi cũng không bị đau đớn gì, xem như là tới nơi khác mà sống thôi, viện dưỡng lão chúng ta đều biết trong nhóm người già ở đây, con là người hiếu thảo”

“Bà ngoại có nói gì, có để lại gì cho con không?”

“Không để lại gì, đi trong giấc ngủ... nhưng mà lúc đi trong tay nắm chặt một cái lục lạc”

Nhị Nha không sợ hãi mà mở tay bà ngoại, một sợi dây đeo màu đỏ có hình đầu hổ, có cái lục lạc bằng bạc. Khi cô được bà đón về bên bà, sợi dây này vẫn luôn trên tay cô. Sau này Nhị Nha lớn lên, cũng mập lên, sợi dây siết chặt tay cô, cô cột tóc hai bên vểnh lên như cái sừng trâu chìa tay cho bà ngoại khóc “Bà ngoại, bà ngoại, siết đau thịt”

Bà ngoại thấy tay Nhị Nha bị dây thít chặt thành ngấn, cười ha ha lấy kéo cắt ra cho cô “Nha Nha nhà ta mập lên, đón giao thừa bình an cũng mới không lâu thôi, sau này chắc chắn con sẽ sải cánh bay xa”

Nhị Nha chớp đôi mắt khô khốc, khép nắm tay bà ngoại lại, nặng nề phủ tay lên tay bà.

“Gia đình có yêu cầu gì với viện dưỡng lão không?”

“Dạ không” Nhị Nha từ từ đứng lên, quay người đi ra khỏi nhà xác “Cháu muốn nhanh chóng mang bà ngoại về nhà...”

Cô không thích chỗ này, ở đây quá lạnh, chắc hẳn bà ngoại cũng không thích. Cô sẽ đưa bà về Nhạn thành, tìm một nơi tốt có sông có nước. Vì vậy, một loạt công việc tiếp theo đều làm rất nhanh chóng.

Ở nhà tang lễ hỏa táng, nhìn bà ngoại được đẩy đi về phía trước, Nhị Nha theo bản năng cũng đi theo, Đỗ Vĩ nhanh tay túm cô lại “Em đi đâu?”

Nhị Nha quay đầu lại, ngơ ngác “Em, em đi theo nhìn”

Đỗ Vĩ với Đỗ Dực liếc nhau, bắt lấy tay Nhị Nha “Nha Nha, không đi nhìn, chỗ đó em không vào được”

“Em chỉ đi qua nhìn thôi...” cô nói rất nhẹ nhưng cánh tay lại lấy sức như trâu bò định ném Đỗ Vĩ ra “Anh cho em đi nhìn đi”

Dường như cô hóa ra ngây ngốc, làm sao Đỗ Vĩ dám để cô đi về trước. Dứt khoát không nghe cô nói, cương quyết giữ chặt lấy người. Nhị Nha bỗng thê lương lên tiếng cầu xin “Anh để cho em đi nhìn đi... em cầu xin anh...”

“Đỗ Dực, nhanh lên!”

Đỗ Dực nhanh nhẹn tiến lại kiểm chặt tay Nhị Nha. Hai người đàn ông ôm chặt không cho cô đi về phía trước, mặc kệ cô tay đánh chân đá cầu khấn, Nhị Nha cả người run rẩy, run rẩy, há miệng thở dốc, cảm giác mình sắp nghẹn chết nhưng cũng chỉ là vô dụng.

Sau đó, cuối cùng bên trong thông báo người nhà vào nhận tro cốt.

Nhị Nha đầu tóc rối bù dính bết trên mặt, tựa như sức cùng lực kiệt, đặt mông ngồi trên đất.

Ngày hạ táng bà, là một ngày nắng ở Nhạn thành. Mộ được lập ở vùng ngoại ô, cũng gần núi gần sông, là chỗ để ba mẹ Nhị Nha. Nhưng mà ký ức của cô về ba mẹ thật ra đã phai nhạt. Thường nói con cái cách cha mẹ là có khoảng cách thế hệ, cô lại là người đối với tình thân rất ỷ lại, tâm tư nhạy cảm, tình cảm cũng rất tinh tế.

Người đến tham dự lễ tang không nhiều, ngoài người nhà họ Đỗ thì Nhị Nha chỉ báo cho Diêu Huy với hai người đồng nghiệp có quan hệ tốt. Cô mặc một bộ đồ đen, bị chỉ huy làm gì thì làm theo, toàn bộ quá trình đều không lên tiếng. Cuối cùng khi phải đi, bác cả nói, Đỗ Oản, quỳ xuống

khẩu đầu với bà ngoại đi con.

Nhị Nha nghe lời quỳ xuống dập đầu, có người cảm thấy kỳ lạ, rốt cuộc nhìn không được nhắc nhở cô “Con muốn khóc thì khóc đi”

Nhị Nha quỳ gối, cảm xúc giấu trong lòng, mếu máo, cuối cùng quay lại nhìn bác cả “Con khóc không được...”. Không biết vì sao từ khi nhận tin tới giờ, cô vẫn không hề khóc, không rơi một giọt nước mắt.

Bác dâu cả đau lòng kéo cô lên “Khóc không được thì không khóc, theo bác về nhà”

Tất cả mọi người cho rằng Nhị Nha sẽ vì việc này mà sa sút tinh thần một thời gian, chuẩn bị sẵn sàng tinh thần để quan tâm chăm sóc cô. Nhưng mà hai ngày sau, tinh thần cô bình thường đi từ trên lầu xuống nói muốn đi làm.

Ông nội ngăn không cho cô đi “Ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày đi, có gì đâu mà gấp?”

Nhị Nha uống ly sữa “Con phải tới viện dưỡng lão nhận lại tiền, Diêu Huy còn chờ con tới làm thủ tục”. Nói xong cô lau miệng, mặc cái áo lông đen, vẫy tay với Đỗ Kê Sơn “Tạm biệt ông nội!”

Diêu Huy cũng không ngờ cô lại đi làm, nhìn cô ngạc nhiên “Cậu ổn không?”

Nhị Nha cúi đầu nhìn mình “Chỗ nào không ổn?”

“Tớ nói là... chiều nay tớ định để người khác đi”

“Có cái gì mà không được, người chết không thể sống lại, mình không thể đắm chìm trong chuyện của bà ngoại khiến tinh thần sa sút, trời cũng chưa sụp, tinh thần mình càng sa sút thì người nhà càng lo lắng, mình không muốn như vậy”

Diêu Huy thở dài, người trước mặt bây giờ gầy đến mức mặt còn nhỏ hơn nắm tay, vì giữ đạo hiếu mà còn mặc nguyên bộ đồ đen, nhìn càng mong manh đơn độc. Cô đưa folder cho Nhị Nha, ôm cô “Được rồi, cậu không muốn thì không cần miễn cưỡng mình, thời gian này cậu muốn làm gì thì làm, tiền lương vẫn đủ”

Nhị Nha nghiêng đầu ôm lại Diêu Huy.

Buổi chiều xong việc, phía sau khách sạn có con đường dành cho người đi bộ, hai bên là tường thấp màu trắng, ven đường là những cây bạch quả cao lớn. Thời tiết đầu thu, cây bạch quả đầy lá vàng, phủ kín toàn bộ con phố, có không ít người đưa con đến chụp ảnh chơi đùa, một nhóm trẻ con đạp xe, lướt nhanh qua người Nhị Nha.

Nhị Nha rút tay túi quần, trên vai đeo túi tài liệu, yên lặng đi dọc theo phố. Cô như đi trong cõi thần tiên, có người đi phía sau cũng không biết. Người đó cố tình đi nhẹ chân, cố ý muốn hù dọa cô. Khi tới gần, ngay lúc Nhị Nha ngửa đầu ngẩn ngơ nhìn một cây bạch quả, thành linh nhảy tới “Hù” một tiếng bên tai Nhị Nha.

Nhị Nha vốn đưa lưng về người đó, đột nhiên có tiếng hét ngay bên tai, cô sợ tới mức giật bản mình. Mạnh Đặc cười ha ha vọt tới trước mặt cô, cười sáng khoái “Giật mình chưa? Ngạc nhiên không?”. Cười xong, anh mới phát hiện Nhị Nha không bình thường.

Cô nhìn anh chăm chăm, không có ngạc nhiên, cũng không cười, chỉ có vành mắt càng ngày càng hồng. Mạnh Đặc thu nụ cười lại, nghiêm túc gọi “Đỗ Oản?”

Nhị Nha đứng bên dưới tàng cây bạch quả, bên cạnh người đến người đi, đột nhiên cực kỳ đau khổ há miệng, từ từ cúi gập người, nước mắt rơi xuống.

Mạnh Đặc luống cuống, vội đỡ vai cô “Không tới mức vậy chứ, cô đừng làm tôi sợ chứ...”

Mẹ ơi, gây họa, gây họa rồi.

Nhị Nha bị Mạnh Đặc dùng tay vịn, thân thể nhũn ra, ngã phịch ngồi dưới gốc cây bạch quả, từ khóc thảm thiết trong yên lặng với đau khổ tận cùng biến thành gào khóc phát tiết ra ngoài. Áp lực bi thương rất lớn trong lòng như tìm được chỗ thoát ra, cô khóc kinh thiên động địa, khóc đến sức cùng lực kiệt. Không giống như cô gái cãi nhau với bạn trai khóc lóc bên đường. Chỉ có thể nhìn ra cô đang đau thương tuyệt vọng. Dưới đám lá vàng cây bạch quả, một cô gái trẻ mặc đồ đen có gương mặt hồn nhiên lại đang phơi bày hết cảm xúc của mình, tựa như đứa trẻ bị người khác vứt bỏ.

Mọi người đi qua lại nhìn cô lạ lắm. Mạnh Đắc đứng một bên không biết làm sao, ngồi xuống bên cạnh cô.

Mạnh Đắc là do thời gian trước Đỗ Hi bị bệnh mà quen biết nhau. Anh nghĩ dù gì cũng là ba của Hồ Duy, hai người đã là đồng nghiệp lâu, Hồ Duy không ở Nhạn thành, anh ghé qua thăm nom. Lúc đó Nhị Nha ngồi trong phòng bệnh Đỗ Hi gọt trái cây. Cô là người khiến người khác gặp khó có thể quên. Mạnh Đắc thấy cô thì rất mừng, lập tức tới bắt chuyện

“Này, cô còn nhớ tôi không?”

Cô cúi đầu “Tôi chưa gặp anh sao mà nhớ anh được”

“Sao lại chưa gặp, lần trước ở dưới nhà chú Đỗ, cô nói cho tôi biết có người mang biển số xe tôi”

Nhị Nha ngẩng đầu lên, nghe Mạnh Đắc nói ra biển số xe thì vui vẻ “Là anh à?”.

Chắc, mặt người thì không nhớ mà nhớ biển số xe.

Mạnh Đắc huýt sáo một tiếng “Là tôi đây!”. Anh mặc quân trang, ban đầu còn hơi cà lơ phất phơ, chợt nghiêm túc đưa tay ra “Tôi tên Mạnh Đắc, thuộc bộ phận tham mưu tác chiến quân khu Nhạn thành, đồng đội với Hồ Duy”

“Tôi là Đỗ Oản, đậu Hà Lan”

Hai bên nắm tay nhau lắc lắc

“Cảm ơn anh tới thăm bác ba!”

“Đừng khách sáo, nên vậy, người một nhà mà”

Ngọt giọng nói “Mời anh ăn dưa”

Mạnh Đắc tâm thần nhận nhạo “Anh không ăn, em ăn đi, con gái ăn trái cây nhiều da đẹp”

Đỗ Hi nhìn hai người anh tới tới đi, cảm thấy Mạnh Đắc có ý với Nhị Nha, trong lòng còn thấy vui. Lúc Mạnh Đắc chuẩn bị về, móc di động ra xin số Nhị Nha “Sau này Hồ Duy không có ở đâu, bên này chú Đỗ có chuyện gì thì em gọi cho anh, gọi lúc nào cũng được”

Từ đó về sau hai người trở thành quen biết.

Hôm nay Mạnh Đắc được nghỉ phép, không muốn ở trong ký túc xá nên ra ngoài đi loanh quanh. Trên báo nói đường Ngọc Sơn bạch quả nở hoa, lá

vàng sáng rực toàn bộ con đường, du khách đến chụp ảnh rất đông. Anh đi một mình cũng chẳng thấy gì hay ho, sau đó thấy cô. Cô yên lặng đi, tâm sự nặng nề, không có vẻ sinh động tươi tắn như lúc mới gặp, anh nghĩ sẽ chọc cô một chút cho vui. Ai ngờ trò đùa này không đúng lúc, ngay lúc cảm xúc Nhị Nha đang ở mức thấp nhất.

Mạnh Đắc dỗ cô, xin cô, khăn giấy trong túi lấy ra cho cô lau mặt hết nửa gói mà cô vẫn còn khóc không ngừng. Mạnh Đắc chỉ còn thiếu nước đập đầu với bà cô này nữa “Anh xin em đó, nhỏ tiếng chút, anh không phải cố ý. Anh thề!!”

Nhị Nha nắm ngực khóc huhu, nói cũng không rõ lời “Anh khi dễ người có tang, có bản lĩnh gì chứ...”

Sắc mặt Mạnh Đắc cứng lại, rốt cuộc biết vì sao cô lại khác thường.

Cô mặc cả người một màu đen!!

“Nhà em ai mất? Ba Hồ Duy à? Hay là ông nội?”

Nước mắt vẫn đổ rào rào, Nhị Nha lắc đầu liên tục, khóc không dừng lại được. Cô cần sáng khoái mà phát tiết ra như vậy, Cô mồm miệng không rõ, chỉ chỉ vào mình, khóc tới nghẹn sắp ngất.

Mạnh Đắc đau lòng cô nên cũng không suy nghĩ nhiều, để cô tựa vào mình, vỗ vỗ sau lưng cho cô thuận khí dễ thở “Đừng khóc nữa, đừng khóc. Anh không nên hù em, anh sai rồi, xin lỗi em”

Khi cô dựa vào ngực anh, trong tiếng nức nở đứt quãng, đáy mắt Mạnh Đắc trầm xuống.

Rốt cuộc anh đã nghe rõ cô đang nói cái gì.

Miệng cô nức nở, đau thương trong lòng, đều là một người.

Giờ phút này cô đau khổ tột cùng nghĩ, cũng đều là một người.

Cô đang gọi.

Hồ Duy.

Nhưng anh không có ở đây bên cô.

.....

Nhị Nha trở về nhà cũ mà Hồ Duy thuê trước kia. Trong phòng lạnh lẽo, vẫn là cái bàn kia, một cái tủ, một cái giường.

Trên bàn có mấy tờ giấy anh viết, kẹp trong sách anh đọc. Nhị Nha ngẩn

ngơ nhìn cái bàn chăm chăm như phát ngốc, tưởng thấy dáng anh đọc sách. Dưới ánh đèn bàn, anh duỗi người, bắt chéo chân, một tay cầm sách, mày nhíu lại, lật một trang, ngón tay dừng ở một tờ, lại lật qua xem trang tiếp theo.

Đọc mệt thì để lên bàn, đứng dậy múc nước. Anh đứng dưới vòi nước, khom lưng gội đầu rửa mặt. Áo sơ mi theo động tác khom của anh mà căng chặt, ôm lấy đường cong lưng anh. Eo thon dài, đôi chân dài có lực.

Nhị Nha lơ ngơ như người trong mơ. Trong mơ, Tiểu Hồ ở Cù thành xa xôi kia trở lại, nhẹ nhàng đẩy cửa, trên người mang theo cảm giác lạnh lẽo, ngồi bên cạnh cô. Nhìn cô ngủ không thoải mái, lấy tay nâng cổ cô để gối lên đùi mình.

Nhị Nha trở mình, vùi mặt vào trong tóc.

Có ngón tay vén tóc cô ra sau, bàn tay kia thô thô, có vết chai. Trong mơ, Nhị Nha hỏi anh “Sao anh lại về rồi?”

Anh nói “Anh về nhìn em xem sao, bọn họ nói em rất nhớ anh, khóc hết nước mắt xì cả nước mũi ra”

“Xì, em làm gì mà tệ vậy. Do bà ngoại đi rồi nên em mới đau lòng”

Bàn tay kia đau lòng vỗ về trán cô, lại nhẹ nhàng sờ sờ lỗ tai cô.

“Mà anh về thì trường học cho anh đi à?”

“Không cho đi thì lén đi”

“Lén đi như thế nào?”

Tiểu Hồ cười tươi, vẻ bất cần nhếch miệng “Trèo tường”

“Trèo tường thì bị phạt, hồi đó em trốn học cũng trèo tường”

“Sao mà muốn trốn học?”

“Không thích đi học, thích đi bắt chuồn chuồn. Anh về có bị phạt không?”

“Không đâu”

“Không cũng đừng về, trước khi trời sáng thì anh đi đi, đừng để họ phát hiện anh không có ở trường”

“Em muốn để anh đi?”

“Không muốn, nhưng mà em càng muốn anh ở Cù thành sống thật tốt”

Nhị Nha không nhớ ai đã nói với mình, người nằm mơ mà nói mơ, nếu có người hỏi thì người đó sẽ nói không ngừng, Không thể nói không ngừng,

như vậy sẽ mệt chết. Không nói nữa, không thềm nói nữa. Mặc kệ người kia hỏi thế nào thì người nằm mơ không nên trả lời. Vì vậy Nhị Nha quyết tâm im lặng.

Rất lâu sau, một tiếng thở dài.

Để đầu cô lại êm trên gối, bàn tay vuốt ve gương mặt cô không muốn xa rời, Tiểu Hồ lại nhẹ nhàng đóng cửa đi ra ngoài.

Đầu hém, Mạnh Đắc đứng trong bóng đêm dựa vào tường đợi. Hồ Duy đi từ trong viện nhỏ ra không một tiếng động.

“Đừng trách tôi, tôi sợ cô ấy một mình xảy ra chuyện gì nên mới đi theo tới đây”

“Trách cậu cái gì, phải cảm ơn cậu”

Tách, tiếng bật lửa vang lên

“Tay cậu sao vậy?”

Hồ Duy cúi nhìn tay phải của mình “Không có gì, bị thương một chút”

Mạnh Đắc nghĩ ngợi rồi cười “Hai người thế này, bị nhà cô ấy biết thì tôi sợ sẽ lật trời mất”

Một tiếng cười nhẹ ngẩn ngui, mang theo ý “Có biết thì có thể làm gì”.

“Cậu đi thăm ba tôi?”

“Ừ, nghĩ cậu không có ở đây, đi thăm coi có thể giúp gì không, kết quả thì không giúp được gì, mà tôi gặp cô ấy”

Một câu, hai người giải tỏa khúc mắc.

Mạnh Đắc cũng là người có tính cách đàn ông, chỉ vì một việc không có tên trong đợt huấn luyện mà làm cho anh em làm chung lâu trên lâu dưới xưa nay tốt lại trở mặt không nhìn nhau thì thật sự không đáng. Lúc Hồ Duy đi, Mạnh Đắc vẫn luôn đứng ở cửa sổ nhìn anh.

“Cô ấy khóc thảm thương quá, tôi thật sự không đành lòng, gọi điện thoại cho cậu không phải muốn kêu cậu về, mà là nói cho cậu biết, thằng nhóc cậu ở Cù thành ăn ngon ngủ kỹ cũng đừng quên ở Nhạn thành còn có cô gái nhỏ chờ mình. Không ngờ cậu hành động còn nhanh hơn tín hiệu điện thoại, người đã lao tới sân bay”

Nghĩ tới gì, Tiểu Hồ hơi nhúu mày “Sau này cậu đừng trêu cô ấy. Cô ấy nhát gan, vỗ bàn một cái đã sợ tới nhảy dựng”

“Cô ấy nhát gan? Tôi thấy gan cô ấy to hơn bất kỳ ai, nếu không sao dám làm chuyện này với cậu? Lúc cô ấy khóc lóc kêu gào tên cậu tôi mới là người thật sự hoảng sợ”

Tàn thuốc bị dập lên đất, một bóng mặc đồ xanh đứng thẳng lên “Tôi phải về rồi”

“Không nói với cô ấy câu nào sao?”

“Nói rồi còn có thể đi được sao”

“Nếu cô ấy biết cậu tới mà lại đi như vậy sẽ đau lòng”

Tiểu Hồ cười, anh đi vội vàng, không mang theo bất kỳ thứ gì, chỉ có một bóng dáng cô độc “Vậy cậu đừng nói cho cô ấy biết”

Chương 25

Chương 25

Một ngày nọ, Nhị Nha ra một quyết định trọng đại, đi Cù thành!

Hơn nữa ý tưởng biến thành hành động rất nhanh, cô bắt đầu đóng gói thu dọn hành lý. Ông nội đứng ở cửa nhìn cô lựa chọn quần áo bỏ vào vali, lửa giận nổi trong lòng “Con muốn đi cũng phải chuẩn bị cho kỹ, bên kia có ai đón con, công việc con tìm được chưa, không công việc, ít nhất thì ở đâu cũng phải sắp xếp tính toán chứ? Hơn nữa con đi Cù thành làm gì? Là muốn đi chơi đỡ buồn hay là thế nào?”

Nhị Nha đưa ra một lý do mà ông nội không còn cách nào ngăn cản “Con đi tìm anh hai con”

Ông nội sững sốt, ngoài ý muốn “A!” lên. Ông nghĩ bà ngoại mất rồi, cô thấy cô đơn trong lòng nên muốn tìm anh trai mình tâm sự. Cô với Đỗ Duệ quan hệ không thân thiết vì anh cô công tác ở xa, đối với Nhị Nha cũng thiếu quan tâm. Cô muốn đi, nếu có thể kéo gần mối quan hệ anh em thì là chuyện tốt. Dù sao ông cũng đã già, cuối cùng nương tựa lẫn nhau cũng chỉ còn có hai anh em

“Vậy con đi bao lâu? Gần đây anh con không ở Cù thành, nó đi làm thực nghiệm ở nơi khác rồi”

“Đi trước một lúc không sao, con biết anh ấy chưa về thì con chờ anh ấy ở Cù thành”

“Xe hơi con không cần sao? Hồi đó xoắn xít cả tháng mới mua, con không ở đây ai lái giờ?”

“....”

Nhị Nha quên mất chuyện đó. Trong lòng cô đấu tranh tương đương một hồi,

nhắm mắt dậm chân “Bỏ lại!”

Xe hơi cục cựa cũng bỏ lại, coi bộ đã hạ quyết tâm cao. Đỗ Kê Sơn tung đòn sát thủ “Vây, vây, con đi rồi thì ông nội sẽ nhớ con”

Nhị Nha dùng tay gấp quần áo “Ông nội, con cũng sẽ nhớ ông”

“Vây thì đừng đi! Con ở nhà với ông, chờ anh con về thì con hăng đi, đợi ăn tết thì hai con cùng nhau về”

Cô cúi đầu dựa vào khung cửa, mắt đầy vẻ tủi thân “Ông nội, con muốn đi Cù thành. Con muốn đi Cù thành học, bạn học đại học với con bây giờ đều tốt hơn, không phải là quản lý công ty thì là tốt nghiệp nghiên cứu sinh làm việc ở mấy cơ quan lớn, còn có mấy người là quan chức lớn!”

“Bây giờ con biết chuyện học quan trọng rồi à? Lúc trước tốt nghiệp xong không chịu học luôn, cứ một hai nhất định về làm gì?”

“Học tập thì có bao giờ là muộn đâu!”

“Ừ, nói vậy cũng đúng” Ông chấp tay sau lưng, chòm râu ông nhích lên nhích xuống “Muốn đi thì đi đi, xông vô thành phố lớn một lần cũng tốt, nhưng con gái ở bên ngoài một mình cần chú ý an toàn, tìm chỗ nào tốt mà ở, mặc không sao, tiền thuê nhà ông nội cho con” ông nhớ lại hồi xưa đọc báo, kêu cái gì mà thanh niên nam tiến, bắc tiến lập nghiệp hồi đó rất khổ, ở tầng hầm ăn mì ăn liền. Tưởng tượng Nhị Nha cũng sống qua ngày như vậy thì không ông đành lòng, hận không thể gói ghém đồ đi theo cháu gái.

“Không cần đâu ông, con có tiền”

Đỗ Kê Sơn cười “Mấy đồng tiền của con để dành lại đó đi, để phòng trong tương lai có việc gì lớn thì có chỗ sử dụng”

Tay chân lệ làng thu dọn xong va li, tóc cột nhỏng đuôi ngựa, y như hồi năm Nhị Nha vào đại học, Nhị Nha mang theo cái vali nhỏ đứng trước cửa ôm ông nội “Tạm biệt ông nội. Ông ở nhà chú ý sức khỏe, uống thuốc đúng giờ, uống ít rượu, chờ con xong việc ở Cù thành thì về thăm ông”

“Tạm biệt...tạm biệt”

Vì vậy, một buổi sáng sớm đầu thu ở Nhạn thành, Nhị Nha xách theo một túi hành lý, ôm chậu hoa lan, ngồi xe lửa đi tới Cù thành.

Xe lửa ngang qua Thâm Dương, đi ngang qua Sơn Hải Quan, đi ngang qua Bắc Đái Hà, có người lên, có người xuống. Có một cô gái trẻ ngồi lẳng lẳng

bên cửa sổ, trong mắt có sự chờ đợi nơi mình sẽ đến. Cô ôm một chậu hoa lan, là tài sản quý giá nhất của mình.

Đối diện có bác gái gương mặt hiền từ nhìn cô đánh giá “Cháu gái, đi Cù thành đi học à?”

Nhị Nha hơi mỉm cười, ngoan ngoãn “Dạ!”

“Ừ, học là tốt, học trường nào ở Cù thành vậy cháu? Cháu gái ta cũng học ở đó, ta với bạn già mình đi thăm nó”

Nhị Nha chợt dạ nói đại một tên trường. Cô lừa ông nội nói mình đi Cù thành học, đi tìm anh trai, thật ra mục đích chính của cô không phải vậy. Cô muốn đi Cù thành tìm người, mà người này nói ra sẽ khiến người trong nhà há miệng rớt cằm.

Xe lửa âm ỉ tiến về trước, những đồng ruộng cây xanh lướt qua khung cửa sổ. Nhị Nha thở dài, tựa lên bàn nhỏ gần ngơ nhìn bên ngoài cửa sổ, đôi mắt đen nhánh sáng ngời, bên ngoài mưa, ngón tay cô trên mặt kính nhẹ nhàng vẽ. Từng nét từng nét, dần dần phác họa một bức tranh trong lòng.

Tàu dừng, Nhị Nha ôm hoa lan, xách hành lý xuống ga, chân bước chân đất Cù thành, hít sâu một hơi.

Một bước chân này tiến tới nơi phồn hoa.

Một bước chân này chính thức bước vào thế giới quay cuồng những thứ trong đục ngoài kia.

Cô chưa từng gặp những người xa lạ, chưa bao giờ đối mặt với những môi trường lạ lẫm, sự sôi động khí thế như đời non lấp bể kia ập tới quanh cô, như cô bé búi tóc trái đào kia dùng đóa hoa đại mà gõ cửa thành, đứng trước ngọn núi nguy nga, cô lấy bất biến ứng vạn biến mà cười nghênh đón thiên binh vạn mã.

.....

Vệ Nhụy lái xe, buồn bực hỏi “Tuần trước sao tìm cậu không được?”

“Bị nhốt”

“Trời, không phải chứ, mới có mấy tháng đã phạm lỗi lớn vậy? Đánh nhau hả?”

Tiểu Hồ nhìn bên ngoài suy nghĩ, không trả lời. Chỗ này hơi quen mắt.

Vệ Nhụy biết đột trước anh bị đưa vào tập huấn trong núi, rất nhiều việc

muốn làm đều phải gác lại chờ ở đó. Chờ tới khi người trở về, hứng chí bồng bồng đợi cuối tuần đi tìm anh thì lại được báo là người không được ra ngoài. Vệ Nhụy nhờ bạn bè vào hỏi thăm, khi vậy thì kéo kính râm đang mang trên sống mũi xuống, khí thế ngập trời “Tại sao lại không ra được? Không phải nói cuối tuần là được ra rồi sao?”

“Tôi cũng không biết sao lại vậy, nghe nói là người phụ trách huấn luyện của bọn họ dẫn tham mưu trưởng đi kiểm tra phòng, cậu ta không ở đó, hỏi làm gì cũng không nói nên bị phạt viết kiểm điểm với không được ra ngoài”

Vệ Nhụy nghe xong như nghe phải tin động trời, trố mắt hỏi “Không có ở đó là có ý gì?”

“Là đêm không về phòng ngủ đó”

Thật ra thì việc này không nghiêm trọng, trong thời gian huấn luyện này cũng có học viên vì đơn vị hoặc gia đình có việc gấp xin nghỉ để về, vấn đề nghiêm trọng là Hồ Duy đi mà không báo cáo. Trực tiếp trèo tường đi ra.

Tổng tham mưu trưởng đóng cửa văn phòng lại, tới gần Hồ Duy “Bây giờ trong phòng không có ai, tôi với ba cậu là bạn bè tốt, nói theo quan hệ cậu kêu tôi một tiếng chú cũng đúng, cháu nói cho chú biết đêm qua cháu đi làm gì? Có việc gì gấp tới mức phải trèo tường mà đi? Biết cháu xuất thân từ lính trinh sát, đại đội 527 nổi tiếng, haizzz người ta dạy cháu trốn lính gác thế nào sao, trong viện cứ một lúc là có tuần tra, làm sao mà cháu tránh được?”

Hồ Duy đứng nghiêm, tư thế thẳng tắp, chỉ là không chịu mở miệng.

Lão Tổng đỡ đầu, úi chà, còn rất có cá tính ha “À, hay là tay bị đau quá nên nửa đêm phát sốt, đi tìm bác sĩ”

Hồ Duy nhếch miệng cười “Dạ, đúng, tay đau nên đi phòng y tế xin thuốc”

“Xin thuốc thay băng mà còn trèo tường!” lão Tổng trợn trắng mắt “Trường mình đang học đại học chắc? Đây là đâu? Nói đi là đi ngay? Vô tổ chức vô kỷ luật còn dám nói!”

Vì vậy Hồ Duy từ lúc sinh ra tới giờ bị xử phạt lớn nhất, làm vệ sinh hành lang 1 tuần, còn bị nhốt lại viết kiểm điểm, kiểm điểm mà chưa nhận thức sâu sắc lỗi làm, viết không xong thì không thả.

Buổi tối anh xách cây lau nhà làm vệ sinh hành lang, chiến hữu phòng kế bên xách thùng nước rửa chân đi dạo đảo lư vung hết nước ra ngoài, Tiểu Hồ đuổi theo đập “Mẹ nó cậu không xong với tôi”

Chiến hữu cười ha ha xách thùng chạy “Đó là kính biểu cho đồng chí trung úy vĩ đại làm vệ sinh!”

Phía trước chưa đuổi hết địch, phía sau lại bị người tập kích. Có người hướng tới môn Hồ Duy đập một phát, Hồ Duy nhú mày, lập tức có người cười haha ôm anh “Này, tối đó rốt cuộc là cậu đi làm gì?”

Tiểu Hồ dựa cây lau nhà vào tường “Cậu đoán tôi đi làm gì?”

“Chắc không phải là đi vì cô gái nào đó chứ?”

“Đoán đúng rồi”

Người nọ phấn khởi la lên “Ở đâu hả?”

Tiểu Hồ cầm lấy cây lau nhà, rất chăm chỉ lau hành lang “Haizz, bên phải đường, gần Nam viên tứ hợp viện, một căn nhà ngói khang trang có từ đời Thanh”

“Cậu biến đi. Cậu sắp nói là bên trong còn có một đại mỹ nhân mặc áo thêu hoa, là công chúa đã gả cho Lục vương gia Mông Cổ chứ gì!”. Nói rồi người đó sừng sốt “Mà Hồ Duy, cậu là người Cù thành à?”

“Không phải”

“Không phải sao cậu biết Nam viên kia?”

Nam viên ở Cù thành là một chỗ ít người biết, trước kia là nơi ở của một Vương gia, tầm những năm 80 còn bán vé tham quan, sau đó do là kiến trúc cổ cần được bảo tồn nên đã đóng cửa lại, không cho người ngoài vào.

Hồ Duy gãi đầu “Có thể... lúc còn nhỏ đã đến, không biết nữa”.

Ký ức ở Cù thành đối với Hồ Duy chỉ mơ hồ, có chỗ nhớ rõ là tên đó, hỏi lại thì lại không phải. Giống như hiện giờ, Vệ Nhụy dẫn anh đến khu nhà cũ của mọi người “Chỗ này thế nào? Có nhớ được chỗ này không?”

Ánh mắt Hồ Duy mông lung nhìn xung quanh rất lâu rồi lắc đầu.

“Cậu nhìn kỹ lại xem, ở đây là cậu đã ở rất nhiều năm. Ở trên lầu bốn”

“Không phải nhà này à?”

“Khu nhà cũ đã hơn hai mươi rồi, đã bị phá hủy rồi”

Nhìn dáng vẻ sốt ruột của Vệ Nhụy, Hồ Duy cười thoải mái “Đã qua nhiều

năm rồi, có biết bao nhiêu việc đã xảy ra, có nhớ hay không đâu còn quan trọng nữa”

“Nhưng mà...” Vệ Nhuy có tâm sự thờ dãi, với cậu không quan trọng, nhưng đối với Tiểu Xuân thì quan trọng, cực kỳ quan trọng.

Nắm tay lái, Vệ Nhuy liếc mắt “Cậu thấy xe này thế nào?”

Xe Audi mới, trang trí không tồi.

“Khá tốt”

Khá tốt hoàn toàn mang tính có lệ, kiểu sao cũng được, lúc Hồ Duy nói không nghĩ xe này có liên quan gì tới mình. Ai ngờ Vệ Nhuy cười, ném chìa khóa cho anh “Cậu thích là tốt rồi”

Tiếp theo “Chú Nhạc nói tôi đưa cho cậu. Ông nói cậu ở Cù thành không có xe bất tiện, không thể mỗi lần ra ngoài đều đi tàu điện ngầm, có cái xe của mình vẫn tốt hơn”

Hồ Duy cầm chìa khóa trong tay xoay xoay, nhẹ nhàng ném lại Vệ Nhuy.

“Sao vậy?”

“Cậu giúp tôi đưa lại cho ông ấy, tôi cũng không có việc gì cần dùng tới xe”

Vệ Nhuy nghĩ ngợi, xe này anh lái tới nhưng không muốn lái về. Vì vậy lại vứt chìa khóa trở lại cho Hồ Duy “Một lát tôi dừng ở cửa, muốn trả thì cậu tự đi mà trả, chuyện của cậu với ba cậu tôi không xen vào”

Thấy Hồ Duy không nói gì, Vệ Nhuy dè dặt lên tiếng “Mấy năm nay, có phải cậu có hiểu lầm gì với chú Nhạc?”

Anh giơ 3 ngón tay thề thốt đảm bảo “Không phải tôi thăm dò gì, cũng không phải tôi tò mò đàn bà dòm ngó chuyện nhà người khác, ba tôi với chú NHạc quen biết cũng lâu, ngày lễ tết tới nhà uống rượu, chú ấy nhiều năm rồi chỉ có một mình, cũng rất...”

Hồ Duy cắt ngang “Ông ấy chỉ một mình? Không có tái hôn sao?”

“Ừ, cậu không biết à?” Vệ Nhuy lái xe nói tiếp “Khi hai mẹ con cậu đi Nhạn thành, có nhiệm vụ chi viện cho bệnh viện ở địa phương đó bị ô nhiễm nguồn nước nên bùng nổ bệnh truyền nhiễm, chú Nhạc năm đó là ở phòng nghiên cứu chuyên về phòng dịch, ông ở đó 3 năm, sau này có vài chuyện thân thể có tật xấu, mà đã lập công nên mới trở về”

Những việc này Hồ Duy không hề hay biết “Tật xấu thân thể là gì?”

Vệ Nhụy không định nói cho anh “Chuyện này...cậu tự đi hỏi chú Nhạc đi, tôi là người ngoài khó nói hết. Nếu cậu hỏi, nhất định chú sẽ nói cho cậu nghe”.

Xe dừng trước một kiến trúc cổ kính

“Chính là ở đây, tôi không vào, cậu tự vào đi”

“Rốt cuộc là ai tìm tôi?”

“Tôi được người khác nhờ, cậu cứ vào sẽ biết”

Vệ Nhụy hoàn thành sứ mệnh tài xế, mở cửa xuống xe, đứng ở trên đường nhìn Hồ Duy đi vào, nghĩ: Tiểu Xuân ơi Tiểu Xuân, người tôi đã đưa tới cho cậu, chuyện sau này hoàn toàn cậu phải tự dựa vào bản thân thôi.

Đây là khu vực để uống trà, rất ít người, mỗi ghế dài đều có bình phong che lại, là nơi thuận tiện để trò chuyện.

Con phố đối diện lại tương phản hoàn toàn, là một khu vực dân cư cũ, dưới lầu là mấy cửa hàng tiện lợi, cửa hàng thức ăn nhanh, đủ loại cửa hàng buôn bán.

Nhị Nha ăn bữa cơm đầu tiên ở Cù thành là ở một quán ăn ở đây. Cô tìm được chỗ ở tương đối, mệt mỏi buồn bã ỉu xiu ra đầu phố, đi không xa tìm một quán ăn. Ăn xong tầm 8 giờ tối, đứng trên đường người xe như nước, Nhị Nha không tìm ra phương hướng. Cô nhớ lại xem mình khi này tới đây là từ bên trái hay bên phải?

Nhìn cả buổi vẫn thấy như nhau không phân biệt nổi, liền hỏi thăm một ông cụ ngồi trên băng ghế dài “Ông có biết khu nhà công nhân Hồng tinh ở đâu không ạ?”

Ông cụ tay quạt cái quạt hương bồ, nói giọng Cù thành “Hương bắc, đi hướng bắc”

Nhị Nha đang xem hướng bắc là ở đâu, vừa quay đầu lại thì thấy đối diện bên kia đường là Hồ Duy.

Còn có một cô gái rất đẹp.

Cô gái đó cao hơn cô, đầy đặn hơn cô, ăn mặc lại đẹp như trên tạp chí thời trang, đang mỉm cười nói chuyện với anh.

Khoảng cách giữa Hồ Duy và cô gái đó không xa không gần, cũng không

nhìn thấy vẻ mặt anh, chỉ có thể nhìn tư thế mà biết anh vẫn đang trò chuyện cùng cô ấy.

Nhị Nha không thể tin nổi mà dụi dụi mắt, ban ngày nghĩ gì ban đêm mơ thấy cái đó, không lẽ nhìn lầm rồi?

Dùng sức chớp chớp mắt, hai người ngồi vào trong xe, nghênh ngang đi mất!!

Chiếc xe kia là chiếc xe mới toanh, logo 4 vòng tròn!

Được lắm, được lắm! Trong lòng Nhị Nha

Cô cho rằng, anh ở Cù thành cô đơn một mình.

Cô cho rằng, anh ở Cù thành ngày qua ngày có bao nhiêu trống trải cô độc.

Cô nghĩ ngày đó mình ôm anh, tình ý chân thành gọi Anh Tiểu Hồ.

Ngày đó, hai người bên nhau thân mật như vậy.

Hóa ra trong lòng anh cơ bản là không có cô.

Bản thân mình còn nhiệt tình đuổi theo ngàn dặm tới đây.

Càng nghĩ càng tủi thân, càng nghĩ càng thấy đau lòng, Nhị Nha quay người đi về phía xe.

Chương 26

Chương 26

Hai chân sao có thể đuổi theo bốn bánh, huống hồ bốn bánh xe kia còn là xe xịn, chỉ cần nhấn nhẹ chân ga là là biến mất, chỉ để lại đám bụi trên đường.

Nhị Nha chạy theo hai bước, không đuổi theo xe mà lại nhớ biển số xe. Đọc thầm dãy số kia hai lần, Nhị Nha lại xì một tiếng!

Mình nhớ anh ta làm gì chứ!

Xe xịn gái đẹp, xe xịn gái đẹp.

Cô gái kia mặc váy màu đen bó sát người, cổ áo thấp như vậy, chói mắt tới mức nào!

Nhị Nha cúi đầu nhìn mình, uể oải về nhà. Gió Cù thành thổi qua mặt, phố xa lạ, người cũng xa lạ, đi mãi đi mãi, Nhị Nha rơi xuống hai giọt nước mắt, cô lấy tay quệt lung tung trên mặt, nghĩ: Mình không thích ở đây một chút nào.

Chỗ ở của cô ở Cù thành là lúc xuống xe lửa tìm. Xách theo hành lý, cô tìm tới chỗ môi giới nói tôi muốn tìm phòng trọ, tốt nhất là có thể vào ở ngay.

Người đó tuổi xấp xỉ Nhị Nha, thấy thái độ của cô thì lập tức đưa máy tính qua “Không thành vấn đề! Chị nhìn coi muốn loại nào? Muốn gần hay xa? Là gần khu kinh doanh hay trường học?”

“Tốt nhất là gần chỗ đơn vị XX một chút, không gần chỗ giao thông công cộng cũng được”

“Ai chà, chỗ đó thì không dễ tìm lắm đâu, nếu mà muốn thì chị tới bên người môi giới bên kia, nhưng mà chỗ chúng tôi cũng cách đó khá gần, chị

đi một chút là tới, ngay chỗ vườn trái cây nhỏ kia”

“Có những loại thế nào?”

“Để xem chị muốn loại nào, là ở một mình hay ở ghép, ở một người hay hai người, có cần chỗ giao thông thế nào hay không”

“Tôi ở một mình, không ở ghép, phòng nhỏ hay lớn cũng được, chỉ cần an toàn là được” Nhị Nha ôm chậu hoa, cúi đầu nhớ ra mình còn có một thứ quý giá nữa “À phải rồi, còn phải có ánh nắng, tôi phải chăm cây”

Người môi giới tìm trên máy tính, cười thầm, chị gái này cũng hay thật đó, mình đã nghèo phải tìm phòng trọ còn muốn trồng cây.

Tìm được hai chỗ, Nhị Nha nhìn ảnh chụp thấy không ưng ý. Cô buồn bực cào mặt “Có cái nào tốt hơn không?”

“A có” cậu thanh niên kia nhớ mới thu lại 1 phòng, đưa hình cô xem “Thỏa mãn hết yêu cầu của chị, khu nhà ở của công nhân viên chức Hồng tinh, ở hẻm nhỏ, là tứ hợp viện đảng hoàng, có thể để chị cho cây phơi nắng, lát giềng đều là người lớn tuổi về hưu của xí nghiệp nhà nước, vô cùng đứng đắn, có nhà bếp có nhà tắm, chỉ có là không có bồn nước ở trên”

Không có bồn nước thì nếu sử dụng WC nhiều không tiện. Thấy Nhị Nha do dự, người đó quay lại nháy mắt, mấy người môi giới khác đi tới thuyết phục “Phòng này rất tốt, cô chỉ có ở một mình, còn muốn chọn loại nào nữa”

“Đúng đó, một khu nhà nhỏ, trồng cây cây cỏ cỏ cũng tiện, rảnh rỗi thì lấy ghế dựa ra ngồi, cực kỳ mát mẻ thoải mái”

Nhị Nha ngược lên “Đầu thu rồi ai còn ra hóng gió, trong phòng có máy sưởi không?”

“Haizz, chị không hiểu rồi, ý nói ngồi hóng gió là nói chỗ này có thể tám chuyện đỡ buồn, máy sưởi... Cù thành không có máy sưởi, mùa đông nếu lạnh thì đốt bếp lò, hoặc để chậu than”

Nhị Nha nhớ tới cái nhà cũ của Hồ Duy ở Nhạn thành. Hôm đó anh cũng đốt chậu than, ngồi đưa lưng về cô nướng khoai lang cho cô.

“Bao nhiêu tiền?”

“2.500, trả 3 tháng một lần, giá này rất tốt rồi”

“2.200”

“Không có giá đó được”

Nhị Nha ôm chậu hoa đứng lên muốn xách hành lý đi.

Cậu thanh niên đó vội đứng lên kêu “Được được! Bây giờ đi xem phòng rồi về ký hợp đồng”

Lúc đưa Nhị Nha tới xem phòng, trong viện có mấy cô chú đang đánh bài dưới bóng cây, thấy người môi giới tới thì một chú đầu trọc trên mặt dán giấy nói “Cậu lại tới nữa?”

“Hihi dạ, có người muốn tới xem phòng”

“Trời ơi... cứ đưa tới mấy thanh niên không đảng hoàng, sao, không đem tai họa tới cho chúng ta thì không chịu nổi hả?”

Người môi giới cười làm lành, khom lưng “Lần này là người đứng đắn, bảo đảm đứng đắn đảng hoàng như cháu gái ông!”

Nhị Nha ở trong phòng nhìn tới ngó lui, thấy rất vừa ý, cô chưa từng ở dạng nhà thế này nên cảm thấy mới lạ, đứng ở cửa kêu “Được, tôi thuê!”

“Được rồi, được rồi!” người môi giới chạy tới nhanh như chớp, móc hợp đồng với bút trong túi ra “Tôi mang tới đây hết rồi nè”

Ký hợp đồng giao tiền, người môi giới vẫy tay giới thiệu với mấy bác trong viện “Mấy chú mấy bác, cháu giới thiệu một chút, đây là người mới thuê phòng, về sau ở cùng nhau nên hàng xóm láng giềng có gì hỗ trợ thì giúp một tay, chị gái, chị gọi là gì nhỉ?”

“Đỗ Oản”

“À, Đỗ Oản. Cô chú bác, chị ấy là Đỗ Oản ha, tới Nhận thành làm việc, con gái ra ngoài không dễ dàng gì nên mọi người giúp đỡ nhé”

Bác đầu trọc đầu cũng không thèm ngẩng lên “Không dễ dàng, chúng ta chắc dễ, một tháng chỉ có mấy đồng lương hưu, suốt ngày cái đám đòi tới di dờn nói ngon nói ngọt, mấy người môi giới mấy người còn lượn lờ thêm ngọt ngọt”

Người môi giới xấu hổ cười cười, chào Đỗ Oản “Chị gái, tôi phải đi đây”

Nhị Nha ghen lời, mắt đảo quanh đánh giá xung quanh viện. Khu nhà của công nhân viên chức, ở đây toàn là người lớn tuổi, đều quen biết nhau, có tính không thích người ngoài quấy rầy, từ thái độ của họ với người môi giới là biết.

Mà người môi giới thì tuổi xấp xỉ cô, cách nói chuyện cũng không giống người địa phương, chắc cũng là nơi khác tới làm công. Tuy người môi giới đầu cơ trục lợi kiếm tiền từ phòng trọ, nhưng là với người cùng trang lứa, hoặc nghĩ đến cảnh ngộ như mình nên cũng có lòng giới thiệu giúp đỡ. Nếu không anh ta cũng không cần cười làm lành, nhờ mấy người kia giúp đỡ cô. Nhị Nha gật đầu “Cảm ơn anh”

“Không cần khách sáo, nếu có việc gì liên quan đến phòng ốc thì gọi tôi”

Tiến người môi giới đi, Nhị Nha bỏ chậu hoa vào phòng, xếp hành lý một góc, đi tới đám người đang đánh bài, đứng sau lưng vị đầu trục. Bản lĩnh nhìn mặt đoán ý cô có, ở đây ông ấy là người quyết định. Đứng nhìn một hồi, Nhị Nha chỉ vào bài của ông bác đó “Bác ra cái này”

Bác đầu trục quay đầu lại “Cô nhỏ, thuê phòng thì ở cho tốt, quay lại phòng cô dọn dẹp đi, đừng quấy rối”

“Đâu có quấy rối, giấy dán trên mặt bác nhiều lắm rồi, cháu tốt bụng giúp bác mà”

Bác ta nửa tin nửa ngờ “Đánh con này?”

“Dạ, thua thì dán lên mặt cháu”

“Được...vậy tin cô thử một lần” bác đó ngồi xếp bằng lại, ném ra hai con bài

Ba bác gái kia nhìn nhau “Không có, ông đi đi”

Bác đầu trục vui vẻ đánh ra hết số bài còn trong tay. Mấy bác gái ai dà ném bài xuống, tản về nấu cơm, còn lại bác đầu trục nói chuyện với Nhị Nha

“Cô nhóc, từ đâu tới?”

“Nhận thành ạ”

“Tới tìm việc à?”

“...Dạ xem như vậy đi”

“Cháu làm gì được? Học xong đại học chưa?”

“Dạ xong rồi, còn có thể sử dụng ngoại ngữ”

“Còn biết ngoại ngữ à? Vậy đọc ta nghe một chút...” bác rút tờ báo lót bài, chỉ một tiêu đề “Cái này đi, hai ngày trước Liên Hiệp Quốc mở hội nghị cấp cao nói thế nào?”

Khảo sát à? Giống thi học kỳ cuối năm phải không!

Nhị Nha ngồi dưới tán cây, cầm tờ báo hăng giọng đọc, học theo điệu bộ của MC tivi phiên dịch lại một đoạn.

Bác bị dọa rồi “Thật sẽ làm được ha?”

Nhị Nha vênh mặt “Chứ sao”

“Không tệ, nể tình cháu chỉ cho ta hai cây bài kia, sau này có chuyện gì thì kêu ta một tiếng. Cháu nội ta cần phụ đạo ngoại ngữ, cháu tới dạy đi”

“Không thành vấn đề ạ!”

“Cháu tên gì?”

“Dạ Đỗ Oản, tên không dễ nhớ thì bác cứ gọi cháu là Nhị Nha là được, ở nhà đều kêu cháu vậy hết”

“Nhị Nha tốt hơn, tên này dễ nhớ”

Nhị Nha mượn một băng ghế về phòng dọn đồ.

Thấy Nhị Nha ăn cơm từ bên ngoài về không còn vẻ vui vẻ như khi đi ra, có chút ủ rũ. Chào hỏi cũng không lấy lại tinh thần

“Nhị Nha, về rồi à?”

“Da...”

Đá một viên sỏi trong viện, Nhị Nha đẩy rèm cửa vào nhà, thăm thưng ngồi ở sofa. Cô vì chuyện vừa gặp Hồ Duy mà phiền lòng.

Rốt cuộc quan hệ giữa hai người cũng không rõ ràng là kiểu quan hệ gì. Hơn nữa anh từng nói, kiếp sống cách mạng thường là chia tay.

Nhị Nha khổ sở chính là vì anh mới đi 4, 5 tháng đã quên mình, quay đầu vào trại giặc.

Đang lúc buồn rầu, Diêu Huy gọi điện thoại nói giúp cô liên hệ công việc.

“Công ty kia là bạn của bạn mình, nghe nói tiêu chuẩn khá cao, họ đồng ý cho mai cậu đến phỏng vấn, cậu đi thử xem, nếu không được mình lại tính cách khác”

.....

Bên kia, Hồ Duy đưa Tiểu Xuân về nhà, theo hướng dẫn của cô dừng xe trước cửa, Tiểu Xuân mở dây an toàn, mắt buồn buồn “Anh chưa quen đường ở Cù thành, có thể tự về trường không?”

tay Hồ Duy để trên tay lái, gật đầu

“VẬY TÔI ĐI TRƯỚC?”

“Tạm biệt”

“Tạm biệt”

Nhìn theo ánh đèn đỏ đuôi xe đến khi mất hút, Tiểu Xuân mới quay lại lấy tay che ngực nơi tim, miệng lặp đi lặp lại “Không được, không được”.

Lần này gặp mặt Hồ Duy, cô rất lo lắng, sợ anh cảm thấy mình lợi dụng Vệ Nhụy tìm anh sẽ sinh ra phản cảm.

Vừa gặp mặt, quả nhiên anh đã cau mày “Không phải cô là bạn gái Thuận Thuận sao...”

“Anh đừng nghe Bùi Thuận Thuận nói bậy, chúng tôi chỉ là bạn bè, không phải bạn gái cậu ta. Giới thiệu lại lần nữa, tôi họ Hòa, tên Hòa Tiểu Xuân”

“Xin chào, cô tìm tôi có việc à?” Hồ Duy lạnh nhạt bắt tay cô, đứng bên cạnh bàn trà không hiểu sao anh thấy đầu âm ỉ đau.

Hòa Tiểu Xuân lắc lắc tóc, không biết nên nói từ đâu “Anh ngồi đi”.

Trước nay khi gặp người lạ, người khác giới thiệu nói: Đây là Hòa Tiểu Xuân. Đối phương sẽ vì họ của cô mà đùa: A, họ này hiếm thấy, không phải là hậu duệ của Hòa Thân chứ.

Hòa Tiểu Xuân ghét nhất là nói đùa chuyện này, ai mà không biết Hòa Thân là tên gian thần nổi tiếng trong lịch sử chứ! Vì muốn con gái vui vẻ mà đùa tưởng là hài hước, không ngờ là lại cho thấy không hiểu gì lịch sử.

“Thật ra chúng ta đã gặp nhau ở Nhạn thành”

“Nhạn thành?”

“Đúng vậy, ở Ứng Viên Xuân, tôi chặn xe anh”

Cái này Hồ Duy có nhớ. Thảo nào mình gặp cô ấy cứ thấy trong lòng không thoải mái, cũng không rõ là vì lý do gì, lần trước trong xe cũng thế này, đầu cứ đau.

“Chúng ta... trước kia có quen nhau sao?”

Vừa hỏi xong thì mũi Hòa Tiểu Xuân cay sè, mắt ứa nước. Cô cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình “Quen, khi đó tôi, anh, Vệ Nhụy, chúng ta 3 người chơi đùa cả ngày cùng nhau. Anh còn cứu tôi một mạng, anh còn nhớ không?”

Cứu cô ấy? Là chuyện gì nữa?

Thấy ánh mắt nghi ngờ của anh, Hòa Tiểu Xuân chùng xuống “Nhà chúng

ta ở đối diện, lúc đó nhà tôi cháy, anh đã vọt vào đưa tôi ra ngoài, năm đó tôi 12 tuổi. Anh vì cứu tôi mà lúc nhảy qua cửa sổ bị đập trúng đầu bị thương”

Không nhớ rõ.

Nhưng mà...

“Cô không cần để trong lòng, chuyện khi còn nhỏ, đã bao nhiêu năm trôi qua rồi” Tiểu Hồ bình thản ngồi đối diện Hòa Tiểu Xuân, bốn lạng bạc ngàn cân nói “Ở Nhận thành, cô cũng không nhận ra tôi thì phải?”

Một câu nói nhẹ nhàng băng quơ, nói rõ để cô đừng cảm ơn, đừng nhớ, làm Hòa Tiểu Xuân tiêu tan mọi ý nghĩ!

Hòa Tiểu Xuân cô khi đã nhận được người rồi, làm sao có thể từ bỏ?

Suốt dọc đường, cô dùng khước mắt nhìn anh chăm chú.

Đường cong hàm chặt chẽ, dáng vẻ để trên tay lái tùy tiện, khi xoay tay lái, đôi mắt kia nghiêm túc, điều gì cũng làm Tiểu Xuân mê muội.

Hồ Duy đưa Tiểu Xuân về nhà, rồi gọi điện thoại cho Vệ Nhụy.

Giọng lười biếng bắt máy “Alo?”

Không có dạo đầu, cũng không hỏi khách sáo “Nhà ông ấy ở đâu?”

Vệ Nhụy ngồi thẳng lên trên giường “Nhà ai?”

Im lặng, qua ống nghe chỉ thấy tiếng Hồ Duy thở. Vệ Nhụy cười nhẹ “Gọi một tiếng ba khó vậy à?”

“Cậu chỉ nói có biết không?”

“Cái xe đó cậu không cần gấp, chú Nhạc đi công tác mấy hôm nay không có ở nhà”

Tiểu Hồ chuyển hướng “Cậu là con ông ấy sao biết rõ vậy”

“Cậu là con ông ấy còn không rõ bằng tôi kia”

“....”

Vệ Nhụy đi ra ngoài rót ly nước “Cậu nói chuyện với Tiểu Xuân thế nào?”

“Chẳng có gì, sau này cậu đừng sắp xếp chuyện thế này, gấp cũng không biết nói gì”

“Có gì mà không biết, làm bạn bè nói chuyện vui vẻ, Tiểu Xuân có thể nói chuyện thoải mái mà, ai bắt cậu thân mật với cô ấy đâu”

Đúng là buồn cười, làm như Tiểu Hồ là người ngốc thật!

Nói là bạn bè gặp mặt, Hòa Tiểu Xuân trong mắt toàn là tình, cô nhìn anh muốn nói lại thôi, nói nửa lại ngừng làm Hồ Duy như đứng đông lửa như ngồi đồng than!

Không thể phủ nhận Hòa Tiểu Xuân là người cực kỳ quyến rũ, cô rất xinh đẹp mỗi cử chỉ mỗi động tác đều cực kỳ hấp dẫn, nhất là khi cô vuốt tóc, hoặc dùng ánh mắt đau thương mà nhìn người khác.

Nhưng mà đó là thương thức mà nhìn vào mắt, không vào được trong lòng. Cô ấy đau khổ vì mình, anh sẽ cảm thấy có lỗi, nhưng không phải đau lòng. Nghe ra được thái độ châm chọc của Hồ Duy, Vệ Nhụy cực kỳ nhạy cảm phát hiện ra một việc "...Cậu có người ở Nhạn thành?"

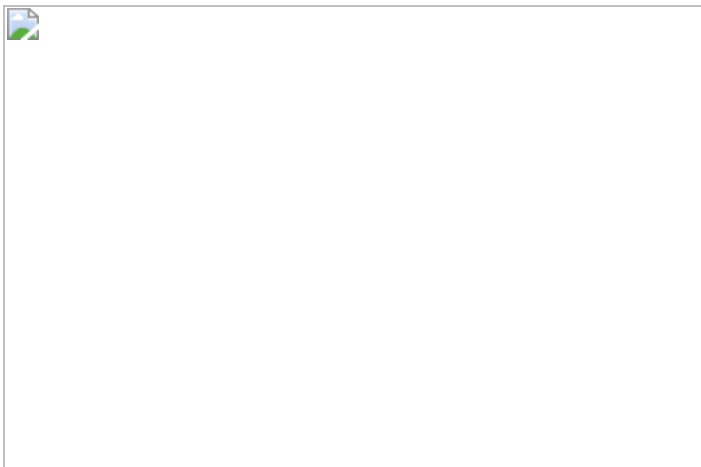
Vệ Nhụy nói vậy, ma xui quỷ khiến sao Hồ Duy lại nhìn vào kính chiếu hậu, không hiểu sao anh cứ cảm giác như đã thấy Nhị Nha, lúc đi ra ngoài xe với Hòa Tiểu Xuân cảm giác này càng mãnh liệt.

Cô đứng sau xe anh, nghiêng đầu chống tay lên eo, phát hiện anh ở bên người khác thì quay tròn tay mà hét lên: Giỏi ha! Cái đồ phản bội anh...

Lắc lắc đầu, Hồ Duy che giấu ý nghĩ mình mà ho khan.

Khỉ thật, bà cô nhỏ kia không ở bên người mà cứ như ở trước mắt, đúng là ngốc.

Chương 27

Chương 27

Công ty mà Diêu Huy giới thiệu cho Nhị Nha là một công ty gia đình, nổi tiếng trong ngành là điều kiện cao. Diêu Huy giới thiệu cô đến đó, đưa số điện thoại người liên hệ cho cô để khi tới thì liên hệ với người đó. Nghề của Nhị Nha trước nay vẫn là dạng tự do, mỗi ngày ở trong công ty Diêu Huy chỉ là dạng công ty nhỏ, làm gì đã thấy qua những văn phòng làm việc cao cấp như thế này, một đồng con gái ăn mặc xinh đẹp, sử dụng laptop, bưng café, mang giày cao gót đi như đi giày đế bệt.

Cô vào sảnh, tiến tới quầy tiếp tân hỏi thăm, ở đây đang đông người, cô chen vào hỏi “Xin chào, tôi đến phỏng vấn ở Trung Dịch”

Cô gái tiếp tân đang nghe liên tục 2, 3 cái điện thoại, không ngẩng lên “Hôm nay Trung Dịch không có phỏng vấn, tôi không nghe bên nhân sự báo”

“Tôi là...”

Chưa kịp nói xong đã có người chen vào “Cô ơi, tôi đến tầng 16”

Nhị Nha nhứt chí đứng sau đám đông đó, lấy di động ra gọi cho người mà Diêu Huy bảo cô liên hệ, điện thoại reo rất lâu mới có người bắt máy, một giọng đàn ông uể oải “Alo?”

“Xin chào, tôi được Diêu Huy giới thiệu liên hệ anh, hẹn hôm nay phỏng vấn”

“Diêu Huy?” một loạt tiếng gõ bàn phím lạch cạch, người đó lười biếng trả lời “À, biết rồi, Đỗ... Đỗ Văn”

“Dạ, Đỗ Oản”

“Cô ở đâu?”

“Tôi đang ở dưới lầu chờ tiếp tân, họ bảo hôm nay các anh không có phỏng vấn nên không lên được”

Trung Dịch tuyển người xưa nay đều là đến các trường đại học lớn, mỗi năm 1 lần vào mùa thu, Nhị Nha tới không đúng lúc. Người đó không quan tâm mà đáp lại “Được rồi, cô ở dưới lầu chờ, để tôi liên hệ tiếp tân”

Đều là người nhờ người, giống như khi tốt nghiệp nhờ quan hệ để có cơ hội nên thấp thỏm. Khoảng 5 phút sau, tiếp tân gọi “Đỗ Văn, Đỗ Văn là ai?”

Nhị Nha thân thiện tiến tới “Là tôi!”

Tiếp tân lấy thẻ từ vào cổng, nhập thông tin vào máy tính “Đây, Trung Dịch ở lầu 22, bên trái có thang máy”

Vất vả chen vào được thang máy, Nhị Nha nói cổ áo khoác, cả người toát mồ hôi.

Công việc không dễ tìm, thật sự không dễ tìm.

Tìm được lầu 22 của công ty Trung Dịch, đi vào là cảm nhận được không khí bận rộn nghiêm túc. Điện thoại, máy copy, máy fax. Thanh âm đàn xen nhau không ngừng. Nhị Nha tìm cái bàn có cô gái ngồi gần cửa nhất, nhẹ giọng hỏi “Xin chào, cho hỏi Triệu Bác Văn ở đâu ạ?”

“Phía sau”

“Xin chào, tôi muốn hỏi chỗ Triệu Bác Văn”

Lại một cái khoát tay tùy ý “Phía sau”

Y như con ruồi mất đầu hỏi lung tung vài người, Nhị Nha vốn được nuông chiều từ bé có hơi bực mới tìm được chính chủ. Trước bàn có để một bảng tên, Bộ phận phiên dịch kinh doanh quốc tế, Triệu Bác Văn.

Người mang mắt kính, đầu tròn, hơi hói.

“Xin chào...”

Có vẻ văn hóa công ty này là không thèm nhìn mặt người, chỉ lo bận rộn công việc của mình “Ừ, Đồ Oản đúng không?”

“Dạ phải...”

“Đợi một lát”, gõ xong một nửa đoạn dịch, Triệu Bác Văn mới từ tài liệu ngẩng lên nhìn văn phòng kính cuối phòng, sau đó đeo bảng tên lên, nói nhỏ với Nhị Nha “Cô đi theo tôi, dẫn cô đến gặp quản lý bộ phận nhân sự”

Nhị Nha như cô dâu nhỏ đi theo Triệu Bác Văn, bên trong có một phụ nữ trung niên tóc ngắn, mặc nguyên bộ vest đen, đúng kiểu phụ nữ mạnh mẽ thành đạt. Triệu Bác Văn đẩy mắt kính, vẫn nói nhỏ giống như hai người đang giao dịch mua bán gì mờ ám “Cô chờ tôi một lát, tôi đi vào nói trước” Vốn là đi cửa sau nên người ta nói cái gì thì phải nghe cái đó. Gõ cửa, người phụ nữ đó ngẩng đầu, Triệu Bác Văn trưng vẻ mặt tươi cười “Chị Lý, bận quá ạ?”. Sau đó hai người trò chuyện.

Nhị Nha cẩn thận nhìn xung quanh, có thể thấy người quản lý nhú mày nghiêm túc

“Anh biết chúng ta hiện nay không tuyển người...”

“Vâng, là do bạn học nhờ, chị còn nhớ Diêu Huy mà lần trước chúng ta ăn cơm không”

“Ai cũng vậy thôi, tôi cũng phải được cấp trên phê duyệt, không duyệt thì cô ấy là ai cũng vậy, chưa kể chỉ học khoa chính quy thì không được ký hợp đồng”

“Vâng vâng vâng, con gái một mình tới nơi khác làm việc cũng khó khăn, lại là bạn học nhờ vả, chị xem thử xem nếu không được thì coi như làm nhân viên thực tập một thời gian, phỏng vấn trước xem sao...”

Đều là đồng nghiệp, huống chi người đã chờ bên ngoài, người quản lý nhân sự cho dù bất mãn cũng phải xem tượng trưng một lát, hỏi vài câu. Liếc mắt nhìn Nhị Nha đứng ngoài cửa “Là cô ấy à?”

“Vâng vâng, cô ấy đấy”

“Vậy anh kêu vào đi”

Triệu Bác Văn cảm ơn rồi rít, khom lưng ra ngoài đánh mắt với Nhị Nha “Vào đi!”

Nếu như ban đầu Nhị Nha còn hơi sợ hãi với chỗ này, nhìn thấy Triệu Bác Văn vì mình mà phải cầu cạnh người khác, trong lòng cô lại rất mâu thuẫn. Cô không thích người khác vì mình mà cầu cạnh người khác, cảm giác đó không dễ chịu. Cảm giác như mình làm sai gì đó, có hơi uất ức. Nhưng mà ở đây là chỗ nhờ vả bằng tình cảm của Diêu Huy, cho dù không muốn cũng phải nghiêm túc cư xử.

Rũ mi hạ mắt đi vào, Nhị Nha cúi người đúng tiêu chuẩn 90 độ “Xin chào, tôi tên Đỗ Oản”

“Ngồi đi, có mang lý lịch không?”

“Dạ có” Nhị Nha đưa sơ yếu lý lịch chuẩn bị sẵn ra, thành thật đưa sang.

Cùng lúc đó, Vệ Nhụy vẽ mặt chán đời ngừng xe dưới tòa nhà văn phòng cao cấp này, tiện tay ném chìa khóa vứt cho bảo vệ. Có vẻ anh thường tới đây, người vừa vào cửa đã có người đón ở lầu một mở cổng, ấn thang máy. Muốn nói thì nói về việc hai người trước. Trước đã giới thiệu, Vệ Nhụy là Tổng giám đốc ngân hàng Hà Lập hoạt động tín dụng, chuyên thực hiện các khoản cho vay.

Ngân hàng Hà Lập là đầu tư bên ngoài, cho vay quốc tế, tỉ suất hối đoái tự do, vì vậy Vệ tổng giám quyền lợi khá lớn. Các công ty muốn được cho vay thì phải tìm Vệ Nhụy, Vệ tổng giám một ngày nhiều việc như vậy sao có thể tiếp hết được, vì vậy thì xem ai hiểu ý.

Cứ thế nên tạo nên cách làm việc của Vệ Nhụy cực kỳ tùy tiện, thái độ kiêu ngạo, tính cách bất thường. Gần đây anh ta đang bàn hạng mục với một công ty bên Anh. Phía Anh làm việc nghiêm túc, email gửi tới lui mấy lần, thấy ngân hàng bên này tin tức chậm chạp nên định đưa một đoàn đàm phán tới bàn việc trực tiếp. Thư ký báo với anh, anh đau đầu xoa xoa thái dương “Gấp cái gì không biết?”

“Thật sự là gấp, hai dây chuyền sản xuất đã dự trù xong, chờ vay được thì tiến hành sản xuất”

“Vậy làm đi, nói với tôi cái gì chứ?”

Loại việc thế này anh chỉ cần cho người đi là được, cần gì hội nghị, đàm phán, đều do mấy bộ phận chuyên môn làm. Thư ký hít sâu một hơi “Phiên dịch bên kia có chút vấn đề”

Vệ Nhụy nhướn mày “Vấn đề gì?”

“Phụ trách cung cấp phiên dịch chuyên nghiệp cho chúng ta xưa nay là công ty Trung Dịch, Sở tổng điểm danh muốn anh tự mình đi tới tìm người, nếu không...”

Vệ Nhụy mặt âm u liếc mắt qua “Nếu không thì thế nào?”

Thư lý sao dám nói lại nguyên văn lời Sở tổng, chỉ chọn lựa từ ngữ nhẹ nhàng “Nếu không, bây giờ nhân tài thiếu, công ty cô ấy cũng không có dư lương...”

Tập tài liệu gấp lại đánh xạch, thư ký rụt cổ lại, lấy tập hồ sơ che mặt “Anh thiếu nợ phong lưu bên ngoài, tôi chỉ là nói lại ngàn vạn lần đừng trút giận lên người tôi!”

Vệ Nhụy ngoài cười trong không cười hừ một tiếng, xoay người trên ghế da. Theo lý thuyết, ngân hàng đầu tư nước ngoài thì người quản lý cấp cao không thể không biết ngoại ngữ. Nhưng ngân hàng Hà Lập có Vệ Nhụy giỏi tiếng Hà Lan, tiếng Anh dùng nhiều từ chuyên ngành, anh không nắm chắc. Vì vậy khi có những nghiệp vụ hợp tác nước ngoài thì đều có công ty phiên dịch thực hiện.

Giám đốc công ty Trung Dịch là Sở Hồng, hợp tác với ngân hàng Hà Lập nhiều năm, một lần trong cuộc họp thường niên được mời tham dự, được người giới thiệu với Vệ Nhụy thì cùng uống hai ly rượu, Vệ tổng giám mặc bộ vest lịch sự, tướng tá đẹp dễ nhẹ nhàng, khiến cho mỹ nữ liên tục hướng tới cười duyên, đêm đó lăn giường với nhau.

Vốn chỉ là chuyện trăng gió qua đường, ai cũng là người trải đời anh tình tôi nguyện, Vệ Nhụy không để trong lòng mà Sở Hồng thì lại động lòng. Lăn lộn thương trường bao năm, luôn cư xử đúng mực với đàn ông, biết rõ Vệ Nhụy là người không đáng để mình bị đánh bại, Sở Hồng cũng không muốn làm gì, chỉ là lựa thời gian mà ăn bữa cơm, làm nũng một chút, vui đùa một chút.

Thời gian trước tâm tình Vệ Nhụy tốt thì còn có lòng ứng phó, thỉnh thoảng sau khi ăn xong còn đưa đi dạo phố, tặng quà. Sau đó công việc nhiều, lại thêm mấy ngày bị nổi ban nên Vệ tổng giám toát ra cái vẻ “người sống chớ gần”, cái gì mà gái đẹp hẹn hò bữa tối nên đỏ lãng mạn gì gì đều không thèm để ý tới. Có một lần thư ký uyển chuyển truyền lời “Sở tổng hẹn anh ăn cơm tối”

Vệ Nhụy mắt thâm quầng, ngửa đầu nằm trong phòng nghỉ, lấy chăn trùm mặt “Không đi!”

Chuyện đó làm Sở Hồng ghi trong lòng, quyết tâm tìm cơ hội trị Vệ Nhụy một trận. Cái “trị” này, muốn gài đúng chỗ ngứa, không thể làm Vệ Nhụy phản cảm cũng phải thể hiện được sự ầm ỹ của mình.

Công việc lui đi thì tình tới, muốn chơi thì Vệ Nhụy tiếp chiêu, cho mặt mũi, anh muốn hạ quyết tâm không để ý tới ai, ai cũng không thể làm gì anh. Ngồi xoay vòng vòng trên ghế xong, Vệ Nhụy đứng lên lấy chìa khóa đi ra ngoài.

Đi tới lầu 22, phòng giám đốc, cửa chớp đã kéo lại nhìn không thấy bên trong, Vệ Nhụy đẩy cửa đi vào, vừa vào là có người đẹp nhào vào ngực, ôm lấy cổ anh oán giận “Vệ tổng giám đúng là người bận rộn, muốn gặp anh một lát phải lấy việc công ra làm cớ”

Vệ Nhụy nửa ôm nửa không ôm đỡ eo người đẹp, nói gì đó bên tai mà khiến Sở Hồng đỏ hết cả tai, không đề cập việc thiếu nhân sự phiên dịch buổi tối, ngồi ở văn phòng hai phút, cuối cùng Sở Hồng tự mình đưa người ra, còn kéo tya Vệ Nhụy làm nũng “Tối nay đàm phán em tự đi có được không?”

Vệ Nhụy chỉ cười, không nói được cũng không nói không được “Sở tổng tự mình ra trận không phải là coi thường nhân tài sao?”

Móng tay chọc lên ngực Vệ Nhụy, nghiêng răng nghiêng lợi “Người khác đi em không yên tâm”

Ra đến cửa thang máy, vừa lúc đụng phải Nhị Nha. Nhị Nha đang cúi đầu bỏ lý lịch vào túi hồ sơ, trong đầu nghĩ quản lý nhân sự nói với cô “Kinh nghiệm của cô không tệ nhưng bằng cấp hơi thiếu, nhân viên thực tập của chúng tôi cũng đủ, để tôi báo với giám đốc rồi có tin tức gì sẽ báo cho cô”

Nhị Nha thử thăm dò “Nhân viên thực tập một tháng bao nhiêu tiền?”

Quản lý nhân sự lộ ra vẻ mặt không thể tin nổi, tới chỗ này làm việc còn muốn hỏi tiền lương bao nhiêu. Xoay ghế vào máy tính “3.000, bao cơm trưa, không đóng bảo hiểm”

Nhị Nha chửi thầm “3.000, 3.000 tôi không tới!”

Tức giận cho lý lịch vào bao, cô đụng phải Sở Hồng đang sóng vai với Vệ Nhụy ra ngoài.

Đụng một cái làm chìa khóa xe trong tay Vệ Nhụy rơi xuống đất. Anh không vui nhíu mày.

“Thật xin lỗi thật xin lỗi” Nhị Nha ngồi xuống nhặt chìa khóa lên, lơ đãng nhìn thấy ký hiệu B trên chìa khóa, rụt cổ lại.

Do Nhị Nha đeo bảng tên khách nên Sở Hồng lên tiếng hỏi “Cô đến đây có việc gì?”

Nhị Nha nhìn bảng tên trước ngực Sở Hồng, hơi lúng túng “Phòng văn”

“Gần đây công ty không tuyển người, ai giới thiệu cô đến?”

Nhị Nha nghĩ thầm không thể đem tên Triệu Bác Văn với Diêu Huy ra được, bắt đầu nói dối “Không có ai giới thiệu, tôi nghe nói nên đến thử xem thế nào”.

Vệ Nhụy đang nhàm chán đứng chờ thang máy, nghe vậy quay lại nhìn Nhị Nha.

A! Cô gái này xinh xắn, trắng trẻo sáng sủa, nói chuyện không sợ hãi lúng túng, hợp tình hợp lý. Vì vậy tốt tính hỏi một câu “Cô học cái gì?”

“Tiếng Anh”

“Phòng văn phiên dịch à?”

Nhị Nha đánh giá Vệ Nhụy, cảm thấy anh giống kiểu làm chủ như Sở Hồng, đầu óc nhanh nhạy móc lý lịch ra “Đây ạ”

Sở Hồng nhíu mày tiến tới muốn ngăn lại, Vệ Nhụy đã nhận lấy lý lịch của cô. Đào mắt qua, tên có ý nghĩa

Đỗ Oản.

Nhìn quê quán, Nhận thành!!!

Vệ Nhụy gần đây có hứng thú với Nhận thành, có lẽ do Hồ Duy từ đó trở về, anh muốn biết về Nhận thành, xem ở đó có những gì.

Thang máy tới nơi, Vệ Nhuy cầm lý lịch của Nhị Nha, đối mặt với cô nói một câu mà sau này nhớ lại anh phải hối hận không thôi “Cô đi theo tôi”

Nhị Nha ngạc nhiên quay lại nhìn Sở Hồng, rồi lại nhìn Vệ Nhuy.

Vệ Nhuy bấm thang máy dừng, ở bên trong chờ cô hơi mất kiên nhẫn “Nhanh lên chứ”

“À được!”

Nhị Nha nhanh như chớp chui vào, cửa thang máy chậm rãi đóng lại, Vệ Nhuy đối mặt với sắc mặt xanh mét của Sở Hồng lộ nụ cười “tạm biệt”

Thang máy đi xuống không một tiếng động. Vệ Nhuy đứng phía trước, Nhị Nha đứng phía sau, một hỏi một đáp.

Vệ Nhuy nhàn nhã ngâm nga bài hát. Nhị Nha mắt nhìn mũi mũi nhìn tim, không dám thở mạnh.

“Tốt nghiệp trường gì?”

“Ngoại ngữ XXX”

“Tiếng Anh sử dụng được mức nào?”

“So với người bản xứ thì nói tốt”

“À, tốt vậy sao người ta không tuyển cô”

Nhị Nha nói như trút giận “Mắt chó nhìn người thấp”

Vệ Nhuy bị chọc cười “Phiên dịch tài chính thì sao?”

“Cụ thể là cái gì?”

“Thương mại quốc tế, cho vay”

“Được”

“Giỏi không?”

“Trước kia tôi đã phiên dịch cho các hội chợ thương mại quốc tế” có sao nói vậy, bây giờ người làm gì cũng đều bằng miệng, thời điểm quan trọng thì phải xem trên tình hình thực tế.

Mà Vệ Nhuy là người làm việc tùy tiện. Mặc kệ Nhị Nha nói thật hay không, trực tiếp mang cô ra ngoài tòa nhà cao ốc, thấy thư ký thì hất cằm

“Đem tư liệu buổi tối đưa cho cô ấy”

Thư ký gật đầu, kéo cửa xe cho Vệ Nhuy.

Vệ Nhuy ngồi phía sau, còn dịch vào bên trong, chừa lại phía bên phải, thấy Nhị Nha đứng bên ngoài không lên xe, thò đầu ra nhìn “Lên xe

chứ...”

Nhị Nha nhìn chiếc xe Bentley bóng lờng, do dự. Vệ Nhụy nhảy bén hiếu, cười “Sợ à?”

Nhị Nha nhìn thấy xe ô tô này, nhìn thư ký của Vệ Nhụy, cũng không giống người làm chuyện xấu. Vì vậy trấn tĩnh lại.

Cúi người, chui vào trong xe.

Cửa đóng lại thật mạnh.

Nhị Nha lần này triệt để leo lên thuyền giặc!

Chương 28

Chương 28.

Cách thời gian đàm phán còn mấy giờ, không gấp gáp, xe chạy được nửa đường, Vệ Nhụy cất di động bắt đầu đánh giá Nhị Nha, cứ cảm thấy kỳ quái thế nào.

Kỳ quái ở đâu? Nói không rõ được, vẻ ngoài không có gì xấu, không được xem là đẹp động lòng người quyến rũ mê hoặc, chỉ có vẻ lạnh lợi trong trẻo. Cách cô ngồi nhìn bên ngoài cửa kính, lông mi chớp lên chớp xuống, mình ngồi bên cạnh mà không thèm nhìn mình, chỉ tập trung nhìn bên ngoài, nhìn xe cộ, người đi lại trên đường.

Vệ Nhụy bắt chéo chân, rất thú vị nghiên cứu cô “Này, cô nhìn cái gì vậy?”
“Nhìn xe”

“Xe có gì mà nhìn”

“Nhìn xem có xe gì mới hay không” Nhìn xe buýt có ông chú bà cô lớn tuổi, chống gậy, đội mũ xách đồ ăn; nhìn xe đạp có mấy người thanh niên

đang phóng vọt về trước; bọn họ là đại diện cho lớp người thành thị, là thể hiện một bộ phận tạo thành nên thành phố này.

Vệ Nhụy nghiêng người “Cô thích xe?”

“Thích chứ”

“Xe của tôi thế nào?”

Nhị Nha bấu môi “Chỉ hù dọa người đi đường, phô trương quá”

Vệ Nhụy thiếu điều trào máu, phô trương quá? Cô có biết xe này 400 vạn dặm chạy như bay mà kêu phô trương? Vệ Nhụy biết cô khác lạ ở đâu rồi, nhà quê! Nhà quê chưa hiểu chuyện đời! Ngay cả áo khoác mặc trên người kia cũng là hàng giảm giá của mấy năm trước. Vệ Nhụy hừ mũi suy nghĩ, chân đá đá ghế tài xế “Dừng ở trung tâm thương mại phía trước một lát”

Xe dừng ở trung tâm thương mại nổi tiếng ở Cù thành “Tân quang thiên địa”, Vệ Nhụy cầm túi xuống xe, ở bên ngoài đứng cả buổi, thấy Nhị Nha không xuống theo, anh nhướn nhướn chân mày với Nhị Nha. Nhị Nha tưởng anh ta đùa với mình, cũng nhướn nhướn chân mày lại còn nghĩ bụng, nhướn mày thì có bản lĩnh gì, tôi còn biết động đậy lỗ tai nữa đây.

Vệ Nhụy sửng sốt, lại hất hất mặt ý kêu cô xuống xe. Nhị Nha không thể hiểu được “Anh làm gì vậy?”

Vệ Nhụy trước nay chưa từng gặp cô gái nào mà không hiểu phong tình như vậy, bày ra vẻ “soái” thất bại, mặt mày xám xịt nói “Cô xuống xe!”

“Mua đồ thì tự anh đi mua đi, chờ anh không phải được rồi sao!”

Nói năng vô nghĩa, Vệ Nhụy dứt khoát trực tiếp chui vào xe, xách Nhị Nha như xách cổ gà con kéo xuống, Nhị Nha đứng trước cửa trung tâm thương mại lôi lôi kéo kéo với anh “Anh đừng tóm tôi nha...”

“Ngoan ngoan chút đi! Không nghe lời tìm người bán cô đi luôn. Một cân năm đồng, cô khóc cũng không tìm ra được đường về nhà đâu”

Vệ Nhụy nói rất nghiêm túc, không giống như đang hăm dọa, nghe nói không thể về nhà, Nhị Nha hồi hận xanh ruột, không nên leo bừa lên xe người khác, không thể tin cái loại người âm không ra âm dương không ra dương này. Bị tóm xuống kéo về phía trung tâm thương mại đi được mấy bước, Nhị Nha quay đầu muốn chạy. Vệ Nhụy xách cổ áo cô “Đi đâu?”

“Tôi muốn đi WC”

“Nín lại”

“Không nín được”

“Không nín được thì tè trong quần”

Đi vài bước, thấy một nhãn hiệu, Vệ Nhụy lôi Nhị Nha đi vào, Nhị Nha không nhúc nhích, Vệ Nhụy đau đầu “Trời ơi, mua cho cô bộ quần áo! Cô ăn mặc quê mùa quá, không lên mặt bàn nổi”

“Mặc được là tốt rồi, cũng đâu phải đi tiếp rượu, làm gì mà không lên mặt bàn được!”

“Mặc tốt? Đôi vớ của thư ký tôi có thể mua được cả bộ cô mặc kia, còn thấy tốt?”

“Con khi khô ấy, áo khoác này của tôi là hàng hiệu, mấy ngàn đó!”

“Chị đại, thời gian của em có hạn, hôm nay do rảnh rỗi không có việc gì làm mới dẫn cô theo, 6 giờ là tới lúc hẹn làm việc, đừng làm trễ giờ được không? Cái này coi như tôi tạm thời thuê đi, không thể bạc đãi cô, quần áo này coi như là đồ bảo hộ lao động”

“Vậy thì đổi nhãn hiệu khác, tôi không thích nhãn hàng này”

Vệ Nhụy sáng khoái gật đầu “Được, cô nói cái nào thì chọn cái đó”

Nhị Nha trở tay kéo Vệ Nhụy quay lại quầy hàng đối diện. Cô đối với nhãn hiệu cái biết cái không, không quá rành nhưng vẫn biết rõ giá cả. Chỗ mà Vệ Nhụy định vào khi nãy, một món cũng phải năm con số. Quầy mà cô kéo Vệ Nhụy vào là nhãn hiệu này Diêu Huy thường mặc, Nhị Nha biết rõ. Vào trong, có người bán hàng nhiệt tình tiếp đón, hỏi muốn loại kiểu dáng nào, Nhị Nha đi xem từng dãy quần áo, Vệ Nhụy ngồi ghế sofa đợi, chỉ tay vào một bộ váy màu sáng “Đem cái này cho cô ấy thử”

“Vâng, ngài chờ một lát”

Nhân viên bán hàng là người có mắt nhìn, biết ai mới là người trả tiền, vừa giới thiệu vừa kéo Nhị Nha vào phòng thử đồ. Nhị Nha lắc đầu, chỉ một áo sơ mi đen “Tôi muốn thử cái này”

Vệ Nhụy lại đau đầu “Cô cứ muốn màu đen làm gì? Thờ chồng à?”. Anh nhìn không thuận mắt nhất là cô mặc cả bộ đen tuyền thế kia. Tuổi còn trẻ đã mặc thành bà cụ non. Vệ tổng giám nói chuyện không lựa lời, không ngờ câu “thờ chồng” kia làm đau Nhị Nha, cô cúi mắt, cầm áo sơ mi vào

phòng thử đồ, bỏ lại một câu làm Vệ Nhụy kinh sợ “Không thờ chồng, giữ đạo hiếu thôi...”

Bà ngoại qua đời chưa được một tháng, muốn cô ăn mặc lòe loẹt thật sự không được.

Trong phòng thử đồ, Nhị Nha thay áo sơ mi ra ngắm nghía, hít một hơi dài. Áo sơ mi thiết kế đặc biệt, áo bằng tơ tằm, phía sau lưng rũ lộ ra nửa lưng, vừa che nội y mà vẫn lộ lưng. Đi ra, Vệ Nhụy cũng không phản đối “Cô quay một vòng tôi xem thử”

Nhị Nha không tình nguyện quay người, Vệ Nhụy nhếch miệng, dứt khoát chụp tay ghế sofa đứng lên “Được, cái này đi”

Nhị Nha đau hết cả ruột gan đi tìm túi xách, trong lòng oán giận, người gì đâu, một phen tiền còn chưa kiếm ra mà mình đã bỏ ra mấy ngàn mua một cái áo chắc không có cơ hội mặc lần thứ hai.

Thấy Nhị Nha lấy ví tiền, Vệ Nhụy khó chịu ra mặt “Cô lại làm gì?”

“Trả tiền, không cần lấy tiền của anh, anh không là gì của tôi cả”

“Không phải lúc này đã nói đây là đồ để làm việc sao, cô yên tâm, tiền này sẽ trừ vào tiền công của cô. Tôi không phải người hào phóng, nhưng mà ở đây không có chuyện con gái tự mình thanh toán”. Nói rồi Vệ Nhụy nhìn người bán hàng huýt sáo, đưa một tấm thẻ, nhân viên bán hàng nhận lấy, Vệ Nhụy hạ giọng nói “Cái áo khoác kia cũng cắt nhân嘛 giá tiền đi”

Từ trong trung tâm thương mại ra ngoài, Vệ Nhụy còn cực kỳ phong độ cầm túi đồ và áo khoác cho Nhị Nha.

Nhị Nha nói “Anh đưa áo khoác cho tôi, lạnh quá”

Vệ Nhụy lấy trong túi ra một cái áo khoác lông “Biết “ngài” còn giữ đạo hiếu, không dám chọn xanh đỏ lòe loẹt, cái này “ngài” nhìn có thuận mắt không, có thể nể tình mặc đi, coi như tôi cho cô mượn, sau đó thì trả lại tôi?”

Giọng điệu thương lượng nhỏ nhẹ, Nhị Nha biết ý tốt của anh, không do dự nhận lấy mặc vào, còn khom người cung tay với Vệ Nhụy “Cảm ơn anh!”

Vệ Nhụy cũng khom người “Không cần khách sáo”.

Lên xe đi về hướng ngân hàng Hà Lập, Nhị Nha lấy tài liệu chuẩn bị đọc, nói với Vệ Nhụy “Anh đừng làm phiền tôi, tôi phải đọc qua tài liệu để lát

nữa không luống cuống”

Vệ Nhụy làm tư thế ra vẻ không dám trêu vào “Mời ngài mời ngài!!”

Tài liệu đọc qua nhớ trong lòng, Nhị Nha lấy từ điển ra tra lại mấy từ ngữ chuyên ngành, trong miệng lẩm nhẩm, đã nắm chắc 80%. Chuẩn bị tương đối, Nhị Nha định cùng Vệ Nhụy nói chuyện thù lao nhưng không biết mở miệng ra sao.

Vệ Nhụy nhắm mắt ngửa đầu nghỉ ngơi, thẳng thắn hỏi “Nghĩ cái gì? Nói đi”

Nhị Nha hắng giọng nói “Tôi là thu phí theo giờ, một giờ 2.000, giống như kiểu đàm phán của anh thì thường không quá 2 giờ, vượt quá thì thu thêm 500. Vượt qua một giờ gần hai giờ thì thu như hai giờ”

“... tuy biết việc này anh cũng gấp, theo lý phải thêm tiền, nhưng mà” Nhị Nha cào cào mặt “Dù sao cũng là lần đầu tiên hợp tác, cũng muốn cho thấy thành ý nên cứ tính như vậy đi. Nếu tôi làm không tốt, anh không vừa ý thì tôi không thu một xu”

Vệ Nhụy cười cười, nhắm mắt bắt tay cô “Thành giao”

Sự thật chứng minh, ánh mắt Vệ Nhụy không sai. Trên bàn đàm phán, việc nào ra việc đó, Nhị Nha là người rất linh hoạt. Công việc quan trọng nhất của phiên dịch chính là thuyết minh rõ ràng, truyền đạt đầy đủ nội dung của hai bên, không mang theo bất kỳ cảm tình cá nhân nào. Cô kéo ghế dựa ngồi xuống, sống lưng thẳng tắp, trên đùi là xấp giấy tốc ký, trong tay cầm viết, toàn bộ quá trình không hề có một động tác dư thừa. Khiến Vệ Nhụy hài lòng nhất là dù ăn mặc quê mùa nhưng khi nói chuyện, là giọng Luân Đôn chính tông. Thiên thời địa lợi nhân hòa, tóm lại, hôm nay tâm tình Vệ tổng giám cực tốt, nói chuyện chưa tới một giờ đã quyết định cho vay.

Hai bên bắt tay tạm biệt, bên kia muốn mời Vệ tổng giám ra ngoài uống vài ly. Vệ Nhụy cười phong lưu cực kỳ, khen hay, đảo mắt xách theo Nhị Nha “Chạy đi đâu?”

“Tôi tan tầm! Anh xong việc rồi nha!”

“Ai nói xong rồi, một lát còn đi uống rượu bên ngoài đó”

Nhị Nha nóng nảy “Tôi không tiếp rượu!”

“Yên tâm đi, tiếp rượu cũng không tìm cô. Không có cô ai phiên dịch cho

tôi?”

“VẬY THÊM TIỀN! CỨ THÊM MỘT GIỜ TÍNH 500, KHÔNG ĐƯỢC VƯỢT QUÁ 12 GIỜ, KHÔNG, 11 GIỜ”

“TÔI CHO CÔ THÊM 5.000, ĐI NHANH ĐI”

“VẬY ANH TRẢ TIỀN VỪA RỒI CHO TÔI ĐI”

“ĐẠI GIA NHƯ TÔI CÒN CÓ THỂ THIẾU CÔ CHÚT TIỀN ĐÓ SAO!”

“ANH ĐẠI GIA SAO KHÔNG TRẢ TIỀN NGAY BÂY GIỜ CHO TÔI CHỨ?”

Hai người vừa cãi nhau vừa ngồi vào xe, Vệ Nhụy hừ hừ “BIẾT CÁI GÌ LÀ SỐNG VỀ ĐÊM KHÔNG? TỪNG ĐI HỘP ĐÊM CHƯA?”

Xem thường ai chứ!

Nhị Nha vỗ ngực cực kỳ kiêu ngạo “CHUYỆN NÀY TRƯỚC KIA TÔI KHÔNG THIẾU PHẦN ĐÂU”

“PHẢI KHÔNG ĐÓ, ĐI LÀ ĐI ĐÂU?”

Nổi tiếng nhất Nhận thành, Kim Bích huy hoàng HYV!

Vệ Nhụy cười nhạo “KIM BÍCH HUY HOÀNG”? CÓ PHẢI CÒN CÓ ĐÈN CHÙM KIỂU ÂU TREO TRÊN TRẦN KHÔNG?”

Thấy Vệ Nhụy có vẻ chế nhạo, Nhị Nha tắt lửa nhiệt tình không thềm hé răng.

Quyết tâm đưa Nhị Nha xem việc đời, Vệ tổng giám sung sướng búng tay, nói cái tên, xe hương tới hộp đêm náo nhiệt nhất Cù thành!

Vệ Nhụy là ai? Hộp đêm biết anh tới đều vui vẻ. Đã có lúc anh chơi tới “high” nhất, đứng lên nói “TẤT CẢ NƯỚC MỌI NGƯỜI UỐNG, TÔI BAO, CHỌN LOẠI TỐT NHẤT MANG LÊN ĐÂY!”

Bà chủ hộp đêm cười tí mắt, Vệ tổng, anh nói loại tốt nhất, là con gái hay là gì?

Một người “lưu manh” như vậy, ý định mang Nhị Nha đi mở mang tầm mắt chính là quyết tâm khiến cô phục mình, gọi anh bằng “ba”. Nhưng Vệ Nhụy trăm triệu lần không nghĩ tới Nhị Nha là người uống rượu như uống nước lọc, ngàn ly không ngã.

Lúc mới bắt đầu mời rượu, Vệ Nhụy còn chưa biết, kéo Nhị Nha lại nói vào tai cô “ĐẾN ĐÂY, UỐNG MỘT CHÚT, KHÔNG UỐNG CHÚT RƯỢU THÌ KHÔNG THÚ VỊ”. Âm thanh chấn động khiến tim Nhị Nha như muốn nhảy ra ngoài, ngoài sàn

nhảy quay cuồng, ai cũng nhảy như điên, Nhị Nha nhận ly rượu kia, ngửa đầu uống cạn. Vệ Nhụy thấy, à há, còn có thể uống. Vì vậy lại rót đầy một ly “Lại đây lại đây, muốn uống thì uống cạn luôn. Nhà cô ở Nhận thành à?”

“Đúng”

“Nhận thành có gì tốt, có cái gì để chơi không?”

“Nhận thành à, chỗ nào cũng tốt! Chỗ chơi rất nhiều”

Hai người kề tai nói nhỏ, giọng nói ù ù trong hoàn cảnh hỗn độn, Nhị Nha càng uống càng vui, Vệ Nhụy càng uống càng không phục, rất nhanh đã có một loạt vỏ chai rỗng.

Vệ Nhụy sớm đã vứt đổi tác ra sau đầu, xắn tay áo sơ mi rỗng “Phục vụ, đem tới đây một chục chai!”

Nhị Nha chống tay lên sofa, nhìn khắp nơi xung quanh, thấy nơi này cũng chả có gì. Chỉ là ăn mặc thời trang hơn, trang trí cao cấp hơn. Bỗng nhiên có tiếng huýt sáo, tất cả sôi động lên. Nhìn lại thì trên sân khấu có một người mặc bikini vóc dáng cao gầy bắt đầu biểu diễn.

Nhị Nha kinh ngạc “A múa cột!”

“Có gì mà ngạc nhiên chứ, múa cột đâu phải chỉ là múa cột, bây giờ người ta coi nó như tập thể dục, như múa, như yoga!”

Nói xong, Vệ Nhụy nhìn cách ăn mặc của Nhị Nha, nảy ý muốn đùa ác kéo cô vào sàn nhảy. Nhị Nha la lên vài tiếng, Vệ Nhụy có ý xấu, sức lực của cô sao là đối thủ của anh, tay nắm chặt lại không cho cô vùng ra, hai người dính sát vào nhau. Trên sân khấu, người chỉnh nhạc (DJ) thấy Vệ tổng giám tự mình lên sân khấu, tay trượt sang nhạc tình cảm, dưới sàn nhảy mọi người dạt dần nhường một khoảng trống cho hai người.

Vệ Nhụy cười hì hì, tay cũng rất tự nhiên ôm lấy Đỗ Oản.

Nhị Nha hoảng hốt “Anh làm gì vậy?”

“Khiêu vũ đó”

“Tôi không biết nhảy đâu”

“Không biết thì đi theo tôi, học tí là biết”

“Anh buông tôi ra”

“Không buông”

Vệ Nhụy lúc này cõn xông tới óc, như lọt vào sương mù, nhìn Nhị Nha mà

lòng ngựa ngựa. Nhị Nha nhìn chăm chăm vào anh ta, ánh mắt đảo một vòng, lấy hết sức dẫm lên giày cao gót nghiêng chân anh ta, Vệ Nhụy đau điếng cúi gập người xuống “Mẹ kiếp...”

“Khiêu vũ thì lo mà nhảy cho tốt, đừng có sờ chỗ này sờ chỗ kia lợi dụng con gái”

Cái dẫm này khiến Vệ Nhụy tỉnh rượu hơn phân nửa, vừa định trở mặt thì Nhị Nha đã cho anh một đòn trí mạng!

Cô hét to “Vệ tổng giám phải khiêu vũ!!! Mọi người yên lặng đi!!!”

Sàn nhảy dần dần dừng lại, tất cả đều kinh ngạc quay đầu nhìn hai người.

Lúc này đổi lại là Vệ Nhụy hoảng sợ nhìn Nhị Nha “Cô muốn làm gì?”

Nhị Nha hiền lành vô hại cười hắc hắc, nghĩ thầm “Chó chết, muốn chơi tôi, làm gì có chuyện dễ vậy?”. Cô bò lên trên sân khấu, khom người hỏi DJ “Có thể kết nối bluetooth không? Tôi muốn mở một bài nhạc”

DJ vung tay “Muốn bài gì cô cứ nói, nhạc của cô âm thanh sẽ không tốt”

“Cái tôi muốn các anh không có”

“Không có chuyện đó, chỉ cần cô nói ra là gì cũng có”

Nhị Nha cười nhếch mép, nhón chân ghé sát DJ nói một câu. DJ hoang mang hỏi lại “Cô chắc chứ?”

Nhị Nha gật đầu thật mạnh “Vệ tổng giám nói muốn bài đó, nhớ về thời thanh xuân”

“Một bài trả 500”

“Vệ tổng giám nói cho anh 5.000”

“Lên luôn em êi”

Sau đó, trước mắt bao nhiêu người, tiếng nhạc đinh tai nhức óc, tiếng nói rõ ràng bắt đầu “Bài tập thể dục bảy động tác của học sinh tiểu học trung học cả nước” khiến cả hộp đêm sôi trào.

Đúng là chỉ có gặp Vệ tổng giám mới có trường hợp này!

Đúng là khẩu vị của Vệ tổng giám không bình thường!

“Động tác thứ nhất, vươn thở...”

Vệ Nhụy cắn chặt răng, dưới sân khấu phần nộ trường mắt nhìn Nhị Nha.

Nhị Nha ở trên sân khấu nghiêng đầu nhìn lại, giống như một đứa trẻ.

Thử hỏi danh tiếng của Vệ tổng giám đã bao giờ mất mặt thế này!

Mấy trăm trai gái nhảy tập thể dục thời đi học, mà ở hộp đêm!!

Anh mà nhảy thì ngày mai truyền ra ngoài làm sao còn gặp người khác!

Nhưng mà cô đứng trên sân khấu, cười khanh khách nhìn anh.

“Thua người không thua trận” là nguyên tắc sống còn của đồng chí Vệ Nhuy từ khi trưởng thành. Tiếng vỗ tay cổ vũ ồn ào không dứt, vì vậy, Vệ Nhuy Vệ tổng giám dưới sự ủng hộ cuồng nhiệt của mấy trăm người, đầu óc tê dại mà nhảy, không trâu bắt chó đi cày mà. Bắt đầu nhảy theo bảy động tác thể dục.

Toilet tiếng phun ào ào.

Vệ Nhuy được tài xế giữ cổ áo sơ mi, đầu khó chịu như sắp nứt ra. Tài xế chán nản vỗ lưng cho anh, mở một chai nước đưa qua, mới đựng vô miệng Vệ Nhuy, Vệ Nhuy đã co rúm lại nói liên tục “Không uống, không uống!!!” Tài xế bóp miệng anh ra “Cho anh súc miệng! Thì anh nói anh không uống được, chọc cô ấy làm gì?”

Vệ Nhuy gục người xuống sắp khóc, cũng hận chính mình, anh không bao giờ nói chỗ nhỏ con gái quê, ai mà nói cô ấy quê mùa anh liều mạng với người đó.

Nhảy tập thể dục ở hộp đêm, chơi tới mức vậy, con mẹ nó là nữ vương hộp đêm đó. Nhảy thất điên bát đảo chưa đã ghiền, còn một hai lôi kéo anh uống rượu, một chục chưa đủ thì hai chục, uống tới mức Vệ Nhuy cảm thấy giống như anh uống hết rượu của cả năm nay rồi, cô ấy còn mặt mũi tỉnh khô, tim không đập loạn.

Tài xế nhìn ông chủ mình bị hành còn cười ha hả “Vệ tổng, anh nhảy rất đúng bài đó, nhiều năm vậy mà còn chưa quên nhỉ! Làm cho mấy người nước ngoài kia nhìn hết sức kích động, bây giờ còn ở bên ngoài lôi kéo người ta chỉ cho nhảy kìa”

Ban đầu là Vệ Nhuy bị xấu mặt, cuối cùng lại thành cả đồng trai gái tới hộp đêm chơi biến thành hồi ức thanh xuân, biến thành mấy trăm người nhảy tập thể dục, DJ thấy vậy liền chỉnh tiết tấu nhanh hơn, sôi động hơn. Vệ Nhuy mở miệng định nói lại thấy ghê ghê trong miệng, vội vàng gục xuống bồn mà ối tới mặt xanh mặt vàng.

Từ trong hộp đêm ra ngoài, không dám động tay động chân nữa, Vệ Nhụy hận không thể cách xa Nhị Nha tám mét. Nhị Nha còn vênh mặt hất hàm sai khiến “Ở đây tôi không biết đường, anh đưa tôi về”

Vệ Nhụy thiếu điều quỳ xuống “Được, cô nói đi đâu thì đi đó, cô muốn về Nhạn thành tôi cũng suốt đêm đưa cô về”

“Vậy thì không cần, cho tôi đến hẻm gần khu Hồng tinh là được”

Vệ Nhụy đang kéo cửa xe dừng tay lại, nhíu mày “Cô ở đó à?” Chỗ đó là khu vực cũ, đã hư hại nặng, một cô gái trẻ không nên ở đó.

Tiếng chất vấn lại “Ở chỗ đó không được sao?”

Vệ Nhụy co rúm lại “Được, được”

Xe rẽ trái rẽ phải đưa Nhị Nha về nhà, hai người chiếm mỗi người 1 góc xe phía sau, Vệ Nhụy không dám nói tiếng nào, xe dẫn một cái là anh lại muốn phun ra. Lúc chờ đèn đỏ, anh xuống xe lấy hai chai nước sau cốp. Mở một chai, giống như dâng cống phẩm cho Nhị Nha “Đây...”

Nhị Nha lắc đầu, ánh mắt đề phòng “Tôi không uống, không khát”

Vệ Nhụy cười “Dám uống rượu ở hộp đêm mà không dám uống nước trên xe tôi?”

Nhị Nha chẳng e dè “Rượu là tôi nhìn thấy họ mở, nước này của anh thì không”

“Không thì tôi thử cho cô coi” Vệ Nhụy lấy chai nước lại uống một hớp, sau đó mở chai khác, cũng uống một hớp “Không có chuyện gì rồi chứ?”

Nhị Nha liếc trắng mắt, quay đầu nhìn ra cửa sổ.

“Đừng lạnh lùng vậy chứ, hai chúng ta lẫn lộn cả nửa ngày rồi, còn không tính quen biết sao? Tôi là người tốt hay xấu cũng không nhìn ra à?”

“Anh không phải người xấu, nhưng cũng không phải là người tốt gì”

Lời này coi vậy mà đúng. Vệ Nhụy thở dài, cũng quay đầu nhìn ra cửa sổ, hạ quyết tâm trong lòng. Hôm nào đó phải đem cái đồ nhà quê làm nhân viên của mình, không cần làm gì hết, chỉ cần theo anh giải buồn là đủ. Nghĩ ngợi, Vệ Nhụy vỗ đầu một cái, nhớ ra buổi tối đã hứa làm một chuyện. Vì vậy kêu tài xế thay đổi đường đi. “Tối nay tôi phải gặp một người bạn có chút chuyện, cô chờ vài phút rồi tôi đưa cô về nhà”

Nhị Nha muốn xuống xe “Vậy anh cho tôi xuống đây đi, tôi tự về”

Vệ Nhụy ngăn lại “Chỉ mấy phút thôi, nhanh lắm là xong”

Đang nói thì tài xế đã lái xe vào một tiểu khu, dừng lại đối diện với một chiếc Audi.

Vệ Nhụy vung tay như đuổi gà “Ở trong xe chờ tôi! Chỉ mấy phút thôi!”.

Lúc xuống xe còn gõ gõ cửa kính, kêu tài xế đem cửa xe khóa chết lại.

Hồ Duy đã ở đây chờ Vệ Nhụy hai giờ đồng hồ. Thấy xe anh từ xa tiến lại,

Tiểu Hồ nhả khói, tắt thuốc, xuống xe đóng cửa lại “Cậu tới sớm nhỉ”

Vệ Nhụy nồng nặc mùi rượu, làn da cổ đỏ bừng, giọng xin lỗi “Thật sự xin lỗi, hôm nay tôi bị người ta trị quá mức, xem chút nữa quên luôn chuyện hẹn cậu”. Đưa một tờ giấy qua “Địa chỉ ở đây”

Hồ Duy nhận lấy, mở ra gật đầu “Biết rồi”. Nói rồi lên xe đi, còn không quên quay lại quan tâm nói Vệ Nhụy “Uống ít chút đi, đừng có uống đến chết, sợ mạng cậu dài quá à”

Anh có tật bị dị ứng, từ nhỏ đã bị, uống thuốc trường kỳ, bác sĩ đã dặn uống thuốc thì không được uống rượu. “Hôm nay tình huống đặc biệt”

Vừa nói xong thì nghe tiếng động ầm ỉ bên trong xe phía sau. Nhị Nha ở bên trong ra sức đập vào cửa kính, muốn cho Vệ Nhụy chú ý.

Hồ Duy ngừng lại “Trong xe cậu có người?”

Vệ Nhụy liếc liếc môi “Không nghe lời, lỡ thả ra dễ cản người lắm”

Hồ Duy cười, hiểu mà không nói.

Nhị Nha trong xe lo lắng. Cô điên cuồng đập cửa sổ xe kêu “Cho tôi ra ngoài”, Vệ Nhụy quát khế “Lát nữa sẽ ra! Giục cái gì mà giục!”

Nhị Nha thấy rõ ràng người trong xe đối diện là Hồ Duy!!!

Như vậy làm sao mà cô có thể ngồi yên được!!

Lăn lộn nửa ngày với Vệ Nhụy, bây giờ ban đêm ở Cù thành, thời khắc dễ cảm thấy phiêu bạt, thấy Hồ Duy thì làm cảm giác gì? Là tha hương gặp cố tri! Là gặp chiến hữu sau cách mạng thắng lợi! Là cứu bá tánh cần lao khổ sở khỏi nước lửa đó!!

Đó là anh Tiểu Hồ của cô đó!

Nhị Nha kéo cửa xe, gần sắp khóc nói với tài xế “Anh cho tôi xuống đi!”

Tài xế quay lại nói “Vệ tổng không cho mà”

“Vệ tổng không cho thì anh không mở cửa? Anh ta giết người còn anh đưa

dao hủ! Tôi không nín được!”

“Muốn đi WC à?”

“Anh không mở thì tôi làm trong xe...”

“Đừng đừng đừng, xe này làm vệ sinh mệt lắm!”

Nói xong lật đật mở cửa. Nhị Nha như chim lao khỏi lồng, đứng bên ngoài xe xa xa gọi “Anh Tiểu Hồ!!!”

Một tiếng này, dọa Vệ Nhụy, kinh động Hồ Duy. Hai người đồng thời quay đầu lại. Chỉ thấy Nhị Nha đứng bên ngoài xe Vệ Nhụy, nhìn thẳng vào anh! Trong mắt là chờ đợi, như đứa trẻ đứng trước cửa nhà trẻ chờ người lớn đến đón về!

Hồ Duy thoát nhìn Nhị Nha mà trong nháy mắt không thể tin nổi, lại nhìn về Vệ Nhụy với ánh mắt ẩn chứa lửa giận.

Vệ Nhụy chỉ cảm thấy đầu mình vang lên ầm ầm, hoàn toàn ngốc rồi. Rốt cuộc anh quen biết với cái người nào đây chứ!

Chương 29

Chương 29.

Nhị Nha từ trên xe Vệ Nhụy chạy hướng tới chỗ Hồ Duy, trong mắt chỉ có Hồ Duy, không hề nhìn tới Vệ Nhụy, một câu không đầu không đuôi, mang theo đau thương cùng với vô số tủi thân, ầm ức “Bà ngoại em không còn” Áp lực chịu đựng bao lâu trong thời gian qua, mới vừa thấy mặt đã hướng về anh tố khổ. Hồ Duy từ ban đầu từ sự kinh ngạc chưa kịp phản ứng, nghe xong thì đã trấn tĩnh rất nhanh, gật đầu, trấn an sự khổ sở, ầm ức của cô “Ừ, anh biết”

“Sao anh biết? Ai nói cho anh biết?” Nhị Nha ngửa đầu nhìn anh, lại cô đơn rũ mắt xuống “Ờ... bác ba nói với anh phải không?”

Ngón tay Hồ Duy để bên sườn giật giật, cuối cùng vẫn nâng lên sờ đầu Nhị Nha, nhẹ nhàng hỏi “Sao em lại đến đây? Đi với ai?”

“Em tự đi...”

“Tới mấy ngày rồi?”

Nhị Nha cúi đầu “Mới mấy ngày...”

Rồi sao mà lại quây cùng với Vệ Nhụy? Lời này Hồ Duy không hỏi cô, trực tiếp nhìn qua Vệ Nhụy.

Vệ Nhụy run rồi lại run, miệng như bị Parkinson run rẩy không hé răng.

Hồ Duy thở dài, kéo Nhị Nha bảo “Lên xe chờ anh”

Nhị Nha ngoan ngoãn gật đầu, định lên xe, đi hai bước đột nhiên nhớ tới ngày đó anh với cô gái kia cùng nhau lên xe này, trong lòng mâu thuẫn, quay đầu nói “Em không lên xe”. Cô chỉ gốc cây cách đó không xa “Em lại chỗ kia chờ anh”

Lại đi hai bước, Nhị Nha bỗng nhiên quay đầu cho Vệ Nhụy một đòn trí

mạng cuối cùng! Cô tiến tới trước Vệ Nhụy duỗi tay ra “Anh trả tiền cho tôi!!”

Vệ Nhụy rưng rưng run rẩy, lúc này cô làm trò này trước mặt Hồ Duy, nói tiền cái gì chứ!!!

Cặp chân mày Hồ Duy mới vừa giãn ra đã hung hăng cau lại, còn có giao dịch tiền bạc? Hai người này làm cái gì đây?

Thấy Vệ Nhụy bất động, Nhị Nha ý có người chống lưng, ngang ngược “Anh nhanh lên nha”

Vệ Nhụy sờ túi quần, hỏi nhỏ “Quẹt thẻ được không?”

Thấy Nhị Nha muốn trở mặt, Vệ Nhụy lật đật dậm chân “Được được, cô chờ! Tiền mặt, tiền mặt!”

Nói xong quay đầu chạy lại gõ cửa tài xế. Tài xế mở cửa xe xuống “Vệ tổng...”

“Đừng Vệ tổng, Vệ cái gì tổng nữa, một hồi hai người kia nổi nóng trực tiếp đập tôi bây giờ, nhanh lên, trên người có tiền không, đưa cho tôi mượn nhanh nhanh”

Tài xế Vệ tổng giám sao có thể không có tiền? Gần Vệ Nhụy cũng là nhân vật hô mưa gọi gió trong giới tài xế chứ gì. Hào phóng rút bóp da ra, lấy một vạn tiền mặt còn nguyên xấp. Đưa qua còn tính sổ với ông chủ “Vệ tổng, tôi tính theo lãi ngân hàng, 12%”

Vệ Nhụy làm gì có tâm tư tính sổ với anh ta, mắt nhìn chăm chăm cái bóp da la lên “Còn nữa không? Nhanh lên, đưa thêm một xấp nữa”

Tài xế lại đưa thêm 1 xấp. Vệ Nhụy cầm hai vạn đồng tiền mặt nóng hổi nhét vào tay Nhị Nha ““Ngài” dùng trước, không đủ thì thông báo cho tôi, lúc nào kêu cũng được”

Nhị Nha là cái xâu treo tiền nhưng lại là người rõ ràng trong chuyện tiền bạc, tiền của cô đáng có thì cô lấy, hơn một phen cũng không thềm. Cô cầm hai vạn, cẩn thận tính toán với Vệ Nhụy “Một giờ 2.000, thêm một giờ là 500, bây giờ là...” Nhị Nha nhìn đồng hồ “Bây giờ là 11 giờ, bốn giờ là 6.000, trừ tiền anh mua quần áo cho tôi”

Càng tính Vệ Nhụy càng đổ mồ hôi lạnh, càng tính môi Hồ Duy càng mím chặt. Mà Nhị Nha thì cứ miên man cái gì mà “Theo giờ”, “thêm 500”, “mua

quần áo”. Tính xong, Nhị Nha lấy 3.000, phần còn lại nhét vào tay Vệ Nhụy “Cái này trả lại anh”.

Lấy tiền xong, mặc kệ Hồ Duy có chịu không, Nhị Nha lập tức đi tới gốc cây liễu, chân đá mấy hòn sỏi dưới chân.

Vệ Nhụy ôm ngực thở dài, chỉ Nhị Nha “Cậu quen cô ấy?”

Tiểu Hồ ôm vai mặt không biểu hiện gì “Lời này phải là tôi hỏi cậu”

Vệ Nhụy biến sắc “Cô ấy là gì của cậu?”

Tiểu Hồ nhẹ giọng chất vấn “Cậu đem cô ấy đi làm gì?”

Câu này Vệ Nhụy nghe hiểu, trả lời không tốt thì tiếp theo Tiểu Hồ sẽ đánh người!! Vệ Nhụy chỉ trời chỉ đất, đào tìm đào phổi mà thề “Nếu tôi đem cô ấy làm gì thì trời đánh. Cô ấy mới thật sự là đem tôi chơi tới chết!”

Hồ Duy không lên tiếng, chỉ nhìn chăm chăm Vệ Nhụy, chờ anh nói tiếp. Vệ Nhụy ngưng lại, dựa vào xe Hồ Duy, cong ngón tay “Thuốc, cho tôi một liều...”

Hình ảnh này giống y như phim truyền hình cảnh mà cảnh sát thẩm vấn phạm nhân, phạm nhân giãy dụa trước khi khai ra đều xin một liều thuốc, hít mây nhả khói xong rồi mới đem chuyện xấu mà mình từng làm kể ra.

Hồ Duy lấy một liều thuốc ra đưa cho anh. Vệ Nhụy bật lửa hút, hít vài hơi, khôi phục lại thái độ lười biếng bình thường “Tôi đi gặp một người quen cũ vừa lúc gặp cô ấy phỏng vấn, người ta không nhận cô ấy, ra tới thang máy tôi nhiều chuyện nên hỏi một cậu, cô ấy nói biết tiếng anh, tôi có công việc gấp cần phiên dịch nên xem như thuê cô ấy làm tạm thời”

“Tiền kia là tiền công phiên dịch của cô ấy?”

“Ừ” Vệ Nhụy cúi đầu phun khói “Một giờ 2.000, giá cả cực kỳ hợp lý”

“Còn quần áo là chuyện gì?”

“Cô ấy mặc đồ không phù hợp, đến đàm phán phải thay đồ khác?”

“Phiên dịch đến tận bây giờ? Cậu nói rõ ra xem?”

Vệ Nhụy từ bỏ chuyện quanh co lòng vòng “Tôi đưa cô ấy đến quán bar uống rượu...” liếc xéo Hồ Duy “Nếu cậu quen cô ấy lâu thì tửu lượng cô ấy chắc không cần tôi nói chứ?”

Hồ Duy cười nhẹ. Tửu lượng thế nào, tết cô với bác hai uống rượu ngũ lương, uống tới mức bác hai ôm bồn cầu phun ào ào mà cô còn kêu cho

thêm một chai nữa.

Nụ cười này của anh khiến Vệ Nhụy ôm đầu “Uống quá được luôn...”

Việc uống rượu này có thể bỏ qua, không thể chiếm tiện nghi gì với Nhị Nha chuyện này.

“Nhốt cô ấy trên xe làm gì?”

“Muốn đưa cô ấy về nhà đó, trong xe không chịu ngoan ngoãn ngồi yên, muộn thế này rồi, tôi sợ cô ấy chạy”

“Sợ cô ấy chạy?” Hồ Duy ngẫm nghĩ hỏi lại, đưa tay qua xách Vệ Nhụy lên

“Cậu xem cô ấy như động vật à?”

Vệ Nhụy nhiều năm rồi không đánh nhau, mà cho dù trước kia thì anh cũng không phải đối thủ Hồ Duy. Huống hồ Vệ Nhụy chưa quên Hồ Duy đã không còn là Hồ Duy lúc nhỏ! Cậu ta là trung úy đã lăn lê bò lết trong quân đội hơn mười năm!

Vệ Nhụy tức muốn học máu “Tôi mà có ý xấu thiên lôi đánh chết! Không tin cậu hỏi cô ấy xem tôi chạm ngón tay nào vào cô ấy chưa?”

Tiểu Hồ quay đầu lại “Cậu ta có động tay động chân với em không?”

Nhị Nha khí thế ngập trời “Anh ta kéo tay em! Còn túm em bắt khiêu vũ nữa!”

Hồ Duy quay lại ý vị thâm trường. Vệ tổng giám gục đầu xuống “Cậu muốn đánh thì đánh đi. Tôi biết cậu không gần gũi với chúng tôi mà, ở Nhạn thành mười năm... đã quên hết bạn bè thuở xưa, cái gì Tiểu Xuân, cái gì Vệ Nhụy chứ, không ai quan trọng hết”

Hồ Duy cười mắng buông anh ta ra, đá vào mông Vệ tổng giám một đá “Âm dương quái khí”*

Tường trình xong, Vệ Nhụy đảo khách thành chủ, thăm vấn Tiểu Hồ “Cậu hỏi tôi, vậy cậu rốt cuộc có quan hệ gì? Tôi biết cô ấy từ Nhạn thành tới”

“Cậu nghĩ tôi với cô ấy là quan hệ gì”

Vệ Nhụy do dự suy nghĩ, trong đầu nhớ lại Nhị Nha nói với Hồ Duy khi nãy “Bà ngoại em không còn...à, là bác ba nói với anh...”

Vệ Nhụy khiếp sợ “Hai người đây là...”

Tiểu Hồ nhẹ nhàng cười cười “Đi đây, hôm nào nói sau”

Hồ Duy quay người vẫy tay với Nhị Nha. Nhị Nha sáng mắt lên lập tức

chạy tới. Tiểu Hồ kéo cửa xe cho cô “Đưa em về nhà”

Gặp người thân thì gặp người thân, Nhị Nha vẫn rất có lập trường “Không ngồi xe này”

“Xe này thì làm sao?”

“Xe này anh ngồi với người khác rồi”

Hồ Duy với Vệ Nhụy nhìn nhau không hiểu. Vệ Nhụy tận dụng cơ hội

“VẬY NGỒI XE TÔI, XE TÔI KHÔNG CÓ NGƯỜI KHÁC NGỒI”

Nhị Nha quay lại trừng mắt liếc Vệ Nhụy, chợt nhớ ra, cởi áo khoác trên người đưa anh “Đúng rồi, trả đồ này lại cho anh nè”

Vệ Nhụy không hiểu ra sao “Đưa tôi cái này làm gì?”

“Lúc này anh nói cho tôi mượn, xài xong trả lại anh”

“Không mặc nó thì cô bị lạnh đó”

“Mặc nó tôi không yên ổn đâu” Nhị Nha năn nỉ Hồ Duy “Anh đưa em về nhà”

“Không lái xe, đi bộ à?”

Nhị Nha gật đầu thật mạnh “Đi bộ”

Có thể nhìn ra là Hồ Duy không biết cô giận, cô nói đi, vậy thì đi. Tiểu Hồ hỏi “Có nhớ mình ở đâu không?”

Vệ Nhụy nhanh mồm nhanh miệng “Hẻm chỗ Hồng tình”

Hồ Duy quay lại “Đi làm sao?”

“Ra khỏi tiểu khu này, về phía tây, đi tới giao lộ bên phải là đến”

Nhị Nha không phân biệt được đông tây nam bắc, Hồ Duy phải tự mình nhớ đường.

Nhìn hai người dần dần biến mất trong bóng đêm, bỏ lại Vệ tổng giám một mình đứng ngây ngốc trong bóng đêm cầm một cái áo khoác nữ, gió thổi qua, anh bị lạnh. Vì vậy một người cô đơn lấy cái áo khoác mặc lên người, im lặng chui vào trong xe.

Tài xế không sợ chết hỏi “Tình huống gì vậy? Cứ vậy rồi theo người ta chạy mất?”

Nghe nói tối nay sẽ có mưa, Vệ Nhụy sợ bị sét đánh, đầu đầu lên tiếng “Nhanh đưa tôi về nhà đi! Hôm nay anh nói toàn lời vô nghĩa”

Tài xế là một người đàn ông cao 1.9m, yên lặng trợn trắng mắt nhìn Vệ

Nhụy, nói thầm “Còn anh hôm nay thật sự mất mặt...”

Xe hơi Bentley vang lên một tiếng động nhỏ chạy trên đường, Vệ Nhụy cô đơn ngồi nhìn ra cửa sổ, thở dài. Tiểu Xuân à Tiểu Xuân.

Nhị Nha trở về căn phòng nhỏ mình thuê ở ngõ Hồng tinh. Đi tới cửa, Hồ Duy kín đáo liếc nhìn xung quanh. Một khung cảnh xưa cũ, tiểu viện gạch cửa cao, xà nhà cao. Trên đỉnh đầu ngoài cửa treo tấm biển “Giai cấp công nhân vạn tuổi”, từng mảng sơn bong ra loang lổ.

“Sao em tìm tới chỗ này?”

“Môi giới chỉ”

Hồ Duy hít sâu một hơi, lại xốc người trên lưng lên. Nhị Nha ôm cổ Hồ Duy, mặc áo khoác của anh, mặt dán sau cổ áo anh. Giọng ngây thơ hỏi “Anh lạnh không?”

Lạnh? Nóng sắp chết rồi. Cũng một món đồ nặng một trăm cân đi hai mươi phút, cả người toát hết mồ hôi. Huống hồ cái món đồ kia lại mềm như bông, đè áp lên lưng mình.

Dùng chân đá văng cửa ra, bác đầu trọc nằm sau bức vách lên tiếng hỏi “Nhị Nha! Sao mà trễ vậy mới về!”

Hồ Duy dừng chân. Nhị Nha nằm trên lưng người ta trả lời “Buổi tối cháu có việc nha!”

Bác đầu trọc nhíu mắt “Đây là ai?”

“Bạn, bạn, bạn trai cháu!”

“Bạn trai ở Cù thành à? Sao trước đó không nghe nói”

Nhị Nha chột dạ, kéo kéo áo Hồ Duy. Hồ Duy cười chào hỏi “Chào bác ạ, bình thường cháu đi học nên không qua”

“Đừng nói dối ta, cậu bao nhiêu tuổi còn đi học chứ?”

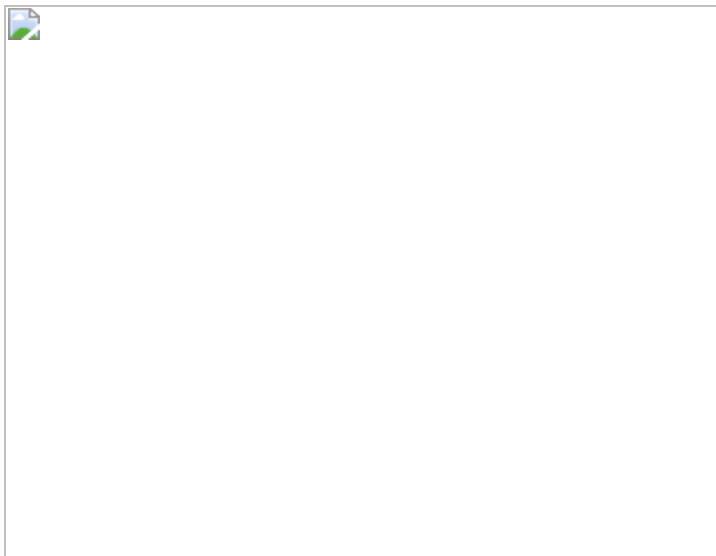
Hồ Duy công Nhị Nha hơi nghiêng người cho ông bác nhìn thấy quần áo trên người mình, cùng với cổ áo có gắn quân hàm “Không nói dối bác, cháu là học viên của học viện tin tức quốc phòng Tây Sơn”

Thấy bộ quần áo này, bác đầu trọc chép miệng “Ai chà, đúng là.... Một mỗi một ngày rồi, mau về nhà đi”

Mở cửa nhà Nhị Nha, đem người ném lên giường, Tiểu Hồ một mỗi nói cổ

áo, nhìn Nhị Nha giọng điệu không tốt lắm “Em đúng là đi tới đâu cũng có thể nhận người thân ha”

Chương 30

Chương 30

Hồ Duy quăng ngã cô không nhẹ, Nhị Nha bị ngã ngửa, loay hoay một lát mới ngồi dậy được “Đó là do em ăn ở tốt”

Hồ Duy nhìn quanh gian nhà, lảng lảng đánh giá chỗ cô ở “Sao lại ở đây?”

“Ở đây thuận tiện, cách đường lớn gần, muốn đi đâu thì đi đó”

Hồ Duy quay lại nhìn thẳng cô “Em đi người trong nhà có biết không?”

Nhị Nha không hề chột dạ “Biết, em nói với ông nội em đi tìm anh hai”

Bà ngoại cô không còn, đúng là Đỗ Duệ là người thân nhất với cô. Nhưng Đỗ Duệ ở Cù thành không có nhà, ở trong ký túc xá của đơn vị, người lại thường xuyên đi công tác bên ngoài, nếu cô đến đây thì Đỗ Duệ làm sao có thể chăm sóc? “Anh trai em biết em đến chưa?” Hồ Duy nắm lấy điểm trọng tâm, Nhị Nha bị hỏi sững sốt “Biết...”

Hồ Duy cười lạnh. Nhị Nha lại rụt rụt người, không dám nói dối “Không biết, điện thoại anh ấy gọi không có tín hiệu, gọi không được! Tìm không có người!”

Thấy chậu hoa lan trên cửa sổ, Hồ Duy chạm vào lá cây “Sao lại mang nó theo tới đây?”

“Không mang theo thì ai tưới nước cho nó chứ”. Thấy chậu hoa, Nhị Nha chợt nhớ ra một chuyện, nhảy xuống giường chỉ vào cửa sổ “Anh biết chậu hoa này rất quý không?”

Tiểu Hồ thản nhiên “Biết”

Nhị Nha cho là mình nói không rõ “Không phải mấy trăm mấy ngàn đâu”

Tiểu Hồ lại gật đầu “Biết”

Hồi mấy năm trước, anh mới thuê căn nhà cũ kia, lúc dọn dẹp thấy hoa đã gục đầu, gần chết rồi. Lúc đó anh không nghĩ nhiều, tưới nước, ra tiệm bán hoa cá cảnh hỏi “Có phân bón gì chăm hoa lan không?”

“Có chứ, hoa của anh là hoa gì, bị thế nào?”

Hồ Duy cũng không biết, gãi gãi chân mày “Hoa gì tôi cũng không rõ, lá cây hơi rũ, bị vàng”

“Vậy anh lấy cái này đi, hoa gì cũng xài được”. Lúc trả tiền, ông chủ nhiều lời nói “Hoa lan thường quý, nếu anh thích muốn chăm thì tìm người biết xem giùm nó bị thế nào”

Tiểu Hồ khoát tay “Cảm ơn ông”

Chậu hoa đó là mẹ anh lúc đưa anh tới Nhận thành đã trồng, sau khi anh đi rồi thì hoa vẫn để trong nhà Đỗ Hi, đi ở bệnh viện bận rộn, mấy ngày mới nhớ tới tưới nước, hoa ở trong tình trạng nửa sống nửa chết, ba năm không ra hoa.

Sau khi Hồ Duy được điều về Nhận thành, trong văn phòng trống trải anh thấy không hay nên đem nó tới cơ quan chăm sóc. Văn phòng anh có nắng, hơn hai tháng sau tới mùa xuân thì nó nở hoa lại.

Khi hoa nở, có một nữ trợ lý tới phòng anh đưa tài liệu, thấy chậu hoa thì ánh mắt sáng lên “Hoa này của ai vậy?”

Hồ Duy mở văn kiện, cười “Tôi”

Cô trợ lý sờ sờ cánh hoa “Ồ, hoa sen lan, ở đâu anh có vậy?”

Hồ Duy đang lấy ly định uống nước, nghe vậy hỏi “Gọi là cái gì lan?”

“Cánh hoa sen lan, nhà tôi có một chậu, nhưng mà không đẹp như của anh, hơn mười vạn”

Tiểu Hồ đang hớp nước trà thiếu chút nữa bị phồng tới phun ra, lúng búng hỏi “Bao nhiêu chứ?”

Trợ lý này điều kiện trong nhà tốt, cha mẹ làm buôn bán, chỉ vì có ý thích đi bên quân đội nên mới tham gia quân ngũ bên ngành thông tin, năm trước được điều tạm về đây. Hơn mười vạn trong miệng cô ấy nói ra chỉ như hơn mười đồng. Thấy Hồ Duy phản ứng mạnh vậy mới bật cười “Anh không biết?”

Tiểu Hồ lấy ly rót thêm ly nước lạnh súc miệng “Bây giờ thì đã biết”

“Hoa này của anh à?”

“Của mẹ tôi”

Trợ lý nghe xong thì nhìn Hồ Duy từ đầu tới chân, nghĩ thầm “Không ngờ bình thường nhìn anh cũng đơn giản, hóa ra là thâm tàng bất lộ”

Từ đó về sau, cô ấy luôn tìm cơ hội làm việc chung với Hồ Duy, trò chuyện vài câu. Ai cũng nhìn ra là cô có ý khác với Hồ Duy.

Buổi tối cơm nước xong là hoạt động tự do, Hồ Duy đi tới sân chạy bộ, chạy tới cả người đầy mồ hôi, Hồ Mạnh Mạnh đứng dưới tán cây chờ anh, đưa nước, đưa khăn. Đồng nghiệp thấy cố ý đùa dai, cùng nhau kêu “Lại tới nữa nhaaa...!”

Hồ Mạnh Mạnh dậm chân, giẫm giày cao gót lên cát “Kêu gào cái gì chứ!”

“Tổ chất tâm lý của cô vậy là không được nha, muốn tìm bộ đội làm đối tượng thì phải tiếp thu các đồng chí giám sát chứ”

Hồ Mạnh Mạnh đỏ mặt, nói với Hồ Duy “Anh xem bọn họ kìa!”

Trợ lý Hồ cầm lấy bình nước của mình ngửa đầu uống, còn lại nửa bình tưới lên đầu, lắc lắc “Bọn họ nói không sai, ở đây yêu đường đừng nghĩ sẽ tránh được người khác. Hơn nữa, cô không báo trước mà đợi, đến sân thể dục làm gì”

“Tôi nghĩ là...”

“Đừng nghĩ, nghĩ sai rồi” trợ lý Hồ đặt mông ngồi lên bậc thang xi măng, hai tay chống về phía sau, đôi mắt nhìn sân đá bóng trước mặt “Nhà tôi không có gì cả, mẹ tôi qua đời đã nhiều năm, chỉ có cha đang làm bác sĩ ở bệnh viện, tiền lương cơ bản, không phải như cô nghĩ”

Một câu vạch trần tâm tư cô gái đó. Hồ Mạnh Mạnh cảm thấy mất mặt,

ném bình nước vào người Hồ Duy, khăn lông ném lên đầu anh, quay người đi.

Tiểu Hồ nhếch miệng cười, dùng khăn lông xoa xoa nước trên đầu, chậm rãi thở dài. Không biết mẹ anh trước khi mất thần thông kiểu gì mà để lại cho anh một vật quý như vậy, còn tiện thể mang đào hoa tới cho anh. Nhưng Tiểu Hồ hiểu rõ, tiền tài dù lớn đến đâu, thứ thay đổi chỉ có tiền. Không đổi tiền vì để kỷ niệm, cũng coi như kiểu thú vui, mặc kệ bên ngoài nói nó là gì, anh chỉ xem nó như một chậu hoa mà chăm sóc, chết sống là do trời.

Nhưng Nhị Nha không phải vậy! Thứ này để ở cô là gánh nặng tâm lý, không chỉ vì nó là đồ quý mà là vì di vật của mẹ anh để lại. “Anh đi mấy ngày thì nó cứ ủ rũ, em chăm sao cũng không được, có thể do mùa hè ở Nhạn thành nóng quá, sau đó em đi tới chợ hoa kiểng hỏi cách chăm thì mới từ từ tốt lại. Anh nói xem cây cỏ cũng như con vật à, nó biết nhận chủ hả?”

Hồ Duy bật cười, hỏi vậy thì anh biết nói thế nào? Anh nhớ tới chuyện khác “Mấy hôm nữa em tìm phòng khác chuyển đi đi, đổi chỗ khác. Chờ anh trai về thì em chơi với anh ấy hai ngày rồi về nhà đi”

Nhị Nha khó hiểu, không thể phản ứng lại. Đây là anh đuổi mình? Cô chưa làm phiền gì anh. Nghĩ tới đây, Nhị Nha nhớ hôm đó anh với người đẹp kia đi sóng vai lên xe, bưng tỉnh. Vì vậy bắt đầu nổi tính ương bướng “Em không về! Em cũng không phải tới tìm anh, anh dựa vào cái gì mà đuổi em về?”

“Em không về thì ông nội làm sao đây?”

“Ông nội có cả gia đình chăm sóc, em ở cũng có giúp được gì đâu”

“Công việc ở Nhạn thành cũng không cần nữa?”

“Công việc đó của em là gì chứ? Môi giới giới thiệu chạy việc khắp nơi, làm ở đâu cũng được”

“Ở đâu cũng có thể làm sao phỏng vấn người ta lại không nhận em chứ”

Tiểu Hồ là đau lòng cô, lo lắng cô ở đây xa rời quê hương, bạc đãi bản thân. Nhưng Nhị Nha đâu nghĩ vậy, cô cho là anh xem thường mình, cực kỳ xấu hổ buồn bực “Không ai cần em cũng đâu có đòi anh tiền xài! Anh cần

gì nói vậy chứ! Hôm nay em còn kiếm được tiền nè!”

Không nói tới chuyện này còn tốt, nhắc tới Hồ Duy càng không tha cô. Anh cũng không cãi nhau với cô, ung dung thông thả hỏi “Vậy em có thể mỗi ngày sẽ gặp Vệ Nhụy? Không biết người tốt hay xấu đã dám lên xe đi với người ta?”

Anh phê bình cô không đúng chút nào, Nhị Nha cực kỳ uất ức “Anh là ai chứ? Anh trai em còn chưa quản lý em, anh quản lý em làm gì?”

“Mới này không phải em lớn tiếng kêu anh là bạn trai em, nhanh vậy đã quên rồi sao”

“Anh không phải bạn trai em, ai thèm làm bạn với anh, bạn trai không phải như vậy” Nhị Nha cố chịu đựng ầm ức nhưng không xong, nước mắt vẫn cứ rớt rớt xuống “Anh hôn em xong thì đi, đi cũng không thèm nói gì, còn ở chỗ này có cô gái khác”

Nói cái gì anh đều nhận, chỉ có cái cuối cùng Hồ Duy không đồng ý “Anh có cô gái khác khi nào?”

Nhị Nha hút nước mũi vào trong, cái gì mà Anh Tiểu Hồ! Quạ trong thiên hạ đều đen như nhau! “Anh còn chối? Hôm đó em thấy ở phố đối diện, anh với cô kia từ trong đi ra, cô ta còn ngồi lên xe anh, quý mới biết làm gì!”

“Anh làm gì chứ?”

“Làm gì thì anh tự hỏi bản thân đó, anh hỏi em làm chi”

Hồ Duy biết cô đang nói gì. Hôm đó anh đưa Tiểu Xuân về nhà. Hèn gì cứ tưởng mình xuất hiện ảo giác, đó không phải là ảo giác, cô ở đối diện mà nhìn chăm chăm mình! Không chỉ nhìn chăm chăm mình, còn nhớ kỹ biển số xe anh, vừa rồi sợ anh không chịu nhận còn đọc biển số xe ra nữa.

Bác đầu trọc ở nhà nằm trên giường, dùng cái quạt hương bồ phe phẩy đuổi muỗi, nghe thấy tiếng cãi bên cách vách, ôm con mèo vuốt lông lăm lăm “Lục Bảo, nghe thấy không, người yêu nhỏ mới gặp đã cãi nhau”

Con mèo nằm im cho ông vuốt ve, rên hừ hừ

“Người trẻ tuổi mà...” ông vắt chân chữ ngũ, yên lặng nhắm mắt nghe.

“Nín đi”

Nhị Nha không nghe, khóc hăng say, vừa khóc vừa nghĩ, bây giờ cô có thể biết những chị gái hồi xưa ở Nhạn thành sao lúc nói chuyện nhà với mình

thích khóc vậy. Lúc đó cô nghĩ mấy chị đó yếu ớt, có cái gì mà khóc chứ, chồng, con không yêu mình thì tự mình yêu mình, bây giờ ngấm lại khóc cũng không phải là mềm yếu, là một loại phát tiết, phát tiết ra thì mệt, ngã đầu là ngủ, ngủ còn rất ngon.

Khóc một lát thấy khát, Nhị Nha ngồi lên. Hồ Duy kéo một băng ghế ngồi đối diện cô, duỗi tay ra, Nhị Nha tưởng anh muốn đánh cô, theo bản năng rút lại phía sau.

Một miếng khăn giấy chìa tới túm lấy mũi cô. Anh nhìn cô bĩu môi “Hỉ ra, cứ hút hết nước mũi vô thôi”

Nhị Nha không khách sáo, hỉ mạnh nước mũi vào giấy trong tay Hồ Duy. Lau khô cái mặt mèo, Nhị Nha còn chỉ tay lên phích nước nóng nói với Hồ Duy “Anh rót cho em ly nước”

Hồ Duy đứng lên lấy một cái ly thủy tinh, rót nửa ly nước đưa qua, Nhị Nha nhận lấy uống ừng ực. Trong phòng tạm thời yên tĩnh, chỉ có tiếng thở phập phồng. Hồ Duy ngồi lại lên băng ghế, khom lưng đưa mặt sát vào mặt cô, hỏi nghiêm túc “Còn khóc nữa không?”

Nhị Nha lắc đầu “Không khóc nữa, mệt rồi”

Hồ Duy ngồi thẳng lên, kéo khoảng cách giãn ra “Khóc mệt rồi vậy nghe anh nói, hôm đó em thấy cô gái đó, là Tiểu Xuân, là... hàng xóm trước kia của anh ở Cù thành, anh không nhớ cô ấy, gặp mặt trò chuyện một lát. Còn người hôm nay ở cùng em là Vệ Nhụy, ba người bọn anh từ nhỏ đã chơi cùng nhau”

Lúc này Nhị Nha không hiểu rõ ý Hồ Duy “không nhớ” là gì. Cô cho là bạn bè cũ ôn chuyện.

Mũi Nhị Nha hồng hồng, khờ khạo hỏi “Vậy, anh có tìm ba anh ở Cù thành chưa?”

Hồ Duy không dối cô “Gặp qua một lần”

À, gặp ba rồi, tìm được bạn bè khi bé rồi, vậy coi như là về nhà. Một khi người từ nơi này tới nơi khác sinh sống, trong tiềm thức sẽ xem nơi đó như là sở hữu của mình. Thuộc về mình, là cái mà khiến người ta không muốn rời đi. Nghĩ tới đây, Nhị Nha lại thấy buồn phiền, cúi mắt nhìn thấy tay áo anh đang xắn lên tới khuỷu tay có một vết sẹo không dài không ngắn.

“Tay anh bị làm sao vậy?”

Hồ Duy cúi đầu nhìn tay mình, hơi xoay đi để cô không nhìn thấy “Không sao, chỉ bị thương một chút”

“Có khâu không?”

“Không mấy mũi, đã lành rồi”

“Hai chúng ta vậy thì tính là cái gì đây...” Nhị Nha phiền não chống cằm, cắt không đứt, gỡ càng rồi “Anh hôn em là bởi vì thích em, hay là vì lời em nói làm anh thấy như được thấu hiểu, anh thấy em đáng thương, kiểu như một loại tâm lý an ủi, đôi khi người ta rất khó phân biệt rõ đến cùng đâu là thích hay là đồng cảm”

“Lúc còn nhỏ ở Huy Xuân, lúc đi nhà trẻ em nhớ mẹ thì khóc, bạn học Dương Kiện Kiện thấy em khóc thì hỏi em bị làm sao, em nói em nhớ mẹ, cậu ấy ngồi xuống lau nước mắt, còn hôn em nữa. Em biết cái đó là đồng cảm”

A???

Hồ Duy ý thức được một chuyện lớn “Cậu ta hôn em ở đâu rồi?”

Nhị Nha chỉ lên mặt mình “Ở đây”

“Hôn mấy lần?”

“Một lần”

“Anh không nói đùa với em, em nghĩ kỹ rồi trả lời, rốt cuộc là mấy lần?”

“Có một lần mà...” Nhị Nha nói “Sau đó mẹ cậu ấy đi nơi khác buôn bán nên dẫn cậu ấy đi rồi. Cậu ấy tặng cho em một đồng đồ chơi”

Hồ Duy hít sâu một hơi, muốn sửa lại quan điểm của cô cho đúng “Thích và đồng cảm là hai chuyện khác nhau”. Anh ho khan, làm như đang giảng bài cho cô “Em nghĩ xem, em ở trên đường gặp người ăn xin, em sẽ thấy thương cho họ tiền, hoặc là không đành lòng nên ôm họ một cái, nhưng mà em có hôn họ không?”

Nhị Nha chần chừ lắc đầu.

Tiểu Hồ xòe tay “Cho nên...”

“Cho nên anh thích em mới hôn em?”

“Đúng vậy”

“Vậy trước đó anh cũng làm vậy với người khác chưa?”

Tiểu Hồ nghiêm túc nhớ lại, hơi tiếc nuối “Không có”

Nhị Nha trịnh trọng gật đầu “Em cũng không có”

“Vậy tốt, ít nhất trên vạch xuất phát hai chúng ta như nhau”

“Dạ!”

“Vậy rốt cuộc có phải em tới Cù thành vì tìm anh trai không?”

“Không phải, em muốn tìm anh hỏi cho rõ ràng”

Vừa dứt lời, Nhị Nha đem hết lời trong lòng ra nói sạch sẽ!

“Em xem đó, bây giờ hỏi rõ ràng rồi thì trở về đi. Một mình em ở Cù thành, bên người không có ai chăm sóc, anh rất lo lắng”

“Em có anh mà”

“Anh ở trường không thể thường ra ngoài, còn thường phải đi tập luyện, em tìm không được anh”

Nhị Nha cười ngọt ngào “Không có sao hết! Em ở Cù thành chờ anh, sớm muộn gì anh cũng phải tốt nghiệp. Chờ anh học xong rồi thì hai chúng ta cùng nhau về Nhạn thành”

Tiểu Hồ âm thầm nắm chặt tay, đáy mắt một mảng tình không thể tan, không sao lay động. Qua một lúc lâu, anh vỗ vỗ vai Nhị Nha “Đồng chí Đỗ Oản, con đường phía trước gian nan, cô đơn, tổ chức giây phút nào cũng lo lắng an nguy của đồng chí”

Nhị Nha cũng nặng nề vỗ lại vai anh “Chiến hữu yên tâm, ta không sợ hy sinh, không sợ gian nan, mong anh lúc nào cũng nhớ kỷ nguyên tắc, giữ vững chiến địa, bảo vệ gia đình!”

Hai tiếng đồng thanh

“Anh đảm bảo!”

“Em đảm bảo!”

Đồng hồ chỉ 12 giờ, Hồ Duy nói “Anh phải đi rồi”

Nhị Nha hiểu nên xua xua tay “Đi đi, biết anh không thể ở lại mà, coi chừng bị phạt”

Đưa Hồ Duy tới cửa, khóa cửa kỹ, Nhị Nha ghé vào cửa sổ nhìn theo dáng anh. Đi được mấy bước, Hồ Duy bỗng nhiên quay đầu lại nhìn cô.

Nhị Nha để mắt sát tấm kính cửa, do hơi thở cô mà trước mặt bị mờ mờ sương, làm người không thấy rõ mặt. Cô cười nói với anh: Tạm biệt.

Nụ cười này, rất nhiều năm sau đó Tiểu Hồ ở trong trời đất bao la, núi cao
sừng sững, sông đóng băng trắng xóa, mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy hình
như cũng không đến nỗi quá cô đơn tịch mịch.

Chương 31

Chương 31

Mấy hôm nay tâm tình của Vệ Nhụy hạ xuống rất thấp. Hòa Tiểu Xuân lúc tới nhà thì thấy anh ta ôm gối ngồi trên sofa lấm bầm, mặc áo ngủ tơ tằm màu xanh đen, chân trần, người co lại một cục.

Hòa Tiểu Xuân sờ trán anh “Bị bệnh à?”

Vệ Nhụy nghiêng đầu một bên né, bức bối “Đừng chạm vào tôi, đang phiền lòng đây”

“Cậu phiền lòng cái gì chứ, không phải lúc nào cũng sung sướng à?”

Sung sướng? Cô cho là Vệ Nhụy không biết suy nghĩ? Nếu bên ngoài mà truyền tin Vệ tổng giám thích nhảy tập thể dục ở sân khấu hộp đêm thì anh còn mặt mũi nào ra đường.

Người ta đồn là sở dĩ Vệ tổng giám yêu thích thể thao vậy là vì nhớ lại thời thanh xuân; lại đồn nữa thì biến thành về thời học sinh anh có yêu thầm một cô nữ sinh, không thành nên thành người sau này cứ thích mấy cô nữ sinh. Hôm đó đến hộp đêm anh mang theo bên người là một nữ sinh. Nói thêm chút nữa lại thành khó nghe.

Hôm anh đến chơi, bà chủ hộp đêm lấy khăn tay phe phẩy quạt gió, cười nịnh nọt “Ngài xem còn muốn hay không?”

Vệ Nhụy ghét trên người bà ta nồng mùi, cách ra xa “Muốn cái gì?”

“Mấy em phục vụ đặc biệt đó, theo nhu cầu của khách mà đặt đồ cho nhân viên, mới chuyển tới một đồng đồng phục trường...”

Vệ Nhụy hít một hơi lạnh, thì ra bên ngoài đồn đại là thật!

Đêm đó mất sạch hứng thú, Vệ Nhụy về nhà quăng gối ầm ầm, hủy hết danh dự mình rồi! Làm hư danh tiếng của mình! Đánh chết người, đánh chết người!

Từ đó về sau, hơn một tuần Vệ tổng giám chưa ra khỏi cửa, giống như cô gái trong khuê phòng.

Hòa Tiểu Xuân thấy Vệ Nhụy không thèm phản ứng mình, ngồi xuống đầu kia sofa, cầm gói thuốc trên bàn của Vệ Nhụy đốt một điếu, tự mình phun khói “Hôm nay có 3 cuộc phẫu thuật, mệt chết tôi rồi”

Vệ Nhụy uể oải hừ hừ “Cậu nói xem những bệnh nhân đó có biết bên trong cậu là cái dạng người thế này không?”

Hòa Tiểu Xuân đuổi chân đá anh “Tôi nói với cậu đó, đây là hai chuyện khác nhau, tôi ở bệnh viện đảng hoàng đứng đắn, bác sĩ thì không phải người à? Bác sĩ không cần sinh hoạt cá nhân à? Cậu biết mỗi ngày tôi mổ bụng người ta áp lực trong lòng lắm bao nhiêu không?”

“Nhưng mà cậu nói cũng đúng” Tiểu Xuân hung hăng hút một hơi dài rồi dập tắt thuốc trong gạt tàn “Đây là điếu cuối cùng, sau này không hút nữa”

Vệ Nhụy lên tinh thần, nhanh chóng ngồi thẳng dậy “Muốn cai à?”

Hòa Tiểu Xuân khoanh tay lại “Cai, vốn chẳng nghiện gì, nếu nói sau này kết hôn có gia đình, trước mặt chồng còn ngậm điếu thuốc thì kỳ cục lắm”

Vệ Nhụy nói toạc ra “Không bằng cậu nói là sợ Hồ Duy không thích cậu như vậy đi cho xong”

Tiểu Xuân có mái tóc xoăn đen nhánh, vài sợi tóc rơi rơi bên sườn mặt, đẹp đến động lòng người. Vệ Nhụy bỗng cảm thấy không đành lòng, tìm lời khuyên cô “Xuân nhi, nếu không... thôi bỏ đi, cậu ta không có ý gì với cậu, cần gì phải gượng ép”

“Cậu ấy nói với cậu?”

“Nói... thật ra chưa nói nhưng mà tôi biết, cậu ấy có người ở Nhạn thành”

Hòa Tiểu Xuân hoảng hốt giữ chặt Vệ Nhụy “Cậu biết? Cậu biết nhiều hay ít? Là ai? Đang làm gì? Ở bên nhau bao lâu rồi?”

Vệ Nhụy cười “Cậu cho tôi là thám tử tư chắc, cái gì cũng biết hết sao, chỉ là nói chuyện phiếm thì biết vậy”

“Vậy, chuyện này... thuận theo tự nhiên thôi” Hòa Tiểu Xuân lại dựa ra ghế thật mạnh, chơi đùa với móng tay mình “Cô ta không ở Cù thành, hai người không gặp nhau, còn có thể đuổi theo tới sao. Cảm tình thì phải luôn bồi dưỡng”

Vệ Nhụy nghịch điều khiển tivi, nhìn Tiểu Xuân nói như đùa “Haizz, cứ vậy đi, tôi hy sinh bản thân giúp cậu làm cho họ tan vỡ nhé”

Hòa Tiểu Xuân cười nhạo “Không phải cậu không biết cô ấy là ai sao? Mặt chưa thấy mà cậu có thể hy sinh bản thân? Không có lợi mà chịu thiệt à?”

Lời này chạm tới chỗ đau của Vệ Nhụy, anh dậm chân “Hòa Tiểu Xuân, bao nhiêu năm rồi mà chuyện đó cậu ghi nhớ trong lòng không thể quên hả? Không phải là lửa cháy nhà sao? Tôi thiếu cậu phải lấy mạng ra đi cứu cậu? Cậu là vật quý là ruột thịt trong nhà, tôi thì không phải sao? Hơn nữa, khi đó tôi xông lên lâu thì có thể làm gì chứ? Tôi không có cái gan to như Hồ Duy! Tôi không lỗ mẫn như cậu ta! Tôi chính là sợ đó! Đã bao nhiêu năm rồi, hôm nay cậu nói rõ ràng cho tôi, hai chúng ta có thể cởi bỏ gút mắc đó ra không, cởi bỏ thì chúng ta là bạn bè cả đời, tương lai cậu không muốn tạm chấp nhận ai, không tìm được người phải chết già chết bệnh, Vệ Nhụy tôi đưa tiền cậu; không cởi bỏ được thì cậu đừng ở cùng với tôi để miễn cưỡng bản thân nữa, cùng lắm thì sau này đừng liên hệ. Hai chúng ta coi như không quen biết”

Nói xong một tràng, trong lòng Vệ Nhụy cực kỳ sáng khoái. Anh với Tiểu Xuân quan hệ như người nhà, như bạn bè, hai người không có gì giấu nhau, thân mật khăng khít, giống như anh em sinh đôi từ một mẹ chui ra, nhưng quan hệ này trong mắt người ngoài vẫn có cái khác thường.

Hai người một nam một nữ chưa lập gia đình, mỗi ngày lăn lộn chung với nhau, tay không kéo miệng không thân, bạn tốt mỗi ngày kề vai sát cánh, Vệ Nhụy là đàn ông thì thật ra không sao, nhưng mà với Tiểu Xuân thì lại không tốt lắm.

Anh quan tâm chăm sóc cô nhiều năm, giúp đỡ cô, không phải chuộc lỗi vì sự hối hận trong lòng. Nhưng sự áy náy này nói đến cùng cũng không phải là Vệ Nhụy sai. Anh nhận vậy là vì tình cảm, không nhận, vô mộng làm người lạ cũng là chuyện thường.

Hòa Tiểu Xuân bị mắng tới choáng váng, Vệ Nhụy chưa từng phần nộ nói với cô nhiều như vậy. Chớp chớp mắt, thần kinh thô Tiểu Xuân sừng sốt “Cậu giận à? Đừng nóng giận, tôi không phải ý kia...” khổ sở gãi đầu “Không phải tôi trách cậu lúc trước cậu không cứu tôi, chỉ là câu đùa thôi,

nếu không cậu nói xem cậu là giám đốc ngân hàng, tôi là bác sĩ phụ sản, chúng ta có điểm gì chung đâu. Không phải ỷ vào chuyện tình cảm xưa nên mới...”

“Chuyện gì cũng chỉ một hai lần, cứ treo bên miệng nói giỡn vậy chính là trong lòng kỳ thị! Chính là coi thường người khác!”

“Ừ ừ ừ, cậu nói đúng, sau này tôi không bao giờ nói nữa”

Vệ Nhụy kinh ngạc bắt lấy tay Hòa Tiểu Xuân “Tiểu Xuân, Xuân Nhi, cậu làm sao vậy?”

Hòa Tiểu Xuân mờ mịt hỏi Vệ Nhụy “Tôi làm sao, tôi có làm sao đâu”

Vệ Nhụy chỉ mặt cô “Vậy cậu khóc cái gì?”

Tiểu Xuân dùng tay cọ mặt mới phát hiện mặt đầy nước mắt, cô hít hít mũi, miễn cưỡng cười cười “Bị cậu nói sợ tới mức đó, lớn vậy rồi ba mẹ tôi còn chưa nói chuyện như vậy với tôi”. Cô lôi khăn giấy trong hộp ra lau nước mắt, ồm ồm nói “Không phải cậu nói tôi cứ giữ mãi những chuyện đó không buông sao, cậu cũng không hiểu tôi vì sao mà cứ chấp nhất như vậy với Hồ Duy phải không, tới đây, hôm nay tôi nói cho cậu biết”

Nói rồi Tiểu Xuân đứng lên, bắt đầu cởi nút áo sơ mi.

“Ê ê ê đừng đừng đừng...” Vệ Nhụy nhào tới đè tay cô lại hoảng loạn “Tiểu Xuân, hai chúng ta nhiều năm rồi cũng chưa có chuyện gì, cậu đừng nhất thời hồ đồ trong lòng, quần áo này của cậu cởi ra rồi thì tôi làm sao mà làm người chứ! Trời đất chứng giám tôi với cậu không khác là anh em huynh đệ ruột thịt”

Hòa Tiểu Xuân giãy dụa vứt tay anh ra “Cậu buông ra, cậu để tôi làm cho xong” vừa nói vừa xé toạc ra, áo sơ mi tơ tằm mềm mại hoàn toàn rũ xuống.

Vệ Nhụy lập tức che mắt lại “Tôi chưa thấy cái gì hết nha!”. Anh che mắt làm như Tiểu Xuân là lưu manh.

Hòa Tiểu Xuân cười cười, tiện tay ném áo lên sofa “Cậu sợ cái gì chứ, khi còn bé đi đập nước chơi, cậu đâu phải chưa từng thấy tôi thay quần áo”

“Hồi nhỏ với bây giờ giống nhau hả? Cậu thấy tôi có bao giờ cởi quần áo trước mặt cậu chưa hả!”

Một tiếng cười khẽ. Tiểu Xuân quay người đi, lấy tóc vuốt ra trước, nói nhỏ

“Vệ Nhụy, cậu nhìn tôi đi”

Sau một lúc lâu, Vệ Nhụy hé tay ra một khe hở, thấy Tiểu Xuân đưa lưng về phía mình mới từ từ bỏ tay xuống. Vừa buông tay, Vệ Nhụy khiếp sợ “Tại sao lại thế này...”

Hòa Tiểu Xuân cúi đầu, mắt ảm đạm “Xấu lắm đúng không”

Phần lưng Tiểu Xuân trắng nõn, áo ngực màu xanh đậm, trên tấm lưng trần kia vốn phải là hình ảnh khiến người ta phun máu mũi thì lại là một vết sẹo lớn phá nát phong cảnh. Vết sẹo kia không phải vết dài mà là từng mảng từng mảng trên lưng Tiểu Xuân. Từ cổ đi xuống cho đến tận eo, lớn nhỏ không đều, hình dạng cũng khác nhau. Khiến người ta nhìn mà đau lòng là những vết sẹo đó nhăn nheo, co rúm lại, sạm màu như da người già. Ngón tay nhẹ nhàng chạm vào, Vệ Nhụy lăm bầm nói thầm “Tôi không biết nghiêm trọng như vậy”. Anh biết Tiểu Xuân vì lần hỏa hoạn đó mà để lại sẹo, nhưng không biết thảm khốc đến tận thế này.

Hòa Tiểu Xuân thả tóc lại phía sau, lẳng lẳng cầm áo mặc vào “Tôi để tóc dài, vẫn luôn để đến eo, sau khi bị lửa cháy chỉ lo lăn lộn trên mặt thảm, chỉ lo cho cái mạng chứ đâu nghĩ tới chuyện sau lưng có đau hay không, sau khi cha mẹ tôi về thì chỉ lo giải quyết hậu quả, lúc phát hiện thì quần áo đã dính vào da thịt. Bác sĩ nói bị bỏng nhiễm trùng, tôi lại sốt cao không tỉnh, nếu không thì lúc Hồ Duy bị đập vào đầu bị thương, ba mẹ tôi mới không đến gặp”

Vệ Nhụy ngồi bệt dưới đất “VẬY... nhiều năm rồi cậu không nghĩ tới chuyện chỉnh hình thẩm mỹ sao?”

Tiểu Xuân quen đường thuộc lối vào phòng bếp xách ra hai lốc bia, dựa gần với Vệ Nhụy dưới đất “Đã từng làm rồi, làm cũng hơn hai năm, phẫu thuật laser, chỉnh hình sẹo, biện pháp gì có thể làm tôi đều đã từng làm, đây đã là trạng thái khôi phục tốt nhất rồi”

“Trước kia tôi chưa bao giờ thấy mấy thứ này có ảnh hưởng gì tới mình, cho đến khi đi học. Thỉnh thoảng tắm rửa nhìn vào gương cũng đau lòng. Tại sao, tại vì tôi không giống những người khác. Bạn cùng phòng có thể ở trong phòng thay quần áo, không cần che chắn, tôi thì không, từ trước tới nay tôi không bao giờ dám đưa lưng để cho người khác thấy, vĩnh viễn chỉ

để lộ phía trước. Mẹ tôi khuyên tôi, nói con đừng nhìn những người đó, con nhìn trên đời có bao nhiêu người không bằng con, thiếu tay gãy chân, trí tuệ không đầy đủ, có bao nhiêu người bỏ vì ngoài ý muốn mà mất đi sinh mạng, con có đầy đủ tay chân, chỉ có vết sẹo này trên người thì có là gì đâu, nghĩ lại cũng thấy đủ”

Ngón tay kéo bật nắp lon bia, Tiểu Xuân ngửa đầu uống một nửa, thoải mái ợ lên một cái “Cậu đừng nói, mẹ tôi khuyên tôi vậy, tôi cũng nghĩ vậy thật, sau khi tốt nghiệp nghiên cứu sinh, có bạn trai, người không tệ, đối xử với tôi cũng khá tốt, lễ Valentine tôi tới nhà anh ấy, tắm rửa thay đồ, khi tắt đèn, cậu đoán như thế nào?” Tiểu Xuân nghiêng đầu nhìn Vệ Nhụy, Vệ Nhụy xoay đi “Tôi không đoán, cậu cũng đừng nói nữa!”

Tiểu Xuân cười lắc đầu, Vệ Nhụy như mình lúc đó “Tay anh ta ôm lấy lưng tôi, sợ tới mức hét lên một tiếng, mở đèn lên, tôi ở đó, anh ta nhìn tôi cả buổi không nói gì rồi xoay người chạy mất” cô nói nhẹ nhàng như không, nhưng từng chữ đều như nhỏ máu!

“Sau đó tôi cũng có quen mấy bạn trai, mỗi lần tôi đều thẳng thắn chủ động cho người ta nhìn sẹo, nói rõ nguyên nhân, hỏi anh có thể chấp nhận không? Mấy tên rùa rụt đầu đó ngoài miệng đau lòng tôi, nói không để ý, bên ngoài thì lén lút hẹn hò cô gái khác, nói tôi thật ghê tởm”

Thế giới này chính là làm người bất lực khi bản thân gặp một ít chuyện tai họa, không còn giống những người khác, mọi người nhìn mình với ánh mắt thương hại nhưng không mấy người thực sự hiểu được là mình đã trải qua những gì, mấy năm nay chịu đựng những cười cợt, chỉ trỏ đối với khuyết tật của mình. Có thể hiểu nhưng không thể chấp nhận. Cho nên Tiểu Xuân bao nhiêu năm nay độc thân một mình, không muốn yêu đương, không nói hôn nhân, cô chỉ cùng người thân thiết bên cạnh chơi đùa, chỉ vì người thân thiết mới biết cô đã trải qua chuyện gì, mới có thể không có thành kiến mà nhìn cô. Cho nên mỗi ngày cô mới vì những sản phụ mà khâu vết thương cực kỳ đẹp, cô biết tầm quan trọng của phụ nữ đối với những việc này.

Uống một lát, Tiểu Xuân choàng cổ Vệ Nhụy, ánh mắt mờ lung “Tôi biết Thuận Thuận thích tôi, anh ta rất tốt với tôi, thật lòng thật dạ thích tôi, nhưng mà tôi không có mặt mũi nào thích Thuận Thuận... tôi sợ... tôi sợ

tôi làm sợ anh ấy”

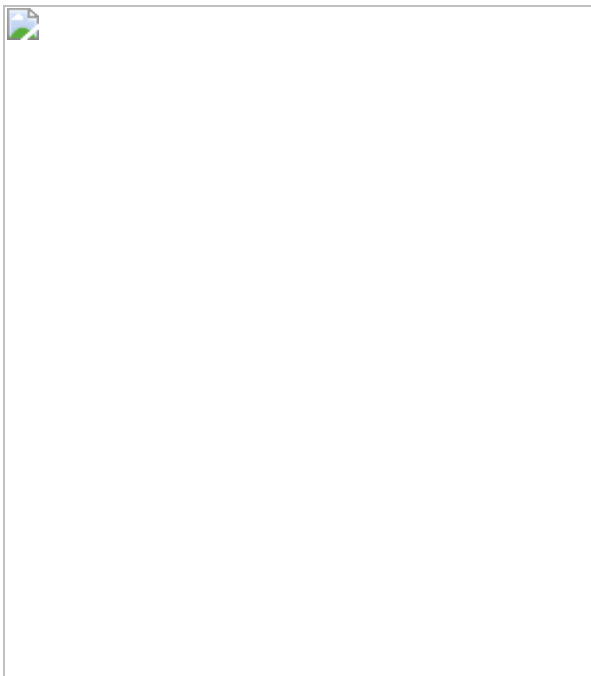
“Vậy cậu không lo làm Hồ Duy sợ?”

Tiểu Xuân lắc đầu chắc chắn “Không! Hồ Duy đã trải qua những việc lớn trong đời người, người như cậu ấy, biết tôi như bây giờ cũng sẽ đồng cảm với tôi, không kỳ thị tôi, cậu ấy cùng tôi trải qua tai họa lần đó, cậu ấy sẽ không ghét bỏ tôi”

Ai mà ghét bỏ cậu chứ, Tiểu Xuân. Nhưng mà cậu cũng không thể một bên tình nguyện, nhiệt tình vậy chứ! Cậu không thể tìm người có thể hiểu được cậu, cậu cũng xông ra ngoài nhìn thế giới đi. Lòng người khó dò, nhưng trên đời này người tốt vẫn nhiều hơn người xấu. Vệ Nhụy bị Tiểu Xuân ôm không khỏi ưu tư. Anh nghĩ, rốt cuộc mình nên đứng về phía Hồ Duy để khuyên nhủ Tiểu Xuân đừng bướng bỉnh; hay là đứng bên Tiểu Xuân, đi theo bên cô thúc đẩy cho hai người. Bên này không đúng, bên kia thì mình không phải là người tốt.

Có thể nhớ tới ngày gặp cô nàng quê mùa kia, gọi là gì? À, Đỗ Oản. Nhớ tới cô ấy tựa vào cửa kính mà kêu Hồ Duy, trong mắt là sự dựa dẫm, Vệ Nhụy lại thấy trong lòng rối rắm.

Chương 32

Chương 32

Nhị Nha chính thức ở Cù thành sống cuộc sống gia đình, giống như cô dâu nhỏ ở trong ngôi nhà nhỏ, ngày đêm mong chờ người.

Vệ Nhụy vừa bước vào thì cái mũi cực thính đã nghe mùi thơm. Hương vị này cực kỳ thân thiết, giống như khi còn ở với cha mẹ, anh ở bên ngoài xem TV, mẹ trong phòng bếp xào rau mùi thơm tỏa lan.

Đúng là tới thời gian ăn cơm trưa. Nhà nào cũng nổi lửa nấu đồ ăn, xa xa còn nghe tiếng nồi muống va chạm nhau khi xào nấu.

Vệ Nhụy không ngờ khu ngõ nhỏ lại nhiều nhà vậy, nếu đi hỏi từng nhà thì chưa tìm được người chắc đã bị tổ trưởng tổ dân phố tóm lại hỏi thăm sức khỏe rồi. Quẹo vào một sân mở cửa, nhìn trái nhìn phải, bác đầu trọc ngồi sau tờ báo che khuất mặt hỏi “Cậu tìm ai vậy?”

Vệ Nhụy bị dọa nhảy dựng, quay đầu lại phát hiện bên hiên phía đông có

người ngồi.

“Tôi tìm Đỗ Oản, cô ấy có ở đây không ạ?”

“Ai chà, bạn bè Nhị Nha gần đây nhiều nhỉ, đều tới tìm con bé”

Vệ Nhụy cau mày “Nhị Nha?”

Bác đầu trọc lật báo, hăng giọng gọi to “Nhị Nha! Nhị Nha! Có người tìm nè!”

Nghe một loạt âm thanh leng keng, không nghe thấy. Nhị Nha thời gian này thoải mái ngủ tới khi mặt trời lên cao, một ngày hai bữa cơm. Bữa sáng với bữa trưa dồn lại thành một, bữa tối ra ngoài ăn.

Hôm nay âm lịch là “sơ thất”, cô cũng không nhớ “sơ thất” là ngày mấy, chỉ biết trước kia ở nhà vào ngày này thì sẽ ăn mì. Đầu hẻm có nhà bán lương thực, chuyên bán mấy món làm thủ công như màn thầu, bánh bao cuộn linh tinh, thấy trong tủ kính bày một đồng mì sợi, hỏi ông chủ “Mì bán thế nào ạ?”

Ông chủ lấy ra bao nylon hỏi “Hai đồng, cô thích ăn sợi to hay nhỏ?”

“Nhỏ đi ạ”

Nấu nước sôi trụng mì qua cho chín, đảo qua nước lạnh để một bên, Nhị Nha bắt đầu làm mỡ hành. Xắt hành nhỏ, đợi dầu nóng thì cho hành vào tỏa ra mùi thơm ngát, Nhị Nha hít hít mũi, bật lửa mở bếp làm nước sốt. Nước tương, bột nêm, đường trắng quấy thành chén nước sốt, cho mỡ hành còn đang sôi vào khuấy chung, thêm chút mè trắng, Nhị Nha giỏi nhất là làm mỡ hành.

Nhị Nha mặc áo lông, quần ngủ hoa, quần ống thấp ống cao bưng chén đĩa từ phòng bếp về phòng mình. Vừa vào cửa đã đụng phải một người đàn ông. Giày da đồ vest, làm Nhị Nha run run, tưởng người môi giới tới lấy lại phòng. “Ai vậy?”

Vệ Nhụy ngẩng đầu đánh giá căn phòng nhỏ, cười nhạt xoay người lại “Cô ở đây trong cái phòng nhỏ này à?”

Nhị Nha bỏ chén đĩa lên bàn “Anh vào sao không gõ cửa?”

“Tôi gọi mấy tiếng mà cô ở phòng bếp không nghe thấy đó chứ”

“Không nghe cũng không thể xông bừa vô phòng con gái người ta được, không lịch sự gì cả”

“Xin lỗi, tôi với bạn mình đều quen kiểu vậy, bình thường tới nhà người ta chơi cũng như nhà mình, tôi cũng không xem cô là người ngoài”

Nhị Nha hừ, ngồi xếp bằng ở ghế sofa, lấy đĩa đồ mì chuẩn bị ăn. Vệ Nhụy xấu hổ đứng đó, thấy cô hút một sợi mì, nuốt nước miếng “Cô không mời tôi ngồi sao?”

Nhị Nha đang nhai trong miệng, trong quy định ở nhà, trong miệng nhai đồ ăn thì không được nói chuyện. Nuốt xong Nhị Nha chỉ bằng ghế “Không phải anh nói không xem tôi là người ngoài à, tự mình tìm chỗ ngồi đi”

Vệ Nhụy thân thiện kéo cái ghế gỗ ngồi đối diện Nhị Nha, vẻ mặt cười lấy lòng. Nhị Nha ôm chén cúi đầu há miệng ăn, coi như Vệ Nhụy không tồn tại.

Trong TV chiếu phim hoạt hình mấy anh em hồ lô, đang đến đoạn em sáu vào hang cứu 5 anh em, Nhị Nha vừa ăn vừa nghe. Vệ Nhụy nghe mùi hành thơm kia thật sự ngồi không yên nổi “Giữa trưa giờ cơm, tôi bụng rỗng tới đây, cô không thèm mời tôi một chén à...”

“Cái gì?”

Vệ Nhụy xòe tay “Nếu là giờ cơm, không thể cho tôi ngồi không một mình vậy chứ”

Nhị Nha không tình nguyện lắm, không phải cô keo kiệt không cho anh ta ăn mà chỉ là... tay nghề của cô, Hồ Duy còn chưa được hưởng qua đó.

“Tôi... không còn nhiều, mình tôi ăn còn chưa đủ”

Vệ Nhụy hất cằm “Trong nồi còn nhiều như vậy kìa”

Nhị Nha buông chén, quay ra bếp lấy cho Vệ Nhụy cái chén mới, ra tới cửa còn quay đầu lại uy hiếp “Không cho lục lọi lộn xộn!”

Vệ Nhụy lười phản ứng cô, trong phòng này còn nhỏ hơn WC nhà anh, có cái gì để lục lọi chứ.

Phòng bếp nồi niêu chén đĩa đều là do Nhị Nha đi siêu thị mua, hôm nay xách một mớ gia vị, ngày mai lại xách cái nồi về, mấy ngày liền thì đã cơ bản đủ những món cần thiết sử dụng nấu ăn hàng ngày. Chén đĩa là hàng siêu thị rẻ tiền nhưng rất sạch sẽ, trước khi sử dụng Nhị Nha đã luộc qua nước nóng, hầu hạ Vệ Nhụy như cha, lấy một ít mì, trộn gia vị, đưa tới trước mặt anh “Nè...”

Vệ Nhụy không khách sáo, nhận lấy há miệng ăn. Nhị Nha ngồi đối diện hỏi “Ăn ngon không?”

Vệ tổng giám miễn cưỡng đưa ra lời khen “Coi như tạm được...”

Nhị Nha nheo mắt, muốn lấy lại chén đĩa, Vệ Nhụy nhảy dựng lên “Ngon ngon ngon! So với Phú Tất Cư còn ngon hơn!”

Nhị Nha hỏi “Phú Tất Cư là gì?”

“Là nhà hàng nổi tiếng ở Cù thành, từ đời Thanh truyền lại, nhà hàng lâu đời lắm rồi, hôm nào dẫn cô đi”

Hai người cứ như nói chuyện nhà, không có nói đàng hoàng, cứ anh một câu tôi một chữ mà ăn xong bữa trưa. Vệ Nhụy lấy khăn giấy lau miệng, nhìn bàn tài liệu, thỏa mãn ợ lên “Cô muốn thi thạc sĩ gì?”

“Đừng nhúc nhích!” Nhị Nha vỗ lên tay Vệ Nhụy, sợ anh làm dơ sách của mình.

“Hứ, còn không cho đụng, mấy thứ này của cô tám năm trước tôi đã đọc hết rồi”

Nhị Nha bĩu môi, cô đã hạ quyết tâm thì chín con trâu cũng không kéo lại được, nghĩ kỹ muốn làm chuyện gì thì lấy giấy trắng viết kế hoạch ra rõ ràng, không chút cầu thả qua loa mà nghiêm túc thực hiện theo.

Ăn uống no nê, Vệ tổng giám tâm tình tốt lên “Nói coi, muốn học trường gì tôi tư vấn cho”

“Đại học giao thông”

Đại học giao thông Cù thành nổi tiếng trong cả nước, không phải dễ thi, huống hồ cô tốt nghiệp đã 2, 3 năm, giờ muốn ôn tập lại thì không dễ.

“Cô được không đó, mục tiêu không nhỏ nhỉ, cô có gien học sao?”

“Sao lại không có, ông nội, ba tôi đều là tốt nghiệp Giao đại, anh trai tôi còn lợi hại hơn, nhà của chúng tôi chỉ có tôi là không có tương lai thôi”

“Chậc, dòng dõi thư hương”

Nhị Nha gật đầu thật mạnh, ai nói cô là dòng dõi thư hương thì cô có cảm tình với người đó.

Vệ Nhụy hỏi cô “Thi lên thạc sĩ vì cái gì?”

“Tìm công việc tốt, không thua trên vạch xuất phát chứ sao”

“Nếu bây giờ có công việc tốt cho cô thì cô còn thi không?”

Nhị Nha mở mắt gãi mặt “Là ý gì?”

Vệ tổng giám cố ý thừa nước đục thả câu, hắng giọng móc trong túi áo ra một phong thư, đưa qua “Cô Đỗ Oản, tôi là đại diện ngân hàng Hà Lập mời cô đến chỗ tôi công tác, lương cơ bản một năm, ngoại tệ hay nhân dân tệ đều được tùy cô yêu cầu. Các chế độ khác như một năm hai lần nghỉ phép nước ngoài, làm việc ở hoàn cảnh đông ấm hạ mát, có thể cấp nhà ở, kết hôn”

Nhị Nha đang nghe chế độ phía trước sững sốt, tới mấy chữ cuối cùng thì ỉu xiu buồn bã thu dọn chén đĩa. Vệ Nhụy thấy cô không thèm để ý mình, sốt ruột “Tôi nói thật mà, thư mời đã mang tới nè”

“Trời mới biết cái công ty anh là quỷ ma gì”

“Lần trước không phải cô đi cùng với tôi sao, là ngân hàng đầu tư đảng hoàng”

Nhị Nha bưng chồng chén đĩa đi ra ngoài, Vệ Nhụy đi theo mông cô “Cô còn không muốn? Chúc vụ này tôi là theo hoàn cảnh cô mà làm, thuộc bộ phận hành chính tôi quản trực tiếp, sau này cần cô phiên dịch thì cô đi, không có việc thì đóng cửa phòng ở chơi game, có tôi che chở cô, cô sợ cái gì?”

“Không đi!” mở vòi nước rửa chén.

Vệ Nhụy dựa vào cửa phòng bếp “Tại sao không đi?”

Nhị Nha đâm cho Vệ Nhụy một dao “Anh Tiểu Hồ nói không muốn tôi qua lại với anh”

Vệ Nhụy hít sâu, nhắc thư mời lên “Cô sao mà nghe lời cậu ta vậy? Lần trước cũng vậy, cô sợ cậu ta à?”

“Không sợ, thích mới nghe lời anh ấy. Không thích thì người ta nói gì tôi cũng không nghe”

Vệ Nhụy lại bị đâm một dao, mặt mũi sắp bị Nhị Nha làm thành đế giày mà dẫm. Vệ tổng giám mang thù, ngứa răng, cuối cùng đem phong thư kia lấy tư thế bịt tai trộm chuông đập bộp vào ót Nhị Nha, buông lời tàn nhẫn “Cho cô ba ngày suy nghĩ, không đi tôi cho người trói cô đi, dù sao tôi cũng biết cô ở đâu”. Nói xong Vệ tổng giám ngênh ngang bỏ đi, tới ăn chực bữa cơm của người ta còn hù dọa con người ta.

Nhị Nha cầm giận túm lấy phong thư, ánh sáng chiếu vào thấy trên đầu thư viết “Thư mời nhận chức”. Mặt trời mùa thu ấm áp, xuyên qua kẽ lá loang lỗ chiếu vào cửa sổ, Nhị Nha mặc áo lông tím, ngồi dưới chân tường mở lá thư kia ra đọc

“Kính gửi cô Đỗ Oản

Chúng tôi cực kỳ vinh hạnh thông báo với cô, cô đã thuận lợi thông qua phỏng vấn của ngân hàng Hà Lập, mời cô ngày 27, 28 tháng 9 đến văn phòng bộ phận hành chính, đảm nhận chức vụ phiên dịch. Lương một năm là ...” Nhị Nha yên lặng đếm con số 0, số rõ ràng, gấp thư lại dạo qua dạo lại rồi vào nhà.

Chiều nay cô muốn đi thăm anh trai. Tới Cù thành đã nhiều ngày, hai hôm trước Đỗ Kê Sơn gọi điện thoại nói anh cô đã đi công tác về, gọi điện thoại cho nhà hỏi cô thế nào. Nhị Nha xoắn điện thoại trong tay “Vậy ông nội nói sao?”

“Còn nói sao, không kịp để ông nói thì bên kia có người tìm nên nó cúp máy rồi”

Nhị Nha cười hắc hắc “Vậy ông đừng nói, con đi tìm anh cho anh bất ngờ” Ông cháu ăn cơm chiều xong mới gọi điện thoại, ông thở dài “Nha Nha, thoáng cái con đi cũng hơn nửa tháng, ông nội nhớ con...”

“Con cũng nhớ ông nội, trong nhà tốt chứ ạ, bác ba sức khỏe thế nào, con tới Cù thành quên gọi điện thoại cho bác”

“Đều tốt hết, đừng lo, đợt trước Lúa Lúa bị tay chân miệng, Đỗ Vĩ với vợ nó lo lắng, nhà bác cả cũng rồi lên, hôm qua mới ôm Lúa Lúa về ăn cơm, thằng nhóc đó nay đã biết người thân, nhồm mông bò khắp nơi”

“Tay chân miệng phải cẩn thận đó, ông với Lúa Lúa chơi cùng nhau đừng hôn nó, con nít hệ miễn dịch yếu”

“Ha ha, ông nội biết, bác hai mấy hôm trước cãi nhau với Đỗ Được, nó đòi tiền mua cái hội sở gì đó, bác hai con không chịu, náo loạn gà chó không yên”

“Chuyện này ông nội đừng can thiệp, đừng phân xử, hai cha con hôm trước đánh nhau gà bay chó sủa, hôm sau bác hai lại nói con trai mình tốt thế này thế kia, bác dẫu không thích nhất là có người can thiệp chuyện nhà họ”

“Ừ, ông biết, ông biết, còn bác ba con nữa, tính 11 sẽ đi lấy giấy chứng nhận với Tiểu Tô, haizz, ông nội nhớ một chuyện, Hồ Duy không phải ở Cù thành sao, con liên hệ với anh Tiểu Hồ con, quan tâm chăm sóc nó, đừng để nó tưởng bởi vì chuyện này mà trong lòng gút mắc với bác ba con, ông nội tin tưởng con”

Nhị Nha xoắn xít với điện thoại trên tay, ấp úng đồng ý, mặt đỏ bừng.

Bên kia Đỗ Kê Sơn lòng tràn đầy ý nghĩ hai đứa nhỏ ở bên nhau sẽ giúp đỡ chăm sóc nhau, Nhị Nha sẽ giúp quan hệ hai cha con Hồ Duy tốt hơn, không ngờ rằng đó là đưa cháu gái vào ổ sói, giao cháu vào lòng hổ nha.

Nhưng mà khoảng thời gian này Hồ Duy đang bận thi, học hai môn thì thi, mấy hạng mục khảo sát bận túi bụi, hai người không rảnh gặp mặt.

Chờ tới 3 giờ chiều, Nhị Nha thu dọn trong phòng, ngồi xe điện ngầm tới cơ quan Đỗ Duệ. Cô đi cũng không gọi điện thoại, áng chừng thời gian tan làm của Đỗ Duệ mà đi tới ký túc xá của anh. Ai ngờ ở đó rất khó, giữ Nhị Nha lại hỏi han, trình chứng minh nhân dân, còn bảo muốn thăm người thân thì gọi điện thoại cho người đó ra đón. Nhị Nha buồn rầu “Tôi không biết điện thoại bàn của anh ấy...”

“Cô tới tìm ai?”

“Đỗ Duệ! Đỗ Duệ! Là chuyên gia ở đây, tôi là em gái anh ấy”

“À, Đỗ Duệ! Vậy cô là Đỗ Oản?”

Nhị Nha ngạc nhiên “Anh biết tôi à?”

Bảo vệ giữ ký túc xá cười ha ha “Biết chứ, sao mà không biết, Đỗ Duệ với tôi ở đây 5, 6 năm, người nhà anh ấy tôi đều biết”. Nói rồi lấy điện thoại gọi “Tôi hỏi cho cô, nếu có anh ấy thì bảo đến đón cô”

Điện thoại gọi đi, không biết bên kia nói gì, bảo vệ ừ ừ rồi cho cô đi “Cô bé, lên đi, Đỗ Duệ còn chưa về, trong phòng anh ấy có người, phòng 307 lầu 3”

Ghi đăng ký xong, Nhị Nha vui vẻ đi tới lầu 3. Cửa phòng Đỗ Duệ mở, Nhị Nha thò đầu vào “Anh?”. Ai ngờ đón cô lại là một cô gái. Cô ấy đang sửa giường đệm, bên chân có drap đang thay, nghe có người tới cười xoay lại, gật đầu “Xin chào, Đỗ Oản phải không”

Cô gái này xấp xỉ tuổi Đỗ Duệ, dáng vẻ nhẹ nhàng dịu dàng, mang mắt

kính, mặc đồ bảo hộ.

Nhị Nha đứng ở cửa xấu hổ không biết nên vào hay ra “Xin chào xin chào”
Cô gái kia không ngừng động tác thu dọn, lấy vỏ chăn, trùm bao gối “Vào đi, tôi là Trương Hình, là đồng nghiệp anh trai em, anh ấy hay nhắc tới em với tôi”

Nhị Nha đi vào nhìn cô ấy, cẩn thận tiến tới “Em tới đây rồi sao để chị làm việc này...”

“Thôi, em mới tới, cần gì động tay, ngồi đó nghỉ đi, phòng của anh em lộn xộn quá, ngồi tạm đi”

Trương Hình lại tới bàn Đỗ Duệ, giúp anh thu dọn đủ loại bút viết, tài liệu sách vở. Nhị Nha gãi đầu “Chị có phải là bạn gái của anh em không?”

Trương Hình mỉm cười, tay cuốn bản vẽ A3 “...Cứ coi là vậy đi”

Nhị Nha vỗ đùi, kích động muốn điên rồi. Đây là gì, cây vạn tuế ngàn năm muốn nở hoa! Người cầm rớt cuộc có thể nói! Anh trai không phụ hy vọng của mọi người, có bạn gái!!

Đang tính hỏi hai người tiến triển tới đâu, giúp Đỗ Duệ nói mấy lời hay thì hành lang truyền tới trận gió. Có người vắt khăn lông trên vai đứng ở cửa hỏi “Đại sư huynh! Chạy nhanh thế làm gì vậy?”

Đỗ Duệ kích động chạy tới mức rơi cả mũ, lộn trở về nhật “Em gái tôi tới, em gái tôi, sốt ruột muốn về gặp nó”

Đỗ Duệ định hôm nay tăng ca với tổ làm việc của mình, đã đặt cơm hộp ở nhà ăn, ai ngờ ký túc xá gọi tới nó có Đỗ Oản tìm anh. Đại sư huynh lập tức thu dọn đồ đạc, không tăng ca, không tăng ca, số liệu để ngày mai đối chiếu. Mọi người đấm ngực kêu, tiểu sư muội vạn tuế!

Ra khỏi cửa cơ quan, đồ bảo hộ không thay, mặc nguyên bộ đồ trong phòng thí nghiệm, Đỗ Duệ chạy một mạch về ký túc xá.

Hai anh em mặt đối mặt.

Nhị Nha cau mày. Gần nửa năm không gặp, lại hỏi đi rất nhiều “Anh gặp cái gì? Sau lưng có người đuổi anh à!”

Đỗ Duệ giật giật áo, nhận ly nước Trương Hình đưa, uống một hớp lớn “Tới đây khi nào? Ăn cơm chưa?”

Nhị Nha cười khố “Tới mấy ngày rồi, chưa ăn cơm đâu”

Đỗ Duệ xót ruột, thương em gái đói bụng kêu đi ra ngoài ăn tối. Gần cơ quan Đỗ Duệ có một quán cơm, Đỗ Duệ với Trương Hình đi song song phía trước, Nhị Nha đi phía sau, Đỗ Duệ cứ quay đầu lại “Em đi nhanh lên, trốn phía sau làm gì”

Nhị Nha cười “Hai người đi đi, hai người cứ đi đi”

Trương Hình cười tủm tỉm quay đầu lại “Tối đây Nha Nha, em đi với anh trai, chị đi sau”.

Tối tên thân mật ở nhà của cô cũng biết, xem ra hai người đã quen nhau được một thời gian rồi.

Tối quán cơm, Đỗ Duệ biết Nhị Nha thích ăn tôm, Trương Hình thích ăn xương sườn nên đều gọi, còn kêu phục vụ thêm chai bia. Nhị Nha ngồi đối diện Đỗ Duệ và Trương Hình gặm tôm, cẩn thận chú ý lắng nghe hai người nói chuyện, đa số là nói công việc, Nhị Nha nghe không hiểu nhưng có một số chi tiết rất ăn ý.

Trương Hình biết đồ ăn Đỗ Duệ thích thêm dấm, Đỗ Duệ biết giúp Trương Hình lấy xương trong đồ ăn, giống như đôi vợ chồng già, không quá thân mật nhưng chỗ nào cũng là sự quan tâm sinh hoạt vụn vặt.

Đỗ Duệ hỏi thăm Nhị Nha về chuyện bà ngoại qua đời, cảm xúc Nhị Nha xuống thấp, không thích nói nhiều

“Lúc đó anh công tác bên ngoài, di động không có tín hiệu, từ trên khu vực thí nghiệm xuống, gọi điện thoại được thì lễ tang bà ngoại đã xong hết” Đỗ Duệ áy náy nói

“Bà ngoại không trách anh”

“Ông nội với mọi người đều ổn chứ? Bác ba thế nào”

“Đều tốt hết, bác ba xuất viện thì làm bên hành chính, không ở cấp cứu nữa”

“Bác với Hồ Duy là chuyện gì? Ông nội không nói rõ với anh, anh nghe mà không hiểu ra sao. Là ba Hồ Duy đã trở lại, muốn đưa cậu ấy đi? Hồ Duy cũng đồng ý?”

Nhắc tới mấy chuyện này, Nhị Nha như bị dấm phải đuôi, thanh minh cho Hồ Duy “Không phải vậy đâu! Anh Tiểu Hồ tới Cù thành là vì huấn luyện, vốn đã phải đi mà bác ba đổ bệnh, lại đúng lúc ba ruột anh Tiểu Hồ cũng

tới nên mới hiểu lầm”

“Vậy chuyện phẫu thuật kia là thế nào?”

“Ba anh Tiểu Hồ cũng là bác sĩ, là bác sĩ tim rất nổi tiếng, tên là Nhạc Tiểu Bằng, ông tới bệnh viện bác ba dự họp, bác ba bị ngã xuống đột ngột như vậy nên ông chủ động đề nghị giúp đỡ phẫu thuật”

Trương Hình đang yên lặng lắng nghe bỗng ngạc nhiên “Bác sĩ Nhạc à?”

Nhị Nha lạnh sống lưng “Chị cũng biết ông ấy?”

“Hai năm trước ba chị có bệnh tim, từ quê ra Cù thành tới bệnh viện lớn để khám, chính là bác sĩ Nhạc trị bệnh”

“À”

Đỗ Duệ là một đàn ông thẳng thắn, tư duy theo chủ nghĩa logic, anh cảm thấy chuyện này chưa thông “Vậy người này có biết bác ba là cha dượng Hồ Duy không? Ông ta là vì Hồ Duy mà tới hay trùng hợp mới phát hiện?”

Những việc này Nhị Nha cũng không rõ ràng, cô đâu biết ba ruột Hồ Duy đi đường nào. Cô bực bội chống cằm “Em làm sao biết rõ ràng được”

“Nói vậy Hồ Duy cũng đang ở Cù thành, vậy đúng lúc, hôm nào anh liên hệ cậu ấy, hai anh em ra ngồi với nhau, anh là anh lớn hỏi tình huống thế nào một chút vậy”

Nhị Nha lập tức ngồi thẳng lên “Anh hẹn anh ấy làm gì, anh ấy ở bộ đội, tìm không được đâu” Nói rồi Nhị Nha ngại ngùng hướng về Trương Hình gật đầu “Quan hệ nhà em phức tạp quá ha?”

Trương Hình mỉm cười “Không sao, trước kia có nghe anh của em nói qua về cả gia đình rồi, cũng hiểu!”

“Đúng vậy, nghe phức tạp thật ra rất đơn giản, chờ lúc nào anh trai dẫn chị về nhà, em giới thiệu cho!”

Nhị Nha cầm ly chạm cốc với Trương Hình.

Cơm nước xong quay về ký túc xá, Trương Hình chủ động nói mình phải về ký túc xá, tạm biệt Nhị Nha. Nhị Nha vẫy vẫy tay với cô ấy, bị Đỗ Duệ kéo đi về hướng nam. Đỗ Duệ lên tiếng trước “Trương Hình là đồng nghiệp của anh, qua lại cũng hơn một năm”

“Ông nội biết chưa?”

“Chưa có thời gian nói”

“Chị ấy bao tuổi rồi?”

“Lớn hơn anh một tuổi”

Nhị Nha hỏi “Vậy hai người ai là người có ý trước?”

Nhắc mấy chuyện này, Đỗ Duệ không tự nhiên “Không nói ai có ý trước... tụi anh tới cơ quan cùng một năm, cô ấy bên tổ đo lường, em cũng biết công việc của anh quanh năm ở chỗ không có người, không có thời gian tìm đối tượng, nếu mà lập gia đình đa số là người trong cùng giới, đàn ông thì còn dễ, cô ấy là con gái vậy là cũng muộn màng. Hai năm trước lãnh đạo cơ quan nói đùa nói thấy tụi anh phù hợp, mới bắt đầu quen biết”

Nhị Nha vẫn có chuyện lo lắng “Chị ấy biết tình hình nhà mình chứ?”

Đỗ Duệ thản nhiên “Biết, là đồng nghiệp nhiều năm, trong nhà như thế nào cũng rõ ràng. Cô ấy là người ở thành phố nhỏ ra ngoài, cha mẹ khỏe mạnh, trong nhà không có gánh nặng”

Đến dưới ký túc xá, có một đồng nghiệp đi tới thấy Đỗ Duệ thì chào hỏi “Anh Đỗ!”

“Ừ”

“Em gái anh à?”

“Ừ, phải” vì vậy giới thiệu với đồng nghiệp “Đỗ Oản, từ quê tới thăm tôi”

Người đó nhìn cô dưới ánh đèn đường, hô thầm, dừng nghĩ cùng cha cùng mẹ, con gái so với con trai khác biệt lớn. Nhị Nha mắt ngọc mây ngài, tự nhiên thoải mái, dáng vẻ cứng đầu như lửa trong nhà không có chút nào. Còn lễ phép chào hỏi “Chào anh!”

“Chào em chào em, đại sư huynh, em gái không tệ, trước kia chỉ nhìn thấy ảnh, bây giờ mới thấy người thật”

Nhị Nha đứng bên cạnh Đỗ Duệ yên lặng đánh giá những người này, trong lòng có chút kính nể. Đều là những người không có tiếng tăm gì lại có thể làm ra những việc vĩ đại. Đám người đi xa, Nhị Nha lại hỏi “Vậy hai người định kết hôn hả?”

Đỗ Duệ cảm thấy mình nói với Nhị Nha việc kết hôn có hơi tàn nhẫn, đây cũng là nguyên nhân anh không muốn nói tới chuyện kết hôn, Nhị Nha chỉ còn có mình anh là người thân, anh lại muốn lập gia đình, người em gái này một chỗ để dựa vào không có.

“Anh muốn đợi hai năm nữa, Trương Hình cũng đồng ý”

“Còn đợi?” Nhị Nha nóng nảy “Năm nay anh đã 31, sắp 32 rồi, anh còn muốn chờ tới khi nào chứ? Anh có thể chờ, chị Trương Hình có thể chờ không? Thời con gái chỉ có mấy năm, nếu muốn có con thì còn bao nhiêu tuổi chứ”

Em gái người ta sẽ vì anh trai kết hôn mà trong lòng không thoải mái, dù sao cũng là người thân nhất khi còn thơ bé, cảm giác bị người con gái khác cướp mất người nhà mình không tốt. Nhưng Nhị Nha không nghĩ vậy, cô thật sự vì Đỗ Duệ mà sốt ruột. Gia đình cô không có cha mẹ, muốn làm gì đều dựa vào bản thân, Đỗ Duệ là đàn ông, đàn ông thì sao, công việc ổn định, có nhà có xe, cái gì cũng không thể thiếu, Đỗ Duệ ngoài công việc ổn định, cái gì cũng không có! Huống hồ anh còn có một người bên mình như phụ nữ có con chồng trước, muốn cưới thì phải hỏi, anh có thể cùng em gánh vác tương lai em gái không? Em gái anh kết hôn chúng ta phải có chuẩn bị lễ vật đám cưới hỏi?

Trương Hình biết tình huống gia đình nhà họ Đỗ, còn đồng ý cùng Đỗ Duệ yêu đương, còn đồng ý chờ, huống gì cô vì Đỗ Duệ làm gì Nhị Nha đều nhìn thấy. “Trương Hình là cô gái tốt, anh không thể phụ tấm lòng người ta được”

“Anh biết” Đỗ Duệ cau mày “Anh cứ nghĩ em biết anh có bạn gái sẽ không vui”

Nhị Nha thần kinh thô, trong lòng chỉ tính toán việc kết hôn của Đỗ Duệ “Có gì mà không vui, em với ba mẹ giống nhau, anh nói anh có bạn gái, có người thương anh chăm sóc anh, ba mẹ có thể không vui mừng sao?”

Một người đàn ông hơn 30 tuổi đầu, tóc còn lưa thưa, sinh hoạt nhặt nhẻo đơn điệu, keo kiệt vậy mà có thể có bạn gái, Nhị Nha nghĩ nếu trở về Nhận thành phải tới mộ cha mẹ lạy mấy cái, phù hộ cho anh cô thuận lợi với nửa kia.

Đi tới ký túc xá, Nhị Nha tỏ vẻ mình phải về nhà. Đỗ Duệ không giữ “Về đi, trời tối không an toàn, về nhà gọi điện cho anh”. Hỏi địa chỉ nhà Nhị Nha, Đỗ Duệ ghi nhớ, định cuối tuần thì đi thăm cô.

Ra khỏi tầm mắt Đỗ Duệ, Nhị Nha quay đầu đi về hướng tàu điện ngầm, cô có tính toán trong lòng. Chỗ này cách trường học Hồ Duy gần, chỉ cần 3 trạm. Cô muốn đi gặp anh.

Chương 33

Chương 33

Nhị Nha ngửa cổ nhìn cửa trường học rộng lớn, lưng đeo ba lô như học sinh tiểu học. Ở đây canh chừng nghiêm ngặt, cửa có lính gác, bốn làn xe chạy bất kể là xe hay người thì vẫn phải có giấy tờ. Xe thì có thể ra vào, người có chứng nhận học viên. Làm sao để vào đây? Nói đi thăm người thân? Chắc chắn hỏi thăm ai, quan hệ thế nào, người đó học hệ gì. Gọi điện thoại cho Hồ Duy để anh ra đón? Nhị Nha sợ anh không vui.

Cô chỉ muốn đến trường nhìn xem anh học ở đâu, hoàn cảnh sinh hoạt ra sao. Đang chần chừ, bên cạnh cô có 2 mẹ con đi ngang qua “Ba con có ở nhà không?”

“Có, chiều nay ba không có tiết học nên đã về rồi”

“Buổi tối ba có đi đá bóng không? Ba muốn đá bóng thì con theo mẹ xem tivi”

“Hình như hôm nay không chơi, chú Tiểu Trương tối nay bận họp với học viên, hẹn ngày mai hay sao đấy”

Nhị Nha sáng mắt lên, im lặng đi theo hai mẹ con kia. Đúng rồi, trường học lớn thế này sao lại có thể không có tòa nhà dành cho người nhà học viên, giảng viên.

Hai mẹ con từ cổng trường quẹo sang bên trái có con đường nhỏ, hai bên là cây bạch dương cao lớn, dưới tàng cây ánh đèn đường chiếu sáng, có những người đi bộ thong thả đi dạo, cuối đường là một cửa hàng tiện lợi, cạnh bên cửa hàng tiện lợi là một cánh cổng sắt. Cổng sắt này chính là chỗ để dẫn vào nơi mà Nhị Nha luôn mong đến!

Người mẹ buông tay cô con gái ra, cúi đầu lục tìm chìa khóa, hai mẹ con

đẩy cửa đi vào, cô bé thấy Nhị Nha còn tốt bụng giúp cô kéo cửa. Nhị Nha cười cong cong mắt “Cảm ơn em!”

Cô bé mặc đồng phục cấp 2, nói với cô “Chị không cần khách sáo!”

Vậy là coi như đã vào được rồi.

Cùng lúc đó, cách Nhị Nha mấy trăm mét là khu dạy học. Một căn phòng có bốn cửa sổ kéo màn che, ánh sáng tối, trên tường có một máy chiếu với mấy máy vi tính. Trong phòng có mười mấy người, đứng có, ngồi có, đang tranh luận:

“Cậu tính như vậy không đúng!”

“Sao lại không đúng được! Hỏa lực bao trùm bán kính đã ra kết luận, là đã kích hữu hiệu”

“Nếu phe xanh chỉ huy chiến địa di động thì lần này cậu thất bại” một bàn tay chỉ trên màn hình, chỗ hai điểm đánh dấu “Ai chứng minh được mục tiêu 32 chính là sở chỉ huy?”

Đây là kỳ sát hạch hạng nhất đợt huấn luyện.

Căn cứ kết quả thi xếp hạng chia làm hai tổ, bên hồng bên xanh thực hành điện tử đối kháng, đề thi từ giảng viên đưa ra, căn cứ mệnh lệnh không ngừng thay đổi mô hình chiến trường mô phỏng tình huống hai bên.

Hiện tại đang tranh cãi là bên hồng đến điều tra tin tức nhanh chóng làm cho bên xanh bị hỏa lực bao trùm, mất tín hiệu radar, có người cho là hành động thành công, có người nói còn mục tiêu di động, chỉ là tạm thời ngắt tín hiệu radar, đã kích không có hiệu quả.

Hồ Duy đứng ở trung tâm phía sau, đôi tay chống trên bàn lẳng lẳng đánh giá sa bàn trước mặt. Sa bàn là căn cứ chiến trường tạm thời bắt chước phe xanh lập nên, có một ít khu vực bị cấm cờ nhỏ. Hồ Duy đang tính toán mục tiêu di động. Hình chiếu ánh bản đồ màu xanh lên sườn mặt anh, phía trước một mảng màu đen, đôi mắt đen nhánh nghiêm túc suy nghĩ.

Trong phòng bầu không khí như lửa nóng, Hồ Duy mặc thường phục, áo khoác cởi ra để bên ghế, cà vạt nới lỏng, nút tay áo bị cởi ra, tùy tiện kéo lên trên khuỷu tay. Do đôi tay đang chống nên có thể nhìn thấy rõ mạch máu trên cánh tay anh nhô lên.

Nhìn sa bàn chăm chú hồi lâu, anh như nghĩ đến cái gì, lại cúi đầu đánh dấu

lên bản vẽ. Đối với việc giải toán điện tử, Hồ Duy vẫn có thói quen cũ là dùng bút thước để xác nhận kết quả. Đó như thói quen cũ, trước kia ở liên đội lúc còn là lính, giấy tờ luôn bên mình, kéo đến núi hoang đất hoang, hoặc là nhét vào xe tải vận chuyển trên đường, anh tìm sỏi, nhặt nhánh cây, vẽ vẽ viết viết trên đất.

Trạm canh gác vang lên tiếng tập hợp, giày bộ đội nhanh chóng như con báo thoăn thoắt đi qua tập trung. Hồ Duy tay phải kẹp bút, ngón trỏ cầm compa, lấy mục tiêu 32 làm tâm, vẽ bán kính hỏa lực bao trùm. Giả thuyết bên xanh hệ thống phòng ngự ổn định, hiệu suất phòng ngự là E, quấy nhiễu công suất điện tử X3, như vậy... bút chì viết ra một loạt dãy số, tính toán rất nhanh.

Ban giám khảo hạ mệnh lệnh mới, chiến khu đột nhiên có giông tố, số liệu công suất hai bên đồng thời đóng lại.

Mấy sĩ quan cấp úy trẻ tuổi đang ở trước máy tính không hện mà cùng gõ mạnh lên bàn phím, mệt mỏi tựa ra lưng ghế “Vầy sao mà làm được!”

“Đừng lo, chúng ta đóng, bọn họ cũng bị đóng. Bây giờ như người mù sờ voi, ai đến trước sờ được mắt voi thì coi như chiếm thế mạnh, tôi đề nghị tiến hành điều tra radar lần thứ hai, không tin không tìm được hang ổ của bọn họ”

“Tôi không đồng ý đề nghị mở radar, nếu bọn họ rà soát được chúng ta thì làm sao bây giờ?”

“Vây phòng tín hiệu giả, để xe tăng đi tốc độ cao nhất đi về hướng 683 hấp dẫn hỏa lực, bộ chỉ huy điều tra phía sau”

Thời tiết giông tố... sức gió, độ ẩm, lượng mưa có thể hình thành núi đất sạt lở không?

Hồ Duy đứng thẳng lên trước bàn, nghiêng mặt hỏi “Tình huống thời tiết hiện tại thế nào, lượng mưa, tốc độ gió”

“Lượng mưa 62, tốc độ gió 10.7m mỗi giây”

Bút chì lại bôi những tính toán trước đó, tính toán lại số liệu mới.

Phó đoàn trưởng xe tăng từ Nhận thành đi đến đây với Hồ Duy đi qua, hỏi nhỏ “Tiểu Hồ, có nắm chắc không?”

Hồ Duy chỉ chăm chú kết quả không ngược lên “Là phi cơ trực thăng”

Đối phương hơi kinh ngạc “Có thể xác định không?”

“80%, có thể là trước khi đả kích đã tiến hành kéo trực thăng ẩn nấp, anh nhìn đi, mục tiêu 32 bên trái là hạng động trên núi, nếu ẩn nấp ở đây, radar không thể dò tới. Nhưng bây giờ mưa to, dựa theo lượng mưa thì hốc núi một khi phát sinh sạt lở, đất trôi thì khẳng định nó lại chui ra”

Tính xong, Hồ Duy bàn bạc “Báo cáo, kiến nghị lần thứ hai mở radar điều tra, lấy 172 hốc núi làm trung tâm, bán kính 3km”

Sĩ quan chỉ huy tạm thời bên hồng nghe xong, trầm tư suy nghĩ rất lâu rồi quyết đoán hạ mệnh lệnh “Mở! Phái 3 chiếc xe tăng hướng 683 tốc độ cao nhất đi tới”

Người thao tác lặp lại mệnh lệnh “Mở radar điều tra, xe tăng xuất phát theo lệnh!”

Cách xa một tầng lầu khác, trong một phòng học, bên xanh cũng là không khí khẩn trương

“Tôi kiến nghị bộ chỉ huy không có hành động, bên hồng rất có khả năng sẽ điều tra lại lần nữa”

“Chờ một chút, mấy chục giây, chờ chúng ta giám sát tín hiệu bọn họ”

“Báo cáo! Giám sát được tín hiệu bên hồng, đang ở tốc độ cao nhất đi tới hướng 683!”

Sĩ quan chỉ huy kích động “Nhanh, đưa tôi xem”

Người thao tác trước máy tính chỉ màn hình “Ở đây”

“Lập tức xóa sạch, có khả năng 683 là chỉ huy trận địa của bọn họ, xe tăng đi qua làm yểm trợ. Hiện tại cho phi cơ rời hốc núi, hỏa lực tập kết hướng này”

“Chờ thêm chút nữa đi...”

Một câu ý kiến phản đối. Lập tức có người xoay lại hỏi “Tại sao?”

Một người trẻ tuổi mang kính cận, mặt mũi tương tá ôn hòa lịch sự, mặc kệ tình hình chiến đấu khẩn trương thế nào, trước sau vẫn khoanh tay đứng đó là kiểu gì chứ?

Chính là “mặt hồ cười”

“Xe tăng có thể là đối phương cho tín hiệu nhiễu loạn, mục đích chính là nhân cơ hội mà đánh bộ chỉ huy. Nếu chúng ta cho bộ chỉ huy bất động, tập

trung đã kích phòng không trận địa phía sau của bọn họ, bên hông chẳng khác nào không có nắm tay”

“Chờ không được nữa! Dựa theo lượng mưa thế này, một khi đất lở thì toàn bộ bộ chỉ huy coi như xong! Bọn họ không nhất định tính ra được chuyện đó”

“Mặt hồ cười” hơi mỉm cười không nói nữa, lộ vẻ tiếc nuối nghe mệnh lệnh được ban ra.

Trực thăng phi cơ được mệnh lệnh từ hốc núi dầm mưa bò ra, chỉ hơn mười giây đã bị radar bên hông phát hiện, hỏa lực phòng không tập trung công kích. Cùng lúc đó, trên núi phát thông báo thời tiết là đất đá trôi. Bộ chỉ huy truyền tới bên xanh đánh mất quyền chỉ huy, bên hông thắng lợi diễn tập.

Trên lầu phòng học vang lên tiếng vỗ tay như sấm dậy, đèn bật sáng, hai bên hông – xanh tập hợp, nhóm giáo viên ra đề mỉm cười đi vào

“Mọi người vất vả!”

“Báo cáo thủ trưởng, không vất vả!”

“Thế nào, cùng bạn học tác chiến, cảm giác không dễ chịu nhỉ”

“Thất bại là bài học, tổng kết là kinh nghiệm, xem biểu hiện cuối kỳ đi”

Tổng tham mưu trưởng vỗ tay sau lưng, quay đầu lại nói với mấy giảng viên “Thấy chưa, mới tới mấy tháng mà ý chí chiến đấu mười phần đấy!”

“Các cậu ở đây là bạn học, sau này tách ra thì vẫn là chiến hữu, mục đích diễn tập là cho mọi người tìm được không đủ thông tin, hiểu biết đầy đủ về tầm quan trọng của tin tức hóa, điện tử hóa trong chiến tranh tương lai, nói tới đây, tôi cần phải phê bình đội xanh, tại sao lại như thế? Một cơn mưa, mất hai số liệu cuối thì không làm được nữa? Sao không nói?”

Lời phê bình này là cho bên đội xanh một người tên Khâu Dương, anh là học viên đặc ý nhất của Tổng tham mưu trưởng, thua ở sân nhà thật mất mặt mà. Thở ra một hơi, lão Tổng vỗ tay sau lưng đi tới bộ chỉ huy bên đội hồng, vừa đi vừa quan sát. Nhìn thấy sa bàn với bản vẽ chi chít chữ viết và tính toán, dừng lại nghiêm túc nhìn, mày cau lại.

A! Đúng là xem thường nhân tài trong lớp, thế mà còn sử dụng phép tính Carlo? Đây là phép tính mà hồi đó đi học ông sử dụng thành thạo, phép tính này không phải xưa cũ gì, chủ yếu bây giờ ứng dụng internet thì ít người sử

dụng, vì có thể tùy vào tình huống biến đổi mà tính toán ra xác suất tương đối. Vì vậy nghiêm nghị đặt câu hỏi “Đây là ai làm?”

“Báo cáo, Hồ Duy”

“Hừm?”

Ánh mắt sắc bén hướng qua Hồ Duy, Hồ Duy đang đứng thất thần cạnh tường, thấy lão Tổng quét mắt về mình thì lập tức đứng thẳng, chỉnh lại cà vạt cúi chào. Lão Tổng quay lại hất đầu với Khâu Dương, nửa đùa nửa thật “Khâu Dương, có đổi thủ kìa”

“Mặt hồ cười” kia hơi gật đầu “Dạ biết, quân khu Nhận thành Hồ Duy”

“Haha, cậu thích toán học?”

Hồ Duy bất ngờ “Báo cáo! Tôi... có nghiên cứu”

“Nghiên cứu tốt đấy, chỉ sợ cậu không nghiên cứu, Khâu Dương là nhân tài khoa toán học, có cơ hội hai người tham khảo nhau, cùng nhau học tập”

Khâu Dương, Hồ Duy hai người đồng thời nhìn nhau, đối diện ba giây, động tác đứng nghiêm “Rồ!!!”

Tổng kết lại vài câu, đại khái thời gian qua mọi người đều vất vả học tập, đề nghị thời gian kế tiếp cũng không ngừng cố gắng, sắp tới kỳ nghỉ 11, đại diện trường học, lãnh đạo chúc gia đình kỳ nghỉ vui vẻ, rồi giải tán, mọi người về ký túc xá nghỉ ngơi.

Đỗ Tinh đuổi theo Hồ Duy ở hành lang “Đội trưởng, một lát đi siêu thị không?”

“Không đi, cậu lại định mua gì à? Đã mập lên mấy cân kia”

“Ai chà, vẫn là học hành là tốt, bếp học viên chúng ta nấu ăn ngon hơn nhiều so với đơn vị. Anh không đi thật à?”

“Không đi”

“Vậy em đi đây! Bọn họ nói mua đồ uống, siêu thị có vịt quay rất ngon”

Hồ Duy đá mông Đỗ Tinh cười mắng “Đi đi, tôi đi bộ dưới lầu một lát, ở ký túc xá chờ cậu”

Từ lúc ăn cơm chiều xong vẫn ở trong phòng, Hồ Duy muốn đi ra sân thể dục một lát. Từ sân thể dục về đến khu nhà ở có một con đường nhỏ, hai bên cây cối xanh mướt, có cái hồ, một vài người đi tản bộ. Tiểu Hồ vắt áo khoác và cà vạt lên tay, lặng lẽ đi dạo dọc theo con đường nhỏ này.

Đi tới đi tới, chợt dừng lại.

Nhị Nha cách anh mấy mét. Tóc cột đuôi ngựa, mặc áo lông xanh biếc, nhìn ngó khắp nơi xung quanh, như một cây cải trắng. Ánh mắt kia vừa lén lút vừa có phần chột dạ, có vẻ như trà trộn mà vào đây.

Tiểu Hồ ôm vai, đứng chờ cô phát hiện ra mình.

Bỗng nhiên Nhị Nha a lên một tiếng, giống như vừa phát hiện ra thế giới mới.

Hồ Duy mở đôi tay ra.

Một vòng tay vững chắc đón. Nhị Nha được ôm lên, hai chân cách mặt đất, ôm chặt cổ anh.

“Em giỏi thật đó, chỗ nào cũng dám đến”

“Em sắp bị hù chết, vừa rồi có mấy người mang mũ trắng, họ nhìn thẳng vào em!”

“Em vào bằng cách nào?”

“Đi theo người khác lẻn vào cửa sắt bên kia”

“Sao không gọi điện thoại cho anh?”

Nhị Nha ngửa đầu lên “Em gọi cho anh mà anh không bắt máy”

Tiểu Hồ buông cô ra, một tay sờ túi quần, nhớ ra “Khi này thi, di động nộp lên trên chưa kịp lấy về”

“Không sao, em tới thăm anh hai, cơ quan anh ấy gần chỗ anh nên em thấy tiện nên qua thăm anh”

“À... thuận tiện qua”

Nhị Nha gật đầu “Dạ! Thuận tiện”

Hồ Duy cười.

Anh đi song song với Nhị Nha về phía trước. Trong trường có bảo vệ, nhất cử nhất động đều bị giám sát, Tiểu Hồ muốn nắm tay Nhị Nha cũng không thể. Chỉ có thể giống như xếp hàng trong lớp, cách nhau 5cm đi về phía trước

“Anh học ở chỗ nào?”

“Thấy tòa nhà kia không? Lầu 4”

“Vậy ký túc xá ở đâu?”

“Ở bên kia, em muốn đi hả?”

Nhị Nha lắc đầu “Không, ký túc xá của anh toàn nam, em đi vô xấu hổ lắm”

“Em đi thăm anh hai?”

“Dạ, anh hai có bạn gái, em gặp ở ký túc xá”

“Kỳ nghỉ ngày 11 em về thăm ông nội đi”

Nhị Nha buồn bã “Sao anh cứ muốn đuổi em về, em không muốn về. Em ở Cù thành học mà, một thời gian nữa là có báo danh nghiên cứu sinh, muốn tới đó xác nhận lại”

“Thật muốn học à?”

“Em nghĩ kỹ rồi. Sao anh không ở trong ký túc xá?”

“Có chút việc, mới làm xong nên ra ngoài hít thở không khí tí”

Không nói được mấy câu đã tới chỗ cánh cửa mà Nhị Nha lên vào. Nhị Nha vẫy tay chào anh, không có vẻ lưu luyến không rời của người yêu, rất dứt khoát “Em về đây, muộn rồi, tàu điện ngầm còn chuyển xe cuối thôi”

Tiểu Hồ gật gật đầu “Về thì báo anh một tiếng”.

Vừa lúc có người đi vào, cánh cổng sắt mở ra. Nhị Nha kéo cửa, quay đầu muốn nói lại thôi. Ánh mắt rõ ràng “Tới đây, hôn một cái nha”

Tiểu Hồ làm bộ không hiểu. Nhị Nha nhăn mũi, buồn bã ỉu xiu đóng cửa lại đi. Hàng rào sắt từ từ khép lại, Tiểu Hồ dùng mũi chân nhẹ nhàng chặn lại, không nhanh không chậm gọi cô “Đỗ Oản...”

Nhị Nha nhảy nhót quay đầu lại “Dạ?”

Có hai bàn tay ôm lấy đầu cô, Tiểu Hồ khom lưng, nhanh chóng xâm nhập vào phòng tuyến địch bằng một nụ hôn.

Chương 34

Chương 34

Đỗ Tinh ngồi trên ghế gấp mút lưỡi vịt, đối diện nhìn chăm chăm Hồ Duy. Tiểu Hồ đang cúi đầu rửa chân, có thể thấy tâm tình khá tốt, còn ngâm nga nho nhỏ, cầm lấy khăn lông lau khô chân, ngừng một lát lại đổi qua bài khác “Trời khu giải phóng là trời sáng...”

Vừa ngẩng đầu thấy Đỗ Tinh đang nhìn mình, không hát tiếp “Nhìn cái gì?”

Đỗ Tinh nuốt nước miếng, gặm sạch sẽ cái lưỡi vịt, kéo ghế gấp lại gần Hồ Duy “Đội trưởng?”

“Hừm?”

Gần tắt đèn, mọi người đều mặc áo xanh ngắn tay, quần đùi ngắn màu xanh đen, Tiểu Hồ mang đôi dép lê, cầm bình qua vòi nước đối diện rót nước. Đỗ Tinh nhìn ót anh, hơi mất tự tin “Em, em, vừa rồi nhìn thấy anh”

Tiếng nước rót vào phích khiến Hồ Duy nghe không rõ, hỏi lại “Cậu nói gì?”

Đỗ Tinh nắm chặt tay thành quyền đặt lên đầu gối, lấy hơi rống lên “Em nói khi nãy em thấy anh!!!”

Xách bình nước quay lại, Hồ Duy xoa xoa tai “Thấy thì thấy, gào cái gì chứ”. Đem đồ rửa mặt gác dưới giường, Tiểu Hồ nằm xuống, rụt vào chăn “Chúng ta chỉ còn thiếu nước ngủ cùng một ổ chăn, thấy tôi thì có gì mà ngạc nhiên”

Đỗ Tinh gục đầu xuống, muốn hỏi lại không dám hỏi, yên lặng thu dọn rác rồi đi lấy nước rửa mặt, chui vào chăn. Nằm một hồi, Hồ Duy không ngủ được, nhìn ván giường chột nghĩ ra “Tinh, buổi tối cậu thấy tôi ở đâu?”

Đỗ Tinh ghen “Ở cửa siêu thị”

“....”

Hồ Duy gồi đầu lên tay rất bình thản “Thấy tôi làm gì?”

Đỗ Tinh là cậu nhóc thành thật, trở mình “Thấy anh hôn môi với người khác”

Một tiếng cười nhẹ.

Đỗ Tinh cuối cùng không nhịn được, quay qua đối mặt anh “Đội trưởng, bạn gái anh hả?”

Hồ Duy ừ một tiếng.

“Vậy là bạn học? Hay là đồng hương?”

“Đồng hương”

“Hai người quen biết nhau bao lâu rồi?”

“Biết nhau lâu rồi, 9 năm, 10 năm? Không nhớ nổi”

Đỗ Tinh tung chăn ngồi dậy, hưng phấn “Vậy là thanh mai trúc mã! Em đoán là hàng xóm của anh, nếu không là ngồi cùng bàn với anh!”

Hồ Duy cười, không có ý kiến.

Thời anh đi học người ngồi cùng bàn thế nào đã quên mất, anh cao nên trong lớp toàn ngồi mấy bàn cuối, đi học không nghiêm túc nghe giảng, bị phát đến đứng cuối lớp. Giáo viên giận dữ chỉ anh “Thầy thấy em chỉ mong tới giờ tan học!”

Khi đó Hồ Duy mới cùng mẹ đến Nhận thành, bị đưa tới ký túc xá trường, tâm lý không thích ứng được, rất ngỗ nghịch. Hồ Tiểu Phong mỗi thứ bảy mới tới thăm anh, dẫn anh ra ngoài mua đồ đạc sinh hoạt cần dùng, ăn một chút gì đó lại đưa về trường.

Có lần, Hồ Tiểu Phong đến vào giữa trưa, sốt ruột muốn đi. Anh hỏi mẹ, mẹ vội vã về làm gì?

Hai mẹ con đang ngồi ở tiệm thức ăn nhanh, Hồ Tiểu Phong gọi một phần cơm giống của Hồ Duy, đóng gói mang đi “Nhà chú Đỗ có một em gái không cha không mẹ từ Huyện thành mới đón về, mẹ đồng ý đưa con bé trưa nay đi ăn ngon”

“Không cha mẹ? Không phải con chú Đỗ?”

Hồ Tiểu Phong dịu dàng lắc đầu, buồn phiền tâm sự “Là con của em trai chú Đỗ. Nhỏ hơn con mấy tuổi, rất đáng yêu, chờ con nghỉ thì có thể qua

bầu bạn với con bé”

Tiểu Hồ đối với nhà họ Đỗ có mâu thuẫn trong lòng, giận dữ nói “Sau này cuối tuần mẹ có rảnh thì tới, không rảnh thì không cần tới thăm con”

Hồ Tiểu Phong cầm lon Coca con trai uống còn thừa uống một hơi, bấu môi xách đồ đuổi theo con.

Nghĩ lại thì khi đó, anh đã biết Nhị Nha tồn tại.

Tiểu Hồ nghiêng người lại “Tình, cậu có bạn gái”

Đỗ Tình vò đầu “Cái đó... nói sao giờ”

Hồ Duy nhếch miệng cười “Không biết nói sao tức là có, đẹp không?”

Đỗ Tình cười hờn hậu “Đẹp! Cô ấy đẹp nhất thôn tụi em!”, nghĩ rồi hơi có vẻ ngượng ngùng “Đương nhiên, hôm nay cô áo xanh cũng rất đẹp...”

“Bao nhiêu tuổi rồi?”

“Năm nay 21 tuổi”

“Còn tuổi đi học”

Nhắc tới đó, Đỗ Tình dần dần mất ý cười “Lúc trước thi vào đại học nhưng nhà cô ấy nghèo, cha mẹ không cho cô ấy đi học, cô ấy tức giận nên đến thành phố làm công, có chỗ bán sỉ quần áo size lớn trong thành phố, cô ấy làm bán hàng ở đó. Tụi em là ở cùng thôn, học tiểu học đã quen nhau, trước kia ở cùng còn đi bắt cá ở sông. Sau đó, cô thi đậu trung học trong thị trấn, hai đứa em vẫn thư từ qua lại, sau đó tôi đi bộ đội, 2, 3 năm chưa gặp mặt, chỉ có thỉnh thoảng gọi điện thoại. Đội trưởng, em nghĩ kỹ rồi, chờ em dành dụm đủ tiền cho cô ấy học đại học”

Đỗ Tình nằm trên giường mỉm cười, trong mắt là ước mơ trong sáng. Hồ Duy hỏi cậu “Còn thiếu nhiều ít?”

Đỗ Tình quỳnh lên “Đội trưởng, em không muốn mượn tiền anh, em tính kỹ rồi, lại dành dụm 3 tháng nữa thì là cho cô ấy đóng học phí!”

“Ai nói sẽ cho cậu mượn” Hồ Duy mắng nhỏ, lười biếng đuổi người trong chăn “Vợ mình thì mình tự nuôi, đây là bản lĩnh”

Đỗ Tình vui vẻ cười “Đúng! Vợ mình mình nuôi!”. Rồi rầu rĩ gọi “Đội trưởng!”

“Nói”

“Hôn môi con gái có cảm giác ra sao? Trong lòng anh có hồi hộp không?”

Hồ Duy ngạc nhiên nhấc tay lên “Cậu còn chưa hôn người ta sao?”

Đỗ Tinh cúi đầu trong chần “Hôn ở mặt”

Hồ Duy nằm lại, không nhin được mà ngâm nga hát, hát đủ rồi thì nằm thẳng trên giường. Cảm giác kia thế nào...

Tiểu Hồ cũng nghèo từ không biết nói thế nào. Dù sao... rất tốt.

Ánh trăng dần lên cao cao. Hồ Duy với Đỗ Tinh đều ngấn ngợ, không hề buồn ngủ.

“Đội trưởng, em vẫn muốn hỏi anh cái này, hôm đó thủ trưởng đến thăm anh là ba anh sao?”

Đối với Hồ Duy, Đỗ Tinh vẫn ngưỡng mộ mà nghi vấn. Hai người ở cùng một phòng, cùng ăn cùng ở mấy tháng, lại cùng nhau vào núi, anh vì mình mà còn để lại một vết sẹo, Đỗ Tinh cảm kích anh tận đáy lòng.

Người khác thông minh thì cho dù là kiểm tra hay khi tác nghiệp, đều nói ra vài cái tên; nhưng chỉ có mình Hồ Duy là ít nói, chưa từng nhắc tới gia đình anh, nói về việc riêng của mình. Người như anh, khó tránh khỏi cảm giác mang chút thần bí.

Đỗ Tinh cũng nghe người trong lớp đồn đãi một ít về Hồ Duy, là người giỏi thì dễ bị người ta nói tới nói lui. Có người nói Hồ Duy ở Nhận thành chơi xấu anh em của anh, đi cửa sau mới có tên đi học; có người nói, người này ít nói thật ra lòng dạ mưu mô hơn ai hết; có người nói, ngày đó có người tới tìm anh, là ba anh mà là quan lớn, nếu không sao lão Tống cứ ngằm chú ý quan tâm anh như thế. Nói nhiều như vậy, Đỗ Tinh nghe trong lòng hụt hẫng. Người ta còn chê cười cậu “Đỗ Tinh, còn giúp người ta thanh minh à? Cơ bản không cùng cấp bậc, cậu không hỏi thử xem anh ta có xem trọng cậu không”

Đỗ Tinh muốn nói đội trưởng không phải loại người mà mọi người nói, nhưng cậu là người thành thật chất phác, không biết cách nào phản bác lại nên đành nén giận trở về ký túc xá.

“Cậu nghe người khác nói cái gì?”

Đỗ Tinh lo lắng quay lại nhìn anh “Bọn họ nói anh như vậy, anh cũng nghe thấy?”

Hồ Duy không để bụng “Thích nói gì thì cứ nói thôi”

Đỗ Tinh buồn bực “Nhưng rõ ràng anh không phải như vậy!”

Im lặng rất lâu, Hồ Duy đem thân thế của mình nói ra “Hôm đó cậu gặp là ba ruột của tôi”

“Ba ruột? Anh còn ba khác?”

“Đúng vậy, tôi còn ba dượng”

Cái này coi như hiểu rõ manh mối, Hèn gì, Đỗ Tinh ở ký túc xá nghe anh gọi điện thoại thái độ không lạnh nhạt giống như khi gặp ba ruột.

“Ba ruột tôi là quân y, hôm tới ký túc xá thăm tôi mà cậu gặp đó. Mẹ tôi đã ly hôn khi tôi còn nhỏ, mang tôi theo khi cưới cha dượng bây giờ. Sau đó...” Hồ Duy im lặng “Sau đó, mẹ tôi ngoài ý muốn mà mất đi, tôi vẫn ở cùng cha dượng”

Đỗ Tinh không ngờ xuất thân của anh phức tạp vậy “Vậy, sao anh không ở cùng với ba ruột?”

A, vấn đề này Hồ Duy cũng muốn biết. Tiểu Hồ thở dài “Ai biết được? Có khả năng là đã quên mất tôi”

Nghe câu nói tự giễu vậy, Đỗ Tinh hệt hắng trong lòng “Đội trưởng, em thấy chắc ba anh có nỗi khổ riêng”

“Cậu nói ba nào?”

“Chính là thủ trưởng đó, hôm đó ông tới ký túc xá, vẫn luôn giúp anh quét dọn vệ sinh, sửa sang giường đệm, còn nói em chăm sóc giúp đỡ anh. Chưa có thủ trưởng nào nói với em như vậy, em tiếp xúc với người lớn nhất là Trung đội trưởng. Nếu ông ấy thật sự quên anh thì sẽ không tới thăm anh”

Hồ Duy toét miệng cười “Ông ấy không phải thủ trưởng gì cậu nói, làm viên chức, bác sĩ”

“Viên chức, viên chức cũng là nhập ngũ lâu hơn em, cũng là lính già. Đội trưởng, sao anh không hỏi xem tại sao lúc đó ông ấy không tới tìm anh?”

Hỏi? Hỏi như thế nào? Tiểu Hồ cao ngạo sao có thể bỏ hết mặt mũi xuống mà tới hỏi!

Càng nghĩ càng phiền, Hồ Duy nằm ngay đơ “Không nghĩ nữa, tắt đèn ngủ!”

“Đội trưởng...”

“Nói nữa là đi trực lô cậu đi à”

“Tắt đèn”

Ký túc xá im ắng bắt đầu vang lên tiếng ngáy nhỏ, đêm chính thức tới.

Nhị Nha gần đây người gặp chuyện vui nên tâm tình sáng khoái, ngày nào cũng vui vẻ hơn hở.

Một là Đỗ Duệ nói cuối tuần này tới đây thăm cô, hai là sắp tới kỳ nghỉ 11, Hồ Duy có 7 ngày nghỉ. Vốn định sáng thứ bảy Hồ Duy đến tìm cô, Nhị Nha nhớ ra Đỗ Duệ nói sáng thứ 7 tới thăm cô nên vội vàng từ chối “Không được không được, anh hai nói sáng tới, anh tới buổi chiều đi”

“Em sắp xếp chặt chẽ ghê ha, anh không được gặp người à?”

“Không phải...” Nhị Nha moi moi ghế sofa “Anh hai em thấy chúng ta ở chung không biết nghĩ sao”

Cô không muốn, vậy không đi.

Cúp điện thoại chưa tới một giây, có cuộc điện thoại tới, số lạ. Nhị Nha ngạc nhiên “Xin chào”

Không lên tiếng, Nhị Nha nhìn lại dây số, lại alo “Xin chào, ai vậy?”

Giọng Vệ Nhụy ào ào “Cô là Đỗ Oản đúng không?”

Nhị Nha có bóng ma tâm lý với câu này. Lúc còn nhỏ bạn học tìm cô, gọi điện thoại tới nhà ông nội, cô nghe cũng là một giọng nam nghiêm túc “Cô là Đỗ Oản đúng không?”

Lúc đó cô đang khoanh chân ngồi xem TV, nghe hỏi vậy thì tay run lên. Bên kia nói, Đỗ Oản, thầy là giáo viên Triệu, lần thi này điểm toán của em không đạt tiêu chuẩn, thầy muốn gặp người lớn nhà em. Tiểu Nhị Nha bị dọa khóc luôn, ôm cái điện thoại cũng chẳng còn tâm trí đâu mà xem anh em hồ lô, hít hít mũi nói thầy Triệu, em xin lỗi, nhà em không có người lớn ở nhà, em đảm bảo lần sau thi đạt tiêu chuẩn, thầy đừng tìm phụ huynh được không?

Đang lúc Nhị Nha run run rẩy rẩy cam đoan với giáo viên, bên kia bật cười, giọng nói ồm ồm bén nhọn bên kia truyền tới tai cô, Nhị Nha mặt đỏ bừng, tức muốn hộc máu dậm chân “Lý Kỳ Kỳ, cậu có bệnh hả, tôi sẽ méc mẹ cậu!”

“Đỗ Oản nhát gan, bị dọa thầy giáo sợ vãi rắm”

Đỗ Kê Sơn từ trên lầu xuống, thấy cháu gái ôm điện thoại mắng bên kia, đỏ

mặt khóc âm ỉ. Ông đau lòng ôm cháu, lau nước mắt cho cô, hỏi ai gọi tới, cô nói lừa đảo đòi tiền mình “Đừng khóc, đừng khóc, kẻ lừa đảo là người xấu, đánh nó” ông nắm tay Nhị Nha giả vờ đánh lên điện thoại”Sau này không nhận điện thoại nữa, không khóc nữa”.

Đỗ Kê Sơn vừa dỗ vừa nghĩ, Nha Nha nhà mình tính tình trẻ con quá, từ đó về sau, cứ ai gọi điện thoại cho Nhị Nha mà hỏi “Cô là Đỗ Oản đúng không” thì Nhị Nha sinh ra tâm lý lo lắng.

Vì vậy Nhị Nha nghiêm túc trịnh trọng cảm giác như người báo tang ma “Là tôi...”

Bên kia Vệ Nhụy đập bàn rít gào “Bảo cô ngày 27, 28 qua đây mà tôi nói cô nghe tai này qua tai kia hả? cô nhìn coi mấy giờ! Mấy giờ!”

Nhị Nha thở hắt ra, nghe ra giọng Vệ Nhụy cũng vỗ bàn “Anh kêu tôi đi thì tôi phải đi hả! Tôi không có nói sẽ nhận lời anh!”

Vệ Nhụy “Công việc tốt vậy cô tìm được ở đâu chứ?” Vệ Nhụy vừa tự hỏi vừa tự trả lời “Có chỗ nào “đào”* cô à?” (đào người/săn đầu người)

“Ai đào tôi, tôi vầy mà ai tới đào”

“Không ai đào tại sao cô không tới? Văn phòng làm việc của cô tôi đã cho sắp xếp xong rồi!”

“Trời ơi anh có thấy phiền không, đã nói không muốn đi, tôi muốn yên tâm học hành” nói xong không để Vệ Nhụy nói tiếp, Nhị Nha cúp điện thoại luôn.

Thư ký chờ ở cửa “Vệ tổng, văn phòng anh kêu thu dọn xong rồi. Anh xem sử dụng làm gì?”

Vệ Nhụy nghiêng răng nghiêng lợi “Mua cho tôi một đồng bồn cây, tôi trồng rau!”

Hồ Duy nghĩ nếu buổi sáng không thể đi tìm Nhị Nha vậy thì đi làm việc khác. Anh lấy địa chỉ lần trước Vệ Nhụy đưa, lái xe tới một tiểu khu. Đường xanh mát, hai bên là những cây hòe to lớn, sát đường là những cửa hàng bán lẻ, quẹo vào thì có hai ba tòa nhà nửa cũ nửa mới. Theo biển số nhà tìm được một tòa nhà có 3, 4 tầng, Hồ Duy đỗ xe xong đi vào. Phòng 202.

Nhạc Tiểu Bằng mới đi công tác phía nam về, mùa này bên đó nóng, người đi xe mệt, cả người đầy mồ hôi, về tới nhà việc đầu tiên là tắm rửa. Ông

đang thay quần áo, nghe tiếng gõ cửa, vội vàng trong lên bộ quần áo ở nhà, lên tiếng rồi ra mở cửa “Ai đó?”

Ngoài cửa không có người lên tiếng. Nhạc Tiểu Bằng nghi hoặc mở cửa, sững sờ. Hồ Duy mặc thường phục, đứng thẳng ngoài cửa.

Nhạc Tiểu Bằng không bao giờ nghĩ anh sẽ tới lúc này! Hoặc là, ông không nghĩ anh có thể đồng ý tới! Nhất thời môi run lên, không biết nên nói gì cho phải. Nhưng biểu hiện của ông lại thành ra ý không chào đón trong mắt Hồ Duy.

“Tôi hỏi Vệ Nhụy địa chỉ tới đây, nghĩ ông không ở nhà, trả cái này cho ông” đưa chìa khóa xe còn nguyên qua.

Nhạc Tiểu Bằng thần sắc đau thương, chậm chạp không nhận lấy. Hồ Duy hít một hơi, không muốn ở lâu nên trực tiếp để chìa khóa lên tủ ngay gần cửa “Tôi ở trường không cần dùng xe, để ở dưới lầu”

Nói xong anh muốn đi.

Nhạc Tiểu Bằng đuổi theo, tan nát lòng gọi “Hồ Duy...”

Hồ Duy theo bản năng quay đầu nhìn lại, nhìn cách ăn mặc của Nhạc Tiểu Bằng, thấy hình tượng của ông, cực kỳ hoảng hốt!!!

Ông mới tắm xong, tóc còn ướt rớt xuống trán, tóc bên thái dương đã hoa râm, mặc bộ áo ngủ nút thắt kiểu cũ, đau thương đứng đó nhìn con. Không có phong độ ngày thường, chỉ là hình dáng của một người trung niên bình thường.

Điều làm Hồ Duy cảm thấy giật mình, không phải là diện mạo của Nhạc Tiểu Bằng, mà là phần thân dưới của ông.

Vốn là bên dưới áo ngủ phải là hai bên ống quần như nhau, nhưng lại có một bên chỉ có nửa phần, chân trái chỉ còn một nửa, chổng bên dưới là chân giả.

Chương 35

Chương 35

Nhà Nhạc Tiểu Bằng sạch sẽ, trang trí bình thường, sofa phòng khách là gỗ đỏ kiểu cũ, có mấy miếng lót mỏng. Ông xách ấm nước đi vô phòng bếp nấu “Khát nước không, ba nấu miếng nước pha trà cho con”

Hồ Duy ngồi yên nhìn trong phòng “Không khát, ông không cần gấp”

Nhạc Tiểu Bằng lấy nước, vặn lửa “Cứ nấu miếng nước đi, để trong ly, khi nào khát thì lại uống”

Đặt ấm nước, Nhạc Tiểu Bằng từ bếp ra ngồi với Hồ Duy, thấy ông mang chân giả, trong lòng Hồ Duy không thoải mái. Anh cố tình dời mắt đi.

Nhạc Tiểu Bằng cũng thấy xấu hổ, cố gắng tìm đề tài nói “Hôm nay trường được nghỉ?”

“Vâng, không có việc”

Lại một khoảng không im lặng, chỉ có tiếng hô hấp của hai người.

Hồ Duy không nhịn được hỏi “Chân ông... là chuyện khi nào?”

Nhạc Tiểu Bằng mặc quần ngắn, phần chân giả chới mắt lộ ra ngoài, có thể thấy được, chân trái bị tháo đến đầu gối, từ đầu gối đi xuống là một đoạn băng vải màu xanh che miệng vết thương khi phải mang chân giả liên tục, giúp Nhạc Tiểu Bằng đi lại được là một đoạn khớp xương có gắn kim loại. Nếu đã thấy, Nhạc Tiểu Bằng cũng không định giấu diếm. Tay vỗ vỗ đùi trái, mỉm cười thản nhiên “Nó à, thời gian lâu rồi, từ hè năm 99”

Hồ Duy hỏi: “Là tai nạn xe cộ?”

“Có lần thiên tai bị núi đá đè, lúc cứu ra thì chân đã hoại tử, không cứu lại được” Nhắc tới chuyện đó, Nhạc Tiểu Bằng bình thản như người cha kể chuyện xưa cho con nghe “Lúc đó ba ở đơn vị phòng dịch bệnh viện, cũng là bệnh viện truyền nhiễm hiện tại, lúc đó con còn nhỏ chắc không nhớ...”

“Tôi nhớ” Hồ Duy nhàn nhạt cắt ngang “Khi đó bệnh viện ở Phong Châu, cách xa thành phố, vì vậy mới dọn tới ở trong viện của đại đội”

Hồ Duy có ấn tượng sâu sắc với bệnh viện kia, bởi vì ở đó không giống như những bệnh viện khác, Tiểu Hồ Duy mỗi lần đi tìm ba đều bị ngăn ở hành lang, sau đó có hộ lý nói, cháu ở đây chờ, trăm vạn lần đừng chạy loạn, cô đi vào tìm ba cho cháu.

Sau đó Nhạc Tiểu Bằng từ trong hành lang luôn bảo hộ kín mít đi ra, mang theo mũ trắng, áo blouse trắng, khẩu trang, có khi còn mang mặt nạ phòng hộ. Thấy con trai tới tìm, ông cũng không dám lại ôm anh, hỏi tìm ba làm gì?

Tiểu Hồ Duy xòe tay, cho con một đồng, con muốn mua kem với Vệ Nhụy. Mẹ con đi đâu rồi? Lại đi tập luyện à?

Nhạc Tiểu Bằng giơ cao tay, nghiêng người, tự con lấy đi.

Tiểu Hồ Duy móc tiền trong túi quần ba, nhặt 2 đồng, biết Nhạc Tiểu Bằng không thể đuổi theo nên cười ha ha trốn mất.

Nhạc Tiểu Bằng cười cứng chiều, nhìn con trai đang chạy xa “Thằng nhóc con! Đợi ba về nhà xử lý con!”

Tiểu Hồ Duy chạy ra cửa bệnh viện, làm mặt xấu với ba “Lêu lêu...”

Nhạc Tiểu Bằng không ngờ Hồ Duy còn nhớ đơn vị cũ của mình, vui mừng nói “Đúng rồi, khi đó con thường đi tìm ba”

“Năm đó ly hôn với mẹ con, các đơn vị tổ chức triển khai các phân đội nhỏ

xuống hoạt động ở nông thôn, lúc đó ba được phân công đi phía Tây Nam, ở một huyện thành, trong huyện thành đó có rất nhiều thôn, hàng năm do hoàn cảnh và địa thế nên phát sinh bệnh dịch. Ba ở đó một lần, chính là 3 năm”

Vừa ly hôn, Nhạc Tiểu Bằng tâm trạng xuống thấp, hơn nữa mẹ ông bệnh mà mất, ông dứt khoát báo danh đi. Ly hôn là khi xúc động mà nói ra, hai người đều có trách nhiệm, nguyên nhân rất đơn giản, môn thuận mẹ chồng nàng dâu.

Mẹ Nhạc Tiểu Bằng coi thường Hồ Tiểu Phong mỗi ngày trang điểm, còn thích nhạc nhẽo khiêu vũ, Hồ Tiểu Phong nói không được. Sâu xa hơn là việc Hồ Tiểu Phong cương quyết cho con mang họ mình. Mẹ chồng nàng dâu ở chung, hòa hoãn không được mấy ngày thì lại vỗ bàn chống nạnh cãi nhau.

Mẹ Nhạc Tiểu Bằng có câu nói kinh điển “Cô thì có cái gì mà tốt chứ! Nếu không phải do con trai ta nhìn trúng cô thì cái dạng con dâu nào mà ta không có! Đừng nói sinh con trai, sinh cả một tiểu đội chiến đấu còn được!”

Hồ Tiểu Phong lúc còn trẻ không phải hiền lành, lắc eo nhỏ như nắm tay, buông câu tức chết người không đền mạng “Sinh một tiểu đội chiến đấu? Ngài nghĩ hay quá, bây giờ là thời đại nào, chính sách kế hoạch hóa gia đình đã có mà ngài còn mơ mộng g cô gái nào cứ sinh đều đều hết lứa này tới lứa khác cho ngài?”

Rồi tiếp theo đó là ném mâm quăng chén rồi tinh rồi mù. Từ khi Hồ Duy mới biết lật cho tới khi Hồ Duy đi nhà trẻ, từ khi anh học nhà trẻ tới tiểu học. Cuối cùng Nhạc Tiểu Bằng được điều động đến bệnh viện phòng dịch, phân chỗ ở mới. Một nhà ba người mới thật sự có cái nhà thuộc về mình.

Nhạc Tiểu Bằng thực sự yêu Hồ Tiểu Phong, luôn chiều chuộng bà, tuy không nói nhưng luôn âm thầm đứng về phía bà.

Hai người là thuộc loại vừa gặp đã yêu. Năm 80, đoàn văn nghệ của Hồ Tiểu Phong đến biểu diễn, lúc khiêu vũ bà bị trật chân, được đưa xuống dưới, có người kêu “Có đồng chí nào giúp diễn viên chúng tôi xem thử cái

chân có nghiêm trọng không”

Học đại học y năm nhất đã có thể xem cái việc đơn giản này, vì vậy mười mấy thanh niên ồn ào đi tới, Nhạc Tiểu Bằng xông vào trước tiên “Tôi tới tôi tới! Tôi ở khoa chỉnh hình! Tôi chuyên nghiệp!”

“Nhạc Tiểu Bằng cậu nói chuyện vậy mà nghe được, cậu là khoa chỉnh hình à, sao cậu không nói luôn cậu là khoa tâm thần đi!”

Nhạc Tiểu Bằng cười đẩy đối thủ cạnh tranh ra, da mặt dày hơn tường thành “Bệnh tâm thần cũng là một loại y học lâm sàng...” vừa nói vừa ân cần đỡ Hồ Tiểu Phong “Đến đây, hai chúng ta đến phòng y tế bên kia, ở đây đông người quá”

Hồ Tiểu Phong lúc đó mới 19 tuổi, tính cách nhanh nhẹn, cười rất đẹp.

Nhạc Tiểu Bằng vừa dùng rượu sát trùng mắt cá chân cô vừa hỏi chuyện làm quen “Cô tên là gì?”

“Hồ Tiểu Phong”

“Thật trùng hợp, tôi tên Nhạc Tiểu Bằng”

Hồ Tiểu Phong cắt ngang “Ai hỏi anh”

“Tôi chủ động nói không cần hỏi mà, năm nay tôi 21, học lâm sàng y, cô bao nhiêu tuổi rồi?”

“Có bệnh thì xem bệnh, đừng có lôi kéo làm quen, nếu không lát nữa tôi nói với đội trưởng mấy anh”

“Đừng đừng đừng!” Nhạc Tiểu Bằng không dám nói nhiều, cúi đầu kiểm tra chân, xoa bóp. Ông ngồi xổm xuống, nghiêm túc giúp Hồ Tiểu Phong mang giày vớ “Không sao, hơi bong gân, hạn chế hoạt động, về chỗ nghỉ lấy đá lạnh đắp lên, không có đá lạnh thì lấy khăn lông nhúng nước đắp, thay đổi thường xuyên là được”

Từ xưa đến nay chưa từng được người nam nào mang giày vớ, Hồ Tiểu Phong mặt đỏ ửng “Tôi tự làm được, không cần anh”

Nhạc Tiểu Bằng nhanh chóng thắt cái nơ trên giày bà, ngẩng lên cười tươi tắn “Tôi đi kêu người trong đoàn đỡ cô về nghỉ ngơi”

Ông đi ra tới cửa phòng y tế, Hồ Tiểu Phong đỡ khung cửa gọi “Anh, anh tên gì?”

Nhạc Tiểu Bằng lùi lại, mặt mày sáng rỡ nhìn cô gái xinh đẹp “Tôi học

Nhạc, Nhạc Tiểu Bằng”

Sau đó là một khoảng thời gian yêu đương tuổi trẻ. Tới khi một sinh viên y khoa nòng cốt kết hôn với cô gái nhỏ đội văn nghệ ngọt ngào.

Mỗi khi mẹ chồng nàng dâu cãi nhau, mẹ quở trách Hồ Tiểu Phong không phải thế này thế kia, Nhạc Tiểu Bằng dựa vào phòng bếp, mũi chân đá đá tường, nghĩ ngợi lung tung. Mẹ ông dậm chân “Mẹ nói chuyện với con đó!”

Nhạc Tiểu Bằng à à cho có lệ, nói đỡ cho vợ, rồi quay về phòng thăm con. Ông ở giữa mẹ bất mãn vợ, vợ bị ảm ức làm người trung gian, dĩ người này, dụ người kia, đối với Hồ Tiểu Phong ông vẫn trước sau là tình cảm như thời còn trẻ, dịu dàng sáng lạn như ngọn gió mùa hè.

Cứ nghĩ là dọn ra khỏi nhà mẹ, có thể có cuộc sống an nhàn qua ngày. Không ngờ chưa tới hai năm, trong nhà có một trận sóng to gió lớn. Mẹ ông nói vợ ông có quan hệ không trong sáng với chủ nhiệm đoàn văn nghệ, cái này Hồ Tiểu Phong coi như lật trời.

Bà nội dẫn cháu đi mua bánh sinh nhật, sắc mặt trắng bệch “Cô trong sạch? Cô trong sạch mà ở trong phòng nhỏ kia vừa kéo vừa ôm? Cô làm nhà họ Nhạc chúng ta mặt mũi nào nhìn đời... Ngay cả sinh nhật con trai mình cũng quên mất!!”

“Con nói chúng con là đang tập luyện! Con là có lý do!”

“Tập luyện tiết mục gì mà không có người khác! Chỉ có hai người các người, trong đoàn nói các người thế nào chứ!”

Bà nội cũng có lòng tốt, từ khi con trai con dâu dọn ra ngoài, tính tình bà từ từ dịu lại, thỉnh thoảng thứ bảy chủ nhật tới nhà thăm cháu nội, hỏi thăm hai vợ chồng.

Hôm đó là sinh nhật Hồ Duy, bà nội muốn đưa cho Hồ Duy, nghĩ Hồ Duy tan học trong nhà không có ai, nếu đưa tới bệnh viện Nhạc Tiểu Bằng thì chỗ đó có vi khuẩn, con nít ăn vào không tốt. Vừa lúc cũng gần chỗ của Hồ Tiểu Phong, bà mang bánh kem tới đoàn văn nghệ.

Đi vào tới nơi, mọi người đều chào hỏi, bà đến chơi, lâu lắm mới thấy bà đến ạ. Bà cũng là cán bộ một thời gian, cười chào hỏi mọi người, rồi mới hỏi Tiểu Phong nhà mình đâu?

Mấy phụ nữ trong đoàn văn nghệ liếc nhau không hện mà cùng liếc về phía sau, một câu nói ba khúc quanh “Tiểu Phong ạ... ở bên trong nói chuyện với chủ nhiệm”

Bà đã 72 tuổi, ý tứ trong lời nói trong ánh mắt họ nếu nhìn không ra thì sống đã uống phí, lập tức xông vào hậu trường, vừa nhìn thấy thì nhin không được mà tát cho Hồ Tiểu Phong một bạt tai, ngất xỉu.

Chủ nhiệm đội múa là người có ánh mắt nghệ thuật độc đáo nhưng lại là người phong lưu, cơ bản là những cô gái chưa kết hôn trong đoàn đều bị ông ta trêu chọc.

Hồ Tiểu Phong trong đoàn văn nghệ trước khi mang thai là thuộc diễn viên nòng cốt, người múa dẫn đầu, luôn có những vai nổi bật, nhưng sau khi sinh con xong thì tất cả vai diễn của bà đều là vai phụ, Hồ Tiểu Phong trong lòng hiểu chuyện nên cũng không oán giận.

Bà càng chịu đựng, chủ nhiệm đội múa càng được đẳng chân lân đẳng đầu, mấy vai phụ cũng không cho, bắt đầu cho bà đi dọn đạo cụ, kéo màn. Hồ Tiểu Phong nổi giận đi phản ánh, người ta còn làm ra vẻ nói đạo lý “Cô là một người làm mẹ, còn mơ mộng lên sân khấu cái gì chứ? Cơ hội là để cho người trẻ tuổi, không phải để cho các cô nghiên cứu nghiệp vụ, còn muốn phàn nàn gì” nói xong thì lại chuyển hướng, sờ lên vai Hồ Tiểu Phong vuốt ve “Thật ra Tiểu Phong à, cũng không phải không có cơ hội, cô xem, 18 tuổi cô đã tới đoàn chúng ta, tôi cũng là lãnh đạo tốt, anh trai tốt...”

Không đợi nói hết câu, Hồ Tiểu Phong mạnh mẽ lấy gạt tàn thuốc đập lên đầu ông ta “Tôi nói cho ông biết tôi đã kết hôn! Tôi là mẹ là vợ, con mẹ nó ông biết không! Ông lại muốn dùng ánh mắt đó mà nhìn tôi, động tay động chân với tôi. Ông có tin chồng con tôi đập chết ông không!”

Trên đầu bị ăn đập, chủ nhiệm đội múa thành thật một thời gian rất lâu.

Những việc này Hồ Tiểu Phong không nói với Nhạc Tiểu Bằng, bà là người hiểu thẳng, hơn nữa có đàn ông nào mà biết vợ bị người ta quấy rối ở cơ quan mà lại có thể thờ ơ? Bà không muốn mang thêm phiền phức cho Nhạc Tiểu Bằng.

Sau đó thay đổi đoàn trưởng, nghe nói là từ nơi khác chuyển tới, Hồ Tiểu Phong không cam lòng lại đi phản ánh lần nữa, đối phương là người

ng nghiêm nghị, cẩn thận nghe Hồ Tiểu Phong phản ánh xong, lại ghi tên họ, chức vụ, gia đình của bà. Biết bà là người nhà lính, đoàn trưởng gật đầu “Chuyện này tôi biết rồi, nếu ông ta thật sự lấy quyền mà uy hiếp cấp dưới, tôi sẽ xử lý nghiêm!”

Không bao lâu, đoàn trưởng mới tìm người quản lý phân công nhân sự tìm hiểu, nói chuyện, điều chỉnh lại. Hồ Tiểu Phong lại về với đội múa, nhưng mà không lên sân khấu biểu diễn mà là biên đạo, tập cho những học viên nhỏ. Khi đó trong đoàn đã dự tính thu thập chứng cứ khai trừ chủ nhiệm đội múa. Hồ Tiểu Phong là biên đạo, không thể không có giao tiếp qua lại với ông ta. Ông ta uất ức trong lòng, tìm cơ hội trong hậu trường uy hiếp Hồ Tiểu Phong “Cô được lắm, dám thông đồng với đoàn trưởng mới à?”

Hồ Tiểu Phong chải tóc cho học viên nhỏ, không thèm phản ứng lại, chờ mọi người lên sân khấu biểu diễn, hậu trường chỉ còn hai người, Hồ Tiểu Phong dứt khoát đập nôi chìm thuyền, bấm nút ghi âm tương kế tựu kế “Tôi thông đồng với đoàn trưởng để làm gì chứ, bây giờ tôi cũng biết mình thuộc quyền quản lý của anh, có những việc mà anh không đồng ý gật đầu thì tôi cũng đâu có tốt được...”

Hồ Tiểu Phong dụ ngọt vài câu cho đối phương thừa nhận hành vi của mình, ông ta đang hờn hờ tưởng đã hạ gục được Hồ Tiểu Phong thì lúc đó mẹ chồng bà tới.

Cái này nói sao cho rõ ràng, bà nội chỉ Hồ Tiểu Phong, giận run người: “Tiểu Bằng, không cần nói gì nữa ly hôn với nó! Ly hôn với nó!”

Mẹ chồng thành kiến mình bao nhiêu năm, Hồ Tiểu Phong gửi hy vọng lên Nhạc Tiểu Bằng. Bà mong chờ nhìn ông, muốn giải thích, Nhạc Tiểu Bằng đứng đó đột nhiên hỏi bà “Rốt cuộc em cùng ông ta là chuyện gì?”

Câu này, tổn thương lòng tự trọng Hồ Tiểu Phong, bà gả tới nhà họ Nhạc mười năm, mẹ chồng chưa một ngày cho sắc mặt tốt, bây giờ người bên mình cũng muốn nghi ngờ trong sạch của mình, Hồ Tiểu Phong không còn gì nữa.

Ly hôn! Ly hôn!!

Bà hận Nhạc Tiểu Bằng do dự không quyết đoán, hận ông không tin tưởng bà, nổi nóng mà không suy xét hai người còn đứa con ở giữa mà qua loa

làm thủ tục ly hôn. Sau khi ly hôn, Nhạc Tiểu Bằng ở nhà mẹ; Hồ Tiểu Phong ở nhà bên này với con trai. Mẹ Nhạc Tiểu Bằng ban đêm bệnh tim đột ngột tái phát thì sau đó rất lâu bà mới biết. Nghe nói khi bà ấy mất, bà kéo tay Nhạc Tiểu Bằng nói “Đừng tìm nó, đừng tìm nó, sắp tới đưa cháu nội về, đổi thành họ của con”. Biết mẹ chồng không còn, Hồ Tiểu Phong hối hận, cảm thấy ít nhiều gì cũng là có phần lỗi của mình, muốn đi tìm Nhạc Tiểu Bằng xin lỗi, ai ngờ người lại không có tin tức.

Nhạc Tiểu Bằng được phân công tới tỉnh đó ở 5 năm, nơi đó hoàn cảnh gian khổ, công tác triển khai rất chậm, phải đi từng nhà tìm hiểu tình trạng sức khỏe từng người dân, ghi chép bệnh trạng. Thu thập nguồn đất, nguồn nước, tiến hành phân tích dịch bệnh của dân trong thôn, nghiên cứu phương pháp điều trị, ở đó đến năm thứ 3, Nhạc Tiểu Bằng quay về thì Cù thành một lần. Cù thành đã hoàn toàn thay đổi.

Những hàng xóm cũ, đồng nghiệp cũ không còn, ngay cả bệnh viện phòng dịch đã sáp nhập với Nam Viện quân y. Nhìn thấy Nhạc Tiểu Bằng, trưởng khoa như nhìn thấy quý, Nhạc Tiểu Bằng túm chặt ông, lão Khương, anh chạy cái gì chứ? Không biết tôi sao?

Lão Khương miệng run run, cậu cậu cậu, không phải cậu đã chết rồi sao!

Nhạc Tiểu Bằng bật cười, ai nói tôi đã chết? Lão Khương hít hơi thuốc lấy lại tinh thần, ba năm trước, nghe nói các cậu đi xuống nông thôn bị bùng nổ dịch bệnh, tất cả bác sĩ với dân trong thôn đều không có ai may mắn thoát chết!

Nhạc Tiểu Bằng giật mình, không phải Huyện thành chỗ chúng tôi, đó là huyện kế bên, bên đó không có người của Cù thành!

Lão Khương thở dài, mặc kệ đi, nói gì thì nói, trở về là tốt rồi!

Nhạc Tiểu Bằng muốn hỏi vợ con mình thế nào, lại nhận được tin là Hồ Tiểu Phong mang theo Hồ Duy đi tái giá, đến Nhạn thành. Nhạc Tiểu Bằng hoảng hốt muốn đi Nhạn thành tìm bà, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì quyết định từ bỏ. Nếu bà ấy đã nghĩ rằng mình đã chết, đi tới thành phố khác sinh sống, cần gì lại quấy rầy.

Công tác ở viện còn chưa kết thúc, năm đó Nhạc Tiểu Bằng trở lại nông

thôn. Khi Nhạc Tiểu Bằng biết Hồ Tiểu Phong cưới một người cũng là bác sĩ thì tin tức vòng tới vòng lui cũng cho Hồ Tiểu Phong biết Nhạc Tiểu Bằng chưa chết. Nhưng mà khi đó, bà đã gả vào nhà họ Đỗ, là con dâu họ Đỗ.

Cả gia đình người kêu bà là em dâu, người kêu bà là mẹ ba, kêu bà là Tiểu Phong, là gia đình ấm áp quan tâm mà bà chưa từng có. Cũng chính từ đó, Hồ Tiểu Phong rơi vào trạng thái tinh thần bất ổn, trầm cảm.

Bà gánh trên lưng sự nhớ nhung chồng trước, gánh sự áy náy với nhà họ Đỗ, mỗi ngày đều là sự vật lộn vùng vẫy đấu tranh. Nhất là khi Đỗ Hi nói với bà ý muốn sinh một đứa con.

Hồ Tiểu Phong không muốn. Bà biết yêu cầu Đỗ Hi không quá đáng, cũng không hề bức ép bà, nhưng mỗi lần nhìn thấy ánh mắt quan tâm của người nhà, Hồ Tiểu Phong lại càng thêm đau khổ. Cứ tự mình tra tấn hành hạ bản thân, Hồ Tiểu Phong lựa chọn tự sát.

Lúc đi, yên tĩnh nằm trên giường.

Đỗ Hi phát hiện ôm bà chạy đến bệnh viện nhưng cấp cứu nói đã quá muộn, không thể cứu được. Cũng chính vì vậy mà Đỗ Hi quyết định đổi khoa, đến khoa cấp cứu.

Ông nghĩ có thể cứu một người là tốt một người, ông không bao giờ nghĩ Hồ Tiểu Phong lại có bi kịch như vậy ở gia đình mình. Không hề nghĩ tới, Hồ Tiểu Phong buông tay mà đi.

Bà mất đi, để lại bóng ma tâm lý cho bao nhiêu người, ảnh hưởng cuộc đời của bao nhiêu người.

Năm Hồ Tiểu Phong qua đời, cũng là lúc Nhạc Tiểu Bằng hết hạn đi nông thôn sẽ quay về. Một đợt thiên tai, núi đá sạt lở lăn xuống vây lấy mấy người bác sĩ đến thăm bệnh trong thôn, bảy người đi, hai chết ba bị thương, Nhạc Tiểu Bằng là người bị thương nặng, bị đá đè vào chân, khi cứu ra được, bác sĩ nói “Cần cắt bỏ chân nếu không thì không thể giữ lại được cả phần đùi...”

Một người đàn ông lành lặn bỗng mất nửa chân, đối với ai cũng có tâm lý không thể chấp nhận được. Huống hồ sự cố lại phát sinh ở khu bệnh dịch, miệng vết thương Nhạc Tiểu Bằng bị nhiễm trùng, kết quả kiểm tra cho

thấy có tồn tại virus, loại virus này sau khi chữa khỏi có thể vẫn còn trong người từ 3 tới 5 năm, nếu tái phát thì khả năng tử vong cực kỳ cao.

Trải qua sống chết.

Nhạc Tiểu Bằng trở về Cù thành, các bác sĩ quân y sử dụng hết các loại biện pháp trị liệu cho ông, khôi phục, làm chân giả, nói với ông cần có người nhà chăm sóc. Nhưng Nhạc Tiểu Bằng bây giờ trong nhà còn có ai, cha mẹ không, chỉ còn vợ trước và con trai.

Đồng nghiệp hỏi “Tôi gọi điện thoại cho Tiểu Phong để cô ấy dẫn con trai tới? Hồ Duy cũng đã 16, 17 tuổi, cũng lớn rồi...”

Nhạc Tiểu Bằng nhất định không đồng ý, không muốn phá vỡ cuộc sống của vợ cũ, càng không muốn để con trai thấy mình như bây giờ, một mình cố gắng vượt qua khó khăn.

Mới ban đầu mang chân giả không phù hợp, bị nhiễm trùng sưng đỏ, đi cũng không vững, cố gắng với cái chân giả kia một năm, Nhạc Tiểu Bằng mới có thể đi lại được như người bình thường.

Bệnh viện vì khen ngợi những bác sĩ đi xuống nông thôn này nên xem Nhạc Tiểu Bằng như điển hình, đi rất nhiều đại hội báo cáo, được rất nhiều lãnh đạo gặp mặt động viên.

Ông dùng 5 năm kinh nghiệm phòng dịch mà thực hiện một đề tài nghiên cứu, chính thức trở lại công việc. Sau khi thân thể khỏe hơn, Nhạc Tiểu Bằng luôn nhớ con nên đi Nhạn thành một chuyến. Ai ngờ đi rồi mới biết, Hồ Tiểu Phong không còn, để con trai lại cho nhà chồng sau.

Đến nỗi con trai... Đã lên xe lửa đi tham gia quân ngũ.

Nhạc Tiểu Bằng chỉ có thể cầm trong tay kết quả sức khỏe trước khi vào bộ đội của con mình. Nghĩ tới Tiểu Hồ không cha mẹ, mỗi ngày mặt ủ mày ê đứng trên đỉnh núi nhìn mặt trời nhớ cha, nhớ mẹ. “Lúc đó ba đi tìm con!” nhắc tới đây, Nhạc Tiểu Bằng hơi kích động “Nhưng con đã đi, ba còn đi qua Thẩm Dương nơi con huấn luyện. Thật ra con cũng thấy ba, ba ở ngoài sân thể dục, các con xếp hàng đi ăn cơm, con hô khẩu hiệu, còn nhìn ba một cái... Ba muốn nhận con, nhưng, nhận con thì còn người cha dượng kia của con thế nào, virus trong người ba còn đang tồn tại, lỡ không may lây bệnh cho con thì làm sao? Huống chi còn có nửa chân, có thể con

không muốn ở bên ba?

Câu chuyện của cha mẹ quá dài, quá phức tạp, Tiểu Hồ phiền muộn xoa xoa mày, nhìn chân giả của ông, hỏi “Hiện tại đã thích ứng chưa?”

Nhạc Tiểu Bằng giật giật chân trái cho anh xem “10 năm, cũng như lớn lên trên người rồi, nếu không thì lần trước gặp con cũng không nhìn ra đó thôi?”

Hồ Duy gật đầu. Anh không biết nên nói gì với Nhạc Tiểu Bằng, đứng ở góc độ của anh để đưa ra nhận định, nhưng anh muốn từ từ suy ngẫm lại. Nghĩ tới chuyện hẹn gặp Nhị Nha buổi chiều, Hồ Duy không thể lỡ hẹn, vì vậy định đi trước.

Nhạc Tiểu Bằng đứng lên tiễn, rất nhiều thứ nghẹn trong lòng, ông gọi “Hồ Duy...”

Hồ Duy quay đầu lại. Nhạc Tiểu Bằng dáng vẻ thương lượng “Chiếc xe kia con đem đi đi, coi như một phần tấm lòng của ba ở Cù thành cho con, con đưa ba, ba không sử dụng được...” Ông muốn nói mình không thể lái xe được.

Hồ Duy muốn nói lái xe thật ra không cần chân trái, nghĩ ngợi rồi lại gật đầu, lấy chìa khóa cho vào túi quần. Thấy anh nhận chìa khóa, Nhạc Tiểu Bằng rất vui, đuổi theo vài bước “Kỳ nghỉ 11, con có thể ở lại đây vài ngày, hay là ở trường...”

Hồ Duy mở cửa, nghiêng người đỡ then cửa, thẳng thắn thành thật “Tôi muốn về Nhạn thành một chuyến”

Nhạc Tiểu Bằng dừng lại, không phải không có mất mát trong ánh mắt nhưng vẫn đồng tình “Ừ phải, nên về xem sao...”

Hồ Duy đứng ở cửa, im lặng rất lâu, cuối cùng vẫn nói với Nhạc Tiểu Bằng “Tạm biệt, có thời gian tôi lại đến thăm ông”

Chương 36

Chương 36

Nhị Nha tưởng Đỗ Duệ dẫn Trương Hình tới thăm cô nên dậy sớm dọn dẹp phòng ốc, ra ngõ nhỏ mua trái cây rửa sạch sẽ để lên mâm.

Đỗ Duệ đẩy cửa, Nhị Nha ra đón sững sốt “Chị Trương Hình đâu?”. Đỗ Duệ đi tàu điện ngầm nên đổ mồ hôi, xách cái túi chỉ bên trong “Vào nhà nói, rót cho anh ly nước”

“Cô ấy nói không đến với anh, cơ quan có chút việc, hôm nào một mình cô ấy tới thăm em sau, dẫn em đi ăn món ngon” Đỗ Duệ ngồi lên sofa cởi áo khoác, nhìn quanh phòng “Sao tìm chỗ thế này?”

Nhị Nha xách phích nước nóng hỏi anh “Anh uống trà không?”

“Trà cái gì, có phải đãi khách đâu, rót anh ly nước là được rồi”

Nghĩ cũng phải, Nhị Nha bỏ phích nước nóng, lấy bình nước cho anh

“Đây...”

Đỗ Duệ nhận lấy ngựa cổ uống một hơi nửa bình, ở đây không có người ngoài, Nhị Nha thả lỏng, cởi giày ngồi xếp bằng lên sofa, cầm trái đào lên.

“11 nghỉ, về nhà với anh không?”

Nhị Nha cắn một miếng đào, rất giòn “Không về”

“Không về đợi ở đây làm gì? Không phải tới thăm anh sao? Về luôn cùng chuyển xe”

Nhị Nha trừng mắt nhìn Đỗ Duệ “Ai nói em tới chỉ để thăm anh?” cô bỏ trái đào xuống, lau tay cầm một quyển sách gõ gõ lên bìa sách “Thấy không, em tới đi học, em muốn đọc sách đi thi”

Ý này Đỗ Duệ đã nói rất nhiều lần “Lúc trước anh bảo em học em không chịu, bây giờ đã chịu bỏ công học rồi”

Những chuyện khác Đỗ Duệ đều nhường theo cô, nhưng chuyện này anh luôn luôn muốn Nhị Nha học tiếp, nếu không tuổi còn trẻ trong xã hội hỗn loạn này, tâm tình sẽ không thể ổn định. “Vậy được, không về thì thôi, anh nuôi em, học phí em không cần lo, anh đóng cho em”

“Không cần, em có” Nhị Nha đảo mắt nhớ tới một chuyện khác “Anh về nhà là một mình về hay là về với ai?”

“Về với Trương Hình, đưa cô ấy về ra mắt ông nội, cho cô ấy gặp cả nhà”

Nhị Nha hỏi lại “Anh đã gặp ba mẹ chị ấy chưa?”

“Gặp rồi... Lúc trước ba mẹ cô ấy tới Cù thành khám bệnh, anh với chị Trương Hình thay phiên nhau chăm sóc”

Nhị Nha bĩu môi “Ba mẹ mình không thấy anh hiếu thuận được mấy ngày, ông nội ở đó anh cũng không hay về, vậy mà xum xoe với ba mẹ người khác”

Đỗ Duệ hít một hơi “Đỗ Oản, em nói kiểu gì vậy!”

“...Em cũng đâu có nói sai” Nhị Nha ôm chân nói nhỏ “Anh về thì đừng quên đi thăm ba mẹ, còn đập đầu với bà ngoại đó”

Đỗ Duệ biết cô vẫn nhớ việc khi bà ngoại mất anh không có ở đó.

Khi anh còn nhỏ là do Đỗ Kê Sơn nuôi lớn, không có nhiều cảm tình với bà ngoại cho lắm, biết bà ngoại mất, phản ứng đầu tiên chỉ là Nhị Nha không biết sẽ đau khổ, thương tâm thế nào, anh cũng không muốn làm cô không

vui.

“Chuyện này sao mà quên được, anh dẫn Trương Hình cùng đi, cô ấy cũng nhắc anh rồi. Lần này về cũng muốn nói với ông nội chuyện anh muốn kết hôn”

Nhị Nha lên tinh thần lại, đột nhiên bỏ chân xuống đất mang giày sang ngồi kế bên Đỗ Duệ “Thật sự muốn kết hôn?”

Đỗ Duệ thở một hơi trầm trầm “Phải! Sau ngày 11 đi đăng ký, anh với cô ấy đã bàn bạc rồi, không cần làm lớn, về nhà cô ấy một chuyến, về Nhạn thành một chuyến, trước tiên xin mua nhà”

Giá nhà năm nay tăng rất nhiều, đơn vị Đỗ Duệ có chính sách cho mua nhà ở Cù thành, chỉ là hơi xa. Nhưng mà tính thử, một mét vuông cũng hơn một vạn. Đỗ Duệ đem những việc mình đã suy xét kỹ ra “Nhà là 3 phòng, anh đã nói với Trương Hình rồi, chờ tới khi có thể vào ở thì để cho em một phòng, em dọn lại đó ở với anh. Dĩ nhiên là nếu em muốn quay về Nhạn thành thì cũng có thể về ông nội. Tùy em”

Như vậy thì cho dù là Nhạn thành hay Cù thành, Nhị Nha đều có chỗ để ở, có cái nhà. Sau này ông nội không còn, không đến mức để cô lạc lõng bơ vơ.

Nhị Nha không nghe những lời Đỗ Duệ nói, chỉ tính toán trong lòng “Anh mua nhà thì sẽ đi vay?”

“Ừ, anh với Trương Hình đều có tiền lương công việc, vay cũng tiện lợi”

“Bên nhà anh định mua bao nhiêu tiền?”

Nhắc tới đây Đỗ Duệ có hơi rầu, anh không muốn làm trò với Nhị Nha “Không bao nhiêu”

Nhị Nha hừ “Không bao nhiêu là bao nhiêu, ít nhất anh cũng nói một con số chứ!”

“Em hỏi cái này làm gì, đâu có liên quan gì tới em”

“Sao không liên quan tới em? Em có phải em gái anh không? Anh mua nhà chuyện lớn vậy không bàn bạc với em? Anh không bàn với em là định 11 về nhà bàn với ông nội? Để ông cho anh vay?”

Đỗ Duệ đau đầu “Ba bốn mươi vạn, tiền này anh có”

Có? Nhị Nha không tin, nhìn quần áo anh mặc trên người kia, toàn là mua

từ mấy năm trước. Đàn ông ra cửa cái này là thể diện đó. Nhị Nha ném hột đào vào thùng rác, phúi tay đứng dậy đi vào phòng tìm đồ. Không lâu sau cô đưa cho Đỗ Duệ một tấm thẻ “Nè...”

Đỗ Duệ ngẩng đầu mờ mịt nhìn cô “Đây là cái gì?”

Nhị Nha nhét thẻ vào tay Đỗ Duệ, kiêu ngạo “Tiền riêng của em!”. Cô lại thoải mái khoanh chân ngồi xuống “Ừm... trong đó chắc sẽ đủ thanh toán, anh cầm đi mua nhà”

Đỗ Duệ nhú mày “Tiền này ở đâu mà em có?”

“Tiết kiệm đó” Nhị Nha nói thản nhiên không hề để tâm “Mấy năm nay ông nội, mấy bác cho tiền mừng tuổi, tiền lương, mấy khoản làm thêm, còn có tiền đồ nữa, em đổi sang tệ để hết trong đó”

Đỗ Duệ không bao giờ nghĩ tới Nhị Nha lại có nhiều tiền như vậy! Nhất thời giật mình.

Trước giờ anh chỉ biết cô mê tiền, Đỗ Duệ còn rất bất mãn, có năm thấy cô lấy bao lì xì không ngượng tay thì giận sôi máu, lén lút mắng cô. Vì vậy hai anh em còn đánh nhau một trận.

Nhị Nha ngồi trong toilet khóc, ai kêu cũng không ra.

Ông nội che chở cháu gái, mắng Đỗ Duệ “Không có chuyện gì con chọc nó làm gì chứ? Tết nhất vui vẻ không được à?”

Đỗ Duệ bị mấy anh em lôi kéo, còn không tha mà vẫn mắng cho Nhị Nha “Con gái lớn như vậy rồi, em bao nhiêu tuổi? Thấy lì xì là lấy?”

Nhị Nha dậm chân từ WC lao ra “Anh quản em cái gì chứ! Bao lì xì là mấy bác tự nguyện cho, cũng không phải của anh, lý gì lại không cho em lấy!”

“Đúng rồi, Đỗ Duệ, chúng ta tự nguyện cho Nha Nha, trong nhà chỉ có một đứa con gái, không cho nó thì cho ai?” Bác hai kéo Nhị Nha, lại hào phóng lấy một chồng nhét cho cô “Đừng khóc, đi, ra cửa siêu thị mua kẹo hồ lô ăn”

Nhị Nha nắc lên, đi ngang Đỗ Duệ còn le lưỡi làm mặt xấu với anh. Đó là năm đầu tiên Hồ Duy về nhà họ Đỗ, năm ấy anh mới được điều về Nhận thành, đối với nhà họ Đỗ chưa hiểu nhiều, thấy đánh gà bay chó sủa trong lòng cực kỳ kinh ngạc.

Nhị Nha cầm nhiều tiền vậy đi nửa tiếng không thấy về, ông nội đứng trên

lầu lo lắng “Còn chưa về sao? Mấy đứa đi tìm coi”

Bác hai đang đánh mặt chược dưới lầu ngậm thuốc lá “Không cần, lớn như vậy còn có thể lạc đi đâu? Chắc thấy chỗ nào đông vui nên chưa về thôi”

Chỉ có Hồ Duy cầm áo khoác nói một câu “Con đi tìm xem...”

Lần đầu tiên tới nhà, anh ngồi không trong phòng cũng ngại.

Mở cửa đi không xa, thấy Nhị Nha mặc áo hồng ngồi trên bậc thang bên đường ăn kẹo hồ lô, bên chân còn một bao “Sao chưa về nhà?”

Nhị Nha ngửa đầu thấy là Hồ Duy, ngồi yên không nhúc nhích, vẻ tức giận “Không muốn về”

Hồ Duy cười, ngồi xuống bậc thang với cô “Có thể ở ngoài cả đêm à?”

“Ăn xong cái này rồi em về” Nhị Nha móc trong bao ra một xâu dừa cho Hồ Duy “Cho anh”

“Tôi không ăn, em ăn đi”

Nhị Nha cắn hồ lô chua ngọt, miệng hít hà ngon lành.

Một bao lì xì đỏ gấp hình con hạc đưa trước mặt Nhị Nha, Hồ Duy cười rạng rỡ với cô “Bên trong túi trái còn 1 cái, vào nhà đi, bên ngoài lạnh lắm”

Nhị Nha đỏ mặt “Em em em em em không cần tiền của anh!”

“Người khác đều lấy, vì sao không cần của tôi?”

“Năm nay anh mới lần đầu tiên tới nhà, mà bác ba đã cho em rồi... Trời ơi, dù sao cũng là không thể được!” Nhị Nha đẩy đẩy tay Hồ Duy lại.

Nhị Nha lấy tiền cũng tùy người, kiểu như hồi đi học xem tiểu thuyết kiếm hiệp Kim Dung, cái này muốn “Cướp giàu chia cho nghèo”, bác hai là nhà giàu, nhà giàu cho nhiều ít gì cô cũng không nường tay. Nhưng Hồ Duy không giống vậy, anh với cô không khác nhau lắm, cũng là người làm công ăn lương, hơn nữa vừa tới nhà đã thấy cô ầm ĩ vậy, Nhị Nha cũng rất khó xử.

Hồ Duy lấy bao lì xì nhét vào túi áo lông của cô, vừa lúc đó có người ra cửa gọi “Hồ Duy ơi! Tìm có được Nhị Nha không?”

“Tìm được rồi! Ở đây ạ!”

Giống như đối xử với cô em gái cưng, Hồ Duy vỗ ót cô “Mau lên, cầm đồ về nhà”

Nhị Nha xách bao kẹo hồ lô, chạy chậm đuổi theo “Anh Tiểu Hồ...! Chờ

em với”

Đó là khi Hồ Duy được điều tới Nhận thành lãnh tháng lương đầu tiên, chỉ chừa lại số lẻ, còn lại đưa Đỗ Hi mua đồ ăn tết, còn bao nhiêu tiền tất cả đều cho Nhị Nha. Bao lì xì là lúc ngồi nhàm chán trong phòng khách, lấy giấy đỏ dán trên mâm trái cây gấp hình con hạc. Anh ngồi gấp hạc, miệng cười cười. Nhớ cô ngồi khóc kinh thiên động địa trong WC.

Bao nhiêu tiền tích cóp hết năm này qua năm khác, mặc kệ ai hỏi cô, cô không nói dùng để làm gì. Thật ra nói đến cùng, chỉ có một câu.

Cho anh hai cô cưới vợ xài!

Nhà cô bác dậu hai có tính con buôn keo kiệt, khi Nhị Nha còn nhỏ vô tình bà buột miệng mà khiến cô nhóc Đỗ Oản ghi tạc trong lòng.

Nói thế này:

“Chị nói xem ba nuôi hai đứa nhỏ này, Đỗ Oản là con gái thì thôi không nói, tương lai Đỗ Duệ lớn lên cưới vợ, nhà này không phải cái gì cũng đưa hết cho nó sao!”

Nhị Nha vĩnh viễn không quên hình ảnh đó, bác dậu hai ôm bả vai đứng nói chuyện với bác dậu cả, lúc nói chuyện này thì chau mày, giọng đề rất thấp, cực kỳ giống như trong TV những người nói xấu người khác.

Từ đó về sau, Nhị Nha luôn nhớ kỹ những lời đó trong lòng, mỗi ngày ưu sầu như bà già. Đi ra ngoài chơi với mấy bạn nhỏ luôn nhặt nhanh mấy thứ rách nát về nhà, hôm nay là một cục gạch, ngày mai là một cây gỗ, để ở ban công lộn xộn.

Ông nội hỏi, Nhị Nha, con không có việc gì hay sao mà nhặt mấy thứ này về làm gì? Xây tổ chim à?

Nhị Nha ngồi chồm hồm sửa lại mấy thứ đó, lắc đầu, che miệng ghé vào tai Đỗ Kê Sơn nói nhỏ “Ông nội, con phải cho anh hai xây nhà cưới vợ!”

Lúc đó nghe xong chỉ thấy trẻ con ngây thơ đáng yêu, nhưng khi nằm yên tĩnh trên giường ngắm nghĩ, ông nội không biết cảm giác thế nào, không chừng có ai nói cái gì làm đứa bé này nghe được rồi.

Sau khi trưởng thành, tật xấu này của cô cũng không sửa.

Đỗ Duệ nắm chặt thẻ trong tay, muốn phồng tay!

Nhị Nha còn nói với anh “Anh ngốc hủ, anh về nhà, muốn vay của ông nội,

của bác cả bác hai đều không tốt! Muốn cho người ta sau lưng chọc cọt sống anh mà nói anh không có tiền đồ à! Anh xài tiền của em, ai cũng không nói được cái gì!”

Đỗ Duệ không thể tưởng tượng nổi “Mấy năm nay em... là dành dụm tiền cho anh?”

Nhị Nha gật đầu “Phải rồi, em thấy anh tiêu xài chi li, chắc là ở thành phố lớn thì chi phí sinh hoạt cao? Sau này cưới vợ chỗ cần xài tiền càng nhiều”

Đỗ Duệ đau đầu, anh không quan tâm chuyện ăn mặc, liều mạng dành dụm là vì sao? Đó là vì dành dụm tiền hồi môn cho cô!

Nhìn Nhị Nha nhìn mình ánh mắt hồn nhiên trong sáng, vẻ tươi cười rạng rỡ, Đỗ Duệ chỉ cảm thấy mắt mình nóng lên, ôm lấy em gái để cô dựa vào mình, tiếng nói khàn khàn “Anh không cần tiền của em, anh có”

Nhị Nha cũng không hé răng, lẳng lặng dựa vào vai Đỗ Duệ “Em biết anh có tiền, không phải muốn mua nhà sao, đừng để chị Trương Hình khinh thường nhà họ Đỗ chúng ta, đi vay mua nhà kia không tốt, công một gánh nợ rất khó chịu. Ở đây còn có một phần em để dành đưa bà ngoại lên viện dưỡng lão, nhưng mà không đợi em đón bà đi, bà đã đi rồi. Viện trưởng viện dưỡng lão an ủi em nói là bà ngoại không muốn em tiêu pha vì bà, phần tấm lòng này cũng có của bà”

Hai anh em ngồi yên lặng bên nhau, Nhị Nha nhìn đồng hồ trên tường, sốt ruột tiễn Đỗ Duệ đi. Đỗ Duệ nói, anh còn muốn ăn bữa trưa với em rồi mới đi. Nhị Nha xua tay, không ăn không ăn, em giảm cân, buổi chiều còn muốn học bài.

Đỗ Duệ bị Nhị Nha lừa đi rồi còn không yên tâm quay lại dặn dò Nhị Nha “Ăn cơm đúng giờ, đừng có giảm cân, buổi tối ngủ nhớ khóa cửa kỹ...”

Tiến Đỗ Duệ đi, Nhị Nha cười hi hi quay về, bác đầu trọc ôm mèo ghé vào cửa sổ gọi cô “Nhị Nha! Vừa rồi là gì của cháu?”

“Anh trai cháu!”

“Đang làm gì?”

“Làm nghiên cứu khoa học”

“Ô, lợi hại ha”

“Dĩ nhiên rồi, cả nhà cháu đều lợi hại”

“Thấy bộ dạng sốt ruột này của cháu, lát nữa bạn trai tới thăm hả?”

Nhị Nha sững lại “Sao bác biết?”

Bác đây là ai chứ, ở trong viện này nhìn Cù thành thay đổi 50, 60 năm “Ai dà, ta còn biết nhiều thứ lắm, ta biết cháu với bạn trai ở chung, gia đình cháu không đồng ý”

Nhị Nha thò lại gần, chống cằm năm bác đầu trọc lắc lắc “Vậy bác nói coi giờ làm sao?”

“Làm sao? Haha, cháu lại gần đây bác nói cho nghe”

Nhị Nha đưa tai tới gần, bác đầu trọc vừa định bày kế “Cháu phải gạo nấu thành...”

Chưa nói xong thì Hồ Duy vào tới.

Nhị Nha đang lén lút vội đứng thẳng lên, bác đầu trọc lên tiếng chào “Tới rồi à?”

Hồ Duy cười thân thiết, hôm nay anh mặc thường phục “Dạ!”

“Hôm nay không bận sao?”

“Dạ hôm nay trường được nghỉ”

“Mau vào phòng đi...” bác lui về định đóng cửa sổ, Nhị Nha thò tay ngăn lại “Bác chưa nói xong mà!”

Bác đầu trọc xua tay như đuổi gà “Chuyện này nói gì mà nói, phải dựa vào tự mình hiểu! Mau đi!”

Nhị Nha suy nghĩ lời bác chưa nói xong, đi theo Hồ Duy vào phòng, vừa vào Hồ Duy đã hỏi y như Đỗ Duệ “Có nước không?”

“Nước nóng hay lạnh?”

“Lạnh”

Nhị Nha tới tủ lạnh cầm bình nước cho anh, Hồ Duy vịn ra ngửa cổ uống nửa bình. Nhị Nha nhìn chăm chăm vào hầu kết anh đang nuốt lên nuốt xuống, liếm liếm môi “Sáng nay anh đi đâu?”

Hồ Duy cầm bình nước, lại uống nốt nửa bình còn lại “Không đi đâu, mới ra cửa”

Tới rồi thì hai người không thể ở trong phòng, Nhị Nha nghĩ đi ra ngoài đi dạo. Hồ Duy đồng ý, Nhị Nha muốn vào buồng thay đồ.

Đi vào trong đứng ở cửa, Nhị Nha nắm chốt cửa nhìn Hồ Duy, trong lòng

đấu tranh. Tiểu Hồ hơi ngơ ngác “Sao vậy? Lấy đồ gì hả?”

Nhị Nha nhìn anh, không nói gì mà đóng cửa buồng lại, cửa kia ngăn, bản lề đã long ra, không kín. Nhị Nha đưa lưng về phía cửa sột soạt cởi quần áo, sau giữa trưa, ánh mặt trời chiếu lên tấm lưng cô tinh tế, ở giữa là sợi dây áo ngực màu xanh đậm.

Trong phòng ngoài phòng đều hiểu rõ mà không nói ra, trầm lặng. Gần như đồng thời, hai người nhớ tới một việc. Tết âm lịch 2010, cũng là một cái liếc mắt kia!

Chính là một cái liếc mắt kia!

Liếc mắt một cái là tình, liếc mắt một cái là dục (vọng).

Liếc mắt một cái gây tai họa, liếc mắt một cái rước lấy họa, liếc mắt một cái là trầm luân.

Chương 37

Chương 37

Muốn nói hai người gieo mối nghiệt duyên, chính là bắt đầu từ cái liếc mắt vô tình kia.

Đêm 30, tiếng chuông giao thừa vang lên, ca hát chơi bời cũng xong rồi, mọi người lười biếng đứng lên về nhà. Trời đông giá rét, xe để bên ngoài đã đông lạnh, mấy thanh niên mặc áo ấm thật kỹ ra ngoài khởi động xe, mở điều hòa, hơi thở ra là làn khói trắng, gió thổi tới tay chân co cứng. Đỗ Hi ngồi trong xe với Hồ Duy chờ nhiệt độ trong xe ấm dần lên, đang ngồi, Đỗ Hi cho tay vào túi áo bông lấy ra một thứ, chép miệng “Con coi trí nhớ ba nè, sao lại quên cái này...”

“Cái gì ba?” Hồ Duy nghiêng đầu nhìn thoáng qua

“Mua cho ông nội cái giám sát nhịp tim, lúc trước ông nói tim đập nhanh, ba định đem về cho ông để quan sát, cái này sử dụng lúc ngủ”

“Chuyện nhỏ mà, con quay lại đưa” Hồ Duy lấy cái hộp nhỏ “Chỉ cái này thôi ạ?”

“Đúng rồi, ông nội lúc trước có mang rồi, ông biết cách xài”

Hồ Duy mở cửa xuống xe, mới bước ra một chân, Đỗ Hi nói “Thôi không thì hai hôm nữa ba lại mang về, chắc ông đi nghỉ rồi”

“Chắc chưa đâu...” Hồ Duy ngẩng nhìn lên lầu hai

“Thôi con mau đi đi, nhân lúc ông còn chưa ngủ”

Ai ngờ ông chân cứng nhanh vậy, trong nhà vừa đi thì ông lên lầu nói muốn nghỉ ngơi. Hồ Duy vào nhà, lầu một đã tắt đèn. Chỉ còn dì Triệu ở phòng bếp giặt giẻ lau, thấy Hồ Duy, bà hỏi nhỏ “Sao quay lại, quên đồ gì à?”

Hồ Duy cũng nhẹ tay nhẹ chân “Đưa thiết bị kiểm tra cho ông nội, ông ngủ rồi ạ?”

Dì Triệu nhìn lên lầu “Chắc chưa ngủ đâu, mới lên lầu, cháu lên đưa cho ông đi”

Vì vậy Hồ Duy nhẹ nhàng lên lầu hai, Quẹo vào cầu thang, ngang qua phòng Nhị Nha, đối diện là phòng ông nội, gõ cửa, Hồ Duy vận tay nắm đi vào phòng.

Nghe tiếng bước chân lên lầu, Nhị Nha còn tưởng dì Triệu lên, quần áo mới cởi ra một nửa đã chạy vội tới cạnh cửa thò đầu ra nhìn, hành lang trống không. Có thể là dì đưa thuốc vào phòng cho ông nội.

Nhị Nha khép hờ cửa, đưa lưng về phía cửa, cởi bỏ hai cái nút áo cuối cùng. Cô muốn tắm rửa rồi đi ngủ, nếu không sẽ cảm thấy không thoải mái. Cô biết dưới nhà mọi người đã đi hết rồi, trong nhà chỉ còn có hai người phụ nữ là cô và dì Triệu, trong lòng không hề đề phòng, Nhị Nha cởi đồ, lại cởi nút thắt lưng, ném đồ vào sọt ở góc phòng.

Hồ Duy đóng cửa phòng ông nội, từ bên trong đi ra, đi ngang qua phòng Nhị Nha, thấy cửa mở hé nên theo bản năng quay lại nhìn thoáng vào bên trong.

Liếc mắt một cái.

Cổ cao, vai gầy, lưng thon, mông tròn.

Liếc mắt một cái.

Đêm dài tuyết trắng, hàn lộ im lìm

Xuân sắc viễn khách, điểm tuyết câu hồn

Nghe tiếng chân từ xa truyền tới lần nữa, Nhị Nha vội cái áo xanh choàng lên người, vội vàng đẩy cửa ra, câu “dì Triệu...” chưa ra khỏi miệng đã đụng ngay Hồ Duy đang đứng ở cửa.

Bốn mắt nhìn nhau, khuấy lên ngàn đợt sóng, lại giống như một đêm tuyết ngừng rơi, vạn vật không tiếng động.

Cái áo khoác này che thật khéo léo.

Áo ngắn xanh biếc, áo lót xanh đen, bao bọc lấy da thịt con gái mềm mại.

Cái áo khoác này che thật diệu kỳ.

Hai vạt áo rũ hai bên sườn, dây hoa cát tường che khuất hai điểm trước ngực, chỉ chừa lại một mảng trắng nõn nà.

Nhị Nha thấy anh, không né.

Hồ Duy thấy cô, không tránh.

Hai người cứ đứng thẳng tắp nhìn nhau, nhìn đến Nhị Nha mặt nóng bừng, nhìn đến Tiểu Hồ cả người cứng đờ.

Một người đứng ngoài cửa, quần áo chỉnh tề, tóc cắt rất ngắn, chân dài eo thon.

Một người đứng bên trong cửa, quần áo khoác vội, tóc xõa tung, vẻ đẹp con gái đầy ma mị.

Ánh mắt hai người giao nhau, có dục vọng, có khát vọng, có thương thức, có không giống ban ngày, lộ ra diện mạo nguyên thủy nhất không cách nào che lấp.

Nếu thời gian lại kéo dài hơn một lát, lại chỉ như dài mấy chục giây.

Nhưng một tiếng cắt ngang, có người vịn lan can lên lầu “Hồ Duy ơi, ông nội ngủ rồi à?”

Hồ Duy quay đầu lại chưa kịp lên tiếng, cửa đã bị Nhị Nha đóng kín lại từ bên trong.

“Cháu lên thì chuẩn bị ngủ, thiết bị đã đeo cho ông rồi”

“Ừ, dì lên đưa xà phòng cho Nhị Nha” dì Triệu cười lên lầu, cầm một bánh xà phòng. Hồ Duy gật đầu với dì Triệu “Dì cũng nghỉ ngơi sớm đi, cháu về”

Bóng dáng kia giống như khi mới lên, trấn tĩnh tự nhiên mà đi xuống lầu.

“Anh muốn em, đúng không?” Nhị Nha ánh mắt chân thành trong sáng, trong đầu nhớ biện pháp bác đầu trọc dạy cô “Em biết, ngày đó ở nhà ông nội, em đã biết”

Tiểu Hồ bình thản, không lên tiếng tức là đồng ý.

Cô kéo tay anh đặt lên vai mình, đi xuống một tắc, chính là nơi sợi dây an toàn kia. Cô ôm anh, dán mặt vào ngực anh, thì thầm “Em đồng ý...”

“Em đồng ý, lúc nào em cũng đồng ý...”

Ba câu em đồng ý!

Nhị Nha nhớ anh ở phía trước ký túc xá là sân thể dục, đi về phía cửa chính là mảnh đất trống, anh cô đơn, tịch mịch biết bao nhiêu. Cô muốn làm bạn anh, an ủi anh, anh lớn như vậy làm sao lại không có nhu cầu. Nếu chịu đựng, sẽ khiến cơ thể ghen đến hỏng. Mỗi lần anh hôn cô đều như muốn

mạng người. Nhìn anh như người không có nhu cầu, không có dục vọng, như người thanh tâm quả dục, chỉ có tiếp xúc với anh mới biết rõ, là một người cứng rắn bề ngoài nhưng máu nóng chảy ào ạt bên trong. Là người có tình, là người có dục vọng, là một người có vị con người.

Tiểu Hồ yêu chiều vuốt tóc cô, vòng tay ôm lại cô sợ cô lạnh “Sao bỗng nhiên lại nhớ tới mà nói chuyện này?”

“Bác đầu trọc nói, có một số việc vẫn phải xuống tay cho tốt, đêm dài lắm mộng”

Hồ Duy gật khế “Ông già đó không có dạy chuyện gì tốt”

Nhị Nha cười khanh khách “Vậy rốt cuộc bác ấy nói có đúng không?”

“Thật ra là đúng”

Nhị Nha vui vẻ ngửa cổ lên “Vây?”

Hồ Duy cúi đầu, phối hợp hôn lên môi cô.

Con mèo lười tựa vào cửa sổ uể oải há miệng ngáp, cuộn thân thể lông bù xù của mình thành một cục. Bác đầu trọc ở trong phòng hét to “Lục bảo, mày đừng vội, chưa tới thời điểm đâu, chờ tới đầu xuân tao cũng kiếm cho mày một mối tốt”

Giường gỗ cũ bị đê vang lên kéo kẹt, hơi thở Hồ Duy nặng nề, oán giận bóp mặt Nhị Nha “Rốt cuộc hai chúng ta ai là người sốt ruột?” Hôm nay anh mặc thường phục, cổ áo bị cô mở ra, Nhị Nha nhìn chăm chăm cổ anh, liếm liếm môi nhào lên cắn. Đến khi hạ miệng thì lại không nỡ, Nhị Nha thay vì cắn lại nhẹ nhàng gặm một cái, gặm một cái lại thấy không đủ, dường như mình bị yếu thể nên lại cắn. Tiểu Hồ sống lưng tê dại, lập tức cắn ngược lại, cắn càng sâu, ác hơn, càng quyến luyến. Cắn tới Nhị Nha run rẩy cả người, đầu óc ngơ ngẩn.

Bàn tay Tiểu Hồ mơn trớn làn da cô không muốn rời, hơi dừng ở trước ngực, cuối cùng dùng sức, chống người ngồi dậy. Lấy cái áo Nhị Nha đang định thay mà chưa thay, mặc vào cho cô.

Nhị Nha sửng sờ, ấm ức ngồi dậy “Vây là trái điều lệnh?”

Tiểu Hồ nâng cằm cô lên sợ kéo khóa kẹp trúng cô, vỗ ót cô “Đứng lên, đi ra ngoài đi dạo. Ban ngày ban mặt ở trong phòng dễ bị ghen chết”

Nhị Nha ngang bướng quay đầu không thèm để ý tới anh.

Hơ, còn mang thù.

Anh nhần nại dỗ cô “Bây giờ không đúng thời điểm, hơn nữa, cũng không thể để em ở chỗ này mà ...”

Nhị Nha úp mặt vào ngực anh, cô ngồi, anh đứng, Tiểu Hồ lấy sợi dây buộc tóc ở đầu giường, cột tóc cho cô. Tay nắm mớ tóc đen nhánh, động tác vụng về mà buộc tóc gọn lại. Dẫn Nhị Nha ra cửa.

Nhị Nha nhanh mưa mà mau tạnh, rất nhanh đã vui vẻ trở lại. Hai người nắm tay đi trong ngõ nhỏ, mới đi được vài bước. Đỗ Duệ quay lại tìm chìa khóa vừa vặn bắt gặp.

Đỗ Duệ đi tới tàu điện ngầm mới sờ túi quần, phát hiện không có chìa khóa, chìa khóa quan trọng vì không chỉ là chìa khóa phòng ký túc xá mà còn chìa khóa văn phòng, ném mát thì rất phiền. Anh nghĩ cũng không đi đâu, có thể khi cởi áo khoác thì rơi trên sofa nhà Nhị Nha. Đi vội nên sắc mặt anh trắng bệch, bước chân vội vàng, vừa ngẩng đầu lên thì đụng phải đôi uyên ương nhỏ từ trong đi ra.

Hồ Duy phát hiện anh trước nhưng anh không hoảng hốt, còn thoải mái tự nhiên nắm tay Nhị Nha, cười sáng lạn tự tin “Anh!”

Nghe Hồ Duy gọi vậy, Đỗ Duệ sửng sốt, nhìn Nhị Nha, nhìn Hồ Duy “Em, em cũng tới thăm Nhị Nha?”

“Dạ phải”

“Hai người... muốn đi ra ngoài?”

“Dạ, ra ngoài đi dạo”

Đỗ Duệ không nghĩ nhiều! Chỉ là hai anh em, làm bạn đi ra ngoài ăn cơm.

Đỗ Duệ không để trong lòng, nhưng Nhị Nha thì rất sợ. Cô không lên tiếng mà lén hất tay Hồ Duy ra, nhưng cô đâu phải đối thủ của anh. Càng hất thì nắm càng chặt.

“Sao rồi, học bận không, trường được nghỉ à?”

Hồ Duy nói chuyện như đang nói chuyện nhà “Dạ, hôm nay được nghỉ”

“Không bận thì tốt, không thể mệt mỏi quá” Đỗ Duệ nói hai ba câu cho có lệ, sốt ruột nói với Nhị Nha “Mở cửa phòng em ra nhanh, xem chìa khóa anh có rớt bên trong đó không”

Vất vả mới có cơ hội thả tay ra, Nhị Nha thấp thỏm mở cửa cho Đỗ Duệ.

Đúng là chìa khóa rớt trên sofa. Đỗ Duệ xoa cái đầu đầy mồ hôi “Tìm được là được rồi, làm anh cứ sợ là ném đi đâu”

“Vậy anh đi về nhanh đi, coi chừng trễ chuyến” Nhị Nha quay người khóa cửa, không dám nhìn Đỗ Duệ.

Đỗ Duệ vẫn còn chìm đắm trong niềm vui tìm lại được đồ, đi cùng cô ra ngoài “Em với Hồ Duy định đi đâu hả?”

“...Không đi đâu, đi dạo loanh quanh thôi, tụi em ở Cù thành cũng chưa quen, đi xem thử”

“Cũng được, có Hồ Duy đi theo em thì anh còn yên tâm” Đỗ Duệ quan tâm nói Hồ Duy “Em với Nhị Nha ở bên ngoài chú ý an toàn, anh đi đây, có thời gian thì ghé trường thăm anh, ở đó gần cơ quan anh!”

Tiểu Hồ cười đến nếp nhăn đuôi mắt hiện rõ, y như đối với anh ruột “Dạ được, anh về đi chậm thôi, khi nào tới trường thì báo em, em đón anh!”

Đỗ Duệ xách túi đi xa còn vẫy vẫy tay với anh “Được, được!”

Đi ra khỏi ngõ nhỏ, trong lòng Đỗ Duệ tự nhiên rơi lộp bộp, sắc mặt dần trở nên không đúng. Lên tàu điện ngầm, Đỗ Duệ bắt đầu nhớ lại nhất cử nhất động của Nhị Nha khi đến Cù thành. Đem manh mối xâu chuỗi lại, Đỗ Duệ còn khẳng định gật gật đầu.

Chờ tới khi ngày nghỉ 11 về Nhạn thành, nhà họ Đỗ lại hoàn toàn là trời sập!

Ông lão nhà họ túm ngực, ngửa mặt lên trời mà gào, dấm ngực dậm chân.

Ông làm cái gì tạo nghiệt nha.

Con trai mới náo loạn vừa bình tĩnh lại.

Nay tới cháu đi theo quấy rầy!

Không có ngày yên ổn.

Chương 38

Chương 38

Trường cho nghỉ, Bùi Thuận Thuận cũng được nghỉ. Có ngày nghỉ chuyện thứ nhất Bùi Thuận Thuận nghĩ chính là muốn hẹn Hòa Tiểu Xuân đi chơi. Bác sĩ Tiểu Xuân đang viết bệnh án, nhận điện thoại Thuận Thuận thì dừng bút “Đi chơi? Đi chơi đâu?”

Thuận Thuận cười hì hì “Cô muốn đi đâu? Đại Liên? Sanya? Tìm chỗ nào có biển, có thể bơi, có thể ăn hải sản”.

Nghe tới bơi, lòng Tiểu Xuân mâu thuẫn, lên tiếng “Không đi! Nghỉ phép tôi không đi đâu hết!”

Thuận Thuận bị từ chối, cảm thương ngồi bậc thêm buồn bực. Anh gọi điện thoại cho Vệ Nhụy, Vệ Nhụy nghe từ đầu tới cuối, cười hề hề “Đáng đời cậu, làm gì cũng được trừ việc đi biển”.

“Tiểu Xuân không thích biển à?”

Vệ Nhụy đang ngân nga hát dừng lại, thuận miệng đáp bừa “Tiểu Xuân là con vịt cạn, không biết bơi, hồi nhỏ đi đập chứa nước thiếu chút nữa là chết đuối nên ghi hận rồi”

Thuận Thuận buồn bã mất mát.

Bùi Thuận Thuận trong xã hội được gọi là “dân 3 tốt”. Ba tốt chính là gia cảnh tốt, được dạy dỗ giáo dục tốt, bản thân tu dưỡng tốt. Ba Thuận Thuận từ những năm 90 từ chức nhân viên công vụ mà cùng bạn học lên rừng xuống biển buôn bán, hiện giờ làm giám đốc một công ty địa ốc. Mẹ Thuận Thuận là tiểu thư khuê các, được cha mẹ nâng niu trong lòng bàn tay. Mẹ Thuận Thuận từ nhỏ đã dạy anh: Con à, tương lai mẹ không mong gì khác, nếu con có thể theo bên quân đội hoặc là làm bác sĩ, mẹ đã rất vui.

Vì sao mẹ Thuận Thuận đối với hai nghề đó có cảm tình, thì phải nhắc tới

khi bà sắp sinh. Theo dự tính thì còn hơn một tuần nữa bà mới sinh, mẹ Thuận Thuận còn theo chị em đi làm tóc. Làm xong bà vui vẻ xách ví đi về, ai ngờ trời chuyển mưa, mưa to đổ ào ào xuống là bà trở tay không kịp. Một tiếng sấm vang lên, Bùi Thuận Thuận trong bụng giật mình đuổi người, đuổi tới mức vỡ cả ối mẹ anh. Mẹ Bùi hoảng hốt nhìn váy mình, sợ phát khóc. Chỗ bà núp mưa có một vụng gác bộ đội, bà đỡ bụng đi tới đó cầu cứu. Chiến sĩ gác chưa từng gặp cảnh này, vội chạy vào trong tìm đội trưởng, trong phòng ủa ra bốn năm chiến sĩ. Đội trưởng là người lớn nhất, tay nắm thành quyền, bình tĩnh “Dì, đừng lo, đừng lo, chúng tôi đưa dì đi bệnh viện!”. “Tiểu Lý, đi lấy xe mang tới đây!”

“Đội trưởng, không có thủ trưởng ở đây không lấy xe được”

“Mạng người quan trọng nhất, mau nghĩ cách đi!”

“Hay là... ở đây cách bệnh viện không xa lắm, dùng xe ba bánh được không?”

Mẹ Bùi nước ối chảy càng nhiều, bà càng khóc dữ dội.

Mấy chiến sĩ trẻ lòng nóng như lửa đốt, quyết định “Đi, tới căn tin đem xe ba bánh đẩy ra đây! Để dì lên đó trước”

Mẹ Bùi nước mắt nhòe nhoẹt còn cãi “Kêu dì cái gì mà dì, tôi mới 25 tuổi!”

“VẬY...” mấy người nhìn nhau, sửa lại “Chị! Cố gắng nằm yên!”

Cứ như vậy, ba chiến sĩ trẻ, một người đạp xe ba bánh, hai người che dù, che áo mưa cho mẹ Thuận Thuận, vội vã lao tới bệnh viện phụ sản.

Nằm trên giường sinh, bác sĩ kiểm tra ngẩng lên hỏi “Cổ tử cung mở, có muốn tự sinh không?”

Vốn đã dự tính ngày sinh, ai ngờ lại thay đổi thế này, mẹ Bùi Thuận Thuận anh dùng gật đầu “Sinh! Sinh ra sớm, sớm đỡ hàng!”. Sinh ra sớm thì sớm được mặc váy hoa bên Quảng Châu mới lưu hành. Chị Vương đồng nghiệp mẹ Thuận Thuận mặc một cái, mẹ Thuận Thuận ham mộ muốn chết.

Bên ngoài mây đen đầy trời, sấm vang âm ầm, trong phòng sinh trò chuyện nói cười, không khí thoải mái. Mẹ Thuận Thuận sinh đứa con này cực kỳ thoải mái. Bác sĩ vừa đỡ đẻ cho bà vừa hỏi “Nghĩ sẽ đặt tên con là gì chưa?”

Mẹ Thuận Thuận nắm tay y tá dùng sức rặn, bụng trầm xuống, bà thở một

hơi dài, phòng sinh vang lên tiếng khóc. “Nghĩ kỹ rồi, con trai hay gái đều gọi là Thuận Thuận!”

Bác sĩ cười tùm tùm đưa đứa bé con cho bà xem “Nhìn đi, con trai!”

Mẹ Thuận Thuận sờ gương mặt nhỏ bé, tay nhỏ xíu của con, nghĩ “Con ơi, mẹ mới trải qua một hồi sợ bóng sợ gió, sau này con nên thuận thuận lợi lợi, đừng làm mẹ phải lo lắng”.

Bùi Thuận Thuận được bác sĩ bọc cái khăn nhỏ ôm ra ngoài, ba chiến sĩ trẻ còn đứng chờ đi lên nhìn. Một đám thanh niên trẻ cẩn thận sờ sờ mặt Thuận Thuận cười ngây ngô, rồi đạp xe ba bánh đi mất.

Từ đó mẹ Thuận nhớ rất rõ những chiến sĩ tốt bụng đó, thường nói với Thuận Thuận “Nếu không có họ, có thể đã không có mẹ con mình...”

Lâu dần, nói tới lỗi tai Bùi Thuận Thuận muốn đóng kén. Anh nói cho có lệ “Sau này con đi làm lính, lại tìm cho mẹ một con dâu bác sĩ, mẹ thấy được không?”

Dường như vận mệnh khi sinh đã định sẵn, Thuận Thuận thực sự ứng với những lời đó, một đường thuận lợi đi học đại học, được chiêu mộ nhập ngũ, như ý nguyện của mẹ anh mặc màu áo lính. Nhập ngũ năm thứ ba, Bùi Thuận Thuận đi thăm vợ của chiến hữu sinh con, gặp được Hòa Tiểu Xuân. Tiểu Xuân đang ở trong phòng bệnh, mặc áo blouse trắng, cười vui cởi mở, một nụ cười rực rỡ lơ đãng nhìn anh, lại đi thẳng vào lòng anh.

Trùng hợp là ba mẹ Hòa Tiểu Xuân với ba mẹ chiến hữu Bùi Thuận Thuận là đồng nghiệp, quan hệ gần gũi, hơn nữa tính cách Tiểu Xuân sáng khoái, Thuận Thuận nhiệt tình nên rất nhanh trở thành bạn tốt.

Tối đó Bùi Thuận Thuận về nhà nằm trên giường sung sướng nghĩ, đúng là ý trời.

Quen biết một thời gian, Tiểu Xuân giới thiệu Thuận Thuận với Vệ Nhụy, sau đó ở Cù thành, ba người thành một nhóm. Ba người có một người trung gian tốt, đó chính là Vệ Nhụy.

Vệ Nhụy không ghét Thuận Thuận, phải nói là rất thích. Thích là vì ngoài việc Thuận Thuận có đầu óc thông minh cực kỳ, còn bởi vì Thuận Thuận có giáo dục, anh không lấy lòng bất kỳ ai quá đáng, cùng thân thiết, cùng chơi bời, nhưng luôn luôn bảo trì khoảng cách thích hợp.

Sau khi anh biết Vệ Nhụy và Tiểu Xuân không phải quan hệ người yêu, Thuận Thuận nói với Vệ Nhụy “Tôi thích Tiểu Xuân”.

Vệ Nhụy không bất ngờ “Tôi biết”. Anh vỗ vai Thuận Thuận, ý sâu xa “Tiểu Xuân là người đặc biệt, người bình thường không thích cô ấy, cô ấy không phải là người hiền lành gì”

“Là cô ấy...” Thuận Thuận rất chắc chắn. Một người trong phòng bệnh đối với một sinh mệnh mới chào đời cười tươi hơn hoa, làm sao lại không phải là một người lương thiện.

Thuận Thuận từ Vệ Nhụy biết khi còn bé Tiểu Xuân gặp tai nạn, lại từ Tiểu Xuân mà biết trong lòng cô có một người. Một người thế nào? Là người đã cứu cô, nhưng lại im hơi lặng tiếng biến mất.

Đúng lúc anh đến công tác ở Nhận thành, trước khi đi, lãnh đạo dặn anh đến đó hỏi thăm xem có ai là Hồ Duy, nếu có thì tìm cách hẹn ra nói chuyện, xem nhà anh ta có mấy người, có anh chị em gì không. Thuận Thuận giật mình, Hồ Duy? Người này nghe rất quen. Lãnh đạo cười nói có một người bạn nhờ ông giúp, cậu nhớ xem xét chuyện này giúp tôi.

Cảm xúc Thuận Thuận hỗn loạn, rốt cuộc nhớ tới cái tên này đã nghe ở đâu. Chính là người mà Tiểu Xuân đã nói rất nhiều lần, là người mà cô luôn tâm niệm trong lòng, người đã cứu cô ấy!

Vì vậy Thuận Thuận không nghĩ ra, vì sao Tiểu Xuân luôn cứ cố chấp với một người nhiều năm không gặp, mà cô đã quên mất Hồ Duy.

Thái độ Thuận Thuận với Hồ Duy cũng phức tạp... thích: anh ấy thông minh, chỉ số thông minh hơn người, môn lý toán của anh khi thi thì anh ta đứng thứ hai, chỉ kém người chuyên nghiệp là Khưu Dương một chút. Thuận Thuận. Thuận Thuận lật đi lật lại bài thi của Hồ Duy, đánh giá thành tích ưu tú vào hồ sơ Hồ Duy. Khó chịu: xuất thân anh ta bình thường, chỉ là một trợ lý ở đơn vị, bằng cấp không cao như anh, làm sao có thể so sánh được.

Bùi Thuận Thuận suy nghĩ rồi rảo đi về phía trước. Bỗng nhiên nghe tiếng xe ầm ầm bên tai, một chiếc siêu xe lướt ngang qua, tiếng động cơ ầm ỉ khiến Thuận Thuận cau mày, mắng thầm “Ngông nghênh vậy sớm muộn gì cũng có chuyện”.

Vừa nghĩ vậy thì nghe ầm một tiếng — chiếc xe thể thao màu xanh đỏ né không kịp nên đụng phải một người đi xe đạp. Người đi xe đạp bị bay ra một quãng, đụng vào thùng rác bên đường.

Nhị Nha đi phía trước suýt nữa tim nhảy khỏi ngực, che miệng nhìn. Cô tận mắt thấy tai nạn giao thông!

Người đi đường bắt đầu xúm lại xem người bị thương, ngã tư yên tĩnh bắt đầu rối loạn, mọi người tụ tập đông lại. Thuận Thuận từ ý thức trách nhiệm cũng theo bản năng đi qua, còn ra lệnh “Nhanh lên, ai đó báo cảnh sát đi, người anh em, người anh em, nhìn tôi này, còn tỉnh không? Có thể nghe tiếng tôi nói không?”

Cũng may là tuy bị đụng nhưng người này vẫn còn sống. Có người gọi xe cấp cứu, có người ở bên cạnh tức giận mắng “Cái xe kia thật khốn kiếp, đụng người ta rồi bỏ chạy, không dừng lại xem một chút...”

“Có ai thấy bảng số xe không? Tên khốn đó chạy nhanh quá”

“Chạy nhanh vậy ai mà nhìn kịp, để cảnh sát điều tra đi...”

Bỗng nhiên có hai giọng nói, một nam một nữ, cùng đọc ra một biển số xe. Mọi người ngạc nhiên. Thuận Thuận với Nhị Nha nhìn nhau, cực kỳ tò mò, trong lòng nghĩ, Ờ??

Bùi Thuận Thuận mỉm cười “Cô nhớ?”

Nhị Nha hỏi lại “Anh cũng nhớ?”

Bùi Thuận Thuận kiêu ngạo “Trí nhớ tôi tốt”

Nhị Nha cười hắc hắc “Chúng ta giống nhau, giống nhau”

Đợi đến lúc cảnh sát giao thông đến xử lý, Thuận Thuận với Nhị Nha là công dân tốt, cực kỳ phối hợp tường trình lại, báo biển số xe. Người bị thương đã đưa đi bệnh viện, mọi người xem chuyện xong cũng tản ra. Thuận Thuận vỗ tay sau lưng “Cô đi đâu?”

“Tìm chỗ ăn”. Hồ Duy về Nhạn thành, Nhị Nha có một mình lười nấu cơm, ra ngoài đi dạo.

“Trùng hợp, tôi cũng đi ăn cơm. Phía trước có mấy quán ăn ngon. Cô muốn ăn gì, tôi giới thiệu cho”

Nhị Nha nghiêm túc nghĩ “Ăn thịt, có thịt nướng không? Lẩu cũng được”

“Một người ăn không có gì ngon, đằng trước có quán kia, cô đi không?”

Hai người đứng ven đường nói chuyện, một chiếc Bentley màu đen dừng bên đường, cửa kính xe mở ra gọi “Thuận Thuận, cậu nói chuyện với ai đấy!”

Thuận Thuận là hẹn Vệ Nhuy trước, nói muốn tụ tập nhân ngày nghỉ trước khi hẹn với Tiểu Xuân bị từ chối.

Nhị Nha nheo mắt nhìn chiếc xe này, thấy quen quen, chờ tới khi nhìn thấy biển số xe thì tóc gáy dựng đứng lên.

Vệ Nhuy mặc đồ tây, áo sơ mi quần tây nghiêm túc bước xuống từ ghế lái, chào hỏi với Thuận Thuận. Bên ghế phụ lái cũng có một cô gái bước xuống. Tiểu Xuân tóc xoăn xinh đẹp, ý cười trong trẻo.

Thuận Thuận giải thích “Khi này ở đây có tai nạn, chúng tôi chứng kiến, mới nói chuyện với cảnh sát xong ra đây”.

Vệ Nhuy khóa xe dẫn Tiểu Xuân qua đường, miệng còn mắng “Tôi mới nói sao mà kẹt xe thế chứ”. Khi anh và Hòa Tiểu Xuân cùng bước lên bậc thang, đối diện với Bùi Thuận Thuận và Nhị Nha. Vệ Nhuy hô to “Đệt mợ” hoảng sợ chỉ tay vào Nhị Nha “Cô cô cô cô!”

Nhị Nha hất tay anh ra, đúng lý hợp tình “Chửi thề không lịch sự!”

Vệ tổng giám mấy hôm nay ở “khuê phòng” tỉnh dưỡng xong, lấy lại tinh thần mà tiến về cuộc sống về đêm, ai ngờ lại đụng phải sát tinh này.

Hình ảnh cực kỳ lạ lùng, Vệ Nhuy hoảng sợ, Tiểu Xuân nghi hoặc, Thuận Thuận mờ mịt. Chỉ có Nhị Nha bình tĩnh khoanh tay như một cán bộ kỳ cựu, ngây thơ bị đám người xấu vây quanh.

Chương 39

Chương 39

Hồ Duy về tới Nhạn thành là 5 giờ chiều, anh về không báo ai, đi thẳng về nhà Đỗ Kê Sơn. Dì Triệu mở cửa thấy anh thì nhảy dựng, Hồ Duy mỉm cười “Dì Triệu!”

“Trời đất ơi! Sao về mà không báo!” dì Triệu lôi Hồ Duy, gọi “Ông ơi, Hồ Duy trở về rồi!”

Đỗ Kê Sơn ở trong phòng đeo mắt kính tập ảnh, nghe tiếng kêu, gỡ kính lão đứng lên, đi đứng không nhanh nhẹn “Ai, ai trở về?”

“Hồ Duy!”

“Trời... đứa nhỏ này, về mà không gọi để đón” Đỗ Kê Sơn mặc áo mùa thu màu xám, áo trong cổ tròn, đi dép lê ra ngoài đón.

Ánh mắt đầu tiên mà Hồ Duy thấy là cảm giác ông rõ ràng già đi rất nhiều, tinh thần không tốt như trước kia. Trước kia trong nhà lúc nào cũng vô cùng náo nhiệt, không có việc gì thì cũng còn có Nhị Nha thường xuyên về kêu gào, bây giờ chỉ có mình ông cô đơn trong phòng, mắt không sáng rõ, túi mắt cũng sưng to.

“Ông nội, chỉ có mình ông ở nhà ạ?” Theo thường lệ thì trong nhà lúc này phải cực kỳ ồn ào vui vẻ.

Thấy Hồ Duy về, Đỗ Kê Sơn cực kỳ vui mừng, lôi tay anh vào trong phòng “Ba con, bác hai, bác cả đang trên đường về. Ban ngày ai cũng có việc. Trường con được nghỉ?”

“Dạ, nghỉ phép”

“Con ở Cù thành thế nào? Đến trường học có tốt không? Ở đâu?”

“Tốt hết ạ, chỉ còn mấy tháng là tốt nghiệp, nhanh thì cuối năm có thể về”

“Ai dà, vậy chờ con về” Đỗ Kê Sơn đỡ hai chân chậm rãi ngồi xuống, thở dài “Già rồi, đi đứng không nhanh nữa”

Hai người ngồi, hỏi thăm cuộc sống, việc học tập của Hồ Duy ở Cù thành, hỏi anh khi nào phải đi, biết anh có thể ở lại Nhạn thành nghỉ ngơi 2, 3 ngày, Đỗ Kê Sơn đem kính lão cất vào trong hộp, nói tới chuyện chính “Ba con...”

Hồ Duy nhìn ông, nghiêm túc lắng nghe. Ông cảm giác mình dùng từ không tốt, ho khan “Ông nói là bác ba Nhị Nha, có chuyện này không giấu diếm con, nó với bác sĩ Tiểu Tô định qua đợt này đi đăng ký kết hôn, không biết đã nói với con chưa, con có ý kiến gì thì nói với ông nội”

Hồ Duy có thể có ý kiến gì, chuyện này anh luôn luôn hy vọng. Hồ Duy cẩn thận lấy khăn lau nước trên khay trà, lau sạch sẽ rồi để khăn qua một bên, hết sức thẳng thắn thành thật “Ông nội, ba như vậy con rất vui”

“Con nói thật không?”

Hồ Duy cười khẽ “Dạ, nói thật”

“Tốt!” Đỗ Kê Sơn chụp lấy mu bàn tay Hồ Duy, “Nam tử hán nói một lời như đinh đóng cột, ông nội tin tưởng con”

“Sau này con có trở về hay tính toán sao với ba ruột con?”

“Con...”

Chưa nói xong thì nghe giọng bác hai từ ngoài cửa vọng vào “Ba! Ba coi con mang đến cho ba cái gì đây?”

Hồ Duy nhìn ra cửa, đứng lên “Bác hai!”

Đỗ Cam sững sốt, nhìn ba mình, lại nhìn Hồ Duy, lập tức sang sảng đánh vỡ cục diện bế tắc “Trời, thằng nhóc, trở lại rồi à! Thế nào? Cù thành ở có thoải mái không? Lần trước bác hai đánh con một cái, còn ghi hận ta không?”

“Chuyện nhỏ mà, căn bản cũng không nhớ trong lòng”

Đỗ Cam cuối cùng cũng ra vẻ người lớn thái độ khoan dung “Ta biết cháu ta lòng dạ không hẹp hòi, hôm nay cháu về ta vui, buổi tối uống mấy ly?”

Tiểu Hồ thản nhiên đứng đó, nhàn nhạt đáp lời.

Theo sau Đỗ Cam là Đỗ Hi, hôm nay Tô Nhiên trực ở bệnh viện nên ông tới một mình. Ở cửa cởi áo khoác, nghe trong phòng có giọng giống Hồ

Duy, vừa thay giày xong thì thấy, Hồ Duy lúc này mới cười thật sự cởi mở sáng lạn “Ba!”

Một giây trước trong phòng còn lạnh lẽo, giây tiếp theo đã náo nhiệt lên.

Vẫn là có người thì tốt mà, Đỗ Kê Sơn đã rất lâu không thoải mái trong lòng như thế này, ngồi vây quanh nhau, ông không nói mà cười hề hề nắm tay lại nhìn cái này, đánh giá cái kia, bỗng nhiên kinh ngạc phát hiện thì ra không khí trong nhà vẫn luôn luôn là do Hồ Duy ảnh hưởng.

Có anh thì không khí vui vẻ hòa thuận.

Không có anh thì cho dù ai đến vẫn cứ cảm giác không khí trầm lặng, cả nhà như bao phủ một tầng tối tăm.

“Ba, cùng ly một cái” có người giơ ly lên muốn cùng với ông, Đỗ Kê Sơn hoàn hồn, thở một hơi dài. Không biết mình còn sống đến bao nhiêu năm nữa, lúc sống có thể có người vây quanh, bình thản sống quãng đời còn lại, cũng là chuyện may mắn.

Cơm chiều đang ăn được một nửa thì Đỗ Duệ dẫn Trương Hinh đến. Cháu dâu lần đầu tiên đến nhà, mọi sự tập trung chú ý đều ở trên người họ. Hai người đi xe lửa về, mang theo bao lớn bao nhỏ quà, rửa tay ngồi xuống bàn. Đỗ Duệ ngồi đối diện Hồ Duy, gật đầu với anh “Hồ Duy về rồi à?”

Đỗ Kê Sơn hỏi “Hai đứa chưa gặp nhau nữa hả? Đỗ Duệ, con làm anh, ông nói với con, em trai em gái đều ở Cù thành, con phải đi thăm chúng nó”

“Gặp rồi ông, lần trước đi thăm Nhị Nha vừa lúc gặp Hồ Duy ở đó, nói mấy câu rồi vội về nhà đây”. Đỗ Duệ kéo ghế dựa ra ngồi, giọng điềm đạm, anh đối với người ngoài là như vậy, không ai thấy gì bất thường.

Mọi người hỏi chuyện Đỗ Duệ với Trương Hinh, Trương Hinh khác với những cô gái trẻ, do giáo dục và tính chất công việc nên nói chuyện, làm việc điềm tĩnh, đoan trang ngồi đó, khí chất hơi giống vợ bác cả Đỗ Kính. Ít nhất Đỗ Kê Sơn hài lòng. Nhìn thấy Đỗ Duệ và Trương Hinh, như nhìn thấy Tiểu Mẫn và con dâu. Đã đưa đến nhà thì chuyện hôn nhân phải nhắc tới. Đỗ Duệ đem những ý đã nói với Nhị Nha nói lại với người nhà lần nữa, mọi người tỏ vẻ đồng ý.

“Nhà thì trễ nhất tháng 11 có thể phê duyệt, tính thời gian sửa sang, đầu xuân chắc chắn có thể chuyển vào ở. Nhị Nha ở Cù thành, nếu con bé

muốn...” Đỗ Duệ nhìn Trương Hình cười “Để cho con bé qua ở với tụi con. Trương Hình cũng nói cô ấy thích Nhị Nha, trong nhà nhiều người càng vui”

Đỗ Kê Sơn không đồng ý, lắc đầu “Các con tự sắp xếp dọn qua, Nhị Nha ông tự có tính toán, cháu gái ông ông biết, cái gì cũng thích chuyện mới mẻ, ở Cù thành chơi đã sớm muộn gì cũng trở về đây với ông”. “Hơn nữa nó là con gái, đi theo ở chung với các con không tiện, nó không được thoải mái”.

Ông tuy tuổi cao nhưng sáng mắt sáng lòng, đã sớm sắp xếp ổn thỏa cho hai đứa trẻ không cha không mẹ này. Đỗ Duệ là con trai, sớm muộn gì cũng phải ra ngoài, để cho anh một phần để anh cưới vợ. Nhị Nha là con gái, kết hôn không sợ muộn, một người ăn no cả nhà không đói bụng, cho cô một phòng làm nơi ở, gió không tới mặt mưa không tới đầu, vậy là yên tâm rồi. Đỗ Duệ nhìn chăm chăm Hồ Duy, nâng tay đẩy gọng kính, nói ý ở ngoài lời “Ông nội, chỉ sợ là cháu gái ông nội bên ngoài chơi đã không định sẽ về đâu”

Hồ Duy không hề gợn sóng, không sợ hãi không kiêu ngạo, không nịnh nọt nhìn lại, còn cười cười. Đỗ Duệ là cái hủ nút, da mặt mỏng, làm sao là đối thủ của Hồ Duy, nhìn mấy lần mà lại như anh là người đem em gái người ta đi mất, lại chột dạ dời mắt đi nơi khác.

Đỗ Kê Sơn không biết gì nên khoát tay “Không có khả năng, em gái con con còn không biết? Mấy hôm nữa túi tiền rỗng thì lại gào khóc thảm thiết gọi điện thoại cho ông, còn bắt ông trả tiền đi lại cho nó nữa. Con bé nói muốn đi học con cũng tin, đều là gạt người thôi”

Cả nhà cười haha, bác dậu hai hỏi “Đỗ Duệ, giá nhà ở Cù thành thế nào? Có tốt không? Bác cũng mua cho con trai một căn”

“Không có lợi lắm, ở khu vực tốt thì giá rất cao, cháu với Trương Hình là do bên cơ quan có chính sách ưu đãi, ở vòng 3 thành phố”

Hỏi giá nhà xong, bác dậu hai bỗng nhiên hỏi hận muốn căn lầu, hận chính mình tự đào hố chôn mình. Nhà này cháu trai muốn cưới vợ, mặc kệ là ông nội hay mấy bác, dù sao cũng phải ra vẻ chứ? Dựa theo tính cách ngốc nghếch của ông chồng nhà bà thì dễ gì mà không vỗ ngực đồng ý?

Đúng là vậy!

Đỗ Cam lên tiếng “Đỗ Duệ, mua nhà thì chọn khu vực tập trung đông đúc mà mua, đừng mua ngoại thành, bác hai cho con!”

Bác dâu hai bí mặt đá ông một cái. Đỗ Cam sừng sốt “Bà đá tôi làm gì?”

Bác dâu hai mặt nửa đỏ nửa trắng, chỉ có thể cười khò lấp “Ba còn ở đây, làm gì tới phần ông!”

Cả nhà ai cũng biết bà là người thế nào, Đỗ Kê Sơn ngồi im nghe không tỏ thái độ. Đỗ Duệ lại không ngồi yên “Không cần, lần này kết hôn cháu không cần phô trương, cháu với Trương Hình hiện đã đủ đóng đợt đầu, vay cũng không nhiều, tấm lòng bác hai cháu nhận, nhưng là đàn ông, nuôi gia đình sống tạm cháu vẫn có thể tự mình lo liệu được”

Đỗ Cam bật ngón tay cái với anh “Có khả năng hơn em trai cháu!”

Ăn xong, Đỗ Hi tìm chỗ vắng người trong nhà, vẫy tay với Hồ Duy, cha con hơn 3 tháng không gặp, Đỗ Hi thật sự nhớ anh. Hồ Duy đi qua, tay bưng một ly nước “Sức khỏe ba tốt hơn chút nào không?”

Đỗ Hi nhận lấy chỉ ghế đối diện cho anh ngồi “Tốt hơn nhiều, hiện tại không khác gì so với trước. Ba thấy con còn đen hơn trước hả?”

“Dạ, phơi nắng trong núi mà sao trắng được”

Đỗ Hi cười “Đen cũng tốt, nhìn khỏe mạnh”. “Con... đi Cù thành có thăm ba con?”

Hồ Duy ngừng một lát, anh không muốn nói với Đỗ Hi chuyện này, mà không nói, tâm tư ông mãi cảm lại càng khó chịu, rõ ràng thẳng thắn “Gặp hai lần, tới nhà ông ấy ngồi một lát”

“Ừm, ông ấy bây giờ thế nào? Sức khỏe cũng tốt?”

“Dạ tốt”

Ban đầu, Đỗ Hi rất khó chấp nhận việc Nhạc Tiểu Bằng tồn tại, càng không cách nào chấp nhận chuyện Hồ Duy đi Cù thành, sau một trận bệnh nặng, Đỗ Hi đã thông suốt rất nhiều chuyện. Nhất là lần này Hồ Duy im lặng trở về Nhạn thành, Đỗ Hi như thấy tảng đá trong lòng rơi xuống. Quên đi, quên đi. Cần gì biết anh nhận người nào, một người cho sinh mệnh, một người bầu bạn. Hồ Duy là người trọng tình trọng nghĩa, tội gì mà mình phải sống đau khổ, tra tấn tinh thần đứa nhỏ đáng thương này. Chỉ cần nó có thể sống

vui vẻ là được rồi, vậy là đã quá đủ.

“Con nghe ông nội nói ba với bác sĩ Tô muốn đi đăng ký?”

Đỗ Hi mặt già đỏ lên “Ông nội con miệng cũng rộng quá...”

“Có gì mà ba ngại, ba mới có bao nhiêu tuổi, còn chưa bằng Yuhi Kurenai, chỉ là kết hôn muộn” Hồ Duy rất ít khi nói đùa với Đỗ Hi, hai người ở chung đều thường là nghiêm túc im lặng, giống như con cháu tôn kính người lớn. Nghe bị gheo vậy, Đỗ Hi cứng đờ người rồi lập tức thoái mái “Đi Cù thành 3 tháng, dám đùa với ba vậy à. Hồ Duy, có phải con đã biết chuyện của ba với Tiểu Tô trước?”

Hồ Duy cong cong mắt “À, biết một chút”

Hèn gì! Đỗ Hi phải sớm nghĩ ra, anh đã 27 tuổi, còn chuyện gì mà nhìn không hiểu, việc gì mà trong lòng không thấy, ông không nên coi anh như đứa trẻ con.

“Ba...” một tiếng gọi như mở rộng cửa lòng, sáng khoái mà gọi Ba!

“Ừ” Một tiếng như trút được gánh nặng, thật tình thật ý trả lời!

“Buổi tối theo ba về nhà ở?”

“Không được rồi, con nói với ông nội ở đây với ông”

Đỗ Hi hơi thất vọng, nhưng mà Tô Nhiên hết ca về đó thì cũng không tiện.

“Vậy đi đi...Nhị Nha không có nhà, ông nội cũng buồn”

Hiện giờ Đỗ Kê Sơn không cô đơn tịch mịch, lòng ông đang tràn đầy vui mừng, cháu trai chuẩn bị có việc vui, cả đầu ông giờ là kế hoạch sắp xếp thế nào. Ông gọi Đỗ Duệ vào phòng, hỏi anh đãi nhà gái thế nào, sắp tới tiền mua nhà thế nào, kinh tế tính toán ra sao, nói tới nói lui một đồng chuyện, ông dụi mắt, cũng mệt mỏi “Được rồi, con cháu có phúc của con cháu, các con chọn bạn đời thế nào là quyết định của mình, ông đã sớm trông ngóng con có ngày này”. Ông lấy ra một quyển sổ tiết kiệm, đưa cho cháu trai “Bên trong này là để dành cho con, nên dùng thế nào, thì tự sắp xếp, ông nội không cần biết”

Đỗ Duệ cúi đầu nhìn thấy sổ tiết kiệm chỉ có định kỳ gửi vào mà không hề lấy ra, anh trả lại “Ông nội, con không cần đâu, tiền này ông giữ dưỡng già, hoặc là... ông giữ phần này lại, sau này cho Nhị Nha đi”

Đỗ Kê Sơn bất ngờ nắm chặt sổ tiết kiệm, không hiểu “Đây là sao?”

Đỗ Duệ nghĩ tới em gái, nhả mồm cười “Nhị Nha cũng đưa cho con một ít, ông cũng biết tính khí nó thế nào rồi, con không lấy thì nó không thể vượt qua cái gút mắc trong lòng này được”

Đỗ Kê Sơn hiểu ra, ngồi lặng một lúc lâu không nói gì, chỉ cất sổ tiết kiệm vào trong ngăn kéo, để Đỗ Duệ đi ra ngoài.

Lúa Lúa con Đỗ Vĩ ngày may đi khám sức khỏe định kỳ, bệnh viện gần nhà ông, đi sớm thì tốt hơn mà ba mẹ thẳng bé lại đi tiếp khách không biết bao giờ về nên vợ chồng bác cả bàn bạc rồi đem thẳng bé về gửi nhà ông, ngày mai Đỗ Vĩ tới đón. Đỗ Kê Sơn rất thương đứa cháu cố này, đi theo mân mê sờ nắn nó, bảo đảm với vợ chồng bác cả “Yên tâm đi, ở với ba không sao mà”. Căn phòng to vậy giờ chỉ còn Đỗ Kê Sơn, Hồ Duy và cục cưng một tuổi. Đỗ Kê Sơn buồn bã chép miệng “Trước kia trong nhà một đồng con trai, vất vả mới có được Nhị Nha, bây giờ già rồi mà con bé còn chạy mất”. Ông nội nhớ cháu gái, cô đơn chấp tay sau lưng đi lên lầu.

Đỗ Duệ và Trương Hình ở khách sạn, hai người đi nhờ xe bác hai một đoạn đến trạm xe buýt, trên đường vừa đi vừa tán gẫu “Trong nhà người thân rất nhiệt tình, nhất là bác hai”

Đỗ Duệ cười cười “Nhiều người vậy chắc em phát sợ hả?”

“Đúng là có chút” Trương Hình ngượng ngùng cười “Ba bác của anh, mỗi người một tính cách”. Trương Hình luôn cho rằng gia đình Đỗ Duệ cũng gần giống gia đình mình, tương đối khó khăn, nếu không ở cơ quan anh sẽ không ăn tiêu tiết kiệm như vậy. Ai ngờ đến mới biết trong nhà ngoài anh ra thì cuộc sống mỗi người đều khá tốt, điều kiện kinh tế không phải nói là giàu có nhưng cũng không tệ. Trương Hình vẫn ấn tượng rất lớn với việc muốn cho tiền mua nhà cưới của bác hai “Bác hai là làm buôn bán?”

Đỗ Duệ nắm tay Trương Hình, hai người đi chậm rì “Ừ, nhập khẩu mua bán đồ dụng cụ gia đình, trong ba bác thì điều kiện của bác ấy tốt nhất. Học hành không cao, nói chuyện thẳng thắn, không vừa ý thì nói ngay nhưng không có ý xấu”. Đi thêm một đoạn, Đỗ Duệ cảm thấy ngực như nghẹn lại, anh không phải là người hay giấu diếm “Trương Hình, anh biết em muốn nói gì, em cũng biết ba mẹ anh mất sớm, anh chỉ có một đứa em gái, người trong nhà nuôi anh với em gái lớn lên cũng không dễ dàng gì, từ lúc anh

đến trường là họ nuôi anh, anh học nghiên cứu sinh với tiến sĩ gần như là tiền của bác hai, sau khi anh có việc làm mọi người cũng không muốn một đồng tiền của anh hồi đáp, nói tình thân của nhà họ Đỗ chúng ta tốt là không sai, mấy bác nhìn anh mất cha mẹ nên đối xử tốt với anh ngoài mặt cũng được, tội nghiệp anh với em gái cũng được, nhưng mà nói cho cùng vẫn là nhân tình. Anh không thể tới chuyện cưới vợ cũng phải nhờ họ giúp đỡ. Huống chi anh hiện giờ có điều kiện, vẫn đủ hai chúng ta sống”

Trương Hình không ngờ Đỗ Duệ nhìn ra tâm tư của bản thân, cực kỳ xấu hổ “Em, em, em không phải ý đó. Anh biết em không phải là người vì điều kiện mà đến với anh, chúng ta là đồng nghiệp nhiều năm như vậy, em coi trọng anh tiết kiệm, đối với tương lai của mình có kế hoạch rõ ràng để cùng nhau sống tốt” Giọng Trương Hình vội vàng “Nếu muốn điều kiện tốt thì còn nhiều người tốt hơn anh...”

Đỗ Duệ áy náy gật đầu “Anh biết, em cũng đừng nghĩ nhiều, anh biết em thật lòng với anh, nhưng anh muốn đem chuyện nhà mình nói với em cho rõ ràng”.

Trương Hình vẻ mặt nghiêm túc nhìn anh, Đỗ Duệ cực kỳ hồi hộp, nhìn lại, Trương Hình bật cười, lấy tay gõ nhẹ đầu Đỗ Duệ “Đồ ngốc”

Hai người lại nắm tay đi về phía trước, Trương Hình thở dài “Em thấy trong nhà họ Đỗ, trừ anh ngốc ra thì còn lại đều là người thông minh”

“Em khen hay là bêu xấu anh?”

“Khen anh”

“Sao em thấy lần này anh về nhà không được vui lắm?”

Đỗ Duệ nắm tay Trương Hình hơi siết chặt lại “Sao mà vui được, hôm nay người ngồi đối diện anh em thấy không?”

“Hồ Duy, em nhớ là con riêng bác ba, lần trước anh với Nhị Nha ăn cơm có nhắc tới. Hình như đang tham gia quân ngũ?” Trương Hình rất có ấn tượng với Hồ Duy. Lúc ăn cơm anh nói rất ít nhưng rất chú ý chăm sóc ông nội

“Haizz...” Đỗ Duệ thở dài buồn rầu “Nhị Nha cùng với nó”

“Hả?!”

Hồ Duy ngồi một mình ở phòng khách một lúc lâu, hạ quyết tâm, hai tay chống lên ghế sofa đứng lên, đi lên lầu hai. Đỗ Kê Sơn đang ở trong thư

phòng coi lại mấy sổ tiết kiệm mấy năm nay của mình, trong lòng tính toán phân chia thế nào, đang phân tâm thì Hồ Duy gõ cửa, ông theo bản năng cất hết sổ tiết kiệm vào ngăn kéo “Sao đó?”

“Ông nội, có rảnh không con tâm sự với ông?”

Đúng là chuyện khó có được, Đỗ Kê Sơn cao hứng vẫy tay “Vào đi, tới đây ngồi xuống nói”. Ông cho là trong công tác Hồ Duy có gì khó xử, hoặc là chuyện gì với Đỗ Hi, chuẩn bị tư thế lắng nghe, cực kỳ hoan nghênh. Ai ngờ Hồ Duy căn bản không phải tìm Đỗ Kê Sơn tâm sự. Anh là lấy khí thế đời non lấp bể, sét đánh không kịp che tai mà nói chuyện với người quan trọng nhất. Ông chau mặt đối mặt. Hồ Duy nói “Ông nội, con có bạn gái”

“Hả?” Đỗ Kê Sơn ngạc nhiên nhưng mà thật sự vui mừng “Là quen ở Cù thành?”

“Dạ không, quen từ Nhạn thành”

Đó có thể là ai? Đỗ Kê Sơn nhú mày đoán “Là đồng nghiệp ở cơ quan con? Hay là bạn học?”

“Dạ không phải” Hồ Duy cười khẽ “Do con tự quen biết”

Đỗ Kê Sơn ừm một tiếng, tiếp tục tìm hiểu “Bao lớn rồi, làm công việc gì?”

“Nhỏ hơn con một chút, bây giờ chưa có công việc thích hợp”

“Chưa có công việc không quan trọng, bây giờ công việc trong xã hội khó tìm, từ từ tìm, không thể nóng vội” Đỗ Kê Sơn rất hiểu những người trẻ tuổi “Bây giờ phát triển tới mức nào rồi? Định đưa về nhà cho ông nội nhìn xem à?”

“Dạ phải, nhưng mà không gấp được, con lo trong gia đình cô ấy không đồng ý” Tiểu Hồ quý quyết làm ra vẻ mặt lo lắng buồn bã nói chuyện với ông nội, dần dần đưa ông vào hố! “Cô ấy không có cha mẹ bên mình, trong nhà chỉ có một người lớn quyết định, còn con thì một người quân nhân, điều kiện cũng không phải là tốt...”

“Haizz, không thể nói vậy, ai nói điều kiện của con không tốt chứ” Đỗ Kê Sơn không vừa lòng phản bác “Con được kế thừa ưu điểm của mẹ con, lớn lên đường đường chính chính, lại được rèn luyện trong quân đội, đã học đại học, công tác thu nhập ổn định, ông nội nếu có con gái sẽ muốn gả cho con, trong nhà con bé sao mà không đồng ý?” Đỗ Kê Sơn thật sự đem chuyện

này để trong lòng, rất lo lắng “Không lẽ giống như cô gái lần trước, ghét bỏ con?”

Không có lý do gì nha, nhà anh tình huống có phức tạp chút nhưng cũng không phải không có bản lĩnh. Nói tới người lớn, Đỗ Kê Sơn là kỹ sư, giáo sư đại học; nói thế hệ này thì có hai người ba, nhưng mà chưa người nào làm cho anh mất mặt. Huống chi ba ruột anh ở Cù thành là người có tiếng tăm lừng lẫy. “Cô ấy theo con là cần điều kiện gì? Nếu con thật sự chắc chắn, thích người ta, thì ông nội với ba con thương lượng làm cho, khẳng định là làm được cho con”. Đỗ Duệ là cháu trai, Hồ Duy cũng là cháu trai. Đỗ Kê Sơn cho là anh thấy Đỗ Duệ muốn kết hôn nên cũng nôn nao. Tốt tốt tốt, đưa này kết hôn rồi tới đưa kia, đem hết đám con trai này cưới gả ra ngoài, chỉ chừa lại mình cục vàng Nhị Nha bên ông, càng bớt lo.

“Không phải là đưa điều kiện gì, vậy đi, lần khác ông ra mặt giúp con, gặp mặt thì nói với người nhà cô ấy mấy lời hay giúp con”

“Không thành vấn đề, ông nội có thể giúp con làm việc mà còn lo gì không thành?” Đỗ Kê Sơn mở nắp tách trà, nhấp hớp nước trà, nhìn lên hỏi “Cô bé đó gọi là gì? Trong nhà có mấy người”

“Dạ tên Đỗ Oản”

“À...” ông tinh tế thưởng thức tên cô gái đó, cùng họ với ông, Đỗ Oản, nghe rất thanh tú, nhưng mà có chút quen tai. Đỗ Oản. Đỗ — Oản — một ngụm trà phun ra, lá trà xanh dính bên môi Đỗ Kê Sơn, ông phun phì phì hai tiếng, đứng lên nắm chặt ngực “Con bé kêu là gì?” “Biến! Cút ra!”

Tiểu Hồ bị ông đuổi cổ ra, còn đứng ở cửa thò cổ vào thương lượng “Ông nội, khi này ông mới nói không phải sao, cho con làm con rể ông đều đồng ý mà! Con không có yêu cầu khác, ông không có con gái, cháu gái con cũng có thể chấp nhận, thật sự không được thì con ở rể!”

Đỗ Kê Sơn trong phòng tức tối dậm chân “Hồ Duy, ta nói cho cái thằng nhóc con! Hôm nay không cho con ngủ trong phòng Nhị Nha! Đi xuống lầu, ngủ sofa!”.

Người đã hơn tám mươi tuổi, giận chỉ biết đi lòng vòng quanh phòng, miệng lẩm bẩm. Không chút lưu ý ông lại nuôi dưỡng tên vương bát đê con, dám có ý đồ với Nhị Nha, buổi tối ăn cơm nhà ta còn dòm ngó cháu

gái ta! Đây là cái hành vi gì, đây là dẫn sói vào nhà đó! Ông càng mắng càng xa, liên quan tới thằng con thứ ba không có tiền đồ kia cũng mắng luôn. Lúc trước không nên cưới Hồ Tiểu Phong, cưới tới cưới lui, làm ra một đoạn duyên oan nghiệt, còn để lại tên nhóc khốn kiếp kia ở bên người. Khi nào thì nó có ý với Nhị Nha vậy ông cũng không hề hay biết. Nhớ tới Hồ Tiểu Phong, ông ngẩng đầu nhìn lên bức tường treo ảnh gia đình. Bỗng nhiên người như cà tím bị sương, ủ rũ. Trong ảnh Hồ Tiểu Phong mặc áo đầm xanh nhạt, ý cười trong trẻo kề bên Đỗ Hi. Ông nhớ bà khi mới gả tới nhà, bà đối với ông luôn cẩn thận chăm sóc. Bà đưa Nhị Nha mới từ thị trấn về đi dạo siêu thị, mua đồ ăn cho con bé, mua đồ đẹp, Nhị Nha ngọt ngào gọi bà là “mẹ ba”, lúc đó ông đã rớt nước mắt nghĩ, khi nào Nha Nha có người mẹ thực sự như vậy, ông chết cũng nhắm mắt được.

Nhìn một hồi, Đỗ Kê Sơn run rẩy ngồi xuống, lấy đồ trong ngăn tủ ra. Một vật hình vuông được bao bọc kỹ lại bằng vải bố, mở tấm vải bố ra là một giấy chứng nhận kết hôn. Trong ảnh là ảnh chụp đôi vợ chồng trẻ, nhìn thật kỹ, nam tuấn tú lịch sự, tướng tá cao đẹp, nữ mặt mày dịu dàng, xinh đẹp động lòng người. Đúng là ảnh của cha mẹ Đỗ Duệ, Nhị Nha. Đỗ Kê Sơn ôm khung hình vào lòng, áp lên ngực mình thở một hơi dài, đè nén cảm xúc của mình, nhớ nhung. Tiểu Mãn à... Tiểu Mãn...

Hồ Duy bị đuổi ta, nghe hành lang có tiếng động lạ nên theo tìm tới phòng ngủ Đỗ Kê Sơn, phát hiện Lúa Lúa đã tỉnh. Cậu bé khỏe mạnh kháu khỉnh đứng trong giường nhỏ, cái chân ngắn bỏ ra ngoài muốn đi. Khuôn mặt mới tỉnh ngủ hồng hồng, mặc quần áo sợi bông, tóc lộn xộn, Hồ Duy cười đi qua vuốt tóc Lúa Lúa, cúi người nhìn cậu bé “Con muốn đi làm gì?”

Lúa Lúa không lạ với Hồ Duy, cậu biết anh. Nhếch miệng, đưa tay cho Hồ Duy ôm. Hồ Duy ôm cậu, Lúa Lúa lại cứ đuổi chân, Hồ Duy nghiêng đầu thăm dò “Muốn đi tiểu hả?”. Lúa Lúa không nhin được. Hồ Duy vác Lúa Lúa trên vai nhanh chóng chạy xuống lầu, miệng uy hiếp “Nhìn, trăm ngàn lần phải nín lại”. Lúa Lúa úp mặt trong cổ Hồ Duy, xấu hổ. Tiểu Hồ sống lớn tới chừng này còn chưa bị tắm nước tiểu trẻ con đâu, nhanh chóng khiêng Lúa Lúa đi vô toilet, anh bắt đầu khóa dạy cấp tốc cho cục cưng về cái gọi là bản lĩnh đàn ông “Nước tiểu con cũng phải tiến hành cùng lúc

trước sau, tùy trường hợp; tìm thời cơ thích hợp, nhắm ngay chỗ thích hợp; ngay cả bản thân còn không khống chế được, tương lai còn có thể làm được chuyện gì lớn sao?”

Lúa Lúa nghe như lọt vào trong sương mù, khuôn mặt non nớt mờ mịt nhìn Hồ Duy. Hồ Duy chỉ lên chân mày cậu “Hiếu không?”

Lúa Lúa cực kỳ phối hợp ngoan ngoãn gật đầu, cái hiếu cái không. Tiểu Hồ ôm cậu tới bồn cầu, cởi quần, đỡ tay Lúa Lúa, Lúa Lúa ngửa đầu trưng cầu ý kiến “Chú nhỏ, chỗ này được không?” Tiểu Hồ trịnh trọng gật đầu, cho cậu nhóc ánh mắt, còn phối hợp huýt sáo vài tiếng.

Trẻ con ngủ nửa đêm tỉnh giấc thường cần mẹ vỗ về; Lúa Lúa tỉnh dậy không thấy mẹ, đi tiểu xong về hơi muốn khóc. Tiểu Hồ đã bao giờ dỗ trẻ con, chỉ có thể kiên nhẫn mặc đồ lại cho cậu bé, ôm đi vòng vòng trong phòng, đi tới khi anh mệt mà Lúa Lúa còn chưa muốn ngủ. Đi tới ban công phòng bếp, nhìn hình bóng hai người rọi trên kính, Tiểu Hồ hỏi cậu nhóc “Con nhớ cô nhỏ không? Hai chúng ta gọi điện thoại cho cô?”

Lúa Lúa chớp chớp mắt, nghe nhắc cô nhỏ thì vui vẻ. Tiểu Hồ một tay ôm cậu, một tay lấy di động bấm số. Nhị Nha nghe tiếng người ồn ào trong quán lẩu nên ra ngoài tìm chỗ yên tĩnh nhận điện thoại “Anh Tiểu Hồ?” Cô nửa tin nửa ngờ. Điện thoại vừa thông, Lúa Lúa đã lập tức kêu “Heo heo...!” Nhị Nha để điện thoại ra xa, nhìn lại dây số lần nữa, trong lòng mềm như nước, cô nhẹ nhàng gọi “Lúa Lúa, là con à?” Nghe cô kêu tên mình, Lúa Lúa lập tức mặt mày hớn hở, lại lớn tiếng kêu “Heo heo...!”. Đem cô kêu thành heo heo, chỉ có Lúa Lúa. Đứng ở trên đường, phía sau là những hàng quán náo nhiệt, cô nghe điện thoại từ Nhạn thành, không khỏi nhớ nhà. Lúa Lúa cầm điện thoại của Tiểu Hồ cứ heo heo dài heo heo ngắn, cuối cùng bị lấy lại điện thoại. Chơi cũng mệt, Lúa Lúa ghé vào vai Hồ Duy muốn ngủ. Mọi thứ quay về yên tĩnh, chỉ còn tiếng hô hấp đều đều bên kia. Nhị Nha giống như mới được uống một loại đồ uống sảng khoái, lên tiếng “Anh Tiểu Hồ, em rất nhớ anh”

Vừa mới dứt lời, Tiểu Xuân đứng trong tiệm lẩu, cách lớp kính cường nhiệt vậy, đứng trên ghế sung sướng gọi Nhị Nha “Nhị Nha! Cô mau tới đây nha! Tôi rất thích cô nha!”. Tiểu Xuân đang say, gò má đỏ hồng, cười càng thêm

quyến rũ.

Tiểu Hồ mới nghe Nhị Nha giây trước còn thâm tình nói nhớ mình, ngay giây tiếp theo đã thổ lộ với cô gái khác “Tiểu Xuân Nhi chờ tôi! Lập tức tới ngay! Tôi cũng thích cô nha!!”

Chương 40

Chương 40

Vệ Nhụy ngồi chồm hồm trong toilet, ánh mắt rã rời. Di động vang vài lần, anh mới đứng lên, kết quả lại đổ ập xuống, tự mắng to.

Tiểu Hồ ôm Lúa Lúa đã ngủ, hạ giọng nghiêng răng nghiêng lợi “Cậu điên hả, để hai người đó quậy với nhau!”

Vệ Nhụy chịu đựng cảm giác nôn nao trong bụng muốn phun ra, vịn tường loạng choạng đứng lên “Trời đất chứng giám cho tôi!!! Hôm nay chúng tôi là vô tình đụng phải, chính cô ấy dẫn xác tới cửa! Tôi không muốn đưa cô ấy đi!!”

“Không muốn dẫn cô ấy đi vậy cậu để cô ấy ngồi cùng bàn ăn cơm?”

“Không phải nếu đụng phải cô ấy cậu cũng phải dẫn cô ấy đi ăn à, không phải tôi thì người khác cũng vậy thôi, con gái người ta rất đáng thương, cậu oán tôi, vậy sao cậu về Nhận thành không đưa cô ấy về cùng chứ?”

Đưa về? Đưa cô về rồi cô sẽ không đi được nữa. Nhị Nha lần trước thấy anh đưa Tiểu Xuân về đã nhớ rồi, lần này gặp nhau thì không biết sẽ thế nào.

Vệ Nhụy ợ lên, đảm bảo “Cậu yên tâm đi, hai người rất tốt, không chừng cậu mà về thì người ta đã thành một đôi rồi”

Mối quan hệ của phụ nữ thường bắt đầu từ những việc nhỏ. Hòa Tiểu Xuân trên bàn tiệc thấy hô hào vậy chứ thực ra uống không nhiều.

Lúc người phục vụ tới hỏi cần đồ uống gì, Vệ Nhụy lấy bao kỷ tử trong túi ra run rẩy nhét vào ấm trà “Hôm nay... hôm nay uống trà dưỡng sinh đi, không ai uống rượu, nặng bụng”. Trong ấm trà có hoa cúc, đường phèn, anh còn cho thêm đồ của mình vào “Ăn lẩu rất ngấy, thanh nhiệt hạ hỏa, thanh nhiệt hạ hỏa”.

Người phục vụ lấy một thực đơn đưa tới cho chủ tọa là Vệ Nhụy “Vậy ngài nhìn xem muốn ăn gì”. Vệ Nhụy cầm lấy đưa cho Nhị Nha, mỉm cười “Cô chọn đi, muốn ăn gì”. Nhị Nha tùy theo chủ, cô là người ăn theo, sự lễ độ đó vẫn phải có. Cô khoát tay “Anh cứ chọn đi, ăn gì cũng được”.

Vệ Nhụy vẫn hết sức lấy lòng “Vậy thì gọi một phần lẩu?” khước mắt nhìn Nhị Nha, thấy cô đổi tay chống cằm lại đổi giọng “Hai phần!”

Hòa Tiểu Xuân với Bùi Thuận Thuận ngồi đối diện, Tiểu Xuân có hơi không vui. Vệ Nhụy khi nào thì lại dè dặt cẩn thận chăm sóc người khác như vậy chứ! Cô còn chưa có được vậy đâu. Vì vậy hỏi thẳng Vệ Nhụy “Cô ấy là ai vậy?”

Vệ Nhụy hăng hăng giọng, không dám nói quan hệ của Nhị Nha với Hồ Duy, chỉ nói râu ria “Cô ấy tên Đỗ Oản, tôi quen ở công ty phiên dịch, đợt rồi làm việc giúp tôi. Đỗ Oản, đây là Tiểu Xuân Nhi, bạn tốt của tôi. Anh ta là Thuận Thuận, hai người đã biết nhau”

Phụ nữ gặp nhau luôn có cân nhắc về đối phương, gật đầu chào hỏi rồi không ai nói chuyện. Vệ Nhụy với Bùi Thuận Thuận như ngồi trên đồng lửa, không ngừng dùng ánh mắt trao đổi “Nói chuyện với người ta đi”

“Cậu nói trước đi”

“Nói cái gì chứ, cậu làm sao mà quen người ta vậy”

“Cậu nói nhanh lên, đừng để không khí tẻ nhạt vậy”

Bùi Thuận Thuận ho khan, há miệng rồi không nói được gì, Vệ Nhụy liếc anh đây xem thường. Nhị Nha vẫn cúi mắt, nhìn bộ ngực đầy đặn của Tiểu Xuân. Dáng người của cô ta thật tốt...

Tiểu Xuân hôm nay ăn mặc cực kỳ đàng hoàng, không lộ gì, đúng khuôn phép áo lông quần jean. Thấy Nhị Nha nhìn trộm mình, Tiểu Xuân kiêu ngạo ưỡn ngực, Nhị Nha nhanh chóng chuyển mắt sang nơi khác.

Mãi tới khi lẩu được bưng lên, bốn người vẫn không ai lên tiếng. Lúc thêm gia vị, hai bàn tay đụng đến phần dầu hành, Tiểu Xuân lên tiếng “Cô cũng thích trong tương thêm dầu hành?”

Nhị Nha như tìm được tri âm “Cô cũng thích?”

“Đúng rồi, còn thêm tí dấm chua, còn tương vùng nữa, ăn vậy mới cực kỳ ngon”

Bùi Thuận Thuận với Vệ Nhụy tự giác đem chén của mình dịch sang bên cạnh. Tiểu Xuân rất nhiệt tình “Đem chén cô đây tôi giúp cô cho vào”

Hia người có cùng sở thích ăn uống, còn lo gì không có đề tài nói? Tiểu Xuân thích ăn thịt, Nhị Nha cũng thích ăn thịt, thịt còn phải là lấy tay cầm, không lấy dùng đũa cuộn.

Đang ăn vui vẻ, Nhị Nha bỗng buông tiếng thở dài. Tiểu Xuân ngẩng đầu lên từ trong bát, hơi thở ra đầy hơi nóng “Muốn uống rượu không?”

Nhị Nha sáng mắt “Tốt quá!”

Vệ tổng giám vừa thấy hai người thuận mắt nhau, còn thành bạn tốt, liền vỗ bàn gọi phục vụ đưa loại rượu ngon nhất. Thuận Thuận không uống rượu, vẫn uống trà hoa cúc, cười nhìn Tiểu Xuân với Nhị Nha ăn, nhìn một lát, anh hơi hiểu, hỏi Nhị Nha “Cô nhớ cái gì cũng nhanh vậy à?”

Nhị Nha nuốt đồ ăn xuống miệng mới nói “Không phải, chỉ là nhớ biển số xe, số di động”

“Chỉ là chữ số?”

“Đúng rồi...”

Thuận Thuận tìm được tri âm, lại ngồi hỏi tiếp “Khi nào thì bắt đầu như vậy?”

“Cụ thể thì tôi không nhớ được, dù sao cũng không quan trọng, lúc tới trường thì như vậy”

“Vậy cô nhớ mấy thứ đó có thấy phiền không?” Thuận Thuận trước kia buồn bực với việc này, anh cố gắng lảng tránh, không muốn nhớ này nọ, nhưng mà càng tránh né thì lại càng suy nghĩ.

“Có” Nhị Nha như con mèo nhỏ xoa xoa miệng, nói chuyện với Thuận Thuận “Có đôi khi tôi cũng không muốn, có thể đi trên đường lại không thể nhìn được, càng không muốn lại càng nhìn, nhìn rồi về nhà lại không thể quên. Sau này có một lần tôi cứ mãi nghĩ đến nỗi đập đầu vào cây, thì suy nghĩ cẩn thận, dù sao đầu óc với máy tính không giống nhau, không có bộ nhớ riêng, nó thích nhớ thì nhớ, dù sao đây trang thì tới thời điểm quên tự nhiên sẽ quên”

Thuận Thuận đánh giá Nhị Nha “Hồi nhỏ cô có gặp chuyện gì khó quên không?”

Thường thì hành vi bắt buộc này là dạng tự kỷ lúc còn bé, chẳng qua là biểu hiện khác nhau, Thuận Thuận không hỏi thẳng nhưng Nhị Nha hiểu “Ba mẹ tôi không còn, tôi được đưa tới nhà bà ngoại, lúc đó thì bắt đầu”. Nhị Nha nhỏ bé ngồi bên thị trấn Huy Xuân, không có bạn bè chơi cùng, mỗi ngày đều chạy tới bờ sông đếm vịt.

“Ừ...” Thuận Thuận nhìn Nhị Nha, không khỏi hơi thương tiếc cô.

Nhị Nha hỏi lại Thuận Thuận “Anh thì vì sao?”

Thuận Thuận nở nụ cười hơi liếc về Tiểu Xuân, ý vị thâm trường “Tôi à... chỉ số thông minh rất cao, từ nhỏ không có mấy người chịu chơi với tôi”.

“Ba hoa không phải đóng thuế” Tiểu Xuân yên lặng trừng mắt, không thèm nhìn Thuận Thuận. Ngược lại lại xê dịch qua bên trái, vẫy tay với Nhị Nha “Qua đây, ngồi bên cạnh tôi, hai chúng ta ngồi chung”. Nhị Nha lặng lẽ khịt khịt mũi, lại gần chút.

Trước đó nói Tiểu Xuân là con hổ giấy, uống mấy ly xong là choáng váng, dựa lên vai Nhị Nha. Hai gò má Tiểu Xuân ửng hồng, lông mi dày rậm như cây quạt nhỏ, nhẹ giòn hỏi “Cô tên gì ấy nhỉ? Đỗ Trễ?”

“Đỗ Oản — đậu Hòa lan ấy”.

Tiểu Xuân cười khanh khách đứng lên “Tôi biết rồi, công chúa đậu. Haizz...” nói tới công chúa, cô lại thương tiếc đứng lên, công chúa thì phải rất hạnh phúc, không giống cô không cha không mẹ đáng thương vậy. Cô ôm eo Nhị Nha, đầu cọ cọ trên vai, nghiêm túc nhìn mặt Nhị Nha. Cô gái này rất xinh đẹp, mũi nhỏ miệng nhỏ, hơn nữa ánh mắt kia dường như biết nói.

Nhị Nha có rất ít bạn bè con gái, ở Nhạn thành chỉ có Diêu Huy là bạn thân, sau khi đến Cù thành thì lại cô đơn. Tiểu Xuân thành linh gần gũi vậy, cô cũng cười tủm tỉm đồng ý làm bạn với cô ấy “Cô là bạn của Vệ Nhụy?”

Tiểu Xuân chỉ nghĩ là Nhị Nha thích Vệ Nhụy, nếu không thì sao hai người có vẻ mờ ám, nếu không sao Vệ Nhụy lại cô nói gì nghe nấy. Vì vậy nghe hỏi thì ừ một tiếng, cố ý đùa Nhị Nha “Không chỉ vậy, chúng tôi quen đã hai mươi mấy năm, trên người cậu ta có mấy cái mụn ruồi cũng biết”

Nghe vậy, Nhị Nha lại hiểu lầm. Cô cho là Tiểu Xuân với tên khốn Vệ Nhụy là một đôi! Trong lòng cực kỳ tiếc nuối. Vệ Nhụy là cái cây củ cải

đào hoa, đáng tiếc cho cô ấy.

Hai cô gái uống tới mặt đỏ bừng, lại thêm nôi lầu làm mặt càng thêm nóng, thương tiếc lẫn nhau, đều thấy Vệ Nhụy nhật được món hời. Chỉ có Bùi Thuận Thuận là người hiểu rõ, anh lẳng lặng quan sát Nhị Nha, cúi đầu gửi tin nhắn cho Vệ Nhụy “Cô ấy là ai?”

Vệ Nhụy ôm đầu, bữa ăn này như nghẹn ở cổ, ăn từng chữ như dùng hết sức “Người của Hồ Duy”

Thuận Thuận hít một hơi khí lạnh, trong lòng nở hoa. Thì ra, Hồ Duy có người!!! Bên người anh ta có người, Tiểu Xuân an toàn!

Vì vậy Thuận Thuận lập tức gọi người phục vụ lấy hai bình rượu, tỏ vẻ nói Vệ tổng giám nói nhân dịp Quốc khánh, nên uống mừng sinh nhật đất nước. Bên kia Vệ Nhụy tới sinh nhật mẹ ruột còn không nhớ mà phải kiên trì ngồi giữa Tiểu Xuân với Nhị Nha, liệu mình làm bạn. Càng uống càng nhiều, uống tới Vệ tổng giám mới giữ gìn sức khỏe hai ngày lại phải chạy vào toilet, chỉ còn Thuận Thuận, Tiểu Xuân, Nhị Nha ba người kề vai sát cánh.

Tiểu Xuân vỗ ngực “Sau này ở Cù thành Vệ Nhụy dám khi dễ cô, nói với tôi! Tôi chính là chị của cô!”

Nhị Nha cũng vỗ ngực “Sau này Vệ Nhụy nếu khi dễ cô, cô cũng nói với tôi, tôi dạy cô chinh chết anh ta”

Hai người cười khanh khách, Tiểu Xuân ghé tai Nhị Nha nói “Tôi chỉ cho cô một cách nângkích cỡ vòng một...”

Ầm ỉ đến khi quán đóng cửa, Vệ tổng giám ôm bụng lão đảo đi thanh toán, trở về nhìn Bùi Thuận Thuận, đưa chìa khóa xe cho anh “Cậu không uống rượu, lấy xe tôi đưa Tiểu Xuân về nhà, tôi với cô ấy cùng đường, tiện đường đưa cô ấy...”

Thuận Thuận nghi ngờ “Tôi lái xe đưa tất cả cùng về không được sao?”

Vệ Nhụy hận Bùi Thuận Thuận không hiểu tình thế, đem Tiểu Xuân nhét vào lòng Thuận Thuận “Tạo cơ hội cho cậu còn không biết quý trọng!”

Tiểu Xuân uống tới mơ mơ màng màng, vẫy tay cười với Nhị Nha “Đỗ Oản, Đỗ Oản, cô đi đâu? Tôi muốn về nhà với cô!”

Nhị Nha “Nhà tôi ngay tại hẻm Hồng tinh kia, đằng kia kia, cô tìm tới tôi

chơi nhé!”

“Ngài đủ nhiệt tình mến khách, cái phòng kia chỉ có chút xú, còn mời người này người kia” Vệ Nhụy lôi Nhị Nha đi ngược lại “Nhà ở bên cạnh đây! Sau này có thời gian hai người gặp mặt!”

Tiểu Xuân bị Thuận Thuận nhét vào trong xe, cài dây an toàn đưa đi. Nhị Nha bị Vệ Nhụy lôi kéo cũng đi về hướng nhà. Vệ Nhụy hôm nay mặc đồ nghiêm túc, nắm tay áo Nhị Nha, tay kia lấy bật lửa châm thuốc hút. Đi vào ngõ nhỏ, buổi tối điện thoại cho Hồ Duy nên Nhị Nha hồ đồ xem Vệ Nhụy là anh, cảm giác như Hồ Duy ở bên mình, kết quả phạm vào sai lầm lớn...

“Anh Tiểu Hồ, anh mua cho em ly kem, em nóng quá”

Một tiếng Anh Tiểu Hồ mang theo sự ngây thơ ỷ lại, kêu khiến tâm tình người kích động! Vệ Nhụy dừng lại, từ từ nhả điếu thuốc trong miệng xuống, dùng chân dẫm nát “Em gọi tôi là gì?”

Nhị Nha giật mình, nhanh chóng tỉnh táo lại “Anh nghe nhầm, tôi không có nói gì”

Vệ Nhụy cười lạnh “Đó là con chó nhỏ kêu”

Nhị Nha bình tĩnh gật đầu “Ừ, tôi cũng nghe thấy vậy”. Nói xong, Nhị Nha cảm thấy không đúng, nhướn mày “Sao anh lại đưa tôi về? Chị Tiểu Xuân là bạn gái anh mà! Anh phải đưa chị ấy về mới đúng!”

Tiếng Anh Tiểu Hồ kia làm lòng Vệ Nhụy cực kỳ khó chịu, nhìn Nhị Nha không biết là ngốc thật hay giả ngu, Vệ tổng giám giận không giữ miệng “Tiểu Xuân không phải bạn gái tôi, Tiểu Xuân là bạn gái của anh Tiểu Hồ của cô, cô ấy là cô dâu chưa vào cửa của anh Tiểu Hồ cô đấy!”

Nhị Nha khiếp sợ “Anh nói bậy!”

Giống như trẻ con cãi nhau, Vệ Nhụy tức giận “Tôi nói bậy? Tôi với Hồ Duy là hàng xóm, Tiểu Xuân cũng là hàng xóm của tôi, cô dùng đầu ngón chân nghĩ cũng biết cô ấy quen tôi, cũng có thể quen Hồ Duy! Hồ Duy trước kia liều mạng đi cứu Tiểu Xuân, kết quả bị đập hư đầu, bây giờ còn di chứng, không tin cô đi hỏi cậu ấy, cậu ấy gặp Tiểu Xuân có phải sẽ bị đau đầu không? Tiểu Xuân còn tính lấy thân báo đáp đó! Qua đợt lễ này, ba Hồ Duy sẽ tính toán chuyện cưới xin cho cậu ấy, cô tính là gì?”

Nhị Nha tay chân lạnh toát, cảm thấy Vệ Nhụy nói hươu nói vượn, dậm

chân giải thích “Ba anh Tiểu Hồ là bác ba tôi!”

Vệ Nhụy cực kỳ khinh thường hừ “Bác ba cô tính là cái gì? Chân chính quyết định là ba ruột cậu ấy ở Cù thành! Cô có biết ba ruột cậu ấy là ai không? Không biết thì lên mạng tra, Hồ Duy đã phải ầm ỨC mà theo các người ở cái chỗ nhỏ xíu Nhạn thành kia mấy năm, nếu theo chúng ta ở Cù thành lớn lên, còn cho cô gọi một tiếng Anh Tiểu Hồ! Nói không chừng bây giờ với Tiểu Xuân cả con cũng có!”

Nhị Nha cảm giác mình không hít thở nổi, ngực đau nghẹn, cô nhìn chằm chằm Vệ Nhụy, khóc cũng không được, kêu cũng không ra tiếng. Vệ Nhụy thấy cô không nói gì, cho là bị đả kích, trong lòng thoải mái “Còn nữa, cho dù là bác ba cô quyết định, có thể cho cô với cậu ta ở cùng nhau! Cái đó gọi là gì? Cái đó gọi là loạn...”

“Anh câm miệng!!!” Nhị Nha che tai lại hét lên, muốn Vệ Nhụy im miệng. Đôi mắt đong đầy nước mắt, Nhị Nha tủi thân “Anh ấy với tôi không có quan hệ huyết thống, hai chúng ta tới bà con xa cũng không phải, anh ấy là con của mẹ ba với người khác...” cô gái nhỏ đáng thương thì ào nói xong, lộp đi lộp lại. Cô càng nói càng chứng minh là cô sợ.

Vệ Nhụy thấy cô khóc cũng có hơi hối hận, muốn đưa tay giúp cô lau nước mắt “Cô đừng khóc...”

Bàn tay chưa chạm đến mặt Nhị Nha, Nhị Nha đã quay đầu bỏ chạy. Vừa chạy nước mắt vừa rơi xuống. Lời Vệ Nhụy vang vang bên tai, anh liều mạng đi cứu Tiểu Xuân, anh thấy cô ấy thì đau đầu, anh ở Nhạn thành chịu ầm ỨC mấy năm, còn cho phép cô gọi anh Tiểu Hồ?

Nhị Nha khóc như đứa trẻ bị bắt nạt. Vệ Nhụy hoảng hốt đuổi theo. Chạy vào tiểu viện, bác đầu trọc lo lắng đứng ở cửa “Nhị Nha, sao giờ mới về? Thấy con gái nhỏ y như cháu gái ruột của mình khóc đầy ầm ỨC, bác sốt ruột “Sao mà khóc tới mức này, ai bắt nạt cháu?”

Nhị Nha miệng mồm không rõ chỉ phía sau “Có lưu manh đuổi theo cháu!” Bác đầu trọc vợ cái chổi quét sân xông ra ngoài, to gan! Dám ở trong địa bàn của xưởng Hồng tinh ra đùa giỡn lưu manh? Ông đây mười năm làm trưởng đội bảo vệ không phải nói suông! Bác gọi to “Lục bảo!”. Con mèo mập nhanh nhẹn chạy theo bác ra cửa lớn.

Vệ Nhụy vừa đuổi theo tới cửa đã bị đập cho một chối “Ta đập tên dê xồm này! Nửa đêm không ngủ đi chạy theo quấy rối con gái nhà người ta! Chờ ta đập mày một trận cho mẹ mày nhìn không ra luôn!”

Vệ Nhụy chạy trối chết né ra xa, theo sát bác đầu trọc là Lục Bảo nhảy lên vai Vệ Nhụy, nghe răng “grào” một tiếng. Vệ Nhụy đối với hoa cỏ và động vật bị dị ứng nghiêm trọng, sợ nhất là động vật. Anh ta chỉ thấy vai nặng xuống, vừa quay lại thì lấy ánh mắt Lục Bảo, hét Má ơi, hồn vía lên mây, quay đầu chạy còn nhanh hơn tốc độ đua một trăm mét. Thấy tên dê xồm chạy xa, bác đầu trọc vác chối lên vai, vỗ vỗ tay “Lục Bảo, về nhà thôi!”

Chương 41

Chương 41

Vệ Nhụy làm chuyện xấu tự gánh hậu quả, ngay đêm đó vào bệnh viện cấp cứu, nguyên nhân phát bệnh: hít phải vật gây mắc cảm.

Một gương mặt trắng trẻo bị sưng thành cái đầu heo, đeo khẩu trang đi từ trong bệnh viện ra. Hòa Tiểu Xuân không nhận ra. Đi ngang qua, Tiểu Xuân ôm hồ sơ bệnh án nghi ngờ quay đầu lại “Người đi đằng trước...” Vệ tổng giám cúi đầu bước nhanh làm như không nghe thấy. Hòa Tiểu Xuân sải chân đuổi theo, tháo khẩu trang Vệ Nhụy xuống, mắt tròn tròn “Cậu lại hái hoa ngắt cỏ?”

Vệ Nhụy giật lại khẩu trang trong tay Tiểu Xuân đeo lại lên mặt “Nhìn cái gì mà nhìn, có gì đẹp mà nhìn!”

“Sao mới có mấy ngày lại thế này...” Tiểu Xuân kinh ngạc, “Hai hôm trước vẫn tốt mà?”

“Dưới lầu nhà tôi có ai đó nuôi mèo, mấy hôm trước nó nhảy lên vai tôi” Vệ Nhụy mắt sưng lên chỉ còn như hai đường kẻ, buồn bã ỉu xiu “Đừng làm phiền tôi, vừa tiêm xong mệt lắm, về đi ngủ”

Hòa Tiểu Xuân lấy gói thuốc to trong tay anh ta nhìn, lấy bút trong túi áo blouse ra viết lại cẩn thận thuốc nào uống khi nào, viết xong thì trả lại, chào tạm biệt “Trên lầu tôi còn có việc, cậu về đi”

Tiểu Xuân nhìn qua cũng tiều tụy, Vệ Nhụy nắm cánh tay cô “Haizz, hôm đó... cậu với Thuận Thuận sao lại thế này chứ?”

Tiểu Xuân không muốn nói chuyện nhiều, né Vệ Nhụy ra “Không thế nào cả, dù sao tôi cũng nói rõ ràng với Thuận Thuận rồi, về sau vẫn là bạn tốt”. Hòa Tiểu Xuân gần đây vì chuyện của Bùi Thuận Thuận mà phiền lòng, Vệ Nhụy nhắc tới cô càng thấy sa sút tinh thần. Ăn thang máy lên lầu.

Hôm đó Tiểu Xuân mơ màng tỉnh lại ở khách sạn, chỉ thấy mình mặc áo choàng tắm trắng của khách sạn, quần áo được xếp gọn gàng để bên gối. Đầu óc Hòa Tiểu Xuân trống rỗng, không nghĩ được gì, Bùi Thuận Thuận mở cửa mang theo bữa sáng còn cười tủm tỉm chào buổi sáng. Hòa Tiểu Xuân tưởng Bùi Thuận Thuận thay quần áo cho mình, vết sẹo sua lưng đã bị Bùi Thuận Thuận thấy, then quá thành giận, nổi điên đánh Thuận Thuận, Bùi Thuận Thuận oan ức, Tiểu Xuân ngồi trên ghế sofa khách sạn hút thuốc “Thuận Thuận, nếu anh không đưa tôi đến đây hai chúng ta có cô sẽ vẫn luôn như vậy, anh không nói, tôi cũng giả ngu. Anh đã nhìn thấy, hai chúng ta hôm nay nói cho rõ...” Điều thuốc được Hòa Tiểu Xuân dùng sức dúi vào gạt tàn “Chúng ta không diễn nữa. Trong lòng tôi có Hồ Duy anh cũng biết, cho dù Hồ Duy không có tâm tư gì đối với tôi, Hòa Tiểu Xuân tôi đời này không muốn tìm đàn ông yêu đương kết hôn sinh con, năm nay tôi bao nhiêu tuổi? 29, qua năm đã là 30, anh bao tuổi? Tôi nhớ không lầm anh nhỏ hơn tôi 2,3 tuổi? Hai chúng ta ở bên nhau, ba mẹ anh có thể đồng ý cho anh tìm người lớn tuổi hơn mình?”

Bùi Thuận Thuận im lặng ngồi nghe, đối diện Tiểu Xuân, thản nhiên mỉm cười. Hòa Tiểu Xuân nói xong, ngừng một lát, tựa như đang chờ phản ứng của Bùi Thuận Thuận, Thuận Thuận rất phong độ gơ tay “Cô nói tiếp đi, tôi đang nghe”

Tiểu Xuân mất tự nhiên nói nói cổ áo “Tôi nói xong rồi”

Thuận Thuận “Nói xong thì thay quần áo đi thôi”

“...đi?”

“Không muốn đi ở lại đây cũng được” Thuận Thuận bỏ chân xuống, cầm lấy điện thoại trên bàn “Tôi còn phải đi làm, không thể ở lại với cô”

“Tạm biệt”

Nhẹ nhàng đóng cửa phòng khách sạn lại, Bùi Thuận Thuận dựa lưng vào cửa, trong mắt tràn đầy sự thương cảm. Tiểu Xuân Nhi ơi Tiểu Xuân Nhi, cô sợ tôi nhìn thấy những vết sẹo kia, là tự ti sao... Thuận Thuận là người đứng đắn, quần áo Tiểu Xuân không phải do anh cởi, là nữ nhân viên phục vụ giúp thay ra, lúc Tiểu Xuân ngủ không thích vướng víu. Lúc người nữ phục vụ kia thay quần áo giúp cô, thấy lưng Tiểu Xuân thì nổi da gà, Tiểu

Xuân ngủ vùi, nghiêng người. Người phục vụ ra ngoài, Thuận Thuận đưa tiền cảm ơn thì cô ấy còn hỏi anh “Anh, chị gái bên trong trên người bị thế nào vậy?” Bùi Thuận Thuận ngơ ngác “Trên người cô ấy thế nào?” Người nữ phục vụ không nghĩ hai người lại không biết gì, vội vàng nói không sao, cúi đầu ôm gối đi.

Thuận Thuận càng nghĩ càng tò mò, đi vào nhìn Tiểu Xuân, anh nghĩ nhìn xem trên người cô có bị thương hay sao, lỡ trên người cô có vết thương gì thì sao. Ai ngờ vừa lật người qua, Tiểu Xuân nằm sấp để Thuận Thuận nhìn không sót thứ gì. Thuận Thuận khiếp sợ, nhẹ nhàng chạm đến lưng Tiểu Xuân, ngón tay run run. Thì ra cô từ chối đi biển là có nguyên nhân. Thì ra, Vệ Nhụy cứ muốn nói lại thôi cũng là có nguyên nhân. Bùi Thuận Thuận một đêm không ngủ, tâm tình kích động, suy nghĩ kỹ những lời muốn nói với Tiểu Xuân vào sáng hôm sau. Ai ngờ Tiểu Xuân nói ra mấy câu, chặt đứt mọi ý định của Thuận Thuận, làm anh không thể nào mở miệng. Đàn ông có tự tôn, phụ nữ không thể không có?

Một kỳ nghỉ Quốc khánh tốt đẹp đã bị tên khốn kiếp Vệ Nhụy phá hỏng. Nhị Nha khóc đau đầu sưng mắt, nằm trong phòng hai ngày. Ai gọi điện thoại cô cũng không nghe, cả anh Tiểu Hồ cô thương nhất yêu nhất cũng ghét.

Hồ Duy ở Nhạn thành cũng không thoải mái. Đem bầy cho Đỗ Kê Sơn, anh tự nghĩ là mình đùa thông minh, nào ngờ ông hơn tám mươi tuổi cũng không phải là dễ chơi, tên trộm nhỏ, người nghĩ người thông minh hả? Làm bộ làm tịch với ông, lúc cha mẹ người còn là con nít thì ông đây đã lê la Cam Túc thiết kế đường sắt. Người gì chưa gặp qua, chuyện gì chưa trải qua. Đỗ Kê Sơn chỉ làm như mình không biết gì, không nghe nói gì, giả vờ châm điếu cho Hồ Duy lo lắng. Ông cháu ở cùng một mái nhà, chưa từng có không khí nghiêm túc vậy. Gần giống như năm Nhị Nha thi đại học, trong nhà tiếng động lớn cũng không có. Mỗi ngày ông đi lòng vòng trong phòng, gọi điện thoại cho dì Triệu “Hồ Duy có nhà không?”. Dì Triệu nhìn qua bên ngoài báo cáo “Đi rồi, nó nói hôm nay đến thăm mộ mẹ”. Đỗ Kê Sơn buông điện thoại, chống gậy xuống nhà ăn cơm.

Công viên mai táng ở Nhạn thành chỉ có một cái, năm đó hạ táng Hồ Tiểu Phong chỗ vị thế không tệ, hiện tại mấy năm nay vị trí đó giá lên rất cao, xây dựng thêm 2 tầng, chi chút. Tiểu Hồ đứng trên cao nhìn xuống, hai tay đút túi, phát sầu. Chỗ mẹ anh bây giờ hai bên lấp đầy, không cái nào giống cái này, tìm một lát mới ra. Anh nhớ rõ là hàng thứ 18, nhưng tìm hai lần mới ra. Trên mộ bia hình Hồ Tiểu Phong còn sống xinh đẹp, khắc ngày sinh ngày mất, bên dưới cùng viết: Chồng – con kính lập mộ.

Hồ Duy nhẹ nhàng lấy tay gom lá rụng trên mộ, gọi “Mẹ ơi...”. Ảnh chụp Hồ Tiểu Phong im lặng mỉm cười, hiền hòa nhìn con.”Mẹ đi rồi, để lại cho con nhiều phiền phức lớn”. Lấy thùng nước nhỏ, Tiểu Hồ tỉ mỉ lau chùi mộ mẹ. Bên trên mộ phủ một lớp bụi mỏng, nhớ hồi đó mẹ thích sạch sẽ, Tiểu Hồ dọn dẹp gọn gàng, lau đến khi ót phủ một lớp mờ hôi, rửa sạch tay trong thùng nước, anh lấy điều thuốc, tìm chỗ ngồi xuống “Thời gian trước con gặp ba, chồng trước của mẹ”.

Dường như bên tai có tiếng Hồ Tiểu Phong, bà nghe vậy thì chống nạnh “Xì, con quan tâm ông ta làm gì!”

“Ông ấy... qua rồi coi như qua đi” Tiểu Hồ phả khói, nói chuyện với mẹ “Mất một chân, không có vợ mới”.

Hồ Tiểu Phong trợn trừng mắt, “Ông ta chỉ thiếu một chân, có gì lạ đâu”.

“Mẹ còn nói, không có một nửa chân cũng là không như bình thường. Con nghe người ta nói, lúc trước có cô em vợ người lãnh đạo nào đó được ông phẫu thuật có, người ta còn độc thân, biết Nhạc Tiểu Bằng vợ chết, người ta không chê ông đi đứng không thuận tiện, một lòng một dạ muốn gả, ông ấy có sức quyến rũ quá hả?”

Hồ Tiểu Phong nóng nảy “Người đó đẹp không?”

Tiểu Hồ bĩu môi lắc đầu, “Không biết, nghe nói là một phụ nữ giàu có, kinh doanh xuất nhập khẩu thiết bị vệ sinh”

“Yêu ai thì yêu đi, phụ nữ giàu rất tốt, mai một con cưới vợ nhớ đòi ông ấy một khoản, bắt ông ta mua cho con căn nhà to ở Cù thành, từ lúc trước khi kết hôn mẹ đã mơ được ở nhà to”

“Mẹ, con muốn cưới vợ”

“Cưới ai?”

“Mẹ biết đó, nhà ông nội có cô cháu gái không còn cha mẹ, trước kia buổi trưa mẹ hay nấu cơm cho cô ấy ăn, Nhị Nha”

Hồ Tiểu Phong nhớ lại, là Nha Nha à.

“Mẹ đồng ý không?”

“Đồng ý, cái này có gì mà không đồng ý, trước kia Nha Nha đã gọi mẹ là mẹ ba, bây giờ bỏ chữ “ba” đi thì trực tiếp gọi mẹ luôn không tốt hơn sao? Mẹ thích con bé. Có điều trong nhà chú Đỗ đồng ý chưa? Chú Đỗ hiện nay thế nào rồi? Haizz, gây họa cho người ta rồi”

“Cũng tốt, còn nói gì nữa, mẹ nằm trong phòng đó tự sát, chú Đỗ sợ là bị ảnh hưởng tâm lý cả đời, nhưng mà mẹ đừng lo, chú ấy với đồng nghiệp cùng bệnh viện sắp kết hôn, mẹ không thể vì người ta có người khác mà trách móc?”

Hồ Tiểu Phong hừ, “Con không nói mẹ cũng biết là ai, họ Tô đúng không? Lúc mẹ với chú Đỗ kết hôn mẹ đã nhìn ra, khi đó cô ấy vẫn còn là sinh viên”

Hai mẹ con nhìn nhau cười gian, Tiểu Hồ nhẹ nhàng lau đi lau lại ảnh chụp mẹ mình, anh vừa muốn lập tức về Cù thành vừa không biết nên thế nào.

Tiểu Hồ để một bó hoa hồng đỏ rực rỡ ở trước bình hoa, đến nơi này thì mang hoa cúc hoặc hoa màu nhạt, Hồ Tiểu Phong không thích hoa màu trắng. Anh vì có tình yêu lại nhớ tình yêu của mẹ, sống hơn bốn mươi năm không nhận được bó hoa hồng nào của chồng. Con thay cha, hôm nay anh tặng bà.

Đỗ Kê Sơn tính toán thời gian, Hồ Duy vừa về nhà, dì Triệu đã dọn hành lý cho anh xong, Hồ Duy cúi đầu cười, đứng thẳng dậy. Đây là đuổi anh đi sao. Dì Triệu cười bưng hai đĩa sủi cảo trong bếp ra “Hồ Duy, mau tới ăn cơm, ông nói sủi cảo để lâu bị se mặt khô nên cố ý đợi con về mới làm. Ba con gọi điện thoại nói chờ lát nữa ông ấy qua đưa con đi sân bay”

Rửa tay, Hồ Duy không nói gì ngồi một mình ăn sủi cảo. Tuổi trẻ sức ăn lớn, ăn hai đĩa là no. Đỗ Hi lái xe tới cửa bấm kèn, Hồ Duy cách cửa kính vẫy tay với ông ý nói ông chờ anh một lát, quay người đi lên lầu gõ cửa phòng Đỗ Kê Sơn “Ông nội, con đi nhé? Mừng năm mới con lại về thăm ông”.

Đỗ Kê Sơn đứng ở cửa, định mở cửa nhưng mà lại không mở cửa, cuối cùng hừ mũi, Hồ Duy chưa từ bỏ ý định “Con nói với ông chuyện đó...”

“Biến biến biến! Tai diếc rồi, không nghe gì hết!”

Hồ Duy cười “Con đi đây!”

Nhìn qua cửa sổ thấy xe Đỗ Hi đi xa, Đỗ Kê Sơn lén lút chạy xuống bảo dì Triệu gọi điện thoại cho Nhị Nha “Mau, mau gọi con bé về, nói là ta bị bệnh nặng”

“Ông, ông tự gọi đi, tôi không dám gọi nói vậy đâu, nếu Nhị Nha phát hiện lừa con bé, nó lại âm ỉ lên”

“Con bé dám!” Đỗ Kê Sơn vỗ tay sau lưng, đứng ở cầu thang “Không sao, cứ nói tim ta bị mệt, kêu con bé về đây”. Nói xong, Đỗ Kê Sơn nhìn đồng hồ trên tường, nhớ ra “Chờ lát nữa đã, đợi Hồ Duy lên máy bay, đừng để bọn nó có thời gian thông đồng với nhau, khiến ta bị lộ”

1 giờ 40, máy bay Nhận thành đi Cù thành cất cánh, dì giúp việc đúng giờ gọi điện thoại cho Nhị Nha đang ngồi phờn nể. Dì không dám nói ông bệnh nặng, chỉ nói ông không thoải mái, phát bệnh, bây giờ đang nằm trong phòng mà nhắc con mấy lần rồi, dì thấy thương nên gọi cho con, hay là... con về nhà một chuyến?

Nhị Nha đang dỗ Hồ Duy, nghe thấy trong nhà gọi vậy thì lập tức đồng ý về nhà. Đồng ý rồi, cô còn hỏi lại “Anh Tiểu Hồ có nhà không?”

Cái này ông không dặn dì... suy nghĩ một lát, dì Triệu nói thật “Mới đi rồi, nó nói trường học báo tin điểm danh”

Hồ Duy đi rồi, hợp ý Nhị Nha, cô quyết tâm không thềm để ý anh, lập tức soạn đồ về nhà. Cô cũng nhớ ông nội. Cù thành đến Nhận thành ngồi máy bay chỉ hai tiếng, Nhị Nha vừa ra sân bay, say xe nên đầu óc đặc quánh như hồ dán. Cô đâu biết về nhà còn có hội đồng xét xử chờ mình!

Đỗ Kê Sơn ngồi với mấy người con trai trên bàn ăn cơm uống trà, ông gõ gậy chống “Các con nói gì đi chứ!!”

“Nói gì bây giờ, chuyện này có gì mà nói” Đỗ Cam cắn hạt dưa như không có chuyện gì xảy ra “Nó nói với Nhị Nha tốt hơn, cũng phải biết tốt thành cái dạng gì, tốt như thế nào? Từ khi nào bắt đầu? Ba ngăn cấm, con gái lớn vậy rồi ngăn cấm được không, hai chân dài muốn đi thế nào thì đi”

Đỗ Kê Sơn trừng mắt nhìn con thứ hai mình, quay đầu nhìn con cả “Con cả, con nói xem”

Đỗ Kính trong nhà là người nói chuyện có chừng mực, ông cân nhắc giọng điệu “Ba, ba đừng sốt ruột, con thấy Nhị Nha với Hồ Duy không phải ngày một ngày hai, ba kêu con bé về, đừng để nó nổi tính khí ương bướng lên chọc ba nổi giận, từ từ nói, có gì từ từ nói”

Đỗ Kê Sơn buồn bực, mấy đứa này sao nghe chuyện này lại không giật mình chứ? Ông lại nhìn Đỗ Hi “Thằng ba, con nói, Ba nghe con nói xem thế nào”

Đỗ Cam cười ha ha, phun vỏ hạt dưa “Ba, ba hỏi chú ba nó? Trong lòng nó vui chứ sao, vốn sợ Hồ Duy chạy theo ba ruột nó ở Cù thành, có chuyện này thì Nhị Nha giữ nó lại, chú ba nó không chịu thiệt thòi gì! Việc này thành, Hồ Duy thay cách gọi thành bác ba, quan hệ với chúng ta cả đời này không thoát nổi; không thành, con của chú ba nó cũng không có gì tổn thất” Lời này nói đúng ý Đỗ Hi, hiếm khi ông quay đầu ra cửa sổ lén cười. Đỗ Cam xòe tay “Ba coi, con nói đúng chưa, chú nó cười trộm đó thôi”

Đỗ Kê Sơn thở hốt hển, trong nhà này sao không ai theo ông đứng cùng chiến tuyến chứ? Ông nhìn anh ruột Nhị Nha, Đỗ Duệ kiên định lập trường, tuyệt đối không được!

“Vẫn là Đỗ Duệ nhìn rõ ràng, chưa nói tới Nhị Nha chúng ta tuổi còn nhỏ, hai người còn ở cùng một nhà, người ngoài nhìn vô nói thế nào? Ba nghĩ kêu con bé về, nhốt lại trước, để ở bên cạnh ba một thời gian, không cho hai đứa nó có cơ hội gặp nhau, từ từ rồi sẽ quên”

“Haizzz... không có khả năng” Đỗ Cam vỗ vỗ bụi trên tay “Ba, con nói thật cho ba biết, hai đứa nó từ khi chú ba nằm viện con đã nhìn ra manh mối”

Đỗ Kê Sơn tặc lưỡi “Con nhìn ra?”

“Chứ ba cho là thế nào? Khi Hồ Duy đi đó, cả ngày Nhị Nha không nói năng gì, lúc ba mẹ nó mất con bé cũng không như vậy, ủ rũ như cà tím phơi sương, con bé đi Cù thành vui vẻ vậy, nếu không sao lẽ cũng không về, chỉ là hai đứa sợ ở trước mặt chúng ta chột dạ, con bé đâu có khả năng giả vờ giả vịt giỏi như tên nhóc Hồ Duy kia”

Đỗ Kính nhìn mọi người, cân nhắc tâm tư rồi chủ động nói “Ba, muốn con nói thì đó là chuyện tốt mà cũng là chuyện xấu. Chuyện tốt là vì Hồ Duy là chúng ta nhìn thấy nó lớn lên, nó là đứa trẻ thế nào chúng ta đều hiểu, Nhị Nha thích nó, không cần lo lắng, so với mấy thanh niên bên ngoài kia thì vững vàng hơn; thêm một chuyện nữa là Hồ Duy ở quân đội, làm chuyện gì cũng đều có chừng mực, có bảo đảm. Con ở đội phòng cháy nhiều năm như vậy, hiểu biết mấy đứa thanh niên, có đợt con với Thư Bình còn định giới thiệu đội trưởng cho Nhị Nha”

Đỗ Kê Sơn là người làm khoa học, chuyện gì cũng phải nhìn theo nhiều cách “Vậy, con nói không tốt là thế nào?”

“Không tốt thì chính là như ba nói, hai đứa cùng là ở người nhà họ Đỗ chúng ta, cho dù Hồ Duy là do Tiểu Phong mang từ bên ngoài đến, người ngoài nhìn vào cũng khó coi”

Đỗ Kê Sơn trầm tư, liên tục gật đầu.

“Nhưng mà...” bác cả chuyển giọng “Ba cũng không thể quá coi trọng thể diện, lời nói này con không nên nói, ba đã bao nhiêu tuổi, cần gì phô trương cho người ngoài nhìn, hai đứa nhỏ ở chung vui vẻ, thật tình thật ý, vậy là mạnh hơn tất cả. Nhị Nha may mắn là thích Hồ Duy, chứ nếu là Đỗ Vĩ hay Đỗ Được thì mới thật sự là nổ tung xác”

Mọi người suy nghĩ, nhất thời yên tĩnh

“Không được! Con không đồng ý!” Đỗ Duệ kích động đứng lên “Ông nội, Nhị Nha là em gái con, ông không thể chỉ xem xét qua loa vậy...”

Nói chưa xong thì Nhị Nha xách túi đứng ở cửa, giọng thanh thanh hỏi “Từ xa đã nghe giọng anh la, anh không đồng ý chuyện gì?”

Trở về, tiểu tổ tông trở về rồi. Không ai hé răng, chỉ có Đỗ Duệ với Nhị Nha mặt đối mặt. Nhị Nha đổi giày, thấy Đỗ Kê Sơn ngồi yên ổn, trong lòng hô to không tốt, sập bẫy rồi. Nhìn tư thế này là biết hình thành hội đồng xét xử rồi!!

Đỗ Kê Sơn hiền từ vẫy tay “Con tới ngồi đây, ông nội có chuyện hỏi con”

Nhị Nha bỏ túi xuống, y như cô dâu nhỏ ngồi khếp nép đầu bàn, miệng thì thầm “Sao ông lại gạt người”

“Ha ha, ông không lừa con, con ở Cù thành làm gì cũng không nói cho ông

nội”

“Con không làm gì mà, con ở Cù thành rất ngoan, mỗi ngày đọc sách học hành...”

Đỗ Duệ đập bàn “Nói dối!”

Nhị Nha trợn mắt “Anh ầm ĩ cái gì!”

Đỗ Kê Sơn khoát tay ngăn lại, ý nói Đỗ Duệ an tâm chờ đừng quá nóng vội
“Đúng rồi, sao mà con nói dối ông nội chứ, con nói đi Cù thành thăm anh hai, anh con đã về mà con cũng không về, có phải có việc ở Cù thành không?”

Nhị Nha đảo mắt suy nghĩ biết ngay là có chuyện. Miệng cô kín như bưng, không nói gì.

“Ông nội hỏi con, có phải con thích Hồ Duy không?”

Im lặng cả buổi, Nhị Nha như rơi vào cảnh bị ép buộc “Dạ...”

Đỗ Duệ lại nổi bão “Em còn có mặt mũi trả lời?”

“Sao em lại không có mặt mũi nói? Cũng đâu phải chuyện gì mờ ám, anh Tiểu Hồ độc thân, không trộm không cướp, tội em tự do yêu đương!” Lúc này là phải lo đối ngoại, cô giận Hồ Duy là một chuyện, nhưng cần phải bảo vệ phòng tuyến này

“Không mờ ám? Nếu em quang minh chính đại thì hôm đó anh đến nhà em, cần gì em phải sợ như vậy? Em đã biết rõ ràng mà còn ở đây giả ngu với chúng ta...”

Đỗ Duệ bước nhanh tới muốn nói đạo lý với Nhị Nha, Nhị Nha lại cho là anh muốn đánh mình nên nhanh chóng nhảy vọt lên bàn “Anh làm gì? Muốn đánh em? Em nói cho anh biết ông nội còn ở đây đó”

Đỗ Duệ giận đến mặt mũi trắng bệch, bình tĩnh đứng một bên “Em leo xuống, anh không đánh em. Anh hỏi em là em có thích Hồ Duy không?”

Nhị Nha bôn ba quay về, trở về đang đói còn gặp cảnh này, nổi máu cương lên, kiêu anh đừng hy sinh. Cô đứng trên bàn hét “Thích! Em thích! Mọi người phản đối em vẫn thích!”

“Em thích người ta mà biết người ta có thích em không” không biết ai nói một câu vậy. Nhị Nha càng ương bướng “Anh ấy thích em! Nếu anh ấy muốn cưới em cũng muốn gả cho anh ấy! Anh ấy không thích em thì em

đơn phương thích anh ấy! Không ai cản được em hết!”

Nhị Nha rất giận Đỗ Duệ, là anh ruột của mình, mới vừa đưa tiền riêng của mình để cho anh cưới vợ, xoay người đi là cùng người khác tới ăn hiếp cô, vong ân phụ nghĩa. Khóc lóc om sòm, Đỗ Kê Sơn chống gậy đứng lên, thờ dài. Không ai dám nói chuyện, mọi người đều xem ông thế nào. Ông khoát tay chặn lại, ý bảo mọi người lui ra đừng thềm để ý tới Nhị Nha, để cô tự mình âm ỉ. Nhị Nha đứng trên bàn nhìn người này người kia “Bác cả, đừng đi”. “Anh?” Không ai thềm để ý Nhị Nha. Nhị Nha bẹt miệng nhảy xuống bàn, đi ra ban công ngồi. Dì Triệu nấu cho cô bát mì, để trứng ốp lết thơm ngào ngạt lên trên, cô không ăn mà để bên chân.

Ngồi từ 5 giờ tới 8 giờ, Nhị Nha không chịu nổi, lấy trứng ốp lết ăn vụng. Đang ăn, Đỗ Duệ đứng ở cửa đưa cô một ly nước ấm mà mặt vẫn lạnh lùng “Đã nguội rồi, đừng ăn”

Nhị Nha ngược lên thấy anh, mũi cay cay, nước mắt lưng tròng “Anh...”

Đỗ Duệ thờ dài, kéo ghế qua ngồi “Em không nên vì người khác mà nổi giận với người trong nhà”

Nhị Nha khụt khịt mũi, giọng ồm ồm “Không phải em muốn nổi giận với mọi người, là mọi người không nghĩ cho em, không muốn em được tốt”

“Nói vậy không đúng” Đỗ Duệ sờ mái tóc em gái mình, ôn hòa hiền hậu nghiêm túc nhìn cô “Chúng ta là người thân nhất, thương em nhất, sao anh lại không hy vọng em tốt đẹp, sao anh lại không hy vọng người trong lòng em thích em. Anh ước gì người đó đối xử với em thật tốt” Sở dĩ mọi người phản đối là vì Nhị Nha nhà họ tốt như vậy, em gái anh tốt như vậy, gả cho ai cũng thấy ấm ức. Nhị Nha cúi đầu, rất chắc chắn “Anh Tiểu Hồ sẽ như vậy”

“Em nghĩ kỹ chưa?”

“Nghĩ kỹ rồi, anh Tiểu Hồ thích em, chúng em sẽ ở bên nhau, nếu sau này thấy phiền, có mâu thuẫn, cảm thấy không thích hợp thì tách ra. Em vẫn coi anh ấy là anh Tiểu Hồ”

“Em không thấy mình thiệt thòi?”

“Có gì mà thiệt, người khác yêu đương không phải đều vậy sao”

“Ừ...: Đỗ Duệ gật đầu “Vậy lát nữa em ra xin lỗi ông nội, xin lỗi mấy bác,

vừa rồi em không nên la hét như vậy”

Nhị Nha ánh lên hy vọng “Anh đồng ý?”

Bất đắc dĩ thở dài, không đồng ý thì có thể làm gì bây giờ?!! Anh là anh ruột của con bé, làm sao anh lại có thể nhìn thấy em mình không vui.

Nhị Nha hô to vạn tuế, ôm chầm Đỗ Duệ, kích động đi vào phòng khách xin lỗi ông nội, Đỗ Kê Sơn đang ngồi trên sofa xem tivi với mấy bác.

“Ông nội, con sai rồi. Con không nên la hét như vậy trước mặt ông, con không lễ phép”

Đỗ Kê Sơn mặt không biểu hiện gì “Tránh ra, né chỗ ông xem tivi”

Nhị Nha đi dịch qua một bên, đứng vô góc tường. Bác cả cười nhường cho cô cái ghế, để cô ngồi bên mình “Lại đây, đừng đứng tội nghiệp đằng kia nữa”

Mãi tới khi xem hết tập phim, Đỗ Kê Sơn vẫn không nói chuyện, mấy bác phải về nhà, Nhị Nha đứng ở cửa tiễn, bác cả thương yêu vỗ vỗ đầu cô cho cô sự động viên. Bác hai giơ ngón tay cái lên với cô “Thật trâu bò”. Bác ba mặc xong áo khoác, Nhị Nha nhìn ông lén lút cười giơ một tay lên, Đỗ Hi cũng lén lút giơ tay vỗ lên tay cô

“Chuyện con với Tiểu Hồ, lần khác chúng ta nói” Đỗ Kê Sơn ho khan, mọi người đều đi rồi. Nhị Nha lại cọ cọ bên cạnh Đỗ Kê Sơn “Ông nội”

Đỗ Kê Sơn môi run run, ngực bị đè từng tức, mắt rưng rưng lệ “Nhị Nha nhà ta trưởng thành rồi...”

Nhị Nha cũng đỏ mắt, ôm chặt lấy ông “Ông nội, cho dù con thích ai thì con vẫn là Nhị Nha của ông, con vẫn là Tiểu Đỗ Oản, ông đừng không vui, cũng đừng ghét con, anh hai sẽ cưới vợ, con còn có mình ông là người thân...”

Đỗ Kê Sơn rốt cuộc khóc thành tiếng, ông cực kỳ đau lòng “Ông nội luyến tiếc con... đi đi... thôi đi đi...” Con trưởng thành, hạt đậu nhỏ trưởng thành thành cây, tìm ánh mặt trời cho riêng mình, chỉ cần con bé hạnh phúc, chỉ cần con bé vui vẻ.

Đêm dài tĩnh lặng, Nhị Nha buồn bã ỉu xiu tựa vào giường, nghĩ tới lời của ông với mấy bác nói, lòng cực kỳ đau khổ. Những lời Vệ Nhụy cũng canh cánh bên lòng. Chính cô cũng không nghĩ được sau này nên làm cái gì, nếu

lỡ Hồ Duy thật sự như lời Vệ Nhụy nói, không muốn trở lại nhà họ Đỗ, ba ruột anh sắp xếp cho anh kết hôn thì làm sao? Có phải mình thật sự không xứng với anh? Cô nghĩ tới nghĩ lui, nghĩ tới dáng vẻ Tiểu Xuân, nghĩ dáng vẻ anh ở trường học Cù thành, càng nghĩ thì càng sa sút tinh thần.

Đột nhiên có viên đá đập vào cửa sổ cô. Nhị Nha chớp mắt mấy cái nghĩ là mình nghe lầm. Lát sau, lại một viên sỏi. Nhị Nha mang giày xuống đất, đi tới bên cửa sổ kéo rèm ra. Tiểu Hồ đứng trong bóng đêm, áo quần đơn giản, anh đứng dưới lầu nhìn cô cười rạng rỡ.

Chương 42

Chương 42

Hồ Duy đoán chắc Đỗ Kê Sơn sẽ chơi trò điệu hổ ly sơn cho nên khi hỏi anh giờ chuyển bay, anh cố ý nói trước thời gian mấy tiếng, không biết thời gian chuyển bay trễ nhất đi Cù thành là 10 giờ 30 mới đi. Anh ở sân bay đợi không làm gì, trùng hợp gặp Mạnh Đắc đi Tứ Xuyên thăm nhà mới về, anh ấy mang theo một đồng đặc sản, có món thịt bò khô của mẹ về.

Hai người tìm chỗ có thể tán gẫu, Mạnh Đắc ngồi uống bia, thoải mái duỗi chân “Cậu ở Cù thành tốt cả chứ... Lão Thái rất vui vì thành tích của cậu bên đó, nghe nói bên trường gửi thông báo khen ngợi cậu đấy”

Những văn bản này trước kia đều qua tay Hồ Duy, nếu chỉ khen ngợi thì không chính thức “Còn gì khác không?”

Mạnh Đắc xé túi thịt bò đưa cho anh một miếng “Cái khác tôi không biết, cậu đi rồi thì mấy cái này Tổng Cần làm, tôi cũng chỉ nghe người khác nói lại. Nhưng mà tôi nghe nói...” Mạnh Đắc nhìn quanh quất, hạ giọng “Chúng ta đi lần này 3 người, chỉ có thể một người được về, cán bộ trẻ muốn tham gia kế hoạch gì đó, sẽ điều động lần nữa”

Hồ Duy nhướn mày “Có ý gì? Sao chỉ có thể về một người?”

“Đều là tin đồn thôi, ở đây cậu còn không biết sao, mỗi ngày trong văn phòng sớm tối gặp nhau, bên ngoài có chút gió thổi cỏ lay cùng với việc nhà đều được đem ra bàn tán. À mà cậu ở trường càng dễ hỏi mấy tin tức này chứ, cậu có thể hỏi Thuận Thuận, muốn tôi nói thì có thể về thì về, còn không muốn thì nghĩ cách, ở lại Cù thành không tốt hơn sao?”

Hồ Duy đến giờ vẫn chưa nghĩ tới chuyện ở lại Cù thành, anh vẫn luôn nghĩ sẽ về Nhạn thành

“Cậu với cô người yêu nhỏ cậu sao rồi?”

Một cái liếc mắt quăng qua, Mạnh Đắc tặc lưỡi “Ừ ừ, tôi hỏi thừa rồi, còn có thể thế nào nữa, đều đã chạy tới trước mặt cậu rồi, hồi đó tôi bảo cậu giới thiệu cô ấy cho tôi, cậu không chịu, bây giờ ngấm lại thì có nguyên nhân ha”

Hai người đã lâu không gặp uống rượu cùng nhau, trước kia do công việc, thường không trùng thời gian, lúc này có cơ hội nên ngồi luôn tới tối.

Nhìn đồng hồ, Tiểu Hồ mặc áo khoác vào, đi về nhà họ Đỗ. Rượu đốt ngực nóng hằm hập không hề thấy lạnh, anh chọn gốc cây ngồi đó chờ, chờ mãi, chờ mãi tới khi phòng Nhị Nha sáng đèn, anh nhặt một viên sỏi nhỏ đứng lên, giống như mấy cậu thanh niên hẹn hò người yêu then thùng qua song cửa sổ.

Đỗ Kê Sơn ngàn tính vạn tính không qua tên “vương bát đản” nhỏ này, chắp tay sau lưng tặc lưỡi chép miệng, sơ ý quá sơ ý quá.

Nhị Nha ôm túi xách, lén lút chuồn ra cửa, ông nội đau lòng gọi “Đỗ Oản, con không cần ông nội nữa à?”

Nhị Nha đứng bên trong, đầu kia là anh Tiểu Hồ mà cô thân nhất yêu nhất, đầu này là ông nội mà cô luyện tiếc không bỏ xuống được. Nhìn bên này rồi bên kia, cô nắm chặt hai tay, nói “Ông nội, hay là ông nội đi theo con luôn đi!”

Hồ Duy đổ mồ hôi lạnh.

“Con ở Cù thành ở trong cái viện nhỏ, trong viện có một cây lê cổ thụ, ông đi với con đi, con dẫn ông đi Trường Thành, nghe kinh kịch, ăn bánh đậu xanh”

Thì ra là trong lòng vẫn lưu luyện ông, nghe lời này của Nhị Nha, Đỗ Kê Sơn cười không khép miệng “Ông nội bao nhiêu tuổi rồi, còn ngồi máy bay đi đâu được, chờ tới hết đông, ấm áp rồi thì ông nội đi thăm con”

“Ông nội...”

Đỗ Kê Sơn đứng dưới bóng đèn, bóng lưng còng còng “Đừng gọi nữa, đi đi, đi cùng với nó đi”

“Con học xong rồi tết sẽ về, về không bao giờ đi nữa!”

“Được được, ông nội ở nhà chờ con, không đi đâu hết”

Nhị Nha nắm tay Hồ Duy đi rồi, Đỗ Kê Sơn đuổi theo vài bước “Ồ

Duy...”

Tiểu Hồ quay đầu lại, ông tay cách khoảng không đếm đếm lên người anh “Chăm sóc tốt cho con bé, hai đứa đi Cù thành đi”

Tiểu Hồ trong bóng tối lộ ra nụ cười sáng rỡ “Con cam đoan!”

“Cam đoan cái rắm con chứ cam đoan...” đương nhiên mấy lời này ông không nói lớn tiếng, chỉ nhỏ giọng thì thầm, nói thầm xong rồi thì đứng dưới ánh đèn mờ mờ nhìn hai người dần dần đi xa.

Hiệp thương đối ngoại đã được hòa bình, bây giờ là tới phiên đối nội, Nhị Nha chưa quên những lời Vệ Nhụy nói với cô! Tiểu Hồ kéo tay cô, cô không cho. Anh nắm chặt tay cô qua đường, cô cũng không cho. Bỏ tay anh ra tự đi một mình, anh ở phía sau lo lắng “Nhìn xe đã, ai đuổi mà em chạy nhanh vậy...”

“Anh đừng đi theo em!”

“Anh không đi theo em, tiện đường thôi”

“Da mặt dày quá”

Tiểu Hồ chọc Nhị Nha xù lông, anh dùng ngón tay cái với ngón trỏ nắm chặt mặt Nhị Nha, hồ khẩu* giữ cằm cô, Nhị Nha bị tóm lại dẫu mở lên “Em nói chuyện đàng hoàng, đừng có thất thường vậy chứ”

“Em nói cái gì chứ!” Nhị Nha hất tay Hồ Duy ra “Anh tìm được ba ruột, còn phải kết hôn với người khác, em với anh còn cái gì để nói, anh coi em là đồ ngốc mà chơi đùa”

Hồ Duy không hiểu ra sao “Ai nói với em những lời này?”

“Vệ Nhụy nói với em!” Nhị Nha không hề do dự bán đứng Vệ Nhụy, cô xoa xoa mặt mình bị nắm tới hồng hồng “Anh ta nói anh liều mạng cứu Tiểu Xuân, đến nỗi mang di chứng, bây giờ thấy cô ấy thì đau đầu, Tiểu Xuân muốn lấy thân báo đáp, đến nhà anh cầu hôn, ba anh đã đồng ý” Nhị Nha nghĩ Hòa Tiểu Xuân xinh đẹp, đáng người quyến rũ, hết sức tự ti.

“Vệ Nhụy nói với em?”

Nhị Nha gật đầu khẳng định. Hồ Duy không lên tiếng, Vệ Nhụy nói những lời đó không kỳ lạ, kỳ lạ là tại sao cậu ta lại muốn nói với cô những lời này. Anh không hề nghĩ tới Vệ Nhụy vậy mà có tâm tư khác với Nhị Nha! Hít sâu một hơi, Hồ Duy nghiêng người hướng tới Nhị Nha “Anh đã cứu Tiểu

Xuân, lần trước đã từng nói với em”

Nhị Nha rầu rĩ không vui “Nhưng mà anh không có nói vì cứu cô ấy mà anh bị đập vào đầu”

“Chuyện đó anh cũng không nhớ rõ. Hơn nữa...” Hồ Duy cau mày, nghiêm túc nhớ lại mấy chi tiết lúc trước, nhưng mà nhớ lại vẫn là rất mơ hồ “Anh ở đối diện nhà cô ấy, nhà cô ấy cháy thì nhà anh đâu có ổn? Anh không đi cứu cô ấy cũng không thể trơ mắt nhìn cô ấy bị thiêu chết” Thấy chết không cứu đâu phải đàn ông “Anh thật sự quên là có chuyện gì xảy ra, bọn họ nói anh nhảy xuống cửa sổ bị đoạn dây điện đập vào đầu, nói trắng ra là bị điện giật”

Nhị Nha khẽ nhếch môi “VẬY anh... là bị điện giật choáng váng?”

Hồ Duy buồn cười “Không sai lắm, dù sao thì một quãng thời gian dài không nhớ gì, trường học ở đâu cũng quên”

“VẬY anh nhìn thấy Tiểu Xuân thì đau đầu?” đây mới là vấn đề Nhị Nha quan tâm nhất! Hai người này duyên phận dây dưa sâu bao nhiêu, chuyện mười năm trước mà mười năm sau còn nhớ kỹ, đầu óc anh không nhớ nhưng thân thể anh nhớ. Hồ Duy im lặng một chút “Em nghe Vệ Nhụy nói cần nói bậy, cậu ta lừa em đó”

“Thật à?”

“Thật”

Về chuyện khác mà cô khúc mắc... Hồ Duy nhẹ giọng hỏi “Em muốn gặp ba ruột anh sao?”

Nhị Nha không nói, cô không nói chính là muốn. Cô muốn gặp người đàn ông nhẫn tâm đó, có thể bỏ không cần anh; cô cũng muốn nói với người đó, ông đừng đem con trai ông gả cho nhà người khác.

“Chờ anh về báo trước, sắp xếp một ngày dẫn em đến gặp ông ấy”

“Có được không?” Nhị Nha nghiêm túc hỏi “Anh đồng ý dẫn em đi?”

“Có gì mà không đồng ý”. Chưa kể anh còn muốn nhờ Nhạc Tiểu Bằng thay anh đi cầu hôn. Dù thế nào cũng không thể để Đỗ Hi mang sính lễ đi nói với Đỗ Kê Sơn “Ba, gả cháu gái của ba đến nhà con đi”, việc này Tiểu Hồ nghĩ kỹ rồi, vẫn là Nhạc Tiểu Bằng thích hợp nhất.

Nhạc Tiểu Bằng mới về, đang cùng nâng ly với ba Tiểu Xuân. Ba Tiểu Xuân rót cho ông ly rượu “Lão Nhạc, hôm nay vui vẻ một là vì con trai ông đã về, chúng ta mừng cho ông; hai là tôi có việc nhờ ông. Tiểu Xuân cũng là ông nhìn thấy con bé lớn lên, con gái da mặt mỏng, ngại nói nên tôi làm cha nói thay, Hồ Duy đến Cù thành, thằng nhóc nhà họ Vệ dẫn con bé gặp mấy lần, hai đứa khi còn bé cũng thường chơi chung, Tiểu Xuân rất thích Hồ Duy, Hồ Duy bây giờ cũng độc thân, nếu nó đồng ý thì để cho hai đứa tiếp xúc nhiều chút, hai chúng ta kết thân”

“À...” Nhạc Tiểu Bằng hơi sững sốt, rồi cười ngượng ngập “thì ra là chuyện này à...”

Hòa Tiểu Xuân ở bên cạnh bàn giúp thêm đồ ăn, ba cô đưa cho cô ánh mắt, cô lập tức nhanh nhẹn gấp thức ăn cho Nhạc Tiểu Bằng “Chú Nhạc, cái này cháu làm, chú nếm thử xem”

Ăn cơm người ta, uống rượu người ta, không thể nói thẳng, Nhạc Tiểu Bằng thận trọng cân nhắc từ ngữ “Chờ khi tôi gặp Hồ Duy, nói với nó xem sao, nhưng chuyện của bọn trẻ cụ thể thế nào thì vẫn tùy thuộc vào bọn nó”.

Máy bay hạ cánh xuống Cù thành, Nhị Nha cực kỳ vui vẻ. Vì sao hả? Vì đã nửa đêm về sáng, Hồ Duy không thể về trường, anh không có chỗ ở, phải ở cùng cô chứ sao>

Sắp xếp chăn mền xong xuôi, Nhị Nha còn để cái gối đầu bên cạnh, ngồi xếp bằng trên giường hỏi Hồ Duy “Anh tắm không?”

Hồ Duy liếc mắt nhìn cô rồi quay nhìn cái toilet bé xíu kia, không định tắm nhưng thấy cô đã xếp chăn mền, drap giường sạch sẽ nên cầm quần áo chui vào nhà tắm. Đi vào thiếu chút nữa là bị đụng đầu đến trần. Mở nước, Nhị Nha bên ngoài kêu to “Anh mở vòi nước qua bên trái, bên trái là nước ấm”. Tiểu Hồ cởi áo mở vòi nước về bên trái, nước lạnh xối thẳng xuống đầu anh. Lấy tay lau mặt, Tiểu Hồ mắng một câu rồi lại tìm cờ lê, vặn chặt lại vòi nước cho đúng.

Hồ Duy đưa lưng về phía cửa, nước theo đầu tóc ngắn của anh chảy xuôi xuống, cơ bắp sau lưng hiện rõ, chảy xuống thắt lưng, xuống chút nữa, Nhị Nha che mắt lại, nằm trong ổ chăn.

Mơ mơ màng màng gần ngủ thì bên trái giường có tiếng động, Lục Bảo đang nằm dựa vào cửa sổ dựng đứng tai lên. Nhị Nha nhắm mắt nhích người chui vào lòng Hồ Duy, Hồ Duy thuận thế ôm cô. Anh vừa tắm qua, tóc còn chưa khô hẳn, trên người mặc áo ngắn tay, quần cộc. Cô cười ngây ngô “Anh xài dầu gội của em”

Anh mỉm “Sao em còn nói nhiều vậy”

Nhị Nha lại cụng đầu vào ngực anh “Dầu gội của em không giống của người khác, em có mùi này”

Cô nói vậy làm Tiểu Hồ nghĩ tới lúc anh nằm trong phòng cô, gội đầu của cô có mùi hương thế này, tất cả suy nghĩ trong lòng chợt hóa mềm. Trong bóng tối, một bàn tay có vết sẹo cùng vết chai nhẹ nhàng luồn vào mái tóc đen nhánh của Nhị Nha, dịu dàng gỡ đầu cho cô.

Vuốt ve, dỗ dành, yêu thương.

Cô ôm thắt lưng anh, ngủ ngon lành, gương mặt nhẹ nhàng niềm vui, hơi thở trong trẻo, như cô bé nhỏ ôm món đồ chơi lớn của mình.

Nhị Nha đối với anh tốt, tốt đến mức không quan tâm không tiếc gì với anh, tự nguyện tin tưởng anh.

Tiểu Hồ cũng đối với Nhị Nha tốt, tốt đến mức anh đưa hết cho cô những gì quý giá nhất của mình, mặc kệ đó là thứ gì quý đến mức độ nào, hiếm đến mức nào, chỉ cần cô muốn, anh đều cho. Cho cô mà không hề băn khoăn, không hề nói một lời nào, đưa cho cô mà mày không cau dù chỉ một thoáng. Đối với cô yêu thương đến cực hạn.

Nhị Nha nằm mơ, bên tai vang lên tiếng đồng dao mẹ cô hát khi cô còn bé, cô thậm chí không biết đó có đúng là mẹ hát hay không, bởi vì ấn tượng của cô về mẹ rất mờ nhạt, nhạt đến mức giọng nói nụ cười chỉ còn là một hình dáng “ngủ đi, ngủ đi, Sói đến rồi, chó đến rồi...”

Sáng sớm hôm sau, Nhị Nha mở mắt trong chăn còn chưa định thần lại thì thấy Hồ Duy đang mặc quần áo. Cô hỏi “Anh đi đâu vậy?”

Anh nghe tiếng quay lại, nhìn Nhị Nha cười “Anh đi ra ngoài tìm chỗ mua đồ ăn sáng”

Hồ Duy mặc thường phục với khi mặc quân phục không giống nhau. Lúc anh mặc quân phục là uy nghiêm, đứng bên cạnh anh Nhị Nha cũng không

dám chạm tay vào, sợ sợ. Khi anh mặc thường phục thì lại khác hoàn toàn, trẻ trung như một cậu bé. Anh phối hợp quần áo rất tốt, mỗi bộ đều cảm giác không như đồ rẻ tiền. Như hôm nay anh mặc một áo đen mỏng, quần jean. Không giống như hàng CK bán đầy ngoài chợ, mặc lên người Hồ Duy lại rất có cảm giác như hàng Ý chính tông. Quần jean cũng tùy người mặc, gầy mặc thì nhìn dáng vẻ lưu manh, mập mặc lại thấy gò bó làm người khác nhìn không thể có tâm tình mà thưởng thức. Chỉ có không gầy không mập, người cao chân dài như anh mặc mới đẹp.

Nhị Nha trốn trong chăn nhìn anh chăm chăm mê mẩn, anh thay quần áo xong thì nhìn cô huýt sáo “Ngoan ngoãn ở nhà, anh đi đây”

“Rốt cuộc là anh đi đâu vậy?”

Tiểu Hồ cười cực kỳ xảo quyệt “Đi báo thù”.

Ngón tay bấm đồ điều khiển từ xa, chiếc Audi trong bãi đỗ xe sáng đèn, giống như đang nôn nóng đợi chủ nhân. Tiểu Hồ kéo cửa xe, cua một vòng đẹp mắt, xe thẳng hướng khu đô thị sầm uất kia mà tiến tới. Ánh nắng mặt trời chiếu vào trong xe, một đôi mắt đen ngời sáng, một đôi tay đẹp đẽ, môi hơi mím lại yên lặng, nếu anh không từng ở Nhạn thành, nếu cha mẹ anh khỏe mạnh, nếu anh còn ở Cù thành cùng đám bạn bè thuở nhỏ thì đây chính là dáng vẻ của anh! Thoải mái phóng khoáng cực điểm, vui vẻ hạnh phúc đến mức tận cùng.

Chương 43

Chương 43.

Gần đây Vệ Nhụy như bị bệnh, thường ngủ đến 11, 12 giờ mới dậy. Trước kia mẹ anh dẫn anh đi khám trung y, bác sĩ nói da trắng, môi trắng bột, cho thấy khí huyết không đủ, cần bồi dưỡng. Mà bồi dưỡng thế nào nữa, ăn được mặc tốt ngủ ngon, nghỉ ngơi đầy đủ, tinh thần thoải mái.

Vệ Nhụy vùi mặt vào áo gối tơ tằm cọ tới cọ lui, tựa như mình chìm trong hương dịu dàng, không muốn mở mắt, mặc kệ tiếng đập cửa không ngớt ngoài kia, anh lấy gối đè lên đầu, hạ quyết tâm không mở cửa. Lại là Hòa Tiểu Xuân không có việc gì lại chạy tới nhà anh bày thói hư tật xấu.

Tiếng đập cửa lại vang lên liên tục, người nọ cực kỳ nhẫn nại chờ.

Vệ Nhụy xốc chăn đứng lên, đi chân trần ra mở cửa “Hòa Tiểu Xuân, tôi cảnh cáo...”

Hồ Duy đứng ngoài cửa, cả người nhìn sáng láng.

Mắt lập tức mở to, Vệ Nhụy dụi dụi mắt, rất ngạc nhiên “Sao sớm thế này cậu đã đến đây? Vào nhà ngồi”

Tiểu Hồ được mời vào nhà, nhìn quanh “Nhà không tồi nhĩ”

“Cậu thích? Thích tôi để cho cậu một căn, hai chúng ta làm hàng xóm” Vệ Nhụy đi chân trần vào tủ lạnh lấy hai chai nước, một chai đưa Hồ Duy, còn một chai tự vặn ra uống.

Hồ Duy nhận lấy nhưng không mở, nhẹ nhàng để lên bàn.

“Cậu từ Nhạn thành về?” ngồi lệch bên sofa, chân theo thói quen mà vắt chéo lên. Không trách Vệ Nhụy làm trò cao ngạo trước mặt bạn bè, thật sự là do được người khác chiều chuộng thành thói, cho dù ngồi đâu vẫn luôn tự nhiên vậy, cái khí thế ngạo mạn treo trên mặt. Tiểu Hồ nhẹ nhàng băng quơ, quét mắt liếc qua chân anh ta, Vệ Nhụy ho khan một tiếng, bỏ chân xuống. Người nhạy bén luôn biết người biết chuyện Vệ tổng giám mới phản ứng lại, anh tới nhà mình là có việc muốn nói.

Nhưng mà...

Hồ Duy không nói chuyện chính, nói chuyện không liên quan “Mấy hôm nay mệt à? Mắt đỏ kè”

“Không phải, hôm qua theo mấy người ra ngoài chơi”

Trước đã nói qua, từ nhỏ sức khỏe Vệ Nhụy không tốt, nhà anh ra từ ông nội trở về sau có gien ung thư, sau đó tới cô anh, người ta nói thứ này di truyền, truyền tới truywwfn lui, truyền tới Vệ Nhụy cũng phải nghĩ. Anh hệ miễn dịch cực thấp, chuyển mùa gió to hay tư liệu bay đều phải ở nhà, người ta khuyên anh ra ngoài vận động có thể đổ mồ hôi thì sức khỏe có thể tốt hơn, kết quả Vệ tổng giám mua nguyên bộ đồ thể thao, mang theo hai người chạy cùng, chạy chưa tới 500m đã trợn trắng mắt ngất xỉu.

Được đưa về nhà, anh ngồi xếp bằng trên giường vừa ăn trái cây vừa suy nghĩ, cơ thể của anh cứ như vậy, nói không chừng một ngày nào đó trời cao hứng gọi anh đi theo làm bạn cùng ông nội và cô. Thôi, cứ là sung sướng một ngày thì tính một ngày vậy.

Một mặt uống thuốc bổ dưỡng, một mặt chà đạp thân thể, cứ mâu thuẫn vậy mà sống ba năm mười năm, bản thân cũng không biết sẽ thế nào.

Mẹ anh trước kia đã nói, nếu ai không ghét Vệ Nhụy nhà bà sức khỏe không tốt, không quan tâm cô gái đó xấu đẹp lớn bé, cứ gả vào thì bà xem như con gái mà đối đãi. Khi đó Vệ Nhụy không biết mẹ anh nói vậy, bên

người anh cứ nở hết đóa hoa đào này đến đóa hoa đào khác, khiến Vệ tổng giám cứ mơ màng như lọt vào trong sương mù, cuối cùng có một ngày mới biết được chân tướng. Có một cô gái nhà giàu nào đó nói chuyện với bạn mình, quên mất tắt điện thoại vừa nói chuyện với Vệ Nhụy

“Này, cậu với Vệ Nhụy là thế nào?”

“Cứ thế thôi...” cô gái đó chìa bàn tay đẹp mình ra ngắm nghía, chọn màu sơn mới “Sơn lại màu khác cho tôi, màu này tróc mất rồi”

Cô nhân viên làm móng đeo khẩu trang lên làm việc, tai lại dựng lên nghe chuyện.

“Ai nói thân thể anh ta không tốt, thật ra là rất tốt”

“Cậu còn thật sự vừa ý?”

Mặt cô gái ửng đỏ “Dù sao thì chuyện đó cũng tốt, nhưng mà anh ta thật sự bị dị ứng, có lần tôi xịt nước hoa mới, cả đoạn đường anh ta hắt xì không ngừng”

“Ba cậu định cho hai người kết hôn à?”

“Kết hôn chứ, làm cái giấy chứng nhận kết hôn có gì lớn đâu, nếu đúng như bên ngoài đồn đãi thì anh ta sẽ sớm không được, anh ta chết rồi thì tôi lại tìm người khác có gì đâu?”

Vệ Nhụy cầm điện thoại im lặng bấm tắt, ôm đầu mình đau đớn, giận dữ mắng: phụ nữ là đám ăn thịt người, cmn một người cũng không thể tin tưởng được!

Từ đó về sau, anh không yêu đương, cũng không nghiêm túc quen biết với cô gái nào, thật sự ở bên cạnh anh chỉ có một Hòa Tiểu Xuân.

Có đôi khi anh cũng tự ngẫm nghĩ, nếu thật sự không được thì anh với Hòa Tiểu Xuân ở bên nhau, Hòa Tiểu Xuân không có khuyết điểm gì lớn, ít nhất là tin tưởng được, nếu như anh có chết thì cô sẽ không đến nỗi chân trước tiền anh đi chân sau tìm người khác. Những tài sản này cho Tiểu Xuân anh cũng không thấy đáng tiếc. Nhưng việc này cực kỳ miễn cưỡng, nhìn Hòa Tiểu Xuân thế nào Vệ Nhụy cũng chỉ nghĩ tới lúc khi còn nhỏ cô gầy như que củi.

Cho tới khi!!!

Anh đụng phải Nhị Nha.

Từ lúc cô không luống cuống làm trò trước mặt người ngoài, nhìn thẳng mình đưa lý lịch, Vệ Nhụy bắt đầu dễ tâm. Cô ngồi trong xe anh, không nói gì nhưng một bụng mưu mô quỷ quyệt từ ánh mắt cô thoáng hiện ra nhanh như chớp. Cô ngồi phía sau với anh, lăm bắm mấy từ tiếng Anh, bờ môi căng mọng, hồng hồng.

Vệ Nhụy như đi vào cõi thần tiên, xấu xa nghĩ : Nếu hôn lên đôi môi kia thì hương vị chắc sẽ cực kỳ mê hồn.

Ai mà ngờ Cù thành lớn như thế, cô lại có quan hệ với Hồ Duy.

Vệ Nhụy giãy dụa đấu tranh, đào góc tường nhà bạn thì không thể làm. Nhưng làm bộ như không biết cô thì cô lại cứ nhảy vào trong đầu anh, nhất cử nhất động đều hiện rõ. Không biết mình làm sao, đưa cô về nhà, nghe cô lôi tay mình gọi “Anh Tiểu hồ, anh mua cho em cây kem đi...” thì lại điên cuồng.

Anh nhìn cô nói ba chữ “anh Tiểu Hồ” thì giận sôi máu, nếu cô nói cô muốn ăn kem, anh có thể đưa cô đi ăn loại kem ngon nhất, quý nhất, mua cả thùng cho cô ăn, nhưng lại cứ phải có thêm câu đằng trước. Anh muốn đả kích cô, lấy lời nói khó nghe nhất mà nói, nhưng nhìn cô khó chịu chạy đi, Vệ Nhụy phát hiện lòng mình cũng không thoải mái.

Cô dựa dẫm vào cậu ta như vậy, cũng chính là đã đem lời nói ác độc của mình hôm đó nói không sót một chữ cho Hồ Duy. Cậu ta hôm nay tới đây là để tính sổ với anh. Nhưng mà đề tài này nói thế nào.

Có điều Tiểu Hồ không nói, chính là treo anh ở đó, muốn giết hay không Vệ Nhụy không thoải mái

“Thân thể là vốn quý, đừng có đem mình làm như đã chết”

Vệ Nhụy ngoài cười trong không cười “Chết thì chết, ăn cũng ăn, uống cũng uống, nên hưởng thụ tôi cũng hưởng thụ, quay đầu lại hai mắt nhắm, không còn gì phiền não”

Tiểu Hồ đột nhiên cau mày “Mẹ kiếp, cậu nói là tiếng người à?”

Không biết vì sao Hồ Duy đặc biệt phản cảm khi Vệ Nhụy như vậy, hoặc là nói, anh ghét những người coi thường mạng sống. Có lẽ có liên quan tới việc mẹ anh tự sát, xem như là để lại bóng ma tâm lý khi còn bé, Tiểu Hồ cảm thấy con người không nên coi thường sinh mệnh, mắt nhắm lại thì bản

thân mình nhẹ nhàng, nhưng những người còn lại cực kỳ đau khổ. Nam nhi đại trượng phu, bả vai từ nhỏ khiêng đồ đạc, khiêng đất nước, khiêng nhà, khiêng núi sông mở mang trời đất, khiêng củi gạo mắm muối tương cà, thực sự có ngày bất động có người khiêng kia, chính là quỳ xuống cũng không uổng công đã sống một đời này. Chứ không phải như Vệ Nhuy bây giờ, còn chưa thể nào đã tính toán sắp xếp chuyện chết của mình.

Vệ Nhuy nhìn anh chăm chăm, tâm tình kích động. Rốt cuộc anh cũng tìm được cảm giác quen thuộc.

Khi Vệ Nhuy vẫn còn là một Vệ Nhuy nhỏ bé, luôn có nhiều bệnh, anh bị đưa tới phòng y tế truyền nước, buổi tối Hồ Duy ăn cơm xong, lau miệng là nhảy xuống ghế đi thăm Vệ Nhuy. Lúc đó Vệ Nhuy cũng như bây giờ, sốt cao đến mớ màng nằm trên ghế trong phòng y tế, hỏi “Hồ Duy, cậu nói tôi có thể sắp chết rồi không?”

Con nít biết cái chết là thế nào, Vệ Nhuy nói rất nhẹ nhàng, Hồ Duy lại rất kiên quyết lắc đầu, lôi tay Vệ Nhuy “Cậu sẽ không chết, ba tôi nói cậu chỉ sốt thôi, hết sốt thì sẽ khỏe. Vệ Nhuy, cậu sẽ không chết”.

Hai cậu bé bàn tay dơ bẩn đen xì nắm tay nhau, còn mớ tóc ngoéo.

Đây mới là cậu ấy!

Từ khi Hồ Duy từ Nhật thành trở về, Vệ Nhuy chỉ có thể dựa vào ấn tượng mà xác nhận anh, người này thật sự là người mà khi còn nhỏ mình chỉ hận không thể kết nghĩa đào viên sao? Người này thật sự năm đó cứu Tiểu Xuân, vô tình treo lên người anh cái nhãn “nhu nhược” Hồ Duy sao?

Vệ Nhuy cũng là nửa tin nửa ngờ. Dù sao thì cũng cách nhau một khoảng thời gian dài, tính tình cũng thay đổi rất lớn.

Vệ Nhuy nhìn cách ăn mặc của Hồ Duy hôm nay, cởi bỏ bộ quần áo quân phục cứng nhắc kia, bộ quần áo nhìn hơi bụi nhưng tạo nên cảm xúc tuyệt đối tinh tế, áo đen, quần jean vô cùng thoải mái, ở bên cạnh eo là một loạt chữ cái tiếng Ý, cái này là Vệ Nhuy thường xuyên sử dụng!!

Càng nhìn, ý cười càng sâu. Anh tiến lên, tay sờ dọc theo eo Hồ Duy đi xuống, Tiểu Hồ theo bản năng muốn tránh về phía sau, ánh mắt tràn ngập sự nghi ngờ “Cậu định làm gì?”

Vệ Nhuy lấy ngón tay móc lấy cơ bụng mê người kia đi xuống lưng quần,

kéo khóa kéo, tiếp theo tay móc lấy dây lưng định kéo xuống!!

Anh sờ một cái, đầu óc Tiểu Hồ ong lên một tiếng, cho là Vệ Nhụy có ý kia với mình, theo bản năng đứng lên né ra, dùng chiêu hướng tới đầu gối Vệ Nhụy đá một cái.

Ầm!!

Vệ tổng giám bị đè quỳ xuống sofa, mặt dán chặt xuống tay ghế thành một mảng đỏ hồng. Anh cũng không để bụng. Tiểu Hồ bực bội tàn nhẫn bẻ ngược tay Vệ Nhụy “Cậu lại...”

Vệ Nhụy mồm miệng lúng búng “Đừng đừng đừng, tôi nhìn thôi”

Hơi chần chừ “Nhìn cái gì?”

“Sau thắt lưng cậu có cái bớt”

Thở phào nhẹ nhõm, thì ra là muốn kiểm tra thân phận mình thôi. Tiểu Hồ ngồi dậy sửa sang quần áo, vẫn không nguôi giận đá Vệ Nhụy một phát. Vệ Nhụy co một góc, bị vắn đến đau cổ, nhe răng cười “Chứ cậu nghĩ tôi muốn làm gì cậu? Mười mấy năm không gặp, tôi thay chú Nhạc kiểm tra xem con trai chú có phải hàng giả hay không không được à?”

Lúc này tới phiên Tiểu Hồ cười lạnh “Cậu nghĩ ai cũng đồng ý nhận cha?”. Câu này chọc tới chỗ đau Hồ Duy, rốt cuộc thì cha ruột mười mấy năm không nhận con, không phải là chuyện vinh quang gì.

Vệ Nhụy biến sắc, thiếu chút anh đã quên. “Tôi vẫn luôn muốn hỏi cậu, dì Hồ năm đó là chuyện thế nào?”

“Tự sát”

Vệ Nhụy giật mình “Tự sát?”

“Đúng vậy, tự sát” Tiểu Hồ dựa vào ghế, buồn rầu nhớ lại “Tôi ở ký túc xá trường thì bên Nhận thành cho người tới tìm tôi, bảo tôi về nhìn mẹ. Lúc đến bệnh viện, vải trắng đã che lại, cơ thể đã không còn nhiệt độ”

Vệ Nhụy ngẩn ngơ, rất lâu không lên tiếng. Anh mò mẫm tìm một điều thuốc hút. Hút được một nửa, chợt hỏi một câu không đầu không đuôi “Tôi muốn biết cậu thích cô ấy cái gì?”

Một câu giống y vậy hỏi lại “Tôi cũng muốn biết cậu thích cô ấy điểm gì?”

Vệ Nhụy cúi mắt “Tôi...” lời ra khỏi miệng tự dừng khàn khàn “Tôi thích... tôi không biết”

Thích một người là không có lý do, có khi chỉ là một cái liếc mắt, một ánh nhìn, thậm chí một giọt nước mắt của cô ấy đều trở thành lý do thích cô ấy. Vệ Nhuy không biết nói thế nào, mắt anh đầy sự áy náy “Tôi biết không có khả năng”, cũng mỉm cười tự giễu cợt mình “Cậu yên tâm, tôi vĩnh viễn sẽ không làm vậy”

Giữa bạn bè và phụ nữ, từ trước đến nay Vệ Nhuy không muốn mất đi chỉ có bạn bè. Người bạn đã nhìn anh, ngoéo tay với anh nói câu “đừng chết”.

Chương 44

Chương 44

Buổi tối tập hợp, tối gần 5 giờ, những học viên về nhà thăm người thân vội vã chạy về trường, sửa sang chăn giường, thay quần áo.

Đỗ Tinh cúi đầu thắt dây nịt “Đội trưởng, lẽ vừa rồi anh đi đâu?”

Hồ Duy hơi ngược cầm cài nút áo “Về nhà làm chuyện quan trọng, cậu thì sao?”

Đỗ Tinh nheo mắt cười vui vẻ “Em cũng vậy, về quê làm việc quan trọng”

Hồ Duy nghiêng đầu “Đi thăm bạn gái à?”

“Sao anh biết!” Mặc xong quần, lôi cái ghế xếp ngồi đối giày “Đi tới chỗ cô ấy bán hàng xem thử, giúp cô ấy làm việc, đội trưởng, tháng 3 sang năm cô ấy có thể đi học”

Đỗ Tinh rất ít khi mặc thường phục, cà vạt đã thắt sẵn tròng lên cổ. Cậu ta đứng trước gương sửa tới sửa lui vẫn không ổn, Hồ Duy nhận lấy mở cà vạt ra, thắt lại cho cậu. Vừa làm vừa hỏi “Tinh, năm nay cậu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ, 22...”

“Nhập ngũ cũng 4 năm”

“Dạ phải, gần 5 năm rồi, lúc em đi liên đội trưởng em nói học tập cho tốt, trở về em để cho mấy anh đi học”

Cà vạt thắt lại đẹp đẽ, Hồ Duy đẩy lên trên, thắt chặt lại cho cậu “Vậy thì ráng học cho tốt, đừng để liên đội trưởng cậu mất mặt”

Lúc trước khi anh rời Thẩm Dương, chỉ đạo viên cũng nói với anh như vậy. Đi rồi thì đừng quên là lính của liên đội 9; đi rồi thì học thật tốt, đừng lơ là, đi đâu cậu cũng không thể làm sai được.

Hành lang vang lên tiếng còi tập hợp, mọi người mặc thường phục, cầm tài liệu đi ra ngoài xếp hàng. Trước kỳ nghỉ vội vàng nên tổng kết nửa học kỳ và kết quả kiểm tra chưa thông báo, vừa hết kỳ nghỉ thì trường sắp xếp thời gian để đánh giá về bài tập tình huống và chương trình học của nửa học kỳ sau.

Phòng học không xa với ký túc xá, mấy người ngồi thành một vòng đang thảo luận nhiệm vụ của kỳ dạy tiếp theo và danh sách phân công. Do học viên là bộ đội cấp bậc quân hàm khác nhau, khi tiến hành giảng bài huấn luyện, cần phải chia làm hai đội.

Một đội thực hiện công việc cụ thể, chú trọng thao luyện thực tế, đánh trận, rút kinh nghiệm vị trí được phân công.

Một đội thực hiện chỉ đạo toàn cục, bồi dưỡng ý thức nhìn nhận bao quát, chú trọng ý nghĩa sâu từ lý luận đã được học.

Trên máy tính là thành tích tất cả các môn của nửa học kỳ trước các học viên, tổng hợp xếp hạng từ thứ 1 đến 42, phía trên là hình ảnh mỗi người, viết đơn vị, chức vụ trước đó. Phân chia đội xong, danh sách đưa cho tham mưu trưởng Tổng xem, ông cầm danh sách hỏi “Sao để Hồ Duy bên này?”

Có người giải thích “Trước đó lấy ý kiến đơn vị cũ, ý của họ là muốn đề nghị chúng ta chú trọng bồi dưỡng thực chiến, sắp xếp như thế cho anh ấy”

“Sắp xếp cái gì?” Cuộn danh sách lại, tham mưu trưởng Tổng đứng lên “Cứ lính trinh sát thì kéo dài mãi như vậy sao? Hừ, muốn cướp người của chúng ta, đúng là cách cũ kỹ”

“Ông biết chủ nhiệm Thái?”

“Biết chứ sao không biết, hơn nữa còn là lãnh đạo tôi, hồi tôi tham gia quân đội thì ông ấy làm đội trưởng tôi...” nhắc tới chuyện cũ không khỏi bồi hồi. Năm đó ông là bị lão Thái cai trị quá sức.

“Đối cậu ta qua đây, tham gia huấn luyện giai đoạn cơ quan chiến thuật tiếp theo, tôi có sự sắp xếp khác với cậu ta”

Không phải lão Tổng lấy việc riêng làm việc chung, không phải vì Nhạc Tiểu Bằng là bác sĩ của ông mà chú ý quan tâm con của ông. Ai mà không biết lão Tổng là người chí công vô tư, lại là một người yêu quý nhân tài. 42 người, chỉ có thành tích Hồ Duy là tương đương với Khâu Dương, không

cậu đề tôi thì chính là tôi đề cậu, lão Tống thích mấy người trẻ tuổi tranh cao thấp kiểu này.

Mặt khác...

Cậu nhóc đến từ Nhạn thành này có điểm đặc biệt.

Ông đã quan sát trong một quãng thời gian. Cậu trung úy nhỏ này tư duy logic vô cùng mạnh mẽ, không lười biếng, giỏi suy luận, giỏi toán, vốn dĩ cho là rất được trọng dụng, kết quả điều tra lại thấy ở Nhạn thành chỉ là một người trợ lý thuộc đơn vị thực hiện văn bản các kiểu. Thái Hỉ không coi là vật quý, đưa tới đây cho ông, đồng chí lão Tống nhất định sẽ mài dũa thật tốt, tạo thành một nhân vật giỏi giang.

7 giờ sáng hôm nay, Nhị Nha còn đang lơ mơ ngủ thì nghe trong viện có tiếng ồn ào, cái gì mà đĩa trái cây này để ở đây, cái lư hương để bên kia, leng keng lốc cốc, ồn ào tới mức Nhị Nha phải vén một góc rèm nhìn ra ngoài. Nhìn thấy Vệ Nhụy dẫn theo hai người, đang khiêng một cái bàn vào trong viện.

Quần áo Nhị Nha không thay, hùng hổ lao ra cửa đứng chống nạnh “Anh lại tới đây làm gì chứ!”

Vệ Nhụy giống như không nghe thấy, chỉ tiếp tục chỉ chỗ đặt hai cái đệm, nhìn cô cười tủm tỉm vẫy tay “Cô lại đây!”

Nhị Nha còn chưa tỉnh ngủ, nhìn nển, lư hương mặt lơ ngơ. Quần áo bị cô ngủ lẫn lộn bèo nhèo, khoác cái áo lông, không chải đầu không rửa mặt, đứng dưới mái hiên “Rốt cuộc anh muốn làm gì?”

Ý cười Vệ Nhụy không giảm “Hai chúng ta kết bái anh em...”

Ai muốn kết bái anh em với anh, bộ chưa tỉnh ngủ sao mà sáng sớm tới chỗ cô nổi điên. Nhị Nha là người thù dai, những lời Vệ Nhụy nói cô vẫn còn để trong lòng chưa quên chữ nào đâu!

Vì vậy xách Vệ Nhụy đuổi đi như đuổi gà “Đi đi đi, ai muốn kết nghĩa anh em gì với anh, mới sáng sớm anh làm trò gì tùm lum vậy! Ai không biết còn tưởng nhà tôi có tang lễ nữa!”

Vệ Nhụy bị đẩy ra vẫn ghì lại “Ui ui, cô đừng đuổi tôi đi mà, tôi thật sự thành tâm thành ý kết nghĩa anh em với cô, cô nhỏ tuổi hơn tôi, tôi nhận cô làm em gái”

“Ai cần làm em gái anh, anh trai tôi đủ nhiều rồi! Cảm tình tràn lan không có chỗ thể hiện thì về kiếm mẹ anh đi”

Vệ Nhụy ôm lấy cái cây trong sân, sống chết không chịu đi “Vậy thì cô thêm tôi vô cũng không nhiều, thiếu tôi cũng không ít đi mà! Cho tôi nhận đi, tôi có lợi cho cô!”

Nhị Nha buông lỏng tay “Có lợi cái gì?”

“Mấy anh trai cô cho cô cái gì tốt?”

Nhị Nha lấy sức ôm lấy Vệ Nhụy muốn ném văng anh ta ra

“Đừng đừng đừng! Có lợi có lợi! Ngày lễ ngày tết cho cô bao lì xì”

Nhị Nha buông 1 chân Vệ Nhụy ra “Còn gì nữa?”

Vệ Nhụy không biết nói sao, giãy dụa một lúc lâu rồi đầu hàng “Cô nói cô muốn tôi làm gì bây giờ? Tôi đều nghe cô hết”

Nhị Nha lên tinh thần hăng hái “Anh không được nói năng bậy bạ chuyện của anh Tiểu Hồ ở Cù thành, anh cũng không được tác hợp cho Tiểu Xuân, anh càng không được ép buộc tôi tới ngân hàng làm việc, tóm lại... Chính là lúc nào cần kêu thì anh phải có, không cần thì anh đừng lên tiếng”

“Thành giao!!”

Bị Vệ Nhụy lôi kéo quỳ trước bàn thờ, Nhị Nha vẫn còn bức bối “Tại sao anh cứ một hai phải kết nghĩa anh em với tôi?”

Vệ Nhụy hừ hừ “Thích kết nghĩa với cô đó”. Không thể yêu đương với em, vậy thì da mặt dày mà kết thành quan hệ họ hàng, sau này có chuyện gì thì không đến mức em sẽ quên anh.

Mấy cô chú trong viện đều ra xem, Vệ Nhụy vừa thấy Lục Bảo mà hôm đó nhảy lên vai mình thì co rúm lại, kéo Nhị Nha đổi vị trí với mình “Em ở bên này, em ở bên này”

“Tại sao?”

“Nam trái nữ phải mà”

“Được”

Hai người cầm nhang, gần người không ai lên tiếng. Vệ Nhụy xấu hổ “Mấy lúc vậy thì nói cái gì nhỉ?”

Nhị Nha cũng phiền “Tôi cũng không biết, dù sao chính là ông trời lớn nhất, hàng xóm láng giềng đều chứng kiến, hôm nay Đỗ Oản tôi tự nguyện

cùng Vệ Nhụy nhận anh em, sau này có phúc cùng hưởng, có họa thì tự mình gánh, không ai liên lụy tới ai”

Vệ Nhụy sợ hãi “Em dọn đường lui cho mình sạch sẽ vậy ha!”

Không ai biết Nhị Nha nói vậy chính là lời nói thật lòng, Cô là người luôn tin tưởng rằng có chuyện tốt thì chia sẻ với mọi người, nếu thật sự gặp chuyện không may, cho dù bản thân có thấy đau đớn khổ sở thế nào cũng sẽ giữ kín miệng, không cần nói với người khác. Nói cho người khác có ích lợi gì đâu, ngoài việc nói hết, mình không thể làm cho người khác vui vẻ, chỉ còn làm người nghe không vui, sau đó lại cùng buồn với mình.

“Tôi nói như vậy đó, anh thích thì kết nghĩa không thì thôi”

“Kết, tôi kết!” Vệ Nhụy hăng hăng giọng nói “Tôi là Vệ Nhụy, hôm nay có sự chứng kiến của hàng xóm láng giềng, cô chú bác dì, cùng Đỗ Oản kết thành anh em, sau này tôi có một miếng ăn bảo đảm không để cô ấy chết đói, tôi gặp nạn phá sản cũng bảo đảm không vay tiền cô ấy, chúng tôi trên nguyên tắc hưởng thụ, cố gắng duy trì tình nghĩa anh em, không vượt Lôi trì một bước!”

Nói xong thì đem nhang cắm vào trong lư hương, Nhị Nha phúi mông về phòng.

Vệ Nhụy gọi cô lại “Nè, nè, vậy xong rồi à?”

“Chứ anh còn muốn thế nào nữa” mới sáng sớm còn mơ màng bị lôi ra nhận anh, Nhị Nha đã rất buồn bực, cô còn chưa đánh răng rửa mặt đó.

“Ít nhất em đến dập đầu với anh đi”

“Dập đầu???” cô còn chưa có dập đầu với ông nội cái nào đâu!

Nhị Nha không chịu, Vệ Nhụy dính như keo đi theo mông Nhị Nha như kiểu nếu không dập đầu thì không xong. Nhị Nha phiền lắm, kéo cửa “Chắc chứ, tôi dập đầu xong thì anh cho tôi về phòng”

“Nói sẽ giữ lời”

Nhị Nha ghen, Vệ Nhụy còn rất quan tâm cô “Anh lấy cái đệm lại đây cho em, trên mặt đất lạnh”

Đột nhiên...

Nhị Nha không hé răng nắm cổ áo Vệ Nhụy giữ chặt ót anh, dùng trán tàn nhẫn đập Vệ Nhụy một cái.

Bốp!!

Hai cái đầu đập vào nhau, có thể nghe tiếng vang trầm trầm. Vệ Nhụy choáng váng mặt mày, hai tay ôm đầu, đau tới mức ngồi xồm trên đất chửi thề.

Nhị Nha đứng ở cửa cực kỳ kiêu ngạo “Cho anh lợi dụng tôi!”

Vệ Nhụy hít hơi lạnh “Đầu em sao lại cứng vậy chứ!”

Khi còn nhỏ đập trứng gà luyện thành thiết đầu công, lúc ở Huy Xuân mấy bạn trong nhà trẻ nói cô không cha không mẹ, Nhị Nha nổi giận dùng dùng đánh nhau với người ta, người khác thì nắm tóc cào mặt, Nhị Nha chưa bao giờ phản kích, chỉ chờ người ta ức hiếp mình đủ rồi thì cô nắm chặt hai bàn tay nhỏ lại, đập đầu một cái, đập tới mức cậu nhóc kia sưng đầu khóc la tìm về mẹ.

Chờ cơn đau qua đi, Vệ Nhụy đứng lên, Nhị Nha cười ngọt ngào, cũng không nói đùa nữa mà nghiêm túc chính thức nói “Đàn ông dưới gối là vàng, anh không thể đập đầu với em, em cũng không thể đập đầu với anh, chúng ta đập đầu lần này coi như huề nhau”

Cú đập này làm Vệ Nhụy yêu không được mà hận không xong, nghiêng răng nghiêng lợi nhéo mặt Nhị Nha một cái rồi quay đi.

Mặt trời mùa thu sáng rực. Vệ Nhụy cô đơn rời khỏi tiểu viện nhỏ, anh với cô đập đầu cái này coi như tình duyên chỉ đến đó mà thôi. Có người gọi giòn tan “Anh Vệ Nhụy!”

Vệ Nhụy giật mình quay đầu lại, Nhị Nha tựa vào cửa sổ nhìn anh mỉm cười. Bàn tay Vệ Nhụy trong túi quần siết chặt, cuối cùng nhìn cô khoát tay, rời đi “Một lạy này... xuân phong đắc ý ngộ tri âm...”

Biết Hồ Duy đi Nhận thành về rồi, Nhạc Tiểu Bằng do dự vài ngày, muốn có câu trả lời cho ba Tiểu Xuân nên suy nghĩ hai ngày thì lúc ở bệnh viện gọi điện thoại cho Hồ Duy. Muốn hẹn anh tới nhà ăn cơm.

Vừa lúc Hồ Duy cũng đã hứa với Nhị Nha muốn đưa cô đến gặp Nhạc Tiểu Bằng nên rất nhanh chóng nhận lời, Nhạc Tiểu Bằng kích động “Vậy khi nào con tới? Ba chuẩn bị trước”

“Ông không cần chuẩn bị gì đâu, ngày mai đi, tối mai con qua”

Nhạc Tiểu Bằng đã chuẩn bị một đồng lời để nói với con, ngày hôm sau

còn đối ca với đồng nghiệp, người đó cười hỏi “Chủ nhiệm Nhạc, trong nhà có việc à?”

Nhạc Tiểu Bằng ở phòng nghỉ bên ngoài phòng phẫu thuật thay quần áo, khóa cửa, mặt đầy vẻ vui mừng “Hôm nay Hồ Duy tới nhà ăn cơm”

Người làm việc ở bệnh viện lâu năm đều biết chuyện năm đó của Nhạc Tiểu Bằng, chuyện Hồ Duy cũng biết.

“A, con trai về rồi?” giọng đê thấp phôi hợp vẻ ngạc nhiên “Chuyện vui nhé”

Nhạc Tiểu Bằng cầm túi tài liệu “Nó đến Cù thành học, hôm nay có thời gian nên ghé về nhà. Tiểu Triệu, tôi đi nhé”

“Vâng, chủ nhiệm đi thông thả”

Trên đường về nhà Nhạc Tiểu Bằng mua một bao đồ ăn lớn để nấu cơm chiều cho Hồ Duy, muống xéng và canh rau tươi, nghe tiếng chuông cửa, ông lên tiếng đáp rồi mặc tạp dề ra mở cửa.

Cửa mở ra, phía sau Hồ Duy còn có một cô gái trẻ, Nhạc Tiểu Bằng hơi sửng sốt.

Chương 45

Chương 45

Trong nhà Nhạc Tiểu Bằng không có dép lê cho phụ nữ, cũng không thường có khách, chỉ có 2, 3 đôi dép lê vì thỉnh thoảng mới có người tới, lúc đưa dép cho Nhị Nha, ông nhìn cô cười xin lỗi “Cháu gái, ngại quá, cháu mang đỡ, lần sau chú sẽ chuẩn bị cho cháu một đôi dép phù hợp”

Nhị Nha là người chỉ thân mật với người nhà, ở nhà họ Đỗ cô thường mang vớ không, trước mặt người ngoài, nhất là trước mặt ba ruột Hồ Duy, cô như một cô dâu nhỏ “Không sao ạ, cháu mang cái này cũng được”

Chân 36 mang dép 42 làm người ta nhìn dở khóc dở cười. Hồ Duy còn cúi xuống so so với cô “Hay là em mang đôi của anh nè, cái này nhìn có vẻ nhỏ hơn”

“Thôi không cần đâu, cứ vậy được rồi” Nhị Nha nắm chặt tay áo Hồ Duy nói nhỏ, cô không muốn lần đầu gặp mặt Nhạc Tiểu Bằng đã để lại ấn tượng là người được nuông chiều từ bé.

Ba người nhìn nhau hơi ngượng ngập.

Nhạc Tiểu Bằng đẩy tách trà “Cháu uống nước”

Nhị Nha lập tức hơi nhòe mắt “Chú không cần bận tâm, cháu tự lấy được ạ”

Ông lại đưa tới đĩa trái cây khô “Ăn đi, cháu ăn đi”

Nhị Nha cầm lấy cũng không lột ra ăn, chỉ cười hì hì. Trong không khí có mùi khói dầu, Hồ Duy chau mày “Có mùi gì đó thì phải?”

Nhạc Tiểu Bằng vội đứng lên “Chết rồi, đang chiên cá!”

“Con đi cho...” Hồ Duy nhìn chân Nhạc Tiểu Bằng đang để giữa bàn trà với ghế sofa, đi vào phòng bếp tắt lửa. Trước kia Hồ Duy cũng thường nấu ăn nên đối với bếp núc không lạ lẫm gì, lấy xẻng trở cá, giảm bớt lửa.

Phòng khách chỉ còn Nhị Nha với Nhạc Tiểu Bằng ngồi, cười gượng với nhau, Nhạc Tiểu Bằng chủ động hỏi “Ta gọi cháu là gì?”

“Chú” Nhị Nha buông tách trà “Cháu tên Đỗ Oản, đậu hà lan”

Họ Đỗ? Hèn gì nhìn quen quen, mà không biết đã gặp ở đâu.

“Cháu bao nhiêu tuổi rồi?”

“Dạ 24, năm nay năm tuổi ạ”

“Con hồ à?”

“Dạ phải!”

“VẬY cháu với Hồ Duy...”

Nhị Nha bẻ bẻ đầu ngón tay, quay lại nhìn thoáng qua bóng dáng đang nấu ăn trong bếp, kiên quyết trả lời “Cháu là bạn gái anh Tiểu Hồ”

“À...” Nhạc Tiểu Bằng bình tĩnh, cả buổi sau chưa hồi phục tinh thần. Ông định hôm nay hai cha con gặp mặt sẽ nói chuyện Tiểu Xuân với Hồ Duy, Hồ Duy mang bạn gái đến cũng không nói trước khiến Nhạc Tiểu Bằng không kịp chuẩn bị, thậm chí ông cũng không thể giống người cha bình thường mà đứng ở lập trường người cha để có bất kỳ ý kiến gì về bạn gái của con mình.

Không có tư cách.

Một tiếng gọi cắt ngang “Ăn cơm thôi”

Nhạc Tiểu Bằng nói với Nhị Nha “Cháu à, ăn cơm trước đã”. Có nói gì thì chờ cơm nước xong thì nói.

Nhạc Tiểu Bằng cầm một chai rượu ra, hỏi ý kiến Hồ Duy “Uống một chút không?”

“Dạ không, tối con phải về trường” Hồ Duy kéo ghế cho Nhị Nha rồi mình mới ngồi xuống

“Ừm, vậy đừng uống” Nhạc Tiểu Bằng gạt đầu, tiện thể nhìn Nhị Nha, khách sáo hỏi “Cháu uống không?”

Nhị Nha thấy bình đó là rượu Mao đài ủ lâu năm, hai mắt sáng rỡ, Hồ Duy sợ hãi chặn ly cô lại, gạt bỏ ý định của cô “Cô ấy không uống, cho cô ấy ly nước là được rồi”

“VẬY ĐƯỢC”

Một bữa cơm, im lặng ăn không tiếng động, không nói một lời, Nhị Nha

mới tới không dám nói chuyện, Hồ Duy với Nhạc Tiểu Bằng thì không có gì để nói. Chỉ có thể nhặt vài đề tài hỏi việc huấn luyện của Hồ Duy ở Cù thành, biết khoảng 3 tháng nữa kết thúc, Nhạc Tiểu Bằng quan tâm hỏi “Vậy con có ý định gì chưa?”

“Không có ý gì, kết thúc thì về đơn vị cũ ở Nhạn thành”

“Có nghĩ ở lại Cù thành không?”

Hồ Duy hơi giật mình “Cái gì?”

“Ba nói là...” Nhạc Tiểu Bằng nhẹ nhàng gác đầu xuống, nhìn thoáng qua Nhị Nha “Nếu con muốn ở lại Cù thành, ba có thể nghĩ cách cho con, chắc là không thành vấn đề”

Nghĩ à, cũng có nghĩ tới.

Nhị Nha nếu thật sự có ý định học tiếp, mấy năm sau đều phải ở Cù thành, nhưng mà Hồ Duy không muốn vì việc này mà Nhạc Tiểu Bằng thay mình tính toán. Anh đáp nước đôi “Tính sau vậy”

Cơm nước xong thu dọn chén đĩa, Nhị Nha muốn đi rửa chén, Nhạc Tiểu Bằng ngăn lại “Cháu đừng làm, để đó ngày mai ta dọn”

Ở nhà họ Đỗ, cô là em út, là cục cưng, cái gì mọi người cũng không cho cô làm. Ở nhà họ Nhạc, cô là khách, nhưng mà hai cha con này đều thương người người, hàng năm ở bộ đội đã rèn thành thói quen tự gánh vác, việc nhà đều không có thói quen để phụ nữ đụng tay làm.

Vừa lúc hàng xóm tới gõ cửa, một người đàn ông xấp xỉ tuổi Nhạc Tiểu Bằng dẫn cháu trai tới “Lão Nhạc, nhờ ông trông cháu giúp tôi, bà nội nó đi siêu thị cả tiếng rồi chưa về, tôi sốt ruột, không ai trông chừng nó...”

Có vẻ chuyện thường xuyên nên Nhạc Tiểu Bằng mở cửa vẫy tay với cậu bé “Vào đi”

“Trong nhà có khách à? Vậy có tiện không?”

“Không có gì!” Nhạc Tiểu Bằng nhiệt tình giới thiệu “Con trai tôi đưa bạn gái tới ăn cơm, trong nhà đông thì vui mà”

“À! Con trai về rồi à?” lảng giềng đều biết chuyện của Nhạc Tiểu Bằng ở một mình từ trẻ, không ngờ ông lại có con.

Hồ Duy đứng ở cửa phòng, lịch sự gật đầu chào “Chào chú”

“Ai chà, con trai ông đẹp trai hơn cả ông đấy”

Nhạc Tiểu Bằng rất tự hào “Chứ sao, nó giống mẹ”

“Bao nhiêu tuổi rồi? Cũng tham gia quân ngũ à? kế thừa nghề của ông à?”

“Không có, ở cơ quan công tác, hiện giờ...”

Hai ông đứng ở hành lang nói chuyện một hồi, cuối cùng cười to “Được, tôi đi tìm bạn già nhà tôi đón bà ấy về. Con ở nhà ông Nhạc ngoan ngoãn nghe lời nghe không!”

Cậu bé không lớn, tầm 3, 4 tuổi, quen thuộc với Nhạc Tiểu Bằng, chống nạnh đứng cầu thang gọi ông nội “Ông nội, ông đi nhanh về đón con nha!”

“Ừ, tìm được bà nội thì ông về ngay! Chắc bà lại đi tới quảng trường khiêu vũ rồi”

Nhạc Tiểu Bằng dẫn cậu bé vào nhà, cậu bé kéo tay Nhạc Tiểu Bằng sợ hãi nhìn Hồ Duy với Nhị Nha. Nhạc Tiểu Bằng sờ đầu cậu nhóc “Việt Việt, đây là con trai ông, con kêu là chú”

Cậu bé Việt Việt hơi ngại ngùng, chui đầu vào lòng ngực Nhạc Tiểu Bằng, nhỏ tiếng gọi “Chú”

Hồ Duy cười ngồi xuống nhìn cậu “Tên ở nhà là Việt Việt, vậy còn tên chính thức là gì vậy?”

“Chú hỏi con kìa, nói cho chú biết con tên gì”

Cậu bé vẫn ngượng ngùng, ưỡn cái bụng nhỏ nhỏ đến trước mặt Hồ Duy “Con tên Giang Việt, Việt Việt là tên ở nhà, tên chính con có nghĩa là dũng cảm”

Hồ Duy cười càng tươi, sờ đầu cậu

“Chú ơi... con muốn chơi máy game” cậu bé đưa mắt nhìn lên lầu hai đầy mong chờ.

Việt Việt là khách quen ở đây, đồ đạc trong nhà Nhạc Tiểu Bằng còn rành hơn Hồ Duy! Cậu thích tới đây vì trên nhà ông Nhạc có cả cái bảo tàng. Trong phòng đó có nhiều đồ chơi, poster phim hoạt hình, còn có máy chơi game kiểu cũ, có thể chơi Super Mario.

Hồ Duy hơi mơ hồ “Máy chơi game?”

Nhạc Tiểu Bằng vội vàng đồng ý “Đi đi, đi chơi đi”

Được cho phép, Việt Việt vui vẻ phấn chấn nhanh chân chạy lên lầu, đi ngang Nhị Nha còn liếc nhìn cô. Nhị Nha lớn lên có vẻ ngoài rất được lòng

trẻ con, không hung dữ, có vẻ người di thân thiện, rất có duyên con nít. Nhìn cậu bé ngược nhìn mình, cô nhú mũi làm mặt quỷ với cậu “Nhìn cô cái gì?”

Việt Việt cúi đầu che miệng cười, chạy lên lầu nhanh như chớp. Nhạc Tiểu Bằng thấy vậy liếc Hồ Duy, nói với cô “Hay là cháu lên lầu trông chừng nó giúp chú một lát?”

Đây là ý muốn để cô lên lầu ông nói chuyện riêng với Hồ Duy. Nhị Nha biết nhìn ý người, lập tức đồng ý quay đầu lên lầu, đi được một nửa, cô nhìn xuyên qua khe hở cầu thang nhìn Hồ Duy.

Hồ Duy cũng đang nhìn cô. Anh đứng dưới lầu, ánh mắt bình tĩnh, mỉm cười nhẹ nhàng như cho cô sự cổ vũ. Nhị Nha vui vẻ cong mắt như hình trăng non, đuổi theo Việt Việt lên lầu.

“Con bé là ở bên kia...”

“Đúng vậy” Hồ Duy thẳng thắn thừa nhận, lấy thuốc trong túi quần ra “Cháu gái ông nội”

Nhạc Tiểu Bằng lo lắng “Nhà con bé đồng ý không?”

Phản ứng như vậy Hồ Duy đã quen nên nhìn không trách. Anh bật lửa, nhìn khắp nơi, trên bàn không có gạt tàn thuốc, ấn tượng trong trí nhớ là Nhạc Tiểu Bằng không hút thuốc. Biết anh tìm cái gì, Nhạc Tiểu Bằng lấy trong cái sọt nhỏ ra một cái gạt tàn thủy tinh mới tinh đưa qua

“Nghỉ lễ vừa rồi có về nói, ông nội cô ấy đồng ý”

Nhạc Tiểu Bằng hoảng hốt, không ngờ tới một gia đình như vậy lại có thể đồng ý! Tại sao có thể đồng ý!

“Ba chỉ nghe nói cha mẹ con bé lúc nó còn rất nhỏ thì không còn nữa?”

“Vâng” khóe miệng phun ra “Rất đáng thương, không còn nhớ lúc ba mẹ mất, chỉ còn một anh trai”

“Anh trai con bé làm gì?”

“Cũng đang ở đây, là một kỹ sư công trình nghiên cứu, chuẩn bị kết hôn”

Đúng là đáng thương, không có cha mẹ, anh trai lại sắp lập gia đình, chỉ còn một mình.

“Con đưa con bé đến là định...?”

Gạt tàn thuốc vào cái gạt tàn thủy tinh kia “Vâng...”

“Nhưng việc này...” Tiểu Hồ lần đầu tiên trước mặt Nhạc Tiểu Bằng cười một tiếng, cào cào chân mày “Dù sao cũng phải có người đi nói chuyện”

Nhạc Tiểu Bằng nghe hiểu ngay, anh muốn ông đi nói, như vậy có thể coi như là thừa nhận, anh nhận ông là cha?

Tâm tình ông phức tạp không thể phân biệt được, Hồ Duy quan sát sắc mặt Nhạc Tiểu Bằng, cho ông thêm một kích trí mạng “Mẹ cũng rất thích cô ấy”

Ánh mắt Nhạc Tiểu Bằng lập tức thay đổi, trở nên âu sầu, trở nên hiền hòa, trở nên hối hận. Ông chọn lựa từ ngữ trước sau rất lâu, trịnh trọng hứa với Hồ Duy “Chuyện này ba ghi nhớ trong lòng, muộn nhất không để đến sau Tết âm lịch”

“Tốt”

“Dù sao cũng phải có chuẩn bị một chút chứ? Ba có thể làm gì cho con?”
Kết hôn cũng không phải là đánh một bản báo cáo là xong, bây giờ khác trước, vẫn phải có cơ sở vật chất “Trong tay ba có ít tiền, nếu các con muốn ở Cù thành thì ba mua cho con căn hộ không thành vấn đề. Hoặc là... con muốn trở về Nhạn thành, thì cứ lựa chọn, giao thông, vị trí, tất cả con cứ chọn theo ý mình. Chuyện tiền nong con không cần lo”

Hồ Duy đang muốn nói gì đó thì trên lầu truyền xuống một trận cãi cọ

“Em ngốc quá! Chị nói em phải ăn cái nấm kia!!”

“Chị thấy cái hoa ăn thịt người tới sao không bắn chứ!”

“Chị bắn! Đạn có đủ đâu! Em coi...”

Nhị Nha ấn nút mấy lần chứng minh cho cậu nhóc “Thật sự không đủ đó”

Dưới lầu hai người đối diện nhau không nói gì, chỉ cười.

Nhạc Tiểu Bằng bất đắc dĩ cam chịu nói “Tính cách không tệ, vừa nhìn là biết vẫn còn trẻ con chưa lớn. Từu lượng không ít hả?” Vừa rồi lúc cô nhìn bình rượu kia Nhạc Tiểu Bằng đã biết.

Hồ Duy cũng xấu hổ mở miệng “Trước kia trong nhà ăn cơm, cô ấy có thể uống tới mức hai bác chui xuống bàn trốn”

“Vậy lại giống tính mẹ con”

“Con lên lầu nhìn thử”

Lầu hai hơi lạnh hơn bên dưới, chắc là do không có người ở thường xuyên, chỉ có hai cánh cửa. Đây một cái ra là toilet, còn cửa khác là cửa phòng ngủ sạch sẽ.

Nhị Nha với Việt Việt đang chơi rất vui, Hồ Duy dùng chân đá đá mông Việt Việt “Xích qua cho chú ngồi”

Việt Việt xích qua bên trái cầm máy chơi game không chớp mắt, không có người lớn nên bắt đầu đổi cách xưng hô “Anh, anh biết chơi không?”

Tiểu Hồ lấy điều khiển trong tay Nhị Nha, bắt chước Việt Việt ngồi xếp bằng, mắt nhìn màn hình chăm chăm “Lúc anh chơi cái này em còn chưa sinh ra đâu”

Máy này là năm anh 12 tuổi Nhạc Tiểu Bằng mua cho anh, gắn với một cái tivi nhỏ, dây dẫn nối lung tung. Không ngờ ông vẫn còn giữ.

Tốc độ tay anh cực nhanh thao tác cho Mario nhảy nhót nhanh nhẹn, Việt Việt chu miệng ầm ức “Anh ôm em cùng nhau chơi được không?”

Hồ Duy ngồi một bên, Việt Việt thò tay muốn chui vào lòng anh. Thuận thế bế cậu nhóc lên, cậu nhóc còn chơi xấu “Anh chơi một tay thôi, nhường em một chút”

Tiểu Hồ cò kè trả giá “VẬY chơi một lần thôi”

“Được ạ”

Vì vậy Việt Việt ngồi trong lòng Tiểu Hồ, tay phải anh chơi trò chơi, tay trái ôm Nhị Nha, giết cậu nhóc mảnh giáp cũng không còn.

Chơi thua, trong lòng không thoải mái, Việt Việt nằm bò ra sàn nhà chơi xấu. Hồ Duy kéo quần, ngồi giảng đạo lý cho cậu “Sao thua mà không phục? Thua một lần là chơi xấu”

Việt Việt không vui, tức giận ôm vai “Không được, anh nói nó để em thắng đi”

“Nói sao được, kết quả ra vậy, em phải nghĩ lại quá trình chứ”

“Nghĩ thế nào?”

“Nghĩ cần luyện tập nhiều, sau này anh không ở nhà thì em ăn cơm xong có thể lại đây chơi, lần sau anh tới thì lại thi đấu với em”

“Không được, tới hoài ông nội Nhạc không thích”

“Không đâu, em cứ nói với ông là anh kêu em tới”

Vẫn không thuyết phục được Việt Việt, con nít để ý mấy chuyện vụn vặt, thua thì thấy cực kỳ mất mặt “VẬY anh chơi với em một lần nữa, chỉ một lần!”

“Đẹp, hồi nãy nói thế nào, có phải nói anh chỉ xài một tay, chơi với em một ván cuối” Tiểu Hồ gõ gõ trán cậu “Em đã giao hẹn với người khác từ trước, phải theo đó mà làm. Không thể có chuyện ra điều kiện rồi lại đổi ý, một chút tinh thần cũng không có”

Việt Việt dẫu miệng, Tiểu Hồ rất kiên nhẫn chờ “Tự mình suy nghĩ cho tốt, không cần vội vàng”. Anh còn rất tự nhiên đem dây điện rối loạn lung tung trong phòng cuộn lại gọn gàng. Lâu lâu cả buổi mà anh trai này vẫn cương quyết, tự biết mình thua, Việt Việt ngoan ngoãn đưa tay cho Hồ Duy ôm cậu xuống lầu.

Nhạc Tiểu Bằng vừa ngược lên thấy Hồ Duy ôm Việt Việt, Nhị Nha đi phía sau, ba người từ cầu thang đi xuống. Cảnh này ông đã đợi bao lâu! Mong chờ bao lâu!

Nếu anh vẫn luôn ở trong nhà vậy...

Cực kỳ cảm xúc.

Tiểu Nhị Nha với Hồ Duy, Nhị Nha còn lưu luyến chia tay Nhạc Tiểu Bằng “Tạm biệt chú, có rảnh con thường xuyên tới thăm chú!”

“Tốt tốt tốt, có rảnh con với Hồ Duy về, chú hoan nghênh con”

Hai người cùng đi ra tiểu khu Nhạc Tiểu Bằng ở, Nhị Nha thở phào, bụng sôi òng ọc.

Tiểu Hồ đoán ra “Ăn chưa no”

Nhị Nha cười hắc hắc “Anh biết hả?”

Hừ, xối cơm cho cô còn nói mình không ăn món chính, chỉ gấp mấy miếng rau xanh, thịt không ăn được một miếng, có thể không đói được sao?

“Đi...”

“Đi đâu?”

“Dẫn anh đi ăn bánh nướng”

Trên đường về nhà Nhị Nha có quán bánh rán, 6 giờ tối ông chủ ra bán, Nhị Nha đứng ở trước xe ba bánh chỉ “Đừng bỏ hành với rau thơm, thêm hai cái trứng gà!”

“Được rồi, thêm hai trứng gà!” ông chủ cười ha ha thu tiền, bắt đầu làm bánh cho cô.

Chạng vạng cuối thu, gió thổi qua lạnh buốt, Nhị Nha hỏi Hồ Duy “Ba anh chân không tốt phải không? Bị phong thấp à?”

Hồ Duy rất kinh ngạc “Em nhìn ra hả?” Lần đầu tiên anh gặp Nhạc Tiểu Bằng không phát hiện, cô lại phát hiện ra

“Dạ...” cắn miếng bánh rán nóng hổi, Nhị Nha bị Hồ Duy nắm tay đi theo sau anh “Chân trái hình như không linh hoạt lắm, lúc ông đứng lên thường dùng tay chống một chút”

“Bên chân trái là chân giả”

“Chân giả???”

“Ừ, năm đó đi chữa bệnh bị động đất, bị đá đè lên chân, lúc cứu ra bị hoại tử, chỉ có thể cắt chân”

Nhị Nha không bao giờ nghĩ tới chân Nhạc Tiểu Bằng lại là chân giả, tưởng tượng người đang tốt đẹp lại mất nửa chân, cô cũng khó chịu, không khỏi lăm bầm lâu bầu “Vậy thì đau lắm...”

Hồ Duy hơi dùng sức nắm tay cô, Nhị Nha đuổi theo đi song song anh “Vì ông mất nửa chân nên mới không nhận anh?” Chỉ có cô mới không hề e dè mà hỏi anh câu này

“Có thể là vậy”. Chuyện này thật ra Hồ Duy có thể hiểu. Không có người cha nào muốn con trai mình thấy mình chật vật, ngay cả khi ở bệnh viện, anh lau người cho Đỗ Hi, Đỗ Hi đều hết sức che giấu. Một người từ thời kỳ thanh niên trai tráng phát triển để giai đoạn đàn ông, đã trải qua sự lực bất tòng tâm, thân thể già cả dần dần mập ra, có nếp nhăn, rụng tóc, ai mà không có lòng tự trọng. Tiểu Hồ không khỏi nghĩ đến chính mình khi già đi, trong lòng kiên quyết mỗi ngày phải chạy hơn 1.000 mét, mà nếu già rồi, cô sẽ ra sao?

Dường như hình dung ra cảnh mình nằm liệt trên giường, cô nhét vào cổ áo anh tờ khăn giấy, vừa dứt anh ăn cơm vừa lải nhải “Anh thấy không, em không chê anh...” nghĩ nghĩ rồi tự bật cười.

Nhị Nha nghiêng đầu ngạc nhiên nhìn anh “Anh cười gì vậy?”

Tiểu Hồ ho khan “Đâu có cười”

“Anh mới cười” Nhị Nha nghi ngờ lắm lắm, ăn uống no nê, tâm tình cô cũng vui vẻ lên. Hai người đi trên đường, hôm nay anh không mặc quân trang, chính là quần áo bình thường, Nhị Nha không cần để ý hình tượng, có thể không e dè gì nắm tay anh.

Cô bắt đầu ca hát. Từ sông lớn cuộn sóng tới Hồng Hồ sóng vỗ, lại từ truyền kỳ phượng hoàng tới Vương Phi, tự mình hát say mê, rung đùi đắc ý, Tiểu Hồ đột nhiên vươn bàn tay to che miệng cô lại. Bàn tay giữ chặt nửa mặt cô, Nhị Nha gờ ra không được “Anh làm gì vậy?”

Tiểu Hồ hời hợt khiếp vía “Em đang hát cái gì vậy?” Vừa rồi cô hát mấy câu không câu nào hát đúng nhịp!! Nếu không phải anh muốn nghe lời bài hát, muốn biết cuối cùng là cô hát cái gì thì đã sớm che miệng cô lại.

Nhị Nha ừ ừ cụp đuôi, đẩy tay Tiểu Hồ ra, hơi chột dạ “Ai mà không có khuyết điểm chứ...”

Cô ngũ âm* không đầy đủ, từ nhỏ đã vậy. Nhưng mà người ngũ âm không đầy đủ thường có tật xấu chính là bản thân không biết, còn tưởng mình hát rất tốt!

Lúc nhỏ ở lớp hát tập ca, chọn ca khúc chèo thuyền gì đó, tập luyện vài lần, giáo viên vậy tay nói “Đỗ Oản, em có đồng ý mang đồ trang sức trên đầu đứng cùng mấy bạn không?”

Khi đó Nhị Nha còn tưởng giáo viên coi trọng cô, có chế độ đối xử đặc biệt nên cực kỳ vui vẻ nhận lời. Trước khi lên sân khấu, giáo viên dặn đi dặn lại “Lúc mấy bạn hát, em không cần dâng trào cảm xúc mà hát theo, em cứ tưởng tượng như em là bông hoa xinh đẹp nhất giữa dòng sông, cười thật đẹp là tới nơi!”

Đỗ Oản nghiêm túc đảm bảo với giáo viên “Em tuyệt đối không hé miệng!”

Sau khi cấp 2, cấp 3 cũng không có cơ hội diễn xuất, mãi tới khi đại học, chuẩn bị tiết mục biểu diễn đón sinh viên mới, người hướng dẫn nói “Bây giờ phải bắt đầu tập luyện nếu không sẽ muộn, tìm ai hát được lên hát đi”

Tìm ai bây giờ?

Tìm một vòng, chọn người phát âm tốt nhất trong lớp là Đỗ Oản. Tiếng Anh nói tốt vậy chắc hẳn hát sẽ hay, còn chọn cho cô một đoạn nhạc đệm kinh điển trong phim, lúc ở Hội sinh viên luyện tập, trống, dương cầm đều

chuẩn bị sẵn sàng cho cô, vừa mở miệng thì dàn nhạc bốn người bỏ chạy mất 3 người.

Từ đó, Đỗ Oản khoa tiếng Anh nổi tiếng toàn trường. Nhị Nha không chấp nhận nổi, cầm một quyển từ điển tiếng Anh đứng trước gương trong phòng luyện đọc, đoạn đầu đọc giọng còn hay hơn cả giảng viên, đoạn sau hát một đoạn, mấy chị em trong phòng đều mang tai nghe lên.

Nhị Nha mặt mày ủ ê “Thật sự nghiêm trọng vậy hả?”

“Đỗ Oản, cậu phải tin tưởng trời đóng cánh cửa này lại thì nhất định mở cửa sổ khác cho cậu”

Nhị Nha hoàn toàn từ bỏ con đường âm nhạc.

“Thầy em nói có thể phát âm của em có vấn đề, tất cả dây thanh quản với sự nhiệt tình yêu thương của em đều dành cho sự nghiệp phiên dịch, nhất định phải có thứ khác hy sinh”

“Nói nhăng nói cuội không, ngũ âm không đầy đủ thì nói ngũ âm không đầy đủ đi”

“Ngũ âm em không đủ anh chê em hả?”

“Chê đâu, cơm thừa của em anh còn anh, sao có thể ghét bỏ chê bai em được”

“Anh ăn cơm thừa của em lúc nào chứ?” Nhị Nha dám vỗ ngực cam đoan là cô không bao giờ bỏ thừa đồ ăn!

Hòa Tiểu Xuân ngồi trong xe nhìn Nhị Nha từ đầu hẻm đi càng ngày càng gần lại mình, vừa muốn xuống xe chào hỏi thì nhìn thấy người bên cạnh Nhị Nha, bỗng ngây người. Luống cuống tay chân tìm kính viễn vọng trong ngăn kéo, điều chỉnh tiêu cự, nín thở nhìn. Nhìn rõ người đi bên cạnh Nhị Nha là ai, Tiểu Xuân hoảng loạn ném kính viễn vọng đi, lấy hơi lên hít vào từng hơi từng hơi.

Hôm nay cô tan tầm sớm, rảnh rỗi chán nên nhớ người hôm ăn cơm đã kết bạn Nhị Nha, nghĩ sẽ tìm cô ấy đi chơi. Cô đỗ xe ở đây tầm chưa tới một phút, định gọi điện thoại hỏi xem cô ấy ở đâu, ai ngờ gặp phải Hồ Duy đang đưa cô ấy về.

Tiểu Xuân lấy tóc che nửa mặt mình lại sợ bị phát hiện, sau đó trơ mắt nhìn Hồ Duy vào một tiểu viện. Cô biết Vệ Nhụy có giấu điểm gì đó, cô biết,

Nhị Nha không chỉ đơn giản là người phiên dịch cho Vệ Nhụy!

Đội Hồ Duy đưa Nhị Nha vào nhà, từ trong quay ra, Hòa Tiểu Xuân thông thả mở cửa xe, gọi anh “Hồ Duy...”

Tiểu Hồ trong sắc trời hoàng hôn nhập nhoạng quay đầu lại, mắt đen nhánh, mũi cao thẳng, môi gợi cảm.

Hòa Tiểu Xuân mang giày cao gót, áo khoác dài đến gối, thanh lịch đi tới bên anh.

Khi Hồ Duy nhìn thấy người gọi anh là Hòa Tiểu Xuân, chưa kịp chào hỏi thì Tiểu Xuân đã không kiềm chế được mà chui vào lòng Hồ Duy, ôm eo anh!

Theo chị GG

Ngũ âm: Âm nhạc Trung Hoa là dựa trên hệ thống âm nhạc cổ truyền dân tộc bao gồm 5 loại âm điệu, 5 nốt nhạc chính gọi là ngũ âm. Năm âm thanh này được sắp xếp thành: Cung, Thương, Giốc, Chủy, và Vũ.

Theo truyền thống Trung Hoa, bất cứ âm giai nào trong ngũ âm đều có thể ảnh hưởng đến những nội tạng bên trong của con người và có thể hoạt động như là một cơ cấu điều hòa. Âm nhạc có thể tăng cường sự điều tiết, khai mở ý tưởng, và điều hòa nhịp tim. Bởi vì người ta có những chỗ khác nhau, nội tạng của người này cũng khác người kia, nên âm nhạc cũng ảnh hưởng đến họ theo những cách khác nhau.

Chương 46

Chương 46

“Tại sao lại bị đốt thành như thế này chứ?”

Hồ Duy tỉ mỉ nghiêm túc nghiên cứu vết sẹo trên lưng Hòa Tiểu Xuân, trong mắt anh không có sự ghét bỏ, không có chán ghét, chỉ thật sự thuần túy là khó hiểu. Giống như người nghiên cứu mới đào được một tác phẩm nghệ thuật trong đất ra, vì bộ dạng của nó mà cực kỳ tiếc nuối.

Tiểu Xuân cởi áo khoác, bên trong là áo choàng mỏng, phía sau có một cúc áo, mở ra là nhìn không sót thứ gì.

Cô bỏ Hồ Duy ra, không giải thích gì, chỉ xin anh một câu “Anh đi với tôi lên xe, tôi cho anh xem thứ này, nhìn rồi nghe tôi nói xong, anh đi có được không?”

Cô đã nói vậy, Hồ Duy còn có thể làm sao bây giờ? Chỉ có thể đi theo cô, cùng cô lên xe. Mở cửa xe cho anh lên, Tiểu Xuân còn sợ anh chạy nên khóa hãm cửa lại. Mở cúc áo phía sau, Hòa Tiểu Xuân thở ra một hơi, tay vịn trên tay lái

“Anh nhìn có thấy ghê tởm không?”

Hồ Duy còn đang trầm tư, lắc đầu.

Hòa Tiểu Xuân vẽ mặt đau khổ, nắm chặt tay lái, bàn tay đẹp để siết chặt trở nên trắng bệch.

“Tôi vẫn luôn muốn biết từ khi anh mới về Cù thành, tôi đã muốn hỏi, mẹ anh với anh rốt cuộc đã đi đâu, tại sao không tìm được anh. Vệ Nhuy nói với tôi, anh không còn nhớ tôi nữa”

Người ngoài đều cho là nhà họ Hòa cô bạc tình bạc nghĩa, con trai Hồ Tiểu Phong liều mạng đi cứu con gái nhà họ, đến nỗi bản thân phải nằm viện, “cô nhi quả phụ”, vậy mà cả nhà không đi hỏi thăm một câu. Thật ra là lúc

đó vì ngoài việc nhà bị cháy còn có một số bộ phận đường dây, thiết bị cần phải bồi thường, tiền tiết kiệm trong nhà phải lấy ra hơn nửa để chi trả, còn lại thì mẹ Hòa Tiểu Xuân chuẩn bị sẵn phong bì, thứ năm đi tới bệnh viện phòng dịch thăm. Ai ngờ là người ta nói Hồ Duy bị thương thuộc về khoa thần kinh, cho nên lãnh đạo bệnh viện đã hỗ trợ chuyển viện.

Hồ Tiểu Phong không để mẹ Hòa Tiểu Xuân vào phòng bệnh, bà đứng ở cửa nói mấy câu, mẹ Hòa nhét phong bì vào tay Hồ Tiểu Phong, mong bà nhận. Hồ Tiểu Phong nói cái gì cũng không cần, đuổi mẹ Hòa Tiểu Xuân ra cửa, nhét phong bì vào rổ xe đạp mẹ Hòa, phất tay “Mau về đi, trong nhà cháy lớn như vậy, chỗ cần xài tiền còn nhiều lắm, đừng lo cho Hồ Duy”

Tiểu Xuân lúc đó cũng đang ở bệnh viện chữa bệnh, nhà họ Hòa đã loạn cào cào, cho nên chuyện hai mẹ con Hồ Duy tạm để qua một bên. Đến khi Hòa Tiểu Xuân tỉnh lại, ngồi tựa trên giường khóc lóc đòi đi thăm Hồ Duy, cha mẹ Hòa Tiểu Xuân mới sức nhớ, tới bệnh viện tìm thì Hồ Tiểu Phong đã đưa con đi mất rồi.

“Anh đi nhiều năm vậy, có bao giờ chợt nhớ tới tôi không?”

Hồ Duy vẫn lắc đầu, chẳng qua lần này có ý xin lỗi “Tiểu Xuân, tôi nói cô đừng để việc này trong lòng”

“Tôi biết! Tôi biết!” Tiểu Xuân cắt ngang, nói dồn dập “Ai cũng nói tôi không cần để trong lòng, Vệ Nhụy cũng nói vậy, Thuận Thuận cũng nói vậy, họ nói nếu không phải là tôi, cho dù bất kỳ ai thì anh cũng sẽ làm như vậy, nhưng mà đó là anh, không phải tôi. Anh đã cứu tôi...”

“Tôi cứu cô, không có nghĩa là tôi có ý gì với cô, Tiểu Xuân, lúc đó chúng ta mới bao lớn chứ” Hồ Duy nói chuyện rất nhẹ nhàng, rất kiên nhẫn, không giận không nóng mà dẫn dắt cô “Cô vì như vậy mà đối với tôi thế này sao?”

“Vậy còn chưa đủ sao?” Tiểu Xuân lẩm bẩm “Anh giúp tôi dập lửa trên tóc, sau đó tôi không bao giờ muốn để tóc dài, nhưng không để tóc dài lại không che được sẹo trên lưng... Anh đã nhớ tôi, đúng không?” Tiểu Xuân thông minh như vậy, ánh mắt người ta sẽ không nói dối.

Hồ Duy đúng là đã nhớ, từ lần trước trong núi cứu Đỗ Tinh, bị lăn hơn mười vòng, lúc được đỡ lên anh chợt nhớ ra. Anh vẫn cố tình duy trì

khoảng cách với cô, không thân thuộc như Vệ Nhụy là có dụng ý kín đáo của mình. Nếu cô biết anh không phải là độc thân thì không mặt nóng dãn mỏng lạnh như vậy.

Hòa Tiểu Xuân ảo não gãi đầu, cảm thấy mình không có tự trọng “Tôi muốn cảm ơn anh, nhưng mà tôi không có cách nào khác”

Hồ Duy nhìn cô giống như chị gái mình, nhưng lại có vẻ chiều chuộng “Vậy cứ để đó, đừng cảm ơn. Chờ khi nào cần tôi sẽ nhờ cô giúp”

“Tôi là bác sĩ phụ sản, có thể giúp anh chuyện gì chứ... Trừ khi vợ anh sinh con, tôi còn không dám đảm bảo là tôi có thể đối xử giống như những sản phụ khác hay không, làm không tốt, biết đâu tôi ghen ghét trong lòng mà để quên trong bụng cô ấy cái kéo hay băng gạc cũng không biết chừng”

Một tiếng cười nhẹ. Hòa Tiểu Xuân bực bội đập tay “Mà sao lại là cô ấy chứ!”

“Đúng vậy, sao lại chính là cô ấy” Hồ Duy cũng không rõ, tay gác trên cửa sổ ghế phụ, nhìn về phía cửa viện nhỏ kia.

Tiểu Xuân quay đầu sang “Anh tính kết hôn với cô ấy? Hay là chỉ chơi chơi”

“Kết hôn”

Cô bĩu môi “Không tiền đồ, đàn ông trước 30 tuổi kết hôn đều không có tiền đồ, không có chí lớn, ếch ngồi đáy giếng”

“Nói chơi chơi thì cô lại lật bàn, không mang vẻ mặt người thân mà đập mặt tôi chắc”

Tiểu Xuân kiêu ngạo hất đầu, giả bộ nhìn ngoài cửa sổ, ngón tay im lặng bật mở khóa, một tiếng cách, khóa xe mở ra.

Mặt kính chiếu ngược lại gương mặt xinh đẹp của cô. Hai hàng nước mắt chậm rãi chảy xuống.

Bị hấp dẫn sao, đúng là thật sự bị hấp dẫn, từ lần đầu tiên cô đỗ xe chặn xe anh, có kinh ngạc trước vẻ đẹp của cô; sau đó là khi ở Cù thành, cô mời anh uống trà, nói với anh những lời đó. Tiểu Hồ thích tính cách con gái phóng khoáng, nhưng chỉ là tính cách hấp dẫn, không cách nào đạt được sự đồng điệu về tinh thần. Một khi không đồng điệu về tinh thần thì không cách gì nói đến tương lai. Anh nhìn thấy những vết sẹo đó, ngoài việc kinh ngạc và

đồng cảm thì không có thương tiếc gì. Cô nên tìm một người thực sự thương yêu cô. Tay anh chần chừ rồi để lên vai cô, cuối cùng vỗ mạnh hai vai “Giúp tôi gửi lời hỏi thăm ba mẹ cô, mấy năm nay cũng cảm ơn cô tự nguyện đi thăm ông Nhạc”

Tiểu Xuân lấy tay quẹt quẹt qua mũi “Đừng cảm ơn tôi, tôi đi thăm chú Nhạc không phải ý tốt gì, chỉ là muốn hỏi thăm tin tức của anh”

“VẬY sau này cô muốn biết gì thì không cần rắc rối vậy, cứ hỏi thẳng tôi đây”

“Ai thèm hỏi anh, anh đi nhanh đi, đừng ngồi trong xe tôi lại bị người ta thấy” cô hạ lệnh đuổi khách.

Kêu anh lên là cô, đuổi anh đi cũng là cô. Đúng là phụ nữ.

Tiểu Hồ đi xuống mở cửa, còn rất phong độ mà đóng cửa xe lại cẩn thận cho cô. Trên đường đi tới, gọi một cuộc điện thoại

“Alo?”

“CÓ rảnh thì đưa Tiểu Xuân đi bác sĩ tâm lý đi, cô ấy như vậy sẽ làm hỏng nửa đời của mình...”

Hòa Tiểu Xuân ngồi trong ngõ nhỏ khóc rồi tỉnh rồi mù, bên cạnh có người đưa cho cô tờ khăn giấy, cô nhận nắm chặt trong tay chứ không lau mặt. Khóc cả buổi, cô ngạc nhiên quay lại, mới phát hiện Nhị Nha cũng ngồi xổm bên cạnh mình, trong ngực ôm một hộp khăn giấy.

“Làm gì? Tội nghiệp tôi?” Tiểu Xuân hậm hực nói như ngày đó không có ôm vai bá cổ thân mật với Nhị Nha.

Nhị Nha cúi đầu moi cục đá dưới chân, giọng buồn phiền “Tôi không thích cô”

Hòa Tiểu Xuân cười lạnh, lấy khăn giấy lau mặt, lau nước mắt “Vừa đúng lúc tôi cũng không thích cô”

Nhị Nha buồn bực moi rồi lại moi, bỗng nhiên thở ngắn than dài nói như thương lượng “Cô đừng thích anh ấy được không?”

Tiểu Xuân đặt mộng ngồi dưới đất “Tôi kêu cô đừng thích anh ấy, cô có thể làm được không?”

“Không thể...” Nhị Nha kiên quyết lắc đầu “Chuyện này không thể làm được, cái gì cũng có thứ tự trước sau!”

“Thứ tự trước sau? Nếu nói trình tự, tôi còn sớm hơn cô nhiều năm đấy!” Hòa Tiểu Xuân tự biết không có khả năng gì với Hồ Duy, dứt khoát kiểm chuyện đỡ buồn với cô nhóc này.

Nhị Nha phìền não chống cằm, ngẫm nghĩ Tiểu Xuân nói cũng đúng, nhưng ngay sau đó lại cười “Anh Tiểu Hồ không vậy, anh ấy không thích cô”

“Xiiiiiii...” Tiểu Xuân mắt mở to giận dữ “Ai nói? Vừa rồi anh ấy ôm tôi cô không phát hiện ra? Chúng ta còn ngồi trong xe ôm nhau nói chuyện rất lâu!”

“Nói khoác không phải nộ thuế” Nhị Nha đáp lại “Anh ấy không ôm cô, là cô cương quyết ôm anh ấy. Hai người trong xe nói chuyện thôi, tay còn không nắm nữa mà”

Hòa Tiểu Xuân tức sắp chết rồi, đuổi thẳng chân, Nhị Nha cười trộm, phát tiết đủ rồi nên Tiểu Xuân dứt khoát chống tay, ngồi dựa hẳn vào tường “Nếu cô tin anh ấy vậy, tình cảm tốt vậy thì rình xem chúng tôi làm gì?”

“Ai thèm rình coi hai người, tôi, tôi ra đổ rác!”

Hòa Tiểu Xuân nhìn cách ăn mặc của Nhị Nha, hỏi cô “Năm nay cô bao nhiêu tuổi rồi?”

Nhị Nha không nói, Hòa Tiểu Xuân nhìn thoáng qua sợi dây tơ hồng cô mang trên cổ, cười gian “Năm nay năm tuổi nhì”. Nhỏ hơn mình 5 tuổi, trẻ trung như vậy, tươi tắn như vậy, thảo nào người gặp người thích.

“Cô thích anh ấy điểm nào?”

“Vậy cô thích anh ấy ở điểm nào?”

Hòa Tiểu Xuân nói câu kinh người “Thích anh ấy soái”

Bùi Thuận Thuận có câu nói không sau, Hòa Tiểu Xuân là người trăm phần phần là người theo chủ nghĩa bề ngoài, cái ý nghĩ nhớ người cứu mạng khi nhỏ là cái chó má gì chứ! Hồ Duy nếu lớn lên đưa vẹo táo nứt, lòi thoi lệch thếch, cô còn có thể nhớ mãi không quên? Không cần đợi phát cờ đã vỡ mộng chạy, ai cũng là động vật bằng mắt, chẳng qua tốt đẹp thì may mắn, hai người còn có điểm chung tình bạn cũ. Tiểu Xuân phóng đại cái cơ đó lên, cho mình một lý do chính đáng để không kiêng nể gì mà để tình cảm phát triển ngày càng lớn.

Nhị Nha rất phục Tiểu Xuân thẳng thắn thành thật, cô cúi đầu hừ hừ. Hòa Tiểu Xuân bĩu môi “Phiền nhất là mấy người kiểu vậy, trên danh nghĩa tình yêu cao thượng, tinh thần là nhất, vật chất là nhì, thực ra nói trắng ra là nếu bề ngoài không ấn tượng, ai có thể kiên trì đi tiếp. Hôm nay bầu trời anh ấy học không ở bên cạnh cô, đâu giống như yêu đương bình thường, cô không phải vì bộ quan trang trên người anh ấy sao? Nếu ai hỏi cô, bạn trai đang làm gì, nói là sĩ quan, lính không phải ngon hơn là thanh niên lêu lổng à”

“Cô nói bậy! Tôi không phải vì cái đó!”

Tiểu Xuân vỗ vỗ giày “Dù sao miệng mọc trên người cô, muốn nói sao thì cũng đúng thôi”

“Không phải! Không phải! Chính là không phải!” lúc này tới phiên Nhị Nha nóng nảy, cô ôm hộp khăn giấy đứng lên, nhìn xuống Tiểu Xuân “Tôi không phải vì anh ấy là quân nhân mới thích anh ấy, mà tôi thích anh Tiểu Hồ, vừa đúng lúc anh ấy là quân nhân. Logic của cô sai rồi”

Gần mực thì đen gần đèn thì sáng, Nhị Nha trước kia nói chuyện không có trật tự, hơn nữa cô vốn là dân tiếng Anh nên nói cái gì cũng đảo qua tởng đầu một lần, nói chuyện lòng vòng rồi mới vào chuyện chính. Tật xấu này sau khi cô ở cùng Đỗ Duệ, Hồ Duy đấu trí đấu dũng với nhau lâu ngày thì đã tiến bộ rất nhiều

“Tôi không phải vì vẻ ngoài của anh ấy, anh ấy cao, đương nhiên cô nói đó cũng là một phần nguyên nhân, nhưng tuyệt đối không phải là điều kiện tôi cần ở anh ấy, sau này nếu anh ấy có chuyển nghề không làm trong quân đội, cho dù ra ngoài đi đạp xe ba bánh, tôi cũng thích anh ấy”

Hòa Tiểu Xuân nhú mày “Người ta bồi dưỡng cho anh ấy thì mắc gì chuyển nghề đạp xe ba bánh chứ? Dù sao chuyện tốt gì cũng là cô chiếm được, cô ngồi xuống nói chuyện cho tôi” Tiểu Xuân không thích ngược nhìn người khác.

Nhị Nha ngang ngược chống nạnh “Không đó”

Hừ...

Hòa Tiểu Xuân cao 1.7m, hơn nữa giày cao gót cô tới 7-8cm đúng là khí thế cao ngất đâu sợ ai, vì vậy xách túi bò từ dưới đất đứng lên, trừng mắt nhìn Nhị Nha.

Hai người trừng tới trừng lui, Hòa Tiểu Xuân phụt cười, thò tay bẹo mặt Nhị Nha. Y như cô em gái mới vào đại học, ai nói với cô ấy chuyện gì cô đều cho là thật, hơn nữa còn moi hết ruột gan ra mà nói về tâm tình của mình. Thật ra có quan trọng gì đâu, người khác chất vấn, châm biếm, chẳng qua là ghen ghét thôi.

“Thôi thôi, so đo với cô làm gì, là tôi tự mất mặt thôi” Tiểu Xuân hết hứng thú trêu ghẹo, mở cửa lên xe.

“Nè” cô vịn cửa xe, gọi Nhị Nha đang ủ rũ cụp đuôi về nhà.

Nhị Nha quay đầu lại “Chuyện gì?”

Tiểu Xuân hướng về phía cô nở nụ cười rất đẹp, phất phất mảnh khăn giấy trong tay “Cảm ơn cô. Lần sau có thể tìm cô uống rượu cùng không?”

Nhị Nha cũng nở nụ cười rục rờ như hhoa hướng dương “Tôi ở đây, khi nào cô muốn tới thì tới!”

Ai chà chà. Đi không đổi tên ngồi không đổi họ, cô ở chỗ này. Nơi cô ở không rộng, nhưng là có không khí của nhà, một người hai người tới nơi đây, cô ở cái viện nhỏ này, mục tiêu kiên định, ý chí chiến đấu sục sôi...

Gần đây việc học của Hồ Duy rất nặng nề, mỗi tuần đều có huấn luyện, trắc nghiệm khiến tinh thần bị áp lực rất nặng, phản ứng dễ thấy nhất là anh không thích nói chuyện.

Cù thành đang chuyển mùa từ cuối thu sang đông, khi nói chuyện sẽ phả làn hơi khói trắng mờ.

Nhị Nha tìm công việc dạy tiếng Anh cho trẻ em, giúp bọn trẻ luyện tập giọng Anh cho tốt, một tuần 3 tiết, vừa không làm ảnh hưởng việc ôn thi của cô vừa có nguồn thu nhập ổn định. Mấy bạn nhỏ đều thân thiết gọi cô là “Cô Tiểu Đổ”

Hồ Duy rất bận, không có thời gian đến thăm Nhị Nha thì Nhị Nha sẽ đi tàu điện ngầm đến trường thăm anh, có khi ngồi trong KFC đối diện chờ anh ra, hai người gặp nhau trong khu nhà phía sau trường.

Đầu mùa đông bắt đầu đổi trang phục, bên ngoài áo sơ mi Hồ Duy mặc một áo lông màu xanh, có vẻ chừng chạc mà lại mang vẻ nhẹ nhàng, Nhị Nha rúc vào vai anh, chơi với ngón tay anh. Bởi vì ở cùng mấy bạn nhỏ nên trên người Nhị Nha luôn dính mấy hình dán phim hoạt hình đủ loại, mấy bạn

nhỏ không nghe lời nên cô cứ phải lặp đi lặp lại, ổn định trật tự lớp, chưa tới hai tuần thì cô đã bị khan giọng.

Hồ Duy đau lòng khuyên cô đừng làm nữa “Em đừng lo chuyện kiếm tiền, không đủ tiền tiêu à?”

“Đủ...” cô bẻ từng ngón tay anh “Em không muốn ở nhà suốt ngày, sẽ buồn chết người đó”

Trong khu nhà cho người nhà của học viện tin tức quốc phòng, hai người ngồi trên ghế dài, Nhị Nha bao mình lại tròn như chim cánh cụt, ngoan ngoãn dựa vào anh. Nhìn Hồ Duy một hồi, cô cười tủm tỉm “Anh Tiểu Hồ, anh mặc áo lông đẹp trai lắm”

Cô thường hay nhảy ra vài câu khen anh hay mấy lời thổ lộ, mới đầu Hồ Duy nghe xong còn chưa thích ứng, ho khan mấy tiếng khòá lắp, sau này quen rồi thì nghe rồi mặt cũng không đủ tím không đập loạn nữa.

“Sắp có tuyết rơi rồi, anh ở đây lạnh không? Nếu lạnh thì lần sau em tới em mang áo bông tới cho anh”

“Áo bông gì?”

“Thì áo mà đợt anh để ở Nhận thành đó”

Hồ Duy không ngờ cô còn giữ “Em đem nó theo tới đây hả?”

“Em nghĩ chắc anh có thể cần xài”

Áo bông đó là năm anh ở Thẩm Dương được phát, bên trong lót lông, rất nặng, anh không thường sử dụng nên hay để bên nhà nhỏ chỗ Nhận thành. Lần trước cô ngủ ở đó, trời mưa, ban đêm không khí lạnh nên lấy ra cho cô đắp giữ ấm. Hồ Duy nắm tay cô, kéo cô vào lòng ngực mình ôm thật chặt.

Nhị Nha hỏi “Anh không sợ đội trật tự bắt anh hả?”

Tiểu Hồ thản nhiên duỗi chân “Không sợ, tới thì chạy”. Dù sao anh cũng mang tiếng xấu rồi, người ta nói anh tới hưởng phúc, tới Cù thành học cũng không yên, còn có bạn gái, rảnh tí thì đi ra ngoài. Đã biết anh không ở đây thì đi làm gì thì cũng không có gì phải che giấu.

Ngồi một lát, có người gọi điện thoại cho Hồ Duy, không biết bên kia nói gì mà Hồ Duy đáp lại vài câu “Quay lại hệ thống lần nữa đi, tôi ở bên khu tây, về ngay”

Chờ anh cúp điện thoại, Nhị Nha hiểu chuyện đứng lên “Anh quay về đi”

Sờ mái tóc mềm mại của cô, cảm giác lưu luyến không nỡ và đau lòng đều hóa thành ánh mắt, véo nhẹ cổ cô “Anh đi đây”. Tiểu Hồ quay người, siết chặt bộ quân phục, sai bước rời đi.

Hiện tại Nhị Nha mới có thể hiểu điều anh nói “Con đường phía trước gian nan” là có ý gì. Người đó ở ngay trước mặt cô, nhưng mà lại không thể nào lúc nào cũng có thể gặp mặt, anh lại không giống như những người con trai khác thích nhắn tin, từ chuyện lớn tới chuyện nhỏ hỏi sinh hoạt của cô, nhưng càng là như vậy, Nhị Nha càng thích anh.

Cô không thích người yêu nhau quá mức thân mật, vẫn có khoảng cách là tốt, nếu một người đàn ông suốt ngày cứ hỏi dài hỏi ngắn cô ăn sao ngủ sao, đại khái cô sẽ ghét lắm.

Đàn ông thì nên giống vậy, nữ tính tình trường giấu trong lòng, trong ngực luôn là ý chí rộng lớn, trong tay nắm vững phương thức tấn công đầy khí phách, chịu được khổ, không oán giận, đây mới là điểm mà cô thích nhất ở Hồ Duy.

Nhiệm vụ huấn luyện liên tục không ngừng gia tăng, buổi tối về phòng ngủ nghỉ ngơi không khí không còn như trước, không còn ai ở hành lang âm ỉ, không ai tán chuyện phiếm trong phòng, không khí đều dè dặt trầm trầm.

Hồ Duy bị xếp vào đội chương trình học lý luận huấn luyện, Đỗ Tinh bị xếp vào đội huấn luyện thực tế tác chiến, thời gian hai người về phòng khác nhau, thường khi Đỗ Tinh cả người lấm lem bùn đất về phòng thì Tiểu Hồ đang ngồi trên đất, mặt đất mở tờ bản đồ to che kín, không nói một lời.

“Đội trưởng!”

“Hừ...” Tiểu Hồ như ngây ngốc đi tới bên cạnh bản đồ, viết một loạt cái gì “Mật độ hỏa lực, mật độ hỏa lực...155 pháo, chỗ này...”

Đỗ Tinh xấu hổ vò đầu, quay người đi lấy nước rửa mặt.

Buổi tối hai người nằm trên giường mới bớt thời gian nói mấy câu

“Đội trưởng, anh học mệt không?”

“Mệt”

“Kiên trì, kiên trì, chỉ còn hai tháng, cả đám học viên sẽ kết thúc khóa này”

“Cậu mệt không?”

“Mệt, ở trên xe mười mấy giờ, ghen tới mức không đi tiểu được”

Ở Cù thành có một hội nghị trung tâm có hoạt động, là tọa đàm các doanh chức cán bộ, học viện cho học viên đội huấn luyện tham gia. Xe buýt chở 20 người tới trung tâm, tọa đàm kéo dài 3 giờ, lúc tan ra thì đã hoàng hôn, mọi người xuống sân khấu, có người còn không sợ lạnh mà đứng bên hồ nói chuyện phiếm.

“Này, đội các anh còn bao lâu nữa?”

“Nhanh thôi, trước Nguyên đán là thi, sau nguyên đán tổng kết, học kỳ một kết thúc. Anh là người ở đâu?”

“Tôi à, khoa hậu cần tổng bộ, ở đây không cần sửa hệ thống sao, lại đây nghe một chút”

Có sĩ quan dắt một cn quân khuyến lại, mọi người đều vây lại nhìn. Quân khuyến này lông đen nhánh, nhìn là biết chú giỏi giang.

“Triệu Bảo, sao lại mang nó tới đây?”

“Trợ lý Phùng, nghe nói nó mấy hôm nay buồn bã nên mang ra đây chăm”

“Vợ đi rồi nên buồn bực thôi”

“Hả, quân khuyến cũng thích yêu đương à?”

Một bàn tay yêu chiều sờ đầu quân khuyến “Thích, còn là loại si tình nữa đó, mấy hôm trước phân tằm cho chúng ta khu vực đó, nó với hàng xóm có cảm tình nên mấy ngày đều đuổi theo người ta ra tới đường, có cảm tình phải không, Nhị Hắc?”

Chú nhóc quân khuyến bị nói ra tâm sự mình, rên ư ử mấy tiếng, một đám sĩ quan trẻ cười ha ha.

Hồ Duy nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, hướng Nhị Hắc huýt sáo. Nhị Hắc nhìn Hồ Duy, bước chân lại gần đi tới bên cạnh anh, Hồ Duy làm cử chỉ tay, Nhị Hắc rất nghe lời thề lười ngoan ngoãn ngồi xuống bên cạnh anh

“Hơ...” Phùng Minh Minh rất quen thuộc với Nhị Hắc nhìn Hồ Duy

“Trước kia anh từng huấn luyện chó à?”

“Trước kia chỗ chúng tôi có một con cũng khá giống nó”

“Hèn gì, Nhị Hắc tính tình khó chịu, người bình thường nói nó không nghe đâu”

“Người anh em, anh là người ở đâu? Cũng bên học viện tin tức đến à?”

Tiểu Hồ vỗ vỗ đùi chú chó, sĩ quan dắt Nhị Hắc đi rồi anh đứng lên nhẹ

nhà trả lời “Tôi ở cơ quan quân khu Nhận thành”

Anh vừa nói xong thì ba người đang đứng bên cạnh người hỏi anh hơi sửng sốt. Có người khẽ đẩy mắt kính “Khâu Dương, anh là người anh nói, Hồ Duy?”

Khâu Dương nhìn lướt qua “Đúng vậy, là anh ta”

Ba người không hẹn mà cùng quay lại nhìn, trên mặt mang nét cười

“Tôi còn tưởng bản lĩnh gì lớn, chờ anh ta tới xem anh em thu thập anh ta thế nào”

Khâu Dương ai mà không biết, là Tiểu Gia Cát của bộ quân khu tác chiến, có người nào mà có thể làm anh ta không thoải mái được, nhóm quân sư ở Cù thành được chiêu hư này lại nổi lòng hiếu thắng.

Chương 47

Chương 47

Nhị Nha đã tính toán tương lai mấy năm tới của mình rất rõ ràng, cô muốn ghi danh Giao đại ở Cù thành, nếu trúng tuyển mỗi năm có nghỉ hè và nghỉ đông, thời gian về Nhạn thành rất nhiều, tuy là đắt khách nhưng ở cùng Hồ Duy nên không sao. Nếu không thi đậu thì cô quay về đại học Nhạn thành, vừa lúc ông nội có thể giúp cô nói thêm ở trường được, làm công việc nhẹ nhàng, không có gì chậm trễ.

Huống chi cô nghe Vệ Nhụy nói Hồ Duy tốt nghiệp xong cũng muốn ở lại Cù thành

“Tin này có thể tin được không?” buổi tối trước hôm thi, cô ở nhà lột đậu phộng lén lút đối chiếu tin tình báo

“Tuyệt đối đáng tin cậy” Vệ Nhụy nửa nằm nửa ngồi trên ghế lô trong hộp đêm, bên người không có ai, cầm một ly nước ép cà rốt. Gần đây anh yêu quý thân thể nên hạn chế rượu, đi đâu cũng đem theo bình nước giữ nhiệt. Anh bảo đảm “Anh cũng là nghe người khác nói, cấp trên đã tìm cậu ấy nói chuyện, chờ khi tốt nghiệp thì sẽ có quyết định”

“Vậy sao anh ấy không nói với em?”

“Em còn không biết Hồ Duy chắc, chuyện gì chưa chắc chắn đến phút cuối cùng thì cậu ta không nói với em, chuyện tốt không thấy cậu ta vui vẻ, chuyện xấu thì, haha, càng không có phản ứng”

“Hihi, tốt quá tốt quá” cần gì biết tốt hay xấu, hai người có thể ở bên nhau là đủ rồi. Nhị Nha nắm một nắm đậu phộng chà chà trong tay, phồng má thổi phù. Vỏ đậu hồng hồng bay khắp nơi, lộ ra nhân đậu trắng trẻo, Nhị Nha ngửa cổ trút vào miệng.

Nghe cô ở đầu dây bên kia nhai nhai, Vệ Nhụy đối thế ngồi “Đã đêm rồi

em còn ăn gì vậy?”

Lúc cô ăn sẽ không nói, Vệ Nhụy cực kỳ kiên nhẫn chờ cô nuốt xuống, cảm ống hút hút ngậm sữa, cô cảm thấy đã đời “Ăn đậu phộng”

“Ăn ít thôi, cái đó ăn cho vui chứ ăn nhiều dễ bị viêm túi mật” nhìn đồng hồ, Vệ Nhụy gác chân lên bàn “Ngày mai em đi thi phải không? Máy giờ, anh với Tiểu Xuân đưa em đi”

“Không cần anh đưa, em ngồi tàu điện ngầm chỉ 3 trạm là tới, không kẹt xe mà còn tiện lợi” Nhị Nha lấy khăn giấy gom vỏ đậu phộng lại bỏ sọt rác, không quên uy hiếp Vệ Nhụy “Anh đừng tới nha, ngàn vạn lần không được tới”. Cô sợ anh làm ra chuyện xấu gì, căng biểu ngữ trước trường học của cô là anh dám có thể làm, Nhị Nha đối với Vệ Nhụy cực kỳ không yên tâm, cực kỳ không tin tưởng.

“Không cho đi thì thôi, làm như quý báu lắm”

Nhị Nha thi nghiên cứu sinh tựa như trò chơi, mấy ngày nay Hồ Duy cũng ở trường đang thi nên không ra ngoài được, chỉ có Đỗ Duệ với Đỗ Kê Sơn gọi điện thoại động viên cô.

Ông nội dặn dò tới mức cô nghe mà tai muốn đóng kén, “Không cần lo lắng, không cần vội vàng, viết tên hay đáp áp gì cũng vậy, cái này con coi như thi chính trị, như sáng tác vậy, đọc thêm tin tức, hiểu biết thời sự, nhất định nói phải có căn cứ, có tình cảm, ông nội nhớ năm thi đại học yêu cầu viết cho nhân dân Việt Nam một lá thư, lúc đó phải làm sao bây giờ, đầu tiên phải...”

Lại nữa, lại tới nữa, Nhị Nha nằm trên giường lật qua lật lại, quần cái chăn bông to “Ông nội, bây giờ thi không giống hồi đó ông thi, không có viết thư, con thi là tiếng Anh chứ không phải tiếng Nga”

“Ừ đúng đúng” cũng đã 40-50 năm, Đỗ Kê Sơn quên mất “Vậy con nghỉ ngơi sớm một chút, ông nội ở nhà chờ tin tức thắng lợi của con!”

“Dạ được!”

“Con, con là ở bên Hồ Duy?”

Nhị Nha dụi mắt “Dạ không có, anh Tiểu Hồ gần đây đang thi, ở trong trường không ra được”

Đỗ Kê Sơn nghe xong vội vàng “Đúng rồi, chủ yếu là chuyện học hành, con đừng quấy rầy nó”

Ngủ một giấc yên ổn ngon lành, sáng sớm hôm sau, Nhị Nha chuẩn bị văn phòng phẩm, mang giấy báo danh đi thi.

Bác đầu trọc ôm Lục Bảo tiễn cô “Thi thật tốt nhé, “kỳ khai đắc thắng”* nhé!”

Nhị Nha mặc áo hồng, dũng cảm phát tay “Cứ yên tâm, chờ cháu chiến thắng trở về!”

Thi hai ngày liên tục, buổi thi cuối cùng kết thúc, Nhị Nha đứng nhìn ngoài cửa trường không thấy Hồ Duy, cô hơi mất mát. Nếu anh bận xong thì nhất định đã đến đón mình. Gọi điện thoại cho anh, anh không bắt máy, Nhị Nha nghĩ chắc anh đang có việc, trên đường về mua một xâu hồ lô tự mình về.

Đồng thời lúc đó, trong trường học Hồ Duy...

Môn thi cuối cùng cũng kết thúc, học viên huyết sáo tâm tình sung sướng sửa soạn lại hành lý, không phải về nhà thăm người thân mà là về lại đơn vị cũ. Cũng có mấy người thay đổi đơn vị công tác, phần lớn là cùng cấp hoặc là đi đơn vị tốt hơn.

Một mình Hồ Duy đứng ở hành lang phòng ngủ, mắt lẳng lặng chăm chú nhìn vào sân thể dục. Theo lý thì anh đứng đầu nên phải thấy vui. Toàn bộ đội huấn luyện chỉ có một tên anh được điều đến Cù thành, trực thuộc bộ phận tham mưu tác chiến.

Có người thấy anh ở hành lang, cười đấm nhẹ vào ngực anh “Cậu được đấy, đồng chí thượng úy, một khi tiến cung là thành phò mã, cả nhà quang vinh nhà”

Hồ Duy bình thản, không vui mừng cũng không tỏ vẻ khiêm tốn, đấm lại vào người đó “Khi nào đi?”

“Xe số 2, đoàn trưởng chúng ta đang chờ tôi, vợ ở nhà cũng gần sinh nên nóng ruột về nhà”

“Trên đường đi chú ý an toàn, có rảnh thì khi về gọi điện thoại cho tôi”

“Yên tâm, không chạy cậu được” cầm cây lau nhà, đối phương nhìn người khác cười nhưng miệng nói chuyện khác “Tôi nói với cậu, ở đây cần có mắt nhìn, đặc biệt là Khâu Dương, đừng thấy ít nói mà thực tế thì âm thầm, hai

người về sau ở cùng một bộ phận, đừng để cậu ta đội nước bẩn lên người”

Tiểu Hồ mặt vẫn giữ vẻ bình thản “Tôi biết”

“Được, biết thì tốt” dứt lời, người đó ho khan một tiếng rồi xách cây lau nhà đi dọn phòng ngủ.

Nào ngờ ông trời trêu người.

Ở một khu khác của trường học, một chiếc xe jeep chạy tới dưới lầu, lập tức có người đến mở cửa xe, một người từ trên xe bước xuống, bước chân mạnh mẽ vang dội, không hỏi một lời mà đi thẳng lên lầu.

Cậu lính của tham mưu trưởng Tống theo sát phía sau, y như kêu gào ông bà “Thủ trưởng ơi, thủ trưởng, lãnh đạo chúng tôi không có ở đây!”

“Đừng có nói với ta cái gì có ở đây hay không, ba mươi năm trước mà cậu ta thấy tôi còn phải đứng nghiêm chào” Người nói chuyện có đôi mắt ưng, không cao lắm, rất gầy, vẻ giỏi giang hiện rõ, do tuổi cao nên tóc còn lưa thưa nhưng không ảnh hưởng tới việc ông nói chuyện, làm việc lưu loát.

“Dạ dạ dạ, tôi biết ngài là lãnh đạo, nhưng hiện tại ông ấy cũng là lãnh đạo của tôi, ngài xông vô như vậy thì tôi biết làm thế nào. Thật sự là không có ở đây!”

Khi nói chuyện, người đàn ông đó đã lấy tốc độ cực nhanh đi lên lầu ba, nhân viên trường trong tòa nhà ra vào, nhóm giáo viên đi tới thấy ông bước vội vàng, khuôn mặt nghiêm túc đều kỳ quái nhìn cậu lính bên cạnh dùng ánh mắt hỏi thăm “Ai vậy?”

Cậu lính trẻ đầu đầy mồ hôi, thở mạnh cũng không dám, vội vàng đuổi theo, lòng hồ to không tốt.

Đi một mạch đến lầu sáu, đôi mắt ưng kia hơi thở không gấp, mặt không đỏ, đứng ở cửa còn chỉnh cà vạt, hỏi cậu lính “Là phòng này phải không?”

Chú lính nhận thua, ừ ừ cụp đuôi “Dạ phải, ngài vào đi, dù sao thì tôi cũng không tránh khỏi việc bị phạt”

Đôi mắt ưng hùng hổ định gõ cửa, bỗng nhiên bên trong truyền tới giọng tham mưu trưởng Tống gào lên giận dữ “Anh đừng nói với tôi chuyện đó!!”

Đôi mắt ưng dừng tay ở giữa không trung.

Lão Tống mặc thường phục, nút cổ đã bị mở hết ra, một tay chống nạnh, một tay phẫn nộ đập bàn “Mấy người các anh, mấy người cái anh không

thể lúc này tới ăn trộm dưa, chúng tôi cực cực khổ khổ trồng ra được trái cây, tốt thì sao, mấy anh đuổi tới đánh một cái báo cáo muốn người thì phải đưa người? Tôi mặc kệ anh tìm lãnh đạo nào, mặc kệ ai cam đoan với anh! Người, một người cũng không có”

Đối phương là một người tầm 40, 50, tóc cắt gọn, tướng tá giản dị, trên mặt không biết là do trời sinh lạnh lùng hay do cao nguyên, ông xoa xoa tay, trên làn da ngăm đen còn có những vết da nứt lớn lớn bé bé, mặc kệ đồng chí lão Tống nổi giận với ông thế nào, ông không tức giận, trước sau vẫn cười haha.

“Chỗ đó của tôi xa xôi, lúc các anh tổ chức huấn luyện cũng không cho tôi đi vào, anh đây cũng đâu thèm nhìn. Anh cũng vì tôi mà suy xét đi, biết ở đây cũng thiếu người nhưng mà chúng tôi càng thiếu hơn. Đối mới thiết bị, phương thức tác chiến bắt kịp thời đại, nhìn thấy mấy thứ kia mà không có người sử dụng, trong lòng rất sốt ruột”

“Triệu lão khờ, ông đừng làm bộ làm tịch này với tôi! Anh biết tôi giận cái gì”

“Biết biết, còn không phải là do không nói với anh trước mà đem mệnh lệnh tới sao, không phải muốn con trai anh, cũng không phải vợ anh, anh giận cái gì”

Vừa nghe vậy, lửa giận lão Tống càng cháy to, bàn tay nắm chặt không ngừng gõ lên bàn “Đại ca à, anh muốn không phải ai khác mà là hai lá bài chiến của tôi đó, tôi thà là anh muốn con trai tôi!! Một người là người tham mưu theo tôi ba năm, một người là đứng đầu trong tất cả học viên!”

Triệu lão khờ như che chở con, ôm kỹ hai bộ hồ sơ vô lòng.

Đàm phán không được, lão Tống nhứt chí, hơi nhượng bộ “Như vậy đi, anh đổi một người, đội hai có người làm máy móc cực giỏi, anh dùng ở đó...”

Chưa nói dứt câu, Triệu lão khờ đã vội vàng “Không không không, tôi không cần. Ở đó chúng tôi không thiếu nhất chính là binh lính tốt, các anh ở Cù thành còn thường tới đó chọn, cũng là tôi khổ tâm huấn luyện mà ra, mấy anh cứ từng toa xe từng toa xe lôi đi sao không nghĩ tới cảm giác của tôi, hừ, bây giờ cầm của anh hai trái dưa thì lại đau lòng?”

“Dưa này dưa mùa đông không được ngọt”

“Hừ, vậy anh cũng đừng muốn đi! Lời này không phải nói vậy, tuy là mùa đông có thể trồng ra dưa, tuy là không ngọt nhưng nhất định hiếm lạ hơn so với dưa khác”

Triệu lão khờ có tiếng là khờ, nhưng cũng quý quyết, cò kè mặc cả thì ông nhận là số một thì không ai dám nói số hai. Ông nhìn trúng ai, muốn đồ gì thì nhất định sẽ tới tay, mấy năm nay các đơn vị bị ông vợ vét ít nhiều thứ tốt đi, người khác không cho ông liên mặt ủ mảy ê mà kéo ghế qua ngồi đối diện, nói với lãnh đạo mấy năm nay ông âm ức thế nào. Ý vào mình chiếm một vùng đất trâu bò, cái gì địa hình không ưu thế, ngày thường chiến sĩ quá khổ, sợ mình nghèo nên không ai tới đủ thứ đủ kiểu, nói tới động lòng, lãnh đạo nghe tới cau mày, mặt mũi lạnh lùng.

“Đại ca à, hai cậu này một người 30, một người 27, chưa ai có vợ, người này...” lão Tống lấy một bức ảnh chụp dán trên phiếu điểm, gõ gõ “Không có mẹ, ba là bác sĩ quân y, năm đó chữa bệnh bị tai nạn mất nửa chân, cả nhà còn có mình cậu ta”

“Hả?” nói vậy thì làm Triệu lão khờ do dự, nhìn tấm ảnh chụp ngó trái ngó phải, mày cau chặt “Nhưng mà vậy thì sẽ chịu được khổ...” nhìn người thanh niên trên ảnh mày kiểm mắt sáng, khí chất hiên ngang, Triệu lão khờ không khỏi miên man suy nghĩ, nếu đem cậu ta tới phòng tác chiến sư bộ, chỉ cần nghiêm trang đoan chính ngồi xuống, ai chà, lão Triệu ta cũng lên mặt được! Bàn tay to chà chà xoa xoa.

“Cái này, thì tôi gặp mặt ba cậu ấy mà xin lỗi, vừa rồi không phải anh mới nói sao, là quân y, là một người lính vậy có thể hiểu, không có vợ, vậy vừa hay chúng tôi có cô gái giỏi ca múa, có xinh đẹp có thông minh có sức khỏe, còn nếu muốn lập gia đình thì tôi phê cho cậu ta nghỉ phép đi thăm người thân, cái gì cũng có!”

Đồng chí lão Tống tối tăm nhìn ngoài cửa sổ, không có lòng dạ cãi cò, bất lực thở dài “Ông ấy là lãnh đạo cũ của tôi, đối với tôi có ơn cứu mạng, lúc trước ông ấy đưa người tới đây, đã nói rõ ràng rằng đưa tới thế nào thì về thế ấy. Tôi giữ cậu ta ở lại Cù thành đã là làm đau lòng ông ấy. Đội trưởng tôi chịu biết bao nhiêu mệt nhọc vì học không nhiều, đến bây giờ vẫn là chức chủ nhiệm đoàn, mỗi lần đại hội gặp tôi còn phải chào, tâm nguyện

lớn nhất của ông ấy là lính ông ấy phải được học hành nhiều, dùng trí thức làm vũ khí, bên chỗ Nhận thành anh cũng biết, không có điều kiện như tôi bên nay, thấy ông ấy sắp tới tuổi hưu, anh nói tôi làm sao mà ăn nói với ông ấy...”

Thái Hỉ đứng ngoài cửa nghe đối thoại bên trong, chậm rãi bỏ tay nắm gỗ cửa xuống, trầm mặc xoay người rời đi. Chú lính vác ba lô đuổi theo “Thủ trưởng”

Đôi mắt ưng không còn sắc bén như khi nãy, sống lưng cũng không thẳng tắp như vừa rồi, chỉ có vẻ anh hùng xế chiều bất đắc dĩ “Tôi muốn đi ký túc xá các cậu nhìn xem... nhìn xem lính của tôi”

“Dạ, được được! Tôi đưa ngài đi!”

“Không cần, cậu nói cho tôi đi như thế nào, tôi tự đi”

“Đối diện tòa nhà này, người ngài muốn tìm ở lầu bốn”

Hồ Duy đứng thần thờ trước cửa sổ, một bàn tay từ phía sau chụp lấy bả vai anh, anh cho là ai đó lại đùa với mình nên phản ứng cực nhanh bắt lấy tay kia xoay người đánh trả.

Thái Hỉ gườm quý không bao giờ cùn, lui nhanh về phía sau, nắm tay Hồ Duy xông thẳng tới bụng ông, thấy rõ người đến là ai, Hồ Duy nhanh chóng đứng nghiêm, nghiêm túc cúi chào “Thái chủ nhiệm”

Thái Hỉ sửa lại cổ áo, ánh mắt tán thưởng “Tốt đó cậu nhóc, đưa cậu tới đây nửa năm không uống công huấn luyện, sức lực lớn đấy”

“Sao ông lại tới đây?”

Ánh mắt dừng ba ngôi sao đầu vai Hồ Duy. Thái Hỉ ý bảo Hồ Duy vừa đi vừa nói “Có người đào góc tường nhà tôi, nếu không tới, tôi sợ cậu quên đường về”

“Không quên được, đi tới đâu cũng không thể quên được”

“Cái đó thì tôi tin”

Hai người đi dọc theo sân thể dục của trường, một người mặc áo bông, một người mặc áo lông vũ cũ. Giống như người thầy giáo già dẫn theo học trò mình ăn xong đi tản bộ

“Biết mình được giữ lại Cù thành, có vui không?”

“Vui, mà cũng không vui”

“Hừm? Để tôi đoán xem, vui là vì Cù thành có nhiều cơ hội rèn luyện, khả năng phát triển rất lớn, có thể ở cùng với người nhà mình; còn không vui chính là vì rời đi đơn vị mình ở đã lâu, tâm lý, tình cảm nhiều nên bần khoản”

“Dạ phải”

“Vậy nếu tôi cương quyết bắt cậu phải đi về, sẽ hận tôi sao? Hoặc là chúng ta đổi cách nói, nếu đột nhiên muốn đem cậu điều đến một chỗ rất xa, rất cực khổ, thậm chí nửa đời sau của cậu cắm rễ ở đó, không có người thân, không có bạn bè, bên người chỉ có những chiến hữu đồng cam cộng khổ, ngày qua ngày buồn tẻ, cậu còn nguyện ý không?”

“Vẫn là câu nói lúc đi kia” Tiểu Hồ mỉm cười, ánh mắt kiên định “Tôi phục tùng mệnh lệnh”

Phục tùng mệnh lệnh, phục tùng mệnh lệnh...

Bốn chữ này, chứa đựng ít nhiều sự chua xót bất đắc dĩ của người lính, lại chứa đầy ý chí cao thượng vinh quang!

“Là cam tâm tình nguyện phục tùng?”

Hồ Duy “Không phải”

Thái Hỉ cười cười “Cho nên, không cần đội trưởng, đoàn trưởng, thậm chí là tư lệnh mạnh miệng nói cái gì đều là lời nói suông, không ai thích nghe lời nói hư tình giả ý hời hợt, quân nhân cũng là người, cũng có tình cảm, cũng có lựa chọn của chính mình, chẳng qua mỗi lần lựa chọn thì muốn xem mình làm như thế nào. Mặc kệ là đến nơi nào, có thể bị yêu cầu, ít nhất chứng minh là mình có giá trị. Người một khi có giá trị thì như câu nói kia: là vàng thì đến nơi nào đều sẽ sáng lên. Một khoảnh khắc đưa ra lựa chọn, tương lai sẽ lấy các loại hình thức khác nhau mà hiện ra kết quả cho mình” Thái Hỉ đứng yên, đôi mắt ứng nhìn chăm chú vào Hồ Duy “Cậu hiểu ý tôi không?”

Lời này ý nghĩ cực sâu xa.

Hồ Duy nghiêm túc tự hỏi...

Đột nhiên cậu lính cần vụ của lão Tổng chạy tới “Hồ Duy, tham mưu trưởng gọi anh đến văn phòng ông ấy!”

“Đã biết, lập tức đến”. “Chủ nhiệm Thái...”

Thái Hỉ xua tay “Đi đi, hiện tại cậu ấy là lãnh đạo của cậu”

Hồ Duy muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không nói gì, xoay người khép áo bông lại bước đi, đi được vài bước, anh bỗng nhiên xoay người.

Thái Hỉ vẫn đứng yên không nhúc nhích tại chỗ, đau buồn như nhìn con trai mình.

Giờ khắc này, Hồ Duy hiểu ra.

Một nửa đời phụng sự cho quân đội, trên lưng đeo suy nghĩ muốn cho lính dưới mình tiến bộ, rồi lại không thể không chấp nhận chìm nổi thời đại, ông như đến cả con trai mình mang đến cũng không thể đưa về nhà. Cứ vậy mà trơ mắt nhìn anh đi xa.

Đi vào tòa nhà nhân viên trường, lên cầu thang, đến tầng 6, gõ cửa, động tác liền mạch lưu loát, không chút kéo dài thời gian.

“Mời vào”, Hồ Duy đẩy cửa, trở tay đóng cửa lại, cúi chào báo cáo. Đồng chí lão Tống vẫn đưa lưng về phía Hồ Duy, hình như đang hút thuốc “Gặp lãnh đạo cũ của cậu chưa?”

“Đã gặp”

Từ sau lưng ghế dựa khói vẫn nhàn nhạt bay ra, trong phòng tràn ngập hơi thuốc “Hồ Duy, tôi thực xin lỗi. Làm cha chú của cậu, chú thực xin lỗi, làm người lãnh đạo huấn luyện của cậu, tôi cũng thực xin lỗi” ghế dựa xoay lại, lão Tống dụi tắt thuốc “Chính là quân nhân là như vậy...”

Hồ Duy đã chuẩn bị tinh thần tốt. Anh nhìn Tống Kinh Sinh, không kiêu ngạo không nịnh nọt “Ngài nói đi, tôi có chuẩn bị”

“Sư đoàn 24 Tây nam tỉnh Lâm, cậu chắc biết, hàng năm đóng quân ở Bồ Tây, bởi vì chiến khu cao nguyên có địa hình đặc thù, không ngừng thích ứng các loại năng lực tác chiến với nghiên cứu phương án huấn luyện mới, bọn họ thành lập đoàn chuyên môn điện tử đối kháng, trực thuộc bộ tham mưu sư đoàn, trước mắt đúng là thời điểm thiếu người”

Một giấy điều lệnh đưa tới trước mắt Hồ Duy.

Giấy trắng chữ đỏ, viết rành mạch.

Chương 48

Chương 48

Bên ngoài tòa nhà tình cờ lại gặp Bùi Thuận Thuận tới trường xử lý công việc. Hồ Duy và anh ta có một thời gian không gặp, hai người dừng lại nói vài câu.

Gần đây Thuận Thuận cũng phiền lòng, nhà anh buộc anh chuyển nghề. Ba anh đã tâm sự với anh vài lần, hy vọng anh có thể đến làm việc chung với mình, hỏi anh có đồng ý không. Thuận Thuận nói anh học chuyên ngành máy tính, rời bộ đội về nhà có thể làm gì, không thể đến bộ phận tài vụ làm kế toán cho ba anh chứ. Ba anh bảo chỉ cần anh muốn, với đầu óc của anh thì không có gì là không thể làm.

Mỗi người đối với công việc của mình đều có một giai đoạn mệt mỏi, Thuận Thuận đang ở đúng giai đoạn này. Anh và ba nói chuyện xong, anh mất ngủ vài đêm, nằm trên giường ngẫm nghĩ bộ dạng mình lúc chuyển nghề. Cũng sẽ gần như Vệ Nhuy, mua một chiếc xe thể thao mà lái, còn phong cách hơn cả Vệ Nhuy, ít nhất cũng là Porsche.

Về sau cởi bộ quân trang này, không bao giờ mặc tới nữa. Nghĩ ngợi, Thuận Thuận bò dậy, mở tủ mình ra tìm đồ thường phục. Thuận Thuận không quá chú trọng chuyện ăn mặc, cũng không biết hàng hiệu, đồ thường mặc anh mua qua loa, mặc trên người cứ nghĩ làm sao càng khiêm tốn càng tốt, bây giờ nhìn trong gương thấy sao mà xấu. Anh đi tới phòng quần áo của ba anh lấy ít đồ, áo sơ mi cao cấp, thắt lưng hàng hiệu, lại lấy đồ cài tay áo, sửa sang lại rồi nhìn mình trong gương, Thuận Thuận hài lòng.

Người giúp việc nhà anh không biết nhìn anh từ khi nào, thấy Thuận Thuận như vậy thì kêu lên một tiếng rồi quay người chạy kêu mẹ Thuận Thuận lại nhìn.

Ba mẹ Thuận Thuận chạy như điên lên lầu, tưởng anh ngủ tới rồi loạn tâm thần, đẩy cửa ra thấy con trai ăn mặc chỉnh tề, mỉm cười đứng trước mặt, ba Thuận Thuận rất vui “Tốt, tốt, thật ra... con trai chúng ta cực kỳ soái! Sao, có thích không? Thích thì chờ khi con chuyển ngành, ba dẫn con đi mua đồ mới”

Thuận Thuận sửa tay áo không lên tiếng. Chỉ có mẹ Thuận Thuận kéo anh hỏi, con trai, con thật muốn vậy? Quần áo này cởi ra dễ dàng, mặc vào lại... có thể rất khó khăn.

Bùi Thuận Thuận nằm lại trên giường, ôm quân trang nhìn trắng ngáy người, đưa mũi lại gần ngửi ngửi, nghe mùi mồ hôi trên quần áo thì ghét bỏ mà ném qua một bên, đi ngủ.

Báo cáo xin chuyển nghề đưa lên, lãnh đạo Thuận Thuận không duyệt, gọi anh vào văn phòng mà đổ ập xuống một trận mắng, bắt anh lăn về mà suy nghĩ rõ ràng. Ông cúi đầu viết gì đó trước bàn không ngẩng lên “Năm đó tôi đến trường học tuyển cậu, cậu đã quên bản thân mình nói với tôi cái gì lúc ở cửa xe à? Tôi đã nói với cậu làm lính có cái gì tốt cái gì không, bây giờ thấy bên ngoài tốt thì lúc đó cậu theo tôi làm gì? Cậu cho chỗ này của tôi là gì, công viên giải trí? Sao, chơi đủ rồi nên vô mộng muốn chạy” Thông thả đóng nắp bút lại, bàn tay to đập mạnh lên bàn, hai mắt uy nghiêm giận dữ trừng lên “Tôi nói cho cậu biết Bùi Thuận Thuận, đừng tưởng cậu là được đặc biệt chiêu mộ vào thì tưởng mình là cái cọng hành gì, bộ đội chúng tôi nhiều người có năng lực hơn cậu, không phải không có cậu thì không được!”

Bùi Thuận Thuận bị mắng ừ rừ cụp đuôi ra ngoài, nhìn chiến hữu trên sân thể dục kể bên, nhìn cây cỏ quanh mình lại thấy hơi hối hận.

Tiến thoái lưỡng nan.

Mấy ngày nay đúng là lúc tâm trạng anh xuống dốc nhất, bị phái đến trường làm việc, gặp Hồ Duy, Thuận Thuận hiếm khi tâm tình tốt lên, cười chào hỏi anh “Tiểu Hồ!”

“Thuận Thuận, lâu quá không gặp, gần đây bận gì thế?”

Hồ Duy mới từ trong khu nhà văn phòng ra tới, trong tay cầm điều lệnh, thần sắc vẫn như thường.

“Không bận gì, tới đây đưa văn kiện, sao rồi, chuẩn bị tốt nghiệp, tôi nghe nói rồi, sau này chúng ta là đồng đội, anh ở lầu 5, tôi ở lầu 3”

Hồ Duy cười cười, cúi đầu không nói.

Thuận Thuận ngừng lại, phát hiện cảm xúc của anh “Sao vậy? Có thay đổi gì à?”

Mắt Thuận Thuận liếc qua điều lệnh trong tay Hồ Duy, ngờ vực mở ra, hít khí lạnh “Tại sao lại như vậy? Không phải đã nói tốt...”

“Thường chuyện tốt thì mới dễ thay đổi, đúng không?” lấy lại túi hồ sơ, Hồ Duy nhẹ nhàng khoanh tay để túi hồ sơ ra sau lưng.

Thuận Thuận không biết phải nói gì, cái này đừng nói là đả kích tới Hồ Duy, là một người ngoài đứng nhìn như anh còn không biết tiếp nhận như thế nào. Cao nguyên Bố tây, cách Cù thành 4.000 km, độ cao so với mặt biển là 3.400m, khí hậu cao nguyên, quanh năm ánh mặt trời, núi lớn rồi tiếp nối núi lớn, tầng mây lại nối tầng mây.

Cái này với sung quân biên cương có gì khác biệt đâu!!

“Như vậy mà anh cũng đồng ý? Có phải có người âm thầm giở trò quỷ với anh? Anh không tìm chú Nhạc nói chuyện này đi? ông ấy bên bệnh viện quen biết không ít người”

“Không được” từ nhỏ đến giờ, làm việc gì cũng tự mình lo, dần dà Hồ Duy đã thành thói quen, đi một bước là một hố, dù sao cũng là dấu chân của mình, nếu người khác giúp đỡ thì con đường này đã khác. Huống chi việc này điều lệnh chưa xuống thì còn có thể nói, một khi đã quyết định thì tìm ai cũng vậy. Vốn dĩ cho là tới Cù thành, tuy không thể như cha con bình thường chung sống với nhau, nhưng tốt xấu gì cũng có thể thường xuyên tới thăm ông, mùa đông không tiện thì giúp ông tắm rửa, bây giờ hóa ra Cù thành Nhận thành, hai người cha đều phải bỏ xuống.

Trời đông giá rét, có lính cầm chổi quét đường, một nhóm lính trẻ cởi áo bông xắn tay áo, mặt với tay hồng hồng.

Bùi Thuận Thuận nhìn mũi chân mình “Tiểu Hồ, anh nghĩ tới chuyện chuyển nghề không?”

“Chuyển nghề?” Hồ Duy hơi ngẩn ra “Không nghĩ tới”

“Kể cả như bây giờ cũng không nghĩ tới không làm nữa?”

Hồ Duy thật sự tự hỏi lời Thuận Thuận nói, nhưng vẫn kiên định lắc đầu “Không nghĩ tới”

Bùi Thuận Thuận tự xấu hổ, hiện giờ gặp cảnh khó khăn anh ấy cũng chưa từng nghĩ tới sẽ bỏ đi, mình thì vì một chiếc xe, một bộ quần áo mà bỏ.

Trở về ký túc xá sửa soạn lại hành trang, trong lòng nghĩ ngợi chuyện này, Đỗ Tinh hấp tấp từ bên ngoài hỗn hển chạy về “Đội trưởng!!”

Hồ Duy buộc chặt túi, quay đầu lại ngạc nhiên “Sao vậy?”

Đỗ Tinh đứng ở cửa dùng tay lau nước mũi, muốn khóc “Sao họ lại đối xử như vậy với anh! Bên ngoài đã đồn đại, em nghe nói!”

Cậu là người phía nam, lần đầu tiên trải qua mùa đông phương bắc, mấy hôm trước trời đổ tuyết thì theo người ta ra ngoài chơi nên hơi bị cảm.

Hồ Duy đi qua đóng cửa phòng lại, đưa cho cậu một tờ khăn giấy “Lau đi...”

Đỗ Tinh không nhận, cố chấp hỏi “Tại sao lại là anh!”

Hồ Duy trở về giường mình, thu dọn hành trang tiếp tục, động tác không ngừng “Ai thì cũng giống nhau không phải sao, công tác cách mạng còn chọn người? Chỉ có thể trách đội trưởng cậu quá thông minh, lơ đãng thi mà đã đứng đầu, cây to đón gió lớn”

Đỗ Tinh vẫn cứng ngắc bất bình vì anh “Nhưng, nhưng, cũng không phải là chuyện này!”

“Không phải chuyện này là chuyện nào?” Bàn tay dùng sức vỗ cái ba lô căng phồng “Chỗ đó cũng khá tốt, rộng lớn, giờ tay có thể chạm tới trời”

“Vậy bạn gái anh làm sao bây giờ? Nhà anh làm sao bây giờ?”

Rốt cuộc chọc đến điểm yếu trong lòng Hồ Duy, anh dừng lại, không nói tiếng nào mà ngậy người nhìn vào một điểm.

Đúng vậy, hạt đậu Hòa Lan nhỏ kia nên làm gì bây giờ. Đi theo anh từ Nhạn thành tới Cù thành, không thể từ Cù thành đuổi tới cao nguyên kia. Chỗ đó khí loãng, đất đai cằn cỗi, không thích hợp mọc rễ nảy mầm.

Lấy một phong thư trong túi ra đưa cho Đỗ Tinh “Bên trong có mấy tấm ảnh chụp của cậu, nhớ gửi về nhà cho mọi người xem”

Đỗ Tinh trước giờ vẫn có một ước muốn, chính là có thể ở cổng trường chụp tấm ảnh, gửi về cho cha mẹ xem, cho bạn gái xem. Nhưng cậu ngại

đến chỗ trợ lý tuyên truyền phụ trách học viên mượn máy ảnh, mình chỉ là một sĩ quan nhỏ bé, cái ước muốn này cứ nghẹn trong lòng, nhưng mà Hồ Duy nhìn ra. Anh dành thời gian đi một chuyến, mượn máy ảnh chụp cho cậu rất nhiều ảnh trong trường. Anh có thể vì mình mà mượn máy ảnh, Đỗ Tinh đã rất cảm kích, sau đó cậu không có mặt mũi giục Hồ Duy ảnh chụp, cho là anh đã quên chuyện này, ai ngờ anh vẫn nhớ kỹ, còn rửa sẵn ảnh đưa cho cậu.

Từng tấm, từng tấm, có Đỗ Tinh trước cổng trường, còn có ở khu nhà học, còn có ảnh Hồ Duy chụp chung với cậu

“Giữ làm kỷ niệm đi”

Đỗ Tinh nhìn phong bì kia, nước mắt rớt xuống “Đội trưởng... không đúng, thủ trưởng” cậu dùng tay áo lau nước mắt, cúi đầu như đứa trẻ con ấm ức “Em sẽ nhớ anh, về sau em nhất định đi Khách thành thăm anh, đời này em gặp được đội trưởng tốt nhất là anh”

“Nam tử hán đại trượng phu, sau này còn chia ly nhiều lắm, cậu cứ khóc suốt suốt vậy thì giống cái gì?”

Hồ Duy ôm Đỗ Tinh như ôm em trai, vỗ vai cậu “Đỗ Tinh à, cả đời này cậu sẽ đi rất nhiều, rất nhiều nơi, ở đâu cậu cũng sẽ gặp rất nhiều rất nhiều người, có nhiều chỗ chỉ tạm thời đặt chân, có chỗ thì an cư lạc nghiệp, nhưng mà cậu đi qua những nơi đó, gặp những người đó, không phải để cậu đau lòng, mà dùng để cậu đặt ở nơi này” anh vỗ vào ngực cậu “Tham gia quân ngũ chính là như vậy, chiến hữu cùng cậu, đội trưởng, đoàn trưởng, ai cũng không có cả đời, cậu đừng quên bọn họ, ghi tạc trong lòng, mặc kệ sau này đi đâu, đều có thể đường đường chính chính không để họ mất mặt mà nói: cậu xuất thân là lính lữ đoàn 36 Quảng Châu, đây là ý nghĩa tồn tại của họ”

“Bao gồm nửa năm chúng ta ở chung này, tương lai cậu đối với người khác nói, tôi đi đại học huấn luyện gặp anh ấy, cậu nói với họ những gì cậu trải qua, nhớ tới những việc này, làm cậu thấy vinh quang, chính là ý nghĩa tồn tại của tôi”

Đỗ Tinh chôn mặt trên vai Hồ Duy, ôm ôm “Đội trưởng... nhưng em không muốn để anh đi”

Hồ Duy mắt cũng đỏ nhưng anh ra vẻ nghiêm khắc mắg “Sao mà lèo nhèo như đàn bà, nghiêm!”

Đỗ Tinh không tình nguyện buông anh ra, hít mũi đứng nghiêm.

“Đằng sau quay!”

“Mục tiêu, nhà ăn, chạy bộ...chạy!”

Đỗ Tinh quay người, lại quay đầu “Đội trưởng...”

Hồ Duy lạnh nhạt xoay người nói, tay vẫy vẫy “Đi! Đừng để người ngoài nghe thấy, tôi ngại mất mặt”

Đỗ Tinh nắm chặt tay thành quyền, ghen đỏ mặt, nước mắt nước mũi chảy xuống mặt, cũng không dám lên tiếng, dưới sự bức bách của Hồ Duy mà bất đắc dĩ làm tư thế chạy, buồn bã lao ra cửa.

Chạy đi!!!

Chạy, mệt mỏi, ngực tức ghen cũng xả ra; khóc cũng quên, những tình cảm cũng tạm thời tan đi.

Cậu phải nhớ kỹ lời đội trưởng cậu nói, đem anh để ở trong lòng, nam tử hán đại trượng phu. Sau này ly biệt còn rất nhiều, ngày sau chiến đấu còn rất dài.

Phòng ngủ trở lại yên tĩnh, Hồ Duy cầm bức ảnh mình chụp với Đỗ Tinh bỏ vào trong túi, xách hành lý lên đóng cửa phòng ngủ lại. Có người quan hệ thân thiết với anh ra đưa anh, cũng có người trước nay thấy anh không vừa mắt thì sau lưng anh cũng bàn tán sôi nổi “Phong thủy xoay vần rồi, người này sợ vui quá hóa buồn”

“Làm sao?”

“Anh còn chưa biết à? Đều lan truyền tới điên cuồng rồi” bữu môi nhìn theo bóng lưng Hồ Duy “Không đi tới tổng bộ mà bị đưa tới Khách thành”

Có người che miệng lại “Thật hay giả? Phạm sai lầm gì à? Cho nên bây giờ bị xử phạt?”

“Ai biết sao lại vậy, đúng thật là”

Nhân viên trường đứng trong lầu sáu tòa nhà, Thái Hỉ với Tổng Sinh Kinh đứng sóng vai nhau trước cửa sổ, nhìn người thanh niên trẻ mặc áo bông, vác túi, một mình đi ra ký túc xá, đi qua băng rôn “Nhiệt liệt vui vẻ đưa tiễn chiến hữu tốt nghiệp”, đi qua sân thể dục, dần dần biến mất.

Thái Hỉ hừ mũi “Như thế này cậu vừa lòng chưa?”

Tổng Kinh Sinh rất áy náy, nhưng dù áy náy, sống lưng vẫn thẳng tắp “Đội trưởng. Đi ra ngoài, không hẳn là chuyện xấu, người thật sự có năng lực thì ở đâu cũng sẽ có thể phát huy. Anh để cậu ấy đóng ở Nhận thành ba năm, nên bay ra ngoài rồi”

Lại một đêm khuya.

Vệ Nhụy tự mình lái xe, đi vào bên đường bên phải Nam viên Cù thành, trước kia đây là công viên, bây giờ không có ai đến nên rất tiêu điều. Ven đường đã có một chiếc xe hơi màu đen ngừng ở đó như đang chờ, cửa xe mở, cổ áo sơ mi của Hồ Duy mở, áo bông cởi để ghế sau, đang ngồi trong xe hút thuốc. Không biết anh đã đợi bao lâu mà mùi thuốc trong xe rất nặng.

Vệ Nhụy từ xe mình đi xuống, đóng sầm cửa xe, ngồi vào xe Hồ Duy nôn nóng hỏi “Rốt cuộc là chuyện như thế nào?”

Anh tới vội vàng đến mức áo khoác cũng không mặc. Hồ Duy không lên tiếng, căn điều thuốc giữa môi, cúi người lấy một phong thư đưa cho Vệ Nhụy “Cái này, sau khi tôi đi thì cậu đưa cho cô ấy”

“Khi nào đi”

“Ngày mai”

“Việc này... không hoãn lại được?”

“Không”

“Vậy cô ấy làm sao bây giờ?”

“Không biết”

“Vậy chia tay đi” Vệ Nhụy lấy dũng khí nói ra, không có bất kỳ lòng riêng nào, đứng ở góc độ công bằng mà nói “Cô ấy mới 24 tuổi, mới vừa thi nghiên cứu sinh, tương lai còn đường còn thênh thang! Ai biết cô ấy sẽ gặp được người thế nào, phát triển đến mức nào, không có lý gì cậu ràng buộc cô ấy, để cô ấy nhìn không thấy người, sờ không thấy mặt, còn chờ như vậy thì khác gì là quả phụ?”

Tiểu Hồ nhếch miệng cười cười, dường như hạ quyết tâm, ánh mắt lộ vẻ mơ hồ, lại lộ ra vẻ đập nôi chìm thuyền, lộ ra vẻ không ai lay động được. Môi mỏng khẽ mở “Tôi không...”

Vệ Nhụy khó hiểu “Tại sao lại không? Chẳng lẽ cậu muốn cứ kéo lấy cô ấy? Cậu mười năm, tám năm chưa về, để cô ấy chờ cậu tám năm mười năm? Hoặc là để cô ấy đi theo cậu đến nơi đó? Dem làn da cô ấy phơi đến đen, không có công việc thích hợp, mỗi ngày canh giữ trong nhà lòng vòng nấu cơm giặt quần áo chăm con cho cậu? Thỉnh thoảng lên đỉnh núi nhìn về quê nhà?”

Nặng nề dựa đầu vào ghế, Vệ Nhụy lạnh nhạt “Hồ Duy, cậu không thể ích kỷ như vậy”

Tiểu Hồ nhắm mắt lại. Anh không nghe.

“Nếu ở Cù thành, thi đậu trường học tốt, hoặc là...” Vệ Nhụy nuốt nước miếng, thận trọng nói “Tôi đưa cô ấy xuất ngoại, bất kể là gì, trong lòng cậu hiểu rõ hơn tôi, cuộc sống cô ấy sẽ muôn màu muôn vẻ so với hiện tại. Cậu không nghĩ tới có lẽ cô ấy tiếp xúc với quá ít người, quá ít việc, mới có thể đối với cậu như thế, không phải cậu thì không thể. Chờ cậu đi rồi, cô ấy không chờ cậu, không cần vì cậu nữa thì mới có cuộc sống của riêng mình, khi đó lựa chọn của cô ấy mới là công bằng nhất”

Đau dài không bằng đau ngắn. Đạo lý này ai cũng hiểu, nhưng mà thực hiện thì quá khó khăn.

Dem một người luôn luôn ở trong lòng mình, bên người mình đẩy ra, để cô ấy đi rất xa, để cô đừng chờ đừng nhớ đừng mong, cô thơ ngây nhìn mình, hồn nhiên hỏi, Anh Tiểu Hồ, rốt cuộc anh làm sao vậy?

Tim như bị dao cắt.

Hồ Duy vẫn nhắm mắt.

Vệ Nhụy cũng trầm mặc nhìn ra ngoài cửa sổ. Anh hạ giọng chửi “Con mẹ nó cái chuyện gì đâu...”

Mặt trời dần lên, chiếu khắp trời đông giá rét. Hôm nay Tết dương lịch, ngày 1 tháng 1 năm 2011.

Nhị Nha dụi mắt rời giường, thấy bên ngoài tuyết đọng, ngáp dài rửa mặt đánh răng, hôm nay cô muốn đến trường tìm Hồ Duy, hai ngày rồi không liên lạc được với anh, người này biến đâu mất rồi chứ. Nếu anh bận không ra được, cô đến ăn KFC với anh rồi lại về. Lần trước anh nói thức ăn ở nhà ăn không tốt, không ăn được thịt. Nguyên cái đùi gà, Nhị Nha ăn phần da

giòn, còn thịt đưa cho anh.

Tính toán xong, lấy khăn lông lau mặt, Nhị Nha định mở cửa phòng cho thoáng khí, mới sờ tới chốt cửa, nhìn qua kính, cô thấy Hồ Duy đang ngồi bên mái hiên. Anh đưa lưng về phía cô, bọc kín mít, nhàm chán chơi điện thoại, nhìn ra sân đầy tuyết trắng.

Nhị Nha mừng rỡ, rón ra rón rén mở cửa phòng, định nhào qua làm anh bất ngờ, sợ tiếng động làm anh biết nên còn cởi cả giày ra. Thấy anh cất điện thoại vào túi áo, Nhị Nha thấy thời cơ tới nên lấy sức nhảy lên lưng Hồ Duy “Hù...”

Tay ôm chặt cổ anh, khuôn mặt nhỏ nóng hằm hập dán vào mặt anh lạnh lẽo, Hồ Duy thuận thế ôm hông cô nâng đứng lên

“Sao anh không vào nhà?” Trên người anh rất lạnh, chắc ở bên ngoài rất lâu rồi.

Anh cõng cô quay một vòng, cười hì hì “Em ngủ say như chết, anh gõ cửa em có nghe thấy đâu”

“Vào nhà, vào nhà nói”

Nhị Nha nằm trên lưng anh chỉ huy hướng đi “Em gọi điện thoại cho anh mà sao anh không nhận? Công việc ở trường xong rồi sao?”

Để người đứng lên sofa, Hồ Duy đi nhặt dép cho cô. “Lúc thi di động phải nộp lên, rồi xong thì thu dọn hành lý ở phòng nên quên lấy”

“Anh thi tốt không?”

Anh hỏi lại cô “Em thi tốt không?”

Nhị Nha dự đoán “Giao đại coi như không thành vấn đề!”

“Vậy anh tốt nghiệp rồi? Sau sẽ không về đi học nữa?”

Hồ Duy cười “Đúng rồi”

Nhị Nha túm lấy anh không buông, nhỏ nhẹ hỏi “Em nghe Vệ Nhụy nói, anh được điều tới Cù thành, tốt nghiệp rồi thì đi làm, có đúng vậy không?”

Hồ Duy im lặng một chút, đột nhiên nói sang chuyện khác “Hôm nay em có bận không?”

Nhị Nha thành thật lắc đầu “Dạ không, em định tới trường thăm anh”

“Vậy anh dẫn em đi chơi nhé?”

“Chơi cái gì?”

“Ăn tết với em, đi chỗ mà lúc bé anh hay tới chơi, mang em đi trượt băng”

Chương 49

Chương 49

Nhị Nha muốn đi xem Trường Thành, mà còn là đoạn Trường Thành còn hoang sơ, cô nói cảnh du lịch thì có gì hay đâu, toàn người là người, muốn đi thì đi nơi mà ít người biết, nhìn cảnh đẹp mà không phải nhìn người.

“VẬY em mặc nhiều lên, bên ngoài lạnh lắm, đi cả một ngày sẽ đông lạnh em đó”

Nhị Nha trên chân mang hai đôi vớ, nhét vào đôi ủng đi núi, dậm dậm chân trên đất “Dày lắm rồi, nhiều tới mức muốn đổ mồ hôi luôn nè anh”

Hồ Duy dẫn cô đi đến một đoạn Trường Thành còn hoang sơ mà còn tương đối hoàn hảo, chiều cao chênh lệch một đoạn, đứng trên cao nhìn xuống, đoạn Trường thành giống như cánh con bướm mênh mông đồ sộ. Bởi vì đi sớm nên tới nơi chỉ tầm 9 giờ. Hôm nay Cù thành là một ngày nắng, trời xanh thẳm chỉ có vài đám mây bay qua, rất thích hợp cho những hoạt động ngoài trời.

Nhị Nha đúng như lời ông nội nói, là con lừa lười biếng, ở nhà chai dầu đồ cũng không thèm lấy tay đỡ, đột nhiên đòi trèo lên trên xem, mới đi chưa tới một giờ đã thở hồng hộc. Hồ Duy đi thông thả sau lưng cô, Nhị Nha quay đầu nói anh “Anh đi nhanh lên đi”

Hồ Duy nhặt nhánh cây nhỏ cầm trong tay “Anh sợ chân em nhũn ra”

Uống ngụm nước lấy hơi, Nhị Nha lại bò lên trên “Không đâu, chân em vững lắm, như sàn xe vậy đó”

Hồ Duy nhìn cô từ trên xuống dưới “Ồn như sàn xe, còn nhỏ em béo lắm à”

Nhị Nha dừng lại lấy tay véo véo eo mình “Sao anh biết?”

“Tivi nói không thấy sao, vận động viên ném tạ thì phần thân dưới phải ổn định rắn chắc”

Nói tới ném tạ, Nhị Nha chợt dạ im lặng. Lúc lên cấp 3 có một thời gian có tiết tự học buổi tối, sợ đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, dì giúp việc trong nhà mỗi ngày cho Nhị Nha một hộp cơm, Đỗ Kê Sơn một ngày ăn không nhiều, thường nấu một nồi cơm thì cứ để ông một phần, hai phần đưa cho Nhị Nha.

Mỗi lần lấy cơm, dì Triệu cứ sợ Nhị Nha không đủ ăn, cứ lấy một muống lại nhìn, lăm bầm “Thêm một muống nữa đi” rồi lại nhét thêm một muống. Nhị Nha là người không muốn để cơm thừa, cấp ba học tập áp lực lớn, mỗi ngày thời gian vui vẻ nhất chính là kết thúc giờ học chiều, cách giờ tự học tối 30 phút. Cô sung sướng mở hộp cơm ra, lấy muống xúc cơm, giống như mỗi ngày đều có niềm vui bất ngờ, dì Triệu cho cô bao nhiêu thì cô ăn bấy nhiêu.

Buổi tối về nhà dì Triệu xem hộp cơm, thấy hộp cơm trống trơn thì nghĩ: A có thể là không đủ ăn, chứ không sao lại ăn sạch vậy, ngày mai lại cho thêm nhiều một chút nữa vậy!

Cứ như vậy mà như nuôi heo Nhị Nha hơn nửa năm! Nuôi cho cô trắng trẻo mập mạp, cân nặng từ 92 cân lên tới 120 cân, thô to nhất là chân cô.

Người trong nhà nhìn thấy cô mỗi ngày nên không ai thấy cô béo, mãi tới khi nghỉ hè, chuẩn bị quần áo hành lý đi đến trường đại học, Nhị Nha lấy quần áo ra thử mới hốt hoảng phát hiện quần jean cô chỉ kéo được đến đầu gối, không kéo lên nổi nữa. Cô chạy tới trước gương nhìn, bóp phần đùi,

véo thịt trên bụng, la lên một tiếng rồi ngã ra giường lăn lộn.

Ông nội ngồi trên giường dỗ cô “Béo thì có gì mà sợ, từ từ thì gầy mà, con khóc lớn tiếng vậy làm ông nội sợ quá”

“Làm sao mà gầy nhanh được! Mấy ngày nữa đi tới trường, làm sao nhìn mặt bạn học đây!” khóc đã rồi, Nhị Nha quyết tâm giảm béo.

Cái gì đứng tấn, nhảy cóc, chạy bộ, ăn uống điều độ, mệt thế nào cũng làm, cũng may khi đó bạn học cùng phòng rất tốt, biết cô giảm béo cũng không mĩa mai, còn chỉ cho cô “Cậu chạy bộ có thể mặc một bộ đồ lót thể thao”

“Đồ lót thể thao là cái gì?”

Ba của bạn cùng phòng là giáo viên thể dục, đối với những việc này rất rành, cô ấy bò lên giường Nhị Nha, tỉ mỉ giảng giải, cậu mặc đồ lót phù hợp có thể bảo vệ được ngực mình ở hình dáng đẹp đẽ, không bị co rút lại khi xuống cân. Mấy bạn cùng phòng đều thấy ngỡ ngàng, cho nhau một ánh mắt, lúc đó Nhị Nha đối với tiêu chuẩn hình thể mình có yêu cầu cao, bộ ngực đối với con gái rất quan trọng. Vì vậy nghiêm túc tưởng tượng, kéo tay bạn cùng phòng “Mình không biết trông nó như thế nào, thứ bảy cậu dẫn mình đi mua một bộ nhé!”

Cứ vậy luyện tập trong nửa năm, Nhị Nha cũng trở về cân nặng cũ. Bây giờ ngẫm lại, tốt nghiệp xong không có liên hệ với cô bạn ấy, thật ra là phải cảm ơn cô ấy rất nhiều.

“Không đi nữa, không đi nữa, em mệt rồi” Nhị Nha đặt mông ngồi xuống đất, chỉ vào một chỗ cách đó không xa hỏi Hồ Duy “Đó là cái gì?”

Hồ Duy nói “Lầu quan sát địch, dùng để quan sát khi có địch tới”

Cô lại chỉ chỗ khác “Sao trên tường có cái động đó?”

Hồ Duy lại nói “Phòng khi trên núi bị nước đổ xuống nhiều, sợ bị sụp”

Nhị Nha mệt mỏi xoa chân “Sao anh biết nhiều thứ vậy?”

Tiểu Hồ kéo vạt áo ngồi bên cạnh cô, lười biếng nhìn phong cảnh dưới chân Trường thành, ánh mắt lơ đãng “Không có việc gì nên đọc nhiều sách thôi”

Hai người trong chốc lát không nói chuyện, yên lặng nhìn phong cảnh.

Giờ khắc này.

Ánh mặt trời sáng lạn, gió bắc gào thét, núi sông rộng mở, tầm mắt mênh

mông. Trời đất vào đông giá rét, cây cối như không còn sức sống, khắp trời là cảnh khô tiếp nối cảnh khô, đá nối tiếp đá.

Nhị Nha cúi đầu lấy hòn đá nhỏ phúi đất cát đi, miệng cảm thán “Cũng thật lớn nha...”

“Cái gì lớn?”

Cái gì lớn, cô cũng không biết nói thế nào, chỉ trong lòng lớn, có thể khoan dung nhìn vạn vật, thế giới rộng lớn, lớn đến cảm giác mình trở nên nhỏ bé. Hòn đá nhỏ phác họa vài nét, vẽ hai người nho nhỏ, Nhị Nha dùng tay lau sạch, vỗ vỗ tay đứng lên “Em nghỉ đủ rồi, anh dẫn em về đi”

Tiểu Hồ mỉm cười, đưa tay về phía cô, Nhị Nha lập tức hiểu ý anh, hai tay giữ chặt anh, được anh nhắc lên.

Buổi chiều hai người đi sông đào bảo vệ thành. Nhị Nha vẫn luôn muốn được trượt băng.

Sông đóng băng, mặt băng có nhiều trẻ con chơi trên đó. Nhị Nha mặc áo hồng nhỏ trà trộn trong đó, bị mấy đứa bé lôi kéo lướt trên băng. Cô học gì cũng nhanh, ngay từ từ Hồ Duy đã mang theo giày trượt và đồ bảo hộ cho cô, cô đi rất cẩn thận, đi hai vòng, Nhị Nha dần lớn gan lên, không cần Hồ Duy dẫn mình, bắt đầu tự mình chơi.

Mấy chú nhóc 4, 5 tuổi đội mũ thêu hình hoạt hình đi theo sau cô cười, Nhị Nha nhăn mũi quay lại làm mặt quỷ với bọn nhóc, chân trượt một cái, ngã cái đùng trên mặt băng. Hồ Duy lo lắng vội đứng lên. Mấy chú nhóc cười ha ha, chìa cánh tay nhỏ ra cho Nhị Nha vịn đó đứng lên “Dì ơi, dì ngốc quá, chúng ta dạy dì”

Nhị Nha bị lạnh đến chóp mũi đỏ bừng, còn cố sửa “Gọi là chị!”

Một cậu bé bụ bẫm nói “Chị, chị đi theo tụi em đi, tụi em kéo chị”

“Tốt quá nha!”

Vì vậy ba chú nhóc đứng thành hàng, Nhị Nha đứng cuối, cậu nhóc dẫn đầu huýt sáo “Mau tránh ra, chuyển tàu xuất phát đây!”

Một đám trẻ con lướt trên băng, ban đầu còn chậm, sau không kiềm được mà lao rất nhanh. Nhị Nha theo chân bọn nhỏ chơi vui đến điên rồi, càng chạy càng nhanh, từ mặt băng vang lên tiếng hét chói tai của cô. Sau đó, số trẻ con gia nhập ngày càng nhiều, đội ngũ càng đông hơn, Nhị Nha giống

như thủ lĩnh bị bọn trẻ vây quanh, cười nói, đùa giỡn âm ỉ.

Chơi từ trời sáng đến trời tối, cuối cùng mệt đến mức ngồi bệt lên mặt băng, chân tê rần, mặt đỏ ửng, ông bà bọn nhóc muốn dẫn chúng về nhà. Cả đám lưu luyến không rời tạm biệt Nhị Nha.

Nhị Nha được Hồ Duy giữ, trong tay còn cầm xâu kẹo hồ lô vẫy tay chào bọn trẻ.

Trên đường về nhà, cô vỗ vỗ áo mình nói với Hồ Duy “Hôm nay là ngày vui nhất từ khi em tới Cù thành!”

Vì cô đã thi xong, không có lo lắng rồi, người cô thương nhất yêu nhất anh Tiểu Hồ rốt cuộc cũng tốt nghiệp, hai người có thể ở Cù thành mà vui đến ngất trời.

Nhưng niềm vui này không kéo dài được bao lâu, một chậu nước lạnh dội ngay vào, dội vào nụ cười tươi tắn của Nhị Nha, dội vào dập tắt ngọn lửa nhỏ hoan hỉ trong lòng cô, dội vào viên đậu Hòa lan mềm mại nhỏ bé đến mức tưởng chừng không qua nổi mùa đông này.

Khi nghe Hồ Duy nói anh phải đi là lúc cô đang cởi vớ ra lấy túi nước ấm chườm chân, còn hỏi lại một câu “Anh đi làm gì?”

Hồ Duy đứng trước cửa sổ không quay lại “Đi Tây Nam, tới Khách thành”

Nhị Nha đầu óc mờ mịt hỏi “Anh đi du lịch hả?”. Cô cho là khi tốt nghiệp áp lực lớn quá nên anh muốn ra ngoài thả lỏng một chút.

Câu này chọc Tiểu Hồ mỉm cười, anh rũ mi cúi mắt, mấy chữ kia không thể đành lòng nói ra. Im lặng rồi cũng nói ...

“Đi công tác. Tạm thời biến động, yêu cầu đi tỉnh Lâm ở một sư đoàn đóng quân ở đó, tuyển đầu biên phòng cao nguyên”

Túi chườm nóng đập lên chân lạnh, do thời gian chơi bên ngoài lâu quá nên vẫn chưa lấy lại được cảm giác. Cô hỏi “Anh đi trong bao lâu?”

“Không biết” Hồ Duy xoay người lại, trấn tĩnh mà nhìn chăm chú vào cô “Thời gian rất dài, có khả năng là 3 năm 5 năm, cũng có thể là 8 năm 10 năm, hoặc là...” nửa đời sau đều ở đó, cho tới khi anh 40 tuổi, 50 tuổi, chuyển ngành, về hưu đều ở đó.

Lông mày Nhị Nha bỗng dựng thẳng lên, giống như động vật nhỏ bị sợ hãi, lông cả người đều dựng lên. Cô vẫn không nhúc nhích nhìn anh, không tức

giận, không đau khổ, chỉ nhìn chăm chăm vào anh. Đó là biểu hiện sự phản đối.

“Tại sao... Không phải, không phải đã nói là sẽ ở Cù thành sao, Vệ Nhụy đã nói với em, nói anh được điều tới Cù thành, tốt nghiệp xong là đến”

“Đúng, trước đó là vậy” Hồ Duy đi tới, biểu hiện của Nhị Nha làm anh lo lắng. Anh cố gắng ổn định giọng mình, trấn an cô “Nhưng mà Khách thành thiếu người, tạm thời quyết định điều động”

“Nhưng sao lại là anh? Tại sao không phải là người khác?”

“Cũng có người khác, không phải chỉ mình anh, có người cũng được điều động cùng anh”

Nhị Nha lại tái phát bệnh cũ, không biết do lạnh hay sợ hãi mà giống như ngày bà ngoại cô mất, bắt đầu phát run, cả người run rẩy.

Hồ Duy sợ tới mức toát mồ hôi, dùng sức giữ mặt cô lại không cho cô run, cao giọng gọi “Đỗ Oản? Đỗ Oản?”

Nhị Nha tránh tay anh ra, cô không cảm thấy mình đang run “Anh đừng chạm vào em”

bàn tay Tiểu Hồ có vết chai dừng ở giữa không trung. Rất lâu sau, anh trấn tĩnh để tay lên gối.

Nhị Nha dần ngừng run “Em làm sao bây giờ đây?”

Còn cô làm sao bây giờ, anh đi Cù thành, cô cũng đi theo tới, cô cho rằng đã có thể yên ổn rồi, cô mới thi nghiên cứu sinh, định ở Cù thành học hành. Anh lại phải đi.

Cô ngược lên, chân thành hỏi anh “Em có thể đi cùng anh không?”.

Cô ngay cả Khách thành ở đâu cũng không biết!!! Đây là việc Hồ Duy sợ nhất. Không chút do dự chặt đứt ý định của cô “Không thể”

“Tại sao? Em có thể đi cùng anh, Khách thành ở đâu?” Cô loay hoay đi tìm bản đồ “Khách thành có đại học không, em có thể đến đó học, chờ anh”

“Đỗ Oản...” anh dụ giọng ngăn cô lại, nhưng Nhị Nha không nghe theo, vẫn loay hoay đi tìm bản đồ. Tiểu Hồ rút cuộc cũng bùng nổ, túm cánh tay cô như túm con gà con, đẩy cô ngã lên sofa

“Khách thành rất nhỏ, độ cao hơn 4.000 mét so với mặt nước biển, không có trường cho em học, ngoài cao nguyên thì chính là núi tuyết, dân chúng ở

cách chỗ đóng quân mấy trăm km, em đi theo cũng không gặp được anh. Khách thành không có giáo viên bạn học, em cũng không thể thường xuyên về thăm ông nội, không có cửa hàng lớn, không mua được quần áo đẹp, ăn không hợp khẩu vị, chỗ đó sẽ bị phản ứng cao nguyên*, hàng năm phơi mình ra sẽ khiến em tróc da, biến thành màu đen, nhìn vào gương không còn nhận ra bản thân nữa”

Nói xong một hơi, Hồ Duy lạnh mặt hỏi “Còn muốn đi không?”

Nhị Nha co rúm lại, thành thật lắc đầu “Không muốn...”. Cô lo lắng nhìn anh, tròn mắt đảo nhanh như chớp, lại nghĩ ra biện pháp khác “Em có thể ở Cù thành chờ anh! Em học nghiên cứu sinh 3 năm, học xong mà anh chưa về thì em về Nhạn thành chờ, sớm muộn gì anh cũng sẽ trở về”

“Chờ tới năm 30, 40 tuổi?”

“Dạ!”

Tiếng cười ngẩn ngui, đôi tay nắm chặt thành quyền.

“Nếu lúc anh không ở đây, em gặp được người thích hợp thì làm sao?”

Nhị Nha khẳng định “Sẽ không, em sẽ không gặp được”. Nói xong cô bồi thêm một câu “Có gặp, em cũng sẽ không thích anh ta”. Em sẽ đem ảnh chụp của anh dán trên đầu giường, sáng tối đều nhìn, trong lòng sẽ luôn nhớ rõ, đây là anh Tiểu Hồ của mình

“Nói lời tạm biệt nói chắc chắn vậy” Tiểu Hồ kéo cái ghế qua, đối mặt với Nhị Nha, kiên nhẫn giảng giải “Đời sống vô thường, hai năm trước em có nghĩ đến hiện tại ở bên cạnh anh không?”

Nhị Nha lắc đầu

“Lúc em tốt nghiệp đại học có nghĩ tới việc mình sẽ quay lại trường học tiếp không?”

Nhị Nha vẫn lắc đầu

“Vậy quần áo năm trước em thích năm nay còn thích không?”

Nhị Nha lại lắc đầu.

“Cho nên...”

“Em không ở bên cạnh anh, anh sẽ ở Khách thành thích người khác sao?”

Nhị Nha cắt ngang lời anh, đôi mắt trong suốt tràn ngập nghiêm túc.

Tiểu Hồ bình tĩnh hít sâu, nhìn sâu vào mắt cô.

Sau đó.

Anh nói

“Đó cũng... có khả năng” anh ho khan một tiếng, lại kéo ghế lại gần cô
“Em xem, con người thì đều có mối nối cũ, thời gian ngắn thì chúng ta vẫn giữ tim mình hướng về nhau, nhưng hai chúng ta cách nhau quá xa, anh không nhìn thấy em, em cũng không nhìn thấy anh, mỗi ngày anh làm gì em không biết, em mỗi ngày làm gì anh cũng không biết, điều căn bản không phải là gọi một hai cuộc điện thoại là có thể giải quyết vấn đề”

Nhị Nha bấm móng tay vào thịt. Cô ngẫm nghĩ “Nếu em vẫn không có thích ai, em sẽ chờ anh, nếu em có, phát hiện mình không thích anh nữa, em sẽ nói cho anh. Anh cũng vậy, nếu anh ở Khách thành có người anh thích, không thích em nữa, anh cũng nói cho em một tiếng. Vậy có được không?”

Tiểu Hồ cười, lúc anh cười lộ lên, khóe mắt có nếp nhăn mà Nhị Nha quen thuộc

“Được”

“Vậy anh có thể để em tiễn anh một đoạn không?”

“Ừ”

“Anh đừng ra ngoài đợi, bên ngoài lạnh”

“Anh đi WC, tắm nước ấm”

“Dạ” Nhị Nha không nhìn anh, ánh mắt trống rỗng.

Cầm quần áo sạch, Hồ Duy khép cửa WC, thở dài nhẹ nhõm.

Nhị Nha ngồi bên ngoài ôm chân suy nghĩ, vô tình quay lại thấy vừa rồi Hồ Duy mở ba lô ra lấy đồ, bên trong lộ ra một góc túi hồ sơ. Nhị Nha lúng túng lấy đem lại, mở từng vòng dây ra, cô muốn nhìn xem có phải đúng vậy không, cô sợ anh lừa mình. Giấy trắng mộc đỏ hiện ra như chọc vào mắt cô, Nhị Nha dùng ngón tay nhẹ nhàng vuốt bức ảnh trên đó.

Đột nhiên như nổi điên mà xông vào WC.

Tiểu Hồ vịn vòi nước, nước ấm xối lên đầu, anh nhắm mắt lại, hai dòng nước mắt nóng hổi tràn ra theo dòng nước mà ào ạt rơi xuống.

Nhị Nha bất chấp tất cả mà xông tới, ôm chặt lấy anh. Không biết là nước ấm hay nước mắt, cô nghẹn ngào cương quyết không buông “Không

được... không được...”

“Anh nói những lời đó đều gạt em, anh muốn chia tay với em đúng không? Anh không hề muốn em chờ anh, cái gì mà có người thích anh sẽ nói với em, chân trước anh đi mấy ngày sau sẽ nói cho em biết anh thích người khác, để cắt đứt sự mong chờ của em đúng không?”

Nhị Nha khóc hết sức thương tâm.

Cô có thể đuổi theo tới Cù thành, cô không đuổi kịp tới Khách thành. Anh muốn đi, đi xa như vậy, đến nơi khổ như vậy.

Anh vì muốn cô học hành cho tốt mà nói ra nhiều lời dối gạt như vậy, cái gì mà có mới nới cũ, tưởng cô ngốc mà gạt cô tin anh à!

Áo lông bị nước xối dán lên người, tóc dán trên mặt, Nhị Nha sụt sịt “Em để anh đi, em cũng không đi theo anh, em ở Cù thành, ngoan ngoãn thành thật đi học, em sẽ sống tốt, anh đừng khổ sở, anh đừng vì em mà khổ sở...”

Cao nguyên cao, cao nguyên khổ, cao nguyên mệnh mệnh vô vờ, nhìn không thấy quê nhà.

Anh nói mặt trời sẽ làm làn da cô hồng mất, mua không được quần áo mới, ăn không được ăn ngon, anh thì không phải cũng thế sao?

Một mình anh ở đó, năm năm, mười năm, hai mươi năm, ngày của anh rất nhiều gian nan. Anh mới tìm được ba, trong nhà mới đồng ý họ ở bên nhau.

“Anh ôm em một cái, em không hối hận, em sợ anh đi rồi em mới hối hận”

Một câu khẩn cầu tận trong tim! Làm người đau tới mức tận cùng!!

Em không hối hận.

Em sợ anh đi rồi, em mới hối hận.

Không cần màng tới mọi thứ nữa, cởi áo lông cô ném ra, cởi bỏ nút thắt trên lưng cô, Hồ Duy xoay người, thương tiếc mà ôm cô, xâm nhập vào, ôm hôn cô. Chống tay lên nền gạch WC chật chội, đau đến ngửa đầu “Anh đừng quên em”

“Không quên, đến chết không quên”

“Em chờ anh, chờ đến khi tóc trắng, răng rụng, em cũng chờ anh”

“Đừng chờ, đừng chờ anh”

“Em sẽ sống tốt, tuân thủ lời hứa, em cũng phải tự chăm sóc bản thân thật tốt”

“Tốt”

Nhị Nha... Nhị Nha...

Anh đến chết cũng không quên em.

Anh dùng nửa đời sau để nhớ kỹ em.

Trong lòng anh, em là vợ anh.

Cửa khoang phi cơ mở rộng ra. Gió thổi quần áo lay động, Triệu lão khờ cười ha ha “Đi mau đi mau, kịp về nhà ăn sư bộ, ở đó đã chuẩn bị yến tiệc mừng các cậu rồi!”

Hồ Duy và Khâu Dương chờ xuất phát, nhìn nhau không nói gì, bị Triệu lão khờ như trộm dưa hấu mà nhét vào phi cơ. Cửa khoang đóng lại, động cơ vang lên ầm ầm. Máy bay bay qua cao nguyên, bay qua núi tuyết, bay đến một hành trình mới hoàn toàn.

Ngoài cửa sổ là vạn dặm mây. Nhìn xuyên qua tầng sương mù kia, Hồ Duy nhớ tới mấy bức tranh.

Non nớt như nét vẽ của trẻ con, phác họa chỉ vài nét bút.

Nhân vật chính trong tranh đều là một người thanh niên.

Ăn tết, cô tựa vào cửa sổ ban công, vẽ người thanh niên ngồi trên mặt đất bắn pháo hoa.

Trời mưa to, cô dựa vào cửa xe anh mà vẽ, vẽ một bóng dáng mặc áo khoác dài đi xuyên màn mưa.

Chim hỉ thước về tổ, cô ở trong căn phòng anh đã ở cùng mẹ mình, vẽ người đã tìm được ba ruột.

Trời đông giá rét lạnh thấu xương, cô ngồi trên đoạn trường thành hoang vắng, dùng cục đá vẽ trên đất, vẽ một người thanh niên nắm tay một cô gái, không bao giờ tách ra.

Từng bức ảnh đều là anh.

Từng nét bút.

Vẽ đều là cô giữ thành trì, giữ non sông, giữ nhà.

Sương lạnh, tuyết đọng.

Song cửa sổ bị trời lạnh bám một tầng băng mỏng.

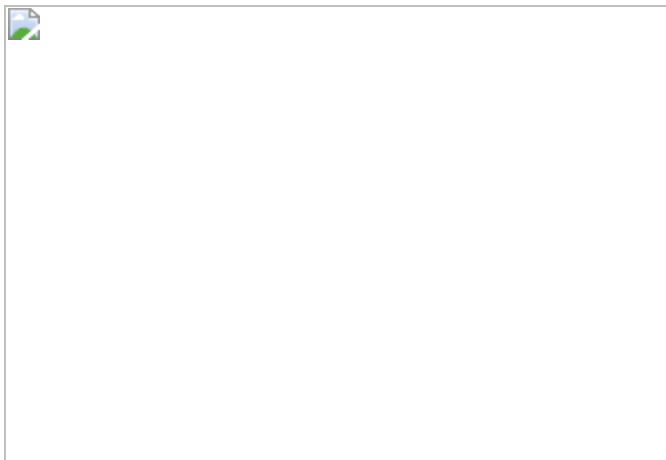
Nhị Nha tóc rối tung, thở ra làn hơi trắng, bắt đầu vẽ tranh trên kính.

Một con, hai con, ba con, một đàn én xuân sinh động như thật.

Đầu ngón tay bị lạnh đỏ lên, vẽ xong, cô nhìn bức tranh chim én mùa xuân
điềm tĩnh mỉm cười.

Mặt kính phản chiếu gương mặt hồn nhiên, đôi mắt trong trẻo của Nhị Nha,
cô nghĩ, mùa đông này mau qua đi, để cho anh Tiểu Hồ nhanh trở về.

Chương 50

Chương 50

Tháng 12 năm 2014, Cù thành, trung tâm Nhị hoàn.

Tầng 15 bộ phận phim phóng sự đang làm việc, mười mấy người ở chỗ ngồi của mình, không khí nhẹ nhàng, đều nói nhỏ vội vàng bận rộn công việc.

Một người trẻ tuổi mang dây đeo đài truyền hình ghé vào bàn phía trước gọi nhỏ “Chị Đỗ, chị Đỗ?”

“Dạ, được, 3 giờ chiều, phòng họp lầu B” người phụ nữ đó nghiêng đầu kẹp điện thoại, tay ghi nhanh thời gian địa điểm, xé tờ giấy dính vào trước màn hình máy tính.

Cúp điện thoại, gót giày tinh tế xoay nhẹ, ghế dựa theo đó xoay nửa vòng. Người phụ nữ này ăn mặc, trang điểm đúng chuẩn văn phòng. Áo nhung đen, váy lưng cao màu xám, làn váy rũ đến chân, vớ đen, giày cao gót 6cm. Người đẹp tiêu chuẩn điển hình của dân làm việc CBD (Central Business District – khu trung tâm hành chính & thương mại của thành phố/quốc gia) Bỏ bộ đồ này đi...

Chân mày Nhị Nha nhăn lại, nóng tới túm cổ áo “Kêu chị làm gì?”. Văn phòng mở điều hòa lớn quá, từ ban đầu lạnh tới đỏ mặt, tới giữa trưa lại nóng tới đỏ mặt. Một hồi nóng một hồi lạnh, sớm muộn gì cũng bị cảm. Nhị Nha cực kỳ sợ chết mà pha ly nước chanh cho mình.

Cậu thanh niên kia dùng bút gãi cằm “Chị Đỗ Oản, buổi trưa em tăng ca, có thể mua giúp em hộp cơm về không?”

“Muốn ăn gì?”

“Cơm thịt nướng cà chua, thêm cái trứng chiên”

Ra dấu ok, gót giày lại quay một vòng về chỗ của mình.

Nhị Nha công tác ở đây đã được hơn nửa năm. Nửa năm trước thử việc, gần đây mới được chuyển chính thức.

Tới đài truyền hình công tác hoàn toàn là trùng hợp, ngoài dự đoán của Nhị Nha.

Năm cô tốt nghiệp nghiên cứu sinh, mấy công ty xí nghiệp lớn có đến trường tuyển dụng, Nhị Nha lẫn vào giữa đám bạn học, cũng giống như năm cô tốt nghiệp đại học, không có mục tiêu gì.

Người khác vội vã phát sơ yếu lý lịch, lôi kéo mấy người phụ trách nhân sự các công ty lớn hỏi chế độ đãi ngộ, cô cầm tờ giấy đi chỗ này nhìn chỗ kia, y như người dạo chợ mua đồ ăn.

Đài truyền hình Cù thành tới thông báo tuyển dụng người phát thanh, người đi theo phỏng vấn liếc mắt chọn trúng cô. Thân hình cao gầy, không trang điểm, ăn mặc bình thường, ngũ quan xinh xắn, rất có vẻ hoạt bát linh động.

“Này, cô bé, kêu cô đấy!”

Nhị Nha mờ mịt quay lại, chỉ vào mình “Kêu tôi à?”

“Đúng vậy, cô đó, tới đây tới đây, cô lại đây...”

Nhị Nha đẩy đám người trước mặt đi vào, Phùng Lượng đang bận rộn với mấy người đang hỏi ý phát thông báo, đầu không ngẩng lên

“Cô là tốt nghiệp đại học hay thạc sĩ”

“Thạc sĩ”

“Viện nào?”

“Học viện ngôn ngữ, khoa tiếng Anh”

“Ừm...” tuy không phải là chuyên nghiệp nhưng cũng có dĩnh dáng chút

“Ngồi đi, ngồi xuống nói”

Sắp xếp xong việc, Phùng Lượng túm cái ghế ngồi trước Nhị Nha, bắt đầu phỏng vấn “Tôi ở đài phát thanh Cù thành, đưa lý lịch cho tôi xem qua”

Nhị Nha lấy sơ yếu lý lịch mình đưa ra. Phùng Lượng vuốt mái tóc lơ thơ của mình, thờ hắt ra, mở lý lịch Nhị Nha ra xem

“Tốt nghiệp X? À, chuyên ngành tiếng Anh, chuyên phiên dịch...Vậy thì giọng không có vấn đề rồi, ở giữa còn có 2 năm kinh nghiệm công tác? Sao hồi đó lúc tốt nghiệp đại học không học luôn nghiên cứu sinh?”

Nhị Nha không thể nói cơ bản là tôi không có chí muốn học, chỉ vì bạn trai tới Cù thành nên mình không có chuyện gì làm mới đi học thêm lên. Cô để tay trên đầu gối, vẻ thành thật trả lời “Điều kiện trong nhà không cho phép, làm việc hai năm tích cóp tiền mới học tiếp”

Ai chà, là đứa trẻ đáng thương nha.

Phùng Lượng không nhìn bản sơ yếu lý lịch, nói thẳng ý muốn tuyển dụng với cô “Có hứng thú làm nhân viên chuyên nghiệp không, kênh tin tức quốc tế chúng tôi hiện đang thiếu người”

“Thiếu ở vị trí nào ạ?”

“Dẫn chương trình, một trong hai người chủ trì dẫn chương trình”

Nhị Nha lắc đầu “Không được, tôi ngồi trước ống kính sẽ hồi hộp lo lắng lắm”

“Chắc, có gì mà lo, cô đã làm phiên dịch, không sao đâu” Phùng Lượng lại vuốt cái đầu bóng loáng của mình, lắc đầu “Còn cái khác thì làm phiên dịch tin tức, viết bản thảo tin tức”

“Cái này thì được ạ”

“Vậy cứ quyết định thế đi, 9 giờ sáng mai tới đài truyền hình phỏng vấn lần nữa, đến lúc đó thông qua thì gọi điện thoại cho cô, báo cho cô công việc cụ thể”

Cứ lơ mơ vậy Nhị Nha ngênh đón cơ hội công việc thứ nhất sau khi tốt nghiệp. Lúc phỏng vấn, hai người quản lý của bộ phận còn vì cô mà cãi nhau một trận, kênh tin tức thiếu người, có nền tảng đạt tiêu chuẩn, kinh nghiệm công việc phong phú, thực tập sinh như cô vậy thì không thể bỏ qua được; nhưng dưới lầu kênh phóng sự thiếu người phối âm tiếng Anh,

nghe giọng Nhị Nha trong lúc phỏng vấn thì cũng lập tức đòi người. Hai tiết mục cần lên mạng, hậu kỳ chậm chạp làm không tốt, cực kỳ sốt ruột. Cãi tới cãi lui không có kết quả, Phùng Lượng hỏi ý kiến Nhị Nha: muốn đi đến bộ phận nào thì tùy cô chọn.

Nhị Nha nghĩ, kênh tin tức chắc sẽ thường xuyên tăng ca, hướng chi chủ nhiệm là người nhìn qua có vẻ cứng ngắc, ngày trôi qua chắc không tốt đẹp mấy.

Kênh phóng sự thì không giống vậy, phối âm hậu kỳ, mang tai nghe giống diễn viên phim truyền hình, chơi tốt hơn.

Trong đầu cô chỉ toàn giọng thầy Triệu Trung Tường thuyết minh thế giới động vật khi cô còn nhỏ. Mùa xuân tới, vạn vật sống lại theo mùa, mùa mưa tới, vạn vật bắt đầu xôn xao... Nghĩ ngợi, cô cười ngây ngô, cười tới mức mấy vị phỏng vấn dựng thẳng lông, chủ nhiệm kênh phóng sự Kê Thanh vỗ bàn “Không cần tranh nữa, cô ấy cười là tôi biết nghĩ tới cái gì, chắc chắn là theo tôi rồi”

Mọi người không tin, nhất định đòi Kê Thanh nói Nhị Nha rốt cuộc là cười cái gì. “Nhớ tới thầy Triệu Trung Tường đúng không?”

Mắt Nhị Nha tròn tròn “Sao anh biết?”

“Mấy người cỡ tuổi cô nhắc tới phim phóng sự đều là thế giới động vật! Không sai được!”

Mọi người cười ha ha, Kê Thanh dẫn Nhị Nha xuống lầu “Nhanh lên, nhanh lên, sớm làm việc sớm đưa tin, một đồng công việc đang đè nặng chờ cô đó. Đài truyền hình chúng ta công tác không giống mấy công ty khác, công việc của cô chính là của cô, ngoài việc chính thì phối âm hậu kỳ, chế tác cũng huấn luyện cho cô, kênh chúng ta còn có nhiều hợp tác với mấy đơn vị nước ngoài, Anh, Mỹ đều có, lúc hợp thì cô tới làm phiên dịch, được chứ?”

Kê Thanh nói cũng hơi mơ hồ, sợ Nhị Nha nghe xong thì tưởng là bắt cô làm phần việc của hai ba người, Nhưng Nhị Nha mới bắt đầu công việc, trong lòng đang vui vẻ không hề cò kè trả giá, lập tức ngoan ngoãn đồng ý. Cứ như vậy, cho cô tới bộ phận kênh phóng sự, phụ trách phối âm, thời gian rảnh thì làm công việc hành chính lật vật, tham dự mấy hội nghị có

nước ngoài tham gia, do lâu 15 đồng nghiệp toàn là người trẻ tuổi, sức sáng tạo và tinh thần làm việc nhóm đều rất mạnh, cực kỳ quan tâm Nhị Nha mới tới. Nhị Nha lại thông minh, công việc làm nhanh lẹ, mỗi ngày trôi qua không hề nhàm chán, cô rất sung sướng.

Đỗ Kê Sơn sau khi biết cháu gái có công việc đứng đắn thì rất kích động, dì Triệu lén nói cho Nhị Nha biết, ông nội vui tới mức không ngủ được. Ông bảo không so sánh với người ngoài, cô làm ra bao nhiêu tiền mới làm ông vui, mà trong xã hội được ở trong tập thể lớn làm việc, thấy được nhiều việc đời, đối với cô là sự rèn luyện tốt.

Nhị Nha nghe xong thì mắt cay cay muốn khóc. Cô học nghiên cứu sinh ba năm, làm nhọc lòng Đỗ Kê Sơn không ít.

Ông nội Nhị Nha năm nay đã 88 tuổi, nhờ trời phù hộ nên ngoài việc đi đứng không còn thuận tiện cần có người đỡ thì cái khác đều không tệ. Nói chuyện tư duy logic, nhìn việc hiểu chuyện, không hề thua kém trước kia. Chỉ là người càng ngày càng già rồi, nhiều chuyện nhìn thấy trong mắt nhưng ngoài miệng không hề nói năng gì.

Năm 2011, ông vì cháu gái bệnh nặng một trận, nằm viện 7 ngày, khi xuất viện về thì chân cứng cứ đi đứng khó khăn kéo dài.

Nguyên nhân nằm viện là cấp hóa công tâm.

Đó là khi Hồ Duy đi rồi, Nhị Nha từ ngày đó bắt đầu hôn mê, ngủ hai ngày, ai kêu cũng không tỉnh, cứ nhắm mắt lại, an tĩnh ngủ.

Vệ Nhụy lấy cái ghế ngồi trước giường hút thuốc, cố tình phả khói mù mịt “Em dậy đi, giả bộ làm công chúa ngủ trong rừng à?”

Nếu như trước kia, cô đã nhảy dựng lên nói anh mất vệ sinh, nhưng giờ Nhị Nha vẫn cứ nằm im lìm mà ngủ.

“Hừ...” Vệ Nhụy bực bội lấy giày dẫm nát mẫu thuốc lá, nhìn Hòa Tiểu Xuân kêu “Cậu nghĩ biện pháp đi chứ! Cứ ngủ như vậy có thể được không, lỡ chết thì làm sao giờ”

Hòa Tiểu Xuân đang dùng kèm của Nhị Nha mà sửa móng tay, không thèm để ý “Không nghe câu nói kia sao, cậu không bao giờ có thể kêu một người giả bộ ngủ tỉnh lại”

“Nhưng cũng phải để cô ấy dậy chứ, cứ ngủ vậy tới khi nào”

“Cậu cứ để cô ấy ngủ, ngủ năm ngày ba ngày” Hòa Tiểu Xuân ném kèm xuống, phủi áo khoác đứng lên “Đừng để ý tới cô ấy”

Vệ Nhụy sốt ruột hiện rõ trên mặt “Không được, hôm nay nhất định phải gọi cô ấy dậy. Cậu không phải có biết bác sĩ tâm lý sao, gọi điện thoại cho người đó hỏi sao lại thế này, có phải thôi miên gì hay không? Cậu có mang thuốc gì không, cho cô ấy uống một chút”

“Thuốc của tôi là trị mất ngủ, không trị cái này được” Hòa Tiểu Xuân ôm vai nghiêng người dựa cửa “Cô ấy ngủ cũng thoải mái quá...”

Vệ Nhụy thấy Hòa Tiểu Xuân không hỗ trợ, tự mình xắn tay áo định tát cho tỉnh, khoa chân múa tay trên mặt Nhị Nha vài lần cũng không nở nhần tâm xuống tay, lại đi tìm bình tưới nước phun lên mặt cô.

“Không phải chỉ làm cho cô ấy dậy thôi sao”

“Cậu có cách à?”

Tiểu Xuân mặc áo khoác đỏ rực như lửa, cực kỳ quyến rũ đi ra ngoài, đi tới quán bán mì phở nhỏ đưa cho ông chủ mười đồng làm thế chân mướn cái loa rao hàng đi về.

Vệ Nhụy nửa tin nửa ngờ “Cách này của cậu có được không?”

Hòa Tiểu Xuân nghịch cái nút, không biết đụng đến nút nào mà nó vang lên bài chúc mừng sinh nhật âm ỉ, Vệ Nhụy lật đặt che tai lại. Hòa Tiểu Xuân hăng hăng giọng, cầm loa để sát tai Nhị Nha gọi “Đỗ Oản, Đỗ Oản dậy đi, anh Tiểu Hồ cô đã về rồi!”

Nhị Nha vẫn ngủ, hô hấp đều đều phập phồng, không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Hòa Tiểu Xuân cởi áo khoác, không phục, uống miếng nước lại kêu, kêu tới khi giọng đã khàn khàn, tất cả hàng xóm đã ra xem, Hòa Tiểu Xuân sờ mạch đập Nhị Nha, sắc mặt nghiêm trọng hạ mệnh lệnh cho Vệ Nhụy “Gọi điện thoại nhanh lên. Ngủ vậy sẽ chết người đó”

Xe cứu thương ồ ồ đưa Nhị Nha đi, đưa đến bệnh viện, Hòa Tiểu Xuân kéo đồng nghiệp khoa thần kinh hội chẩn cho Nhị Nha, cuối cùng ra kết luận: Thân thể không có vấn đề gì, chỉ là không muốn tiếp nhận sự thật nên tâm lý tạo nên tính bài xích, tự thôi miên bản thân.

Hòa Tiểu Xuân mặc áo blouse trắng hỏi “Vậy khi nào cô ấy có thể tỉnh lại”

“Khi nào muốn tỉnh thì sẽ tự tỉnh”

Hòa Tiểu Xuân buồn bực thở dài, kéo đồng nghiệp hỏi nhỏ “Có cách gì nhanh hơn không? Cho cô ấy mấy liều thuốc tiêm?”

“Cô ấy là thế nào với cô?”

“Em họ, họ hàng thân. Thất tình mà vậy đó, cả nhà đã cuống hết lên rồi”

Bác sĩ cũng nhiều chuyện “VẬY NGOÀI CỬA LÀ NAM CHÍNH À?”

“Bạn trai cũ, nghe nói người không tỉnh nên sợ gây án mạng theo tới nhìn xem sao”

“Thật ra cũng dễ, vừa rồi lúc kiểm tra thấy bụng cô ấy đã kêu rồi, không cho cô ấy truyền đạm, mai một gì chắc chắn sẽ đói tới tỉnh”

Hòa Tiểu Xuân cười rộ lên, cứ vậy mà làm!

Đưa bác sĩ ra ngoài, Vệ Nhụy còn cúi đầu khom lưng nói cảm ơn, bác sĩ trừng mắt liếc Vệ Nhụy, không cho anh sắc mặt tốt.

Kết quả là ban đêm, chuyện Nhị Nha nằm viện Đỗ Duệ biết, Đỗ Duệ dẫn vợ tới bệnh viện, không biết nghe hộ lý nào nói hiểu lầm là Nhị Nha thành người thực vật. Một người đàn ông lớn vậy mà ôm em gái khóc tới nước mắt nước mũi tràn trề, tin tức truyền tới Nhạn thành, nói ông nội, ông phải thật bình tĩnh, Nha Nha nhà mình đã xảy ra chuyện.

Đỗ Kê Sơn hỏi xảy ra chuyện gì.

Dì Triệu nói cũng không nói lại cho rõ, nói Nha Nha trở thành người thực vật, tám phần là không thể tỉnh lại.

Đỗ Kê Sơn lấy tay để lên ngực rồi ngất xỉu.

Nhị Nha có một giấc mơ thật dài, mơ thấy một đôi chuột nhỏ mặc đồ đồ đang bá trời đất, hai con kéo tay nhau quanh ngọn đèn, kêu chi chi chút chút quanh ngọn đèn dầu.

Vừa muốn nhập động phòng, trong miếu gõ chuông, lão hòa thượng tới đốt đèn, thấy hai con như vậy thì lấy tay đập xuống, hai con chuột kia ôm đầu chạy ra, cứ vậy mà rời nhau ra.

Con chuột nhỏ về tổ, ngủ tới lúc bụng đói kêu vang, nghĩ cứ ngủ một giấc đi, ngủ một giấc rồi trở lại. Cứ ngủ như vậy, ngủ tới khi bụng đói kêu lên, Nhị Nha trợn mắt, tỉnh lại.

Chạy về Nhạn thành, cô ghé vào giường bệnh ông nội vừa đói run vừa lừa cơm vừa bảo đảm, ông nội ơi ông nội, ông đừng có chuyện gì nha, ông mà

có chuyện gì thì con thành người mang tội.

Ông nội? Ông nội? Con là Nhị Nha đây.

Cô năm chòm râu Đỗ Kê Sơn, thở ngắn than dài, chuyện đau lòng về Hồ Duy cũng quăng qua sau đầu.

Nghe cháu gái gọi, Đỗ Kê Sơn tỉnh lại, ông cháu nhìn nhau cười ha ha, từ đó trong nhà không ai dám nhắc tới Hồ Duy.

Sau chuyện này, bác dâu hai càng gia tăng nhận định số mạng Nhị Nha không tốt. Còn lén lút nói với Đỗ Dực, về sau con phải tránh xa em họ con ra một chút đi, người thân với nó đều khắc chết, Hồ Duy đẹp trai tương lai sáng lạn tốt thế kia, cũng bị nó khắc cho đến phải đi chỗ thật xa kia, về sau không chừng không thể về.

Đảo mắt đã tới tết âm lịch, người nhà họ Đỗ tề tựu, Đỗ Hi thấy Nhị Nha thì ngoài yêu thương còn thêm sự áy náy. Ngay cả Hồ Duy gọi điện thoại về chúc tết, Đỗ Hi cũng tránh ở ban công nghe, không dám để Nhị Nha nghe thấy. Đỗ Hi trong điện thoại dặn dò Hồ Duy rất nhiều lần, muốn anh tự chăm sóc bản thân, giữ gìn sức khỏe, cuối cùng Hồ Duy hỏi “Ba, Nhị Nha có ở đó không?”

Đỗ Hi nhìn thoáng qua phòng khách “Có, đang xem Xuân vãn, con muốn nói với nó một câu không?”

Khách thành ban đêm tuyết lớn gió to, lần đầu tiên Hồ Duy ăn tết ở một chỗ cao như vậy. Anh đứng trong sân quân khu, bình tĩnh nhìn ngoài cửa sổ. Rất lâu sau mới hạ giọng nói “Dạ không. Để cô ấy xem TV đi”

Nhị Nha nhìn chăm chăm vào tivi, thật ra lỗ tai nghe nhất cử nhất động của Đỗ Hi. Đỗ Hi nói đến đó, cô ôm gối dựa đầy bất an, mãi tới khi Đỗ Hi cúp máy, Nhị Nha mới thả lỏng người lại.

Hai người như lời hẹn lúc trước.

Không ai liên hệ với ai, Nhị Nha sợ cuộc điện thoại này gọi qua, anh sẽ nói anh đã thích người khác.

Năm 2014 thông tin thiết bị phát triển, Nhị Nha đã đổi từ Nokia sang loại lưu hành nhất là Iphone 5, phần mềm tám chuyện từ QQ đổi thành Wechat. Có điều những người xung quanh không ai gọi cô là Nhị Nha, chỉ gọi tên cô, Đỗ Oản.

Hai giờ chiều có đoàn chế tác bên Mỹ tới họp, mục đích năm nay thực hiện phim phóng sự toàn cảnh. Đồng hồ báo còn 15 phút, Nhị Nha ngáp một cái, ôm tài liệu đi tới phòng họp B.

Cô đi xuyên qua hành lang, xuyên qua ánh mặt trời nơi sảnh lớn, chào hỏi những đồng nghiệp quen biết, qua cửa kiểm soát tiến tới thang máy.

Một dáng người đẹp, mặt mũi xinh xắn, mặc quần áo trẻ trung đẹp đẽ, đài truyền hình có rất nhiều thanh niên trẻ chưa vợ đều nhìn cô gái được tuyển trực tiếp từ trường đến này. Theo luật bắt thành văn ở đơn vị, nói đối tượng thì nhìn điều kiện, lương cơ bản đều như vậy, quan trọng là trong nhà gánh nặng hay không, môn đăng hộ đối không. Vì vậy, có người thấy Nhị Nha đúng đối tượng của mình. Tin tức lâu 22 đã lan truyền ra Kiều Hằng Văn là một người tấn công Nhị Nha trước nhất.

Anh ta mời Nhị Nha uống café, cũng không hẳn hẹn hò, chỉ ở sảnh của đài truyền hình mà uống, Nhị Nha không thích uống món này, khổ không dám nói, uống xong một buổi trưa trong miệng đều đắng nghét, phải ăn rất nhiều kẹo bù lại. Kiều Hằng Văn đưa cho cô một ly café, Nhị Nha cảm ơn rồi nhận lấy, uống một ngụm trên môi dính một vòng kem sữa. Cô tự nhiên thè lưỡi liếm liếm, Kiều Hằng Văn nhìn thấy lại càng thích cô thêm mấy phần.

Kiều Hằng Văn không phải tệ, đẹp trai, có thể làm người dẫn chương trình tin tức nên khí chất tự nhiên càng tốt. Anh với Nhị Nha ăn cơm trưa chung vài lần, Nhị Nha tới chiều đang làm việc đột nhiên vỗ trán, suy nghĩ cẩn thận, có thể anh ta đang theo đuổi mình.

Đi tới lầu B họp lại tình cờ gặp anh ta, anh mặc một bộ vest đen, đến phòng họp kể bên bàn kế hoạch cho chuyên mục của mình.

“Cô đi đâu vậy?” anh mỉm cười kéo cửa kính cho cô

“Đi họp với đoàn bên Mỹ ạ” Nhị Nha ôm tài liệu vừa đi vừa nói chuyện

“Lại muốn chụp ảnh mới?”

“Dạ phải, toàn bộ chuyên mục gồm 5 kỳ, sưu tầm phong tục địa phương”

“VẬY VẬT VẬ ĐÓ, BUỔI TỐI CÓ THỜI GIAN KHÔNG? CÙNG ĂN CƠM?”

Nhị Nha ôm tài liệu trong tay, bối rối nói dối “Có cuộc họp nên buổi tối phải tăng ca, lần sau đi, lần sau tôi mời anh...”

Kiều Hằng Văn rất phong độ cười “Được, vậy tôi chờ nhé”

Ai ngờ tới tan tầm Nhị Nha lại gặp phải Kiều Hằng Văn ở bãi đỗ xe. Cô cố ý ở lại thêm 20 phút, chờ các đồng nghiệp đều đã về hết, cô mới xách giỏ mặc áo khoác xuống lầu. Vừa đi vừa hát nho nhỏ, đến tầng để xe, bấm chìa khóa. Chiếc xe màu đen uy phong lẫm liệt của Tiểu Hồ vang lên tiếng bíp, Nhị Nha chui vào ghế lái, vui vui vẽ vẽ chuẩn bị về ngõ Hồng Tinh. Lơ đãng liếc vào kính chiếu hậu mới phát hiện Kiều Hằng Văn vẫn đi theo mình, ôm vô lăng mỉm cười nhìn cô. Mặt Nhị Nha đỏ lên, thân thể như muốn co quắp lại trốn, không ngừng liếc vào kính chiếu hậu.

Kiều Hằng Văn dùng đèn pha chiếu lên, chạy nhanh lên song song với xe cô, mở cửa sổ xe xuống. Nhị Nha cũng mở cửa sổ xe xuống với bộ dạng anh dũng hy sinh. Kiều Hằng Văn không nói gì, chỉ dịu dàng dặn cô một câu “Về nhà đi trên đường chậm một chút”.

Sau đó chiếc xe trắng tăng tốc đi mất. Nhị Nha trong lòng Kiều Hằng Văn là sự cuốn hút không tả được. Trên người cô có sự hòa lẫn giữa phụ nữ thành thực với thiếu nữ trong sáng, trước mặt người khác cô luôn biểu hiện nghiêm trang nhưng lại luôn lơ đãng mà lộ ra bản tính trẻ con bướng bỉnh. Cô không phải là người Cù thành, trong cơ quan nói là gia đình cô điều kiện không tốt, học phí học nghiên cứu sinh là tự mình làm việc dành dụm mà có.

Vệ Nhụy biết cô nói dối vậy thì mắng cô là đồ không lương tâm “Em làm công để dành được? Sao em không nói em đi xin luôn mà có đi? Em làm việc được bao nhiêu thì ăn cây táo rào cây sung cho người nhà hết! Cho anh em tiền cưới vợ lấy đâu ra? Đáng thương cho Hồ Duy số khổ nhà chúng ta...”

Hòa Tiểu Xuân dấm cho Vệ Nhụy một phát. Nhìn vẻ mặt Nhị Nha nhanh chóng xịu xuống, Vệ Nhụy đem lời còn lại nuốt xuống.

Lại có người nói thật ra Nhị Nha là con cháu cán bộ cao cấp, đến đài truyền hình công tác chẳng qua để giết thời gian. Nếu không bình thường đến cơ quan tìm cô, đón cô tan tầm không phải xe thể thao xịn thì là xe tốt khác.

Còn có lời đồn là có tướng quân tới thăm cô.

Nhưng mà có con cháu cán bộ cao cấp nào lại ở cái ngõ Hồng tinh kia

chứ?

Kiều Hằng Văn đoán không ra, lắc đầu.

Nhị Nha ngừng xe ở trước chỗ giữ, quay về cái viện nhỏ của mình. Bác đầu trọc năm nay còn trọc nhiều hơn, trong ngực ôm Lục Bảo. Nhị Nha kêu meo meo mấy tiếng, một con mèo con trắng nhanh chóng chạy về phía cô. Nhị Nha ôm Bát Bảo, cháu của Lục Bảo lên ngực.

“Về rồi hả con?”

“Dạ con mới về”

“Rau hẹ trộn đậu phộng, ăn không?”

“Mấy hôm nay con như sinh bụng ăn không tiêu đó, con không ăn đâu”

“Hôm nay chiến đấu thế nào, có bị quân địch tiến đánh bất ngờ?”

Nhị Nha ôm Bát Bảo rầu rĩ thở dài “Quân địch đã đến sát cổng thành, ý chí phá cổng thành mạnh mẽ, tánh mạng con rất nguy nan nha”

“Thế nào, không phải nói sẽ chờ người ta sao, haizz, ai cũng không đến gần được”

Nhị Nha đặt mông ngồi dưới đất.

Bác đầu trọc nhìn cô, thăm dò hỏi “So với cậu ấy tốt hơn? Muốn bác nói, điều kiện được thì cứ thử đồng ý, được hay không thì tính sau”

Nhị Nha vuốt ve Bát Bảo, vẫn lắc đầu.

Không tốt như anh.

Cô đã từng gặp rất nhiều người, những người đó đẹp hơn so với anh, soái hơn anh, giàu hơn anh.

Nhị Nha khi đối mặt với họ đều nghĩ:

Anh Tiểu Hồ của mình khi ăn cơm không phát ra tiếng như vậy...

Anh sẽ không để mình phải trả tiền...

Anh đi trên đường sẽ để mình đi bên trong...

Anh sẽ khoác cho mình cái áo bông khi trời lạnh...

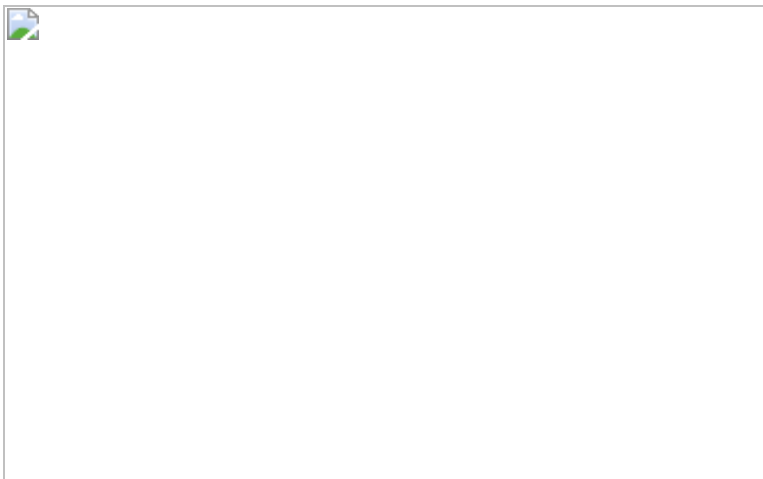
Anh sẽ đưa cho mình chậu hoa lan quý giá do mẹ anh để lại...

Anh sẽ để mặc cô nghịch ngợm lấy nhíp nhổ chân mày của anh...

Anh sẽ đưa tất cả những gì anh tin tưởng nhất, quý trọng nhất, đáng giá nhất cho mình, anh sẽ gọi mình là Nhị Nha.

Không ai tốt như anh.

Chương 51

Chương 51

Tây Nam, Khách thành, nơi đóng quân sư bộ 24.

9 giờ sáng, Hồ Duy từ trên lầu xuống, đứng trong viện, lắc lắc cổ. Năm sau có cuộc diễn tập quy mô lớn, Triệu lão khờ cực kỳ coi trọng vì nếu thắng có thể được nhận những thứ trong triển lãm huấn luyện chiến khu cao nguyên. Trước khi diễn tập 3 tháng đã bắt đầu luyện binh, anh em trong đơn vị đã bắt đầu thực hiện đối kháng. Ở trong khu tác chiến suốt 60 giờ, đêm ngày lẫn lộn, lắc đầu một cái là xương cổ kêu răng rắc.

Có chiến hữu tới sư bộ làm việc thấy anh đứng trong sân, vẫy tay cười “Tham mưu Hồ! Làm gì đó”

Hồ Duy mặc đồ tác chiến, mang mũ, cười tủm tỉm “Mệt mỏi nên ra đứng nghỉ một lát”.

Hôm nay ánh mặt trời rất lớn, nung người đến uể oải, không muốn làm gì nữa mà chỉ muốn tìm chỗ vắng vẻ, úp mũ lên mặt mà ngủ một giấc. Bỏ mũ xuống hất hất tóc, Hồ Duy híp mắt nhìn mặt trời, hít sâu một hơi. Khâu Dương không biết xuống từ khi nào cũng đứng cạnh Hồ Duy, nhìn về phía

xa xa như anh.

Hai người mỉm cười, vẻ mặt bình thản trong mọi hoàn cảnh.

“Nhanh quá, mới đó đã 4 năm...”

Nhớ lúc mới đến, Khâu Dương không quen khí hậu, vừa xuống máy bay là lên xe cứu thương đưa vào bệnh viện. Kết quả là bị phản ứng cao nguyên nghiêm trọng, nằm bệnh viện nửa tháng. Tiệc ăn mừng của sư bộ chuẩn bị cũng chẳng ăn, Sư trưởng tới Cù thành đào được hai người chỉ còn mình Hồ Duy ở trên đỉnh núi.

Xử lý thủ tục điều động, sửa sang ký túc xá, gặp mặt chiến hữu đồng đội, giao tiếp công tác, công việc rối loạn lung tung bận rộn đến chân không chạm đất, có thời gian rảnh thì anh còn phải đem cơm đến bệnh viện cho Khâu Dương.

Để hộp giữ ấm lên đầu giường, lấy mũi chân móc cái ghế ra ngồi, Hồ Duy hỏi “Sao, đợi tôi dứt anh?”

Khâu Dương khó khăn ngồi dậy, sắc mặt tái nhợt “Cảm ơn, tôi tự mình làm được...”

Tiểu Hồ tròn trắng mắt, nghĩ thầm, xem cái bộ dạng anh kìa.

Khâu Dương ăn cơm cho bệnh nhân, anh đứng ngoài cửa sổ nhìn núi. Ở đây rất khó để nhìn xa, cứ qua một ngọn núi lại tới một ngọn núi.

Thật vất vả tới khi Khâu Dương ra viện, Hồ Duy lại không hề có dấu hiệu gì mà ngã xuống.

Buổi tối sư bộ liên hoan, ăn một hồi phát hiện thiếu Hồ Duy, có người nói “Không thể nào, vừa rồi tôi đi tìm anh ấy bảo tắm xong ra ngay, nếu không tôi lại vào xem”

Gõ cửa phòng anh không ai lên tiếng, đẩy cửa vào thì Hồ Duy nằm trên giường, người nóng như lửa.

Triệu lão khờ phìền muộn “Trong thành phố đúng là người quý giá, vốn dĩ cho là cậu có tố chất thân thể tốt, ai chà... tới cả thời gian dài không sao, có phải là nhớ nhà không?”

Trên tay Hồ Duy gắn cây kim tiêm, nghe xong thì không nói gì mà quay người, đưa lưng về phía Triệu lão khờ.

Triệu lão khờ cười ha ha, đập một phát vào lưng Hồ Duy “Tôi biết các cậu

hai người đều cúi kính với tôi, trách lão khờ tôi đem các cậu từ nơi thành phố tốt kia mà tới nơi hoang dã này, tuổi còn trẻ, lúc này không rèn luyện thì cậu còn chờ đến lúc nào? Cái này gọi là không để cho các cậu nuôi tiếc!”

“Thời gian của cậu còn ngắn, chờ cậu thực sự cảm thụ sẽ biết, nơi này, chỉ sợ tương lai cậu không muốn đi...”

Những lời này thật lâu sau, Hồ Duy mới cảm nhận được ý tứ trong lời của Triệu lão khờ. Nơi này con người giản dị, đơn thuần, ở liên đội làm hệ thống thí nghiệm, giữa trưa một đám như bầy ong vỡ tổ đi nhà ăn ăn cơm, Hồ Duy đi chậm, có chiến sĩ trẻ nhiệt tình vẫy tay với anh, lại đây! Lại đây đi!

Hồ Duy đi qua, bọn họ từ dưới bàn mỗi người lấy ra hai cái bánh bao bỏ vào chén anh. Hồ Duy kinh ngạc, mấy chiến sĩ nhỏ cười ngây ngô “Mỗi lần buổi trưa nhà ăn bao bánh bao đều được lấy, anh tới chậm nên không có! Đây là tụi em giữ lại cho anh, anh ăn thử đi”

Bánh bao đó Hồ Duy ăn một hơi 7 cái, cộng thêm 3 chén cháo ngô, buổi tối về ký túc xá, động một cái là thức ăn có thể từ dạ dày trào lên. Khâu Dương nằm trên giường cười anh, đến mức đó sao, không ăn không được à?

Hồ Duy ghé vào bồn rửa mặt, vẻ mặt khó coi súc miệng, xoa miệng ra ngoài “Để vào chén tôi, đều nhìn tôi ăn, tôi làm sao bây giờ?” Anh có thể nhắm mắt ăn hai miếng rồi buông, nói mình no rồi?

Không bao lâu thì tổ chức chạy việt dã vùng núi, Triệu lão khờ có mệnh lệnh, phải tăng cường huấn luyện sức khỏe, mang hai thằng nhãi con ở Cù thành kia huấn luyện nâng cao thể chất.

Hồ Duy với Khâu Dương mang túi đi theo đội, Hồ Duy mấy năm làm lính thì không sao, Khâu Dương từ trường ra là ngồi văn phòng, chạy không được bao lâu thì đã phải để người ta khiêng lên. Đi đến chỗ ngồi chân núi nghỉ ngơi chỉnh đốn, Hồ Duy ngửa đầu uống mấy ngụm nước, ngơ ngẩn nhìn dưới chân núi. Mặt trời giữa trưa đổ nắng xuống ngàn dặm. Trong lòng nhớ đến Tây Lĩnh quanh năm tuyết phủ, nhìn chính là trời đất mênh mông vô bờ.

Gọi to một tiếng là thanh âm mang theo bao nhiêu tiếng vọng.

Núi tuyết nguy nga, tầng mây bao la hùng vĩ.

Hồ nước xanh thẳm cùng núi trắng trùng điệp, vạn vật yên tĩnh.

Có chiến sĩ nói, đó là ngọn núi tuyết thần hộ mệnh theo tôn giáo địa phương.

Xung quanh hồ nước cùng vờn quanh ngọn núi nàng đều là người hầu của nàng.

Các chiến sĩ nói bình thường có việc gì trong lòng không nghĩ ra, thì chờ tới khi tổ chức việt dã, chỉ cần bò lên chỗ cao đó nhìn một cái, thì cái gì cũng ngấm ra.

Ở nơi như thế này, tất cả mọi chuyện đều không đáng nhắc tới.

Ngoài ý muốn, vốn là hai người xem như là đối thủ ở Cù thành, vì vận mệnh an bài mà thành tri kỷ. Khâu Dương và Hồ Duy công tác bên nhau ngoài dự kiến mà thuận buồm xuôi gió, ăn ý mười phần.

Đúng câu tục ngữ nói: Hai tham mưu, một người đối nội một người đối ngoại.

Đối nội Khâu Dương làm nghiên cứu chiến thuật, đối ngoại Hồ Duy làm tham dự giao lưu. Một khi có việc gì triển khai, đi công tác ở đâu, Triệu lão khờ giống như mang con rể mà đem Hồ Duy ra cửa.

Gặp người quen lâu năm, trò chuyện đôi câu, Triệu lão khờ! Gần đây tốt không? Sao rồi, tự mình đóng cửa huấn luyện mấy thằng nhóc đó có được không lôi ra tôi nhìn xem, cũng coi như không lấy không của anh những thứ tốt đó.

Lão Triệu cười đắc ý. Nhìn xem thì nhìn đi, cũng đâu phải con gái chưa lấy chồng mà không gặp được người! Lôi kéo Hồ Duy ra giới thiệu, trước đó dặn dò anh, lưu ý một chút, nhớ kỹ những gì trong cuộc họp họ bàn bạc, trở về nghiên cứu với Khâu Dương cho tốt.

“Anh kết hôn báo cáo đã được phê duyệt chưa?”

“Rồi chứ, con gái sư trưởng muốn kết hôn, ai dám không phê?” Khâu Dương hươu túi hồ sơ trước mặt Hồ Duy, đập vào vai anh “Việc này phải cảm ơn cậu, nếu không phải Triệu lão khờ giật dây tôi cũng không có cơ hội này”

Năm thứ hai Hồ Duy tới, quân khu có hội diễn văn nghệ, tiết mục cuối

cùng là một màn múa ba lê ca ngợi anh hùng biên phòng, tiếng vỗ tay như sấm dậy, tất cả đứng lên chào diễn viên bế mạc.

Khi xếp hàng xuống sân khấu, Triệu lão khờ chọc Chính ủy của mình, liên tục giục “Cậu mau đi, mau đi...”

Chính ủy liếc mắt nhìn ông, không tình nguyện lắm, đi vào hậu trường.

“Hồ Duy!”

“Có!”

“Tới đây!” đang cùng Khâu Dương ra cửa, Chính ủy sư bộ dẫn theo một diễn viên múa chưa thay đồ đứng ngay cửa hông sân khấu, vẫy tay với anh ý gọi “Cậu tới đây!”

Hồ Duy với Khâu Dương liếc nhau, Khâu Dương cười cực kỳ mờ ám “Đi đi, chúng tôi chờ cậu ở cửa”

Chính ủy lại đi ngược xuyên qua đám người, Chính ủy giới thiệu hai người với nhau

“Tuyệt Phi, đây là Hồ Duy của bộ tác chiến sư bộ, được điều từ Cù thành tới, Hồ Duy, đây là Tuyệt Phi, diễn viên múa đoàn văn công quân khu chúng ta, hai người làm quen”

Trắng trợn táo bạo mà giới thiệu đối tượng, cũng không thể làm Chính ủy mất mặt, Hồ Duy vươn tay “Xin chào”

Triệu Tuyệt Phi là người mới tốt nghiệp, gặp Hồ Duy mặt đỏ ửng, giơ tay chào anh rồi mới vươn tay nhẹ nhàng bắt lại tay anh “Xin chào”

Hồ Duy không biết cô họ Triệu! Càng không biết là con gái của Triệu lão khờ. Anh đối với việc này thản nhiên, không để bụng.

Nhưng Tuyệt Phi lại có cảm tình tốt với anh. Thường ở trong đoàn chạy tới đây gặp Hồ Duy. Gặp vài lần, Hồ Duy cảm thấy vậy không được nên nói thẳng với cô.

Triệu Tuyệt Phi về nhà ấm ức, mẹ cô trách ba cô, giới thiệu đối tượng cho con gái cũng không hỏi cho rõ, bắt được ai thì thích nấy, sau này không được làm việc này nữa!

Triệu lão khờ cũng oan ức, tôi đi Cù thành dẫn người tham mưu trưởng đã nói rõ với tôi đứa nhỏ này chưa có vợ!

Chưa có vợ không có nghĩa là người ta không có bạn gái, Tiểu Hồ nói rõ

ràng với Tuyết Phỉ, vốn là muốn kết hôn, bị ông đưa tới đây nên mới bị hoãn lại.

Triệu lão khờ đứng cửa phòng con gái “Thật sự vậy à?”

Tuyết Phỉ ôm gối, giận dữ quay đầu đi “Là thật là thật! Con ở trong ký túc xá anh ấy nhìn thấy cả nhẫn, một viên kim cương to!”

Lão khờ hít một hơi “Sao con tùy tiện lục đồ của người khác, không có giáo dục gì hết!”

“Không phải con lục...” Tuyết Phỉ rụt cổ, ngập ngừng “Do con không cẩn thận làm đổ đồ, nó bị rơi ra, con xin lỗi anh ấy”

Một hộp nhung xanh biếc, bên trong có cái nhẫn rất đẹp làm cô gái nhỏ mới ra trường Tuyết Phỉ chấn động. Cô rụt rè xin lỗi, Hồ Duy nhẹ nhàng cười “Cái này à, không sao”

Anh hiểu được cảm giác của người khác, không làm như để phòng trộm cướp mà vội đem đồ đi giấu, anh vẫn để đồ trên bàn như trước.

Haizz... thì ra mình làm gậy đánh uyên ương. Triệu lão khờ phì cười, trong lòng cảm thấy xin lỗi con gái.

Tuy Tuyết Phỉ và Hồ Duy không ở bên nhau, ngoài ý muốn lại thành toàn cho Khâu Dương. Trước kia Khâu Dương ngày đêm mong ngóng có cơ hội rời đi khỏi đây, sau này có Tuyết Phỉ lại dần dần ổn định lòng mình, đánh báo cáo kết hôn, xin nhà ở, tính toán ổn định nhà ở đây.

Khâu Dương đứng vịn eo “Năm nay tính xem cậu cũng hơn 30 rồi, thế nào? Còn chưa tìm được ai à? Trước kia nói ở đây con gái không nói tiếng phổ thông, trong tưởng tượng trên mặt là vẻ hồng hồng cao nguyên, cánh tay còn thô hơn đàn ông, tới rồi mới biết làm gì có chuyện đó, đều rất đẹp mà”

Từng gương mặt tươi cười, nhiệt tình ca hát, giọng lãnh lót du dương.

Hồ Duy ngồi xổm nghiêng đầu “Không phải anh cũng 35 mới kết hôn sao, quản nhiều như vậy”

“Đúng rồi, là tôi xen vào chuyện người khác” Khâu Dương chống nạnh nhìn nơi xa “Cô ấy bây giờ làm gì? Chắc tốt nghiệp rồi”

Nhớ tới gương mặt kia.

Tiểu Hồ toét miệng cười hạnh phúc “Tốt nghiệp rồi, sau khi tốt nghiệp vào

làm ở đài truyền hình, cũng có văn phòng làm việc mỗi ngày”

“Ừ, cô ấy xinh vậy đi làm ở đài truyền hình là phù hợp”

Tiểu Hồ ngược lên nâng vành nón, lộ đôi mắt ra “Anh gặp rồi?”

“Gặp rồi, làm sao mà không gặp chứ, khi đó cô ấy tới trường thăm cậu, hai người lén gặp nhau ở khu nhà phía sau trường, chúng tôi lén nhìn vài lần rồi”

Tiểu Hồ vừa định mắng người thì Khâu Dương đã bày ra tư thế ngưng chiến “Không phải chúng tôi tò mò à, mỗi lần cô ấy tới thăm cậu đều tung tăng, ăn mặc rực rỡ, muốn không phát hiện cũng khó. Nhiều năm như thế này rồi, hai người cũng không liên hệ, không chừng... cô ấy không đợi cậu. Suy nghĩ cho chính mình đi”

Không suy nghĩ.

Hồ Duy ừ cho có lệ, âm thầm phân tâm.

Khâu Dương biết, ngoài miệng anh ừ, trong lòng là phản đối.

Có lính công vụ ra tìm, gọi Hồ Duy với Khâu Dương về mở họp, diễn tập gần tới rồi, không khí rất khẩn trương.

Hồ Duy với Khâu Dương cùng đứng lên, chỉnh lại quần áo, đi nhanh về văn phòng.

Thật ra mấy năm nay, lúc đi công tác hoặc về thăm nhà, Hồ Duy trở về hai lần nhưng chưa từng gặp Nhị Nha.

Lần đầu tiên đi thăm Nhạc Tiểu Bằng, Nhị Nha nghỉ hè ở Nhạn thành.

Nhạc Tiểu Bằng nói: sau khi con đi rồi, con bé tới thăm ba, trên cơ bản là một học kỳ tới 2, 3 lần, thấy ba con bé cũng không oán giận gì, chỉ giúp ba làm ít việc nhà rồi đi. Con đi rồi, ba cũng vắng vẻ, cũng nghĩ kỹ rồi, mặc kệ hai đứa con có thành hay không, ba coi con bé là con gái ruột của mình, có khi ba cũng tới trường thăm con bé. Con bé thấy ba thì rất vui, còn dẫn ba tới nhà ăn của trường, ai hỏi ba là ai, ba nói ba là ba con bé, nó sung sướng lắm. Con yên tâm, cho dù là học tập hay công việc, ba sẽ không để cho con bé bị thiệt thòi.

Rốt cuộc là người của con trai mình, Nhạc Tiểu Bằng tiếc nuối. Anh đi rồi, trong lòng anh có vướng bận, dù sao ông đến thì anh sẽ yên tâm hơn.

Lần thứ hai thì anh về Nhạn thành, làm một ít thủ tục, Hồ Duy đi thăm Đổ

Hi với Đỗ Kê Sơn.

Lúc đó Nhị Nha khai giảng, ở Cù thành.

Cũng không có bất kỳ trách cứ gì, chỉ tiếc nuôi mà thờ dài.

“Ông nội không trách con, chỉ có thể nói là con và Nhị Nha không có duyên phận. Đi Khách thành làm việc cho tốt, trong lòng không cần vướng bận chuyện tình cảm. Bên đó khí hậu khắc nghiệt, thời trẻ ông nội ở Cam Túc mấy năm, tên bác hai con là vì vậy mà ra, khi có điều kiện không tốt như bây giờ, cực khổ lắm, ông nội đặt tên bác hai là Đỗ Cam là hy vọng “khổ tận cam lai”. Con cứ tự chăm sóc tốt bản thân, rèn luyện thân thể, có trách nhiệm với bản thân và quốc gia”

Lúc Hồ Duy gần đi, anh lên phòng Nhị Nha ở.

Vẫn là bày biện sạch sẽ, chủ yếu là màu xanh, khăn trải giường hoa mẫu đơn, một quyển sách cô đọc lúc nghỉ hè.

Lật qua xem tựa đề “Tin tức thời đại phương hướng tham mưu...”

Nhìn, Tiểu Hồ trầm mặc. Nghĩ, anh lại cưng chiều mà cười.

Dùng ngón tay gõ gõ bìa sách như đang gõ trán cô, Tiểu Hồ nhắc hành lý, im hơi lặng tiếng rời đi.

..... Trong tiếng quảng cáo trên radio tầng 15, Nhị Nha đang chống cằm ngủ trưa. Bỗng nhiên có người đi vòng qua dựa lên ghế cô “Đỗ Oản! Dậy đi!”

Nhị Nha sợ tới mức tim muốn vọt ra ngoài “Làm cái gì vậy, phiền muốn chết, ngủ mười phút cũng không được”

Tới tìm cô là người phụ trách biên tập, tùy ý cầm một viên kẹo trên bàn cô lột ra cho vào miệng “Haizz, mới vừa họp xong, bọn họ muốn đi sưu tầm phong tục, cô đi theo chơi không kìa”

Nhị Nha không hứng thú lắm “Không phải nói tháng năm mới đi sao?”

“Trước tiên, ba tháng phân xong thì xuất phát. Chụp toàn cảnh, kỳ một Vân Nam sông Hồng, kỳ hai ở phía dưới Tây Nam. Còn lại hai kỳ kia là sáu tháng cuối năm”

“Phía dưới là ở đâu?”

“Tỉnh Lâm, gần Khách thành, mỗi năm hoa đào ở đó nở rất đẹp”

Nhìn Nhị Nha như phát ngốc, người nọ búng tay “Có đi hay không? Đi thì

nhanh chạy tới nói với chủ nhiệm, ông ấy mới họp xong tâm tình khá tốt”
“Đi đi đi. Tôi đi!”. Nhị Nha lập tức mang thẻ nhân viên lên, như viên đạn pháo vọt vào văn phòng chủ nhiệm.

Kê Thanh tưởng cô đùa với mình, tay cầm con chuột mắt không rời màn hình “Cô còn đi? Một phổi âm hậu kỳ cô đi làm gì chứ, ngoan ngoãn ở nhà đi, ba tháng sau không ít chuyện làm đâu”

“Ông cho tôi đi đi mà...” Nhị Nha gục mắt, buồn bã ỉu xiu “Tôi không nghỉ đông không được sao?”

“Không được, lần trước cho cô đi Quảng Châu thiếu chút nữa là làm tiệm cơm người ta phá sản, còn muốn đi nữa? Cửa sổ cũng không có. Nghỉ đông cũng không cho cô nghỉ, cơ quan chúng ta nói nghỉ đông là nói vậy thôi, trước nay làm gì có nghỉ thật”

Thấy không thể thương lượng được, Nhị Nha mếu máo, cô đơn quay người đi ra ngoài. Còn chưa ra tới cửa, Phùng Lượng từ trong buồng tư liệu cười ha ha đi ra, giúp cô nói với Kê Thanh một tiếng “Muốn đi thì đi thôi...”

“Nửa năm nay biểu hiện không tồi, đi theo đi ra ngoài cảm thụ cụ thể quá trình quay chụp phim phóng sự, hậu kỳ cũng có thể làm tốt hơn, phổi âm cũng không cần có bản thảo đọc”

Chủ nhiệm lớn đã phê chuẩn, Kê Thanh còn có thể nói gì, cầm điện thoại chỉ Nhị Nha “Hôm nay nếu không phải chủ nhiệm Phùng nói giúp cô thì thật không cho cô đi!”

Nhị Nha nhanh nhẹn khom lưng cảm ơn Phùng Lượng “Cảm ơn chủ nhiệm Phùng!”

“Ha ha...” bàn tay to ngăn lại “Đi ra ngoài làm việc đi, buổi chiều có phải là có sức làm việc rồi phải không?”

“Dạ có, có!”

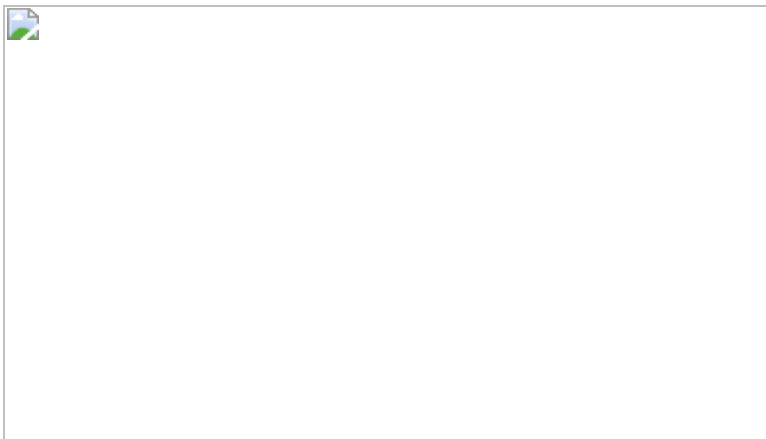
Đợi Nhị Nha đi rồi, Phùng Lượng nói nhỏ với Kê Thanh “Đứa bé này đáng thương lắm, không cha không mẹ, quê ở Nhạn thành, bạn trai có mà chưa đến đâu đã bị đưa đi làm lính biên phòng, nhiều năm rồi chưa gặp mặt”

“Không cha mẹ?” Kê Thanh không thể tin được “Không phải nói ba cô ấy là quan gì à, có người còn gặp rồi mà”. Kê Thanh luôn cho là gia cảnh Nhị Nha không tồi, cô bé này không giống người trong hoàn cảnh từ nhỏ đã

thiếu hụt tình cảm cha mẹ mà lớn lên, trước giờ vẫn vui tươi hớn hỏ, y như hạt dẻ cười.

“Đâu có, đó là ba bạn trai, con trai đi rồi thì con bé thay người ta mà báo hiếu với ba bạn trai thôi, người ta nhờ người nhả với tôi là quan tâm con bé, nó muốn đi, cũng không thiếu kinh phí thêm cho con bé...”

Chương 52

Chương 52

Tháng 3 năm 2015.

Một sân huấn luyện cách Khách thành 160km, độ cao hơn 4.500m so với mặt nước biển. Ở đây đang triển khai một đợt diễn tập đối kháng quy mô lớn trên cao nguyên, tham dự là đơn vị sư đoàn 24 đóng tại Khách thành, còn có sư đoàn 6 khu Quảng Châu.

Sư trưởng Giang Hạc của sư đoàn 6 nói “Nếu nói về địa hình thì chúng tôi không bằng; nói về kỹ thuật, các anh không bằng”

Triệu lão khờ giận cả buổi không nói được một câu, tổ lãnh đạo chỉ đạo diễn tập cười haha “Ai cũng có sở trường riêng mà, lão Triệu nay không phải là lão Triệu hồi đó khóc than khắp nơi, trong tay anh ta giờ cũng có con át chủ bài đấy”

Sư trưởng sư 6 hơi mỉm cười, bày mưu lập kế “Biết, ở trung tâm chỉ huy sư đoàn làm cái điện tử đối kháng gì đó, không có việc gì thì lôi anh em ra luyện tập, toàn bộ quân tình đóng quân ở đây đều bị anh ta coi thường hết”

Điện tử đối kháng chính là tốc độ truyền tin tức, là sau khi phân tích chiến trường tiến hành hỏa lực công kích, là tốc độ radar nhanh nhạy, là nắm giữ

công nghệ cao, cuối cùng là người với người đánh giá.

Anh đoán được anh em trong đơn vị, nhưng có thể hiểu rõ một đối thủ diễn tập hoàn toàn xa lạ sao. Huống chi đối thủ này được trang bị tiến tiến, xây dựng chế độ hoàn thiện, là con át chủ bài của sư đoàn 6.

Sư trưởng Giang Hạc sư đoàn 6 muốn cho lính mình có thể nhanh chóng thích ứng ở các hoàn cảnh địa lý khác biệt, tổng hợp luyện tập các năng lực ứng biến; Triệu lão khờ còn nghĩ là lính mình mạnh nhất, ở núi lớn dưỡng sức mấy năm, đánh thì phải đánh mạnh nhất. Muốn cho người khác nhìn thấy, lão khờ ông không chỉ nhìn cao, mà còn nhìn xa đến đâu.

Diễn tập chia thành 3 giai đoạn.

Giai đoạn một luyện bộ binh, tiến hành tiến công vùng núi. Kết quả có thể biết trước, Triệu lão khờ bản lĩnh luyện quân có tiếng, lại là sân nhà; sư bộ 6 quy mô lớn, nhập quân vào là nhanh chóng tham gia diễn tập, chưa quen khí hậu, chưa chinh đốn ổn định. Trận này, Triệu lão khờ cười ha hả “Thật sự thắng không chút khó khăn”

Giai đoạn 2 là diễn tập đạn thật, sư bộ 6 trải qua thời gian nghỉ ngơi ngắn đã dần lấy lại thể tấn công mãnh liệt, giống như con sư tử ngủ say đã lộ ra bản tính, hỏa lực dày đặc áp đảo suốt 11 giờ thì tuyên bố thắng lợi.

Giai đoạn 3 mới là vở kịch lớn. Tổng hợp nhiều binh chủng diễn tập chiến thuật, điện tử đối kháng.

Motor chạy suốt năm giờ, chiến xa theo sát với tốc độ cao nhất, trong xe lắc lư nhưng người ngồi bên trong vẫn vững vàng, không hề gợn sóng.

“Mấy giờ?”

Nhìn đồng hồ, Hồ Duy nói “8 giờ rưỡi”

“Nhanh lên, còn có hơn nửa tiếng, cũng nên tới rồi”

Ai có thể nghĩ lẽ chỉ huy tham mưu sư đoàn 24 được dời lên xe, giấu trong xe mà đi theo chiến xa diễn tập. Bên trong xe nhỏ hẹp oi bức, ai cũng không muốn lên tiếng, tạm thời ngửa đầu chớp mắt.

Tiếng bộ đàm truyền tới “Năm phút nữa sẽ vào khu vực diễn tập”

Mọi người mở mắt ra, tự động chỉnh sửa lại trang phục, ngồi vào vị trí của mình. Ba phút, hai phút, một phút. Tai nghe tiếng Khâu Dương từ bộ chỉ huy truyền tới “Số 3, dự kiến tiến vào khu vực diễn tập gặp công kích,

radar địch đã gửi bản đồ phân bố đi”

Số 3 là số hiệu của Hồ Duy trong đợt diễn tập này. Ngón tay anh lướt nhanh trên bàn phím vận hành, thiếu tá trẻ tuổi đeo máy bộ đàm bên tai “Toàn bộ đoàn xe vào khu vực diễn tập, đối không phóng radar chỉ đạo”

Quả nhiên khi toàn bộ đoàn xe tiến vào, 6 phi cơ trực thăng nhanh chóng từ chỗ nấp bay ra, phóng hỏa lực mạnh vào hơn mười chiếc chiến xa kia. Nhưng thời gian bọn họ cất cánh đủ để đối phương có thời gian chuẩn bị, radar điều tra bị hai đạn đạo trên không, đối phương phản ứng nhanh chóng, lập tức sử dụng điện từ quấy nhiễu, đồng thời phi cơ quay đầu kéo lên. Màn hình bị điện từ gây nhiễu làm hình ảnh hiện ra không rõ ràng, kênh bộ đàm bắt đầu có tạp âm ầm ỉ.

Có người thông báo tình huống “Số 3, cường độ sóng điện từ phá tín hiệu mạnh quá”

Một giọng bình tĩnh mà có lực trả lời “Khởi động chế độ phá sóng gây nhiễu”

Bộ phá sóng gây nhiễu này là do Hồ Duy đề xuất nghiên cứu sớm nhất, vốn có “bẫy rập thức”, thêm một số số liệu cơ sở vào trong thao tác, khởi động lại hệ thống, đồng thời dùng máy theo dõi phóng xạ tương quan mà quấy nhiễu sóng ngắn, đồng thời cùng thời gian mà tiến hành hai thao tác quấy nhiễu đối kháng, có thể giảm bớt thời gian mà còn có tác dụng áp chế* *(thông cảm chứ tui không biết mình đang gõ cái quỷ gì luôn)*

Mới đầu chỉ là ý tưởng, anh với Khâu Dương tham khảo, Khâu Dương cảm thấy có thể được nên hai người bắt tay vào thực hiện, trong lúc tính toán kỹ thuật có khó khăn Hồ Duy còn tìm Bùi Thuận Thuận hỏi. Thuận Thuận là người mà ai tìm anh hỏi cũng đều cười nhẹ nhàng, anh cầm điện thoại trong văn phòng yên lặng lắng nghe, nghe xong thì Ừ một tiếng, không nói gì mà mở máy tính lên, tự thực nghiệm.

Sau khi làm thành, báo cáo lên Triệu lão khờ, Triệu lão khờ vui không tưởng được.

Khởi động trình tự, chiến xa nhanh chóng tăng tốc đi tới, chỉ mấy chục giây, phá quấy nhiễu thành công, mục tiêu bị hạ, tổ trọng tài ra phán quyết, chỉ huy sư 6 lọt vào trận phá hủy, hai chiếc phi cơ rời khỏi diễn tập.

Giang Hạc không thể tin nổi mà cúi nhìn màn hình số liệu, quay lại hỏi Triệu lão khờ “Anh giấu cái quỷ gì trong xe vậy?”

Lão khờ liền túm người ta trở lại vị trí quan sát, còn rót nước cho uống “Anh đây có gì mà chú còn không biết à, tôi có thể giấu thứ gì chứ. Sai lầm nhỏ, sai lầm nhỏ thôi”

Sư trưởng sư 6 thấy dáng vẻ của ông, hùng hổ hạ lệnh “Nói với đội 3, nhìn kỹ đoàn xe cho tôi, hỏa lực mặt đất tập trung công kích, cần xóa sạch đoàn xe”

Khi sân diễn tập truyền đến báo cáo “Đoàn chiến xa mất sức chiến đấu”, Giang Hạc sải bước lên, hất hàm “Nói họ bắt sống cho tôi, tôi muốn coi giấu cái gì trong đó”

“Sư trưởng, trong xe không có ai”

“Không có người? Không có khả năng!”

“Thật sự không có người”

Quay đầu lại nghi ngờ nhìn chăm chăm Triệu lão khờ, lão khờ vẫn là cái mặt vớ làn da đen sì, lộ ra nụ cười thành thật.

Cho dù đã vào xuân, đêm ở cao nguyên vẫn cực kỳ rét lạnh. Ánh trăng treo trên abauf trời đêm, khắp nơi yên tĩnh, chỉ có tiếng côn trùng râm ran.

Hồ Duy với mấy người tham mưu ngồi ở chiến hào, ở đây thành lập chỗ ẩn nấp tạm thời, diễn tập chỉ còn 6 tiếng đồng hồ nữa là kết thúc. Có người bị lạnh muốn đông lại, xoa mũi “Nè, rốt cuộc là cái gì kêu vậy, không phải là sói chứ?”

“Con la hoang...” Hồ Duy cho hai tay vào trong túi “Chung quanh nhiều xe vậy nên chúng nghe động tĩnh mà hưng phấn

“Ai chà, cậu nói xem chuyện này là gì chứ, không ở bộ chỉ huy yên ổn đợi, một hai phải ra chiến hào bí mật này?”

Hai bên đều ở lại chuẩn bị, giai đoạn diễn tập cuối cùng này sẽ quyết định phá hủy toàn bộ hệ thống chỉ huy điện tử đối phương, lấy đó làm kết quả, trước khi triển khai diễn tập đã thống nhất, Khâu Dương làm Phó đoàn trưởng đối kháng điện tử, ngồi tại chỗ chỉ đạo, mặt khác phái ra một tổ tham mưu bí mật xâm nhập vào khu diễn tập, vì sợ sư bộ 6 trực tiếp công kích bộ chỉ huy nên cho người mang máy tính đi theo. Rốt cuộc hệ thống

cũng phải có người thao tác, không có người thao tác không khác nào không có chỉ huy, coi như thua.

Bộ đàm gọi Khâu Dương mấy lần không nghe trả lời, trong lòng mọi người đã có dự đoán, có thể sư 6 nóng nảy mà giết thẳng tới bộ chỉ huy bắt tù binh rồi.

“Bây giờ làm sao?”

“Đợi, nếu bọn họ thật sự bắt người, nhất định sẽ phát ra tín hiệu mệnh lệnh từ bộ chỉ huy”

Thời điểm mệnh lệnh kia phát ra chính là cơ hội tốt nhất để công kích.

Thời gian trôi qua từng giây, Hồ Duy ngồi trong chiến hào, hơi duỗi người đổi thế ngồi. Đôi mắt đen như mực nhìn ra bên ngoài. Nếu anh nhớ không lầm thì hôm nay là sinh nhật cô.

Cô nói cô chưa bao giờ ăn sinh nhật, bởi vì ngày đó cô muốn kỷ niệm với mẹ. Chỉ cần quý trọng thân thể, quý trọng sinh mạng, chính là sự báo đáp lớn nhất dành cho mẹ, cũng là ý nghĩa thật sự của ngày sinh nhật.

Tiểu Hồ ở trong chiến hào thở dài.

Đêm cao nguyên thật tối, đêm cao nguyên thật lạnh, nó cũng làm người vô cùng cô đơn tịch mịch.

Trong bộ chỉ huy, Khâu Dương chỉ huy tác chiến bị người sư 6 nhìn chăm chăm, máy tính bị chiếm giữ, một người tuổi xấp xỉ Khâu Dương khoanh tay đứng trước mặt anh, cười khê “Khâu phó đoàn trưởng, mọi người ở trong phòng này... thiếu vài người rồi đúng chứ?”

Khâu Dương vẻ mặt khó coi “Làm liên tục chịu không nổi, đi WC rồi”

Một ánh mắt liếc qua, lập tức có chiến sĩ đi tới phòng nghỉ và WC lục soát. Quả nhiên đưa tới 3 người, doanh trưởng điện tử sư 6 đi tới trước mặt ba người, nhìn bảng tên từng người “Hồ Duy? Anh là Hồ Duy?”

Đối phương không hé răng, ngẩng cổ, vẻ mặt ngạo mạn.

Doanh trưởng sư 6 cười tươi, gầm lên “Xác nhận thân phận!”

Lập tức có người đưa folder qua “Báo cáo, thân phận đã xác nhận, không sai”

Bảo đảm không có cá lọt lưới, doanh trưởng sư 6 ra mệnh lệnh, lập tức thông báo tổ chỉ đạo diễn tập, sư đoàn 24 chỉ huy hệ thống điện tử đã đổi

chủ, toàn bộ thao tác viên bị bắt.

Một giây tại thời điểm khởi động mệnh lệnh...

Màn hình lớn bỗng nhiên hóa xanh, cửa sổ hiện lên dòng chữ tiếng Anh lập lòe nhắc nhở hệ thống gặp sự cố.

Doanh trưởng sư 6 biến sắc, lạnh giọng hỏi “Sao lại thế này!”

Chiến sĩ trẻ mờ mịt vò đầu “Không biết doanh trưởng, sư bộ không đáp lại”

Doanh trưởng đi qua khởi động đối thoại “Gọi bộ chỉ huy, gọi bộ chỉ huy, tôi là doanh trưởng điện tử Hà Húc Đông, hệ thống điện tử sư 24 đã bị bên ta khống chế, đề nghị trả lời”

Gọi ba lần, không có hồi âm, không khí im lặng kỳ lạ.

Hệ thống âm thanh truyền đến tổ trọng tài chỉ đạo diễn tập, phân đội sư 24 thâm nhập vào sâu trong sư 6, phá hủy hệ thống radar xe, đồng thời cấy virus vào hệ thống chỉ huy, hoàn toàn tê liệt.

Giai đoạn 3 diễn tập, sư 24 thắng lợi.

Toàn bộ khu vực tác chiến bùng nổ tiếng hoan hô, mũ nón vút lên cao, tiếng vỗ tay như sấm dậy.

Khâu Dương thông thả bước tới, vẻ mặt khiêm tốn mỉm cười “Doanh trưởng Hà ...”

Hà Húc Đông vẻ mặt lạnh lùng, không thể chấp nhận thua mà đảo mắt qua lại mấy người, nhất là người mặt quân trang tên Hồ Duy kia, nghiêng rằng “Các cậu đây là “kim thiên thoát xác”!!!”

Khâu Dương gật đầu “Cũng là “binh bất yếm trá””

Trong đại sảnh tổ trọng tài, Triệu lão khờ nhiệt tình nắm tay Giang Hạc, mặt hồng hào hơn hử “Ai chà ai chà, đa tạ, thật sự đa tạ”

Thắng bại là chuyện thường tình trong binh, chuyện này ai cũng hiểu. Hai tay nắm thật chặt.

“Triệu lão khờ!”

“Có!” buông tay sư trưởng sư 6, Triệu lão khờ đứng nghiêm chào.

Lần này tổ trưởng tổ trọng tài chỉ đạo là người từ tổng bộ Cù thành tới, đi theo sau là một người trẻ tuổi, Triệu lão khờ nhìn thủ trưởng, nhìn trợ lý, nghĩ thầm cậu nhóc này cũng khá tốt, tới sư bộ thì kết hợp lại thành 3 người, còn hơn Gia Cát Lượng.

Nhận thấy ánh mắt gian tà của Triệu lão khờ, thủ trưởng nghiêm khắc hừm ông, chỉ vào trợ lý “Thế nào, chú ý đến cậu ta à?”

Người trợ lý trẻ mỉm cười

“Anh nghĩ cũng đừng có nghĩ, đây là tôi đào từ nơi khác được, tiến sĩ đại học Thanh Hoa, anh có cho tôi mười đội trưởng đổi lại tôi cũng không thèm”

“Việc đó, việc đó” Triệu lão khờ xấu hổ cười, vò đầu “Sao mà chuyện này ngài cũng biết vậy”

“Cái này là chuyện tốt không ra khỏi cửa, chuyện xấu truyền ngàn dặm, anh có biết bao nhiêu người nói với tôi là Triệu lão khờ anh nhân lúc cháy nhà đi hôi của”

“Lão khờ tôi cũng không phải đánh cướp, đều là thật đồng ý, không tin ngài đi hỏi thử, có ai tới nơi này mà không cam tâm tình nguyện, nếu có thì tôi không nói hai lời, lập tức thả người cho đi...”

“Haizz, anh đừng lấy lời này dọa tôi...” lão tướng quân nện bước vững vàng “Một đơn vị bộ đội tốt không phải là nhìn anh có bao nhiêu nhân tài, có bao nhiêu trang bị tốt”. Ánh mắt dừng ở sư trưởng sư 6 “Là anh có chịu nghiên cứu hay không, có đồng ý chịu khổ không, có thể quyết tâm luyện tập không. Triệu Dụ Phát, mấy năm nay anh làm không tồi, sau này không ngừng cố gắng, không thể vì hôm nay thắng lợi mà tự mãn nôn nóng”

Triệu lão khờ giọng vang dội “Rõ!”

Có người vào báo, đã chuẩn bị xong nơi mở họp tổng kết đợt diễn tập, mời hai bên từ doanh trưởng trở lên đến họp.

Bãi đỗ xe ngập tràn xe jeep, bên trong đi xuống nhiều người đều mặc đồ tác chiến, đi vào bên trong.

Hồ Duy hai ngày không ngủ, trong bụng cũng trống rỗng, anh nắm tóc queo vào cầu thang, Khâu Dương đứng ở cửa WC ngoắc anh, Hồ Duy cực kỳ tự nhiên đi vào, Khâu Dương đưa anh nửa gói bánh quy “Nhanh lên...”

Hồ Duy nhận lấy, nhét 3, 4 cái vào miệng, khô khốc “Nước đâu, có nước không cho tôi một miếng”

“Nước đâu ra, lát nữa lên lầu uống đi”

Ăn xong mấy miếng bánh quy, Hồ Duy khom lưng rửa mặt, cùng Khâu Dương lên lầu.

Họp xong, sư 24 làm hết lễ nghĩa chủ nhà, tổ chức bữa ăn liên hoan ở nhà ăn, mọi người nối đuôi nhau đi khỏi tòa nhà lớn, Triệu lão khờ đi cùng tổ lãnh đạo đi ở cuối cùng, nói lần này diễn tập phát hiện không đủ, còn có địa phương đáng giá để thưởng thức.

“Còn có kỹ thuật kháng lại quấy nhiễu kỹ thuật các anh làm rất tốt, sư 6 là chuyên gia về phương diện này, các anh còn có thể trong thời gian ngắn mà tiến hành đả kích hữu hiệu, không thể khinh thường”

Triệu lão khờ không ôm công riêng “Nhờ hai người tham mưu của chúng tôi, bộ hệ thống này là bọn họ nghiên cứu, trước đó đã thí nghiệm vài lần”

“Là ai?”

Có người cười ha ha “Là ai? Là con rể sư trưởng Triệu chúng ta! Vốn từ học viện tin tức Cù thành lừa tới, sư trưởng Triệu chúng ta sợ người chạy mất nên đem con gái mình gả ra ngoài, cái này là bảo đảm sẽ ở lại đây”

Giữa trưa là giờ ăn, lão tướng quân kêu Triệu lão khờ bảo con rể tới đây, ta muốn tâm sự với cậu ta. Một bàn tròn mười mấy người đều là thủ trưởng đến từ Quảng Châu và người của Khách thành, Khâu Dương chào mấy thủ trưởng rồi ngồi xuống.

Lão tướng quân ăn cơm như bình thường, gấp cà tím “Cậu nói ta nghe cách làm đối kháng quấy nhiễu, nguyên nhân lúc trước làm cái này”

Khâu Dương ngần ra.

Lão tướng quân ngẩng đầu lên “Thế nào? Không nói cho ta được à?”

Bàn tay để ở đầu gối nắm chặt lại, ngón tay cái bị siết đến đỏ. Sau đó Khâu Dương ưỡn ngực, lớn tiếng báo cáo “Báo cáo thủ trưởng, chuyện này ban đầu không phải tôi làm, là một chiến hữu của tôi, cậu ấy nói với tôi xem có thể thực hiện không, trình tự thực hiện và sơ đồ ý tưởng đều của cậu ấy, tôi chỉ tham dự thực nghiệm phía sau”

Lão tướng quân vẫn gấp đồ ăn, cắn miếng mận sầu “À, vậy cậu ta là chiến hữu nào của cậu”

“Cậu ta tên Hồ Duy”

Hơn 30 tuổi đầu chưa có vợ Hồ Duy đang vớt thức ăn trong canh, nuốt

ngon lành hai cái bánh bao xuống bụng, lau miệng, thỏa mãn mà giới thiệu với chiến hữu bên Quảng Châu “Thịt dê này nhà ăn chúng tôi nấu ngon nhất”

Lão tướng quân bỏ màn thầu, ánh mắt sâu xa nhìn Khâu Dương, lại nhìn Hồ Duy.

Buổi chiều có lệnh, đại bộ phận đơn vị tham gia diễn tập mang đội về Khách thành nghỉ ngơi chỉnh đốn. Vì tránh tình trạng tắc nghẽn giao thông trong nội thành, chia thành 3 đội.

Mỗi đội lại chia thành 3 tổ đi theo đường về Khách thành. Triệu lão khờ lên tiếng cho đội tham mưu theo về trước, bọn họ cũng mệt mỏi, đi theo bước đoàn xe mà về.

Tiểu Hồ ở bên ngoài dải nắng dầm mưa lặn lộn hơn nửa tháng, người gầy nhom.

Một đội hơn mười chiếc xe tải chở lính âm âm từ Khúc thạch quay về Khách thành, đường đi là đường núi, trên đường đi ngang qua Kia Hạ, phong cảnh tươi đẹp, xa xa đã nhìn thấy hoa đào nở khắp trời. Ngồi bên ghế phụ, Hồ Duy mở cửa xe, híp mắt nhìn núi “Đó là chỗ nào vậy, sao hoa nở nhiều thế”

Gió thổi vào xe, người lính lái xe nói với anh “Tham mưu Hồ, đó là Kia Hạ, hoa đào Kia Hạ nổi danh cả nước, lúc này đang mùa hoa nở nên du khách đến ngắm hoa cực kỳ đông vui”

Tiểu Hồ tựa vào cửa sổ xe, nhìn hoa đào rực rỡ xa xa, nhìn màu hồng trải khắp núi, nghĩ thầm sau này tới khi nghỉ hưu, anh cũng muốn lại đây ngắm. Đoàn trưởng ngồi chộp mắt phía sau chột ngồi dậy ho khan “Tiểu Hồ, thích ở đây không?”

Hồ Duy lấy một chai nước khoáng đưa anh ta, gật đầu “Thích, trước kia không thích, bây giờ...”

Đoàn trưởng cười, uống ngụm nước “Bây giờ luyện tiếc à. Năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Hồ Duy nghiêng đầu qua “Tôi à, 32”

“Anh là người ở đâu?”

“Người Cù thành, ở Nhạn thành mười mấy năm nên cũng coi như một nửa

người ở đó”

“À, tôi nghe nói, trước khi cậu tới đây là trợ lý ở Nhận thành”

Hồ Duy cười cười “Đúng vậy, trước đó vẫn ở Nhận thành, đó cũng là chỗ tốt”

Đoàn trưởng lớn hơn Hồ Duy vài tuổi, bỗng vỗ vào lưng ghế Hồ Duy “Tiểu Hồ, cậu có chuyện vui”

Chuyện vui? Lần trước Triệu lão khờ nói với anh câu này thì là muốn đem con gái giới thiệu cho anh, anh nhìn kính chiếu hậu đánh giá đoàn trưởng, lòng Tiểu Hồ bồn chồn, tuổi của đoàn trưởng... con gái cho là lớn lắm thì cũng học trung học thôi chứ

“Con gái anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Đoàn trưởng sững sốt, hiểu ra Hồ Duy có ý gì thì cười ha ha, vỗ lên đầu anh “Nghĩ cái gì vậy chứ! Con tôi là con trai, mới sáu tuổi, tôi nói là công tác của cậu có chuyện vui” đoàn trưởng thấy Hồ Duy rất hợp ý, không phải người huênh hoang nên yên tâm nói cho anh biết “Hồi trưa mấy lãnh đạo ăn cơm ở nhà ăn, hỏi bộ tham mưu các cậu vụ đối kháng quấy nhiễu thông tin, bọn họ nghe xong rất vừa ý. Có thể là... sẽ điều động cậu đi”

Còn điều động? Điều đi đâu? Về mặt Tiểu Hồ không dám tin “Điều đến biên giới phía tây sao?”

“Không phải điều cậu đến phía tây, là muốn điều cậu đi Cù thành. Cậu cho là lần này diễn tập chỉ là diễn tập? Trên danh nghĩa là nói vậy, trên thực tế là muốn hiểu rõ tình hình các khu, muốn điều cậu đi Cù thành để thành lập trung tâm liên hợp diễn tập”

Hồ Duy quay đầu lại “Chuyện này thật sự vậy à anh?”

Đoàn trưởng cười ha ha “Tin hay không tùy cậu”

Dù sao, cơm nước xong đi ra ngoài, đoàn trưởng ở WC nghe người trợ lý trẻ tuổi báo đưa hồ sơ của Hồ Duy cho thủ trưởng xem.

Ngoài cửa sổ cảnh đẹp mênh mang, so sánh với sự yên tĩnh trong xe quá khác biệt. Đoàn trưởng cầm bộ đàm trong xe lên gọi “Các đơn vị tổ chức hát đi”

“Sắp về nhà rồi, phải hưng phấn lên”

Bốn năm này, tin tức cũng quá nhiều, mới đầu tâm trạng còn lên xuống

theo đó, sau thì thành thói quen, cũng vững vàng lại, không còn kích động. Loại chuyện này, mười cái thì tám là tin vịt, làm gì có chuyện nói đi là đi. Trong đó còn bao nhiêu thứ rắc rối phức tạp, Hồ Duy yên lặng nhìn phong cảnh bên ngoài, nghe mấy trăm chiến sĩ cùng hòa giọng hát, anh chỉ nghĩ, hưởng thụ sự thả lỏng này một lúc.

2 giờ chiều, cách Khách thành kia 60km, Nhị Nha ngồi trên cỏ, đang dùng hoa dại kết thành vòng hoa, tay cô không khéo léo nên làm rất nhiều lần mới thành cái vòng tròn. Cô đi đã nửa tháng, trước đi Vân Nam sông Hồng, sau tới Lâm tỉnh chụp hoa đào.

Đây là toàn bộ kỳ thứ 2 của phim phóng sự, ước tính chụp khoảng 3 ngày, hôm nay đi từ Kia Hạ về Khách thành, sau đó đến x, rồi cuối cùng về nhà.

Người ta chỉ cách Kia Hạ mấy chục km có nhà ga đi Khách thành, 5 giờ mỗi ngày có chuyến đi. Ngoài thời gian làm việc thì được tự do hoạt động, ở đây có thể nhìn thấy hoa đào Kia Hạ, người phụ trách chụp ảnh là Tiểu Khương quyết định nghỉ chân ở đây, chụp mấy cảnh từ xa.

Nhị Nha rất ít khi đi ra ngoài du lịch, lần này chơi vui vẻ, có bạn đồng nghiệp đi cùng nên không cô đơn.

Vì lần du lịch này, cô với anh trai còn cãi nhau một trận. Anh không muốn cô đi, nói chỗ đó quá xa, anh không yên tâm, Nhị Nha ôm con trai Đỗ Duệ chơi, cậu bé tay chân non mềm, cô không để bụng lời anh “Có gì mà không yên tâm? Đâu phải em đi một mình”

“Vậy cũng không cho đi! Em đi thì làm gì? Em đừng cho là anh không biết em nghĩ gì, hơn hai mươi tuổi đầu, đầu óc toàn là chuyện không thực tế”

Lời này trước kia là Nhị Nha mắng anh mình, bây giờ vũ trụ xoay vần, Đỗ Duệ cưới vợ sinh con, ngày ngày hô mưa gọi gió, ngược lại mắng cô mang tai mang tiếng.

Nhị Nha làm bộ không nghe thấy, chỉ lo chơi với cháu “Cục cưng à, cô nói cho con nghe, sau này ba con lại mắng con, con cứ nói vầy với ba, được không?”

Cháu trai hai tuổi rưỡi chớp chớp mắt, gật đầu thật mạnh “Dạ được!”

Nhị Nha hắng giọng, ngồi thẳng lên “Nghe kỹ nha... không nghe không nghe, thầy đang tụng kinh!”

Cậu nhóc vui vẻ nhếch miệng học theo “Không nghe không nghe, thầy đang tụng kinh!”

Đỗ Duệ xỏ dép lê xông vào phòng, Nhị Nha thân thể nhanh nhẹn leo phắt lên cửa sổ, từ trên cao nhìn xuống uy hiếp Đỗ Duệ “Anh làm gì? Đánh người là phạm pháp!”

“Ba ngày không đánh là em leo lên nóc nhà lật ngói. Xuống ngay đây! Không có phép tắc gì hết!”

“Anh đi ra thì em sẽ xuống!”

Hai anh em lại ồn ào gà bay chó sủa, Trương Hình từ phòng bếp chạy ra lau tay can ngăn, vừa lừa vừa dỗ Đỗ Duệ ra phòng khách, Nhị Nha với chị dâu nháy mắt, Trương Hình làm dấu ok với cô, đóng cửa phòng lại.

Nhị Nha ôm cháu trai bụ bẫm ngồi trên giường, ngẩn ngơ nhìn về một điểm trên tường. Cậu nhóc trở mình dậy, lấy tay cào cào mặt cô, Nhị Nha hôn lên tay cậu, cậu nhóc dường như cảm giác được cô mình không vui nên ôm cổ cô, cọ tới cọ lui mặt cô.

Ngày Nhị Nha đi, Hòa Tiểu Xuân ưỡn bụng to tới đưa cô.

Ở Cù thành học tập sinh sống mấy năm nay, Nhị Nha với Hòa Tiểu Xuân trở thành bạn bè tốt, không có gì giấu nhau, Tiểu Xuân năm 2013 kết hôn, đối tượng kết hôn không phải Bùi Thuận Thuận, mà là một người đàn ông lớn hơn cô gần 10 tuổi.

Nhị Nha tiếc cho cô ấy, cảm thấy người đó lớn tuổi quá. Tiểu Xuân thử váy cưới trước gương, xoay tới xoay lui “Tuổi lớn hơn thì sao, tuổi càng lớn càng biết thương người khác, từng ly hôn thì càng thành thực, hơn nữa cậu thấy anh ấy giống 40 tuổi à, bảo dưỡng rất tốt mà”

Hôn nhân mà, như người uống nước, ấm lạnh tự thân mình biết, Tiểu Xuân đã nhìn trúng người đó, ai cũng không thể thay đổi được.

Tiểu Xuân lúc uống rượu nhiều rồi bóp mặt Nhị Nha nói “May mắn là tôi với Hồ Duy không ở bên nhau, nếu không phải là cậu thì chính là tôi bây giờ. Tôi không kiên trì như cậu được, nếu là kết hôn, tôi nhất định trật đường ray liền...”.

Nói rồi Tiểu Xuân âm một tiếng nằm thẳng cứng, Nhị Nha lúi húi cởi giày cho cô, cho cô ấy cái túi, nói thầm, không biết người đàn ông đó tạo nghiệp

gì mà gặp phải người vợ như Tiểu Xuân chứ.

Ở đây bay, Hòa Tiểu Xuân muốn ôm Nhị Nha một cái, kết quả cái bụng to lại đẩy Nhị Nha ra xa. Hòa Tiểu Xuân cười vui vẻ, Nhị Nha lại vuốt bụng cô buồn bực “Tôi vẫn muốn hỏi cậu, mấy người bác sĩ phụ sản mang thai thì làm sao?”

“Cái gì mà làm sao? Người khác sinh thế nào thì chúng tôi sinh thế ấy chứ sao”

“Tự mình đỡ đẻ cho mình?”

“Cậu xem phim truyền hình nhiều quá hả, tôi có thể còn tự mình cầm dao mổ mình, mổ xong tôi còn có thể khâu lại từng lớp, lớp trong rồi tới lớp ngoài...”

Nhị Nha che tai lại “Cậu đừng nói nữa!!!”

Hòa Tiểu Xuân bị chồng ôm vai lại, phất tay với cô. Cô ấy nói đợi cô trở về thì tới bệnh viện thăm tôi với cục cưng, hơn nữa tôi hy vọng không phải cậu tới một mình.

“Cậu đợi không được Hồ Duy thì phải cho người khác cơ hội đến gần chứ, đúng không? Tôi thấy Kiều Hằng Văn kia rất được, đẹp trai nè, mỗi ngày 6 giờ sáng tôi đều coi anh ta dẫn chương trình đó!”

“Đỗ Oản, cô với Kiều Hằng Văn là thế nào? Anh ta theo đuổi cô à?”

Năm người đồng nghiệp ngồi trên đất, hương thụ phong cảnh với những ngọn gió tự nhiên, vui vẻ nói chuyện phiếm. Nhị Nha lấy tay gãi mặt, tiếp tục kết vòng hoa “Hả? Cũng không tính là theo đuổi... anh ấy tìm tôi ăn cơm mấy lần, tôi không đi”

“Sao vậy? Kiều Hằng Văn khá tốt mà, mấy MC nữ đều thích anh ta, cô biết không?”

“Chỉ là tôi không thích anh ấy thôi” Lấy hai đóa hoa đại cắm cẩn thận vào khe hở, Nhị Nha đội vòng hoa lên đầu, như nàng tiên ốc.

“Vậy cô thích dạng thế nào?” Tiểu Khương nằm trên cỏ, lấy tay chống đầu, nghiêm túc nghiên cứu Nhị Nha “Cô cũng kỳ quái nha, điều kiện không kém, tướng tá ngon lành, sao mà đối với chuyện yêu đương không có hứng thú gì vậy, trước kia từng bị tổn thương à?”

“Xì!”

“Lãnh cảm?”

Nhị Nha nhú mày “Nói chuyện với đồng nghiệp nữ như vậy là quấy rối đó”

Tiểu Khương đầu hàng “Thôi, không thể trêu thì thôi, hỏi không được sao?”

Sửa lại vòng hoa trên đầu, Nhị Nha có vẻ buồn rầu “Đây cách Khách thành còn xa lắm không?”

“Cô cứ hỏi Khách thành làm gì? Có người thân ở đó à?”

“Không phải, chỉ muốn đi xem thử”

“Đừng có gấp, không tới mấy giờ, một lát nữa lên xe đi”

Đột nhiên có trận gió thổi qua, thổi trúng vòng hoa Nhị Nha rung rung, mấy sợi cỏ bay dán lên miệng mũi cô, cô phun phì phì “Sao tự nhiên gió lớn vậy chứ...”

Chưa nói xong, Tiểu Khương làm như mới uống máu gà mà nhảy dựng lên, chỉ vào hướng xa xa kia, kích động hô to “Nhìn kìa Nhìn kìa! Xe quân đội!”

Bốn người đồng thời quay đầu lại.

Xe tải màu xanh lục cuộn cuộn menh mông, giống như con rồng dài, nghênh ngang, khí thế ngất trời hướng tới bọn họ.

Một chiếc, năm chiếc, chín chiếc.

Đếm đếm, hơn mười hai chiếc!!

Trong xe mấy chiến sĩ đang cùng hợp ca, mang theo vẻ vui sướng chiến thắng trở về

“Mặt trời phía tây sắp xuống núi

Mặt hồ nước im ắng

Tiếng tỳ bà yêu thương ta gảy lên

Hát một khúc ca dao động lòng người...”

Năm người đứng lên, yên lặng, tràn ngập kính sợ mà nhìn đoàn xe thật dài kia.

Có người hỏi “Họ đi đâu vậy nhỉ?”

Tiểu Khương xuất phát từ thói quen nghề nghiệp định giơ máy chụp, chợt nhớ quy định nên không thể chụp, chỉ đứng khát khao nhìn.

“Không biết, có thể là về doanh trại”

Tiếng ca vẫn vang lên, những gương mặt trẻ tuổi đáng yêu có vẻ mệt mỏi nhưng đều mang nụ cười.

“Chạy nhanh lên xe lửa,

Giống như cưỡi tuấn mã chạy băng băng

Nhà ga và đường sắt là trận chiến

Chúng ta giết địch hăng say...”

Nhị Nha quên vòng hoa trên đầu, đứng cách đoàn xe mấy trăm mét, đứng trên cao nguyên cỏ, lặng im nhìn con rồng dài vang tiếng ca đang đi tới.

Cô nhìn tới ngậy ra, choáng váng, nhìn tới nước mắt lưng tròng.

Xe tải cuốn theo bụi đất vàng, gió xuân thổi qua núi xanh biếc, núi tuyết bị ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu vào như bức tường bạc, còn có hồ nước xanh thăm thẳm như màu đá quý.

Cô bỗng nhảy dựng lên, kích động vỗ tay với họ. Nhảy rất cao “Hê...!!!”

Mấy đồng nghiệp thấy vậy cũng nhảy lên, vui vẻ vỗ tay với đoàn xe, mắt đuổi theo họ, lớn tiếng gọi “Hê...!!! Thấy chúng tôi không!!!”

Thanh âm ở cao nguyên vọng tiếng lại.

Mấy chiến sĩ trong xe cũng thấy họ, sôi nổi lộ đầu ra vỗ tay.

Có chiến sĩ mặt trẻ măng sung sướng kéo tay tiểu đội trưởng “Tiểu đội trưởng, anh nhìn kia, có dân!”

Tiểu đội trưởng đập lên mũ cậu ta “Nói bậy, đó là nhân dân, là quần chúng”

“Dạ!” chiến sĩ trẻ cười rất tươi “Còn có nữ quần chúng nữa!”

“Lên lên lên, hát to lên một chút, để họ nghe được khí thế chúng ta!”

Vì vậy tiếng ca càng thêm vang dội trên cao nguyên.

“Mặt trời phía tây sắp xuống núi

Mặt hồ nước im ắng...”

Mấy chiến sĩ đáng yêu hát, bọn Nhị Nha cũng hát theo, hơn nữa cô còn hát rất lớn. Đoàn xe đi theo đường vòng trên núi phải đổi hướng, bọn họ cũng quay lại đổi hướng theo. Khi nhỏ ở trường đều hát những bài hát này, bài hát mọi người đều quen thuộc

Tiếng tỳ bà yêu thương ta gảy lên

Hát một khúc ca dao động lòng người...”

Đoàn trưởng thò người ra nhìn, rất tự hào ngồi lại phía sau “Dân mình chưa thấy qua cảnh tượng này nên kích động quá”

Hồ Duy nhắm mắt lại, cũng mỉm cười “Lính mình cũng lâu rồi chưa thấy người ngoài”

“Mấy người này đang làm gì vậy?”

Hồ Duy mở mắt nghiêng đầu nhìn ra ngoài, rồi thu hồi ánh mắt lại “Chắc tới du lịch, vừa này anh không nói Kia Hạ hoa đào nở đó sao”

Đoàn xe tiếp tục đi tới, tiếng ca không ngừng, ai cũng không ngừng.

Nghe nghe, có chiến sĩ nhỏ vò đầu “Tiểu đội trưởng, nữ quần chúng đó vẫn chạy theo hát kìa”

Đầu lại bị đập cho một cái, tiểu đội trưởng nhin cười ra vẻ nghiêm túc “Không được bàn luận quần chúng”

Đoàn trưởng ngồi ở xe đầu tiên nghe một lát cũng không nhin được cười “Cô gái này cũng chạy quá xa...”

Chỉ có Hồ Duy không cười.

Anh mở mắt ra, ổn định hơi thở, lắng lắng nghe,

Nhị Nha hát hăng say, ra sức mà hát, cô chạy theo hướng đoàn xe, chạy tới sườn núi nhỏ, đội vòng hoa như cô gái nhỏ, hát không ngừng nghỉ.

Cô đặt tay lên miệng tạo thành cái loa.

Cô không sợ người khác cười chê mình

“Chạy nhanh lên xe lửa,

Giống như cười tuấn mã chạy băng băng

Trong xe có chiến sĩ cười vang, bọn họ xúm nhau ra thành xe, múa may mũ.

Nhị Nha cũng vẫy tay.

Trong lòng cô nghĩ, coi như mình đã gặp được anh Tiểu Hồ. Tuy là không nhìn thấy anh, nhưng những người này tương tự anh, chắc chắn là không sai.

Họ đều ở trên cao nguyên, đều người ở bốn phương hợp lại.

Vì vậy cô càng hát hăng say.

Hồ Duy đột nhiên cao giọng gọi “Dừng xe!”

Lái xe Lâm Phúc dầm mạnh thắng, xe tải ngừng lại. Xe đầu tiên dừng lại,

hơn mười xe theo sau tưởng có chuyện gì khẩn cấp, 3 xe, 5 xe, 13 xe, tất cả đều dừng lại trên đường núi trên cao nguyên.

Tiếng hát ngừng lại.

“Tham mưu Hồ, sao vậy??”

Tài xế bị dọa mặt trắng bệch, hoảng hốt nhìn Hồ Duy. Đoàn trưởng cũng cúi về trước hỏi “Hồ Duy, sao vậy? Thân thể không thoải mái?”

Hồ Duy không trả lời, lập tức mở cửa nhảy xuống xe.

Mấy người bên kia cũng dừng lại, vẻ mặt lo lắng nhìn đoàn xe đang ngừng đằng kia. Khe khẽ nói nhỏ “Sao vậy, sao mà ngừng lại rồi?”

“Hồng rồi, chắc là Đỗ Oản hát khó nghe quá, chộc giận thủ trưởng bên đó rồi”

Nhị Nha nghe xong, nhanh chóng chạy từ sườn núi xuống, muốn khóc “Tôi không phải cố ý!”

“Cô không phải cố ý, cô hát lớn tiếng như vậy, Đỗ Oản, biết cô lâu vậy mà tôi mới biết cô hát kinh khủng vậy đó!”

“Đừng âm ỉ! Tiểu Khương, có phải cậu chụp hình bên người ta không?”

“Không có mà chủ nhiệm! Tôi biết quy định mà! Máy ảnh đã cất hết rồi!”

Mấy người đội trưởng phụ trách đi theo xe cũng từ trên xe nhảy xuống, đứng vây quanh đầu xe, muốn đi nhìn xem tình huống gì.

Hồ Duy đứng bên cạnh quốc lộ, nhìn về phía xa kia.

Nhìn người mang vòng hoa, ăn mặc như cô gái thanh niên xung phong.

Có người dừng ven đường nhìn, chỉ Hồ Duy “Nhìn anh ấy xem, anh ấy nhìn chúng ta kìa!”

Ánh mặt trời quá chói, đâm vào mắt khiến Nhị Nha không mở được mắt ra. Người đó đứng ngược nắng, chỉ có thể thấy một bóng dáng rắn chắc của đàn ông. Anh mặc một bộ đồ tác chiến, rất gầy, lưng thẳng tắp, làn da bị phơi rất đen, làm người ta nhìn không rõ mặt.

Trên cổ áo anh có một ngôi sao, rất bắt mắt.

“Rốt cuộc là anh ấy nhìn ai vậy?”

“Không biết, nhìn tôi à? Không phải, hình như... nhìn Đỗ Oản?”

Vừa quay đầu nhìn lại, chỉ thấy Nhị Nha đội vòng hoa đại, dáng vẻ quê mùa như một cô gái quê, cô cũng ngẩn ngơ mà nhìn về anh.

Bỗng nhiên, cùng một lúc...

Hai người đều cất bước chạy tới hướng đối phương.

Gió núi gào thét thổi đầy trời, thổi qua bên tai, thổi qua mặt cỏ, thổi qua gương mặt hồn nhiên, chân thành của Nhị Nha, thổi qua đầu tóc đen như mực dẫm mồ hôi của Tiểu Hồ.

Bầu trời cao nguyên cao vọi vọi, ánh sáng lấp lóa hoa đào nở rộ. Một đoàn xe chở mấy trăm người lính mặc áo xanh, vô số gương mặt chất phác. Bọn họ vây quanh xe tải, thò đầu ra ngoài, ánh mắt chờ đợi lộ ra nét cười.

Lướt qua mặt cỏ cát vàng

Rốt cuộc Nhị Nha đâm sầm vào vòng tay ôm ấp của anh Tiểu Hồ mà cô ngày đêm mong nhớ.

Thiếu tá trẻ tuổi ôm cô gái mà anh yêu nhất trong lòng.

Anh có tấm lòng rộng lớn nhất, có phong thái, khí độ hơn người.

Cô có nụ cười lương thiện nhất, chân thành nhiệt tình nhất.

Giờ khắc này

Vạn vật nhỏ bé

Em là non sông.

Ngày 1 tháng 6 năm 2015, ở Cục dân chính Cù thành, Nhị Nha với Hồ Duy kết thành vợ chồng.

Hai người ở lại Cù thành.

Nhà mới gần với cơ quan Đồ Oản, mỗi ngày đi tầm mười phút là đến nơi.

Sau đó nữa, Nhị Nha có con gái, tên thân mật là “Hồ Đồ”, ba họ Hồ, mẹ họ Đồ, nên gọi chệch thành Hồ Đồ.

Hồ Đồ là một cô bé cực đáng yêu.

Mỗi ngày bé sẽ lấy băng ghế nhỏ ngồi ở cửa, mong ngóng hy vọng ba bé tan tầm về nhà.

Bé có người mẹ xinh đẹp nhất, có ba yêu bé nhất.

Có một gia đình đặc biệt đặc biệt hạnh phúc.

Lời cuối truyện của tác giả

Tác giả có lời muốn nói:

28/4/2018 – 25/6/2018, 25 ngày Tiểu Hà Sơn hoàn thành, tổng cộng 25 vạn chữ, hôm nay kết thúc, cảm ơn mọi người đã theo dõi đến cùng.

Cảm ơn những bạn đáng yêu mỗi ngày đều để lại bình luận, đó là động lực cho tôi càng tích cực hơn.

Cảm ơn những bạn đáng yêu đã im lặng lựa chọn, các bạn im lặng không lên tiếng cũng là một sự cổ vũ khác.

Gần như mỗi tác phẩm kết thúc, bất kể cái kết hạnh phúc tròn đầy thế nào, bất kể dài đến thế nào, đa số đều cảm thấy ý văn còn nhanh quá, bọn họ chưa đủ ngọt, họ chưa sinh con cái, họ chưa có cái xe đường hoàng...đủ loại suy nghĩ.

Tôi chưa bao giờ là người viết các tình tiết ngọt ngào, người đọc lâu rồi cũng biết, đây là phong cách nhất quán của Trường Vũ Trụ, là người không thích nhiều lời, không thích quá nhiều nhân vật phụ. Tôi có thể viết thêm mười chương, hai mươi chương, viết tình yêu ngọt ngào hơn mật sau khi kết hôn, viết chồng yêu thương vợ cưng chiều con, nhưng nói thật, tôi

cảm thấy như vậy với việc lừa dối không khác gì nhau.

Ít nhất trong ý nghĩ của tôi là như thế.

Cô ấy bắt đầu hình thành trong đầu tôi như thế này, kết thúc cũng nên là như thế này.

Trước đó tôi nói rồi, Tiểu Hà Sơn là tôi tặng các bạn, cũng là tặng cho mình một món quà nhỏ, những người sắp bước ra khỏi trường học, bước vào thế giới người lớn.

Trước kia viết về nữ chính, đa phần là xinh đẹp đoan trang, các cô ấy có công tác giỏi giang, gia thế hơn người, chúng ta đem hết bút pháp chế tạo các nữ chính không thể nào có thực trong đời sống hiện thực, cảm giác đó nói thế nào nhỉ, như một đứa trẻ trộm quần áo, giày cao gót của người lớn, cố gắng biến mình thành “phụ nữ”.

Trở lại hiện thực xã hội, là người sống ở thế giới người lớn, bản thân mới biết thời kỳ học sinh, trẻ con chân thành mới có bao nhiêu là quý giá. Nhị Nha chính là linh cảm từ đó mà ra, cũng là lần thử đổi mới.

Cô ấy như một cô gái trong truyện đồng thoại, cô có dáng vẻ quê mùa, cô dũng cảm, cô không sợ, cô chân thành, cô kiên định, buồn phiền lớn nhất của cô không bao giờ là những chuyện sinh hoạt vật vãnh, nhi nữ tình trường.

Trong chuyện tình cảm, cô không nói đúng sai, cho dù được hay mất, với cô chỉ có “đáng giá” hay “không đáng”

Cô ở một mình mấy năm, nghênh đón sự trưởng thành, cùng ngày đêm nhớ Anh Tiểu Hồ.

Tự đáy lòng hy vọng mang cho Nhị Nha đến mọi người, là hình tượng cô gái vui vẻ sáng lạn.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi nhớ lại chuyện xưa, tôi cũng muốn từ hai tháng này trở về đời sống hiện thực.

Trong đời sống hiện thực không có nhiều người như ý, tiểu thuyết an ủi tinh thần cũng không phải là mãi mãi.

Mong mọi người trong tương lai có lúc thoải mái, có khi uể oải, sẽ nhớ tới Nhị Nha nghiêng đầu giọng thanh thanh giảng giải “này cũng không có gì... cùng lắm thì...”

Tôi mong các cô gái nhỏ xinh đẹp đều sẽ bình thân mà trưởng thành. Có thể sẽ viết về Vệ Nhụy hoặc Bùi Thuận Thuận ở phiên ngoại trong bản xuất bản, nếu không thể xuất bản thì viết về ngôi sao dẫn chương trình, dù sao cũng nhất định sẽ nói cho mọi người.

Những người bạn đáng yêu, tạm biệt.

Kiếp sống cách mạng thường chia tay, giống như hai dạng khác biệt của tình cảm.

Nếu còn có chuyện xưa tiếp theo, chúng ta gặp lại.

Mỏng cũng có lời muốn nói:

Mình lại hoàn tất một quyển truyện nữa, 25 vạn chữ của tác giả, thành ra hơn 172.000 chữ của mình, khi gõ những dòng chữ cuối cùng, mình đã rưng rưng.

Như tác giả viết “Giờ khắc này, vạn vật nhỏ bé, em là non sông”. Mình cũng cảm nhận được niềm hạnh phúc tràn ngập trong tim Nhị Nha khi cô lao vào vòng tay anh Tiểu Hồ của cô, cũng như niềm hạnh phúc vô bờ của Tiểu Hồ khi anh ôm non sông của mình trong tay. Mình mong tác giả viết nhiều thêm một chút, để biết Tiểu Hồ và Nhị Nha đã sống hạnh phúc thế nào. Đôi bạn này bên nhau thì ít, xa cách thì nhiều, dẫu vậy thì mỗi giờ phút ở cạnh nhau họ đều hạnh phúc, ngọt hơn đường bởi Nhị Nha hồn nhiên, được cưng chiều những tình tế, hiểu chuyện, Tiểu Hồ ngoài lạnh trong nóng, yêu chiều Nhị Nha tận xương tủy. Thế nhưng tác giả không viết, thành ra mình đành tự tưởng tượng vậy.

Chia tay Nhị Nha, Tiểu Hồ, ông nội, gia đình họ Đỗ ở đây, mình vẫn lưu luyến họ với những tình cảm gia đình giữa ông cháu, anh em, tình cảm bạn bè, tình yêu giữa Tiểu Hồ Hồ và Nhị Nha, cũng như lưu luyến từng người bạn đã theo chân mình cùng vui buồn với Tiểu Hà sơn trong suốt thời gian qua.

Cảm ơn các bạn đã đồng hành, chúng mình sẽ gặp lại nhau trong một truyện mới nhé, hy vọng là sẽ sớm thôi. Yêu thương rất nhiều ♥

Table of Contents

<u>Chương 1</u>
<u>Chương 2</u>
<u>Chương 3</u>
<u>Chương 4</u>
<u>Chương 5</u>
<u>Chương 6</u>
<u>Chương 7</u>
<u>Chương 8</u>
<u>Chương 9</u>
<u>Chương 10</u>
<u>Chương 11</u>
<u>Chương 12</u>
<u>Chương 13</u>
<u>Chương 14</u>
<u>Chương 15</u>
<u>Chương 16</u>
<u>Chương 17</u>
<u>Chương 18</u>
<u>Chương 19</u>
<u>Chương 20</u>
<u>Chương 21</u>
<u>Chương 22</u>
<u>Chương 23</u>
<u>Chương 24</u>
<u>Chương 25</u>
<u>Chương 26</u>
<u>Chương 27</u>
<u>Chương 28</u>

[Chương 29](#)

[Chương 30](#)

[Chương 31](#)

[Chương 32](#)

[Chương 33](#)

[Chương 34](#)

[Chương 35](#)

[Chương 36](#)

[Chương 37](#)

[Chương 38](#)

[Chương 39](#)

[Chương 40](#)

[Chương 41](#)

[Chương 42](#)

[Chương 43](#)

[Chương 44](#)

[Chương 45](#)

[Chương 46](#)

[Chương 47](#)

[Chương 48](#)

[Chương 49](#)

[Chương 50](#)

[Chương 51](#)

[Chương 52](#)

[Lời cuối truyện của tác giả](#)